

Giáo Sư Khó Chịu, Chớ Lộn Xộn

Contents

Giáo Sư Khó Chịu, Chớ Lộn Xộn	3
1. Chương 1: Gặp Nhau Ở Trầm Luân	3
2. Chương 2: Một Chân Sơ Xuất	5
3. Chương 3: Cùng Lên Giường Thôi	8
4. Chương 4: Lần Sau Không Nên Cự Tuyệt Giáo Sư	10
5. Chương 5: Đó Là Ly Tôi Đã Dùng Qua	12
6. Chương 6: Bị Thương	14
7. Chương 7: Cha Đứa Nhỏ Là Hắc	15
8. Chương 8: Cô Là Từ Du Mạn	17
9. Chương 9: Chú Ổi Xe Là Cháu Kêu	19
10. Chương 10: Làm Nền Ngược Lại Lại Nổi Bật	21
11. Chương 11: Lấy Thân Báo Đáp Được Không?	23
12. Chương 12: Lần Lướt Hay Cùng Lên?	26
13. Chương 13: Đánh Nhau	27
14. Chương 14: Có Cậu Thật Tốt	29
15. Chương 15: Thật Là Một Người Đàn Ông Ngu Xuẩn!	32
16. Chương 16: Cổ Uyên Và ‘dì Cả Mẹ’ Rất Có Duyên	34
17. Chương 17: Tín Vật Định Ước Đặc Biệt	36
18. Chương 18: Ai Làm!	39
19. Chương 19: Thiếu Niên Theo Đuổi Tình Yêu	40
20. Chương 20: Cô Nam Quả Nữ	43
21. Chương 21: Mượn Rượu Giả Diên	45
22. Chương 22: Giáo Sư Khó Chịu, ...	47
23. Chương 23: Đuổi Học? Không Phải Chứ!	49
24. Chương 24: Tôi Là Mang Thai Không Phải Bị Liệt	50
25. Chương 25: Không Đúng, Là Tôi Quên Rủ Em	53
26. Chương 26: Bản Chất Thật	55
27. Chương 27: Bà Xã, Em Ghen Sao?	57
28. Chương 28: Anh Chị Tiếp Tục Chơi Nước Miếng	59
29. Chương 30: Buồn Bán Chết Kích Thích	60
30. Chương 31: Cảnh Đẹp Phía Trước	62
31. Chương 32: Làm Cho Người Ta Yêu Thích Phát Diên!	64
32. Chương 33: Tâm Tư Của Cổ Uyên	66
33. Chương 34: Cướp Xe, Xin Mời Lái Xe Đến Chỗ Vắng Vẻ	69
34. Chương 35: Sự Kiện Đái Dầm	70
35. Chương 36: Cái Cô Để Ý Chính Là Ra Đi Không Từ Biệt	72
36. Chương 37: Còn Không Đi Vào	73
37. Chương 38: Không Mặc Áo Lót	75
38. Chương 39: Ánh Mắt Không Tốt Xúc Cảm Tốt	77
39. Chương 40: Cảnh Sát Tới Nhà	79
40. Chương 41: Muốn Tôi Giúp Em, Hay Là Tự Mình Làm?	80
41. Chương 42: Mạn Mạn Mắt Tích	82

42. Chương 43: Khi Sắc Lang Biến Thành Mèo!!!	83
43. Chương 44: Tôi Muốn Ngủ Rồi, Anh Đi Ra Ngoài Đi	85
44. Chương 45: Trải Qua Kiếp Nạn	87
45. Chương 46: Mất Tích Lần Nữa	89
46. Chương 47: Cố Uyên Cũng Biết Trò Đùa Quái Đản	90
47. Chương 48: Nữ Nhân, Tên Của Em Phải Gọi Là Dũng Mạnh!	92
48. Chương 49: Người Đàn Ông Thần Bí	94
49. Chương 50: 18 Phút 32 Giây 5'	96
50. Chương 51	97
51. Chương 52: Chị Úc, Chị Nhanh Đi Ngủ Đi!	99
52. Chương 53: Là Trùng Hợp Hay Là Âm Mưu?	101
53. Chương 54: Laptop Apple	103
54. Chương 55: Đời Này Gặp Phải Một Chủ Tử Như Vậy	105
55. Chương 56	106
56. Chương 57: Tôi Không Đúng Lúc	109
57. Chương 58: Cố Uyên Thật Gian Xảo!	111
58. Chương 59: Thua Một Nụ Hôn	113
59. Chương 60: Canh Chờ Cho Em	115
60. Chương 61: Nói Không Lại Cố Uyên	117
61. Chương 62: Trước Nay Chưa Từng Yêu Cô Ấy	119
62. Chương 63: Bởi Vì Anh Coi Trọng Em	120
63. Chương 64: Em Chính Là Thích Thầy Trò Yêu Nhau	122
64. Chương 65: Nhân Gian Cực Phẩm	123
65. Chương 66: Tay Làm Hàm Nhai, Tự Lực Cánh Sinh	124
66. Chương 67: Nhẹ Một Chút, Rất Đau	125
67. Chương 68: Chỉ Là Một Người Không Quen Biết	127
68. Chương 69	137
69. Chương 70	141
70. Chương 71	146
71. Chương 72: Sau Khi Say Rượu...!	151
72. Chương 73: Cố Uyên Và Dì Cả Mẹ Thật Sự Rất Có Duyên	157
73. Chương 74: Thiếu Chút Nữa Là Bị Cường Bạo	163
74. Chương 75: Nguyên Nhân Cứu Mỹ Nhân Rất Lừa Bịp	167
75. Chương 76: Tư Lệnh Tìm Tới Cửa	173
76. Chương 77: Phụ Nữ, Nhất Thiết Đều Cho Đàn Ông Vào Cửa	178
77. Chương 78: Người Phụ Nữ Thần Bí Âm Thầm Giở Trò Quỷ	183
78. Chương 79: Thầy Cố, Anh Được Không	189
79. Chương 80: Nói Bóng Nói Gió	193
80. Chương 81: Ai Nói Chưa Từng Ngủ Qua?	197
81. Chương 82: Gặp Phải Vị Hôn Thê	202
82. Chương 83: Hạnh Phúc Không Cạn	207
83. Chương 84: Cha Định Hôn Ước, Thì Cha Cưới Đi	212
84. Chương 85: Thì Ra Là Nguyên Nhân Này	215
85. Chương 86: Anh Em	219
86. Chương 87: Kết Hôn Rồi	224
87. Chương 88: Tiệc Cưới Đặc Biệt	233
88. Chương 89: Cuộc Sống Hạnh Phúc	243
89. Chương 90: Đi Thăm Kim Tự Tháp!	252
90. Chương 91: Hạnh Phúc Cuối Cùng	262
91. Chương 92	272
92. Chương 93: Đại Kết Cục 1	282
93. Chương 94: Đại Kết Cục 2	284
94. Chương 95: Đại Kết Cục 3	287
95. Chương 96: Đại Kết Cục 4	290

Giáo Sư Khó Chịu, Chớ Lộn Xộn

Giới thiệu

Truyện Giáo Sư Khó Chịu, Chớ Lộn Xộn của tác giả Mạn Nam là một câu chuyện tình giữa vị giáo s

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giao-su-kho-chiu-cho-lon-xon>

1. Chương 1: Gặp Nhau Ở Trầm Luân

“Thật là, làm sao lại gặp thầy ấy ở trong này chứ?” Từ Du Mạn ảo não suy nghĩ, nhưng là không thể không nhìn về phía trước mặt là áo sơ mi trắng, toàn bộ cúc áo đều ngay ngắn nắn nót, đó là thầy giáo Ngữ Văn mới của cô, đồng thời người đàn ông đang mỉm cười này cũng là chủ nhiệm lớp của cô. Thầy giáo Ngữ Văn này vừa đến trường bọn họ đã trở nên nổi bật rồi. Từng tham gia nghiên cứu Thạc sĩ và Tiến sĩ tại đại học Cambridge, còn có bộ dạng làm cho người ta không thể dời mắt được, dáng người kia cũng cực kì tốt. Nghe nói người đàn ông mặc áo sơ mi nhìn trông đẹp mắt thì dáng người nhất định tốt lắm, cho nên dáng người của anh tuyệt đối không tồi đâu nhỉ. Người đàn ông như vậy tự nhiên đến trường trung học bọn cô làm thầy giáo Ngữ Văn, nếu không có chút chấn động gì thì chắc là ở phía Tây xuất hiện song song hai mặt trời rồi.

Không nghĩ tới ở Trầm Luân mà cũng gặp phải người đàn ông đã làm chủ nhiệm lớp kiêm thầy giáo Ngữ Văn của bọn cô cách đây một tuần. Thật là xuất môn không xem hoàng lịch. Từ Du Mạn không có hy vọng người đàn ông này nhớ cô là ai, tuy rằng hiện tại anh chỉ mới làm thầy của cô có một tuần, nhưng là ngày nào bọn họ cũng tiếp xúc, cũng không dưới bảy lần. Ai bảo cô là người thứ hai nằm trong ban lãnh đạo lớp - lớp trưởng đó. Còn người đứng đầu tất nhiên là thầy chủ nhiệm.

“Chào thầy, thật khéo.”

Cố Uyên chau mày, anh không nghĩ đến trong Trầm Luân sẽ gặp được Từ Du Mạn. Cô bé này chẳng phải là người được các thầy cô khen ngợi, là lớp trưởng của lớp anh chủ nhiệm đây sao, sao có thể tới chỗ như thế này?

“Cố Uyên, là học sinh của cậu sao?”

Người đàn ông có đôi mắt đào hoa bên cạnh Cố Uyên nhìn nhìn Từ Du Mạn, sau đó hỏi Cố Uyên.

“Ừ.”

Cố Uyên cũng không biết nên nói gì. Vốn anh cũng không có gì muốn nói. Chẳng qua là hơi có chút kinh ngạc, đối với Từ Du Mạn là học sinh giỏi, tại sao lại đến nơi này, anh không có hứng thú muốn biết. Anh đến Trầm Luân bất quá là tới gặp bạn tốt Yến Trầm Phong mà thôi. Chính là người có đôi mắt đào hoa bên đứng bên cạnh anh. Đáng tiếc là Yến Trầm Phong lại hiểu sai ý của cô, lập tức giữ cô lại:

“Làm sao cô lại đến đây? Cô chưa thành niên mà lại đến đây? Có phải không muốn đi học nữa không?”

Hắn cho rằng Cố Uyên sẽ để ý đến việc học sinh của mình chạy tới nơi này. Dù sao, khi Cố Uyên lên cấp ba liền muốn thi vào trường làm giáo viên. Cô bé này, xem ra hẳn là không đến 18 tuổi. Cho nên hẳn mới có hành động như vậy. Lúc này, Từ Du Mạn đã lên tiếng:

“Tôi đã trưởng thành, năm nay đã 19 tuổi. Anh có cần xem chứng minh thư hay không?”

Từ Du Mạn vô tình gặp thầy giáo nên có chút xấu hổ và hoảng loạn không biết làm sao, nhưng giờ đã không còn cảm giá đó. Khi Từ Du Mạn nói ra lời này, trừ bỏ làm cho Cố Uyên nhũn mày, một chút phản ứng cũng không có. Người có liên quan lại không tỏ thái độ khiến Yến Trầm Phong cũng có chút xấu hổ. Vốn tưởng rằng Cố Uyên làm giáo viên chủ nhiệm thì tính tình sẽ thay đổi, không nghĩ tới vẫn giống trước kia là một người đức hạnh, đối với mọi chuyện vẫn thờ ơ. Yến Trầm Phong cũng không có ý định kiểm tra chứng minh thư của Từ Du Mạn. Dặn dò quản lí đưa cho Từ Du Mạn một thẻ hội viên, coi như là nhận lỗi thất thố vừa rồi. Từ Du Mạn không chút khách khí tiếp nhận tấm thẻ hội viên. Từ Du Mạn vẫn thường hay đến đây, nhưng cô cũng biết muốn được thẻ hội viên nơi này không phải dễ dàng, vì vậy không cần bỏ quả cơ hội tốt. diendan

“Chúc thầy chơi vui vẻ. Em về nhà trễ ba mẹ sẽ lo lắng, nên em xin phép về trước. Bái bai.”

Từ Du Mạn nói xong, liền lôi kéo cô bạn Thẩm Mặc Dư ra khỏi Trầm Luân. Yến Trầm Phong nhìn nhìn đồng hồ Thụy Sĩ trên cổ tay, đã một giờ sáng mà nói về nhà trễ ba mẹ cậu sẽ lo lắng chứ, liệu có vấn đề gì nhỉ ?

“Cô học trò này của cậu thật thú vị nha.”

“Đi thôi, ngày mai mình còn phải lên lớp.”

Cố Uyên cũng không đợi Yến Trầm Phong nói nữa, cũng đi ra khỏi Trầm Luân. Cố Uyên kia, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày có người xuất hiện đánh vỡ biểu cảm ngàn năm không thay đổi của cậu. Yến Trầm Phong hung hăng suy nghĩ.

“Con nhóc, kĩ thuật nói dối của cậu càng ngày càng lợi hại đấy, mặt không đỏ, hơi thở không gấp. Ngay cả mình cũng cho rằng cậu đang nói thật, cái gì mà về nhà trễ ba mẹ cậu sẽ lo lắng chứ. Ha ha. Nhưng Từ Du Mạn này, anh ta thật sự là thầy của cậu à?”

Thẩm Mặc Dư ra khỏi Trầm Luân rồi mới hỏi. Vừa rồi ở trong Trầm Luân, cô không tiện mở miệng hỏi, dù sao trường hợp như vậy . . .

“Thế nào? Vừa ý sao? Muốn hay không muốn, mình giới thiệu cho cậu?” Từ Du Mạn vui đùa nói.

“Ý của mình là muốn nói người đàn ông này thoát nhìn không tệ, cậu có nghĩ vậy hay không hả?”

“Có hả?.”

Từ Du Mạn không suy nghĩ mà nói. Cô cũng không phải đối với bản thân quá mức tự tin, mà là trong lúc chỉ có hai người nên các cô tùy tiện vui đùa. Tuy rằng nói như vậy nếu như bị người khác nghe được khẳng định sẽ nói các cô không tốt. Nhưng khi hai cô ở cùng, từ trước đến giờ đều là như vậy không kiêng nể gì.

“Nhưng mà mình không có hứng thú.”

“Ha ha, mình biết chắc cậu sẽ nói như vậy mà. Du Mạn, đêm nay tới nhà mình ngủ đi?”

“Vẫn là tới nhà mình tốt hơn.”

Từ Du Mạn nhàn nhạt nói. Thẩm Mặc Dư cũng không nói cái gì thêm. Cô biết Từ Du Mạn lựa chọn như vậy là có nguyên nhân. Kỳ thực, cô cũng không muốn trở về chỗ kia, không biết nơi đó còn có thể gọi là nhà hay không? Nhà Từ Du Mạn cách Trầm Luân không quá xa, lá gan của hai cô choai choai rất lớn, cứ như vậy đi bộ trên đường trở về nhà Từ Du Mạn. Nhà Từ Du Mạn ở tiểu khu Hoa Dương, là một khu nhà chung cư. Phòng ở không lớn, nhưng cũng không nhỏ. Từ Du Mạn với Thẩm Mặc Dư cùng bảo vệ tiểu khu đều rất quen thuộc, nhìn thấy hai cô, bảo vệ lập tức mở cửa để hai người đi vào. Một bên cửa vừa mở đã nói

“Lần sau các cháu về sớm chút đi. Hai cô gái ở bên ngoài rất nguy hiểm.”

“Đã biết, chú dài dòng quá.”

Từ Du Mạn nghịch ngợm nói. Có thể cùng bảo vệ nói chuyện như vậy, chứng minh bọn họ quả thật rất thân thiết rồi. Từ Du Mạn lấy chìa khóa ra, mở cửa. Thảm Mặc Dư tháo đôi giày xanh cô thường mang ra thay vào đôi dép lê Spongebob Squarepant. Từ Du Mạn thay đôi giày màu hồng bằng đôi dép lê Spongebob Squarepant. Trong phòng tắm có hai khăn rửa mặt, hai khăn tắm, hai cái ly súc miệng, hai bàn chải đánh răng, cái gì cũng đều là đôi. Đó là của cô cùng Thảm Mặc Dư. Rửa mặt xong, Từ Du Mạn cùng Thảm Mặc Dư ngã xuống giường, ngủ thật say. Trước khi ngủ Từ Du Mạn không quên chỉnh đồng hồ báo thức.

Cố Uyên mới từ Anh Quốc trở về, còn chưa tìm được nhà ở. Cho nên tạm thời anh ở cái tổ nhỏ của Yến Trầm Phong. Là ngôi nhà của Yến Trầm Phong tự mình mua ở bên ngoài. Yến Trầm Phong gần đây trong nhà có chuyện, nên cũng không có ở chỗ này. Thật là quá tốt cho anh. Cho dù hai người là bạn bè thân thiết, nhưng Cố Uyên không thích ở cùng nhà với người khác. Cho nên trong khi Cố Uyên ở nhờ tổ nhỏ của Yến Trầm Phong, anh cũng nhờ người nhờ hỗ trợ tìm nhà. Sau khi Cố Uyên trở về tắm rửa qua loa, sau đó đọc sách một lúc rồi mới ngủ. Đây là thói quen của anh. Mặc kệ rất trễ hay mệt mỏi, nhưng tất cả phải theo quá trình. Cố Uyên không có đặt báo thức, mặc dù hiện tại đã rất trễ, nhưng ngày mai anh vẫn có thể thức sớm.

Từ Du Mạn bị tiếng chuông đồng hồ báo thức đánh thức, lúc đó cô vẫn đang nằm mơ. Bị đánh thức khi đang mơ, cô không lập tức rời giường, mà nhắm mắt ngủ thêm một lát. Cô luôn cài đồng hồ báo thức kêu sớm một tiếng. Mười phút ngủ nướng, cộng với 30 phút làm bữa sáng ăn bữa sáng, còn lại 12 phút ngồi xe, năm phút đi vào trường. Thời điểm ba phút chuông reo tiến vào phòng học là vừa. Nói chung, Từ Du Mạn có thể giống như các bạn khác không cần đi học sớm. Nhưng Từ Du Mạn lại là lớp trưởng, cô phải đến sớm giữ trật tự của lớp. Thầy cô cũng khuyên cô không cần đến sớm, hoặc là có thể ở nội trú, cô đều cự tuyệt.

Làm xong bữa sáng, Từ Du Mạn ăn một nửa, để lại một nửa trong nồi để một lát Thảm Mặc Dư ngủ dậy thì ăn. Từ Du Mạn đi đến gần lớp học thì cảm thấy không khí có chút lạ. Bình thường mọi khi cô vào đến lớp thì trong lớp mới trật tự, hôm nay không biết thế nào mà cô còn chưa tới đã yên tĩnh như vậy rồi? Ngay cả Lâm Lam cùng Vương Nguyệt rất thích nói chuyện cũng không nói chuyện. Từ Du Mạn đi vào lớp ngẩng đầu nhìn lên bục giảng đã thấy Cố Uyên ngồi nghiêm túc ở đó.

“Bạn học Từ Du Mạn, em đến muộn.”

Cố Uyên nhìn lướt qua Từ Du Mạn, cúi đầu, viết gì đó xuống sổ. Từ Du Mạn biết ngay là sổ điểm danh.

“Thưa Thầy, lúc em vào lớp, chuông mới reo ba tiếng, không thể gọi là đến muộn.”

Từ Du Mạn căn cứ vào điều này mà bảo hộ quyền lợi của mình.

2. Chương 2: Một Chân Sơ Xuất

Cố Uyên cũng không ngẩng đầu mà nói:

“Thời điểm chuông thứ ba reo em chỉ mới sải bước có một chân.”

Từ Du Mạn thế nào cũng không nghĩ đến Cố Uyên sẽ dùng đến chiêu này. Trong lòng tích tụ, có chết cô cũng không chịu thừa nhận, lại nói:

“Thầy có chứng cứ gì chứng minh chứ?”

Lấy chứng cứ ra đi? Khi Từ Du Mạn đang dương dương đắc ý, lại nghe thấy thanh âm Cố Uyên làm cho người ta chán ghét:

“Nhìn lại chân em xem.”

Từ Du Mạn cúi đầu nhìn xuống mới phát hiện khi bản thân cùng Cố Uyên nói chuyện thế nào lại quên không đi vào lớp. Hiện tại cô vẫn còn đang duy trì tư thế một chân ở ngoài cửa, một chân ở bên trong cửa. Khó trách lúc này Văn Xảo luôn luôn đưa mắt ra hiệu cho cô. Cô còn tưởng rằng Văn Xảo tới hôm qua ngủ không ngon nên mắt không thoải mái. Lúc này Từ Du Mạn thật sự không có biện pháp phản bác đánh cam chịu, con mẹ nó “Sự thật” đến trễ này, từ lúc chào đời tới nay đây là lần đầu tiên cô gặp phải! Từ Du Mạn nâng chân ở ngoài cửa chuẩn bị tiến vào phòng học. Chân còn chưa đặt xuống đất đã nghe thấy thanh âm Cố Uyên khiến cô chán ghét:

“Đứng ở ngoài cửa lớp đến khi giờ tự học kết thúc.”

Từ Du Mạn đành đem những lời thô tục hung bạo thu trở về, cô thề rằng sẽ không bao giờ nói thô tục nữa. Từ Du Mạn ngoan ngoãn đứng ở ngoài hành lang. Bởi vì lúc này đã vào học cho nên cũng không có nhiều người lui tới chỉ có những thầy cô cùng học sinh đến trễ đi qua thôi.

“Thế nào mà bị phạt đứng đây?”

Từ Du Mạn không muốn quan tâm người này. Dương Kiệt là Đội trưởng Đội thể dục thể thao của trường bọn họ. Từ Du Mạn không muốn để ý cho nên làm ngơ đi. Giống như căn bản không nghe thấy Dương Kiệt nói chuyện. Giống như bên cạnh căn bản chỉ là không khí, không có người. Dương Kiệt đối với thái độ của Từ Du Mạn đối xử với mình đã thành thói quen nhưng cũng khó tránh khỏi sắc mặt có chút khó coi. Thoáng chốc Dương Kiệt lại lộ ra chiêu bài tươi cười của anh:

“Mạn Mạn, em thế nào lại không nể mặt anh như thế.”

Từ Du Mạn vẫn không thèm để ý đến Dương Kiệt. Tên này cả ngày như ruồi bọ phiền chết đi được.

“Mạn Mạn tối nay có thời gian không? Cùng anh ăn bữa tối được không?”

Dương Kiệt chưa từ bỏ ý định nói chuyện với Từ Du Mạn. Hắn cũng không tin rằng thân là đội trưởng Đội Thể dục thể thao nhiều nữ sinh theo đuổi như vậy lại không tán đổ được Từ Du Mạn.

“Không rảnh.”

“Từ Du Mạn, trong lúc bị phạt đứng mà em còn nói chuyện được, thật không tôn trọng thầy. Đứng đến giữa trưa.”

Quả nhiên, Cố Uyên chính là để ý cô mà. Từ Du Mạn thật tức giận. Nghĩ lại bản thân hình như không có chọc tới người đàn ông này. Tối hôm qua cô đi chỗ đó là tự do của cô, người đàn ông này bắt quá chỉ là thầy của cô cũng không có tư cách quản cô. Bố mẹ của cô cũng không quản làm gì đến phiên anh quản? Từ Du Mạn lần đầu tiên bị phạt đứng, mệt thì không nhưng trong lòng cực kỳ khó chịu. Giữa trưa tan học cô phải đến văn phòng Cố Uyên. Đến văn phòng Cố Uyên làm gì, đương nhiên là hạ chiến thư rồi. Không đúng là lên lấy sách bài tập ngữ văn ngày hôm qua nộp lên. Sớm biết vậy ngày hôm qua sẽ không đáp ứng thay mặt Chương Xuyên hôm nay lên lấy sách bài tập ngữ văn rồi. Từ Du Mạn gõ cửa văn phòng Cố Uyên, chỉ nghe bên trong truyền đến thanh âm trong veo mà lạnh lùng của Cố Uyên:

“Vào đi.”

Từ Du Mạn đẩy cửa đi vào. Cố Uyên đang ngồi trên ghế dựa phê sửa bài tập. Rèm cửa sổ không có kéo lại, ánh mặt trời vàng óng ánh theo cửa sổ chiếu vào, chiếu trên người Cố Uyên. Từ góc độ Từ Du Mạn nhìn qua vừa khéo có thể thấy lông mi Cố Uyên. Một người đàn ông có lông mi dài để làm gì? Từ Du Mạn nghĩ thầm trong bụng.

“Có việc không?”

“Em đến lấy giúp Chương Xuyên quyển sách bài tập ngữ văn.”

“Chương Xuyên đâu?”

“Trong nhà bạn ấy có việc ạ.”

“Em đợi chút.”

Nói xong, Cố Uyên không để ý Từ Du Mạn đứng đợi, trái lại tiếp tục phê sửa bài tập. Từ Du Mạn thấy Cố Uyên phê sửa bài tập cũng nhiều nên cũng lười biếng, đợi chờ một chút rồi đi lại trong phòng. Từ Du Mạn ở trong văn phòng thật nhàm chán, đi tới đi lui trong văn phòng sờ đồ sờ tây nhìn xem, cuối cùng ngồi bên cạnh Cố Uyên nhìn Cố Uyên sửa bài tập. Khó trách có người nói người đàn ông nghiêm túc cực kỳ có mị lực, quả nhiên không sai. Huống chi Cố Uyên lại là người đàn ông đẹp trai. Bất quá, Từ Du Mạn chỉ là thưởng thức mà thôi, nếu vì điểm này mà tha thứ anh phạt cô đứng cả một buổi trưa kia, đó là không có khả năng.

“Tốt lắm.” Cố Uyên ngẩng đầu buông cây bút màu đỏ trong tay.

“A? Tốt lắm?”

Từ Du Mạn từ trong suy nghĩ phục hồi tinh thần lại. Vừa mới trong đầu cô tưởng tượng người đàn ông này ở cùng phụ nữ thì sẽ như thế nào? Nhưng đang suy nghĩ liền nghe thấy Cố Uyên nói chuyện. Cố Uyên đem sách bài tập đưa tới tay Từ Du Mạn. Thời điểm đem sách bài tập đưa cho Từ Du Mạn, trong lúc vô tình ngón tay chạm vào mu bàn tay Từ Du Mạn. Tay Từ Du Mạn run lên suýt chút làm rơi sách bài tập xuống đất.

“Thế nào, cầm cuốn vở lại khó vậy sao?”

Cố Uyên nhú mắt lại nhìn Từ Du Mạn. Cố Uyên đeo mắt kính nên thoạt nhìn có chút giống giáo sư.

“Giáo sư, thầy đây là đang đùa giỡn em?”

“Thế này được cho là đùa giỡn sao?”

Cố Uyên nói xong thấy bản thân hơi sững sốt, anh cùng một học sinh đang nói cái gì đây. Không suy nghĩ cái vấn đề này làm gì cho lãng phí thời gian. Cố Uyên rót một ly nước ấm rồi đi đến bên cửa sổ. Từ Du Mạn nhìn Cố Uyên uống nước động tác cổ hống cao thấp làm cô bỗng nhiên cũng cảm thấy giống như khát nước rồi. Từ Du chẳng có hứng thú gì, vội ôm sách bài tập vội vàng rời khỏi văn phòng! Bên trong văn phòng to lớn chỉ có một mình Cố Uyên. Trường học đã coi trọng anh quá rồi.

Từ Du Mạn trở lại phòng học, trong phòng học không còn ai cả. Đây là giữa trưa, tất cả mọi người đều về nhà hoặc đi căn tin. Từ Du Mạn tính rót ly nước uống, đi đến bình nước phía trước mới phát hiện một điểm, nước cũng hết rồi. Thật đáng chết! Từ Du Mạn cũng cảm thấy đói bụng, hiện tại trong căn tin người cũng không nhiều nên cô liền chuẩn bị xuống căn tin. Tại đầu cầu thang lại vừa khéo đụng Cố Uyên cũng chuẩn bị đi căn tin. Cùng Cố Uyên song song đi tới, Từ Du Mạn nhận cái nhìn chăm chăm so với lúc trước còn nhiều hơn. Mỗi một học sinh ăn cơm xong trở về lớp không tự chủ được đều quay lại nhìn bọn họ một cái. Từ Du Mạn còn nghe thấy một số nữ sinh xì xào bàn tán:

“Kia không phải là giáo sư Cố Uyên anh tuần mới tới sao?”

“Cô gái bên cạnh thầy ấy là ai vậy?”

“Hơn nữa hình như còn là học sinh đó?”

Những câu sau là gì, Từ Du Mạn không nghe thấy được. Bọn họ phát hiện cô đang nghe đều tự giác không nói nữa. Từ Du Mạn căn bản không muốn cùng Cố Uyên đứng chung một chỗ cho nên sau khi xuống lầu cô cấp tốc vọt tới căn tin. Từ Du Mạn có thể thề đây là lần đầu tiên cô đi ăn cơm mà chạy nhanh như vậy. Cửa sổ mua cơm cũng không có nhiều người lắm, nên chỉ trong thoáng chốc Từ Du Mạn liền mua được cơm. Nhưng mà nhìn trái nhìn phải chỗ ngồi đều đã đầy, cô căn bản không tìm được chỗ ngồi. Đây là không có biện pháp.

Căn tin trường học bọn họ luôn luôn như vậy. Trước 20 phút mua cơm, phía trước cửa sổ đều chật ních người, sau 20 phút chỗ ngồi chật ních. 20 phút cuối cùng người không nhiều lắm nhưng là đồ ăn đều hết rồi. Từ Du Mạn dò xét bốn phía rốt cục thấy có người đứng dậy chuẩn bị rời đi. Từ Du Mạn chuẩn bị tinh thần tranh chỗ. Người nọ vừa rời đi Từ Du Mạn liền lập tức đem cơm đặt lên trước. Đây là cách bọn họ tìm chỗ ngồi. Nhưng là có người lại đánh vỡ luật lệ, bản thân ngồi trước, đĩa chưa lên người đã lên trước rồi. Từ Du Mạn đang muốn mắng người nọ không biết tốt xấu thấy chỗ ngồi đã có người mà còn ngồi lên, nhưng sau đó lại đem lời bên miệng nuốt vào bụng.

“Giáo sư Cố, đây là chỗ ngồi em chiếm được mà.”

Từ Du Mạn cười mỉa mai. Cố Uyên nhìn Từ Du Mạn, lại nhìn bàn ăn trước mặt mình rồi nói:

“Trên chỗ ngồi có ghi tên ai sao?”

“Thầy.” Từ Du Mạn tức giận nói.

“Vậy em dựa vào cái gì nói là em chiếm được?”

“Phần cơm của em đang đặt trên bàn ăn mà thầy.

“À”

Cố Uyên cũng không nói cái gì nữa cũng không có nhường chỗ ngồi cho Từ Du Mạn đáng thương tội nghiệp mà là một tay bưng cơm một tay cầm chiếc đũa, liền như vậy bắt đầu ăn.

“Thầy là thầy giáo thế nào, sao lại không nhường cho học sinh của thầy chứ!”

Từ Du Mạn lớn tiếng nói. Bộ dáng điềm đạm đáng yêu kia cho dù là lòng gan dạ thép cũng phải mềm lòng. Đáng tiếc, Cố Uyên không phải là lòng gan dạ thép, tâm của anh là kim cương.

“Học sinh hẳn là tôn sư trọng đạo.”

Ngụ ý là học sinh tìm được chỗ ngồi là cô cũng nên đứng lên, nhường chỗ cho thầy giáo ngồi. Từ Du Mạn bỗng nhiên nở nụ cười đem phần cơm chính mình nâng lên.

“Đây là em chiếm được, em đây sẽ không khách khí rồi.”

Từ Du Mạn đặt mông ngồi ở trên bàn. Bàn ăn ở căn tin trường học cũng không cao, Từ Du Mạn thân cao 1m65 vừa khéo có thể ngồi lên trên được. Ban đầu mọi người chỉ là thích xem bọn họ náo nhiệt nhưng hành động của Từ Du Mạn triệt để hấp dẫn sự chú ý mọi người. Nam sinh ngồi đối diện Cố Uyên xem ra chắc là cậu bé lớp mười, thật sự là không chịu nổi gánh nặng, bưng phần cơm còn chưa có ăn xong chạy trốn chết. Từ Du Mạn bĩu môi ngồi vào chỗ tiểu nam sinh kia vừa ngồi.

3. Chương 3: Cùng Lên Giường Thôi

Nếu không phải là thời gian còn không nhiều lắm, Từ Du Mạn tình nguyện về nhà mình tự làm đồ ăn. Đồ ăn căn tin sao so được với đồ ăn tự mình làm chứ! Từ Du Mạn rất kén ăn. Rau cần không ăn, cà rốt không ăn, cải trắng không ăn, cà rốt không ăn nhiều, món ăn sau khi cô chọn cũng không còn là bao nhiêu. Từ Du Mạn thấy đồ ăn của Cố Uyên cùng đồ ăn của cô quả thực khác nhau một trời một vực. Phần ăn của cô toàn bộ đều là rau cần, nhưng phần ăn của Cố Uyên toàn bộ đều là ruột già, hơn nữa trọng lượng còn gấp hai của cô. Từ điểm đó có thể chứng minh bác gái bán đồ ăn căn tin khẳng định là háo sắc. Một người lớn tuổi cũng bắt chước những cô gái trẻ mơ mộng chuyện tình yêu, đúng là người đàn ông đẹp trai. Liền mắc háo sắc ngay cả đồ ăn cũng bán nhiều hơn như vậy. Đúng là loại hâm mộ và ghen ghét. Cuối cùng, Từ Du Mạn đem ruột già chính mình ăn hết, thịt ăn hết, không có gì khác để ăn. Cố Uyên cũng kén ăn, rau cần ăn xong rồi, dưa chuột ăn xong rồi, chỉ có ruột già cùng thịt cũng chưa từng động. Giậm chân giận dữ, Từ Du Mạn nhìn phần cơm Cố Uyên còn thừa ruột già cùng thịt, cái đó được gọi là đau lòng. Từ Du Mạn đem đồ đựng cơm cầm lại nơi chỗ phát lúc nãy sau đó cô trở về lớp học đọc sách. Từ Du Mạn muốn uống rượu, hút thuốc, có thể đánh nhau, tự tiện mắng chửi người, thường chơi đùa, nhưng giờ lại thế nào? Cô là đại diện của tuyệt người năng động và vui vẻ với bạn bè, học tập chơi đùa. Nhưng bây giờ đang là giữa trưa nên Từ Du Mạn lựa chọn đọc sách học tập.

Cố Uyên làm một chủ nhiệm lớp có nhiều chỗ làm rất khó. Tỷ như, sau khi anh ăn cơm nước xong sẽ là người đầu tiên đi bộ vòng quanh lớp học. Nhân nhật nhìn lướt qua các học sinh đang nghiêm túc học bài trong phòng, khi nhìn thấy Từ Du Mạn thì dừng lại một chút, sau đó thu hồi tầm mắt. Đang chuẩn bị rời đi trở về văn phòng Cố Uyên nghe thấy trong phòng học có học sinh gọi anh. Cố Uyên thông dong đi vào phòng học. Gọi anh là một học sinh nữ. Hình như kêu là Dương Nguyệt Ý, nếu anh không có nhớ lầm nhưng anh cũng không có khả năng nhớ lầm. Thời điểm Cố Uyên tới gần Dương Nguyệt Ý, anh hơi nhíu mày. Mùi nước hoa quá nồng.

Dương Nguyệt Ý là hoa khôi trong lớp. Không biết là người nào mắt bị mù cho rằng Dương Nguyệt Ý so với Từ Du Mạn xinh đẹp hơn. Vân Xảo, Chương Xuyên các cô đều cho rằng Từ Du Mạn so với Dương Nguyệt Ý xinh đẹp hơn nên đối với danh hiệu hoa khôi có chút tức giận bất bình. Sau này, Từ Du Mạn nói một câu nói khiến các cô đối với danh hiệu hoa khôi trên người Dương Nguyệt Ý không quan tâm nữa. Lúc đó Từ Du Mạn ra vẻ tự kỷ nói:

“Thế này không phải chứng minh mình so với hoa khôi xinh đẹp hơn sao?”

Kỳ thực mùi nước hoa trên người Dương Nguyệt Ý chẳng phải đậm, có thể nói rất nhiều người đàn ông rất thích mùi đậm như vậy. Dương Nguyệt Ý rất hiểu biết về đàn ông. Bất đắc dĩ, cô lần này gặp phải phải một người đàn ông bình thường.

“Thầy Cố, em có thể thỉnh giáo thầy một ít vấn đề không?”

“Được.” Cố Uyên không thể nói không thể.

“Thầy có thể dịch giùm em đoạn này nói gì không ạ?”

Dương Nguyệt chỉ một đoạn ngoại ngữ trong vở. Đây là cô đặc biệt tìm từ trên mạng xuống. Là một bài thơ tình yêu, nhưng không có biện pháp hiểu được, tiếng anh của cô quá kém nên chỉ có thể lên mạng sưu tầm. Bởi vì cái này không thể hỏi bạn bè được. Cố Uyên thấy đoạn ngoại ngữ, mặt không biểu cảm mà nói:

“Vấn đề này hay là hỏi thầy ngoại ngữ của em đi, tôi là thầy Ngữ Văn.”

Nói xong, Cố Uyên liền xoay người rời đi. Dương Nguyệt Ý tức giận thái độ của Cố Uyên. Anh là một thầy giáo từ Anh quốc du học trở về, làm sao có thể không biết đây rốt cuộc là ý tứ gì đây? Dương Nguyệt Ý không tức giận thì tốt nhưng khi tức giận liền quăng này nọ. Bây giờ quyển sổ ghi chép màu hồng cô mới mua trở thành công cụ phát tiết. Dương Nguyệt Ý cầm lấy sổ ghi chép màu hồng liền ném đi. Từ Du Mạn đang làm toán học bỗng nhiên xoay người nắm lấy sổ ghi chép còn cách đầu cô một tấc nắm trong tay. Dương Nguyệt Ý đây là cố ý ném về phía cô sao? Vừa nãy hành động của Dương Nguyệt Ý, Từ Du Mạn không phải là kẻ điếc mà không nghe thấy. Dù sao vở đều đã đến trong tay cô, cô cũng đang tò mò, không nhìn mới lạ. Vốn thấy Từ Du Mạn tiếp được, Dương Nguyệt Ý đã muốn cướp về. Nhưng vừa mới đứng lên chuông liền reng lên một hồi. Cô giáo khác thì tốt nhưng đây chính là giờ môn sinh vật. Cô giáo sinh vật của bọn họ nổi tiếng với danh hiệu nữ Đường Tăng. Không có biện pháp, đành phải dùng ánh mắt cảnh cáo Từ Du Mạn. Nhưng Từ Du Mạn quay đầu đi không nhìn ánh mắt Dương Nguyệt Ý mà mở sổ ghi chép ra. Đây là một quyển sổ ghi chép mới, Dương Nguyệt Ý đem những lời này viết ở trang thứ nhất, Từ Du Mạn vừa mở ra liền:

“Xi.”

Từ Du Mạn không quan tâm đến những lời đó ra gì liền nở nụ cười. Nghe thấy Từ Du Mạn cười, Dương Nguyệt Ý then quá hóa giận quên cả lo lắng, lúc này đi lại đoạt sổ ghi chép lại. Vừa nãy cô không đi, đó là bởi vì đúng lúc chuông reo. Hiện tại đi lại đó là bởi vì cô cảm giác Từ Du Mạn đang cười nhạo cô. Không kịp nghĩ nhiều liền chạy tới một phen cướp đi sổ ghi chép của cô trong tay Từ Du Mạn. Vận may cô thật xui xẻo, đúng lúc này cô giáo đã tới rồi. Nữ Đường Tăng tiến vào phòng học thấy vẫn có học sinh chưa trở lại chỗ ngồi của mình, bắt đầu tức giận. Đây là không tôn trọng thầy cô, không tôn trọng cô giáo!

“Dương Nguyệt Ý! Lỡ tai em bị điếc hay là có vấn đề không nghe được rồi hả? Em không nghe thấy chuông reo vào lớp sao? Em không biết bây giờ đã vào tiết học rồi à? Em chạy ra khỏi chỗ và đứng ở đó làm gì? Em cho là em bây tư thế như vậy là có thể trở thành pho tượng Venus à? Tiết học hôm nay em đứng học tại chỗ cho tôi”

Trong suốt tiết học, Từ Du Mạn rõ ràng cảm giác được một ánh mắt nóng rực bắn về phía đỉnh đầu của cô. Đương nhiên ánh mắt này cũng không thể ảnh hưởng đến giờ lên lớp của Từ Du Mạn. Trình độ cô đối với vẻ khinh thường vẫn là rất cao. Ánh mắt như vậy tóm lại không cần nhìn. Hết tiết, Dương Nguyệt Ý ôm sổ ghi chép màu hồng của mình hung hăng trừng mắt Từ Du Mạn:

“Không được nói ra ngoài.”

Từ Du Mạn cũng không giận, ngược lại cười nói:

“Cô cho là mục đích của cô mọi người không biết sao?”

Dương Nguyệt Ý lúc này mới biết rõ biểu cảm trong lòng mọi người, hừ một tiếng, trở lại chỗ ngồi của mình. Dương Nguyệt Ý vừa ngồi xuống, nữ Đường Tăng đã trở lại.

“Đúng rồi, Dương Nguyệt Ý tới phòng làm việc tôi một chuyến. Mang theo sổ ghi chép kia luôn.”

Dương Nguyệt Ý không có cách nào đành phải mang theo sổ ghi chép của mình theo. Chết rồi cái sổ này sao có thể để nữ Đường Tăng thấy đây? Để cho cô giáo coi thì toàn bộ thầy cô cùng học sinh đều sẽ biết. Văn

“Cùng lên giường thôi.”

Cố Uyên nhìn lướt qua một vòng, kết quả như vậy thật vừa lòng anh. Khóe miệng cũng hơi hơi có chút biến hóa. Rất nhiều nữ sinh, thậm chí là nam sinh cũng nhìn có chút ngây ngời. Nhưng lúc anh thấy Từ Du Mạn là có chút ngoài ý muốn.

“Từ Du Mạn.” Cố Uyên điểm danh, người thứ nhất trúng đạn chính là Từ Du Mạn.

“Giáo sư, em có thể cự tuyệt lên bục không?”

Từ Du Mạn vừa mở miệng, cả lớp liền ồ lên. Có cơ hội tốt như vậy được trước mặt giáo sư biểu hiện, cô như vậy là không biết quý trọng.

“Vì sao?” Cố Uyên đẩy đẩy mắt kính trên mũi rồi hỏi.

“Không có lý do ạ! Chỉ là không muốn mà thôi.”

Vân Xảo và Từ Du Mạn ngồi cùng bàn, cô cũng bất ngờ vì hành động của Từ Du Mạn. Từ Du Mạn hành động như vậy giống như có chút cố ý chống đối với giáo sư Cố, muốn cho giáo sư Cố sượng mặt. Cô biết Từ Du Mạn tuy rằng không thích chủ động trả lời câu hỏi nhưng chỉ cần giáo sư điểm danh kêu cô trả lời, cô cũng sẽ không thể cự tuyệt. Bởi vì giáo sư kêu cô trả lời câu hỏi mà bọn họ có thể trả lời, cho nên giáo sư cũng thường kêu cô đứng lên trả lời câu hỏi. Sau này cũng không biết tại sao giáo sư cũng không kêu cô trả lời câu hỏi, chỉ thỉnh thoảng kêu trả lời do các bạn học khác không biết trả lời. Từ Du Mạn sẽ trả lời thầy cô. Nhưng là bây giờ. Cô thật sự thật bất ngờ, nó ngoài dự kiến của cô. Vân Xảo kéo kéo góc áo Từ Du Mạn ý bảo không cần chống đối lại giáo sư, lên bục đi. Vân Xảo đã đoán sai, Từ Du Mạn không phải cố ý chống đối Cố Uyên mà là thật sự có lý do. Cô thích nhất gì đó bao gồm thơ, làm sao không nguyện ý cùng người khác chia sẻ, trừ bỏ Thẩm Mặc Dư Hoà. . . Anh

“Học sinh Từ Du Mạn rất có tính cách.”

Cố Uyên cười cười, như vậy không làm cho người ta cảm thấy anh xấu hổ, ngược lại là bình tĩnh.

“Nếu học sinh Từ Du Mạn không muốn, giáo sư tôi cũng không miễn cưỡng. Bất quá, học sinh Từ Du Mạn, hi vọng lần sau em sẽ không cự tuyệt lại câu hỏi của tôi nữa.”

Từ Du Mạn không tỏ thái độ gì ngồi xuống ngay tức thì. Mặc dù đã xảy ra sự việc xen giữa như vậy nhưng không hề làm chương trình học ngừng lại hoặc là đánh mất sự tích cực của mọi người. Cố Uyên tùy tiện điểm danh vài học sinh khác. Chuyện không ngờ là anh có thể nhớ tên một số học sinh của anh. Điểm ấy cho thấy được Cố Uyên đối với nghề nghiệp này vẫn là chuyên nghiệp. Trừ bỏ điểm này những cái khác đều tiến hành rất thuận lợi. Cố Uyên vốn muốn nói vài lời tổng kết về tiết học cùng một số bài học rút ra được, sau đó động viên học sinh nỗ lực tích cực thêm một chút thì chuông tan học liền vang lên, Cố Uyên rời khỏi phòng học. Một tiết của Cố Uyên chưa từng dạy quá giờ. Tổng kết một tiết học sắp xếp một số bài học cho ổn định. Thật sự nếu anh giảng không kịp thì cũng sẽ ngừng tại đó mà kết thúc tiết học để các học sinh tự mình hỏi. Đây là lý do thứ hai khiến các học sinh thích Cố Uyên trừ bỏ sắc đẹp. Từ Du Mạn cũng thích giáo viên không dạy quá giờ. Giáo viên dạy quá giờ khiến ọi người tức giận, đó là tất nhiên. Trước khi rời đi, Cố Uyên còn làm một việc. Như nói không dạy quá giờ, các học sinh thật cao hứng. Đáng tiếc, Cố Uyên thực hành chủ nghĩa nửa vời không thể để các học sinh luôn luôn cao hứng bằng không họ sẽ được vui đời tiên. Cho nên, Cố Uyên đưa bài tập. Nội dung cùng bài học trên lớp giống nhau viết một bài thơ bản thân thích có thể xúc động tâm hồn mình.

“Đồ tàn nhẫn .”

Cố Uyên vừa ra khỏi phòng học, Từ Du Mạn liền thấp giọng nói. Vân Xảo nghe thấy Từ Du Mạn nói vậy liền hỏi:

“Từ Từ, cậu nói ai là đồ tàn nhẫn?”

Từ Du Mạn trả lời luôn:

“Còn không phải tại giáo sư Cố sao? Đưa bài tập gì chứ? Không phải là nhằm vào mình sao.”

“Không có khả năng đó, giáo sư ra bài tập cho học sinh là điều rất bình thường mà, cậu cũng đừng đoán mò.” Vân Xảo không tin Cố Uyên nhằm vào Từ Du Mạn.

“Đúng rồi Từ Từ, cậu vừa rồi làm sao vậy? Chọc giận giáo sư cũng không phải tốt đâu”

“Không có gì đâu, chỉ là không muốn đi lên mà thôi.”

Lúc này, Chương Xuyên cũng đi lại.

“Từ Từ, cậu sao có thể làm giáo sư anh tuấn của chúng ta bị sượng mặt như vậy hả?”

Chương Xuyên là diễn hình của háo sắc. Lần đó nếu không phải trong nhà thật sự có chuyện quan trọng thì đã có cơ hội tiến vào văn phòng của Cố Uyên, cũng sẽ không nhờ Từ Du Mạn đâu.

5. Chương 5: Đó Là Ly Tôi Đã Dùng Qua

Bình thường Dương Nguyệt Ý không ưa gì Từ Du Mạn, cảm thấy Từ Du Mạn ra vẻ thanh cao. Qua tiết sinh vật kia Dương Nguyệt Ý càng đối với Từ Du Mạn hận thấu xương. Tiết học này lại trở thành ngòi nổ của Dương Nguyệt Ý:

“Có người bày đặt thích ra vẻ thanh cao, đừng tưởng rằng người khác không biết thực tế lại là người lăng lơ. Lúc nào cũng nghĩ ra biện pháp để hấp dẫn sự chú ý của giáo sư, thật là một người đầy thủ đoạn.”

“Hừ. Có người vừa mới đi toilet xong còn mang theo mấy đồng phân vào lớp đến cả nói chuyện cũng thối quá đi.”

Từ Du Mạn là ai? Làm sao có thể để cho người ta tùy tiện khi dễ mình? Lời nói này không mang theo một chữ thô tục nhưng lại đạt tới hiệu quả rất cao.

“Cậu mới ăn phân đó!” Dương Nguyệt Ý phẫn nộ nói.

“Tôi chưa nói là ai nha? Nhưng là có người thích ngồi vào chỗ đó, tôi cũng không có biện pháp.”

“Phụ nữ lăng lơ, câu dẫn giáo sư.”

“Kia ít nhất tôi đạt được mục đích, còn cậu thì sao?”

Người nào cũng biết Từ Du Mạn đang nói về chuyện lúc trưa Dương Nguyệt Ý hỏi Cố Uyên lại bị Cố Uyên cự tuyệt. Tất cả đều cười ha ha. Còn trực tiếp nói đối với Dương Nguyệt Ý:

“Đừng vùng vẫy giãy chết. Người cũng không đẹp bằng Từ Du Mạn, thành tích cũng không tốt bằng Từ Du Mạn, theo đuổi đàn ông cũng không được người ta đáp lại, hiện tại cãi nhau cũng không thắng người ta. Cô không bỏ qua cho chính mình thì cũng buông tha cho chúng tôi đi.”

Thật là độc miệng. Nhìn gương mặt tức giận của Dương Nguyệt Ý. . . Không có đổi sắc, trang điểm có chút đậm. Dương Nguyệt Ý khí phách hừng hực rời khỏi phòng học. Dương Nguyệt Ý cho tới bây giờ không hề ảnh hưởng tới tâm tình của Từ Du Mạn, mặc kệ thật xấu, đối với Từ Du Mạn không có một điểm ảnh hưởng. Trong mắt Từ Du Mạn, Dương Nguyệt Ý cũng tóm tép nhai nhép một dạng không quan hệ trọng yếu. Dương Nguyệt Ý nói Từ Du Mạn cũng nghĩ giống như cô ta đang thả cái rắm thúi mà thôi. Thối thối chính là không có ảnh hưởng. Cái đó cũng đủ chứng minh nội tâm Từ Du Mạn cường đại. Quả nhiên cường đại.

Từ Du Mạn điện đến công ty cung cấp nước nhưng không biết công ty đưa nước xảy ra chuyện gì rồi nhỉ? Đã một tiếng rồi vẫn chưa thấy đưa nước tới. Từ Du Mạn không thể không thừa nhận, cô khát nước rồi. Từ Du Mạn cầm cốc của mình tính đến phòng làm việc của Cố Uyên xin nước uống. Lúc trưa cô đến phòng làm việc Cố Uyên thì thấy nước trong thùng còn hơn nửaa thùng. Cố Uyên chỉ có một mình thì uống bao nhiêu? Lâu lâu mới uống vậy thì lãng phí rồi. Cho nên cô liền cố gắng giúp anh uống bớt đi. Trên thực tế là vì siêu thị cách trường bọn họ có chút xa nên Từ Du Mạn cảm thấy ngại đi. Từ Du Mạn vừa đi ra phòng học, đã bị một bạn vội vàng đụng trúng làm tay trượt đi cái ly liền rơi xuống biến thành mảnh nhỏ. Từ Du Mạn thấy được mặt người nọ đụng vào cô. Bởi vì cái cốc rơi xuống trên mặt đất phát ra tiếng động, bạn kia nghe thấy được liền quay đầu lại nhìn thoáng qua cái cốc trên đất, lại vội vàng nhìn thoáng qua chủ nhân cái cốc là Từ Du Mạn, sao đó quay lưng lại với Từ Du Mạn rồi chạy đi. Từ Du Mạn nhìn bóng lưng người nọ cảm thấy người này nhìn rất quen mắt. Nhưng lại không nhớ nổi đã gặp người này ở đâu. Thôi, không phải chỉ là một cái ly thôi sao, có là cái gì đâu. Người ta cũng không phải cố ý. Nhìn như vậy, hẳn là có

việc gấp gì cần đi. Cái cốc bể, không uống nước sao? Đương nhiên không có khả năng. Cô cũng không tin trong phòng làm việc giáo sư không có ly giấy nào. Từ Du Mạn vẫn cứ đi nhanh về phía trước không hề có dấu hiệu dừng lại. Từ Du Mạn lại gõ phòng làm việc Cố Uyên. Chờ Cố Uyên nói:

“Mời vào.” Sau đó, Từ Du Mạn đẩy ra cửa văn phòng ra.

“Có chuyện gì sao?”

Cố Uyên hỏi Từ Du Mạn. Hôm nay đây là lần thứ hai Từ Du Mạn tiến vào văn phòng của anh rồi. Không biết có chuyện gì đây? Từ Du Mạn thành thật trả lời nói:

“Phòng học hết nước rồi ạ.”

Cố Uyên gật gù đầu:

“Chuyện này không phải có người phụ trách rồi sao?” Cũng không phải là chuyện anh quản.

“Em đã gọi điện thoại nhưng hơn một tiếng rồi vẫn chưa đến.”

“Sau đó.”

“Vì thế em qua xin thầy ít nước.”

Từ Du Mạn nói đúng lý hợp tình. Dù sao không thể không cho học sinh uống nước. Nếu anh cự tuyệt, vậy thì không thể trách cô rồi. Một kế hoạch hại người ở trong đầu Từ Du Mạn hình thành.

“Nước ở đằng kia, tự mình lại uống.”

Từ Du Mạn nghe Cố Uyên nói vậy có chút thất vọng bởi vì không thể chinh Cố Uyên. Nhưng uống nước vẫn là quan trọng nhất. Từ Du Mạn cũng không nghĩ nhiều lắm ở phía dưới bình nước tìm ly giấy. Nhưng là không có. Vì thế Từ Du Mạn lại tìm trên bàn Cố Uyên lại tìm trong ngăn kéo vẫn là không có. Cố Uyên đau đầu nhìn Từ Du Mạn ở trong văn phòng anh tìm kiếm xung quanh.

“Em không có ly à?”

“Vừa mới rơi xuống đất bể rồi ạ.”

“Tôi không có ly giấy.”

Cố Uyên nói, Từ Du Mạn cũng tin tưởng Cố Uyên không có ly giấy. Nếu cô vừa mới tiến vào mà nói muốn uống nước, Cố Uyên nói không có ly, thì có thể cảm thấy đây là Cố Uyên lấy cớ không muốn cho cô uống nước. Nhưng là để cô tự tìm như vậy để chứng minh thật sự không có. Liền như vậy buông tha cho? Ở trong từ điển Từ Du Mạn không có từ buông tha này. Vì thế, Từ Du Mạn cầm ly của Cố Uyên, hứng nước, một ngụm uống sạch. Cố Uyên thấy hành động của Từ Du Mạn. Phản ứng đầu tiên là có cần uống nhanh như vậy không? Phản ứng thứ hai chính là cái ly đó anh đã dùng qua.

“Ồ, cái ly đó tôi đã dùng qua.” Cố Uyên hảo ý nhắc nhở.

Từ Du Mạn chẳng hề để ý “Em biết mà.”

“Biết vậy sao em còn dùng?” Cố Uyên nhú mày.

“Không phải là gián tiếp hôn môi thôi sao, cũng không phải trực tiếp hôn môi, em cũng không để ý, thầy để ý cái gì?”

Từ Du Mạn nói, bỗng nhiên giống như nhìn người ngoài hành tinh nhìn Cố Uyên:

“Hay là, thầy có tính thích sạch sẽ?”

Cố Uyên không có trả lời anh có tính sạch sẽ hay không? Đúng vậy, anh có tính thích sạch sẽ cho nên giờ trưa ở căn tin anh hầu như không ăn. Không phải anh thích lãng phí nhưng nghĩ đến chiếc đĩa này đã có nhiều người dùng qua, anh thật sự ăn không được. Vốn cho rằng người khác có thể ăn, anh cũng có thể. Nhưng là anh cố gắng không được.

“Nước cũng uống rồi, em không cần phải đi sao?” Cố Uyên lạnh lùng nói. Đối với một người đã dùng qua ly của anh, anh không thể đưa ra vẻ mặt tốt đẹp gì.

Từ Du Mạn bĩu môi “Đi thì đi, không phải chỉ dùng của thầy một cái ly thôi sao? Cũng không cần đổi với em như cung nữ của thầy vậy chứ.” Từ Du Mạn nghĩ, mở cửa đang chuẩn bị rời đi, Chương Xuyên vội vội vàng vàng chạy tới. Thấy Từ Du Mạn, Chương Xuyên liền nắm tay Từ Du Mạn kéo đi.

6. Chương 6: Bị Thương

“Từ Từ, nhanh đến phòng học đã xảy ra chuyện rồi.”

Thấy bộ dạng hốt hoảng của Chương Xuyên, Từ Du Mạn lập tức chạy ngay về phòng học. Cố Uyên cũng nghe được lời Chương Xuyên nói cũng vội vàng chạy đến phòng học. Cố Uyên có chút chạy chậm tuy rằng vội vàng nhưng không hoảng loạn. Từ Du Mạn thấy cửa phòng học một bãi máu kia tâm cả kinh. Trong lòng mắng “Ai mẹ nó không có mắt, đường rộng thế không đi lại đi trúng chỗ những mảnh cốc ly bể. Mắng đi mắng lại, Từ Du Mạn vẫn lo lắng tình trạng vết thương không may. Từ Du Mạn đi vào thì liền biết người không có mắt là ai rồi. Đó không phải là Dương Nguyệt Ý nước mắt dâng dựa cả mặt đang cuống loạn sao? Thấy Từ Du Mạn tiến vào phòng học, tiếng khóc Dương Nguyệt Ý cùng tiếng quát tháo lớn hơn nữa.

“Chính là cậu! Chính là cậu hại tôi bị thương!”

Từ Du Mạn không có cái lại, đi đến bên cạnh Dương Nguyệt Ý. Thấy Từ Du Mạn không có cái lại Dương Nguyệt Ý cảm thấy Từ Du Mạn như là chột dạ, càng thêm được nước lấn tới:

“Cậu là người độc ác, là cậu cố tình đem những mảnh cốc vỡ này để trước cửa phải không? Cậu biết tôi sẽ đi chỗ đó nên cậu cố tình đem những mảnh cốc vỡ rắc trên đất . . .”

Dương Nguyệt Ý còn chưa nói xong, đã bị Từ Du Mạn ngắt lời:

“Cậu muốn mắng thì cứ tiếp tục đi, để chân cậu tiếp tục chảy máu đến tàn phế rồi mới đi phòng y tế?”

Dương Nguyệt Ý nghe nói trở thành tàn phế, liền hoảng hốt.

“Ai muốn trở thành tàn phế? Không mau một chút đưa tôi đến phòng y tế! Ôi!”

Bởi vì Dương Nguyệt Ý kích động cho nên đá trúng chân đau làm nó càng đau thêm.

“Có ai có thể công Dương Nguyệt Ý được không?”

Từ Du Mạn dò xét các nam sinh một lần tuy nhiên không có nam sinh nào tình nguyện. Bình thường những nam sinh đối với Dương Nguyệt Ý ra vẻ nịnh bợ đến lợi hại, lúc này. Từ Du Mạn vừa thấy liền hiểu rồi. Chỉ trách kĩ thuật trang điểm của Dương Nguyệt Ý quá tốt. Bình thường nhìn xa đã là mỹ nữ, nhìn gần vẫn là mỹ nữ. Nhưng hiện tại bởi vì nước mắt nên đó tương đương với hủy đi dung nhan mỹ nữ. Một khuôn mặt kinh khủng như vậy. Ai dám công? Dương Nguyệt Ý cũng không biết mặt mình biến thành bộ dạng gì, thấy nam sinh trong lớp đứng xa mình, biểu cảm như vậy, cũng đoán được chút gì, vội vàng che mặt đi không để người khác thấy.

“Không cho xem, không cho xem có nghe thấy không. Biến, đều cút hết đi!”

Dương Nguyệt Ý càng thêm cuống loạn đứng lên. Từ Du Mạn thấy bộ dáng Dương Nguyệt Ý không khống chế được rồi to:

“Cậu đến cùng có đi phòng y tế hay không? Muốn chân hay là muốn la hét?”

Kỳ thực Từ Du Mạn biết, chân Dương Nguyệt Ý bất quá chỉ đứt một tí, căn bản không có nghiêm trọng như cô nói. Cô như vậy, đơn giản là vì muốn ngăn không cho Dương Nguyệt Ý hét ầm ỹ. Quả nhiên, Dương Nguyệt Ý liền im lặng. Chỉ là còn tiếng thút thít, khóc nức nở. Từ Du Mạn thấy thế, ngồi xổm trước Dương Nguyệt Ý.

“Đi lên đi.”

Dương Nguyệt Ý do dự một lát, thấy lớp học không có người khác nguyện ý công cô, đành trèo lên lưng Từ Du Mạn. Thời điểm Từ Du Mạn đứng lên có chút khó khăn. Cũng là người khác giúp đỡ cô một chút mới đứng lên được. Trên lưng Từ Du Mạn là Dương Nguyệt Ý, Vân Xảo cũng ở một bên giúp đỡ. Từ Du Mạn đi ra cửa liền thấy Cố Uyên đứng bên ngoài, cái gì cũng không nói, công Dương Nguyệt Ý trên lưng. Phòng

Y tế của trường cũng cách phòng học không xa. Nếu quá xa thì những học sinh khác gặp tình huống khẩn cấp gì thì làm sao? Dương Nguyệt Ý thoát nhìn thật gầy, nhưng là bởi vì người tương đối cao, thịt cũng tương đối rắn chắc, vẫn là có chút nặng. Công Dương Nguyệt Ý trên lưng tới phòng y tế, Từ Du Mạn mệt đến thở nhanh cũng không nổi. Nếu phòng y tế xa hơn chút nữa, sợ là phải chữa bệnh cho hai người rồi. Phòng y tế chỉ có một bác sĩ trực ban, là bác sĩ nữ:

“Sao lại thế này?” Nữ bác sĩ thanh âm thật bén nhọn, làm cho người ta không thích.

“Không cẩn thận đâm trúng nên bị đứt ạ.”

Từ Du Mạn trả lời nói. Một bên đem vớ cùng giày Dương Nguyệt Ý cởi, cuốn ống quần.

“Thế nào lại không cẩn thận như vậy?”

Nữ bác sĩ nói rồi lập tức mang cồn, thuốc còn có băng gạc cùng một số đồ dùng đến. Bắt đầu tẩy trừ miệng vết thương của Dương Nguyệt Ý.

“Sẽ đau đấy, ráng chịu chút nhé.” Nữ bác sĩ nhẹ giọng nói. Thanh âm vẫn là có chút bén nhọn, nhưng nghe qua lại rất dễ nghe thoải mái.

“A.”

Dương Nguyệt Ý đau, liền bắt loạn tay Từ Du Mạn, hung hăng cầm lấy như là muốn đem thịt Từ Du Mạn kéo xuống dưới. Rất đau!!! Nhưng Từ Du Mạn chỉ nhú nhú mày, ngay cả hừ một tiếng cũng không có. Tẩy trừ miệng vết thương rất nhanh đã xong. Nhưng còn có một việc rất đau đó là gấp những mảnh vụn trong vết thương ra. Thời điểm nữ bác sĩ động vào, Dương Nguyệt Ý không biết đến cùng là rất đau, hay là cố ý trả thù liền cắn cánh tay Từ Du Mạn. Dương Nguyệt Ý cắn cũng không hạ thủ lưu tình nên ngay lập tức liền thấy máu dính vào tay áo Từ Du Mạn. Vân Xảo ở bên cạnh nhìn thấy đều kinh hãi. Không chỉ nhìn chân Dương Nguyệt Ý, còn nhìn tay Từ Du Mạn. “Tay cậu.” Vân Xảo lôi kéo tay Từ Du Mạn lo lắng nói.

“Không sao.” Coi như bị chó cắn một chút. Đương nhiên câu này Từ Du Mạn cũng không có nói ra. Bọn họ ai cũng không để ý đến bên ngoài cửa sổ phòng y tế, Cố Uyên đứng ở nơi đó. Nhìn tình cảnh bên trong có chút vui mừng, còn có một chút không hiểu. Cố Uyên thấy bọn họ không có phát hiện gì liền rời khỏi phòng y tế. Anh tin tưởng, Từ Du Mạn sẽ xử lý tốt chuyện này. Cố Uyên trở lại phòng làm việc của mình. Rót một ly nước ngồi vào ghế tựa, nâng cái cốc, nhìn cái cốc, như rất đắm chiêu. Nghĩ một lát, Cố Uyên liền đặt môi lên vị trí mới bị Từ Du Mạn uống qua, uống một ngụm nước ấm. Bỗng nhiên chuông điện thoại vang lên. Cố Uyên nhìn tên hiển thị, mỉm cười rồi nghe điện thoại.” Mẹ.”

7. Chương 7: Cha Đứa Nhỏ Là Hắc

“Con trai, tình hình chiến đấu như thế nào?”

“Tất cả đều như ý nguyện.”

“Con trai, con cần phải nỗ lực nha.”

“Con đã biết, thưa mẹ. Con sẽ nỗ lực.” Tình thế nhất định.

“Gọi điện thoại đến nói cho con một tiếng, ba con muốn trở về.”

“A?”

“Ba con vẫn lo lắng về công việc của con chưa có thuận lợi.” Mẹ Cố Uyên lo lắng nói.

“Con đã biết.”

Nói xong, Cố Uyên cúp điện thoại. Phụ nhân xinh đẹp buông điện thoại, vẻ mặt tràn đầy yêu thương.

“Đứa nhỏ này vẫn là không thay đổi chút nào, ngay cả một tiếng tạm biệt cũng không nói.”

Cố Uyên là người trông coi lớp tự học tối nay. Một khi Cố Uyên trông coi lớp tự học tối sẽ xuất hiện một loại tình huống, chính là bực giảng lớn chạt ních người, tất cả đều là hỏi bài. Sau khi xong lớp tự học tối, Từ Du Mạn liền chuẩn bị về nhà. Đến cổng trường nơi trạm xe buýt, Từ Du Mạn chờ xe buýt. Đêm nay

chờ mãi mà không thấy xe bus, Từ Du Mạn đợi một lúc đã không kiên nhẫn rồi. Đang định đi bộ, Từ Du Mạn nghe thấy tiếng kèn. Vừa thấy là Cố Uyên.

“Giáo sư Cố.” Xuất phát từ lễ phép, Từ Du Mạn vẫn gọi Cố Uyên như vậy.

“Lên xe.” Cố Uyên ngữ khí vẫn là lạnh nhạt.

“Em kêu xe là được rồi ạ.” Vô công không chịu lộc, cô không muốn nợ ân tình.

“Lên xe.”

Cố Uyên lại nói. Từ Du Mạn phát huy nội tâm cường đại, bản thân nghĩ, đây là Cố Uyên muốn chuộc lỗi thay buổi sáng nay phạt cô đứng sao. Có lý do như vậy Từ Du Mạn cũng không có từ chối lên xe Cố Uyên.

“Chỗ nào?”

Từ Du Mạn đọc địa chỉ nhà cho Cố Uyên, Cố Uyên không nói gì thêm, trực tiếp lái xe đưa Từ Du Mạn về nhà. Thời điểm xe chạy đến cửa tiểu khu thì bị bảo vệ ngăn lại. Chiếc xe hơi xa hoa này bọn họ chưa từng thấy qua. Từ Du Mạn bấm kiếng xe xuống, lộ ra khuôn mặt tươi cười:

“Chú ơi, là con.”

Chú bảo vệ thấy là Từ Du Mạn, cũng cười nói:

“Là Tiểu Mạn à, vị này là. . . . ?” Bảo vệ chưa từng thấy Từ Du Mạn đi xe hơi như vậy về nhà, cũng chưa từng thấy qua người đàn ông này, đương nhiên sẽ hỏi.

“Cháu là thầy giáo. Thấy trời trễ nên đưa em ấy trở về.”

“Ừ.” Chú bảo vệ đến gần Từ Du Mạn, nhỏ giọng nói: “Tiểu Mạn, người đàn ông này cũng không tệ.”

Từ Du Mạn không nói gì: “Chú ơi, con còn chưa tới 19 tuổi đâu, con còn đang học trung học đó.”

“Hắc hắc.” Chú bảo vệ thật thà gãi đầu. Ông đúng thật là quên Từ Du Mạn vẫn là học sinh, xem Từ Du Mạn giống như nữ oa nhi trong nhà ông vậy. Xe hơi thuận lợi tiến vào tiểu khu Hoa Dương rồi dừng lại dưới nhà Từ Du Mạn. Sau khi Từ Du Mạn xuống xe, Cố Uyên cũng không yêu cầu Từ Du Mạn mời lên nhà ngồi chút, liền trực tiếp lái xe rời khỏi tiểu khu Hoa Dương.

Từ Du Mạn nhìn Cố Uyên đi mất, trong lòng nghĩ: “Hoàn hảo, anh không có nói muốn vào nhà tôi ngồi một chút, hơn nữa tôi cũng sẽ không cho anh vào.” Nam đề nghị nữ mời ngồi một chút, tiến thêm một bước sẽ đưa ra yêu cầu đến phòng cô gái. Dù sao Cố Uyên cũng là người hiểu biết, bằng không. . . .

Từ Du Mạn lên lầu, vừa khéo đụng tới hàng xóm của cô, Lâm Thiển Tuyết. Lâm Thiển Tuyết là nhà thiết kế trang sức, 23 tuổi, đang mang thai một em bé. Nhưng Từ Du Mạn chưa từng thấy Lâm Thiển Tuyết dẫn cha đứa nhỏ đến, Lâm Thiển Tuyết cũng chưa từng có đề cập qua. Lâm Thiển Tuyết không đề cập tới, Từ Du Mạn đương nhiên cũng sẽ không thể hỏi. Bọn họ chắc là đang xảy ra chuyện gì.

“Chị Tuyết.”

Từ Du Mạn không giống một số người thành phố, ngay cả hàng xóm của mình cũng không biết hoặc là không quen thuộc. Quan hệ cô cùng Lâm Thiển Tuyết rất tốt. Có đôi khi nhà Lâm Thiển Tuyết có món gì ngon hoặc là nhà cô có món gì ngon, các cô đều sẽ mời nhau ăn. Lâm Thiển Tuyết là người chuyển đến sau, thời điểm chuyển đến đã mang thai, sắp xỉ hai tháng, bụng không có lộ rõ. Nhưng hiện tại bụng Lâm Thiển Tuyết đã lớn, đi lại cũng có chút khó khăn. Nghe Lâm Thiển Tuyết nói còn một tháng nữa sẽ sinh rồi.

“Từ Từ tan học trở về rồi à.”

Lâm Thiển Tuyết là người phụ nữ rất mạnh mẽ. Mang thai đến tháng thứ 6 vẫn cứ kiên trì công tác, đến trước khi sinh vài ngày mới nghỉ. Không thể đến công ty, cô thiết kế bản vẽ tại nhà, công tác chưa từng bỏ xuống. Lâm Thiển Tuyết là một trong những người mà Từ Du Mạn rất bội phục.

“Chị Tuyết, đã trễ thế này chị còn đi đâu sao?” Lớp tự học kết thúc cũng đã 10 giờ tối rồi.

“Chị đi ra ngoài mua đồ ăn. Trong tủ lạnh đã hết rồi.” Lâm Thiển Tuyết cười cười nói.

“Nếu vậy chị Tuyết để em giúp chị đi mua cho. Chị muốn mua cái gì?”

“Nhưng.”

Chị Tuyết, chị còn cùng em khách khí cái gì nữa? Đợi em một chút! Em đem mấy thứ này vào liền giúp chị đi mua nha.”

Từ Du Mạn lập tức mở phòng để sách xuống liền vội vàng đóng cửa nhà, đi ra ngoài, Lâm Thiển Tuyết quả nhiên còn ở bên ngoài chờ cô.

”Chị Tuyết, chị muốn mua cái gì?”

Lâm Thiển Tuyết cũng không khách khí, những thứ muốn mua liền nói cho Từ Du Mạn. Trí nhớ Từ Du Mạn rất tốt, không cần lập lại cũng nhớ.

“Chị Tuyết, chị trở về phòng trước đi em liền lập tức mua đến cho chị. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Nhưng chị đừng ngủ nha nếu không em vào không được.” Từ Du Mạn đang chuẩn bị tiến vào thang máy.

“Từ Từ.” Lâm Thiển Tuyết gọi Từ Du Mạn lại.”Tiền cũng không lấy một lát em mua thế nào hả?”

Lâm Thiển Tuyết oán trách nói. Từ trong túi lấy ra mấp trăm đồng đưa cho Từ Du Mạn. Từ Du Mạn tiếp nhận tiền, đi vào thang máy. Siêu thị cách tiểu khu bọn họ cũng không xa, ngay đối diện tiểu khu. Thấy Từ Du Mạn đi ra, chú bảo vệ cùng Từ Du Mạn tán dóc vài câu.

“Người lúc này thật sự là thầy cháu sao?” Chú bảo vệ không tin, nào có người xuất chúng như vậy đi làm thầy giáo? Mặc dù ông từ nông thôn tới, nhưng nhìn người cũng khá lắm.

“Đúng vậy mà chú, là chủ nhiệm lớp cháu đấy.”

“Người xuất sắc như vậy làm sao lại đi làm thầy giáo chứ?” Nhìn bộ dáng kia, phong độ, rất giống với tổng giám đốc trong tiểu thuyết ngôn tình con gái ông đang đọc.

“Ha ha, cái này cháu cũng không biết. Thôi không táu ngẫu cùng chú nữa, cháu đi giúp chị Tuyết mua một vài thứ đây.”

“Được.”

Nhìn Từ Du Mạn đi vào siêu thị đối diện kia, chú bảo vệ lắc đầu, tiếc nuối nói: “Thật sự là một đứa bé đáng thương còn có hiểu biết.” Rất nhanh, Từ Du Mạn liền mua xong vài thứ, đến cửa nhà Lâm Thiển Tuyết. Từ Du Mạn bấm chuông cửa nhà Lâm Thiển Tuyết, nhấn nài đợi. Một thoáng chốc, cửa liền mở ra. Chỉ thấy một tay Lâm Thiển Tuyết chống nạnh, một tay chỉ vào cô, lạnh lùng nói:

“Đi ra ngoài cho tôi.” Gì? Đi ra ngoài? Từ Du Mạn có chút không rõ chân tướng. Bắt đầu nghi hoặc, Từ Du Mạn chợt nghe trong nhà truyền đến thanh âm của đàn ông.

“Tuyết Tuyết, em đừng như vậy.” Không khó nhận thấy, trong giọng nói người đàn ông có đau khổ có cầu xin. Từ Du Mạn chau chau mày, hay là, người này chính là cha của con chị Tuyết mà mấy tháng nay không xuất hiện sao?

8. Chương 8: Cô Là Từ Du Mạn

“Đi ra ngoài.”

Ngữ khí Lâm Thiển Tuyết rất mạnh mẽ cứng rắn, hoàn toàn không cho phản bác. Từ Du Mạn thấy người đàn ông bộ dạng đau khổ đi ra. Từ Du Mạn có thể thấy khuôn mặt người đàn ông này rất tuần tú, rất có khí phách. Đáng tiếc, giờ phút này cái loại khí phách đó đã sớm bị che giấu. Hiện tại chỉ có hối hận cùng thống khổ. Ngoại hình hẳn cùng Cố Uyên hoàn toàn không giống nhau. Cố Uyên có dạng ôn nhu hẳn không có, hẳn có khí phách, Cố Uyên thì không có. Ôi sao mình lại nghĩ đến người đàn ông kia, Từ Du Mạn lắc lắc đầu mình.”

“Tuyết Tuyết, đừng như vậy mà? Hôm đó anh thật sự uống say. Tuyết Tuyết, anh sẽ phụ trách. Theo anh trở về, chúng ta lập tức kết hôn.”

Lâm Thiển Tuyết hoàn toàn không chịu được người đàn ông này. “Mộ Trường Phong, anh đến cùng có phải là đàn ông hay không? Đừng đem tất cả mọi chuyện đổ cho rượu. Nếu anh không muốn, thì rượu tính là gì? Say rượu loạn tính, trên thế giới này đàn ông luôn lấy đó làm cái cớ.”

“Tuyết Tuyết, mặc kệ em nói như thế nào, hiện tại em đã có con với anh, anh nhất định phải cùng em kết hôn.”

“Anh làm sao biết được đứa nhỏ là của anh?” Lâm Thiển Tuyết nói xong, đem Mộ Trường Phong đẩy đi ra ngoài, thuận tiện đem Từ Du Mạn kéo vào, chỉ nghe oành một tiếng, cửa bị đóng lại.

“Thực xin lỗi đã làm cho em chê cười rồi.”

Lâm Thiển Tuyết có chút ngượng ngùng khi để cho Từ Du Mạn thấy được chuyện đó, lời lúc này của cô giống như có chút không thích hợp để Từ Từ nghe thấy đi, Từ Từ mới 18 tuổi. Lâm Thiển Tuyết bị bề ngoài Từ Du Mạn lừa rồi, cô không biết điểm ấy đối với Từ Du Mạn mà nói thật sự chỉ là chuyện nhỏ.

“Không sao. Nhưng mà chị Tuyết, anh ta là cha của con chị à?” Từ Du Mạn hình như cảm thấy mình hỏi điều không nên hỏi.

“Anh ta không xứng.”

“À. . .” Từ Du Mạn có chút xấu hổ sờ sờ mũi

“Anh ta chính là tổng giám đốc Mộ thị Mộ Trường Phong?”

“Làm sao em biết?”

“Em đoán .”

Từ Du Mạn le lưỡi. Cô làm sao có thể không biết tổng giám đốc Mộ thị Mộ Trường Phong? Người mẹ thân iu của cô không phải là vứt bỏ cô đi làm mẹ kế Mộ Trường Phong đó sao. Tiền, thật sự là tốt sao???

“Chị Tuyết, đây là thứ chị muốn mua, còn đây là tiền thừa.”

Từ Du Mạn nhớ tới liền cầm đồ trên tay đưa cho Lâm Thiển Tuyết. Đem các thứ bỏ xuống, Từ Du Mạn liền về nhà. Thẩm Mặc Dư đã sớm rời đi, bát cũng rửa sạch, nhà cũng dọn dẹp xong. Từ Du Mạn tắm rửa xong, sau đó ngồi trước máy tính và bắt đầu công việc của cô. Đừng tưởng rằng nhà cô đang ở là do ba mẹ mua cho cô, không đúng đây chính là nhà cô thuê, buổi tối cô thức khuya viết tiểu thuyết kiếm tiền đến thuê. Từ Du Mạn cũng không cảm thấy như vậy không tốt, ngược lại rất hưởng thụ cuộc sống tự do. Tự mình kiếm tiền không cần dựa vào người khác. Mỗi lần thấy độc giả ủng hộ nhấn lại, cho dù không có chuyện gì vui vẻ nhưng cũng làm Từ Du Mạn thật cao hứng. Khi viết xong đã là 1 giờ. Từ Du Mạn đứng dậy nấu một tô mì ăn liền, bắt đầu nhấn lại độc giả. Sau khi phản hồi lại từng độc giả mì cũng ăn xong, Từ Du Mạn bắt đầu đi ngủ.

Sau khi Cố Uyên đưa Từ Du Mạn về nhà, ở trên xe điện cho Cố Danh.”Cha.”

“Ở đâu?” Đối phương thật uy nghiêm, khí thế của ông làm cho người ta không tự chủ được phải nghe theo ông.

“Trên đường ạ.”

“Đi đến khách sạn Kim Hạ, phòng 6216.”

Nói xong, cũng không chờ Cố Uyên trả lời, liền cúp điện thoại. Cố Uyên bỗng nhiên quay đầu xe lại, làm xe quay tới 180 độ. Cấp tốc chạy tới khách sạn Kim Hạ.

Chủ nhật, Từ Du Mạn một mình ở nhà viết truyện. Thời gian chủ nhật đối với cô có thể gọi là tốt nhất, cô có thể viết nhiều một chút. Viết viết viết, Từ Du Mạn lại gặp tình trạng ghét nhất khi viết cũng là tình trạng thường gặp đó là đuối văn. Từ Du Mạn vắt hết óc cũng không nghĩ ra tình huống làm hấp dẫn truyện. Tâm trạng đang ảo não, Từ Du Mạn nghe thấy chuông cửa hàng xóm đối diện, chính là nhà Lâm Thiển Tuyết vang lên, vang liên tục giống như người ngoài cửa rất không bình tĩnh, bắt đầu dùng sức gõ cửa, sau lại gọi to:

“Tuyết Tuyết mở cửa, anh biết em ở bên trong mà, mở cửa đi.”

Vừa nghe liền biết chính là người đàn ông lần trước, Mộ Trường Phong. Từ Du Mạn tức giận nói không chừng chính là vì người đàn ông đáng chết này làm cho cô không có linh cảm để viết. Từ Du Mạn mở cửa thấy người đang ra sức gõ cửa chính là Mộ Trường Phong.

“Là cô?” Mộ Trường Phong thấy Từ Du Mạn, nhìn Từ Du Mạn từ trên xuống dưới. Đây là cô gái ở trước nhà Tuyết Tuyết mà. Thoạt nhìn không phải là kẻ dễ bắt nạt.

“Chị Tuyết không có ở đây. Anh cũng đừng uống phí tâm cơ nữa.”

“Tôi biết cô ấy ở đây.” Đối mặt Từ Du Mạn, Mộ Trường Phong rõ ràng bình tĩnh hơn.

“Chị ấy có ở nhà cũng không cho anh vào đâu. Anh đừng gõ cửa, làm phiền người khác.”

Trong lòng Từ Du Mạn không thích Mộ Trường Phong. Người Mộ gia, một người cô cũng không thích. Không muốn cùng người Mộ gia có tiếp xúc nhiều, Từ Du Mạn lạnh lùng nói:

“Còn không đi? Anh còn ở trước cửa la to, không sợ chị Tuyết động thai khí?”

Những lời này đối với hắn có tác dụng, Mộ Trường Phong cũng nghĩ đến Tuyết Tuyết sẽ không muốn thấy hắn, hắn xuất hiện, rất có thể làm cho Tuyết Tuyết xúc động, đối với Tuyết Tuyết, đối với đứa nhỏ của bọn họ cũng không tốt nên quyết định rời đi. Anh không tin tưởng lời của Tuyết Tuyết, đứa nhỏ trong bụng Tuyết Tuyết nhất định là của hắn.

“Giúp tôi chiếu cố Tuyết Tuyết nha.” Mộ Trường Phong nói, là khẩn cầu.

“Tôi sẽ giúp, anh đi nhanh đi.” Từ Du Mạn nhìn bóng lưng Mộ Trường Phong rất chán nản, bỗng nhiên trong lòng có chút không đành lòng. Người đàn ông này chắc là rất yêu chị Tuyết đây. Chỉ trách chị Tuyết đang ở trong đó không nhìn thấy cảnh này.

“Đừng”. Từ Du Mạn lập tức đóng cửa lại, xông về phòng, cô có linh cảm để viết rồi! Bởi vì Từ Du Mạn trở về phòng của mình nên cô không có nhìn thấy khi Mộ Trường Phong cùng cô không còn đứng đó thì Lâm Thiển Tuyết mở cửa. Từ Du Mạn lập tức mở văn bản, viết xuống biểu tượng đề mục lục chương “Tình yêu của anh, em không biết”. Sau khi lưu loát viết vài chữ Từ Du Mạn mới tắt máy tính. Đã gần trưa, đúng lúc Từ Du Mạn đang chuẩn bị làm cơm trưa, đột nhiên có một vị khách không mời mà đến. Vị khách không mời mà đến đang làm khách trước cửa nhà cô. Đứng trước cửa, không phải là Mộ Trường Phong vừa rời đi thì còn ai đây?”

“Anh tới làm gì? Chẳng lẽ anh không hiểu những lời tôi nói với anh sao? Chị Tuyết không muốn nhìn thấy anh.”

Từ Du Mạn mở cửa nói. Mộ Trường Phong cười khổ, sau đó nhìn chằm chằm Từ Du Mạn. Từ Du Mạn bị Mộ Trường Phong nhìn chằm chằm trong lòng có chút sợ hãi, không khỏi lạnh lùng nói: “Nhìn tôi làm gì?”

“Cô tên là Từ Du Mạn?”

Nghe câu hỏi nghi hoặc của Mộ Trường Phong, trong lòng cô hồi hộp một chút. Mộ Trường Phong làm sao đột nhiên hỏi tên của cô? Hay là. Không, không có khả năng, Mộ Trường Phong làm sao có thể biết cô chứ? Người phụ nữ kia làm sao có thể nói cho người Mộ gia sự tồn tại của cô?

9. Chương 9: Chú Ồi Xe Là Cháu Kêu

“Đúng, có chuyện gì sao? Tôi còn rất nhiều việc.” Từ Du Mạn làm bộ bình tĩnh nói.

“Tôi có thể đi vào sao?”

Mộ Trường Phong hỏi. Từ Du Mạn không nghĩ để Mộ Trường Phong đi vào, nhưng không biết vì sao cô lại không tự chủ được mà tránh ra. Mộ Trường Phong nhìn Từ Du Mạn, không có nói chuyện gì mà hỏi:

“Không mời tôi uống nước sao?”

Yêu cầu thật đúng là nhiều. Từ Du Mạn tức giận lấy một ly nước cho Mộ Trường Phong:

“Chỉ có cốc giấy, anh cầm đi, uống xong có chuyện gì nói nhanh rồi đi ra.”

“Tuyệt Tuyệt khi nào thì chuyển đến?”

“Năm tháng trước.”

“Cô ấy. . . Có hay không đề cập đến tôi?”

Mộ Trường Phong hỏi cẩn thận như vậy nhưng lại sợ nghe được đáp án không mong muốn. Nhưng Từ Du Mạn sẽ không bởi vì dạng này mà nói dối, Từ Du Mạn không chút khách khí đả kích Mộ Trường Phong

“Không có, một lần cũng không có.”

Mộ Trường Phong rõ ràng rất thất vọng, Mộ Trường Phong hỏi tiếp:

“Cô ấy, thân thể có khỏe không?”

“Tốt, tốt lắm, phụ nữ mang thai mà không có người làm bạn có thể tốt không? Hiện tại mới đến quan tâm chị Tuyệt, anh không biết là quá muộn rồi sao? Hối cũng hối rồi, anh có thể đi rồi đó? Ngay bây giờ.”

Thấy Mộ Trường Phong mặt bi thương, Từ Du Mạn cảm thấy bản thân mình có phải hơi quá đáng rồi chăng? Vừa định nói vài lời an ủi Mộ Trường Phong đang bi thương thì thấy Mộ Trường Phong đã đứng lên.

“Vẫn là câu nói kia, giúp tôi chiếu cố đến Tuyệt Tuyệt nha.”

“Được, tôi sẽ chiếu cố giúp anh” Từ Du Mạn ít ra không có phản bác Mộ Trường Phong.

“Cám ơn cô.” Mộ Trường Phong lại đánh giá cái nhà này một chút, mới rời đi.

Vừa đóng cửa lại, chuông điện thoại Từ Du Mạn liền vang lên: “A Dư, có chuyện gì sao?”

“Từ Từ, buổi tối ra ngoài chơi không.” Từ Du Mạn nghĩ rằng bảo thảo tiểu thuyết đã xong, bài vở cũng không cần ôn tập gì, buổi tối cô có thời gian rảnh.

“Được thôi”

“Buổi tối gặp.”

“Ừa”

Cúp điện thoại, Từ Du Mạn làm một ít món ăn là ăn được rồi. Dù là tùy tiện nhưng so với cơm căn tin trường học ngon hơn nhiều. Ăn cơm xong, Từ Du Mạn lại mở máy tính ra, bắt đầu cuộc sống trạch nữ của cô. Thời gian cô đánh chữ rất nhanh, thời điểm cúi đầu vùi vào máy tính là giữa trưa, ngẩng đầu lên đã là chạng vạng rồi. Ra khỏi nhà không thể tùy tiện giống như ở nhà được, Từ Du Mạn thay đổi bộ quần áo, trang điểm một chút sau đó cầm túi xách rời đi. Trong khi rời khỏi nhà, Từ Du Mạn gọi điện thoại cho Thẩm Mặc Dư.

“Xin lỗi, số điện thoại quý vị đang gọi hiện tại đang bận, xin quý khách vui lòng điện lại sau.....”

Sau vài phút, Từ Du Mạn lại gọi điện, vẫn là giọng nói lạnh băng của nhân viên tổng đài. Cô bạn này thiệt là không biết đi đâu mà gọi điện không bắt máy, Từ Du Mạn cúp điện thoại, không có điện lại nữa. Ngay sau đó Thẩm Mặc Dư liền gọi điện thoại lại.

”Mình còn tưởng cậu không gọi điện inh, không ngờ cậu lại điện inh nên điện lại cho cậu nè.” Thẩm Mặc Dư nói.

Từ Du Mạn đổ mồ hôi. “Đi chỗ nào thế?”

“Quảng trường Kim Phủ đi, nghe nói hôm nay chỗ đó có mở một yến hội xem mắt rất lớn đấy.”

Thanh âm Thẩm Mặc Dư rất hưng phấn, xem ra cô ấy đã chờ đợi thật lâu rồi. Từ Du Mạn không phản đối Thẩm Mặc Dư, nhưng cũng rất hiếu kỳ, A Dư thế nào bỗng nhiên đối với xem mắt cảm thấy hứng thú rồi?

“Nghĩ như thế nào mà lại đi xem mắt?”

Từ Du Mạn cau mày nói, vừa hướng tới taxi vẫy vẫy tay. Thấy có người gọi, lái xe liền chạy tới, hơn nữa đối phương là đại mỹ nữ, liền nhanh chóng chạy tới trước mặt Từ Du Mạn. Từ Du Mạn vừa mở cửa xe, còn

chưa có đi vào, nào ngờ có một người phụ nữ đột nhiên xông tới, người phụ nữ trang điểm thật đậm nhanh chóng vọt vào xe taxi. Giờ phút này là giờ cao điểm tan tầm, kiếm taxi rất khó. Tài xế xe taxi cũng không nói gì, kỳ thực lúc này làm ăn tốt lắm, phía trước Từ Du Mạn còn có vài người vẫy tay muốn muốn đi xe hần, hần cũng không làm. Hiện tại tốt rồi, bị một người phụ nữ như vậy nhanh chân đến trước rồi. Thầm Mặc Dư đang chuẩn bị nói nguyên nhân của mình, lại bị Từ Du Mạn ngắt lời.

“A Dư, chuyện gặp mặt của cậu một lát rồi nói, hiện tại mình có một phiền toái nhỏ.”

“Ừa.” Thừa dịp Từ Du Mạn gọi điện thoại, người phụ nữ liền thúc giục tài xế lái đi. Lái xe giống như biết Từ Du Mạn sẽ hành động tiếp, cũng không có lái xe.

“Thím này, xe là tôi kêu.” Từ Du Mạn lộ ra một nụ cười ngọt ngào có tính lừa gạt. Chiêu này đối với nữ dùng không nhiều lắm nhưng đối với nam mới hay dùng. Bà cô này tuy rằng không dễ dàng nhìn ra là một người phụ nữ, nhưng sự thật thì đây là một phụ nữ.

“Cô kêu ai là thím đó hả?” Phụ nữ luôn để ý tuổi của mình, nhất là ở độ tuổi này càng thêm để ý. Người phụ nữ này rất để ý tuổi bản thân rồi. Bà ta trực tiếp xem nhẹ câu nói sau của Từ Du Mạn. Câu nói kia đối với bà ta mà nói không quan trọng.

“Không phải là thím sao?” Từ Du Mạn làm bộ nghi hoặc hỏi. Người phụ nữ kia rõ ràng bị lời nói Từ Du Mạn đả kích đến, vô cùng tức giận nói:

“Cô mới là thím, cả nhà cô đều là thím.”

“Phốc. . .” Lái xe bị lời nói người phụ nữ chọc cười.

“Không phải là thím à, thực xin lỗi, tôi nhìn nhầm rồi.” Từ Du Mạn vô tội nói, vừa hài lòng nhìn vẻ mặt người phụ nữ mà nói tiếp với lái xe:

“Chú ơi, xe là cháu kêu .”

“Ha ha ha ha. . .” Không chỉ có vui vẻ, còn mừng rỡ vô pháp vô thiên rồi. Người lái xe ghé vào trên tay lái, cười ha hả. Cô gái xinh đẹp này thật thú vị .

“Cô, mắt cô bị mù hả đến cả nam hay nữ cũng không phân biệt được sao?” Bà thím bị tức đến mặt lúc trắng lúc xanh.

“Mắt tôi tốt lắm, ngay cả mắt cô có một đồng ghèn tôi còn thấy nữa là. Chỉ trách bộ dạng cô thật sự làm cho người ta không biết rõ sống mái.” Sống mái chính là phái nam và phái nữ, Từ Du Mạn nói, thật ác độc nhưng thực sự có tính nghệ thuật.

“Cô. . . Cô. . . Cô. . .”

“Chú ơi, chú không chỉ có không phân biệt được sống mái, còn cả lắm? Thật đáng thương. Xe này vẫn là nhường cho chú ngồi đi, nhìn chú thật sự rất là đáng thương mà.” Lời này càng có tính nghệ thuật rồi.

10. Chương 10: Làm Nền Ngược Lại Lại Nổi Bật

Nếu bà thím này ngồi thì tức là thừa nhận Từ Du Mạn biết nam hay nữ, còn không phân biệt được cùng cả lắm, không ngồi đi, hiện tại cũng không phải là dễ kiếm xe, cô đang vội. Chú lái xe rốt cục đã cười đủ, lúc ngồi dậy, Từ Du Mạn rõ ràng thấy khóe mắt chú lái xe còn dính nước mắt? Đúng là cười ra nước mắt. Chú lái xe thấy hai người giằng co không thôi, thời gian càng kéo dài, ông lại càng chịu thiệt. Thời gian này đối với xe taxi bọn họ mà nói chính là giờ vàng, thời gian, kia đều là tiền đó. Nhìn mỹ nữ không thì không kiếm được tiền. Ông còn muốn nuôi vợ cùng con ông nữa. Vì thế, ông ra mặt:

“Đi chỗ nào?”

“Quảng trường Kim Phú.” Hừ, đến cùng vẫn là cô ngồi. Đặc ý tươi cười còn chưa được đã nghe thấy lái xe lại hỏi Từ Du Mạn đi chỗ nào.

“Quảng trường Kim Phú.”

Từ Du Mạn ngồi trên vị trí bên cạnh tài xế. Cô cũng không cùng vị thím này tranh chấp. Người phụ nữ kia nghe Từ Du Mạn cũng đi Quảng trường Kim Phủ, bắt đầu cười đến thật vui vẻ, vẻ mặt vui sướng khi người ta gặp họa. Tuổi trẻ xinh đẹp thì thế nào? Còn không phải giống như cô muốn đi yến hội xem mặt. Chẳng được bao lâu khuôn mặt vừa khóc không còn nữa, người phụ nữ này cô ta còn muốn diễn sao? Ôi hay, nghĩ cái gì chứ. Người phụ nữ này đi thì cô cũng có cơ hội, hoa tươi cuối cùng vẫn làm nền cho lá xanh, cô liền miễn cưỡng nhường người phụ nữ này làm lá xanh của cô cũng được. Xe rất nhanh liền chạy đến Quảng trường Kim Phủ, Từ Du Mạn móc tiền trả cũng không thèm nhìn người phụ nữ kia mà trực tiếp xuống xe. Cô đã thấy Thẩm Mặc Dư ở đâu rồi.

“Mạn con nhóc, thím kia là ai?”

Thẩm Mặc Dư một tay khoác trên vai Từ Du Mạn, một tay bỏ trong túi quần rồi hỏi. Từ Du Mạn mỉm cười rồi nói sâu xa:

“Là tới cùng cậu giành đàn ông.”

“Giành đàn ông?”

“Cậu tới xem mặt, cô ta cũng đến xem mặt, không là cùng cậu giành đàn ông thì là cái gì?”

“Cô ta?” Thẩm Mặc Dư khinh thường nói.

“Cô ta giành cũng là giành ông chú đi.”

“Nghĩ như thế nào lại tới chỗ xem mặt này?” Trở lại chuyện chính, Từ Du Mạn hỏi thẳng chủ đề.

“Ông ỉnh chọn đàn ông, nghe nói là lão tổng công ty. Nực cười, ông bắt mình kết hôn với hắn?”

Từ Du Mạn không có nói gì nữa, tình huống này trong tiểu thuyết của cô cũng xuất hiện rất nhiều, sinh ra trong nhà giàu có, thân bất do kỷ. Đa số những người giàu đều ép con gái mình kết hôn, vì xí nghiệp của mình để đạt được ích lợi. Thẩm Mặc Dư là con gái nhà giàu nên cũng có kết quả giống như vậy. Từ Du Mạn một bên vì Thẩm Mặc Dư ưu phiền nhưng lại cảm thấy bản thân may mắn, nhà cô rất bình thường.

“Dừng đồng tình biểu cảm của mình, chúng ta tám lạng nửa cân, đều không sai biệt lắm.”

Ít nhất, mình so với cậu tự do hơn. Từ Du Mạn không có nói ra câu này mà cầm tay Thẩm Mặc Dư.

“Đi thôi! Đi cho cậu gặp mặt đàn ông.”

“Có cần hay không cậu cũng xem xét một chút?”

“Mình không cần, mình còn học trung học đó.” Từ Du Mạn cự tuyệt đề nghị của Thẩm Mặc Dư.

“Mình cũng là đang học trung học đấy thôi?” Thẩm Mặc Dư gõ đầu Từ Du Mạn một cái. Nhắc nhở Từ Du Mạn rằng cô cùng Từ Du Mạn giống nhau.

“Ha ha.” Từ Du Mạn chỉ cười, bỗng nhiên sắc mặt liền thay đổi. Từ Du Mạn quay lại bắt được cổ áo người đàn ông bên cạnh.

“Người không muốn sống nữa phải không? Đồ của lão nương mà người cũng muốn trộm?” Từ Du Mạn dùng ngữ khí thật bình tĩnh nhưng lại nói ra lời hung tợn, càng làm cho người ta cảm giác được đáng sợ.

“Tôi. . . tôi không có trộm đồ của cô.” Kẻ trộm bị Từ Du Mạn bắt được sợ tới mức mồ hôi lạnh đều chảy ra, vẫn luôn phủ nhận.

“Phải không?” Thật ra Từ Du Mạn biết đồ của mình không bị trộm. Không đúng người này không phải kẻ trộm, mà là kẻ trộm còn không có kĩ thuật, đã bị Từ Du Mạn phát hiện, hơn nữa còn bắt được cổ áo hắn.

“Thật sự tôi không có trộm đồ cô.”

“Ý của người là nói không có trộm đồ của ta, thì ra là trộm đồ người khác?”

Ai biết giờ phút này Từ Du Mạn trông giống như ác ma. Từ Du Mạn vừa nói ra, người chung quanh đều bắt đầu kiểm tra bóp tiền bọn họ còn hay không, cũng không mất đồ gì. Từ Du Mạn cũng kiểm tra túi trên quần áo mình.

“Tiền của tôi đâu? Tiền của tôi không thấy nữa! Người còn nói người không trộm?”

Sau khi mọi người kiểm tra đồ của mình đều thở ra một hơi. Lúc này nghe thấy tiền của Từ Du Mạn không thấy nữa, tất cả mọi người tức giận bất bình. Đây là loại người gì, trộm đồ của một cô gái. Từ Du Mạn cũng tháo xuống hình tượng cường hãn, bắt đầu là vẻ nhu nhược.

“Tiền của tôi không thấy nữa, thật có thể chính là người trộm. Tôi là một cô gái không thể soát bên trong người hẳn có ai không giúp tôi một chút, giúp tôi lục soát người hẳn ta, có thể chứ?”

Mỹ nữ đưa ra thỉnh cầu, cho dù là lên núi đao, xuống chảo dầu chỉ sợ cũng có người nguyện ý đi, huống chi chỉ là lục soát người. Vì thế, trong đám đông có vài người đàn ông tự cho rằng tác phong mình nhanh nhẹn, muốn để một ấn tượng tốt ỹ nữ, giành chiếm được niềm vui của mỹ nữ, nói không chừng còn có thể ôm được mỹ nhân về. Khi mấy người đàn ông đứng trước mặt, kẻ trộm kia giống như là cừu non mặc cho giầy xéo, lộ ra vẻ mặt sợ hãi, hi vọng mọi người có thể thủ hạ lưu tình. Đáng tiếc, hẳn không thể tưởng được những người đàn ông này vì mỹ nữ trước mặt nên không buông tha cho cơ hội tốt như vậy đâu. Sau đó, trên người kẻ trộm xuất hiện nhiều bàn tay, sờ khắp người hẳn ta. Cuối cùng lấy ra một cái ví cùng một ít tiền. Có người vậy xem trong đám người chui đi vào, thấy bóp tiền trong tay người đàn ông thì la lên:

“Đó là của tôi. Đây là ví tiền của tôi.”

Bóp tiền bị lấy đã tìm thấy rồi, không có bóp tiền của Từ Du Mạn. Đương nhiên, Từ Du Mạn căn bản là không có mất bóp tiền, bên trong làm thế nào có thể là của cô được? Nghe người chung quanh nói bóp tiền Từ Du Mạn bị mất còn không có tìm được, mọi người đem phần nô phát tiết trên người kẻ trộm. Kẻ trộm càng không ngừng nói không có trộm bóp tiền Từ Du Mạn, nhưng mặc kệ hẳn biện bạch cỡ nào, căn bản là không có người tin. Kẻ trộm bị đánh một chút, cuối cùng đưa vào cục cảnh sát. Có rất nhiều người đàn ông muốn mời Từ Du Mạn ăn cơm, hỏi số điện thoại Từ Du Mạn nhưng Từ Du Mạn đều cự tuyệt. Từ Du Mạn cũng không phải một điểm thu hoạch đều không có. Bóp tiền bị mất được tìm thấy, trên người kẻ trộm còn tìm được mấy ngàn đồng tiền, không có người nhận. Mọi người cho rằng bóp tiền Từ Du Mạn đã đánh mất không có tìm được, cho nên đem số tiền cho Từ Du Mạn. Mấy ngàn đồng tiền kia, chắc là tiền của kẻ trộm. Từ Du Mạn làm sao mà lấy? Mọi người bàn tán xôn xao, Từ Du Mạn cùng Thẩm Mặc Dư rời đi.

“A Dư đi, mình mời cậu ăn khuya.”

“Haizz, mình còn muốn đi xem mặt. Cậu vừa nãy nổi bật làm mình chìm ngấm rồi. Nhìn cậu bị một đám đàn ông vây quanh ở bên trong, mình cũng không vào được.”

“Được rồi, là mình sai, được chưa? Đi thôi! Hiện tại để cậu nổi bật còn mình chỉ làm nền cho cậu.” Từ Du Mạn nói.

11. Chương 11: Lấy Thân Báo Đáp Được Không?

“Em tới nơi này làm gì?”

Từ Du Mạn bị người đàn ông trước mặt này làm giật mình. Cố Uyên chạy tới trước mặt cô khi nào mà cô cũng không biết nữa? Hơn nữa ánh mắt Cố Uyên trông thật u ám. Từ Du Mạn tâm căng thẳng, ho khan hai tiếng, trả lời nói:

“Cố giáo sư thật trùng hợp, thầy cũng đến xem mặt à?”

Cố Uyên nghe thấy Từ Du Mạn nói vậy, ánh mắt càng thêm u ám rồi. Từ Du Mạn hoàn toàn không biết đến cuối cùng là Cố Uyên muốn như thế nào?

“Em cũng tới xem mặt?” Từ Du Mạn cảm giác lời nói Cố Uyên giống như đang tra khảo cô.

“Không phải, chỉ là theo bạn tới xem mặt ạ.” Từ Du Mạn không rõ rốt cuộc mình bị gì mà tự nhiên giải thích cùng Cố Uyên nhiều như vậy. Cũng may nghe thấy Từ Du Mạn giải thích, Cố Uyên rốt cục khôi phục vẻ bình thản.

“Ừm.”

Cố Uyên hình như rất kỳ quái. Đã không thích mình thì thôi đi. Thật sự là hành động của Cố Uyên rất kỳ quái, để Từ Du Mạn buộc lòng phải suy nghĩ phương diện này. Tuyệt đối không phải là Từ Du Mạn tự kỷ.

“Thầy ơi, thầy cũng tới xem mặt sao?”

Người đàn ông ưu tú như vậy mà cũng tới nơi xem mặt này? Từ Du Mạn không thể không cảm thán thế giới này, đến cùng đã nổi phong bao nhiêu rồi.

“Không phải. Theo bạn đến.”

Lúc này, Từ Du Mạn cùng Cố Uyên mới phát hiện, Thẩm Mặc Dư cùng bạn Cố Uyên ở bên cạnh trò chuyện rôm rả. Xem ra, hai người bọn họ thật hợp nhỉ?

“Xin chào! Tôi gọi là Trương Chương Việt.” Bạn Cố Uyên lúc này đi tới, nở một nụ cười càng làm hấn rất tuần tú, trên thực tế cũng rất tuần tú.

“Tôi gọi Từ Du Mạn.”

“Em gái mỹ nữ, không biết tôi có thể có vinh dự mời hai em cùng đi ăn tối không?”

Trương Chương Việt bộ dạng cũng không tệ, Từ Du Mạn cảm thấy có thể tác hợp Thẩm Mặc Dư cùng hấn, hấn mời ăn cơm, đương nhiên phải đáp ứng rồi. Trước lạ sau quen mà. Dù sao là bạn Cố Uyên chắc là không có vấn đề gì. Quyết định xong, Từ Du Mạn liền cười gật đầu đáp ứng. Từ Du Mạn không thấy được thời điểm cô đáp ứng sắc mặt Cố Uyên có chút khó coi. Nhưng Cố Uyên vẫn không nói gì thêm. Anh cuối cùng vẫn không thể hỷ mặt mũi của bạn bè được. Thương lượng thật lâu, cuối cùng vẫn là quyết định đi ăn lẩu. Từ Du Mạn không thích cái gọi là cơm Tây mà xã hội thượng lưu thường hay ăn gì đó linh tinh. Bất quá thời điểm quan trọng cũng sẽ không làm xấu mặt là được. Thời tiết này không lạnh cũng không nóng nên ăn lẩu rất hợp lí. Từ Du Mạn đề nghị một quán lẩu mà cô thích. Trương Chương Việt lái xe, Thẩm Mặc Dư ngồi ở vị trí bên cạnh tài xế, Từ Du Mạn cùng Cố Uyên cùng nhau ngồi ở ghế sau. Cùng Cố Uyên ngồi cùng một chỗ, cho dù trong lòng Từ Du Mạn không biểu hiện gì lớn nhưng vẫn là có chút mất tự nhiên. Ngồi bên cạnh, dù nói thế nào cũng là thầy của cô. Cố Uyên không cảm thấy mất tự nhiên, luôn luôn bình thản ung dung. Có đôi khi còn nhìn nhìn bộ dáng Từ Du Mạn bản khoăn bất an, tâm tình cũng sẽ trở nên tốt lắm.

“Thầy. . . .” Từ Du Mạn muốn tìm chút gì đó nói, nhưng vẫn là không tìm được đề tài gì để nói. Nghe thấy ghế trước hai người Thẩm Mặc Dư cùng Trương Chương Việt càng nói càng hăng say, cười ha ha, Từ Du Mạn rốt cục tìm được đề tài.

“Thầy này, bạn thầy thoát nhìn không giống như không tìm được bạn gái nha, làm sao lại có thể đến nơi này xem mặt?”

“Không phải mà là do gia đình hối thúc kết hôn.” Cố Uyên đem mọi chuyện nói rõ ràng.

“Ồ. . .” Lại hết lời để nói rồi. Từ Du Mạn bỗng nhiên nghĩ đến các nữ sinh bát quái trong lớp, có lẽ cô có thể biết được đáp án mà các nữ sinh muốn không chừng.

“Thầy ơi, thầy muốn kết hôn không?”

Nghe thấy câu hỏi Từ Du Mạn dè dặt cẩn trọng, tâm Cố Uyên bị kiềm hãm, lại thấy khuôn mặt bát quái tươi cười của Từ Du Mạn, tự giễu cười cười.

“Không có. Còn chưa có người nào nguyện ý nhảy vào hố lửa này của tôi.”

“Phốc. Không ngờ thầy cũng sẽ nói giỡn vậy nha.”

Cố Uyên không có trả lời. Trải qua cuộc nói chuyện như vậy, Từ Du Mạn cảm thấy sống chung một chỗ cùng Cố Uyên không khó mà chịu đựng. Không thể chịu được, thời gian liền qua rất nhanh. Trong lúc lơ đãng, cũng đã đến quán lẩu rồi. Quán lẩu tên là Lẩu Vương Mụ. Quán lẩu không gian không lớn, bên trong trái phải cũng chỉ có mười bàn. Nhưng trang trí bên trong không tệ, có hương vị gia đình. Thấy có khách đến, người phụ nữ trung niên vóc dáng mập mạp liền đi ra.

“Vương Mụ.” Từ Du Mạn thân thiết gọi người phụ nữ trung niên.

“Oh, là Từ Từ. Từ Từ, lâu lắm rồi không tới chỗ dì nha, có phải đã quên Vương Mục rồi phải không?”

Wương Mục oán trách nói. Từ Du Mạn đã quen bị Vương Mục nói như vậy nên cười nói:

“Con làm sao dám đem Vương Mục của chúng con quên được chứ! Tại dạo này con bận mà. Dì xem, con rảnh liền tìm đến dì không phải sao?”

“Tiểu Dư, cháu cũng tới rồi.”

“Dạ, Vương Mục.” Vương Mục cùng Thẩm Mặc Dư biết nhau cũng là do Từ Du Mạn.

“Đây là.” Vương Mục nhìn Cố Uyên cùng Trương Chương Việt hỏi nói. Hai người trẻ tuổi này là lần đầu tiên bà gặp.

“Nhìn coi, cháu lại quên giới thiệu rồi. Đây là chủ quán Vương Mục, còn đây là thầy giáo chủ nhiệm lớp con, Cố Uyên cùng bạn thầy ấy, Trương Chương Việt.” Từ Du Mạn giới thiệu mọi người với nhau.

“Thầy giáo chủ nhiệm của con hả? Trẻ tuổi như vậy sao? Là bạn trai thì đúng hơn bằng không làm sao cùng nhau đến chỗ dì?” Vương Mục bất quá nói, còn đối với Từ Du Mạn nháy mắt khiến cho Từ Du Mạn đỏ khốc đỏ cười.

“Wương Mục, thầy ấy thật là thầy giáo của con mà. Chúng con gặp nhau trên đường.”

“Không phải muốn ăn lẩu sao? Còn không đi vào?” Cố Uyên không lăm cao hứng nói.

“Nhìn dì coi, thấy Từ Từ liền hưng phấn mọi thứ đều quên rồi. Các con, mời vào.”

Wương Mục biết Từ Du Mạn thích ăn lẩu cá nấu cải chua, cho nên cũng không có hỏi cần gì liền vội vàng đi chuẩn bị. Quán này có lẩu cá nấu cải chua ngon lắm hơn nữa cũng thật tiện nghi. Trước kia Từ Du Mạn thường xuyên tới chỗ này ăn lẩu cá, đến nhiều, tự nhiên thành quen thuộc. Sau này, Vương Mục biết tình trạng trong nhà Từ Du Mạn, cũng trợ giúp Từ Du Mạn. Có thể giúp đỡ cái gì liền giúp đỡ. Tận đáy lòng Từ Du Mạn cũng thích Vương Mục, đối đãi với Vương Mục giống như người thân. Lẩu cá nấu cải chua rất nhanh liền được mang lên, Từ Du Mạn cũng không khách khí, trước hết đem đầu cá gấp vào trong chén sau bỏ miếng cá thơm lừng vào trong miệng. Thẩm Mặc Dư sớm đã quen với việc Từ Du Mạn ăn lẩu cá nấu cải chua đầu tiên nhất định phải ăn đầu cá, bản thân bắt chước gấp một khối cá ăn. Cô cũng cảm thấy cá nơi này ngon lắm. Cố Uyên ăn lẩu không giống Từ Du Mạn cùng Thẩm Mặc Dư mà từng ngụm từng ngụm ăn, cay đến muốn thổi không khí nhưng vẫn làm như không cay vậy. Nước mắt đều vì ăn cay mà chảy ra. Tuy rằng tướng ăn nhìn không đẹp lắm, nhưng không làm người khác cảm thấy không có lễ nghi, không lịch sự. Ngược lại làm cho người chung quanh cảm thấy người ta ăn như vậy mới thật thoải mái. Cố Uyên ăn cá không nhanh cũng không chậm. Anh không giống Từ Du Mạn cho vào miệng rồi nhả xương ra, mỗi lần ăn anh đều đem xương cá lấy ra hết rồi mới bỏ cá vào trong miệng nhai kỹ nuốt chậm. Trương Chương Việt lúc đầu định không ăn, nhìn thấy tất cả mọi người ăn hăng say, hẳn mới bắt đầu ăn. Ăn một miếng sau, liền cùng Từ Du Mạn Thẩm Mặc Dư giống nhau từng ngụm từng ngụm ăn. Có người ăn rất lịch sự, hơn nữa còn là nam, Từ Du Mạn đương nhiên khi ăn không có thư thái như vậy, Từ Du Mạn ngồi ở bên phải Cố Uyên, cho nên Từ Du Mạn dùng đũa của mình gấp một miếng thịt cá trực tiếp nhét vào trong miệng Cố Uyên. Thấy ánh mắt Cố Uyên nhìn cô, Từ Du Mạn mới ý thức đến bản thân đang làm cái gì:

“Thanh toán xong rồi nha.”

Cố Uyên biết ý tứ Từ Du Mạn. Cô dùng qua ly của anh, lần này anh dùng đũa của cô, thanh toán xong. Quay đầu lại thấy Thẩm Mặc Dư cùng Trương Chương Việt miệng mở to nhìn cô, Từ Du Mạn ho khan hai tiếng, vội đầu vào ăn, không biết là hai người bọn họ nhìn mình bằng ánh mắt ái muội. Nhưng thật lạ, vì sao cô không nhìn vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt bọn họ đang nhìn mình???

“Hai người không ăn sao?”

Cố Uyên kịp thời giải vây. Rốt cục ánh mắt như vậy cũng dừng lại trên đỉnh đầu của cô rồi. Từ Du Mạn ngẩng đầu, đối với Cố Uyên lộ ra ánh mắt cảm ơn.

Lông mi Cố Uyên khẽ chớp, như là đang nói: “Dùng cái gì cảm ơn đây?”

Sau đó Từ Du Mạn lại dùng ánh mắt nói: “Lấy thân báo đáp được không?”

12. Chương 12: Lăn Lướt Hay Cùng Lên?

Sau đó, Từ Du Mạn rõ ràng thấy khẩu miệng Cố Uyên đang nói: “Cũng được.”

Vì thế Từ Du Mạn lúng túng. Không nghĩ tới Cố Uyên sẽ nói cũng được. Tiếp đó, Từ Du Mạn lại nhanh chóng vui đầu ăn. Cá nấu cải chua ăn ngon lắm, thoáng chốc đã bị ăn hết. Thời điểm tính tiền, Vương Mục nói: “Bữa này dì mời các cháu.”

Từ Du Mạn cự tuyệt, lý do là: “Cũng không phải con trả tiền, là hai người đó trả. Bọn họ là người có tiền, không lấy tiền hai người đó cũng uống. Nên dì vẫn là để lần sau đi, nhất định con sẽ để dì mời.”

Vương Mục nghe lời Từ Du Mạn xong, cười ha ha, cũng nói:

”Cái con bé này, chỉ là chuyện nhỏ thôi cần gì tính kỹ vậy. Như vậy đi, dì chỉ tính 50 phần trăm thôi.”

“Ít nhất 80 phần trăm, 50 phần trăm thì làm sao có lời chứ.”

Trước kia là cô không có tiền, hiện tại tuy rằng không nhiều tiền lắm, nhưng cũng không thể lại để Vương Mục chịu thiệt. Hơn nữa giống như cô đã nói không lấy tiền bọn họ thì uống. Tiền là Cố Uyên trả, còn trả gấp đôi giá gốc. Vương Mục có chút ngượng ngùng, thấy ánh mắt Từ Du Mạn ám chỉ lấy thì vẫn nhận. Ra khỏi quán lẩu, Từ Du Mạn từ trong túi lấy ra số tiền mà Cố Uyên đưa thêm trả cho Cố Uyên.

“Đây là tiền thừa của anh.”

Cố Uyên cười đem tiền nhận lấy. Từ Du Mạn bỗng nhiên cảm thấy, Cố Uyên biết cô sẽ làm vậy.

“Mình đưa Tiểu Dư về nhà, Từ Từ thì cậu đưa nha.” Trương Chương Việt nói.

Cố Uyên gật đầu. Sau đó bốn người liền tách ra. Từ Du Mạn cùng Cố Uyên đi song song trên đường, Từ Du Mạn cảm thấy bọn họ như vậy giống như là người yêu đi dạo. Cố Uyên bỗng nhiên đụng phải Từ Du Mạn một cái, Từ Du Mạn thấy có người bỗng vượt nhanh qua bọn họ. Bóp tiền? Từ Du Mạn ở phía trước Cố Uyên liền chạy nhanh trên đường, theo sát phía sau kẻ cắp. Cố Uyên thấy thế, cũng chạy theo phía sau. Cái bóp tiền kia, tuyệt đối không thể bỏ. Bí quyết của kẻ cắp là gì? Đơn giản chính là nhanh, lợi hại, chính xác. Lấy bóp tiền người khác rất chuẩn, động thủ xong chạy trốn rất nhanh, phương thức lấy bóp tiền cũng rất lợi hại. Kẻ ăn cắp này chắc chắn là một kẻ rất rành, đã ăn cắp rất nhiều lần, chạy cũng rất nhanh. Từ Du Mạn có chút may mắn bởi vì hôm nay cô không có mang giày cao gót. Bằng không cô không thể chạy theo kẻ cắp. Từ Du Mạn đã quên bóp tiền bị trộm không phải là của cô, mà là của thầy cô, hơn nữa Cố Uyên đã chạy vượt qua cô. Kẻ trộm này có tụ điểm, có đoàn thể. Rất nhanh, Từ Du Mạn cùng Cố Uyên bị dẫn tới một cái ngõ cụt. Thời điểm đến chỗ kẻ trộm, phía trước xuất hiện vài đồng đội của kẻ trộm, phía sau cũng xuất hiện vài đồng đội của kẻ trộm, bọn họ vây quanh hai người. Từ Du Mạn vốn đã đoán được mục đích của mấy kẻ cắp, muốn hỏi Cố Uyên một chút bên trong có cái gì quan trọng không nếu không quan trọng thì không cần đuổi theo. Nhưng Từ Du Mạn chưa kịp hỏi, đã không thấy bóng dáng của Cố Uyên đâu nữa rồi, Từ Du Mạn mới vội vàng chạy theo. Người đàn ông này vẫn là thầy cô! Bóp tiền là nơi có thể giữ được đồ quan trọng sao, người đàn ông dẫn. Thời điểm Từ Du Mạn bị bọn kẻ cắp bao bọc vây quanh, trong lòng gào thét càng mạnh liệt, người đàn ông dẫn, người đàn ông dẫn. Nhưng mà Từ Du Mạn cũng không có lộ ra vẻ sợ hãi, hơn nữa, giống như có chút hưng phấn. Lâu rồi không có đánh nhau. Sợ? Cô mà bị dọa sợ sao? Cô có thể hoảng sợ thế nào? Anh nhìn không thấy điểm này. Cố Uyên thấy Từ Du Mạn chộn rộn, cười càng thêm đậm.

“Con đàn bà thôi, không phải mới vừa thật kiêu ngạo sao? Thế nào? Hiện tại biết sợ rồi chứ?”

Kẻ cắp bị Từ Du Mạn bắt lấy cũng bị đánh một cái. Bởi vì tóc hắt ta màu vàng, cho nên tạm thời gọi hắt ta là Hoàng Mao. Hoàng Mao mặt mũi bầm dập, là do bị đánh. Cũng khó trách người ta muốn trả thù. Không chỉ không trộm được tiền, còn đem đồ bị cắp trả lại, bản thân còn không có tiền, còn bị đánh thành như vậy, nếu là Từ Du Mạn, cũng khẳng định sẽ không từ bỏ ý đồ.

“Người thế nào chỉ thấy ánh mắt ta đã sợ hãi rồi hả?”

Từ Du Mạn cười lạnh nói. Giải thích nhưng vẫn là không thể tha thứ. Hoàng Mao thấy Cố Uyên:

“Cậu bé này còn chưa đủ để bọn tao đùa giỡn đâu.”

“Phốc. . . .” Từ Du Mạn nhin không được cười. Cố Uyên là cậu bé? Nhìn cũng có chút giống đấy.

“Ta có nói cần người hỗ trợ sao?” Từ Du Mạn lại khinh thường nói. Cầu nguyện Cố Uyên không cần kéo cô ra phía sau, tuy rằng gây ra chuyện là vì cô.

“Cô?” Hoàng Mao cũng muốn cười lạnh giống Từ Du Mạn, muốn có sự quyết đoán của Từ Du Mạn, nhưng hần ta đã cố gắng. Thật sự rất đau, không thể cười được.

“Theo ta. Lên lần lượt hay là cùng lên?”

“Cô bé, tên của cô kêu Thực con mẹ nó, bắt quá tao thích. Mà nghĩ coi chúng ta nên lên lần lượt hay là một lần luôn đây?” Hoàng Mao muốn cười, vẫn là cười không nổi. Bất quá theo ánh mắt biểu cảm của hần ta còn có thể thấy, thật sự thật YD (dâm đẳng).

Từ Du Mạn nổi giận: “Muốn chết!”

Từ Du Mạn dùng tốc độ rất nhanh tiến lên, chân vừa nhấc, đá trúng cằm Hoàng Mao. Liền một lúc bị gãy ba cái răng. Sau khi Hoàng Mao khom xuống, miệng toàn máu, quỳ rạp trên mặt đất nhặt răng của hần ta. Nhặt được hai cái, còn có một cái nữa thì không có thấy. Hoàng Mao đang tìm răng trên mặt đất. Đây, răng rơi xuống đất, có thể giải thích thật là lợi hại. Chỉ cần một người đấu võ, đánh nhau, liền chính thức bắt đầu. Phần đông kẻ cấp động thủ Cố Uyên cũng động thủ rồi. Từ Du Mạn thưởng thức những cú đánh của Cố Uyên, thật sự rất lợi hại. Vốn cũng cho rằng Cố Uyên chính là một cậu bé. Kẻ cấp động thủ, sao có thể không có chuẩn bị? Gặp hai đối thủ đều là cao thủ, bọn kẻ cấp bày ra vũ khí là dao. Có lẽ đối với mỹ nữ không hạ thủ, đại đa số dao đều hướng về Cố Uyên, Từ Du Mạn có nguyên tắc riêng biệt ứng phó rất nhẹ nhàng. Trong khi đánh nhau, bóp tiền Cố Uyên rơi xuống đất. Từ Du Mạn đi qua nhặt lên. Thấy bóp tiền của Cố Uyên, Từ Du Mạn muốn biết rốt cuộc trong ví Cố Uyên có gì mà khiến Cố Uyên dùng cảm quên mình như vậy?? Từ Du Mạn có chút tò mò không biết trong ví tiền này có gì, vì thế đã nhìn xem, mở bóp tiền ra thấy bên trong, tìm Từ Du Mạn bỗng nhiên ngừng đập. Sau một lúc lâu mới có thể khôi phục lại. Sau đó Từ Du Mạn rất thản nhiên cầm bóp của Cố Uyên bỏ vào túi mình, vừa làm xong việc này, Từ Du Mạn liền thấy có người chuẩn bị từ phía sau đánh lên Cố Uyên. Từ Du Mạn lập tức tiến lên trợ giúp. Tục ngữ nói, nam nữ phối hợp, làm việc không mệt. Đây chính là nam nữ phối hợp đánh lui kẻ địch. Hai người hợp tác rất nhanh liền đem tất cả bọn ăn cắp đánh ngã. Khi đánh nhau Từ Du Mạn dùng xong vài lần tuyệt chiêu, mỗi khi dùng một lần, thành công một lần, nhưng là lần nào cũng đúng. Chiêu này tên là: tuyệt hậu lược bấp chân[1]. Chuyên môn đối phó đàn ông, là vũ khí người phụ nữ dùng phòng khi gặp sới.

Thấy bọn kẻ cấp đứng dậy không nổi nữa, Từ Du Mạn vỗ vỗ tay. Từ trong túi lấy ra bóp tiền của Cố Uyên. “Ví tiền của thầy.” Từ Du Mạn trực tiếp ném trả Cố Uyên. Tay Cố Uyên chụp được bóp tiền, còn chưa nói gì, đã thấy Từ Du Mạn chuẩn bị đi rồi. Cố Uyên lập tức đi theo phía sau Từ Du Mạn. Anh đáng lẽ là đưa Từ Du Mạn về nhà, nhưng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bây giờ còn chưa có đưa.

“Anh trở về đi, không cần đưa tôi.”

Cố Uyên không rõ điều gì khiến cho chỉ trong giây lát thái độ Từ Du Mạn đối với anh liền hoàn toàn thay đổi? Trước đó thì không nói, nhưng là Cố Uyên có thể cảm giác, Từ Du Mạn chính là tính trẻ con. Nhưng là hiện tại, anh cảm giác được cả người Từ Du Mạn tản ra hơi thở lạnh như băng. Cô khiến anh cảm giác không nên tiến lên. Cố Uyên có chút sợ hãi.

“Tôi là thầy của em, có trách nhiệm bảo hộ an toàn của em.” Cố Uyên tìm ra cái cớ.

13. Chương 13: Đánh Nhau

Trước mười phút lên lớp, Cố Uyên đến phòng học nhìn một lần, toàn lớp đã đến được 45 học sinh rồi. Một phút lại đến một lần. Sau đó từng phút cho đến năm phút. Học sinh từ từ lục đục đi đến tất cả. Cuối cùng tiếng chuông vào học vang lên, chỉ có một chỗ ngồi vẫn còn trống. Cố Uyên biết, đó là chỗ ngồi của Từ Du Mạn. Có lẽ là tối hôm qua chơi quá muộn nên đến chậm chằng. Cố Uyên nghĩ trong lòng “Có lẽ một chút nữa Từ Du Mạn sẽ đến”. Tiết một kết thúc, Từ Du Mạn cũng không có đến. Cố Uyên lấy điện thoại ra điện cho Từ Du Mạn. Trong điện thoại truyền đến bài hát “bởi vì tình yêu”. Cố Uyên bình thường cũng rất thích bài này, nhưng là hôm nay anh không có tâm tư thưởng thức bài này. Khi bài hát sắp kết thúc,

chỉ nghe trong điện thoại di động truyền đến giọng người phụ nữ lạnh như băng. “Xin lỗi, số điện thoại quý khách đang điện tạm thời. . . .” Cố Uyên cúp điện thoại rồi gọi lại. Vẫn giống nhau, bài hát sắp hết, vẫn là giọng nữ lạnh băng kia. Cúp máy gọi lại. Cúp máy gọi lại. Cúp máy gọi lại. Cố Uyên không biết rốt cuộc mình điện bao nhiêu cú. Rốt cục, cũng có người bắt máy. “A lo? Ai vậy?”

Cố Uyên nghe thấy giọng nói đầu bên kia điện thoại không thể che giấu suy yếu mỗi một, bỗng nhiên cảm thấy dây cung trong lòng bỗng giương căng lên rồi bị chặt đứt.

“Là tôi, Cố Uyên.”

“À, Cố Uyên . . . giáo sư Cố? Khụ khụ.”

“Em bị bệnh rồi hả?” Giọng nói Cố Uyên bỗng cao lên.

“Đừng âm ỉ, em muốn ngủ.”

“Alo. . . Alo?”

Điện thoại vẫn còn, nhưng đầu bên kia không có người đáp lại. Cố Uyên không có vội vã cúp máy, mà là nghe tiếng hít thở của Từ Du Mạn. Hôm nay Cố Uyên không có lớp, tính lái xe đi tìm Từ Du Mạn. Theo như nghe trong điện thoại, Từ Du Mạn thật suy yếu, có thể là bị bệnh rồi. Anh là thầy chủ nhiệm lớp, hẳn là nên đi thăm một chút?? Kỳ thực, trong lòng Cố Uyên nghĩ như thế nào, ai biết được chứ. Cố Uyên tâm loạn như ma, nghĩ nhanh chút đến nhà Từ Du Mạn. Trời lại không chiều ý người, tự nhiên bị kẹt xe. Người bình thường như Cố Uyên mà giờ trong lòng lại rất sốt ruột. Đợi cả tiếng đồng hồ vẫn còn bị kẹt. Cố Uyên ần cò, ần cò xong, bản thân Cố Uyên cảm thấy có phải mình quá khẩn trương rồi không? Có lẽ thanh âm ần cò của Cố Uyên trở thành một ngòi nổ. Mọi người cũng cảm thấy thiếu kiên nhẫn, bắt đầu ần cò liên tục. Mắt thấy chắc còn kẹt xe lâu lắm. Cố Uyên tìm một người giúp anh lái xe trở về, bản thân đi xuống xe. Thật may mắn, nhà Từ Du Mạn cách trường học cũng không xa. Lúc đó có kẹt xe, nhưng vẫn còn đi bộ được. Thật sự sai lầm, bây giờ mọi người ai cũng ý vào xe, trên thực tế có đôi khi đi xe không tốt bằng đi bộ. Xe chạy một đoạn đường dài, Cố Uyên chỉ đi hơn mười phút là đến tiểu khu Hoa Dương. Lúc này đây, Cố Uyên thuận lợi đi vào. Cố Uyên không có nghe thấy chú bảo vệ nói gì. Nhìn bóng lưng Cố Uyên, chú bảo vệ lại bắt đầu bắt quái:

“Thật tốt cậu ta đến đây, bằng không chắc chắn ta sẽ đi tìm hắn. Tiềm[1] Từ Từ chẳng lẽ không phụ trách sao? Làm sao có thể?” Lần này rốt cục Cố Uyên nghe được lời chú bảo vệ nói.

“Chú? Tiềm là ý gì vậy?”

“Tiềm cũng không hiểu? Bản thân tìm Baidu đi.”

“Chú, Baidu[2] là ai?”

“Ngu ngốc.”

“Chú ơi, chú còn chưa nói với cháu Baidu là ai thế? Làm sao con biết được?”.”

.....

“Aizz, thật là phiền! Sao lại ần chuông cửa hoài thế! Không phải tiền thuê nhà tháng này đã trả rồi? Tiền còn lại mình còn mua quần áo nữa.”

Từ Du Mạn khó khăn mở to mắt, lại phải bò dậy đi mở cửa. Cửa vừa mở ra, Cố Uyên liền thấy Từ Du Mạn mặc váy ngủ phim hoạt hình đi ra. Váy ngủ chắc là mua đã lâu lắm rồi, nếu không làm sao lại ngắn như vậy, vừa khéo che khuất được bắp đùi. Lộ ra đùi trắng nõn, làm Cố Uyên nhìn qua liền thấy toàn bộ.

“Em bị bệnh rồi à?” Cố Uyên biết lời này hỏi cũng như không, mặt Từ Du Mạn hồng như vậy, đi còn không vững, không phải sinh bệnh thì là cái gì? Từ Du Mạn không có trả lời Cố Uyên, cô căn bản không có nghe thấy Cố Uyên đang nói cái gì. Mở cửa xong, Từ Du Mạn liền đi về phía phòng mình. Chưa đi được hai bước liền không đứng vững được nữa. May mắn Cố Uyên kịp thời ôm được Từ Du Mạn, bằng không Từ Du Mạn sẽ cùng sàn nhà tiếp xúc thân mật. Đụng chạm vào da thịt của Từ Du Mạn, Cố Uyên nhúm mày:

“Sao lại nóng như vậy?”

Cố Uyên đem Từ Du Mạn ôm ngang trở về phòng cô. Đem Từ Du Mạn đặt ở trên giường, Cố Uyên từ đầu giường Từ Du Mạn tìm được một chút thuốc đơn giản cho Từ Du Mạn uống. Sau đó đắp chăn lại cho Từ Du Mạn. Làm xong hết thấy, Cố Uyên cũng không có rời đi. Ngược lại đem ghế trước bàn vi tính của Từ Du Mạn chuyển lại bên giường, ngồi xuống. Lấy điện thoại ra chụp khuôn mặt ngủ say của mỹ nhân Từ Du Mạn, sau đó gọi điện thoại.

“A Việt, có việc cần cậu giúp một việc.”

“Đại ca Cố Uyên chúng ta lần đầu tiên nhờ mình giúp đỡ nên chuyện gì mình cũng giúp. Chuyện gì?”

Đầu bên kia điện thoại, là Trương Chương Việt.

“Tìm bác sĩ giùm mình, mình sẽ đem địa chỉ gửi ngay cho cậu.”

“Ai sinh bệnh rồi hả?”

Trương Chương Việt có chút lo lắng, tưởng Cố Uyên sinh bệnh rồi. Nhưng nghĩ đến giọng nói Cố Uyên cũng không giống như người sinh bệnh, mới yên lòng.

“Cậu không cần biết nhiều. Mình cúp điện thoại đây.”

Cố Uyên cúp điện thoại, an vị ngồi bên giường nhìn Từ Du Mạn. Cố Uyên không có chú ý tới, mắt mình nhìn Từ Du Mạn lúc này rất ôn nhu mà trước đó chưa bao giờ có. Cố Uyên là lần đầu tiên tiến vào phòng Từ Du Mạn, đương nhiên không thể tránh khỏi tò mò đánh giá. Phòng Từ Du Mạn cũng không giống với một số cô gái ở tuổi này, căn phòng màu hồng, nơi nơi chất đầy thú nhồi bông. Phòng Từ Du Mạn rất đơn giản. Tường chính là màu trắng đơn giản. Một tủ quần áo, một giá sách, một cái bàn máy tính, một cái giường. Không có đồ gì dư thừa. Thú bông cũng chỉ có một đó là một con thú nhồi bông lớn. Con thú nhồi bông này cơ hồ chiếm cả một khoảng không gian. Thấy con thú nhồi bông kia, ánh mắt Cố Uyên trở nên sâu thẳm. Chuông cửa vang lên, Cố Uyên đoán chắc là bác sĩ do Trương Chương Việt mời đến. Mở cửa ra, lại không phải là.

“Xin hỏi anh là?” Cố Uyên nhìn người đàn ông ngoài cửa này tuổi tác không lớn lắm, hỏi.

“Tôi đến tìm Từ Từ, cô ấy đâu rồi?” Mộ Trường Phong một điểm cũng không khách khí. Ai vậy? Thế nào lại xuất hiện ở trong nhà Từ Từ?

“Anh là gì của cô ấy?” Cố Uyên nhíu mày. Gần đây anh nhíu mày hình như nhiều hơn lúc trước.

“Anh là ai?” Hai người đàn ông cao to giống nhau, nhưng phong cách lại khác nhau, đối chọi gay gắt. Luồng khí mạnh mẽ không ngừng xuyên thấu ở giữa hai người.

“Tôi là ai cũng không quan trọng, quan trọng là tôi đến tìm Từ Từ.” Mộ Trường Phong tựa hồ không muốn nói gì thêm với Cố Uyên, lướt qua Cố Uyên bước vào phòng Từ Du Mạn. Cố Uyên đi theo phía sau Mộ Trường Phong, còn chưa có biết cái gì, đã bị Mộ Trường Phong thành công ra một quyền đánh trúng. Một quyền của Mộ Trường Phong là dùng toàn sức lực của hắn, Cố Uyên cũng không có chuẩn bị gì. Đánh phải chịu một quyền này của Mộ Trường Phong. Cố Uyên lão đảo vài bước, hoàn hảo ổn định thân mình, cũng không có ngã sắp xuống. Động tác Cố Uyên cực tao nhã lau vết máu trên khóe miệng. Anh từ trước đến nay không đánh người, nhưng là người khác đánh vào mặt anh, anh còn nén giận không có tỏ vẻ thì không là đàn ông rồi. Huống chi là khi anh không rõ nguyên nhân lại bị đánh một quyền. Cố Uyên chậm rãi đi đến trước mặt Mộ Trường Phong, cũng đánh vào mặt Mộ Trường Phong một quyền. Tiếp theo, chính là anh một quyền tới một quyền đánh nhau. Đương nhiên, bọn họ còn chưa có đánh đã ngiên thì phải dừng lại bởi vì chuông cửa lại vang lên rồi.

[1] Tiềm:XXOO

[2] Baidu: là website nổi tiếng của TQ, vừa như google, vừa như wiki.

14. Chương 14: Có Cậu Thật Tốt

Lần này chắc là bác sĩ anh mời đến đây? Cố Uyên mở cửa, vẫn không phải thầy thuốc. Duy nhất không giống lần trước, lần này tới là một nữ sinh, anh biết cô gái này. Đây không phải là người muốn kết hôn cùng

Trương Chương Việt - Thắm Mặc Dư. Thắm Mặc Dư nhắc lên một gói to, chắc là đồ cho Từ Du Mạn đi.

”Giáo sư Cố? Sao thầy ở trong nhà Từ Từ?”

Thắm Mặc Dư có thể không kinh ngạc à? Hay là, sáng hôm đó giáo sư Cố cùng Từ Từ đã xảy ra chuyện gì? Hiện tại còn ở chung! Từ Từ đáng chết, chuyện quan trọng như vậy cũng không thêm nói với cô. Từ Mạn con nhóc, chờ xem coi mình sẽ xử cậu như thế nào. Thắm Mặc Dư vừa sải bước vào nhà, lại thấy Mộ Trường Phong. Cố Uyên thì cô biết, nhưng Mộ Trường Phong, thật có lỗi, cô thật sự không biết.”

“Anh là ai?”

Thắm Mặc Dư cẩn thận hỏi. Nói xong, Thắm Mặc Dư còn đi ra cửa, nhìn bản số nhà một cái, không sai a, đúng là nhà Mạn con nhóc mà. Nhưng từ lúc nào thì nhà Mạn con nhóc lại tàng trữ nhiều đàn ông như vậy? 3P[1]? Thắm Mặc Dư cũng nghĩ là như thế, đùa à. Cô cùng Mạn con nhóc làm bạn nhiều năm như vậy, Mạn con nhóc là người như thế nào chẳng lẽ cô không biết sao? Nhưng người đàn ông này, khi nào Mạn con nhóc biết bọn họ thì cô không biết nha?

Cửa còn chưa đóng, lại có người. Lần này chính là bác sĩ Trương Chương Việt mời đến. Đây có chắc là bác sĩ khám cho Từ Du Mạn không? Cố Uyên nhíu mày. Không nghĩ tới Trương Chương Việt lại mời một bác sĩ trẻ như vậy. Lại có người đến?? Thắm Mặc Dư cảm thấy bản thân sắp điên rồi, cô thật muốn biết rốt cuộc cuối cùng đang xảy ra chuyện gì?? Muốn hỏi rõ ràng chuyện gì xảy ra, chỉ có thể hỏi người trong cuộc, chủ căn nhà này, không phải, phải nói chủ nhà tạm thời. Thắm Mặc Dư vọt vào phòng Từ Du Mạn, bỗng nhiên Thắm Mặc Dư phát ra tiếng hét chói tai. Ba Đại suất ca đều vội vàng vọt vào phòng Từ Du Mạn phòng. Thắm Mặc Dư thấy bọn họ đi vào, vội vàng đắp chăn cho Từ Du Mạn. Cố Uyên cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ có Mộ Trường Phong cùng Thắm Mặc Dư biết. Thời điểm Mộ Trường Phong vào phòng, chăn đã bị Từ Du Mạn đá văng ra, quần áo cũng cuốn lên. Sắc mặt ửng hồng. Cho nên hẳn cho rằng Cố Uyên cùng Từ Du Mạn hai người. Sau đó bọn họ chỉ lo đánh nhau, cho nên quên Từ Du Mạn. Bây giờ khiến Thắm Mặc Dư thấy đến một màn như vậy. Cố Uyên suy nghĩ đem mọi chuyện xảy ra giải thích ra hết. Bao gồm anh vì sao lại xuất hiện nơi này, còn có bác sĩ này. Duy nhất không có giải thích, chính là Mộ Trường Phong. Anh cũng không biết, nói như thế nào? Mộ Trường Phong cũng không có giải thích hẳn đến là vì ai. Sự tình rõ ràng, anh cũng rời khỏi. Hiện tại Từ Du Mạn cũng chưa có tỉnh, nhưng lại có nhiều người như vậy, anh còn có thể nói gì? Anh thật sự không thích ở trước mặt mọi người nói ra chuyện mình. Bác sĩ đo nhiệt độ cơ thể của Từ Du Mạn, sau đó treo nước biển, bơm một liều thuốc sau liền rời đi. Thắm Mặc Dư không có việc gì, có thể ở chỗ này chiếu cố Từ Du Mạn, Cố Uyên cũng không cần ở lại chỗ này. Lần này trở về, Cố Uyên trong lòng nghẹn ngào, cực kì không thoải mái. Người đàn ông kia, rốt cuộc là ai? Cố Uyên nắm ly nước của mình, vẻ mặt phức tạp. Cố Uyên hiểu chuyện, cho phép Từ Du Mạn nghỉ ba ngày. Từ Du Mạn có thể ở nhà nghỉ ngơi vài ngày rồi. Mấy ngày nay, Từ Du Mạn nghỉ ngơi đã đủ. Thời gian này Lâm Thiển Tuyết đến thăm Từ Du Mạn vài lần, Mộ Trường Phong đến thăm Từ Du Mạn vài lần, Cố Uyên cũng đến thăm Từ Du Mạn vài lần. Thật khéo, Lâm Thiển Tuyết cùng Mộ Trường Phong một lần cũng không chạm mặt nhau. Đôi khi là Lâm Thiển Tuyết mới vừa đi thì Mộ Trường Phong mới tới, hoặc là Mộ Trường Phong mới vừa đi, Lâm Thiển Tuyết mới tới. Trùng hợp như vậy không biết là có ý hay là vô ý. Vấn đề này chỉ có hai người đó mới biết được. Thắm Mặc Dư lại trốn học đến nhà Từ Du Mạn. Trong phòng Từ Du Mạn:

“A Dư, cậu đừng có trốn học nữa.” Từ Du Mạn tận tình khuyên nhủ.

Tuy rằng biết không có hiệu quả, nhưng cô không thể không nói. Hiện tại, các cô đang học cấp ba cũng là thời gian căng thẳng nhất, sao lại có thể trốn học thường xuyên được chứ?

“Không cần nói mình. Nói cậu đi. Cậu xem cậu kia, quen cậu nhiều năm như vậy chưa bao giờ thấy cậu bị bệnh. Nói đi! Vì sao lại sinh bệnh hả??” Thắm Mặc Dư chuẩn bị tư thế làm bộ thăm vấn nhìn Từ Du Mạn.

“Sinh bệnh chính là sinh bệnh, nào có nguyên nhân. Thật ra muốn nói nguyên nhân sinh bệnh, cũng không phải không có.”

“Vậy nguyên nhân là gì?”

“Thì là thân thể không tốt, ngu ngốc.”

“Được, mình không ép hỏi cậu. Khi nào cậu muốn nói thì nói.”

Thẩm Mặc Dư làm sao có thể không biết đó không phải suy nghĩ của Từ Du Mạn.

“Ừa, mình sẽ nói.”

“Mạn con nhóc ngu ngốc! Dù có chuyện gì xảy ra cũng không được lấy sức khỏe ra đùa biết không.”

Nói xong, Thẩm Mặc Dư còn gõ vào đầu Từ Du Mạn một cái.

“Lại gõ, lại gõ, cẩn thận mình cắn cậu bây giờ.” Từ Du Mạn hung tợn nói.

“Nói đi, tuổi cậu còn nhỏ như vậy sao kết hôn được.”

“Trước làm tiệc mừng, đến tuổi thì làm hôn thú.”

“Nói, các cậu phát triển mau vậy, cũng không cần nhanh như vậy nha. Thật là bị sét đánh trúng.”

Thẩm Mặc Dư tùy tiện cầm lấy một quả táo gọt vỏ. “Chúng mình gọi đây là thịnh hành?”

Từ Du Mạn mặt khinh thường. “Cười chui thì có? Chỉ là lỗi thời. Đây là thịnh hành của năm trước.”

“Cất, mới không phải. Chúng mình gọi là hợp đồng kết hôn, hợp đồng kết hôn đó hiểu không?”

“Hợp đồng hôn nhân? Giống như mấy năm trước, phim “Ngôi nhà hạnh phúc” cũng đang phổ biến đấy. Nha đầu, cậu OUT.”

“Dù sao hiện tại trong tiểu thuyết có rất nhiều truyện về hợp đồng kết hôn, mình thấy rất nhiều người ưa thích đấy thôi. Còn có cái gì mà kim cương với hoa hồng, cũng được đó.”

“Thực ra mình thường đọc tiểu thuyết sướt mướt tương đối cảm thấy có hứng thú. Gần nhất đang xem bên Tiêu Tương có một tác giả mới viết về tình yêu thầy trò, gọi là “Giáo sư khó chịu, chớ lộn xộn”. Giọng văn rất tốt tuy nhiên tác giả rất đáng thương. Đừng nói là kim cương hoa hồng, ngay cả bộ sưu tập cũng ít.”

“Mình đây chạy nhanh đăng ký chỗ cất chứa hoa hồng và kim cương!”

“A. Đều tại cậu, làm hại mình bị lạc đề rồi này.”

“.....”

“Mình nói, cậu có biết gia thế cùng thói quen và nhân phẩm của anh ta như thế nào không? Cứ như vậy vội vàng gả cho anh rồi hả?”

“Mạn con nhóc, bọn mình đây là hợp đồng hôn nhân, hợp đồng kết thúc liền ai đi đường nấy, cần gì biết mấy chuyện đó.”

“Thôi, mặc kệ cậu. Bản thân chú ý là tốt rồi.”

“Vốn là chuẩn bị đến xem mặt tìm một người. Hiện tại Trương Chương Việt chính là lựa chọn tốt nhất. Dù sao, anh ấy là bạn của giáo sư Cố của cậu, nhân phẩm chắc sẽ không quá kém. Huống hồ giấy khế ước của bọn mình đã viết xong, sau khi kết hôn không được quấy nhiễu cuộc sống bình thường của đối phương, không thể bắt buộc đối phương thực hiện nghĩa vụ vợ chồng linh tinh. Điều này với mình mà nói, cũng là tốt rồi.”

“Ừa. Mình hiểu. Mặc kệ cậu làm cái gì? Nếu cậu có thể lo cho bản thân tốt thì mình đều ủng hộ cậu.”

“Có cậu thật tốt.” Thẩm Mặc Dư cảm động nói.

Từ Du Mạn cũng cười trả lời: “Mình cũng vậy.”

Kích động còn chưa có kết thúc, luôn sẽ có một người nào đó phá hư hoặc những lời nói không hay. Không được, vừa mới còn kích động, lập tức liền thay đổi.

Từ Du Mạn đoạt lấy quả táo trong tay Thẩm Mặc Dư, cắn một ngụm. Cười tủm tỉm nói:

“Có cậu thật tốt.” ,

[1] 3P: 2 nam 1 nữ.

15. Chương 15: Thật Là Một Người Đàn Ông Ngu Xuân!

Thẩm Mặc Dư tức giận: “Đó là quả táo tởm gọt cho tớ nha!”

Đáng tiếc, Từ Du Mạn sẽ không đem quả táo đã đưa đến miệng mà trả lại cho Thẩm Mặc Dư đâu. Lúc này, Mộ Trường Phong lại tới. Từ Du Mạn thấy Mộ Trường Phong đi vào, có chút châm chọc khiêu khích. Đây là điều mà cô làm trong hai hôm nay, Mộ Trường Phong tới bao nhiêu lần thì Từ Du Mạn liền châm chọc khiêu khích bấy nhiêu lần. Ngoại trừ thời điểm Từ Du Mạn chưa tỉnh ngủ. Lần này thì không, Từ Du Mạn vừa cắn quả táo phát ra tiếng, vừa nói:

“Giao tình của chúng ta hình như không tốt đến mức để anh một ngày đến thăm tôi hai ba lần chứ?”

Mộ Trường Phong có chút xấu hổ, nhưng mà, lúc này xấu hổ không thể giải quyết vấn đề. Có thể giải quyết vấn đề nhất định phải da mặt dày mới được.

“Cô biết tôi tới chỗ của cô là có mục đích gì?”

“Nhưng mà, dường như tôi cũng không có nghĩa vụ phải tạo điều kiện cho anh nhỉ.”

Nói thật, bản thân Từ Du Mạn không biết nên đối mặt với Mộ Trường Phong như thế nào. Chỉ có châm chọc, lạnh lùng với anh ta, cô mới có thể che giấu cảm xúc thật sự trong lòng mình.

“Cô cần gì? Có thể nói với tôi. Bất cứ cô cần cái gì? Chỉ cần tôi có thể làm được, tôi sẽ giúp.”

“Không cần. Trước kia không quen biết anh, tôi cần thứ gì đều dựa vào đôi tay của chính mình mà đạt được. Cho nên ý tốt của anh, tôi không thể tiếp nhận.”

12 năm rồi, cô đã sống như vậy cho tới bây giờ, hơn nữa còn sống rất tốt, không dựa vào bất luận kẻ nào. Nghe thấy lời nói của Từ Du Mạn, Mộ Trường Phong lần đầu tiên lộ ra nét mặt bất đắc dĩ cùng hối hận như vậy đối với một người ngoại trừ Lâm Thiển Tuyết. Mấy ngày nay tiếp xúc với cô, Mộ Trường Phong biết rõ Từ Du Mạn miệng lưỡi bén nhọn cỡ nào, anh có nói cũng nói không lại cô. Thực sự vất vả cho anh, đường đường là tổng giám đốc tập đoàn Mộ thị, trải qua vô số cuộc đàm phán đối chọi gay gắt, cũng đã từng thua cuộc. Nhưng mà ở trước mặt Từ Du Mạn, anh cũng chỉ biết bái phục. Nói không lại, như vậy thì không nói. Mộ Trường Phong đi thẳng tới ban công bên ngoài gian phòng của Từ Du Mạn. Chỗ ấy có thể nhìn thấy phòng của Lâm Thiển Tuyết. Vụng trộm nhìn Lâm Thiển Tuyết như vậy, anh đã cảm thấy hài lòng rồi. Từ Du Mạn thật là không chịu nổi bộ dáng rình mò điên cuồng này của Mộ Trường Phong, hơn nữa chính hắn cũng trở thành kẻ rình mò điên cuồng rồi mà còn không tự hiểu!

“Anh không cảm thấy chính mình, một tổng giám đốc của công ty lớn làm chuyện như vậy không mất thể diện sao?”

“Cũng không có người ngoài.”

“Vậy nếu có người ngoài ở đây thì sao?” Từ Du Mạn không phát hiện ra cô nói lời này chính là gián tiếp thừa nhận mình không phải là người ngoài.

“Cho dù có người ngoài ở đây, tôi nhìn bà xã của mình thì có gì mất thể diện chứ.”

Mộ Trường Phong trả lời rất đúng lý hợp tình. Từ Du Mạn dường như có chút hài lòng với câu trả lời của Mộ Trường Phong, khóe môi khẽ nhếch lên. Chỉ là, trong lòng nghĩ như thế nào chỉ có Từ Du Mạn cô biết. Chúng ta chỉ có thể nghe Từ Du Mạn mà mai Mộ Trường Phong:

“A Dư, cậu cảm thấy bộ dáng này của anh ta có giống kẻ điên rình mò không?”

“Giống nha.” Thẩm Mặc Dư nén cười, đáp lại. Không nói không biết, vừa nói liền thấy rất giống.

“Ha ha. Nghe thấy không, dáng vẻ này của anh rất giống kẻ điên đang rình mò.”

“Nhìn trộm bà xã của mình thì không tính.” Mộ Trường Phong vẫn trả lời như vậy.

Từ Du Mạn đưa Mộ Trường Phong tới chỗ đóng sản phẩm bổ dưỡng mà anh ta mang đến rồi nói:

“Tôi bị cảm, không phải phụ nữ mang thai, đưa tôi thứ này làm gì?”

Sản phẩm an thai bổ dưỡng, nhìn một cái cũng biết là để đưa cho chị Tuyết, còn mang tới chỗ của cô! Làm sao Từ Du Mạn không nổi cáu được?

“Cái này... Đây là cho Tuyết Tuyết. Xin cô giúp tôi đưa cho cô ấy.”

“Anh phải biết, đồ anh đưa tới đây, chị Tuyết chưa từng nhận.”

Toàn bộ đều để ở chỗ của cô. Đáng tiếc là cô không dùng được, nếu không còn chất đông tại kia sao?

“Tôi hiểu rõ.”

Mộ Trường Phong lại lộ ra nụ cười chua xót. Từ Du Mạn ở trong lòng nhỏ một ngụm nước miếng. Mộ Trường Phong chết tiết, hiểu rõ như vậy mà còn làm, cô không chịu được nhất là nhìn thấy bộ dáng này của hắn, hắn cố ý phải không?

“Nói không chừng, là chị Tuyết cảm thấy anh chưa đủ thành ý, đưa thứ gì cũng đều không phải tự mình đưa đến.”

Từ Du Mạn rút cuộc tốt bụng nhắc nhở. Cái tên Mộ Trường Phong này, trên phương diện công việc thì là nhân vật số một, nhưng trên phương diện tình yêu thì cùng cấp bậc với mấy đứa bé trong nhà trẻ. Nếu không làm sao ngay cả vợ của chính hắn cũng nhìn hắn không vừa mắt chứ? Thật là quá ngu xuẩn. Cô cũng không thể tìm một người chồng ngu ngốc như vậy, nếu không đó chính là tự mình chịu tội.

“Nhưng không phải cô nói là Tuyết Tuyết nhìn thấy tôi sẽ tức giận, sẽ ảnh hưởng đến đứa bé sao?”

“Ngốc. Anh không xuất hiện, vậy chị Tuyết cũng chỉ có thể tự mình sinh hờn dỗi. Anh nói xem tức giận phát tiết ra ngoài ảnh hưởng đến thai khí hơn hay là buồn bực ở trong lòng ảnh hưởng đến thai khí hơn?”

Mộ Trường Phong bình tĩnh hiểu ra: “Buồn bực ở trong lòng.”

Chính là như vậy. Thật là một ông chồng ngu xuẩn. Không biết chị Tuyết làm sao lại thích anh ta? Nhìn thấy Mộ Trường Phong còn mang vẻ mặt ngây ngô cười khúc khích đứng ở trước mặt mình, Từ Du Mạn tức giận nói:

“Còn đứng ở chỗ này làm gì?”

Thật sự, cô không phải muốn giúp bọn họ, mà là không muốn nhìn thấy Mộ Trường Phong ở trước mặt mình, ảnh hưởng tới tâm tình của cô.

“Mạn Mạn sao tốt thế?” Sau khi Mộ Trường Phong rời khỏi, Thẩm Mặc Dư vừa sửa móng tay vừa nói.

“Hừ. Tôi là không muốn nhìn thấy anh ta, mới khuyến khích anh ta tiến tới.”

“Cậu cứ mạnh miệng đi, con nhóc.”

Thẩm Mặc Dư biết rõ cuộc sống cũng như cảnh ngộ trong nhà của Từ Du Mạn, cô biết rõ mọi thứ từ trong miệng của Từ Du Mạn, cô cũng biết Mộ Trường Phong rốt cuộc là ai, cho nên mới nói như vậy. Chỉ là thật rất khéo, Mộ Trường Phong và chị Tuyết là một đôi. Trong chốc lát, lại có người gõ cửa. Thẩm Mặc Dư mở cửa, vẫn là Mộ Trường Phong. Mộ Trường Phong đi tới trước mặt Từ Du Mạn, vẻ mặt đáng thương nói:

“Tuyết Tuyết đã vắng tôi ra ngoài rồi.”

“Rất tốt.”

“Đã bị đá vắng ra ngoài rồi, còn tốt sao?” Mộ Trường Phong khó tin hỏi. Tiểu nha đầu này, không phải đang đùa với anh chứ?

“Mấy thứ anh mang tới cho c Tuyết đâu rồi?” Từ Du Mạn không đáp mà hỏi ngược lại.

“Mang tới cho Tuyết Tuyết rồi, dĩ nhiên ở chỗ Tuyết Tuyết.”

“Vậy thì phải rồi. Lúc trước tôi đưa qua thứ gì chị ấy cũng không ang vào, toàn bộ đều bắt tôi mang trở về. Anh nói, đây là ý gì?”

“Hi hi, hình như là điều tốt.”

Thật là tên đàn ông ngu ngốc. “Vậy còn không mau đi đi?” Từ Du Mạn lại bắt đầu hạ lệnh đuổi khách.

Mộ Trường Phong đạt được mục đích, cũng không tiện ở lại chỗ này nữa. Nhắc Từ Du Mạn chăm sóc bản thân thật tốt rồi rời đi. Từ Du Mạn xoa xoa huyết thái dương của mình.

“Cuối cùng cũng đã đi.”

“Nhìn thấy anh ta liền nhức đầu?”

“Ừ.”

Thấy trời đã tối Thẩm Mặc Dư cũng đi về. Cứ ở nhà của Từ Du Mạn cũng không phải là biện pháp. Huống chi cô còn phải đi học, chuẩn bị thủ tục kết hôn. Sau khi Thẩm Mặc Dư đi, Từ Du Mạn lại bắt đầu suy nghĩ lung tung. Kết quả cuối cùng là mất ngủ. Nhưng mà vẫn không giống như ngày hôm đó mất không chế xông vào dưới nước lạnh. Sáng sớm ngày hôm sau, Từ Du Mạn cũng đi học như thường ngày. Vừa tối, liền nghe nói trường học lập tức muốn tiến hành đại hội thể dục thể thao. Từ Du Mạn biết rõ thời điểm này hàng năm trường đều tổ chức đại hội thể dục thể thao. Nhưng mà, không phải lớp mười hai đều không được tham gia sao?

16. Chương 16: Cố Uyên Và ‘dì Cả Mẹ’ Rất Có Duyên

Sau đó Từ Du Mạn mới biết, trường học cho rằng lớp mười hai chịu áp lực quá lớn, ảnh hưởng không tốt cho học sinh. Cho nên đặc biệt đổi mới một chút, để cho học sinh lớp mười hai cũng được tham gia. Vận động một chút, ra mồ hôi, xoa dịu tâm tình, nghiêm túc chuẩn bị cho kì thi. Bây giờ trong phòng học của bọn họ đang náo loạn hết cả lên. Toàn bộ đều đang bàn tán chuyện này. Bất quá phần lớn học sinh đều ủng hộ. Duy nhất không ủng hộ cũng chỉ có mấy con một sách đeo mắt kiếng dày cỡ một cm, cả ngày lẫn đêm đều ôm một quyển sách không ngừng đọc. Từ Du Mạn vẫn là không thích những hoạt động như vậy, nhưng cô hoàn toàn tán thành việc nhà trường cho phép học sinh lớp mười hai tham gia hoạt động này. Vẫn là để cho bọn họ thả lỏng một chút. Mọi thứ đều đã chuẩn bị xong, các bạn học liền bắt đầu xôn xao bàn tán xem nên ghi danh tham gia hạng mục nào.

“Từ Du Mạn, em qua phòng làm việc của tôi một chuyện.”

Sau khi tan lớp, Cố Uyên nói. Thấy Từ Du Mạn đã đi học, sắc mặt cũng rất hồng hào, chắc hẳn đã khỏe lại như bình thường rồi. Từ Du Mạn không phản bác, Cố Uyên chính là thầy chủ nhiệm lớp, cô là học sinh, làm sao có thể đối kháng với thầy giáo chủ nhiệm đây. Thật ra, cô đã đối kháng với Cố Uyên rất nhiều lần rồi. Mặc dù Từ Du Mạn cũng không cho rằng đó là đối kháng. Từ Du Mạn đứng ở cửa phòng làm việc, cũng không đi vào.

“Thưa thầy, thầy tìm em có chuyện gì ạ?”

Nói chuyện không hề lạnh lùng nữa mà rất cung kính. Nhưng mà, thái độ cung kính như vậy thật giống thái độ cư xử với các thầy cô khác lại làm cho Cố Uyên có chút không vui.

“Vào đây.”

Giọng nói cung kính của Từ Du Mạn là cái thứ nhất, cái thứ hai chính là Từ Du Mạn thế nào cũng không bước vào phòng làm việc của anh.

“Hi hi, thầy có chuyện gì thì nói luôn tại đây đi, dù sao cũng không phải là chuyện mà người khác không thể nghe.”

Từ Du Mạn cười gượng cự tuyệt Cố Uyên. Từ Du Mạn càng kéo dài thời gian không chịu đi vào phòng thì đôi mắt của Cố Uyên càng thâm lại. Từ Du Mạn ơi Từ Du Mạn, mày thật là thông minh. Nếu như anh ta nhất định muốn cô đi vào, liền không phải là nói rõ lời anh ta nói không thể để người khác nghe được sao, làm sao có thể không làm cho cô liên tưởng?

“Nếu như tôi chính là muốn nói những lời mà người khác không thể nghe được thì sao?”

Tương kế tựu kế. Cố Uyên cười nói, đôi mắt sâu thẳm nhưng vẫn chưa rời khỏi người Từ Du Mạn.

Từ Du Mạn bị nhìn ra sự thật rất không được tự nhiên, vô cùng không được tự nhiên.

“Ha ha, thầy là thầy giáo, em là học sinh, làm sao có thể nói chuyện mà người khác không thể nghe.”

Đây là đang ám chỉ anh là thầy giáo, phải tự trọng sao? Nụ cười của Cố Uyên càng đậm hơn. Chẳng lẽ chính mình đã bị Từ Du Mạn nhìn thấu tâm tư rồi sao? Hình như mình cũng chưa từng có lời nói nào quá đáng hay là hành động nào quá phận chứ? Nhưng mà Từ Du Mạn hẳn là đã nhìn ra một chút đầu mối, như vậy, con cá nhỏ đã phát hiện ra lưới đánh cá thì trước khi nó trốn thoát phải thu lưới lại thôi.

“Nhưng mà Mạn Mạn giống như còn quên mất một thân phận quan trọng khác của chúng ta.”

Từ Du Mạn không khỏi dùng ngón tay cuốn lấy vạt áo, căng thẳng kính sợ nói : “Thân phận gì?”

Cố Uyên cũng không ngồi ở chỗ ngồi mềm mại của mình nữa, đứng dậy đi tới cửa. Dựa sát vào Từ Du Mạn, môi của Cố Uyên cơ hồ dính vào trên cổ Từ Du Mạn rồi. Từ Du Mạn rõ ràng cảm thấy được hô hấp của Cố Uyên.

“Đương nhiên là, thân phận của đàn ông và phụ nữ.”

“Thầy...”

Từ Du Mạn còn muốn nói gì đó thì đã bị Cố Uyên một phen kéo vào trong phòng làm việc. Từ Du Mạn còn chưa phản ứng kịp, cửa cũng đã bị Cố Uyên đóng lại.

“Thưa thầy, xin hỏi thầy tìm em tới có chuyện gì?” Từ Du Mạn cố gắng điều chỉnh lại nhịp tim. Mới vừa rồi... mới vừa rồi hẳn là không bị người nào nhìn thấy chứ?

“Học sinh Từ Du Mạn, em có ý kiến gì về đại hội thể dục thể thao không?” Cố Uyên nghiêm trang nói.

“Thưa thầy Cố, thật ra thầy tìm em tới là vì chuyện này thì hoàn toàn không cần đóng cửa.” Trong lòng Từ Du Mạn còn nghĩ tới sự kiện đóng cửa kia.

“Ha ha.” Thấy dáng vẻ quẫn bách của Từ Du Mạn, Cố Uyên cảm giác tâm tình của mình trở nên rất tốt.

“Thưa thầy Cố, em cho rằng đại hội thể dục thể thao tổ chức phải tốt, phải hay, phải tuyệt vời ạ.”

“Hết rồi sao?”

“Hết rồi ạ.”

“Vậy em đi đi.” Vậy em đi đi? Mồ hôi điên cuồng...

“Đợi chút.” Ngay khi Từ Du Mạn mới vừa kéo cửa ra còn chưa kịp đi ra ngoài, Cố Uyên đã gọi cô lại.

“Thưa thầy, còn có chuyện gì sao?”

“Người đàn ông kia là ai?” Khi Cố Uyên nói đến người đàn ông kia, ánh mắt thâm trầm nhìn Từ Du Mạn, khiến tim Từ Du Mạn đập thình thịch .

“Người đàn ông nào?” Từ Du Mạn cũng là ‘Trượng Nhị hòa thượng mặc bất trứ đầu não’ (nghĩa là : mù mờ, không hiểu rõ)(1). Người đàn ông nào chứ?

“Trượng Nhị hòa thượng mặc bất trứ đầu não” = (nghĩa đen) sờ không tới được suy nghĩ của Trượng Nhị hòa thượng.

Câu này xuất xứ từ một truyền thuyết cổ, về mê cung “Bát Quái” La Hán Đường ở chùa Tây Viên vùng Tô Châu. Lời đồn rằng mê cung La Hán Đường vừa mỹ lệ vừa kỳ diệu, được xây dựng bởi một vị hòa thượng thân hình rất cao lớn, mọi người không biết pháp danh của ngài nên gọi ngài là Trượng Nhị hòa thượng (hòa thượng cao hai trượng ^). Trượng Nhị hòa thượng khi chỉ đạo xây dựng La Hán Đường thì không đưa ra bản vẽ cụ thể, nghĩ tới đâu chỉ cho công nhân làm tới đó, những người được tuyển vào xây dựng công trình đều mơ hồ về tính toán của Trượng Nhị hòa thượng, còn La Hán Đường sau khi hoàn thành kiến trúc vô cùng ảo diệu, càng khiến người xem choáng váng.

Bởi vậy, mọi người đều nói ‘Sở không tới suy nghĩ của Trương Nhị hòa thượng’, về sau câu này được truyền miệng và nhiều khi được lược bớt còn (sở không được suy nghĩ) với ý nghĩa: mù mờ, không thể hiểu rõ sự việc.

“Chính là lần trước em té xỉu, sau đó có một người đàn ông đến gặp em.”

Cố Uyên cảm thấy, những chỗ bị tên đàn ông kia đánh vẫn còn cảm giác đau đớn mơ hồ. Còn hại anh lúc trở về bị Mạc Trầm Phong cùng Trương Chương Việt xét hỏi, bị các giáo viên khác và học sinh dùng ánh mắt khác thường nhìn anh. Chỉ là bị người khác nhìn chăm chú quen rồi nên cũng không có gì.

“Làm ơn, em đã té xỉu, làm sao biết người đàn ông đến gặp em là ai.”

Còn có những người đàn ông nào? Từ Du Mạn vừa nghe Cố Uyên nói liền biết Cố Uyên đang nói đến Mộ Trường Phong.

“Thầy Cố, thầy có phải sống cạnh biển hay không?”

“Em biết rồi à?” Cố Uyên rất kinh ngạc.

“Bởi vì thầy lo quá nhiều chuyện rồi. Nhớ kỹ, chúng ta chỉ có một loại thân phận, đó là thầy giáo và học trò.”

Từ Du Mạn nói xong, cũng không phát hiện ra sự thất vọng trong mắt Cố Uyên, đang chuẩn bị rời đi lại bị Cố Uyên gọi lại.

“Đợi chút.” Từ Du Mạn không nhịn được xoay người lại, nói với Cố Uyên:

“Thầy Cố, chú Cố, Cố đại gia, thầy có lời gì vấn đề gì làm ơn nói xong một lần có được không?”

“Em... dì cả tới.”

“Chỗ nào ở đâu?” Từ Du Mạn dùng sức trông ra phía ngoài, chính là không thấy được dì cả trong miệng của Cố Uyên. Từ Du Mạn quay lại nhìn Cố Uyên, Cố Uyên đã khổng chế mà nở nụ cười của mình.

“Đừng cười nữa, dì cả của em đâu?”

“Phía sau.”

Từ Du Mạn lúc này mới ý thức được, là kinh nguyệt. Ai bảo hình tượng của Cố Uyên khiến Từ Du Mạn căn bản không nghĩ đến ‘dì cả’ trong miệng Cố Uyên chính là ‘dì cả mẹ’ kia. Ai bảo cô thật sự có một người họ hàng được cô gọi là dì cả! Từ Du Mạn lấy tay sờ ra phía sau, chết rùi, tất cả đều là máu. Tại sao không có một chút dấu hiệu báo trước mà còn tới kinh khủng như vậy? Hơn nữa không phải còn một tuần nữa mới đến sao? Có phải do lần tắm nước lạnh kia hay không? Chỉ là Cố Uyên ở trước mặt xem ra không muốn giúp cô, ngược lại còn bày ra dáng vẻ xem kịch vui.

“Cái đó... thầy... thầy Cố...” Thật là có chút khó mở miệng. Cố Uyên cũng không phải là người nào của cô? Chính là một người đàn ông xa lạ mới quen biết, đưa ra yêu cầu như vậy, cho dù Từ Du Mạn da mặt dày, cũng sẽ xấu hổ.

“Hả?” Cố Uyên đẩy mắt kính trên sống mũi. Chữ ‘hả’ kia, thật ý vị sâu xa, câu dẫn lòng người.

17. Chương 17: Tín Vật Đỉnh Ước Đặc Biệt

Cố Uyên chờ Từ Du Mạn nói ra lời còn chưa nói. Từ Du Mạn mắt khép lại, vẻ mặt nhăn nhó như trái khổ qua, cùng biểu tình muốn chết cho rồi. Rốt cuộc, Từ Du Mạn vẫn là nói:

“Thầy... thầy Cố. Làm phiền thầy giúp em gọi Chương Xuyên đến được không ạ?”

Cố Uyên cong khóe miệng lên rồi lập tức thu hồi: “Dựa vào cái gì?”

“Thầy Cố, người thầy giáo vĩ đại mà vinh quang, giúp đỡ học sinh một chuyện nhỏ, thầy Cố hẳn là rất vui lòng phải không?”

Từ Du Mạn cũng có chút khinh bỉ chính mình, làm sao lại không có khí phách như vậy chứ. Cô hẳn là... nên cứ như vậy đi ra ngoài. Nếu có người dùng ánh mắt khác thường nhìn cô, nếu như đối phương là nữ, cô sẽ nói: “Nhìn cái gì vậy, không phải là dì cả mẹ sao? Cô không phải là nữ à, dì cả mẹ cũng chưa từng thấy qua à.” Nếu như đối phương là nam, cô liền nói thế này: “Nhìn cái gì vậy, không phải là dì cả mẹ sao? Không có dì cả mẹ, mẹ cậu còn không sinh ra cậu đâu.” Đúng vậy, Từ Du Mạn cô chính là nên như vậy, mà không phải ở chỗ này đáng thương cầu xin người đàn ông tên là Cố Uyên này. Cố Uyên chợt nở nụ cười. Đi tới, từ trên cao nhìn xuống Từ Du Mạn :

“Là muốn tôi đi mua giúp em hay là tự em đi ra ngoài?”

“Gì cơ?”

Từ Du Mạn dùng đầu ngón tay út ngoáy ngoáy lỗ tai, cô không nghe lầm chứ? Hay là sinh ra ảo giác ?

“Thầy... thầy Cố, thầy đừng nói đùa.” Một chút cũng không buồn cười.

“Em nhìn tôi giống như đang đùa giỡn hay sao?”

“Không giống. Nhưng thầy ơi, thầy đi, thích hợp sao?”

Một người đàn ông, còn là một thầy giáo. Từ Du Mạn cũng không phải là chưa từng có đàn ông giúp cô mua thứ kia, lúc cô có kinh nguyệt lần đầu tiên, chính là đã để cho đàn ông, không, khi đó còn là một cậu con trai mua giúp cô. Nhưng mà, Cố Uyên, người này là thầy giáo nha!

“Vậy em tự đi mua? Cứ như vậy đi ra ngoài?” Cố Uyên không đáp hồi ngược lại.

“Ặc. Vậy làm phiền thầy rồi.” Từ Du Mạn vội vàng nói.

Cố Uyên cười ý nhị. Nhận được đáp án mình muốn, Cố Uyên hài lòng rời khỏi phòng làm việc. Từ Du Mạn tự nhiên ở trong phòng làm việc đang hoang chờ đợi Cố Uyên trở lại cứu cô. Từ Du Mạn nhìn cửa đóng lại im lặng. Cố Uyên đây là cái sở thích biến thái gì, lại vui vẻ giúp phụ nữ mua cái đó. Ánh mắt rơi vào cái ly kia, trong mắt Từ Du Mạn là nhạo báng cùng một chút ý cười cũng không có, lạnh lùng quay mắt đi, không ngờ lại nhìn tới cái ly đã từng bị cô phi lễ. Cái ly đáng thương kia, lẻ loi ở trên bàn, giống như bị vứt bỏ vậy. Hiệu suất làm việc của Cố Uyên rất nhanh, Từ Du Mạn còn đang ngăn người thì Cố Uyên cũng đã mua được thứ kia về. Trừ cái thứ nhất định phải dùng kia, anh ta còn quan tâm giúp Từ Du Mạn mua một cái quần thể thao ở cửa hàng 361 độ ở bên ngoài. Anh ta không phải đã từng giúp nữ sinh làm việc này chứ? Trong bụng Từ Du Mạn suy đoán vậy nhưng Từ Du Mạn vẫn có chút cảm kích Cố Uyên. Chỉ là một chút thôi. Từ Du Mạn cầm lấy quần cùng với vật kia, dùng quần che lại phía sau, Từ Du Mạn đỏ mặt vội vã chạy về phía nhà vệ sinh. Sau khi ra ngoài, Từ Du Mạn cũng không đi tới phòng làm việc của Cố Uyên nữa, mà đi thẳng về lớp học. Cũng may không đến trễ. Thật may là đây là thời gian tập thể dục, lớp mười hai bọn họ không cần tập, toàn bộ 30 phút là thời gian nghỉ ngơi.

“Mạn Mạn, thầy Cố tìm cậu làm gì vậy?” Chương Xuyên bát quái sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào có thể để bát quái.

“Cậu đoán đi?”

“Mạn Mạn, cậu biết tớ không thể đoán được mà, cậu liền nói cho tớ biết đi.”

Chương Xuyên làm nũng với Từ Du Mạn. Thật ra, nếu như Chương Thiên không phải là có sở thích bát quái như vậy, thì cô chính là người rất điềm đạm nho nhã. Bản lĩnh làm nũng này, thật sự Từ Du Mạn cam bái hạ phong (chịu thua).

“Thầy nói, để cho tớ tổ chức tốt lần đại hội thể dục thể thao này.”

“Không thể nào.” Chương Xuyên kiên quyết không tin.

“Tại sao không thể hả?”

“Nếu chỉ có chút chuyện đó mà cần nhiều thời gian như vậy sao? Mới vừa rồi tớ chính là nhìn thấy cậu ôm thứ gì đó đi vào.” Chương Xuyên âm hiểm nói.

“Tiểu Xuyên ah, cậu có thể đi làm trinh thám rồi. Vậy cậu lại đoán xem, tớ ôm vào cái gì?” Từ Du Mạn buồn cười nói. Chương Xuyên chuyển mắt, còn chưa nói ra thì Văn Xảo cũng đã tới đây:

“Có phải tín vật đính ước hay không?”

“Con nhóc Xảo, cậu về sau không được đi theo gót tiểu Thiển, đều học theo cái xấu hết rồi. Cho các cậu xem vậy.”

Văn Xảo, Chương Xuyên vẻ mặt hưng phấn, đang chuẩn bị kiểm tra cặp sách của Từ Du Mạn, thì bị Từ Du Mạn ngăn lại:

“Nhưng mà tín vật đính ước của các cậu sau này nhất định phải giống như cái này nha.”

“Được .. được .” Đến lúc đó không nói cho Mạn Mạn là được. Nhìn trước đã rồi nói. Cho nên cả hai cũng lập tức đồng ý. Vì vậy, hai nữ bắt quai mở ra cặp sách của Từ Du Mạn ra. Sau đó sắc mặt không phải ‘thối’ bình thường.

“Ha ha, là chính các cậu muốn xem . Đừng quên đã đồng ý với tớ cái gì nhé, sau này tín vật đính ước của các cậu chính là cái này.”

Rốt cuộc, thầy giáo dạy tiếng anh bị trễ giờ đã vào tới. Văn Xảo cùng Chương Xuyên vội vàng trở lại chỗ ngồi của chính mình, giả vờ nghiêm túc đọc sách.

Đại hội thể dục thể thao bắt đầu, Từ Du Mạn bị buộc phải đăng kí chạy 8000m. Thật sự là bị ép buộc. Nói là trong lớp nhất định có người phải đăng kí, nhưng 8000m đối với học sinh nữ mà nói thật rất khó khăn. Sau đó, cô thân là lớp trưởng, cứ như vậy bị đẩy ra đăng kí. Cô căn bản cũng không có biện pháp từ chối. Người đẩy cô ra ngoài, vừa khéo chính là Dương Nguyệt Ý. Cũng may là dì cả mẹ đã đi rồi. Từ Du Mạn cảm thấy 8000m đối với cô mà nói cũng không phải là quá khó khăn, cho nên mới đồng ý. Nếu là chuyện cô không làm được, thì cho dù như thế nào, cô cũng sẽ không làm. Trên sân vận động rất náo nhiệt. Mặc kệ là vận động viên hay là những người tới cổ vũ đều đã ở trên sân vận động, sao có thể không nhiều?

“8000m... Không thành vấn đề chứ?”

Cố Uyên hỏi. Mặc dù trải qua sự kiện dì cả mẹ lần trước, thái độ của Từ Du Mạn đối với Cố Uyên cũng không dịu xuống. Vẫn lạnh lùng như vậy.

“Không thành vấn đề.”

“Không thành vấn đề thì tốt rồi.”

“Thầy Cố không đi quan tâm những bạn học khác sao? Tào Siêu của lớp chúng ta còn chạy 10000m đó, thầy Cố có phải nên đi quan tâm chút không?”

Văn Xảo cùng Chương Xuyên ở một bên kéo ống tay áo của Từ Du Mạn:

“Mạn Mạn, sao cậu lại nói chuyện như vậy với thầy Cố?”

“Tớ thế nào? Tớ không mắng chửi người cũng không làm sao, không phải là tốt bụng nhắc nhở thầy Cố lão một chút sao. Thầy Cố, thầy nói có phải không?”

“Ừ.”

Cố Uyên vẫn không biết rõ nguyên nhân Từ Du Mạn thay đổi thái độ. Chính là không biết làm thế nào. Từ Du Mạn thật rất ngang ngược rồi. Cố Uyên tiếp tục ở lại chỗ này cũng không có ý nghĩa, cho nên rời đi. Lời Từ Du Mạn nói cũng không hoàn toàn sai, các vận động viên khác cũng cần anh khích lệ. Từ Du Mạn chạy chưa được một vòng, liền nhận thấy được giấy có chút bất thường rồi. Bây giờ dừng lại sao? Nhưng mà nếu dừng lại, cô khẳng định sẽ thua. Không dừng lại, chân của cô có thể vì vậy mà bị tàn phế hay không? Rốt cuộc là ai ác độc như vậy, nghĩ ra phương pháp độc ác như vậy để chỉnh cô? Thi đấu quan trọng hay là chân của mình quan trọng? So sánh một chút, Từ Du Mạn lựa chọn chân của mình quan trọng hơn. Từ Du Mạn chuyển hướng một chút, lệch ra khỏi đường chạy. Bạn cùng lớp cùng với Cố Uyên trên khán đài nhìn theo hướng chạy của cô đều không hiểu được Từ Du Mạn đang làm cái gì?

18. Chương 18: Ai Làm!

Chủ động bỏ cuộc? Có Uyên đẩy đẩy gong mắt kính màu đen, ánh mắt sâu thẳm nhìn Từ Du Mạn. Là xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn sao? Có Uyên không hốt hoảng chạy tới giống như người khác tưởng tượng, anh bình tĩnh nhìn Từ Du Mạn. Chỉ là bàn tay đang nắm chặt tiết lộ ra một chút tâm tư của anh. Chẳng bao lâu sau đã nhìn thấy Từ Du Mạn lại trở về đường chạy, bắt đầu đuổi theo những vận động viên đã vượt qua cô một đoạn, Có Uyên thoải mái cười một tiếng. Những chuyện này, Từ Du Mạn hoàn toàn có thể tự mình giải quyết, không phải sao? Sống một mình nhiều năm như vậy, Từ Du Mạn đã có năng lực mà những người bạn cùng lứa không có. Thời điểm Từ Du Mạn cởi giày ra, Dương Kiệt cũng đã chạy đến bên cạnh Từ Du Mạn hỏi:

“Mạn Mạn, cậu làm cái gì vậy?”

Dương Kiệt không hiểu Từ Du Mạn đột ngột dừng lại làm gì? Cũng không hiểu Từ Du Mạn muốn cởi giày làm gì. Hắn nhìn thấy Từ Du Mạn dừng lại chạy vào bên lề, còn tưởng rằng Từ Du Mạn bị đau chân. Từ Du Mạn không trả lời Dương Kiệt, mà là nhẹ nhàng đem mảnh vụn thủy tinh ở bên trong giày đổ ra, đổ lên một mảnh giấy vệ sinh, sau đó đem mảnh vụn thủy tinh gói kỹ lại, bỏ vào trong túi quần, đi giày vào, nhanh chóng tiến vào đường chạy. Dương Kiệt lần nữa gặp trắc trở rồi. Nhún nhún vai, cậu chính là thích tính cách như vậy của Từ Du Mạn. Nếu Từ Du Mạn giống các nữ sinh khác nhìn thấy cậu, liền sáp lại gần, thì cậu cũng không thích cô như vậy. Nhưng mà Từ Du Mạn thật không biết điều. Cậu ngon ngọt hết lời chuyện tốt làm hết sức, mà cô ngay cả một sắc mặt tốt cũng không cho cậu. Hãy đợi đấy, Từ Du Mạn. Cuối cùng cũng có một ngày, cậu sẽ thuộc về tớ. Có Uyên nhìn thấy Dương Kiệt nhân cơ hội đến gần Từ Du Mạn, vẫn là không nói gì cũng không làm gì khác. Dương Kiệt, chẳng qua chỉ dùng làm bia đỡ đạn, hoàn toàn không đáng cho anh để ý. Ngược lại là người đàn ông kia... Từ Du Mạn cuối cùng không về được thứ nhất, thời gian chính là điều quyết định thắng trong chạy cự li dài, nhưng giữa đường cô đã trì hoãn thời gian dài như vậy, nên rất bất lợi. Cũng may, Từ Du Mạn không chạy về cuối cùng. Có một số nữ sinh bởi vì thể lực cạn kiệt đã bỏ cuộc trên đường.

Từ Du Mạn trở lại đại bản doanh trong lớp mình, trong lớp rất nhiều bạn học có chút tức giận bất bình. Rõ ràng lớp trưởng có thể được hạng nhất, tại sao muốn dừng lại, là cố ý nhường cho ai sao? Có người nghĩ như vậy, cũng có người nói như vậy. Từ Du Mạn không muốn mối quan hệ với các bạn học quá cứng nhắc, dù sao cô là lớp trưởng, còn phải quản lý rất nhiều việc trong lớp. Nếu như các bạn học hiểu lầm cô, chống đối lại cô, như vậy tương đối bất lợi cho việc quản lý của cô. Huống chi, Từ Du Mạn cũng không phải loại người bị đánh rớt hàm răng còn phải nuốt máu vào. Rốt cuộc là ai làm, cô nhất định phải điều tra, hơn nữa tra ra người nào thì tuyệt đối người đó không có kết quả tốt. Từ Du Mạn lấy ra từ trong túi một gói giấy vệ sinh đưa cho bạn học chất vấn cô:

“Thứ này được đổ ra từ bên trong giày của tôi.”

Thật ra thì người kia còn rất thông minh, đem vụn thủy tinh đặt phía dưới miếng lót giày, thời điểm mới mang giày vào căn bản là không cảm thấy gì, chạy được một nửa mới có cảm giác, khi đó, vì chân của mình, liền không thể không dừng lại. May mắn là cô phát hiện kịp thời, còn chưa làm bị thương chân của mình, nếu không, nhất định phải trả lại gấp bội. Các bạn học mở ra nhìn xong, toàn bộ sắc mặt đều rất khó coi. Đặc biệt là bạn học Lý Cương mới vừa chất vấn Từ Du Mạn. Cậu ta tới từ miền Bắc, tính tình rất ngay thẳng. Nghĩ cái gì thì nói cái đó, cho nên khi tất cả mọi người đang lên lút bàn tán, chỉ có cậu ta trực tiếp hỏi Từ Du Mạn. Từ Du Mạn vẫn có hảo cảm nhất định đối với người như vậy, trước hết không cần lo lắng cậu ta sau lưng hại người. Lý Cương nhìn thấy những mảnh vụn thủy tinh kia, rất tức giận. Sau đó nhìn Từ Du Mạn, chột đỏ mặt. Lý Cương thật thà gỡ gỡ đầu, nói với Từ Du Mạn:

“Thật xin lỗi, mới vừa rồi hiểu lầm cậu.”

“Không sao, mọi người có ý nghĩ này cũng là bình thường.” Các bạn học bàn tán sôi nổi.

“Người nào ác độc như vậy, tại sao làm ra chuyện này?”

“Nếu như lớp trưởng không dừng lại, nói không chừng chân của lớp trưởng cũng bị tàn phế rồi.”

“Chúng ta nhất định phải tra ra được là ai làm.”

Cố Uyên đi tới, giọng bình tĩnh nói: “Chân không sao chứ?”

Từ Du Mạn bĩu môi, Cố Uyên ở trước mặt học sinh đều có hình tượng một thầy giáo tốt như vậy, giả bộ nghiêm trang.

“Không có việc gì.”

Không muốn nói nhiều với Cố Uyên, Từ Du Mạn đi tới trước máy lọc nước, rót một ly nước uống. Vân Xảo cùng Chương Xuyên cũng phân chia ra tham gia các hạng mục nhảy xa và nhảy cao, nhảy xa - nhảy cao và chạy 8000m tiến hành đồng thời, cho nên mới vừa rồi cũng không có mặt. Thi đấu xong, vừa mới trở về đại bản doanh của mình liền nghe thấy các bạn học bàn tán, bèn vội vã nhảy tới chỗ Từ Du Mạn:

“Mạn Mạn, cậu không sao chứ?”

“Mạn Mạn, cậu có biết ai làm không?”

“Không có việc gì, bây giờ còn chưa biết, chỉ là rất nhanh sẽ biết thôi.”

Từ Du Mạn không biết thế nào chuyện này lại được nhà trường coi trọng. Đại hội thể dục thể thao còn chưa kết thúc, đã tra ra là ai động tay chân rồi. Từ Du Mạn mang giày tới trường học, sau đó để lại trong tủ chứa đồ ở trường học. Bởi vì tủ chứa đồ cũng hỏng được một thời gian rồi, căn bản là không đóng vào được nữa. Từ phòng giám sát các lớp học nhìn thấy tại thời điểm tất cả mọi người tụ tập trên sân vận động, Dương Nguyệt Ý đã lén lút đi vào, trong tay còn cầm thứ gì đó. Các bạn học rất phấn nộ, thầy chủ nhiệm Cố Uyên thật bình tĩnh, với tư cách là người trong cuộc Từ Du Mạn cũng rất bình tĩnh. Nhìn bạn học chỉ trích, nhục mạ, nhìn Dương Nguyệt Ý khóc đến “hủy dung”, trong lòng Từ Du Mạn vẫn có chút thờ dài. Trước đây vẫn cho rằng Dương Nguyệt Ý cũng chỉ là được người nhà chiều hư thôi, bản tính cũng không xấu, không ngờ tính tình độc ác như vậy.

Nguyên nhân Dương Nguyệt Ý làm như vậy có ba lý do, một là, Từ Du Mạn đoạt đi danh tiếng của cô ta. Từ nhỏ cô ta chính là người được cả lớp hoan nghênh và thích nhất, nhưng sau khi cùng lớp với Từ Du Mạn, địa vị của cô ta liền bị Từ Du Mạn đoạt mất. Mặc dù vẫn có rất nhiều nam sinh đuổi theo cô ta, nhưng trong lòng cô ta biết bọn họ bởi vì theo đuổi Từ Du Mạn không có hi vọng, mới rút lui, sau đó theo đuổi cô. Như vậy làm cho cô cực kỳ khó chịu. Có một câu nói là lòng đố kỵ của phụ nữ. Nguyên nhân thứ hai chính là, lần trước bởi vì Từ Du Mạn, cô ta bị thương ở chân, sau đó khóc quá lợi hại, tiếp đó mắng quá lợi hại. Nam sinh trong lớp nhìn thấy một mặt xấu xí như vậy của cô ta, nên tất cả mọi người đều tránh xa cô. Tất cả căn nguyên chính là Từ Du Mạn. Thứ ba, trước kia chạy cự li dài đều là cô tham gia, nhưng bây giờ bởi vì chân còn chưa khỏi, cho nên không thể tham gia. Cô không có được, Từ Du Mạn cũng không thể có được, cô không thể tham gia, Từ Du Mạn có tham gia cũng không thể có thành tích tốt. Còn có chính là, làm cho Từ Du Mạn cũng nếm thử một chút mùi vị đau chân này. Từ Du Mạn hoàn toàn có thể hiểu Dương Nguyệt Ý, nhưng không có nghĩa là có thể tha thứ. Cho nên, khi trường học tuyên bố muốn đuổi học Dương Nguyệt Ý, cô không giống nữ sinh trong tiểu thuyết, còn xin tha thứ cho người kia. Đây là một bài học kinh nghiệm cho những suy nghĩ quá cực đoan của Dương Nguyệt Ý. Dương Nguyệt Ý nhà có tiền, bị trường này khai trừ còn có thể vào học trường khác, cô cần gì phải làm điều thừa đi cầu sự thương tình cho người ta. Mặc dù nếu cô cầu xin tha thứ giúp Dương Nguyệt Ý, có lẽ ấn tượng của người khác về cô sẽ càng tốt hơn. Nhưng cô khinh thường. Sau đó, Dương Nguyệt Ý thật sự bị đuổi học.

19. Chương 19: Thiếu Niên Theo Đuổi Tình Yêu

“Cái này cho bạn.”

Nam sinh đối diện vẻ mặt cực kỳ ngưỡng ngùng cầm trong tay hộp quà tặng đưa cho Từ Du Mạn. Từ Du Mạn biết nam sinh này. Đây không phải là cậu nhóc lớp dưới hóm ở nhà ăn bị cô dọa sợ chạy mất dép và cũng là người làm cái ly của cô rơi bể tan tành trước cửa phòng học. Từ Du Mạn không nhận lấy cái hộp quà tặng được đóng gói tinh xảo kia mà nghi ngờ hỏi:

“Đây là cái gì?”

“Ha ha, lần trước không cẩn thận đụng rơi cái ly của bạn, cái này là tôi bồi thường cho bạn.” Nam sinh ngưỡng ngùng trả lời.

“Một cái ly mà thôi, thật ra không cần bồi thường.”

“Tôi đánh vỡ, đền cho chị là nghĩa vụ của tôi.”

Nam sinh rất cố chấp, Từ Du Mạn không nhận, tay của cậu ta cũng không thu lại, nhất định muốn Từ Du Mạn nhận lấy. Lúc Vân Xảo cùng Chương Xuyên nhìn thấy Từ Du Mạn cùng cậu nam sinh kia, trong tay cậu ta cầm một hộp quà rất đẹp, đưa đến trước mặt Từ Du Mạn. Mà Từ Du Mạn thì sao, coi như chính mình không nhìn thấy. Hai nữ bắt quái lại chạy tới bắt quái rồi.

“Mạn Mạn của tớ, cậu hãy nhận đi. Tiểu nam sinh người ta chắc chắn rất vất vả mới có được dũng khí đó. Cậu cũng đừng đả kích tâm hồn yếu ớt của người ta, làm cho tiểu nam sinh người ta từ nay về sau không gượng dậy nổi, cũng không dám thổ lộ với nữ sinh nữa thì sao ?? . Nghiêm trọng hơn chính là ngộ nhờ người ta gặp thất bại ở chỗ cậu lại nảy sinh ám ảnh tâm lý đối với nữ sinh, từ đó thẳng biến thành cong, không yêu nữ sinh lại đi yêu nam sinh thì sao đây? Mặc dù chuyện này đối với thế giới hủ nữ chúng ta là một công hiến lớn, nhưng mà, chuyện này có thể làm cho người ta không có người nối dõi. Mạn Mạn, cậu có thể gánh vác được hậu quả làm cho người ta tuyệt tử tuyệt tôn sao? Gánh không nổi đi, gánh không nổi thì nghe chị, nhận quà đi.”

Nữ bắt quái khi nào thì biến thành chuyên viên tư vấn tâm lý rùi nha? Chương Xuyên một hơi nói xong một chuỗi dài như vậy. Vân Xảo vừa nói “Ừm” vừa không ngừng gật đầu. Chương Xuyên nói xong, cô lập tức nói tiếp, không cho Từ Du Mạn có cơ hội chen vào.

“Mạn Mạn ah, cậu cũng không thể phụ tâm ý của người ta, nếu không sẽ bị thiên lôi đánh chết.”

Nói giống như là Từ Du Mạn không nhận thì chính là tội nhân, lập tức sẽ bị thiên lôi đánh vậy. Từ Du Mạn đã sớm quen kiểu nói chuyện của hai người kia, lúc hai người kia nói chuyện thì mặt cô không đổi sắc. Chỉ là cậu nam sinh lớp dưới này lần đầu tiên gặp loại tình huống này, gặp phải nữ sinh dũng mãnh như vậy, không khỏi có chút sợ ngây người. Từ Du Mạn kiên nhẫn chờ hai người kia nói xong, mới nhận lấy quà tặng, từ từ nói:

“Tiểu Xuyên, lời của cậu có thật ra nghĩ một đằng nói một nẻo đúng không? Cậu không phải cả ngày đều nghĩ việc đem trực nam bẻ thành cong sao, nếu như thật sự là kết quả cậu muốn, sợ là trong lòng cậu đã sớm vui mừng nở hoa luôn rồi.” Nói Chương Xuyên xong, Từ Du Mạn lại bắt đầu nói Vân Xảo.

“Con nhóc Xảo, cậu còn không biết xấu hổ mà nói tớ? Tuần trước là cậu lần thứ hai mươi lăm cự tuyệt Vương Triều Chí người ta đấy thôi? Cậu thế nhưng đả kích người ta, hành hạ cậu ta đến người không ra người quỷ không ra quỷ, cậu như vậy còn không biết ngượng mà nói tớ? Hơn nữa, hai người các cậu nghe rõ cho tớ, bắt quái thì có thể, nhưng là chó bắt quái đến trên đầu tớ, cẩn thận tớ...”

Về sau cũng không cần nhiều lời nữa, Vân Xảo cùng Chương Xuyên mặc dù hai người đều là nói nhảm, cho tới bây giờ mọi việc đều thuận lợi, đáng tiếc, ông trời làm cho các cô gặp Từ Du Mạn, từ đó chỉ có số bị áp bức thôi.

“Được rồi, đồ tôi cũng đã nhận, cậu cũng không thiếu tôi cái gì nữa.”

Cậu nam sinh biết Từ Du Mạn ý muốn bảo cậu ta rời đi. Đi được vài bước, tiểu nam sinh lại quay đầu lại, mặt đỏ giống như mông khỉ, nói với Từ Du Mạn:

“Tôi tên là Tống Lâm Bạch. Còn... còn chưa có bạn gái.”

Nói xong, Tống Lâm Bạch bỏ chạy. Còn lại các cô ba người ở trong gió hóa đá.

“Nói, lúc nào thì dụ dỗ được một thiếu niên bé nhỏ xinh đẹp như vậy?”

“Nói, cậu và cậu ta có quan hệ thế nào?”

“Nói, giữa hai người có JQ gì?” (JQ: gian tình đó ^^)

“Nói mau!” Vân Xảo với Chương Xuyên mỗi người một bên, mỗi người một câu, thẩm vấn Du Mạn.

“Được rồi. Chúng tớ không có quan hệ gì. Chính là lần trước cậu ta không cẩn thận đụng bể cái ly của tớ, nên đền cho tớ cái ly đấy.”

“Mạn Mạn, cậu thật là có số đào hoa, đánh rơi cái ly cũng có thể quen biết một thiếu niên như vậy, cậu được lắm đó.”

“Đúng vậy, hôm nào đó tớ cũng sẽ bê cái ly đến sân bóng, nói không chừng cũng mượn cơ hội này mà quen biết một mỹ nam đấy.”

“Cậu nhóc đó là coi trọng cậu rồi. Còn chưa có bạn gái, ha ha.”

“Mạn Mạn thật lợi hại, già trẻ ăn sạch.”

“Mạn Mạn, chúng tớ kiên quyết ủng hộ cậu, tiếp nhận cậu nhóc đó.”

“Từ Du Mạn, Vân Xảo, Chương Xuyên, những người khác đều đang bận rộn, các em thì ngược lại rất rảnh rỗi hả?”

Cố Uyên xuất quỷ nhập thần xuất hiện sau lưng bọn họ, thỉnh linh nói ra lời này. Cố Uyên nói tiếp:

“Từ Du Mạn, em là lớp trưởng, ở chỗ này nói chuyện phiếm sao? Cuộc thi chạy 10000m nam đã bắt đầu tiến hành rồi, tôi nghĩ, em biết nên làm như thế nào chứ.”

Nói xong, Cố Uyên liền rời đi chỉ để lại cho họ một bóng lưng. Từ Du Mạn nhún vai, sau đó bất đắc dĩ nói với Vân Xảo cùng Chương Xuyên:

“Đi thôi! Đi cổ vũ cho bọn họ nào. Nhớ mang theo nước, phục vụ cho anh hùng của lớp chúng ta.”

Lớp của Từ Du Mạn tổng thành tích đạt được vị trí thứ hai. Mọi người dĩ nhiên rất vui mừng. Mặc dù mục đích tham gia cũng chỉ là vui đùa một chút, buông lỏng tâm tình, nhưng có thể đoạt giải ai cũng vui mừng trông thấy. Sự kiện kia của Từ Du Mạn, giữa niềm vui đoạt giải, giữa áp lực học tập, rất nhanh liền bị các bạn học quên mất.

Mùa hè luôn là mùa mưa đông dạn xen lẫn lộn. Vốn đang là mặt trời chói chang, nóng muốn chết, tự nhiên thời điểm tan học trời bắt đầu mưa xối xả như trút nước. Từ Du Mạn lúc ra khỏi nhà quên mang theo dù. Mắt thấy mưa càng lúc càng lớn, căn bản cũng không có dấu hiệu tạnh mưa, trong lòng Từ Du Mạn vô cùng buồn bực. Rất nhiều bạn học cũng không mang theo dù, đều giống như cô bây giờ đang ở trong phòng học tầng dưới cùng. Lúc này, Từ Du Mạn mới có thể vô cùng oán hận cái quy định trường học không cho phép xe cộ khác đi vào trong trường. Đứng ở chỗ này như vậy cũng không phải là biện pháp. Xông ra đi, chạy ra một đoạn không xa là có thể đi xe buýt rồi. Từ Du Mạn vừa mới hạ quyết tâm định chạy ào vào trong mưa, chợt nghe có người gọi mình. Là Dương Kiệt. Trong tay Dương Kiệt cầm một cái dù rất đáng yêu xinh xắn. Dương Kiệt cầm dù đến gần Từ Du Mạn:

“Mạn Mạn, tớ đưa cậu về nhé.”

Cuối cùng ông trời cũng cho cậu một cơ hội tốt, thật là cơ hội quá tốt, vô cùng cảm ơn ông trời, về sau không mắng ngài nữa.

“Không cần, tôi có thể tự mình về.” Từ Du Mạn cự tuyệt ý tốt của Dương Kiệt.

“Cậu xem mưa lớn như vậy, trong chốc lát sẽ không ngừng lại. Cậu cũng không có dù, nữ sinh gặp mưa, luôn không tốt cho thân thể. Đúng lúc tớ lại có dù...”

Dương Kiệt còn đang cố gắng làm cho Từ Du Mạn đồng ý, mục đích còn chưa đạt được, đã có người phá hư kế hoạch của cậu ta. Một cô gái nhỏ mặc váy màu hồng chạy tới, kéo cổ tay của Dương Kiệt, thị uy nhìn Từ Du Mạn trước mặt nói:

“Kiệt, chúng ta về đi, anh nói đưa em về nhà mà.”

Từ Du Mạn đoán được cây dù trong tay Dương Kiệt khẳng định chính là của người bên cạnh hắn. Từ Du Mạn chỉ cảm thấy hai người kia rất buồn cười, cũng không để ý tới bọn họ. Vừa định xông ra, Từ Du Mạn lại bị gọi lại. Lại là cậu thiếu niên đó, tên là Tống... Tống cái gì nhỉ.

20. Chương 20: Cô Nam Quả Nữ

“Mạn... học tử, tôi đưa chị về nhé.”

Rất rõ ràng, cậu thiếu niên Tống Lâm Bạch vốn là muốn gọi Mạn Mạn, nhưng lại sợ Từ Du Mạn mất hứng, mới kịp thời đổi giọng gọi học tử.

“Không cần, chúng ta không tiện đường.” Từ Du Mạn lại phụ ý tốt của người ta.

Nhìn thấy có tình địch, Dương Kiệt hai mắt bốc hỏa: “Cậu là ai?”

“Tôi có cần thiết có nghĩa vụ nói cho anh biết tôi là ai sao? (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Học tử, tôi đưa chị về.”

“Mạn Mạn có tôi đưa về.”

“Bên cạnh anh còn có một người đang chờ anh đưa về đây.”

Xung quanh người tới xem bọn họ càng lúc càng nhiều, Từ Du Mạn rống to:

“Được rồi. Cậu, vẫn là đưa bạn gái về rồi nói sau. Còn cậu, tự mình về đi, chúng ta không quen thân như vậy.”

Hai người nghe lời nói của Từ Du Mạn, đều đặc biệt đau lòng. Dương Kiệt vẻ mặt lúng túng, cô gái bên cạnh còn đang lôi kéo tay cậu ta mà làm nũng. Tống Lâm Bạch cúi đầu, không nói lời nào, cũng không đi. Cố Uyên đã sớm phát hiện tình huống bên này, đau đầu đến mức xoa xoa huyệt thái dương. Cầm một cây dù đi tới bên cạnh Từ Du Mạn:

“Đi thôi.”

Từ Du Mạn không để ý đến Cố Uyên. Xung quanh đối với mấy người bọn họ cũng đang bàn tán ầm ĩ, đặc biệt lúc Cố Uyên xen vào, âm thanh bàn tán càng lớn hơn nữa. Từ Du Mạn không cự tuyệt cũng không đồng ý, Cố Uyên liền cười nhạt chờ đợi Từ Du Mạn ra quyết định. Nhất định sẽ để cho anh đưa về, không phải sao? Đáng tiếc, Cố Uyên đã đoán sai. Ba người bọn họ, Từ Du Mạn không để cho người nào đưa về. Đội mưa về? Dĩ nhiên không phải. Dương Kiệt nhìn bóng lưng Từ Du Mạn rời đi, cùng bóng lưng của người đàn ông đang che ô cho Từ Du Mạn, chợt ném cái ô trong tay đi, bỏ lại nữ sinh kia rồi đội mưa rời đi. Tống Lâm Bạch thì sao, cái gì cũng không làm, yên lặng rời khỏi. Cố Uyên ánh mắt tĩnh mịch nhìn hai người dưới ô ở phía trước, bàn tay có chút trắng bệch, gân xanh nổi lên. Cây dù trong tay bị nắm sắp biến dạng rồi. Là hắn, người đàn ông tới nhà Từ Du Mạn lần trước. Bọn họ rốt cuộc có quan hệ gì?

“Sao lại chạy tới trường học của tôi vậy, trường học của tôi cũng không có chị Tuyết.”

Mộ Trường Phong giúp cô thoát khỏi khốn cảnh như vậy, trong lúc vô tình, thái độ của Từ Du Mạn trở nên tốt hơn một chút.

“Tuyết Tuyết nhìn thấy trời mưa, bảo anh tới đón em. Lời của cô ấy, anh phải nghe theo bằng mọi giá. Tuyết Tuyết thật thông minh, cũng đoán được em không mang theo dù.” Mộ Trường Phong nói.

“Biết tới đón tôi, sao không mang theo hai cái dù?” Cái dù không lớn, Mộ Trường Phong gần như đem cả cái dù che cho Từ Du Mạn, còn anh ta thì gần như ướt phân nửa. Tự làm tự chịu, ai bảo không biết mang theo nhiều hơn một cái dù.

“Thối quen.”

Từ Du Mạn không nói gì. Cũng may là Mộ Trường Phong lái xe tới. Đi không bao xa là ra khỏi trường học, liền có thể lên xe rồi. Lâm Thiển Tuyết làm việc đúng là một chút cũng không mập mờ, một chút cũng không nể mặt, kiểu qua cầu rút ván điển hình. Mộ Trường Phong đưa Từ Du Mạn về nhà rồi, sau khi trả lại cái dù cho Lâm Thiển Tuyết, Lâm Thiển Tuyết lại đem Mộ Trường Phong đuổi ra khỏi nhà cô. Không có cách nào, Mộ Trường Phong lại chạy tới nhà Từ Du Mạn.

“Nếu chị ấy đã đuổi anh ra ngoài rồi, anh nên về nhà, còn ở lại chỗ tôi làm gì? Cô nam quả nữ, anh không sợ chị Tuyết hiểu lầm sao?” Quả nhiên Từ Du Mạn cũng là loại qua cầu rút ván.

“Em đúng là trẻ con.” Mộ Trường Phong lườm Từ Du Mạn một cái, có chút buồn cười nói.

“Đúng vậy, tôi chính là một đứa bé cái gì cũng không hiểu. Cho nên có chuyện gì cũng đừng tìm tôi giúp đỡ. Ví dụ như chăm sóc chị Tuyết, nghĩ cách cho anh, tôi là một đứa bé làm sao biết cái gì có thể làm ?” Từ Du Mạn một lời trúng đích, bắt được điểm yếu của Mộ Trường Phong.

“Mạn Mạn của chúng ta là người lớn rồi, vô cùng khéo léo vô cùng hiểu chuyện, còn vô cùng tài giỏi đấy. Nào là chăm sóc phụ nữ có thai, giúp đỡ người khác hòa hảo, cách nào cũng tốt, cũng đặc biệt hữu hiệu, còn có thể làm nguyệt lão đấy.” Mộ Trường Phong nịnh hót nói.

Không ngờ được Mộ Trường Phong lại dùng phương thức như vậy để lấy lòng Từ Du Mạn. Từ Du Mạn đang uống trà đầy, không chú ý, bị lời nói ghê tởm bất ngờ của Mộ Trường Phong làm cho buồn nôn phun ra. Khiến cho trên bàn đều là nước trà. Từ Du Mạn vội vàng rút khăn giấy ra lau sạch sẽ nước trên bàn.

“Tôi nói này Mộ đại thiếu, anh nói chuyện đằng hoàng một chút, đừng làm tôi buồn nôn, được không?” Từ Du Mạn thuận tay đem giấy vụn còn đang nhỏ nước ném vào trong thùng rác.

“Được, muốn anh nói chuyện đằng hoàng cũng được nhưng em phải giúp anh.” Mộ Trường Phong nửa nằm nửa ngồi trên ghế sofa, hoàn toàn xem nơi này trở thành nhà của chính anh ta.

“Tôi có điều kiện.”

“Điều kiện gì?” Tiểu nha đầu này, lại có chủ ý xấu gì đây?

“Hiện tại chưa nghĩ ra, chờ tôi nghĩ kỹ sẽ nói cho anh biết.”

“Được, đồng ý.” Mộ Trường Phong cũng không do dự gì, đồng ý với Từ Du Mạn.

Mấy ngày nay anh ta cũng có những hiểu biết nhất định về Từ Du Mạn, tóm lại Từ Du Mạn cũng sẽ không bảo anh làm mấy chuyện phạm pháp như giết người buôn ma túy...,nên cũng tùy Từ du Mạn càn quấy.

“Có cái gì muốn hỏi tôi thì nói đi.”

Muốn nói điều kiện có lợi, Từ Du Mạn cũng phải làm việc chứ, cô rất có đạo nghĩa giang hồ, không làm những chuyện ngang ngược kia. Mộ Trường Phong muốn nói lại thôi, muốn nói lại không biết nói thế nào. Qua thật lâu, Mộ Trường Phong mới giống như một tiểu cô nương không được tự nhiên, ấp a ấp úng hỏi:

“Tuyết Tuyết cô ấy, có phải đã có bạn trai hay không?”

“Tại sao lại nói như thế?”

Mộ Trường Phong không biết nhưng cô biết rõ chị Tuyết chắc chắn thích Mộ Trường Phong, tuyệt đối không sai. Hơn nữa, chị Tuyết tới chỗ này đã mấy tháng như vậy, cô chưa bao giờ thấy trong nhà chị Tuyết từng xuất hiện người đàn ông nào. Nhưng mà, vẫn từng nhìn thấy có đàn ông đưa chị Tuyết về nhà. Chị Tuyết không cho hắn vào nhà, liền chứng minh người theo đuổi kia còn phải cố gắng nữa a.

“Chị Tuyết là người phụ nữ ưu tú như vậy, đương nhiên sẽ có rất nhiều đàn ông yêu thích.”

Phải công nhận rằng Từ Du Mạn thành thạo nhất là kiểu lời nói lập lờ nước đôi này. Không trả lời thẳng vấn đề của Mộ Trường Phong.

“Đúng vậy! Tuyết Tuyết ưu tú như vậy, sao lại không có ai yêu mến và theo đuổi!”, Từ Du Mạn nhìn thấy bộ dạng sa sút tinh thần của Mộ Trường Phong, anh ta sẽ không phải là muốn bỏ cuộc chứ?

“Nếu như chị Tuyết thật sự có bạn trai, anh định làm gì?”

“Anh cũng không biết.”

Anh thật không biết nên làm thế nào ? Là buông tha, để cho Tuyết Tuyết sống cuộc sống hạnh phúc mà cô mong muốn còn anh một mình đau khổ? Hay là giành lại Tuyết Tuyết? Nhưng mà như vậy, Tuyết Tuyết có thể hạnh phúc sao?

“Ding dong... ding dong...” Chuông cửa vang lên.

“Anh tốt nhất suy nghĩ một chút, tôi đi mở cửa.”

“Là thầy sao?” Từ Du Mạn tuyệt đối không nghĩ tới người ngoài cửa lại là Cố Uyên.

“Thầy Cố, xin hỏi có chuyện gì không?”

Sắc mặt của Cố Uyên có chút không bình thường, lại thấy Từ Du Mạn vẫn đứng ở cửa, một chút cũng không có ý muốn để cho anh đi vào trong, không tránh được sắc mặt càng thêm khó coi. Cố Uyên dường như từ trong kẽ răng gần ra mấy chữ:

“Thế nào? Không mời thầy giáo vào trong nhà ngồi một chút sao?”

“Ặc.”

Từ Du Mạn vẫn không tránh ra, giống như còn có chút cảm giác có tật giật mình, giống như bên trong có cái gì không thể để cho anh nhìn thấy.

“Thầy giáo Cố, có lời gì nói ngay tại chỗ này đi! Cô nam quả nữ, ảnh hưởng cũng không tốt. Hơn nữa, em cũng chuẩn bị ngủ rồi.”

Từ Du Mạn giấu đầu hở đuôi, khiến Cố Uyên chứng thực được phỏng đoán của mình. Người đàn ông kia là Mộ Trường Phong của tập đoàn Mộ thị, hẳn đang ở trong nhà Từ Du Mạn? Bọn họ có quan hệ thế nào? Tại sao anh một chút cũng không biết?

“Mạn Mạn, sao em lúc nào cũng đem câu ‘cô nam quả nữ’ giắt bên khóe miệng vậy hả?”

Lúc này Mộ Trường Phong giống như một tên playboy, lười biếng đi tới, nắm lấy bả vai của cô:

“Ui, là thầy Cố à, đã trễ thế này còn chạy đến nhà học sinh nữ có chút không thích hợp nhỉ?”

21. Chương 21: Mượn Rượu Giả Diên

Từ Du Mạn không có vùng ra khỏi cánh tay của Mộ Trường Phong, chỉ là trong ánh mắt có chút oán trách. Thời điểm đối mặt với Cố Uyên, lại có chút cảm giác quần bách giống như bị bắt gian tại giường.

“Thầy Cố, mời vào.”

Cố Uyên cười nhạt cự tuyệt. Nhìn có vẻ bình tĩnh, nhưng ai biết trong lòng anh đã nổi sóng to rồi.

“Không cần, Mộ tiên sinh nói đúng, đúng là rất khuya rồi. Thế thì tôi đi trước vậy.”

Lại là bóng lưng, thứ anh để lại cho Từ Du Mạn lại là bóng lưng. Cố Uyên không biết, Từ Du Mạn ghét nhất chính là người khác đưa lưng về phía cô. Sau khi Cố Uyên rời đi, cửa vẫn chưa đóng.

“Khuya lắm rồi, anh cũng nên về đi thôi.”

“Mạn Mạn, biểu hiện vừa rồi của anh tốt chứ?”

“Tốt, rất tốt. Cho nên sau này anh cứ đóng vai bạn trai của tôi đi.”

“Không được đâu Mạn Mạn, anh muốn ở bên Tuyết Tuyết, không rảnh chơi với em.”

“Anh vừa nãy đã bắt đầu rồi, vậy thì phải làm cho đến cùng, không thể bỏ dở nửa chừng. Là tôi bắt ép anh sao? Là anh tự mình tình nguyện mà??”

Người nào đó bắt đầu dĩ, người nào đó bị ép buộc, tóm lại cái thỏa thuận này đã đạt thành. Sau khi Mộ Trường Phong đi, Từ Du Mạn bắt đầu cảm thấy hoảng hốt. Cô không rõ ràng lắm tại sao mình phải làm như vậy, làm như vậy rốt cuộc có tác dụng gì? Buổi tối lúc ngủ, Từ Du Mạn suy nghĩ rất nhiều, nghĩ tới khoảng thời gian mọi người một nhà sống hạnh phúc khi còn bé, nghĩ tới mẹ vứt bỏ cô, nghĩ tới tất cả những việc đau lòng, khổ sở, còn có cả những kỉ niệm tốt đẹp nữa. Nhớ lại càng thêm đau lòng, tốt đẹp mấy đi nữa, đó cũng chỉ là kỉ niệm mà thôi. Từ Du Mạn cầm điện thoại di động của mình lên, chuẩn bị nhắn tin cho Mộ Trường Phong, còn chưa gửi đi, thì chuông điện thoại di động liền vang lên. Là số điện thoại của Cố Uyên. Suy nghĩ trong chốc lát, Từ Du Mạn vẫn nhận điện thoại.

“Alo, thầy Cố?” Cũng đã 12h rồi, gọi điện thoại cho cô làm gì?

“Xin hỏi cô là bạn của Cố tiên sinh sao?”

Là một người xa lạ. Không phải là Cố Uyên chạy đi uống rượu, sau đó uống say rồi chứ? Sau đó nhân viên phục vụ ở quán bar cầm điện thoại của Cố Uyên gọi điện thoại cho bạn của anh chứ?

“Cho là thế đi.”

“Tôi là nhân viên phục vụ ở quán bar Nghịch Lưu, Cố tiên sinh uống say ở chỗ chúng tôi, cô có thể tới đón anh ấy không?”

“Địa chỉ?”

Đã để cho cô đoán đúng rồi. Nhân viên phục vụ nói địa chỉ xong, Từ Du Mạn liền thay quần áo rồi ra khỏi nhà. Chú bảo vệ còn hàn huyên với cô mấy câu. Từ Du Mạn không dừng lại mà đi luôn ra cổng, khiến ánh mắt của chú bảo vệ lóe lên tia sáng. Người nhân viên phục vụ cúp điện thoại, trong lòng đã tràn đầy nghi ngờ. Tại sao Cố tiên sinh không để anh gọi thẳng đối phương là Cố phu nhân mà phải gọi là bạn của Cố tiên sinh nhỉ? Tại sao Cố phu nhân gọi Cố tiên sinh là thầy? Chẳng lẽ, đây là tình thú giữa vợ chồng nhà người ta sao? Thôi, vẫn là đừng đoán nữa. Thời điểm Từ Du Mạn ngồi lên xe ta-xi, càng lúc càng cảm thấy có cái gì đó không hợp lý?? Tại sao người phục vụ không gọi điện thoại cho người khác mà cố tình gọi cho cô? Cố Uyên không phải còn có hai người bạn tốt sao? Cố Uyên tại sao không đi Trầm Luân? Muốn quay về, nhưng cô đã đồng ý đến đón người rồi. Dù sao đã đi ra ngoài rồi, vẫn là nên đi. Trong lòng Từ Du Mạn nghĩ như vậy. Ngoài Trầm Luân thì Nghịch Lưu cũng là quán bar tốt nhất ở thành phố A. Bất kể trang hoàng hay là cái gì, cũng tốt hơn các quán bar khác rất nhiều, nhưng vẫn thua kém Trầm Luân.

Từ Du Mạn đi vào, liền nhìn thấy Cố Uyên nằm bò ra ngủ trên quầy bar. Nhân viên phục vụ vẫn luôn trông coi Cố Uyên thấy Từ Du Mạn đi về phía Cố Uyên, nên nghĩ đây chính là Cố phu nhân đi. Không nói gì thêm, liền lui ra. Từ Du Mạn nhìn Cố Uyên giống như heo chết, lửa giận trong lòng liền vọt lên.

“Thầy Cố, tỉnh dậy đi.”

Từ Du Mạn nào là đẩy, kéo, đánh, đấm, đập, nhưng vẫn không thấy Cố Uyên có dấu hiệu tỉnh lại.

“Heo chết.”

Người phục vụ tránh ở một bên cũng cảm thấy run sợ trong lòng, nghĩ thầm Cố tiên sinh này làm sao nhện được hả? Cố phu nhân thật là rất rất rất bạo lực rồi. Tiểu nhân viên phục vụ làm dấu Thánh (tín đồ đạo Cơ Đốc dùng tay phải làm dấu Thánh), trong miệng còn đọc: “Thế giới tuyệt vời như vậy, cô lại nóng nảy như vậy, như vậy không tốt, không tốt.”

Bên này Từ Du Mạn thật sự là không có cách nào diu được Cố Uyên, không thể làm gì khác hơn là đem Cố Uyên công lên. Tiểu nhân viên phục vụ vẫn còn đang lặp lại động tác làm dấu Thánh, liền hoảng sợ khi nhìn thấy Từ Du Mạn một mình công Cố Uyên lên, còn đi ra bên ngoài! Bên trong quán bar những người khác cũng vậy, nhìn thấy một màn này, thật sự gọi là hoảng sợ, con người cũng sắp rớt ra rồi. Còn có thể nghe thấy tên đàn ông ẻo là nào đó nói: “Ồi chao má ơi, người phụ nữ này khủng bố như vậy, ai dám muốn...”

Từ Du Mạn dĩ nhiên cũng nghe thấy rồi, trong lòng cười lạnh, chẳng lẽ ẻo lả như anh thì có người dám muốn sao? Cái tên Cố Uyên này, nhìn thì rất gầy, sao lại nặng như vậy chứ? Thật muốn ném anh ta ở chỗ này mặc kệ cho rồi. Lần này Từ Du Mạn gọi taxi có chút khó khăn. Rất nhiều xe, rõ ràng là xe không, nhưng nhìn thấy Từ Du Mạn đang vác một người đàn ông ngoắc xe thì chính là không dừng lại. Từ Du Mạn suy nghĩ một chút, đem Cố Uyên buông xuống rồi ném xuống đất. Sau đó ngoắc xe, lập tức có xe ta-xi dừng lại. Từ Du Mạn nói với tài xế:

“Đại ca, phiền anh giúp tôi một chút, anh trai tôi uống say, anh giúp tôi đỡ anh ấy lên xe được không?”

Ai có thể cự tuyệt được lời thỉnh cầu tuyệt vời của một cô gái nhỏ đáng thương yếu điệu như vậy chứ? Dù sao người tài xế này không cự tuyệt. Tài xế xuống xe, mới nhận ra Từ Du Mạn.

“Là cô?”

Từ Du Mạn vừa nghe tài xế nói như thế, cũng nhận ra người tài xế này. Đây không phải là bác tài xế lần trước chở cô đến quảng trường Kim Phủ sao? Là người quen, người quen mỹ nữ. Tài xế càng thêm ân cần,

lập tức đỡ Cổ Uyên lên xe. Sau đó, chở Từ Du Mạn cùng Cổ Uyên đi. Xe mới vừa lái đi khỏi, thì anh phục vụ kia liền vội vã chạy đến. Cũng chỉ kịp nhìn thấy xe taxi càng lúc càng chạy xa.

“Xe, xe của Cổ tiên sinh.”

Aiz, ai bảo mới vừa rồi anh ta bị hành động vĩ đại của Từ Du Mạn làm cho kinh hãi, liền quên chuyện này đây? Làm thế nào bây giờ? Chắc chắn sẽ bị ông chủ trừ tiền lương rồi. Tiểu nhân viên phục vụ về mặt thâm thương quay trở lại Nghịch Lưu. Chú bảo vệ nhìn thấy Từ Du Mạn khiêng Cổ Uyên đi vào, hơi giật mình nhưng vẫn không khỏi có chút dắc ý ở trong lòng. Từ Du Mạn rất vui mừng vì có thang máy, nếu không cô chắc chắn trực tiếp đem Cổ Uyên ném ở dưới lầu. Thói quen của Cổ Uyên rất tốt, cho dù uống say, nhưng vẫn không say bí tỉ, không nôn ói, chỉ yên lặng ngủ, mặc dù ngủ say đến mức giống như heo chết vậy. Từ Du Mạn ném Cổ Uyên lên giường, giúp anh cởi giày và áo khoác, lấy nước rửa mặt cho anh, sau đó đắp kín chăn cho anh, rồi định đi ra ngoài. Phòng rất nhỏ chỉ có một cái giường, bị Cổ Uyên chiếm mất, cô đành phải đi ra ngoài ngủ trên sofa. Cũng may trong nhà có nhiều chăn. Từ Du Mạn trước nay chưa từng cảm thấy mình có kiên nhẫn như vậy. Vừa định đi ra ngoài, Từ Du Mạn không chú ý liền bị Cổ Uyên kéo lên trên giường. Cổ Uyên bất ngờ lật người, đem Từ Du Mạn đè ở phía dưới rồi.

22. Chương 22: Giáo Sư Khó Chịu,

Từ Du Mạn lại thấy may mắn, chính mình giúp Cổ Uyên đắp kín chăn rồi, cho nên lúc anh lật người, giữa bọn họ còn cách một cái chăn. Ai ngờ, lúc Từ Du Mạn đang cảm thấy may mắn, thì Cổ Uyên lại giống như đang bắt mồi vì giữa họ còn ngăn cách một cái chăn, nên anh dùng sức kéo ra, cái chăn rất dễ dàng đã bị giật ra rồi. Từ Du Mạn mặc áo ngắn tay, Cổ Uyên vừa vặn cũng mặc áo sơ mi mỏng. Tư thế như vậy, cùng với nhiệt độ cơ thể nóng bỏng, mặt kề mặt, Từ Du Mạn bị vây ở dưới thân Cổ Uyên, cảm thấy chính mình đã có chút không thở nổi, không thể làm gì khác hơn là dùng mở to miệng hô hấp. Theo hô hấp của Từ Du Mạn, nơi đây đã trước ngực đủ để cho Từ Du Mạn kiêu ngạo cũng dao động lên xuống, ma sát với thân thể của Cổ Uyên, làm khơi dậy tình cảm mãnh liệt của anh. Bởi vì toàn bộ thân thể của Cổ Uyên đè trên người Từ Du Mạn, đầu cũng đặt ở bên cổ của cô, nên cô căn bản không thấy được vẻ mặt của anh.

“Mau dậy đi, để cho em ra ngoài.”

Từ Du Mạn nói xong liền ngây ngẩn cả người, thanh âm của cô sao lại trở nên như vậy rồi? Từ Du Mạn sắp khóc rồi, đẩy qua đẩy lại mà không được. Cô không biết mình nên làm sao? Sức lực của cô không phải rất lớn sao, bây giờ ngay cả Cổ Uyên cũng đẩy ra không được, căn bản là không có sức.

“Mau buông em ra, để cho em đi ra ngoài. Thầy Cố.”

Lúc Từ Du Mạn mang theo giọng nói có chút nức nở hô lên ‘thầy Cố’, Cổ Uyên liền nâng đầu lên, sau đó, che lại miệng của Từ Du Mạn. Nói cũng kỳ quái, Cổ Uyên căn bản cũng không có động tác kế tiếp, ngăn chặn miệng của Từ Du Mạn xong, khiến cô tự nhiên nói không ra lời. Cho nên anh cứ giữ nguyên như vậy, cũng không động dậy, giống như mục đích của anh chính là ngăn chặn lại cái miệng lắm nhảm ầm ĩ đến giấc ngủ của anh vậy. Từ Du Mạn không dám nói lời nào, cũng nói không ra lời. Bị hành động bất ngờ của anh dọa sợ, ngay cả hít thở cũng trở nên dè dặt. Hồi lâu, Cổ Uyên vẫn không động dậy, hô hấp đều đều, hẳn là ngủ thiếp đi rồi. Từ Du Mạn thử dò xét nhẹ nhàng đẩy Cổ Uyên lên một chút, sau đó chuẩn bị chuyển qua bên cạnh. Ai ngờ Từ Du Mạn mới vừa dời đi một chút xíu, Cổ Uyên liền động. Lần này Từ Du Mạn không may mắn như thế, Cổ Uyên rất nhẹ nhàng liền mở ra hàm răng của cô, tìm được cái lưỡi dính hương của cô để cô cùng anh triền miên. Nụ hôn của Cổ Uyên rất bá đạo, căn bản không cho Từ Du Mạn có cơ hội lùi bước, gần như đoạt lấy toàn bộ hô hấp của cô. Có lẽ là trong miệng Cổ Uyên còn lưu lại hơi rượu nên dằm tê dại thần kinh của cô, hay có lẽ là kỹ thuật hôn của anh thật sự quá tốt, dù là nguyên nhân gì, tóm lại, Từ Du Mạn rất nhanh liền đắm chìm trong nụ hôn của Cổ uyên. Cô bắt đầu đáp lại nụ hôn của anh.

Bắt đầu trận triền miên này chính là Cổ Uyên, kết thúc trận triền miên này cũng là anh. Đang lúc hai người hôn nhau đến khó tách rời, Cổ Uyên chợt ngừng lại. Từ Du Mạn lúc đầu còn không biết Cổ Uyên tại sao dừng lại, sau lại bắt đầu ngượng ngùng xấu hổ, sau đó, bắt đầu rất im lặng, bởi vì cô phát hiện, Cổ Uyên lại ngủ thiếp đi. Cho dù Cổ Uyên đã ngủ rồi, nhưng Từ Du Mạn vẫn không thể nào đi ra ngoài được, không thể làm gì khác hơn là mặc cho Cổ Uyên ôm cô. Rất nhanh, Từ Du Mạn cũng dần dần ngủ thiếp đi. Từ Du Mạn không hề phát hiện, khóe miệng Cổ Uyên gợi lên một cái mỉm cười dắc ý vì đạt được mục đích.

Chăn hôm nay sao lại nặng như vậy? Từ Du Mạn rất không thoải mái muốn xoay người, nhưng mà xoay không được. Cô không thể làm gì khác hơn là càng không ngừng động, càng không ngừng cố gắng muốn trở mình. Cố Uyên cũng biết ý nghĩ của Từ Du Mạn nên nằm sang bên cạnh. Nhưng mà vẫn không quên ôm cô vào trong ngực. Từ Du Mạn ngủ một mình quen rồi, ngủ cùng Thẩm Mặc Dư đều là lúc đầu thì ôm nhau, sau đó không biết lúc nào thì ai ngủ người nấy. Bị vậy như vậy, nhúc nhích cũng không được, cô dĩ nhiên không vui. Vẫn còn đang lộn xộn.

“Cực căng đờng nhúc nhích, anh sẽ không chịu được.”

Cố Uyên biết rất rõ ràng mình chỉ cần buông ra là được, nhưng mà anh vẫn không thả, chỉ là nói lỏng cái ôm một chút, để cô không còn khó chịu nữa, cho nên, không thể làm gì khác hơn là anh đáng đời bị cô hành hạ đến khó chịu, không chịu nổi. Đây chính là tự làm tự chịu điển hình. Nhuyễn ngọc ôn hương nằm trong ngực, thấy được sờ được lại không thể muốn cô, thật không phải khó chịu bình thường a. Bởi vì nha đầu này anh đã yêu nhiều năm như vậy. Cố Uyên thất thường cơ hồ cả đêm cũng không ngủ. Anh sao có thể ngủ được cơ chứ? Đáng đời tự làm tự chịu. Chỉ là, cả đêm, Từ Du Mạn cũng không biết bị Cố Uyên chiếm bao nhiêu tiện nghi. Hôn từng đó là chưa đủ, anh còn muốn sờ sờ. Càng hôn càng sờ càng khó chịu, càng khó chịu lại càng muốn hôn muốn sờ, sau đó càng thêm khó chịu. Một vòng tuần hoàn ác tính như vậy, tuần hoàn cả một buổi tối.

Aiz, chỉ trách Từ Du Mạn từ trước đến giờ ngủ không sâu, có một chút động tĩnh sẽ tỉnh lại ngay, lần này cứ nhiên ngủ ngon ngoài dự đoán, bị quấy rối như vậy cũng không tỉnh. Ngủ thật say. Cô ngủ thẳng giấc tới khi trời sáng. Đồng hồ báo thức đúng giờ vang lên, Từ Du Mạn liền tỉnh. Theo lệ thường, cô còn có thể nhắm mắt nghỉ ngơi mấy phút. Từ Du Mạn cảm thấy mình bị người ta ôm, hơn nữa, nơi đây đã giống như cái bánh màn thầu trước ngực cứ nhiên bị một cái tay nắm lại. Từ Du Mạn mơ mơ màng màng đánh một cái lên cái tay không thành thật kia:

“Mau buông ra, A Dư, cậu chừng nào thì trở nên sắc như vậy hả?”

Bàn tay kia không buông ra, ngược lại còn nắm lại. Từ Du Mạn cầm cái tay đặt trước ngực kia lên:

“Cậu...” Không đúng, không phải tay của A Dư. Tay của A Dư không lớn như vậy, đây là...

“A.....” Lần đầu tiên gặp phải tình huống như vậy, Từ Du Mạn không tránh được khuôn mẫu giống như mấy cô gái trong phim thần tượng Đài Loan, hay các loại tiểu thuyết ngôn tình, thét chói tai.

“Đừng âm ỉ.”

Anh vẫn còn mệt mỏi. Tối hôm qua cơ hồ không ngủ. Cố Uyên một câu ‘đừng âm ỉ’, Từ Du Mạn thật sự ngừng hét lên. Cô bắt đầu nhớ lại tối hôm qua xảy ra chuyện gì? Nghĩ đến nụ hôn triền miên nhưng cũng mất hứng của tối hôm qua, Từ Du Mạn hiểu thấy lại đỏ mặt. Cô rốt cuộc đang suy nghĩ gì hả? Không hề cảm thấy tức giận, lại còn vì Cố Uyên ngừng hôn mà cảm thấy mất hứng! Bây giờ nên làm gì? Tiếp tục ngủ hay là đứng lên mặc quần áo? Đúng rồi, quần áo của cô! Tối hôm qua cô rõ ràng mặc quần áo đầy đủ, làm sao bây giờ lại không mảnh vải che thân? Chẳng lẽ Cố Uyên cởi cho cô? Không thể nào, cô nhớ tối hôm qua đang hôn thì Cố Uyên liền ngủ mất rồi, hơn nữa ngủ giống như heo chết vậy. Quần áo của anh đều vẫn còn mặc đầy đủ. Nhưng chẳng lẽ là chính mình cởi hay sao? Có khả năng này. Cô từ trước đến giờ đều không có thói quen mặc quần áo đi ngủ. Có thể là tối hôm qua ngủ thiếp đi, cho là chỉ có một mình một người, cho nên trong mơ mơ màng màng tự mình cởi bỏ cũng không biết chừng. Từ Du Mạn len lén liếc mắt nhìn Cố Uyên, nhỏ giọng kêu:

“Thầy Cố? Thầy Cố?”

Rất tốt, còn là ngủ. Từ Du Mạn lặng lẽ xuống giường, nhặt quần áo của mình rơi trên mặt đất và trên giường lên, cũng không dám mặc trong phòng mình, ngộ nhỡ đang mặc mà Cố Uyên tỉnh lại thì làm thế nào? Từ Du Mạn nhanh chóng chạy đến phòng tắm. Vào phòng tắm, đóng cửa lại. Từ Du Mạn chưa tính hôn vồ vồ ngực, bình phục nhịp tim đang đập dồn dập, sau đó bắt đầu mặc quần áo, rửa mặt. Sau khi làm xong tất cả, cô liền vội vã rời khỏi nhà. Cô thật không biết nên làm sao đối mặt với Cố Uyên. Làm sao lại xảy ra loại chuyện như vậy, sớm biết vậy thì tối hôm qua không nên đến Nghịch Lưu rồi!

23. Chương 23: Đuổi Học? Không Phải Chứ!

Lúc Từ Du Mạn còn chưa tỉnh thì Cố Uyên đã thức dậy rồi, chẳng qua anh rất mệt không muốn ngồi dậy, với lại anh chính là muốn xem phản ứng của Từ Du Mạn. Nhưng phản ứng vừa rồi của Từ Du Mạn, thật đáng yêu. Nghe được Từ Du Mạn đã rời khỏi nhà, Cố Uyên vẫn không định đứng lên. Ngủ thêm chút nữa, cô ấy đi rồi, bây giờ hẳn là ngủ được rồi. Cố Uyên ngủ thật say, còn chưa ngủ được bao lâu, đã bị âm thanh báo tin nhắn của điện thoại di động đánh thức. Mở ra nhìn một cái, là của Từ Du Mạn gửi tới.

“Cái đó, thầy Cố. Sắp vào học rồi, cho nên em liền đi trước đây.” Cố Uyên phì cười. Thật đáng yêu.

Từ Du Mạn vừa đến phòng học, Chương Xuyên liền chạy tới. Vân Xảo vốn ngồi cùng bàn với Từ Du Mạn, cho nên không cần chạy.

“Nghe nói hôm qua Dương Kiệt cùng cái cậu thiếu niên kia thiếu chút nữa chỉ vì cậu mà đánh nhau à?”

“Nghe nói đến cả thầy Cố cũng xen vào?”

“Nghe nói hôm qua có một Đại Soái Ca tới trường học đón cậu?”

“Theo nguồn tin đáng tin cậy, Đại Soái Ca đó còn lái xe Ferrari nữa?”

Chương Xuyên, Vân Xảo bắt đầu luân phiên oanh tạc, càng không ngừng ‘nghe nói, nghe nói’. Không hổ là nữ bát quái, người không có mặt ở đó, cũng có thể nhận được tin tức mới nhất với tốc độ nhanh nhất.

“Được rồi, đừng nghe nói nữa, các cậu cũng đã nghe nói rồi, còn hỏi tớ làm gì?” Từ Du Mạn tức giận

“Mạn Mạn lại có thể thẹn thùng nha.” Vân Xảo giống như phát hiện vùng đất mới, lớn tiếng nói. Sau đó, bạn học cả lớp đều nhìn cô.

“Thẳng thắn được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị. Thành thật một chút. Nói! Soái ca kia là ai?”

“Nói, các người khi nào thì bắt đầu cấu kết với nhau làm việc xấu?”

“Một người bạn bình thường mà thôi. Các cậu đừng hỏi nữa.” Từ Du Mạn nghiêm túc nói.

Vân Xảo cùng Chương Xuyên hiểu rõ tính khí của Từ Du Mạn, về mặt kia cô ấy, chính là sẽ không nói. Cô ấy không muốn nói, hỏi thế nào cũng sẽ không nói. Mặc dù rất muốn biết, nhưng người ta không thành toàn cho bọn họ, bọn họ cũng không có biện pháp. Sắp vào học rồi, Chương Xuyên về chỗ ngồi của mình. Vân Xảo nhỏ giọng nói với Từ Du Mạn:

“Chuyện ngày hôm qua đã truyền ra ở trường học rồi. Có người nói cậu được người giàu có bao nuôi rồi, làm tình nhân của người ta. Còn có người nói cậu ở bên cạnh người giàu có không chịu được tịch mịch, lần lượt quyến rũ Dương Kiệt với cậu Tiểu Chính Thái kia. Ghê tởm hơn, có người còn nói cậu còn vờn ma trảo về phía thầy Cố mới đến nhậm chức.”

Vân Xảo có chút lo lắng. Dù sao những lời đồn như vậy đối với Từ Du Mạn mà nói rất bất lợi, e rằng còn có thể vì vậy mà bị nhà trường đuổi học. Lý do đương nhiên có thể nói là sợ mang đến cho trường học bầu không khí không tốt gì đó...

“Ừ, tớ biết rồi. Cám ơn. Cám ơn lời nhắc nhở của cậu, tớ biết rồi.”

Nhưng mà những thứ này đều là lời đồn đại không phải sao? Lời đồn đại, cô cũng đã sớm quen rồi. Lúc nghỉ giữa giờ, Tống Lâm Bạch đến tìm Từ Du Mạn. Nhưng Từ Du Mạn đứng cùng cậu ta ở trước cửa lớp thật lâu, cậu ta một câu cũng không nói. Cho đến khi chuông vào học vang lên, Tống Lâm Bạch vội vã nói tiếng thật xin lỗi, sau đó mới nhanh chóng rời đi. Nói xin lỗi cô, là vì cảm thấy chuyện cậu ta làm ngày hôm qua đã mang đến phiền toái mang đến điều tiếng cho cô. Thật là một đứa nhỏ đáng yêu. Từ Du Mạn đi vào phòng học, nghe tất cả mọi người đang nhỏ giọng bàn tán nói thầm, thỉnh thoảng còn len lén nhìn cô. Đối với tình huống như vậy, Từ Du Mạn bất đắc dĩ không biết làm sao, nhưng cũng không giải thích gì cả. Đi ra ngoài gặp phải bạn học quen hay không quen, sau khi nhìn thấy cô đều vội vã chạy đi, sau đó cô nghe thấy tên của mình nhiều lần xuất hiện trong miệng mấy người kia.

Buổi trưa, Từ Du Mạn ở trên hành lang của trường học đụng phải Dương Kiệt, người Dương Kiệt đang nắm tay là cô gái ngày hôm qua. Bình thường bất kể tình cờ gặp phải Dương Kiệt ở đâu, cậu ta đều bày ra vẻ

mặt tươi cười chủ động nói chuyện với cô, nhưng mà lần này, Dương Kiệt làm như không thấy cô, đi lướt qua người cô. Từ Du Mạn nghe thấy Dương Kiệt cố ý nói ra để cho cô nghe:

“Còn tưởng rằng tính tình thanh cao, hóa ra ở bên người giàu có, xem thường học sinh bình thường chúng tôi.”

“Kiệt thiếu sao lại là học sinh bình thường. Kiệt thiếu chính là con trai độc nhất của Phó Thị Trưởng của thành phố A này. Anh mà là học sinh bình thường thì bọn em là cái gì?”

Đó là thanh âm của đứa con gái. Sau đó, Từ Du Mạn nghe tiếng những bạn học khác cũng ở trên hành lang cười trộm. Từ Du Mạn cảm thấy những người này thật rất buồn cười. Từ Du Mạn một mình ăn cơm ở nhà ăn. Thật tốt cô có thể ngồi một mình một bàn, cũng không có người tới giành chỗ.

“Cô ta không phải dính vào người giàu có sao, sao còn ăn cơm trong nhà ăn của trường chúng ta?”

“Cậu không hiểu, đây chính là chỗ inh của người ta. Nếu không phải ngày hôm qua có người giàu có tới đón, toàn bộ chúng ta cũng chẳng hay biết gì, còn tưởng rằng cô ta là người tốt cơ đấy.”

“Tại sao? Chuyện xảy ra ở đại hội thể dục thể thao lần trước, tớ còn bắt bình thay cô ta đấy. Nói không chừng chính là cô ta vu oan cho người khác đấy.”

Từ Du Mạn vừa ăn phần thức ăn còn không bằng một nửa của trước kia, vừa nghĩ: “Các người là học sinh hay là cầu tử vậy? Nhiều chuyện như vậy, không cần học phải không? Ba mẹ các người đưa các người tới trường học chính là để cho các người đến bắt quái chuyện riêng của người khác hay sao?”

Còn chưa ăn xong, đã nghe thấy trong radio đang gọi Từ Du Mạn đến phòng làm việc của hiệu trưởng. Từ Du Mạn đi tới phòng làm việc của hiệu trưởng:

“Mời vào.”

Từ Du Mạn đi vào, đóng cửa lại:

“Hiệu trưởng, xin hỏi thầy tìm em có chuyện gì không?” Từ Du Mạn cũng coi như là quen thuộc với hiệu trưởng, bởi vì hàng năm cô đều nhận được một khoản học bổng không nhiều không ít từ chỗ hiệu trưởng.

“Học sinh Từ Du Mạn, tôi biết rõ em từ nhỏ chính là trẻ mồ côi, hơn nữa thành tích học tập xuất sắc, cho nên em đi học ở đây, tôi đều không thu học phí của em, hơn nữa định kỳ sẽ cấp cho em một khoản phụ cấp sinh hoạt cùng học bổng nhất định.”

“Em biết thầy hiệu trưởng rất tốt với em, cho nên em đều ghi nhớ trong lòng.” Từ Du Mạn mơ hồ cảm thấy lo lắng, cô dường như biết hiệu trưởng kế tiếp muốn nói gì rồi. Ngoài lo lắng còn rất là tức giận. Cô vốn cho là lời đồn chỉ dừng lại ở đám học sinh, nhưng mà, lại truyền đến tai hiệu trưởng, hơn nữa khiến hiệu trưởng tự mình tìm cô nói chuyện!

“Trong mắt của các thầy cô, em vẫn luôn là một đứa bé thông minh khéo léo, nhưng sao em có thể làm ra chuyện như vậy?”

“Hiệu trưởng, em chỉ có thể nói, em không có. Thầy tin sao?”

“Vậy các em có quan hệ như thế nào?”

“Em.” Từ Du Mạn nhất thời không biết nên nói như thế nào.

“Từ Du Mạn, nếu như em có thể nói ra hai người có quan hệ thế nào, tôi liền tin em.”

“.” Thái độ của Từ Du Mạn làm cho hiệu trưởng có chút thất vọng.

“Có người tố cáo đến chỗ tôi. Nói em mang đến tiếng xấu cho trường học, vi phạm nội quy, kỷ luật của trường, muốn tôi đuổi học em.”

24. Chương 24: Tôi Là Mang Thai Không Phải Bị Liệt

“Đuổi học?” Từ Du Mạn không nghĩ tới, cuối cùng ai hận cô tới mức muốn cô bị nhà trường đuổi học?

“Ừ. Cho nên, em nhất định phải đưa ra chứng cứ chứng minh quan hệ của hai người là đứng đắn.”

“Hiệu trưởng, em với anh ta thật sự không phải quan hệ mà mọi người tưởng tượng, nhưng bây giờ không có chứng cứ. Chỉ là, cho dù bọn em là quan hệ người yêu, trường học tuy ra lệnh rõ ràng không cho phép học sinh yêu thương, nhưng những học sinh yêu đương trong trường không phải ít, bị trường học phát hiện nhiều nhất chỉ bị ghi một lỗi, không đến mức phải bị đuổi học chứ? Huống chi, bọn em cũng không làm ra chuyện gì gây ảnh hưởng không tốt ở trường học, anh ấy cũng không phải đàn ông có vợ, rồi cuộc nhà trường dựa vào cái gì mà cứ như vậy đuổi học em? Như vậy sợ rằng không thuyết phục đi?”

Chị Tuyết ơi, hai người chưa kết hôn, anh ta còn chưa phải là đàn ông có vợ chứ? Em không có nói láo.

“Chuyện này.”

“Hiệu trưởng, tóm lại nếu như trường học muốn khai trừ em, phải cho em một lý do chính đáng, nếu không em không phục. Kính xin hiệu trưởng nói cho em biết, là ai yêu cầu đuổi học em vậy ạ?”

“Không thể nói. Nhưng là ông ta muốn tôi đuổi học em, tôi cũng không còn cách nào.”

Từ Du Mạn cười cười: “Em biết rồi ạ, cảm ơn thầy hiệu trưởng.”

Nói xong, Từ Du Mạn cũng không quay đầu lại mà rời khỏi phòng làm việc của hiệu trưởng. Từ Du Mạn cũng không biết người trong miệng hiệu trưởng là ai? Chỉ có thể khẳng định chính là địa vị của người kia rất tốt, có thể nói là, quyền lực rất cao. Cho dù Từ Du Mạn biết người kia là ai, cô cũng không có ý định đi tìm, cô không thể không thừa nhận, người kia có muốn gặp cô hay không cũng là một vấn đề, cô cũng chỉ là người bình thường mà thôi. Cô mà đi tìm để làm âm ỉ, chỉ có thể sinh thêm sự cố, làm cho người ta ‘chăm sóc’ cô thêm, cô cũng sẽ trở thành tôm tép nhãi nhép trong mắt người khác.

Từ Du Mạn mặc dù nói tự tin như vậy ở trước mặt hiệu trưởng, đúng lý hợp tình như vậy, nhưng mà trong lòng cô vẫn còn có chút trống rỗng. Cô có năng lực gì mà muốn liều mạng với người ta? Từ Du Mạn từ đầu chí cuối đều không nghĩ đến để cho Cố Uyên hoặc là Mộ Trường Phong giúp một tay. Có lẽ cô chính là đang bài xích, có lẽ cô đã có thói quen tự mình giải quyết tất cả mọi vấn đề, hoàn toàn quên mất còn có người có thể dựa vào, có thể giúp cô. Cố Uyên trở lại trường học liền phát hiện thái độ của người khác đối với Từ Du Mạn chuyển biến lớn. Tùy tiện hỏi một học sinh, Cố Uyên liền biết nguyên do mọi chuyện. Biết Từ Du Mạn còn bị hiệu trưởng gọi tới phòng làm việc, sắc mặt của anh xanh mét, trong con ngươi thoáng qua vẻ âm tàn. Rồi cuộc là ai có lá gan lớn như vậy? Cố Uyên đẩy mắt kính lên, trực tiếp đi tới phòng làm việc của hiệu trưởng. Từ Du Mạn không để ý những người đó bàn luận xôn xao sau lưng, mà trở về nhà. Vừa về đến nhà, Thẩm Mặc Dư liền gọi điện thoại tới.

“A Dư.”

Ở trước mặt Thẩm Mặc Dư, Từ Du Mạn cũng không che giấu thanh âm mệt mỏi của mình.

“Nhóc Mạn, cậu có khỏe không?” Thẩm Mặc Dư lo lắng hỏi.

“Vẫn khỏe, chính là cảm thấy có chút mệt mỏi.”

Từ Du Mạn tùy ý nằm trên ghế sa lon. Mở TV lên. Trong ti-vi đang chiếu phim “Anh yêu về nhà”. Từ Du Mạn trước kia từng xem một chút, cảm thấy nữ chính trong phim quá mức mềm yếu thiện lương, cho nên cũng không xem tiếp nữa.

“Chuyện của cậu, tớ đã nghe nói rồi.”

Thẩm Mặc Dư ập a ập ứng nói, cũng rất tức giận. Đến cùng là người nào? Biết trong lòng Từ Du Mạn khó chịu, tay nắm điện thoại di động không tự giác nắm thật chặt:

“Nhóc Mạn, tớ tới chỗ cậu nhé.”

“Không cần, tớ không sao. Chút chuyện này có thể đả kích Từ Du Mạn tớ thì tớ sẽ không phải Từ Du Mạn rồi. Cậu còn có một tuần nữa là kết hôn rồi, những việc cậu phải làm còn rất nhiều, người trong nhà cậu cũng không cho cậu đi.”

Lời Từ Du Mạn nói cũng không phải không có đạo lý, mỗi ngày cô ra cửa đều có người coi chừng, chỉ sợ cô mất hứng, lựa chọn đào hôn. Như vậy, bọn họ sẽ không thể bám víu vào cây đại thụ Trương Chương Việt rồi. Hiện tại cô còn bị nhốt ở trong phòng, bên ngoài có hai người trông coi.

“Ừ, vậy cậu nhất định phải tự chăm sóc mình thật tốt, mặc kệ những người nhàm chán kia.”

“Cậu còn chưa hiểu rõ tớ sao? Tớ làm sao có thể chịu thiệt chứ?”

“Ừ, vậy tớ cúp trước nhé.”

“Bye.”

A Dư cúp điện thoại nhưng Từ Du Mạn vẫn còn cầm di động. Từ Du Mạn cô có thể có người bạn như thế, thật đã thỏa mãn rồi. Mới tắm xong ra ngoài, liền nghe thấy tiếng chuông cửa. Từ Du Mạn nghĩ sẽ không phải là Mộ Trường Phong chứ? Sau đó nhìn xem áo ngủ của mình, cũng được, coi như kín đáo, cũng không cần thay quần áo rồi! Một lát lười phải thay lại. Lúc Từ Du Mạn mở cửa, còn nghĩ lúc nào nên đổi lại cái lỗ mắt mèo, cái lỗ mắt mèo cũ đã hư rồi, không biết ở bên ngoài là người nào. Đó là chị Tuyết.

“Chị Tuyết, sao chị lại qua đây? Mau vào ngồi đi, đừng làm cháu trai bảo bối của em mệt mỏi.”

Từ Du Mạn dìu Lâm Thiển Tuyết vào nhà, sau đó để cho Lâm Thiển Tuyết thoải mái để chịu ngồi ở trên ghế sa-lon, còn sẵn sóc mà đem gối dựa nhét vào sau lưng của cô. Lâm Thiển Tuyết trong lòng cảm động muốn chết, tiểu nha đầu này, sao lại biết chăm sóc người ta như vậy chứ?

“Chị Tuyết sao lại tới đây? Thật là ngại quá, mấy bữa chưa qua thăm chị rồi.”

Chỉ là cách hai cái cửa mà cô còn không đi qua thăm chị Tuyết, ngược lại còn để cho chị Tuyết sang đây thăm cô, thật là áy náy.

“Giữa chúng ta nói những thứ kia làm gì?”

“Ha ha, cháu trai bảo bối của em có ngoan không?” Từ Du Mạn rót một ly sữa tươi cho Lâm Thiển Tuyết, mình thì uống nước lọc.

“Không ngoan, nó đá chị.” Mặc dù miệng nói như vậy, nhưng vẻ mặt tươi cười dịu dàng, cương chiều của Lâm Thiển Tuyết đã tiết lộ tâm tư của cô.

“Ồ kìa, xem đi, thật nghịch ngợm rồi. Khi nó không ngoan, nó liền đá chị.”

Từ Du Mạn nhìn Lâm Thiển Tuyết, đây chính là một người mẹ. Nhưng mẹ của cô tại sao lại như vậy?

“Chị Tuyết, em có thể sờ nó không?”

“Dĩ nhiên có thể.” Từ Du Mạn dè dặt để tay lên bụng của Lâm Thiển Tuyết, trong chốc lát, Từ Du Mạn liền ngạc nhiên nói: “Chị Tuyết, nó đá, nó thật sự đá em này.”

“Cái bộ dáng này mới giống trẻ con chứ.” Từ Du Mạn trước kia quá trưởng thành rồi. Trưởng thành tới mức khiến cô cũng đau lòng.

“Chị Tuyết, đứa bé sinh ra chị thật sự định một mình nuôi nó sao?”

“Không phải còn em nữa sao? Hai người chúng ta, còn sợ không nuôi nổi một đứa bé à?”

“Nhưng đứa bé không có ba...” Từ Du Mạn lo âu nói.

“Chị sẽ làm cho nó còn hạnh phúc hơn so với những đứa trẻ không có ba. Mạn Mạn, chuyện giữa chị và anh ta, em cũng đừng quan nữa.” Xem đi, lại biến thành Mạn Mạn bà cụ non rồi.

“Aiz, chị Tuyết.” Mộ Trường Phong a Mộ Trường Phong, không phải là tôi không giúp anh nha.

“Được rồi, chị cũng phải về ngủ rồi, còn không ngủ thì tiểu tử này hẳn sẽ kháng nghị với chị đấy.”

“Em đưa chị về.”

“Chị là mang thai không phải bị liệt, không cần khăn trương như vậy.” Nói thì nói như thế, Từ Du Mạn vẫn là không cho cự tuyệt mà đưa Lâm Thiển Tuyết về tận nhà mới quay trở lại.

25. Chương 25: Không Đúng, Là Tôi Quyến Rũ Em

“Sao thầy lại ở đây?”

Cố Uyên, anh tại sao lại chạy tới đây chứ? Ngủ qua một đêm liền đem nơi này thành nhà của anh rồi sao? Vậy cũng không được.

“Không cho tôi vào sao?” Có lúc, da mặt của Cố Uyên thật sự rất dày. Ví dụ như hiện tại, cũng có thể thể dày hơn tường thành rồi.

“Đã trễ thế này, thầy vẫn là không nên đi vào. Nếu không, chuyện bị người giàu có bao nuôi còn chưa qua, lại truyền ra tin đồn học sinh ở chung với thầy giáo, như vậy không tốt lắm? Em thì không sao cả, cũng đã quen rồi, nhưng còn thầy...”

“Mạn Mạn!” Cố Uyên ngắt lời Từ Du Mạn, không cho cô nói tiếp. Từ Du Mạn như thế này không phải là Từ Du Mạn mà anh muốn nhìn thấy.

“Thầy Cố, thầy... vẫn là xin thầy về đi.”

Từ Du Mạn cũng không biết mình tại sao lại thế này? Ở trường học, mọi người chung quanh đều nói xấu sau lưng cô, cô đều có thể thản nhiên đối mặt. Hiệu trưởng tìm cô, muốn đuổi học cô, cô có thể căn cứ vào đạo lý mà bảo hộ quyền lợi của mình. Gặp phải sự châm chọc khiêu khích của Dương Kiệt - kẻ trước kia theo đuổi cô mãnh liệt như vậy, cô có thể cười trừ. Đối với sự quan tâm của bạn tốt, hành động an ủi của chị Tuyết, cô chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp. Nhưng khi nghe thấy âm thanh ‘Mạn Mạn’ bị đè nén của Cố Uyên, cô làm sao lại cảm thấy ủy khuất như vậy, muốn khóc như vậy chứ? Từ Du Mạn bộ dáng tủi thân lại diễm đam đáng yêu như vậy khiến Cố Uyên thở dài, sau đó anh ôm cô vào lòng. Lần này, Từ Du Mạn không né tránh, không giãy giụa.

“Bọn họ nói em bị người giàu có bao nuôi.”

“Ừ, tôi biết rồi.”

“Bọn họ nói em quyến rũ thầy.”

“Ừ, tôi biết rồi.” Từ Du Mạn trừng mắt liếc Cố Uyên, anh lập tức sửa lời:

“Không đúng, là tôi quyến rũ em.”

“Hiệu trưởng nói muốn đuổi học em.”

“Ừ, tôi đã biết. Yên tâm, sẽ không bị đuổi học.”

Ngực chợt nóng hổi, Cố Uyên biết Từ Du Mạn khóc. Quần áo ướt, tâm của anh cũng ướt rồi. Hồi lâu, Từ Du Mạn cuối cùng cũng từ trong lồng ngực của Cố Uyên ngẩng đầu lên, thấy áo sơ mi của anh ướt một mảng lớn, Từ Du Mạn hơi ngượng ngùng. Chỉnh đốn lại tâm tình, Từ Du Mạn mở miệng nói.

“Thầy Cố, mời thầy trở về đi, khuya lắm rồi.”

“Mạn Mạn.”

“Dạ?”

Từ Du Mạn bình thường cảm thấy người khác gọi cô là Mạn Mạn, cô đã quen, tại sao vừa đến trong miệng Cố Uyên, cô lại cảm thấy có chút ý vị sâu xa, cảm giác vẫn chưa thỏa mãn nhỉ? Thật sự là kỳ quái.

“Ha ha, chiều qua cầu rút ván này em vận dụng không sai. Lợi dụng tôi xong, liền quăng tôi qua một bên hả?” Nhưng Từ Du Mạn sao lại cảm thấy Cố Uyên là đang đùa giỡn cô nhỉ?

“Thầy Cố, thầy vẫn nên về đi thôi, đã trễ thế này, ở chỗ của em, không tốt đâu. Mau về đi, mau về đi.”

“Tôi tuy say nhưng nhớ rất rõ, tối hôm qua tôi đã ở đây cả đêm, khi đó sao Mạn Mạn không nói cô nam quả nữ hả?”

Trời ạ, có cần dùng giọng điệu mập mờ như vậy để nói chuyện với cô không? Có cần cuối mỗi lời lại lên giọng ái muội như vậy không? Thật là, vô cùng làm cho người ta không chịu nổi nha.

“Cái đó, thầy Cố, thầy nhớ lắm rồi. Thầy tôi hôm qua không có ở chỗ của em, chúng ta một chút quan hệ cũng không có!”

Từ Du Mạn nóng lòng phải sạch quan hệ với Cố Uyên, không hề chú ý tới nét mặt của anh. Cố Uyên bắt lấy cổ tay của cô, đè cô lên trên tường, vây cô ở giữa hai cánh tay của anh. Sau lưng Từ Du Mạn là vách tường lạnh buốt, phía trước lại kề sát người Cố Uyên, một bên lạnh một bên nóng, có thể nói là như ở giữa hai tầng lửa và băng. Từ Du Mạn thường nhìn thấy trên TV khi nữ chủ bị nam chủ vây lấy như vậy, chân của nữ chủ sẽ mềm nhũn ra, cô vẫn luôn cảm thấy như vậy rất giả dối. Hiện tại có thể gọi là tự thể nghiệm lần đầu tiên, cô rốt cuộc cũng cảm nhận được, quả nhiên phim truyền hình xuất phát từ cuộc sống đời thường.

“Không có quan hệ sao?” Em không phải luôn như thế sao?

“Ha ha, có, đương nhiên có quan hệ. Thầy là thầy giáo, em là học sinh. Nhưng mà quan hệ của chúng ta như vậy vẫn là giữ một khoảng cách thì tốt hơn.”

“Vậy sao? Giữ khoảng cách bao nhiêu? Khoảng cách bằng không sao?”

Khuôn mặt của Cố Uyên bắt đầu chậm rãi tới gần Từ Du Mạn. Từ Du Mạn càng lúc càng khẩn trương, Cố Uyên này, không phải muốn hôn cô chứ? Giáo sư, thầy thật là cầm thú! Lúc khuôn mặt của anh chỉ còn cách mặt cô 0.1 cm, thì ngừng lại. Sau đó anh buông Từ Du Mạn ra, cười to:

“Em vừa rồi không phải nghĩ rằng tôi muốn hôn em chứ?”

“Không phải thế.” Từ Du Mạn đỏ mặt.

“Tôi đi trước. Đã trễ thế này, tôi sợ bị em phi lễ.” Nói xong Cố Uyên liền rời đi.

Từ Du Mạn còn đang đứng tại chỗ:

“Giờ chứ, tôi phi lễ với anh? Rõ ràng, ngày hôm qua anh phi lễ với tôi thì có.”

Thanh âm của Từ Du Mạn càng lúc càng nhỏ. Nói xong, Từ Du Mạn liền trở về phòng.

Từ Du Mạn đến trường học, vẫn là như cũ, các bạn học bàn luận xôn xao, thầy cô giáo khinh thường khi dễ. Điều khác biệt duy nhất chính là, hiệu trưởng không tìm cô nói chuyện đuổi học nữa. Từ Du Mạn cũng không ngây thơ như vậy, lại thật sự cho rằng hiệu trưởng nghe xong lời của cô, cảm thấy cô nói đúng mới không muốn đuổi học cô. Cô chỉ nghe nói Cố Uyên đã đi tìm thầy hiệu trưởng. Đúng vậy, với thế lực nhà Cố Uyên, hiệu trưởng làm sao có thể không dám nghe lời? Nếu không phải gia cảnh của Cố Uyên, cho dù Cố Uyên đi du học nước ngoài về thì thế nào? Hiện nay ‘hải quy’ còn không đáng giá chứ đừng nói là ‘người đi du học về’(*)! Làm sao có thể bố trí cho anh một phòng làm việc riêng như vậy... Còn không phải bởi vì thế lực phía sau anh sao!

*Giải thích tí: ‘hải quy’() có nghĩa là rùa biển có phát âm giống cụm từ ‘người đi du học về’ (), phát âm là [hǎiguī]

Hiện tại cái thế giới này, bất kể nơi nào, cũng vĩnh viễn không thoát được quy tắc ngầm này. Quy tắc ngầm giống như là một tấm lưới, đem toàn bộ mọi người vây ở bên trong, tất cả mọi người đều tự hiểu, còn bàn tán tấm lưới này đẹp mắt hào hoa cỡ nào. Thật là ngu xuẩn. Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Từ Du Mạn cũng không thể không quan tâm đến, cô cũng trốn không thoát cái vận mệnh này, cũng là một người đáng thương vẫn còn đang khổ sở giãy giụa trong tấm lưới này. Mặc kệ nó, dù sao không để cho cô bị đuổi học, cô cứ đi học bình thường. Còn có không đầy một năm nữa, cô sẽ thi tốt nghiệp trung học. Đạo này, một tấm bằng nên xuống mười người thì hết chín người là sinh viên đại học, một là nghiên cứu sinh. Nhưng mà đại học vẫn là phải học. Thật ra, Từ Du Mạn vẫn luôn hiểu rõ tâm tư của các học sinh khác, chẳng qua chính là ba phút nóng hổi sau khi vừa xảy ra chuyện gì đó có thể bắt quái, rồi áp lực học tập quá lớn, bị mấy chuyện của chính mình làm ẹt mỗi đến đâu óc choáng váng, làm gì còn người nào có tâm tư để ý tới chuyện của người khác. Quả nhiên, lúc đầu tất cả mọi người đều bàn tán rất lợi hại, sau đó qua vài ngày, liền đem chuyện của Từ Du Mạn ném ra sau ót. Chỉ có số ít người, lúc đụng phải Từ Du Mạn sẽ nói vài câu.

Thứ bảy tuần này, Từ Du Mạn phải cùng Thẩm Mặc Dư đi đặt mua một số đồ dùng cần thiết, còn phải theo cô ấy đi chụp hình cưới, cho nên buổi tối thứ sáu Từ Du Mạn liền thức đêm viết nốt mấy chương tiểu

thuyết của mấy ngày nay là có thể nghỉ ngơi mấy ngày. Từ Du Mạn thức tới gần 4h sáng mới ngủ, 6h đã bị điện thoại của Thẩm Mặc Dư đánh thức. Gần như chỉ ngủ hai giờ, Từ Du Mạn dù làm bằng sắt, cũng không thể không buồn ngủ. Bị đánh về gật gà gật gù của cô quấy rầy, Thẩm Mặc Dư nhìn thấy có chút nói không nên lời:

“Nhóc Mạn, thành thật trả lời, tối hôm qua mấy giờ mới ngủ hả?”

26. Chương 26: Bản Chất Thật

“Hả? Cậu nói cái gì?” Từ Du Mạn cố gắng đem mắt mở to hơn một chút: “A Dư, cậu nói cái gì vậy?”

“Tối, hồi, cậu, tối, qua, mấy, giờ, mới, ngủ?”

Đây đúng thật là nói từng chữ từng chữ một. Tuyệt đối không có chữ nào dính với nhau. Từ Du Mạn giật thót mình, bộ dáng này của Thẩm Mặc Dư thật sự rất đáng sợ:

“Hi hi, không muộn lắm không muộn lắm.”

“Còn nói không muộn lắm, mắt thâm quầng cả rồi kìa. Vốn là tiểu mỹ nhân xinh đẹp làm sao lại biến thành con gấu trúc, thật đúng là quốc bảo rồi.”

“Chương Việt, anh không nói chuyện thì chết à? Cẩn thận lúc nào động phòng, tôi chính chết anh!”

Trò chuyện với bọn họ, tinh thần của Từ Du Mạn đã tốt hơn rất nhiều. Thẩm Mặc Dư ở một bên cười đến vô tâm vô phế, Trương Chương Việt lại bị lời nói hùng hồn của Từ Du Mạn dọa sợ. Xà hạt nữ nhân, anh ta rốt cuộc cũng nhìn thấy xà hạt nữ nhân là bộ dáng gì rồi. Quá độc ác. Trương Chương Việt ở trong lòng thề, về sau chộc ai cũng không thể chộc Từ Du Mạn, thật sự quá đáng sợ.

“Đi thôi! Đi chọn nhẫn.”

Lúc chọn nhẫn, Thẩm Mặc Dư mỗi lần nhìn thấy một chiếc nhẫn đẹp mắt thì rất thích, nhưng vừa nghe giá tiền liền vội vàng lắc đầu, lắc đầu như trống bỏi vậy, sau đó tiếp tục đi xem những chiếc nhẫn có kiểu dáng khác. Từ Du Mạn hiểu rõ suy nghĩ của Thẩm Mặc Dư, bọn họ vốn là hôn nhân hợp đồng, Thẩm Mặc Dư không muốn thiếu nợ Trương Chương Việt quá nhiều. Thẩm Mặc Dư vẫn đang ở phía trước khổ cực tìm một chiếc nhẫn giá rẻ, Từ Du Mạn cùng Trương Chương Việt chậm rãi đi ở phía sau.

“Anh sẽ đối xử tốt với A Dư chứ?”

Du Mạn đột nhiên hỏi, không nhìn Trương Chương Việt, mà nhìn cô gái nhỏ ở phía trước.

“Chỉ cần cô ấy muốn, tôi đều có thể cho.”

Từ Du Mạn nghĩ, đây chắc là lời cam kết của anh ta. Thật ra con người Trương Chương Việt không tệ, có lẽ, bọn họ lại làm giả thành thật cũng không chừng. Từ Du Mạn bí hiểm cười. Giữa bọn họ không cần cô nhúng tay vào quá nhiều. Sau đó, Từ Du Mạn nhìn thấy Trương Chương Việt lặng lẽ mua một cái nhẫn. Giá của cái nhẫn này đã vượt qua tám con số, là chiếc nhẫn mới được tung ra. Nghe nói là do một nhà thiết kế nổi tiếng ở châu Âu tự tay thiết kế làm ra. Từ Du Mạn ở trong lòng khen ngợi Trương Chương Việt, người đàn ông này, nhìn không ra là người rất cẩn thận chu đáo. diendan

Chiếc nhẫn này, tuy rằng Thẩm Mặc Dư cũng không có vẻ mong đợi mà nhìn chăm chăm vào nó, cũng không vừa đi vừa quay đầu lại nhìn nó. Nhưng Trương Chương Việt cùng Từ Du Mạn đều chú ý phát hiện ra. Thẩm Mặc Dư không chỉ một lần nhìn qua chiếc nhẫn ở bên cạnh nó, dường như lơ đãng, nhưng mỗi lần như vậy Thẩm Mặc Dư giống như cố ý không nhìn tới nó. Không phải là không thích, là sợ nhìn rồi thì không nỡ dời mắt đi. Thật sự, dường như có khả năng tác hợp cho hai người bọn họ. Dù sao cũng kết hôn, nếu có thể thật sự ở bên nhau thì không còn gì tốt hơn. Trương Chương Việt cùng Từ Du Mạn bị Thẩm Mặc Dư gọi qua chỗ cô đứng. Thì ra Thẩm Mặc Dư nhìn trúng một chiếc nhẫn, giá chỉ có hơn một triệu, xem ra vẫn là rất đắt, nhưng Trương Chương Việt và Từ Du Mạn đều biết, ở nơi này, đây gần như là giá rẻ nhất rồi:

“Hai người thấy cái này đẹp không?”

“Đẹp.”

“Đẹp chứ. Mắt nhìn của tớ sao mà sai được chứ? Vậy chúng ta mua cái này được không?”

Thẩm Mặc Dư mong đợi nhìn Trương Chương Việt, giống như cô thật sự rất thích chiếc nhẫn này.

“Được.” Trương Chương Việt đã mua một chiếc nhẫn rất xa xỉ rồi nhưng vẫn đồng ý.

Lúc đưa Thẩm Mặc Dư đi trả tiền, cô thu ngân kia rất khinh thường, thái độ cũng không tốt. Hiếm thấy, Thẩm Mặc Dư không cãi vã với người ta. Trước kia Thẩm Mặc Dư nhìn không quen nhất là loại người này, lần này lại nghe thấy lời nói của nhân viên thu ngân, cũng không tranh luận, ngược lại lôi kéo Trương Chương Việt và Từ Du Mạn nhanh chóng rời đi.

“Không có tiền thì đừng tới chỗ chúng ta mua nhẫn. Vừa không có không tiền, lại muốn giả bộ làm người giàu có, thứ người như thế.”

Sau đó, một nhân viên thu ngân khác lại gần nói:

“Cô đừng nói nữa, người ta mới vừa đi kiểu gì cũng nghe thấy rồi đó.”

“Nghe thì thế nào? Tôi cứ nói.”

“Mới vừa rồi, người đàn ông đi cùng bọn họ đã mua chiếc nhẫn Hoàn Tâm ngày hôm qua mới đến rồi.”

“Hoàn Tâm? !”

“Ừ, chính là Hoàn Tâm.”

“Vậy là khoảng 19 900 000 tệ!”

“Cho nên, người ta không gây phiền toái cho cô là may mắn cho cô đó. Cô nên học cách nhìn người đi, người nào là thật, người nào là giả.”

Không tìm cô ta gây phiền toái sao? Chỉ là không gây phiền toái cho cô ta ngay tại chỗ đó thôi. Ngày hôm sau, nhân viên thu ngân này liền bị đuổi việc. Lý do là mắt chó nhìn người thấp, thiếu chút nữa đắc tội khách hàng lớn của bọn họ.

“Hai người không phải chứ? Bây giờ còn chưa chụp hình cưới?! Còn có 5 ngày, còn có 5 ngày nữa là kết hôn rồi, vậy mà cho đến bây giờ vẫn chưa chụp hình cưới?” Từ Du Mạn vỗ trán. Cô thật không có biện pháp với hai người này.

“Không phải còn 5 ngày nữa sao?” Thẩm Mặc Dư nhỏ giọng nói, bất hạnh bị Từ Du Mạn nghe được.

“Cậu cho rằng thời gian 5 ngày vẫn còn rất dài phải không? Thiệp mời của hai người làm xong chưa?”

“Xong rồi.”

“Đặt khách sạn chưa?”

“Đặt rồi.”

“Phòng tân hôn chuẩn bị xong chưa?”

“Chưa... vẫn chưa.”

“Trời ạ, thật là hoàng đế không gấp thái giám lại gấp.”

Hai người kia thật không xem đám cưới của mình là quan trọng. Người không biết chuyện, chỉ sợ còn có thể cho rằng người kết hôn là cô.

“Không nhiều lời với hai người nữa, hiện tại, lập tức, lập tức đi chụp hình cưới!” Từ Du Mạn dặn dò xong, đi trước bọn họ.

“Mạn Mạn thật hung dữ, cũng may người kết hôn với anh chính là em chứ không phải cô ấy.” Trương Chương Việt khẽ nói với Thẩm Mặc Dư.

“Ha ha, tính tình của cậu ấy chính là như vậy. Mạnh mẽ vang dội ăn nói thẳng thắn, cô ấy như vậy rất ngay thẳng phóng khoáng, không phải sao?”

Thẩm Mặc Dư nói tốt cho Từ Du Mạn. Bởi vì, đều là vật hợp theo loài, người phân theo nhóm, cô và Mạn Mạn, thật đúng là có rất nhiều điểm giống nhau. Nói tốt cho Mạn Mạn cũng giống như đang nói tốt cho chính cô.

“Ừ, đúng thế. Rất thích hợp làm bạn bè.”

“Hai người còn ở phía sau lễ mễ cái gì? Còn không nhanh đi theo. Chụp hình cưới rất phiền toái, thời gian ít sẽ chụp không đẹp.”

“Vâng.”

Thẩm Mặc Dư lên tiếng, lôi kéo Trương Chương Việt nhanh bước theo phía sau Từ Du Mạn. Trương Chương Việt bị Thẩm Mặc Dư lôi kéo, không cảm thấy lôi thôi lếch thếch, ngược lại cảm thấy như vậy là chuyện tốt. A Dư dắt tay của anh dường như rất tùy ý, chính là không coi anh như người ngoài, rất tốt. Từ Du Mạn dẫn Trương Chương Việt cùng Thẩm Mặc Dư đến một tiệm chụp hình có tên Thế Giới Mộng Ảo. Từ Du Mạn quen thuộc đẩy cửa ra. Cô gái ở quầy tiếp tân dẫn bọn họ đến phòng nghỉ.

“Đây là phong cách mới nhất của chúng tôi, xin mời các vị chọn lựa trước.”

“Bà chủ của các chị có ở đây không? Phiền chị mời bà chủ ra đây một chuyện.”

Từ Du Mạn cũng không nhìn quyển catalogue áo cưới mà cô nhân viên phục vụ đưa tới, mà yêu cầu gặp bà chủ. Cô nhân viên phục vụ nhìn thấy khí vũ bất phàm của đám người Từ Du Mạn, nghĩ chính mình cũng không chọc nổi. Hơn nữa vừa tới liền muốn gặp bà chủ, có thể là người quen của bà chủ, cô dĩ nhiên đồng ý.

27. Chương 27: Bà Xã, Em Ghen Sao?

“Em quen bà chủ của họ sao?”

Trương Chương Việt vẫn khó tránh khỏi kinh ngạc. Theo hiểu biết của anh, Từ Du Mạn cũng chỉ là một cô nhi, sao có thể quen biết ông chủ lớn nào chứ? Tiệm chụp hình này mặc dù không lớn, nhưng rất có danh tiếng ở thành phố A. Anh vốn cũng định đến chỗ này chụp hình cưới, không ngờ Từ Du Mạn liền dẫn anh tới đây. Rất nhanh, chỉ nghe thấy bên ngoài phòng nghỉ vang lên tiếng cười như tiếng chuông bạc. Những người đã xem qua Hồng Lâu Mộng đều biết, lần đầu tiên Vương Hi Phượng lên sân khấu, chính là chưa nhìn thấy người, đã nghe thấy tiếng trước tiên. Bà chủ của Thế Giới Mộng Ảo này, cũng là chưa nhìn thấy người, đã nghe thấy tiếng trước, sợ là một nhân vật sắc bén lão luyện giống như Vương Hi Phượng. Rốt cuộc cửa bị đẩy ra, nhìn thấy người rồi.

“Chị Lâm.”

“Ôi, chị nói là ai chứ, tên tuổi lớn như vậy, nhất định phải gọi chị tới, thì ra là em gái Mạn Mạn của chúng ta tới. Em gái Mạn Mạn, em đúng là rất lâu chưa tới thăm chị Lâm rồi.”

“Chị Lâm, em đây không phải tới thăm chị sao? Thẩm Mặc Dư chị đã biết rồi, đây là vị hôn phu Trương Chương Việt của cậu ấy. Đây là bà chủ Lâm Lâm của tiệm Thế Giới Mộng Ảo.”

Trương Chương Việt? Tổng giám đốc của Phong Cổ? Lâm Lâm đối với những nhân vật này đương nhiên là có chút hiểu biết nhất định. Nói chung với mỗi cửa hàng, làm sao có thể không có một chút hiểu biết nhất định về các nhân vật trong giới thượng lưu chứ? Đầu tiên là lo lắng không cẩn thận tự mình rước lấy phiền toái, chọc phải người không nên dây vào. Hai là hiểu biết nhiều một chút đối với việc làm ăn của mình mới có lợi. Trương Chương Việt tự nhiên ở trong phạm vi hiểu biết cần thiết của cô.

“Cô Lâm, ngưỡng mộ đã lâu.”

“Tiểu nhân vật như chúng tôi, tổng giám đốc Trương khiến tôi ngại chết mất.” Hai người bắt tay, nói xã giao một hồi.

“Chúng tôi đi chụp hình cưới. Cô Lâm có kiểu áo cưới nào thích hợp hay không?”

“Có, dĩ nhiên là có rồi.”

Lâm Lâm nhìn thoáng qua quyển catalogue áo cưới ở trên bàn chưa từng được mở ra, sau đó gọi điện thoại. Rất nhanh, một cô gái có khuôn mặt như trẻ con đi vào, đưa cho Lâm Lâm một quyển catalogue áo cưới. Lâm Lâm đưa quyển catalogue áo cưới cho Trương Chương Việt. Cũng không nói rõ các kiểu áo cưới trong quyển catalogue này đẹp như thế nào, có hình dạng gì, dù sao cô tin tưởng mọi người cũng có con mắt quan sát, có được hay không chính họ có thể quyết định, cần bản không cần cô nhiều lời. Nếu như cô liên tục giới thiệu, nói không chừng người khác còn thấy phiền nữa. Ở điểm này, Lâm Lâm làm rất tốt. Cũng khó trách cửa tiệm của cô lại có tiếng như vậy. Sau khi đưa cuốn catalogue áo cưới cho Trương Chương Việt, Lâm Lâm yên tĩnh ngồi ở một bên lẳng lặng chờ đợi. Chụp hình cưới thật sự là một quá trình dài dằng dặc mà nhàm chán, tuy nhiên, nhàm chán chỉ có mình Từ Du Mạn. Thẩm Mặc Dư cùng Trương Chương Việt nha, dài dằng dặc thì dài dằng dặc, ít nhất không nhàm chán như vậy. Đã sớm nói Trương Chương Việt cẩn thận và hiểu rõ, cho nên Trương Chương Việt biết Từ Du Mạn sẽ rất nhàm chán, đã chủ động gọi Cố Uyên tới rồi. Lúc Cố Uyên tới, Thẩm Mặc Dư cùng Trương Chương Việt mới chọn xong, muốn chụp hai bộ áo cưới, chuẩn bị bắt đầu chụp:

“Chọn xong rồi hả?” Cố Uyên hỏi.

“Ừ, có muốn xem một chút hay không, cho chút ý kiến.”

“Không cần, tin tưởng con mắt của cậu. Nhanh đi chụp đi, nếu không hôm nay không chụp xong đâu.”

Cố Uyên nói xong, đi tới ngồi xuống bên cạnh Từ Du Mạn. Cô nhân viên phục vụ của tiệm rất nhanh mang trà đến cho Cố Uyên. Sau đó cũng không đi, bộ dáng háo sắc đứng ở bên cạnh, điển hình của thiếu nữ mơ mộng yêu đương. Cố Uyên cũng không cảm thấy có cái gì không được tự nhiên, ngược lại còn mỉm cười với cô nhân viên phục vụ kia. Cô ta càng thêm vui mừng mở cờ trong bụng rồi. Lúc Cố Uyên và cô phục vụ kia đang trao đổi ánh mắt hăng say, thì Từ Du Mạn lại rất bất mãn. Lúc Trương Chương Việt muốn gọi Cố Uyên tới, mặc dù cô không tỏ thái độ, nhưng mà, rõ ràng Trương Chương Việt gọi anh đến để tiếp chuyện với mình, mặc dù mình không cần, nhưng anh cũng không thể ở trước mặt cô trắng trợn tán gái như vậy chứ, rất không nể mặt cô đó. Đầu óc của Từ Du Mạn luôn hoạt động nên đã có cách rồi. Cái móng dịch một chút về phía Cố Uyên, Từ Du Mạn cũng gần như là ngồi sát vào Cố Uyên rồi. Cô rất tự nhiên đưa tay kéo cổ tay của Cố Uyên. Cô bĩu môi, bắt đầu làm nũng nói:

“Ông xã, anh đã đến rồi cũng không nói chuyện với người ta, lại liếc mắt đưa tình với cô ấy nha.”

Từ Du Mạn oán trách nói, rất giống như một đứa trẻ muốn ăn kẹo. Nói xong, Từ Du Mạn không tự chủ run một cái, má ơi, quá buồn nôn rồi, quả thật đã vượt qua giới hạn của cô rồi. Cố Uyên cúi đầu bật cười, Từ Du Mạn dường như cảm thấy được lúc Cố Uyên cười, lồng ngực của anh rung lên. Cố Uyên dựa sát vào Từ Du Mạn, khẽ cắn vành tai của cô, sau đó nói bên tai cô:

“Bà xã, em ghen sao?”

Từ Du Mạn không ngờ Cố Uyên sẽ có hành động như vậy. Đã gặp qua người da mặt dày, nhưng chưa từng thấy qua người có da mặt dày như vậy. Từ Du Mạn thấy hồi hộp, bèn đẩy anh ra.

“Ai ăn dấm của thầy chứ?”

Quá trình thật bất ngờ, kết cục rất hoàn mỹ. Cô phục vụ kia vốn cũng nhiều tuổi mà còn chưa có bạn trai, tiếp tục không có đàn ông là thành gái ế rồi. Nhưng mà chỗ làm của cô lại là tiệm chụp hình cưới, thử nói xem, người ta tới chụp ảnh cưới có thể là người độc thân sao? Cô độc thân, nhưng là độc thân có khí phách, mới không đi làm tiểu tam của người ta đâu. Cho nên lúc Trương Chương Việt tới, mặc dù cô nhìn người ta nhiều, nhưng nhìn thì nhìn, lại không nghĩ muốn quyến rũ người ta. Vận khí thật tốt, chú rể tiêu chuẩn này còn gọi bạn tới nữa. Má ơi, còn đẹp trai hơn cả chú rể nữa. Vốn cho là mình gặp được số đào hoa, không ngờ đến, cũng là danh hoa đã có chủ. Ông trời sao lại đối đãi bất công với cô như vậy chứ? Ông trời, ban thưởng cho cô một người đàn ông tốt đi. Cô phục vụ u oán rời khỏi phòng nghỉ ngơi. Vẫn là nghe lời mẹ, đi xem mắt thôi.

Từ Du Mạn mục đích coi như đã đạt được, chỉ là bị Cố Uyên ăn một chút đậu hũ mà thôi. Từ Du Mạn luôn luôn đánh đầu thắng đó, không gì cản nổi, Sở Hướng Vô Dịch, nhưng mà, sau khi gặp Cố Uyên, thần thoại bất bại của cô đã bị phá vỡ rồi. Ở trước mặt anh, cô luôn thua thiệt. Cho nên, Từ Du Mạn ở trong

lòng âm thầm thề, cô nhất định phải thắng Cố Uyên một lần. Sau khi Cố Uyên bị đẩy, vẫn giữ vững tư thế ưu nhã nhất của mình, sau đó ngồi trở lại.

“Em không ăn dấm của tôi, vậy em đang ăn dấm của ai?”

28. Chương 28: Anh Chị Tiếp Tục Chơi Nước Miếng

“Ăn dấm của lão Vương.”

Từ Du Mạn ngồi dịch sang bên trái. Cố Uyên ngồi bên phải cô. Cố Uyên cũng dịch sang bên trái.

“Lão Vương là ai?”

Từ Du Mạn lại dịch sang trái rồi nói:

“Là ông chủ của siêu thị ở bên cạnh tiểu khu nhà em, dấm em ăn toàn bộ đều mua ở chỗ ông ấy.”

“Ừ, vậy tôi dứt khoát không làm thầy giáo nữa, mà mở siêu thị bên cạnh tiểu khu nhà em, về sau không ăn dấm của lão Vương nữa, mà ăn của dấm tôi nhé.”

Cố Uyên tiếp tục dịch sang trái. Không thể để cho khoảng cách giữa anh và Từ Du Mạn quá lớn.

“Vậy dấm của thầy có đủ không? Chung cư em ở có rất nhiều người thích ăn dấm, em sợ không đủ.”

Từ Du Mạn vẫn nhích qua trái. Cố Uyên đương nhiên cũng nhích qua bên trái. Dù sao chỉ cần Từ Du Mạn dời, anh cùng dời theo, tuyệt không để cho cô được như ý.

“Dĩ nhiên đủ nhưng dấm của tôi chỉ ột mình em ăn thôi.”

“Em cảm thấy thầy không nên gọi là thầy Cố, phải gọi thầy Hậu (*) mới đúng.”

Thầy Cố không thích hợp. Phải là thầy da mặt dày mới thích hợp. Nói xong Từ Du Mạn lại dịch sang bên trái.

(*) [hòu] có nghĩa là ‘dày’, âm Hán Việt là Hậu

Nhưng mà sự vận động của con người là vô hạn, còn sân vận động chính là có hạn. Ghế sa lon có dài hơn nữa, cũng không đủ cho hai người này dùng. Trong lúc không chú ý, hai người đã di chuyển đến cuối ghế sa-lon, cho nên, Từ Du Mạn rất đáng thương bị té xuống đất. Dĩ nhiên Từ Du Mạn không phải loại người bó tay chịu chết, té cũng phải té chậm lại. Cho nên trong quá trình té xuống, Từ Du Mạn cũng là cố gắng không để ỉnh té xuống. Nhờ thân thể mạnh mẽ của mình, cô bắt được tay của Cố Uyên. Sau đó, Cố Uyên đáng thương, không dựa theo tưởng tượng của Từ Du Mạn đem cô kéo lại, ngược lại anh lại bị cô kéo ngã xuống theo. Hai người cùng nhau ngã xuống góc khuất bên cạnh so-pha. Nghe thấy âm thanh bên trong, cô nhân viên phục vụ mới đi ra lại vội vàng chạy vào. Nhìn thấy hai người “gian phu dâm phụ” bên sofa, liền đỏ bừng cả mặt. Người ta làm bị bắt gặp cũng không đỏ mặt, cô lại đỏ mặt, hoàn toàn không giống một người phụ nữ sắp bước vào hàng ngũ gái ế. Hành động liếc mắt đưa tình trước đó, chỉ sợ là cực hạn của cô rồi. Cô phục vụ cà lăm nói:

“Tôi cái gì cũng không có. . . nhìn thấy... hai... hai người cứ tiếp tục.”

Từ Du Mạn nghe thấy lời nói cẩn thận để ý như vậy của người ta, liền phì cười, hoàn toàn quên mất có người đàn ông đang đè trên người mình. Khả năng tự đùa tự vui của Từ Du Mạn cũng rất cường đại. Cô gái này rốt cuộc là nhìn thấy hay không nhìn thấy đây? Nếu cô ấy nói mình không nhìn thấy, vậy thì đỏ mặt cái gì? Chẳng lẽ thời tiết quá nóng? Ếc. . . Cũng hơi nóng. Nhưng là không đến nỗi đỏ mặt giống như quả cà chua. Không có nhìn thấy, cô ấy tại sao lại muốn nói bọn họ tiếp tục? Tiếp tục cái gì? Cô ấy biết sao? Cô vẫn là một đứa trẻ đơn thuần. Cố Uyên dường như nhìn ra suy nghĩ của Từ Du Mạn, cô còn chưa tỏ thái độ chỉ trích, anh đã mở miệng rồi. Dĩ nhiên, vẫn giữ vững tư thế đè trên người Từ Du Mạn như trước đó. Cố Uyên mị hoặc nói:

“Vị tiểu thư này bảo chúng tôi tiếp tục cái gì đây?”

“Phốc...”

Từ Du Mạn phun ra, Cố Uyên đang tiếp xúc gần gũi với cô gặp nạn đầu tiên. Trên mặt bị phun rất nhiều nước miếng của Từ Du Mạn. Từ Du Mạn vốn cũng không nghĩ tới sẽ tạo thành hậu quả như thế. Vừa thấy vẻ mặt tối tăm của anh, cô không nhịn được, lại phun ra. Khuôn mặt của Cố Uyên như hoa thêu trên gấm, lại dính thêm rất nhiều nước miếng của Từ Du Mạn.

“Em nhất định là cố ý.” Cố Uyên nói.

“Không phải, em thề em không phải cố ý.”

Lúc Cố Uyên và Từ Du Mạn vẫn còn đang đàm luận việc Từ Du Mạn hai lần phun nước miếng đến cùng có phải cố ý hay không, cô phục vụ vẫn một mực đứng bên cạnh xem trò vui nói:

“Anh chị cứ tiếp tục chơi nước miếng.” Nói xong, cô giống như chạy trốn rời khỏi đó.

“Cô ấy mới vừa nói gì?” Từ Du Mạn hỏi.

“A, cô ấy bảo chúng ta tiếp tục chơi nước miếng.”

Vốn nghe thấy lời nói của cô nhân viên phục vụ kia rất bình thường a, sao đến trong miệng Cố Uyên, cứ như vậy làm cho người ta không nhịn được muốn XXYY đây? Chơi nước miếng. . . .Chơi nước miếng. . .

“Ặc, vẫn là không cần, chúng ta cũng lớn như vậy rồi, không tốt.” Từ Du Mạn nói rõ liền cự tuyệt.

Trong mắt Cố Uyên lại lóe sáng. Cúi đầu, thở hơi bên tai cô rồi nói:

“Ai nói nước miếng chỉ có trẻ nhỏ mới chơi? Rõ ràng chính là trò chơi người lớn.”

Từ Du Mạn đoán được Cố Uyên đang có chủ ý gì, vừa định đẩy anh ra, thì môi của anh cũng đã áp xuống rồi. Từ Du Mạn chỉ nghe đầu óc ‘oang’ một tiếng, thật là muốn nổ tung. Đây là lần đầu tiên cô với Cố Uyên hôn môi lúc tỉnh táo. Da mặt của cô dù dày, cũng giống như trời chiều, bầu trời ửng hồng. Cố Uyên vốn chỉ định hôn nhẹ, nhưng Từ Du Mạn lại thất thần rất rõ ràng làm cho anh bất mãn. Anh cần môi dưới của cô, nhân lúc cô còn chưa lấy lại tinh thần, lưỡi cũng đã thăm dò vào doanh trại địch, áp dụng kế hoạch quấy rối, kiên quyết muốn hôn cô đến mất hồn mất vía, hôn đến ý loạn tình mê không thể, hôn đến không cách nào tự kiểm chế. Nụ hôn của anh, mang theo bá đạo, chiếm đoạt, từng tắc ăn mòn thần chí của cô. Khi nào thì Từ Du Mạn đã đưa tay ôm lấy cổ của Cố Uyên, khi nào thì môi của anh không chỉ lưu luyến trên môi của cô, mà bắt đầu liên tục di chuyển đến mắt, cổ, cảm còn cả vành tai nguyên vẹn xinh đẹp của cô. Tại sao phải dừng từ ‘nguyên vẹn’ để hình dung bởi vì trong thời đại học sinh trưởng thành sớm như vậy mà Từ Du Mạn một lỗ tai cũng không có.

“Khụ khụ.”

Ở cửa, Trương Chương Việt ho khan hai tiếng. Anh hoài nghi, nếu anh còn không nhắc nhở hai cái người chẳng phân biệt được trường hợp này, sợ rằng còn không biết lúc nào thì mới có thể dừng lại. Anh cũng đã ở đây nhìn một lúc lâu rồi. Vốn là Thẩm Mặc Dư còn muốn nhìn thêm chút nữa, nhưng cân nhắc đến việc ảnh cưới còn chưa chụp xong, nếu không nhắc nhở, sợ là hôm nay không chụp xong rồi nên mới để cho anh ho khan hai tiếng. Quả nhiên có hiệu quả ngay. Cố Uyên với Từ Du Mạn cuối cùng cũng dừng lại. Nhưng khiến Trương Chương Việt hoàn toàn không ngờ tới là Cố Uyên không đứng dậy ngay lập tức, ngược lại anh lại cùng Từ Du Mạn tiếp tục một nụ hôn dài kiểu Pháp.

Cố Uyên sao lại không xấu hổ nhỉ, nhiều người nhìn như vậy còn có thể hôn tiếp? Từ Du Mạn chỉ biết tiếp nhận nụ hôn của Cố Uyên, bởi vì cô sớm đã bị anh hôn đến đầu óc choáng váng. Ngay cả Cố Uyên lúc nào thì ôm cô dậy, lúc nào thì bế cô lên xe, cô cũng không biết. Bọn họ không trở về nhà mà đưa Thẩm Mặc Dư cùng Trương Chương Việt đi chụp ngoại cảnh. Trên xe, Trương Chương Việt nói với Cố Uyên:

“Cậu được đấy, lúc nào thì thu phục được thế? Tổ đang định giúp cậu làm mai, mới gọi cậu tới. Thì ra là đã phát triển đến mức này rồi. Xem ra tổ đã làm điều thừa rồi.”

29. Chương 30: Buôn Bán Chất Kích Thích

Từ Du Mạn sờ sờ túi áo trên người mình, chau mày. Cô cũng không mang theo ví tiền. Lúc này Cố Uyên đưa ví tiền của anh qua, Từ Du Mạn không chút khách khí nhận lấy ví tiền của anh, lấy ra toàn bộ tiền

bên trong, sau đó đem ví tiền trả lại cho anh. Động tác không có lấy một chút mơ hồ do dự. Mà lúc Từ Du Mạn mở ví tiền ra, trái tim của Cố Uyên căng thẳng, bắt đầu trở nên rất khẩn trương. Sau đó lại từ từ buông lỏng, tảng đá trong lòng cũng rơi xuống. Hoá ra là như vậy, anh rốt cuộc hiểu rõ nguyên nhân Từ Du Mạn đối với anh như vậy. Tiểu nha đầu này, thì ra đang trút giận lên anh đấy. Khó trách!!! Nên tìm thời gian giải thích rõ mọi chuyện, trút giận cũng có thể nhưng để quá lâu thì không thể được. Từ Du Mạn đưa tiền trong ví cho cậu bé. Cậu bé vội vàng nhận lấy, liên tục nói cảm ơn chị, cảm ơn anh. Từ Du Mạn xoa đầu cậu bé:

“Không cần cảm ơn, đi mua vé trước đã.” Nếu không sẽ không kịp.

Cậu bé cũng biết, nói với bà lão: “Bà nội chờ cháu đi mua vé nha.”

Sau đó chạy thật nhanh đến quầy bán vé mua hai vé. Rồi chạy thật nhanh trở về, ngồi xổm bên cạnh bà nội muốn công bà đi vào. Cố Uyên cùng Từ Du Mạn đi qua giúp đỡ, sau đó, hai người liếc mắt nhìn nhau, tạo thành một sự hiểu ngầm ăn ý. Cậu bé công bà nội đi vào trong Thế Ngoại Đào Nguyên, Từ Du Mạn và Cố Uyên đi theo phía sau.

Có một ít người vây xem cho rằng cậu bé như vậy rất không phù hợp với thực tế, có khoản tiền kia, còn không bằng để cho bà nội cậu chữa bệnh hoặc là ăn chút đồ ăn ngon. Nơi mà người có tiền đến để dạo chơi này, quả thật không nên tới. Số tiền kia đủ cho học phí và sinh hoạt phí hai năm của cậu bé, tiêu tiền ở nơi này, thật không đáng giá. Một vài người khác lại cảm thấy, cậu bé như vậy là rất đáng khen, đây là tấm lòng hiếu thuận của cậu bé. Tất cả đều là vì tâm nguyện trước khi lâm chung của bà nội cậu. Tiền không có thì có thể nghĩ biện pháp để kiếm được, nhưng người đã mất thì không trở về được nữa. Cậu bé cũng không đưa bà nội đi đến những nơi xinh đẹp trong Thế Ngoại Đào Nguyên, ngược lại mang bà đến một góc khuất nhỏ không người để ý đến. Từ Du Mạn nếu không đi theo cậu bé, cô căn bản cũng không biết còn có một góc nhỏ như vậy đấy. Cậu bé để bà nội mình xuống, ôm bà lão vào trong ngực nói:

“Bà nội nhìn thấy không? Nơi này... chính là nhà của chúng ta. Bọn họ... bọn họ sửa sang lại nhà của chúng ta rất đẹp, bà nội... người xem, nhà của chúng ta trở nên xinh đẹp như vậy, bà nội... bà cứ nghỉ ngơi đi. Bà chờ cháu, chờ tiểu Cường có bản lĩnh, kiếm được tiền, liền mai táng bà nội ở chỗ này, có được không bà nội?” Không có người trả lời, cậu bé được gọi là tiểu Cường. Từ Du Mạn im lặng rơi nước mắt, Cố Uyên cũng trầm mặc. Thì ra là... thì ra là tiểu Cường đã sớm biết bà nội cậu đã... đã đi rồi. Cũng không biết khóc bao lâu, tiểu Cường nhẹ nhàng đặt bà nội xuống, đứng lên, đi đến trước mặt Từ Du Mạn. Từ trong túi áo móc ra một ít tiền:

“Chị ơi, đây là tiền vừa nãy mua vé còn thừa lại. Tiền mua vé, em sẽ mau chóng trả lại cho chị.”

Từ Du Mạn không nhận lấy tiền mà cậu bé đưa qua:

“Em giữ lại đi. Hỏa táng cần tiền, em đi học cũng cần tiền, những việc cần dùng đến tiền còn rất nhiều. Chút tiền này, cũng không đủ.”

Cậu bé cất tiền vào trong túi, sau đó ánh mắt sáng rực nhìn Từ Du Mạn:

“Chị ơi, số điện thoại của chị là bao nhiêu? Em kiếm đủ tiền sẽ lập tức trả cho chị.”

Cố Uyên đưa cho Từ Du Mạn một cây viết, Từ Du Mạn viết số di động của mình lên lòng bàn tay của cậu bé. Cậu bé hài lòng công bà nội lên, cuối cùng nhìn lại nơi Thế Ngoại Đào Nguyên này một lần nữa, rồi dứt khoát kiên định rời đi.

“Thầy đoán xem, cậu bé có trả tiền lại cho chúng ta hay không?” Từ Du Mạn không hề để ý chính mình nói ra không phải là ‘em’, không phải ‘thầy’ mà là ‘chúng ta’ nhưng Cố Uyên lại chú ý tới.

Cố Uyên nói: “Cậu bé nhất định sẽ trả lại.” Đây là sự tin tưởng đối với tiểu Cường.

“Ừ, em cũng tin tưởng cậu bé nhất định sẽ trả lại. Nhưng mà, em cho cậu ấy số điện thoại không phải là vì để cậu bé trả tiền lại đâu.” Từ Du Mạn nói.

Cô tin tưởng có một ngày, tiểu Cường sẽ gọi điện thoại cho cô, không phải là vì để trả tiền lại. Trải qua chuyện này, Từ Du Mạn thế nào cũng không có nổi hứng thú tiếp tục đi dạo ở cái nơi mỹ lệ nhưng không biết đã chiếm mất nhà của bao nhiêu con người đáng thương nơi đây.

“Chúng ta trở về đi thôi, bọn họ chắc là cũng chụp xong rồi.”

“Ừ.”

Lúc quay về chỗ chụp ảnh, Thẩm Mặc Dư bọn họ mới vừa chụp hình xong. Vừa thấy Từ Du Mạn và Cố Uyên xuất hiện sau một khoảng thời gian biến mất rất lâu, Thẩm Mặc Dư trêu ghẹo nói:

“Thời gian dài như vậy, làm chuyện gì đều đủ chứ hả?”

“Xem ra cậu còn rất có kinh nghiệm.”

“Học theo cậu đó.”

“Không biết ai nói chính mình ‘trò giỏi hơn thầy’ nha. Đúng là ngang sức ngang tài.”

Mắt thấy hai người càng diễn càng ác liệt, rất có bộ dáng muốn “thảo luận” làm mấy tiếng, Cố Uyên nói với Từ Du Mạn:

“Trời sắp tối rồi.”

Trương Chương Việt nói với Thẩm Mặc Dư: “Còn muốn chụp không?”

Sau đó Từ Du Mạn cùng Thẩm Mặc Dư lập tức dừng trận đấu, chui vào xe. Trên đường, Cố Uyên nhận được điện thoại, là Yến Trầm Phong gọi tới. Trương Chương Việt đưa Cố Uyên tới Trầm Luân, anh ta lại không đi vào, mà chờ Thẩm Mặc Dư rời đi. Từ Du Mạn đáng thương bị Trương Chương Việt xách xuống xe, cũng đành phải cùng Cố Uyên đi vào trong Trầm Luân. Cô cũng muốn biết đã xảy ra chuyện gì đấy. Yến Trầm Phong nhìn thấy Cố Uyên và Từ Du Mạn cùng nhau tiến vào, trong lòng lại bắt đầu bất an. Nhưng tình huống bây giờ, đặc biệt không được phép anh đùa giỡn, cũng không còn cái lòng dạ thanh thoi đó nữa.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Bị cảnh sát đột kích tóm được buôn bán chất kích thích.”

Yến Trầm Phong buồn bực nói. Rốt cuộc là ai hãm hại anh như vậy chứ??

30. Chương 31: Cảnh Đẹp Phía Trước

“Bị cảnh sát đột kích tóm được buôn bán thuốc kích thích.” Yến Trầm Phong buồn bực nói. Rốt cuộc là ai hãm hại anh như vậy chứ!

“Buôn bán thuốc kích thích? Trầm Luân không phải cấm chuyện đó sao?” Cố Uyên nhận thấy được mùi vị của âm mưu.

“Đúng vậy. Trầm Luân từ trước đến giờ không cho phép xuất hiện bất kỳ loại thuốc kích thích nào. Nhưng mà, đúng lúc hôm nay có người ở Trầm Luân lên lút buôn bán thuốc phiện thì cảnh sát lại tới đột kích kiểm tra. Vừa vặn lại bị cảnh sát phát hiện. Chính là như vậy.”

Yến Trầm Phong buông tay, tỏ vẻ anh cũng không biết làm sao. Những cảnh sát kia giống như đối địch với anh vậy, nhất định muốn niêm phong Trầm Luân của anh, nói thế nào cũng không thông. Vốn là Yến Trầm Phong cũng cho rằng Trầm Luân nhất định sẽ không xuất hiện chuyện phạm pháp gì, cho nên cũng không cần thiết xây dựng mối quan hệ tốt đẹp với các quán bar khác và cục cảnh sát. Trước đây Cố Uyên đã từng khuyên anh, mặc dù khinh thường việc duy trì kiểu quan hệ này với đám cảnh sát, nhưng việc này cũng là rất cần thiết. Yến Trầm Phong không nghe ý kiến của Cố Uyên, lần này gặp chuyện, ngay cả một người có thể giúp đỡ cũng không có, chỉ có thể nhờ Cố Uyên giúp một tay. Yến Trầm Phong không có gia thế tốt giống như Cố Uyên, anh chỉ là tay trắng làm nên sự nghiệp, mở quán bar làm ăn kiêu ngạo mà thôi. Cố Uyên nghe lời nói của Yến Trầm Phong, tỉnh táo hỏi:

“Bọn họ có ám chỉ cậu đưa tiền gì đó hay không?”

“Có một Phó Cục Trưởng một mình đi tìm tôi nói chuyện, trong lời nói hình như là có ý này.”

Yến Trầm Phong suy nghĩ trong chốc lát, nói.

“Xem ra là có người cố ý hãm hại cậu.” Cố Uyên đẩy kính mắt trên sống mũi.

Mắt kính của Cố Uyên, chưa từng nhìn thấy anh lấy xuống. Người đeo mắt kính, vừa nhìn liền cảm thấy rất lịch sự, giống như phần tử trí thức vậy.

“Yên tâm, chuyện này để tớ xử lý là được rồi.”

“Ừ. Dù do tớ lúc đầu không nghe lời cậu, lo lắng tốt quan hệ với cảnh sát, gặp phải chuyện như vậy, còn làm phiền cậu.” Yến Trầm Phong cảm thấy rất ngại.

“Nên như vậy mà.”

Chẳng ai nghĩ tới, một đôi mắt đào hoa, vừa nhìn đã cảm thấy là một công tử ăn chơi trác táng mà cuối cùng sự thật lại là Yến Trầm Phong sinh ra ở nông thôn. Vừa nhìn đã cảm thấy anh ta là một người rất biết xử lý loại chuyện như vậy, mảnh khảnh chơi đùa thành thạo điêu luyện, không ngờ anh ta thế nhưng có thể nói là ‘gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn’? Tóm lại, hình ảnh của Yến Trầm Phong trong mắt Từ Du Mạn đã thay đổi rất lớn. Yến Trầm Phong ở trong lòng Từ Du Mạn mới vừa được cộng thêm chút điểm, lập tức liền lại bị cô trừ bớt rồi. Chỉ nghe Yến Trầm Phong hí đôi mắt đào hoa của anh ta, trêu chọc nói:

“Hai người phát triển rất nhanh đấy.”

Từ Du Mạn liếc Yến Trầm Phong một cái, không nói gì. Cố Uyên có chút giống như ngầm đồng ý với lời nói của Yến Trầm Phong, mỉm cười không nói. Yến Trầm Phong thật sự là không chịu nổi bộ dáng này của hai người kia, liền đi tới đứng giữa hai người, một tay khoác lên bả vai của Cố Uyên, tay kia chuẩn bị khoác lên vai của Từ Du Mạn, liền bị ánh mắt lạnh nhạt của Cố Uyên đảo qua, cuối cùng bỏ qua ý tưởng đó. Có gì đặc biệt hơn người khác, thật là có phụ nữ liền quên anh em. Yến Trầm Phong trong lòng nghĩ như vậy.

“Được rồi, để thưởng cho cậu đã giúp tớ một tay, mời hai người đi ăn cơm.”

“.....”

Không người nào để ý đến chủ ý tốt của Yến Trầm Phong. Yến Trầm Phong lại nói:

“Cám ơn, là cám ơn, không phải khao thưởng, được chưa?” Ai da, thật không thú vị gì cả.

“Tôi hôm nay không lái xe tới.”

“Được, tớ đi lấy xe.”

Yến Trầm Phong đi ra ngoài. Bên trong Trầm Luân không còn cảnh náo nhiệt thường ngày, mà giống như kỳ tích thật vắng vẻ. Trừ số ít nhân viên phục vụ vẫn còn đang quét dọn vệ sinh thì một người khách cũng không có. Từ Du Mạn nhìn Trầm Luân, có chút cảm giác nói không nên lời. Trước đây mỗi tuần cô đều cùng Thẩm Mặc Dư tới Trầm Luân một lần, kể từ sau khi gặp phải Cố Uyên ở Trầm Luân, dường như rất lâu rồi cô không tới Trầm Luân. Hôm nay vừa tới, Từ Du Mạn liền cảm thấy cảnh còn người mất.

“Không bao lâu, nơi này sẽ giống như trước đây.” Cố Uyên chợt nói.

“Ừm.”

Chẳng mấy chốc, Yến Trầm Phong đã tới rồi:

“Hai người đang làm gì đó? Xe dừng ở bên ngoài rồi, đi thôi.”

Cố Uyên và Từ Du Mạn cùng ngồi ở phía sau.

“Ai da, chúng ta đi chỗ nào ăn cơm đây?” Yến Trầm Phong hỏi.

“Tùy ý.”

“Trên thế giới cũng không có tiệm ăn ‘Tùy ý’ đâu.” Yến Trầm Phong trêu ghẹo.

Từ Du Mạn cảm thấy mình này giờ không nói gì, không khí không tốt, tất cả mọi người cũng không tốt. Hơn nữa, Yến Trầm Phong nói những lời này đã dẫn tới hứng thú trò chuyện của cô.

“Ai nói trên thế giới không có tiệm ăn tên ‘Tùy ý’?” Cô cũng biết một chỗ.

Cố Uyên nâng mắt lên, hứng thú của Yến Trầm Phong cũng bị khơi mào.

“Hả? Em biết sao?”

“Dĩ nhiên.”

Đừng hỏi Từ Du Mạn có biết hay không, cô nói ra, dĩ nhiên là biết rồi. Nếu không cô nói ra làm gì, lại hỏi cô có biết không, vậy thì chúc mừng anh, anh đã trực tiếp xuống cấp, giống như thằng ngốc vậy.

“Đường nào?”

“Đường Xuân Khê.”

“Đường Xuân Khê ở đâu?” Anh thế nào chưa từng nghe qua đây?

Từ Du Mạn chẳng nói gì. Yến Trầm Phong đến cùng có phải người thành phố A hay không?

“Trường trung học cơ sở Lan Lâm anh chung quy có biết không?”

“Trường trung học cơ sở Lan Lâm? Có nghe nói qua, nhưng chưa từng đi qua đó.”

Từ Du Mạn lần nữa im lặng. “Qua đây, tôi lái xe.”

“Em biết lái sao?”

“Tôi không biết. Không chừng tôi sẽ chủ động gây ra tai nạn xe cộ đó.”

Người này không chỉ là ngu ngốc, mà còn là ngu ngốc gấp đôi. Yến Trầm Phong đổi vị trí với Từ Du Mạn. Người ta bởi vì phải thay đổi người lái xe mới đổi chỗ, nhưng Cố Uyên, không có chuyện gì của cậu ta, cậu ta tự nhiên cũng đổi chỗ, ngồi vào ghế tay lái phụ rồi. Cậu chạy lên ghế trước làm gì đây? Nếu cậu ta dám nói là lên nhìn, sợ cô ấy không biết lái, có thể nhìn xem cô ấy có thể thật có thể lái một lần hay không.

“Phong cảnh đường trước đẹp.”

Những lời này của Cố Uyên xác nhận một điểm, đó chính là Cố Uyên là một sắc lang. Thích ngắm người ta, không phải sắc lang thì là cái gì?

31. Chương 32: Làm Cho Người Ta Yêu Thích Phát Điên!

“Phong cảnh đường trước đẹp.” Những lời này của Cố Uyên xác nhận một điểm, đó chính là Cố Uyên là một sắc lang. Thích ngắm người ta, không phải sắc lang thì là cái gì?

Từ Du Mạn từng làm việc tại trường dạy lái xe, quét dọn vệ sinh cho người ta. Huấn luyện viên là người tốt, cũng rất thích tiểu nha đầu Từ Du Mạn này, cho nên liền dạy cô lái xe miễn phí. Khi đó, Từ Du Mạn mới học lớp năm tiểu học. Mà cái quán ăn tên gọi là ‘Tùy ý’ đó, cũng là nơi Từ Du Mạn đã từng làm việc. Kỳ nghỉ sau khi tốt nghiệp tiểu học, Từ Du Mạn đã đi làm ở đó để kiếm tiền đóng học phí, còn có gom tiền trả nợ. Từ Du Mạn rất lâu rồi không lái xe, khó tránh khỏi có chút không thành thạo. Nhưng chỉ trong chớp lát, sau khi Từ Du Mạn quen tay, kỹ thuật điều khiển của cô không hề kém hơn bất kỳ ai. Lúc Từ Du Mạn nói để cho cô lái xe, Cố Uyên cũng không có ý kiến gì, bởi vì anh biết, Từ Du Mạn biết lái xe. Đường Xuân Khê cách đường Xương Lăng chỗ bọn họ bây giờ một đoạn. Yến Trầm Phong nhàm chán liền bắt đầu trêu ghẹo Từ Du Mạn cùng Cố Uyên, nhưng mà cả hai người này cũng không phải là đèn đã cạn dầu, không chịu yếu thế. Người một câu ta một câu, trong lúc đấu võ mồm, rất nhanh đã đến đường Xuân Khê.

‘Tùy ý’ là một quán ăn rất nhỏ, bên trong chủ yếu bán cơm chiên, và mấy món ăn đơn giản khác Quán nhỏ nhưng mùi vị rất ngon. Hơn nữa con người ông chủ rất hiền lành, phần thức ăn luôn nhiều hơn các quán khác, là tiệm ăn học sinh thích nhất. Dĩ nhiên, là học sinh bản thân gia cảnh không tốt. Từ Du Mạn đã rất lâu rồi chưa tới đây. Kể từ sau khi tốt nghiệp, Từ Du Mạn vẫn chưa tới lần nào. Chủ tiệm đã không còn là người chủ trước kia, nhưng vẫn cười hài lòng như vậy sáng rõ như vậy. Từ Du Mạn muốn một phần cơm chiên thịt băm hương cá, Cố Uyên chọn giống Từ Du Mạn. Yến Trầm Phong nói chưa từng ăn món ‘canh cay’, cho nên muốn một phần ‘canh cay’.

“Mạn Mạn trước kia học ở trường trung học Lan Lâm sao?”

Sau khi Yến Trầm Phong đến đường Xuân Khê, không biết vì sao, chợt trở nên u buồn, còn buồn hơn so với việc Trầm Luân bị niêm phong. Nhưng mà trong sâu muộn lại mang theo ngọt ngào. Từ Du Mạn không hiểu được tại sao Yến Trầm Phong không biết nơi này mà hiện tại cái bộ dáng này, lại giống như ở chỗ này có kỷ niệm ngọt ngào rất quan trọng đối với anh.

“Ừ. Nếu không tôi làm sao biết nơi này.”

“Cũng đúng.”

Bữa cơm này không hiểu ra sao, tất cả mọi người ăn không vui vẻ chút nào. Điều duy nhất khiến Từ Du Mạn có chút vui sướng chính là mùi vị cơm chiên vẫn giống mùi vị của trước kia. Ăn cơm xong, Cố Uyên hỏi Từ Du Mạn:

“Muốn đi thăm trường học một chút không?”

Từ Du Mạn liếc mắt nhìn cổng chính trường học ở đối diện, lắc đầu một cái rồi nói:

“Có lẽ không đi. Đi thăm cũng là cảnh còn người mất, không có ý nghĩa gì.”

Yến Trầm Phong trước tiên đưa Từ Du Mạn về nhà, chờ cô đi vào nhà mới cùng Cố Uyên rời khỏi. Từ Du Mạn đứng bên cửa sổ, nhìn chiếc BMW vội vã lái đi, khẽ than thở: “Nếu đã cảnh còn người mất, em đã quên anh, anh còn quay về làm gì?”

Chủ nhật Từ Du Mạn lại bị Thẩm Mặc Dư kéo ra ngoài. Thẩm Mặc Dư cùng Trương Chương Việt giống như quyết tâm muốn tác hợp cho hai người bọn họ rồi, tự nhiên lại gọi Cố Uyên tới. Thẩm Mặc Dư vốn là nhờ Từ Du Mạn giúp cô trang trí phòng tân hôn, nhưng sau khi Từ Du Mạn đến lại cương quyết rằng không có gì cho Từ Du Mạn làm, nhiệm vụ của cô chính là nói chuyện phiếm với Cố Uyên. Từ Du Mạn đối với chuyện này cảm giác sâu sắc không nói nên lời. Dốc hết toàn lực tác hợp một đôi thầy trò, đây không phải là có bệnh thì là gì? Từ Du Mạn ngồi trên ghế sa-lon ở nhà mới của Thẩm Mặc Dư, Cố Uyên ngồi ở bên cạnh Từ Du Mạn giống như lần trước. Trải qua bài học vững chắc lần trước, dù thế nào Từ Du Mạn cũng không giống như lần trước dịch sang một bên, mà không nhúc nhích ngồi im tại chỗ. Cố Uyên lại gần Từ Du Mạn, trong lòng hơi thất vọng, Từ Du Mạn này làm sao lại không biết quá tam ba bận, nhưng mà có thể qua hai rồi.

“Lần trước chuyện kia của bạn thầy đã xử lý tốt chưa?” Vẫn là Từ Du Mạn tìm đề tài.

“Vẫn còn đang xử lý.”

“Xử lý chuyện đó gặp khó khăn sao?”

“Không tính là khó khăn, thật ra thì dứt lốt ít tiền là có thể giải quyết xong. Nhưng Yến Trầm Phong nhất định không cho đưa tiền, cho nên hơi phiền toái một chút.”

Cố Uyên dựa lưng vào ghế sa-lon, tay khoác lên chỗ tựa lưng phía sau của ghế sa-lon, một bộ dạng nhàn nhã tự tại. Nhưng Từ Du Mạn không biết là, nếu từ phía trước nhìn lại thì tay kia của Cố Uyên giống như đang khoác lên vai Từ Du Mạn.

“Mạn Mạn, tôi...”

Cố Uyên định nói gì đó, lại bị Trương Chương Việt ngắt lời.

“Uyen, đưa cho tớ cái đĩnh kia.”

Cố Uyên lười biếng thu tay lại, đứng dậy, đi tới phòng ngủ của Trương Chương Việt, đưa cái đĩnh cho anh ta, sau đó lại đi ra ngoài. Ngồi xuống bên cạnh Từ Du Mạn gọi nhỏ “Mạn Mạn...”

“Nhóc Mạn, nhóc Mạn mau tới đây một chút. Cái thang này luôn chuyển động. Tới đây đỡ giúp tớ.”

Thẩm Mặc Dư cũng rất đúng lúc cắt đứt lời nói của Cố Uyên. Từ Du Mạn nhìn dáng vẻ ản ản của Cố Uyên, cười đến gần hoa rơi loạn. Sau đó lời nói của Cố Uyên lại bị cắt đứt, sau đó lại bị ngắt lời. Chuyện như vậy lặp đi lặp lại nhiều lần, Cố Uyên thật sự là không chịu nổi, im lặng luôn. Từ Du Mạn nhin cười, nói với anh:

“Thầy Cố, cái đó, A Dư thích nhất chính là ngắt lời của người khác, để cho người đó có lời mà không cách nào nói được. Hơn nữa còn lấy làm vinh dự, dùng cái này làm điểm mạnh của mình.”

“” Cái sở thích này tốt, rất tốt.

“Thầy Cố, thầy muốn nói gì chờ lần sau lúc Thẩm Mặc Dư không có mặt mới nói, được không?”

Lời nói của Từ Du Mạn làm Cố Uyên tỉnh ra, anh quá nôn nóng rồi. Không phải muốn nhân lúc Thẩm Mặc Dư không có mặt mà nói, mà là nói lúc chỉ có hai người bọn họ. Nếu không, không phải cho bọn học xem kịch vui miễn phí sao. Cái này không thể được. Cũng may, lần này bị cắt ngang, bây giờ thật không phải thời cơ tốt để nói ra.

“Em, đây là lần thứ bao nhiêu bị ngắt lời rồi?” Cố Uyên hỏi

32. Chương 33: Tâm Tư Của Cố Uyên

Lần này không phải là em bị ngắt lời, mà là thầy bị ngắt lời đó.”

Từ Du Mạn nhấn mạnh hai chữ ‘em’ và ‘thầy’. Không ngờ, lời nói của Từ Du Mạn làm cho Cố Uyên mất hứng.

“Tôi đang nói chuyện với em, dĩ nhiên là ngắt lời em rồi.”

Ngồi chơi tới sau khi ăn cơm trưa xong, Từ Du Mạn liền định về nhà. Ngây ngốc ở đó cũng không có gì thú vị, còn không bằng về nhà hoàn thành mấy bản thảo còn đang chất đống kia. Cố Uyên muốn đưa Từ Du Mạn về nhà, Từ Du Mạn lấy cớ mà không đồng ý. Từ Du Mạn mở cửa xe, lại bị Cố Uyên đóng lại:

“Không cho em lên thì cứ việc nói thẳng, cần gì phải như vậy.”

Từ Du Mạn rất tức giận nhưng Cố Uyên nghe lời nói của cô lại phì cười. Nói thật, Cố Uyên cười lên, thật đúng là ngàn vàng phong tình.

“Làm sao có thể không cho em lên? Ngồi ghế trước.”

Cố Uyên rất lịch sự giúp Từ Du Mạn mở ra cửa xe bên tay lái phụ, sau đó khom lưng, mời cô lên xe. Cố Uyên đi vòng qua đầu xe, ngồi vào vị trí tài xế. Hiện tại chỉ có hai người bọn họ. “Mạn Mạn.” Cuối cùng, mục đích của Cố Uyên vẫn không đạt được. Ông trời thật không tốt. Lúc Cố Uyên chuẩn bị nói ra, quay đầu sang, lại nhìn thấy Từ Du Mạn sớm đã ngủ thiếp đi. Cố Uyên bất đắc dĩ cười, mấy ngày nay tiểu nha đầu này nhất định mệt chết rồi. Lái xe vào chung cư của Từ Du Mạn, xe dừng lại, Cố Uyên cũng không vội đánh thức Từ Du Mạn. Con người, lúc ngủ cũng đều thể hiện một vẻ đẹp không giống lúc ban ngày. Từ Du Mạn lúc ngủ rất giống một đứa con nít, đơn thuần, yên tĩnh. Hai mắt nhắm chặt hơi rung động, xem ra cô ngủ cũng không yên ổn. Cố Uyên nhìn thấy chân mày của cô càng lúc càng nhíu chặt, còn có khóe mắt chảy xuống giọt nước mắt, trong lòng căng thẳng. Có một tảng đá đè trong lòng anh, làm cho anh không thở nổi. Cố Uyên thật sâu hối tiếc, tự trách mình.

Lúc trước anh rời khỏi cô, hiện tại còn có tư cách gì nói chuyện lúc trước của anh. Anh có tư cách gì. Khó trách, Mạn Mạn đã biết anh là ai, nhưng vẫn không nhận thức anh, thậm chí thái độ đối với anh càng kém hơn, đây không phải đại biểu Mạn Mạn đang tức giận, đang phẫn nộ, đang kháng nghị sao. Ai da, anh nên làm gì mới phải, nên làm gì đây? Cố Uyên nhẹ nhàng vuốt ve gò má của Từ Du Mạn, sau đó, giống như ma xui quỷ khiến hôn lên đôi mắt của cô. Môi dính vào nước mắt của cô, anh vươn lưỡi ra, sau đó, trong miệng có vị mặn, trong lòng lại trở nên khổ sở.

Anh biết rõ 12 năm này Mạn Mạn có cuộc sống như thế nào? Lúc anh ở Anh vẫn luôn chú ý đến tin tức của cô. Anh biết, sau khi anh rời đi, cha anh cho cô một tấm chi phiếu 200 ngàn tệ, còn tìm cha mẹ nuôi cho cô. Đây là điều kiện để anh đồng ý ra nước ngoài. Sau đó, mẹ nuôi của cô ngã bệnh, cô lấy ra toàn bộ tiền ở trong thẻ ngân hàng để chữa bệnh ẹ nuôi, nhưng vẫn không chữa khỏi. Tiền dùng hết rồi, mẹ nuôi mất rồi. Cha nuôi ghét bỏ cô, vứt bỏ cô. Khi đó, cô mới 10 tuổi. Sau đó gặp được mẹ Vương, mẹ Vương không có con, đối xử với cô giống như con gái ruột. Cô làm công ở rất nhiều chỗ, trường học lái xe, tiệm ăn ‘Tùy ý’, còn có rất nhiều nơi khác. Sau khi cô có một chút tiền thì tự mình thuê một căn phòng nhỏ, mua

một cái máy vi tính, bắt đầu viết tiểu thuyết trên mạng internet. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Sau đó cuộc sống của cô mới dần khá hơn.

Sách của cô anh đều xem qua toàn bộ, văn phong rất tinh tế, bên trong luôn để lộ ra chút ưu thương nhàn nhạt. Anh biết cô mỗi ngày làm chuyện gì, đau lòng hay là vui vẻ, anh cũng biết cô có bạn tốt, yêu đương, hay thất tình. Nhưng mà anh chỉ có thể nhìn, lại không thể chia sẻ với cô. Không biết lúc đầu anh là bởi vì đồng cảm, hay là cái gì, nhưng hiện tại anh biết, trong lòng anh có cô, xua đi không được. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ cha giao cho anh, anh liền vội vã trở về nước. Anh biết, muốn tiếp cận cô cũng không dễ dàng, cho nên anh lựa chọn đến trường học của cô làm thầy giáo của cô. Tối thiểu, mỗi ngày anh đều có thể nhìn thấy cô. Sau đó, anh bắt đầu mỗi ngày chỉ nhìn thấy cô, nên bắt đầu từ từ tiếp cận cô, muốn xông vào cuộc sống của cô.

Lúc đầu gặp cô ở Trầm Luân, mặc dù biết cô thường đến Trầm Luân, nhưng tận mắt nhìn thấy thì anh lại có cảm giác hoàn toàn khác. Cho nên anh tức giận. Ngộ nhỡ cô uống say, ngộ nhỡ cô gặp phải người xấu, ngộ nhỡ... Bao nhiêu cái ngộ nhỡ, anh không dám nghĩ tới. Nên anh đối với cô lạnh lùng, hờ hững. Sau khi về nhà Trầm Phong, anh mới bắt đầu ảo não. Anh như vậy, không phải đánh mất một khởi đầu tốt rồi sao? Ngày hôm sau, cô đi trễ. Thật ra thì cũng không có muộn. Anh phạt cô đứng, không ngờ lại phạt tới một đóa hoa đào. Nhưng anh biết, cô không hề thích Dương Kiệt, mặc dù Dương Kiệt là con trai độc nhất của Phó Thị Trưởng, gia thế hiển hách, và cũng là trưởng ban Thể Dục hội học sinh. Nhưng mà anh không để cậu ta vào trong mắt, bởi vì anh hiểu Mạn Mạn của anh không thích cậu ta. Nếu như cô thích, bọn họ đã sớm ở cùng một chỗ. Nhưng anh cũng biết, Mạn Mạn vẫn còn không quên được người đàn ông kia, người đã bỏ rơi Mạn Mạn.

Sau đó gặp nhau ở quảng trường Kim Phủ, anh cho rằng cô là đi xem mắt, trong lòng rất tức giận. Cô chẳng lẽ cứ như vậy muốn gả mình ra ngoài sao? Cô tốt đẹp như vậy, muốn gả cũng chỉ có thể gả cho anh. Sau lại nghe cô nói đi với bạn, anh mới nghĩ đến, Mạn Mạn làm sao có thể chạy đi xem mắt đây. Sau đó, bạn thân của Mạn Mạn là Thẩm Mặc Dư cùng A Việt vừa ý nhau, Mạn Mạn dẫn bọn họ đến chỗ mẹ Vương. Ngày đó, anh đùa với cô, quả nhiên, phản ứng của cô thật đáng yêu. Anh không muốn thừa nhận, lúc Mạn Mạn gấp miếng cá kia cho anh, anh tự nhiên rất không có tiền đồ mà nổi lên phản ứng, giống như lần đó Mạn Mạn ở trong phòng làm việc của anh sử dụng cái ly uống nước của anh vậy. Mạn Mạn từ nhỏ gần như sống một mình, rất nhiều năng lực cũng rất mạnh, bao gồm cả việc xử lý chuyện 'mảnh thủy tinh' của Dương Nguyệt Ý. Sau khi ăn cá xong, gặp phải sự trả thù của đám người ăn trộm. Đám ăn trộm kia trộm ví tiền của anh, bên trong không có nhiều tiền nhưng lại có anh chụp chung của anh và Mạn Mạn trước kia. Cho nên dù biết rất rõ ràng đó là cạm bẫy, anh vẫn đuổi theo. Thân thủ của Mạn Mạn rất lợi hại, bởi vì cô cũng đã từng làm công ở võ quán Taekwondo. Sau khi xử lý bọn ăn trộm, Mạn Mạn cư nhiên đối xử lạnh lùng với anh, anh không rõ nguyên nhân, cô còn không cho anh đi vào chung cư của cô. Tối về, anh cả đêm không ngủ được, mất ngủ.

Chương 34: Cướp xe, xin mời lái xe đến chỗ vắng vẻ

Không ngờ, cô lại bị ốm. Ở nhà cô, anh đụng phải một người đàn ông, anh chưa bao giờ biết sự tồn tại của người đàn ông này, chưa nhìn thấy qua bất kỳ tài liệu nào cho thấy hắn từng xuất hiện bên cạnh Mạn Mạn. Nhưng mà, mức độ quan tâm của người đàn ông này đối với Mạn Mạn rất không bình thường. Bọn họ đánh nhau một trận, bởi vì một hiểu lầm nhỏ. Người đàn ông kia là ai? Trở về tra tài liệu, người đàn ông kia lại là tổng giám đốc Mộ Trường Phong của tập đoàn Mộ thị. Nhưng anh vẫn không biết Mộ Trường Phong và cô có quan hệ như thế nào?

Muốn tổ chức đại hội thể dục thể thao. Anh cố ý gọi Mạn Mạn vào phòng làm việc, cố ý làm cho cô lại dùng ly của anh để uống nước. Bởi vì lúc ăn cá, Mạn Mạn nói hai người bọn họ đã thanh toán hết nợ nần. Không, bọn họ vĩnh viễn sẽ không thanh toán xong. Không ngờ, dì cả mẹ của cô đột nhiên lại tới, nhìn thấy dáng vẻ quần bách của cô, tâm tình của anh chợt trở nên rất tốt. Toàn bộ sự khó chịu trong mấy ngày nay đều bị ném ra ngoài chín tầng mây. Anh giúp Mạn Mạn mua băng vệ sinh, bởi vì anh có xem qua một đoạn quảng cáo băng vệ sinh, nói: yêu người ấy, thì hãy vì người ấy mà mua băng vệ sinh đi. Anh muốn nói, anh nguyện ý vì Mạn Mạn mà mua băng vệ sinh cả đời.

Thời điểm diễn ra đại hội thể dục thể thao, rõ ràng đã nhìn ra Mạn Mạn có gì đó bất thường. Nhưng anh không thể quá nóng vội, hừ cô ngã thì làm thế nào? Anh cũng tin tưởng, cô sẽ xử lý tốt chuyện này. Quả

nhân, Mạn Mạn xử lý rất tốt. Chỉ là không ngờ, người khởi xướng chuyện này là Dương Nguyệt Ý. Trường học khai trừ Dương Nguyệt Ý. Vốn là với gia thế của Dương Nguyệt Ý, muốn lần nữa tìm trường học mới tốt hơn thì không có gì khó khăn. Nhưng anh không cho phép trường nào nhận cô ta thì trường đó cũng không dám nhận. Tổn thương người Mạn Mạn, anh một chút cũng sẽ không bỏ qua. Rồi thì có một cậu con trai tỏ tình với Mạn Mạn, dĩ nhiên, anh không hề vui mừng. Sau đó trời mưa, Dương Kiệt cùng Tống Lâm Bạch tranh nhau muốn đưa Mạn Mạn về nhà, cô cũng không đồng ý với người nào. Rất tốt, làm rất tốt. Anh đi tới bên cô, cho là cô sẽ đi về cùng anh, không ngờ tự nhiên Mộ Trường Phong cũng tới. Mạn Mạn lại đi theo Mộ Trường Phong về nhà. Không cam lòng liền đi theo Mạn Mạn về nhà. Cái tên Mộ Trường Phong kia quả nhiên ở trong nhà của cô. Tức giận, trong lòng anh vô cùng tức giận. Anh đi về, không muốn để cho Trầm Phong nhìn thấy cái bộ dáng này của mình, cho nên anh lựa chọn đi tới một quán bar khác, Nghịch Lưu. Lúc uống rượu, anh chợt có một chủ ý. Sau đó, người phục vụ kia quả nhiên gọi cô tới.

Đêm đó, anh thiếu chút nữa đã không khống chế được mình. Lúc ở Thế Ngoại Đào Nguyên đưa tiền cho tiểu Cường, Mạn Mạn mở ví tiền của anh ra, mặt không đổi sắc thì anh biết Mạn Mạn đã sớm biết thân phận của anh rồi. Thì ra cái lần bị ăn trộm, cô đã biết thân phận của anh rồi nên mới đối với anh lạnh lùng như vậy. Biết được nguyên nhân, cái hồ trong lòng liền nhỏ đi rất nhiều. Ít nhất, không mờ mịt như lúc đầu. Tiếp cận Mạn Mạn, mọi chuyện đều thuận lợi như anh tưởng tượng. Anh dần dần đã xông vào cuộc sống của cô. Chỉ là, trong lòng anh vẫn còn hai cái hồ chưa bước qua được.

Một là không biết Mạn Mạn có còn yêu Lục Khiêm hay không. Còn nữa, không biết cô có quan hệ gì với Mộ Trường Phong. Aiz...Cố Uyên nhìn gương mặt ngủ say của Từ Du Mạn, vuốt ve làn da nhẵn nhụi của cô, cảm xúc rất sâu nặng. Mạn Mạn ơi Mạn Mạn, anh nên dùng thái độ như thế nào đối với em đây, em làm sao mới có thể tiếp nhận anh đây?

Dung nhan yêu kiều như vậy ở nơi anh có thể đụng tay đến, đôi môi đỏ tươi giống như trái anh đào màu đỏ dụ người ta hái, một mỹ nữ, cũng là người con gái anh đặt trong lòng, không hề phòng bị mà ngủ thiếp đi trước mặt anh như vậy. Hơn nữa đôi môi còn hơi nhúc nhích giống như đứa bé, bạn có thể nhịn được sao? Có thể sao? Nếu như có thể, vậy thì chứng minh bạn là người đàn ông không bình thường. Mặc kệ bạn nhịn được hay không nhịn được, dù sao Cố Uyên chính là không nhịn được. Anh chậm rãi cúi đầu, khoảng cách xa giống như Thiên Sơn Vạn Thủy vậy, thời gian lúc này, giống như trải qua cả ngàn vạn năm. Rất cuộc, Cố Uyên đã hôn lên đôi môi mà anh ngày đêm nhớ thương kia. Sự tuyệt vời của Từ Du Mạn, khiến anh nhẹ nhàng cảm thán. Anh không dám dùng quá sức khi hôn, sợ sẽ đánh thức cô dậy. Nhưng làm Cố Uyên vui vẻ mở cở trong bụng chính là Từ Du Mạn chủ động đáp lại anh. Trong giấc mộng, Từ Du Mạn lại nhiệt tình hơn nhiều so với mấy lần trước. Cô chủ động vươn lưỡi dò vào trong miệng anh, trêu chọc anh. Cố Uyên cảm thấy có một cỗ nhiệt lưu tuôn ra hướng về bụng dưới, cái bộ vị đó của anh đã sớm ngẩng đầu ưỡn ngực, kêu gào muốn cô. Từ Du Mạn nhiệt tình như lửa, anh cũng như lửa đốt người. Lại có người dội lên một chậu nước lạnh. Có người đang gõ cửa sổ xe.

Cố Uyên bất đắc dĩ nhìn chỗ nào đó của chính mình, thêm vài lần nữa, sợ là sẽ làm nó bị phế luôn. Vậy thì không thể được, anh còn là xử nam đấy. Cửa sổ xe gõ mấy cái, liền không có động tĩnh nữa. Cố Uyên tò mò mở cửa xe, đi ra ngoài xem là ai đã gõ cửa sổ xe. Người thì không nhìn thấy, nhưng anh lại thấy có tờ giấy. Trên tờ giấy có chữ viết bằng bút bi: ‘Cướp xe, xin mời lái xe đến nơi vắng vẻ’. Cố Uyên thấy buồn cười. Là ai lại có sáng ý, có phong cách hài hước như vậy. Lúc anh xuống xe, Từ Du Mạn liền mở mắt ra. Ánh mắt cô có chút ngây ngốc. Từ từ, cô lấy tay sờ sờ môi của mình. Không biết cô đang suy nghĩ gì. Sau khi Cố Uyên đem tờ giấy kéo xuống liền gấp lại tử tế bỏ vào trong túi áo. Định đánh thức Từ Du Mạn dậy. Mở cửa xe, xác thực nhìn thấy cô đã tỉnh rồi. Cố Uyên hơi lúng túng. Giống như phản xạ có điều kiện, anh đẩy mắt kính một cái:

“Tỉnh rồi thì xuống đi, về tới nhà rồi.” Cố Uyên sửa sang lại một chút rồi nói

“A...” Lần này Cố Uyên có chút cảm thấy kỳ quái, anh đi theo Từ Du Mạn vào nhà cô, cô thể nhưng không nói gì? Ngược lại còn chủ động rót cho anh một ly nước. Cố Uyên đã nhìn ra, Từ Du Mạn là có chuyện muốn nói. Hơn nữa, nhất định là lời nói mà anh không muốn nghe thấy. Anh uống một hớp nước, để cái ly ở trên bàn trà, thở dài,

“Có cái gì em cứ nói đi.”

33. Chương 34: Cướp Xe, Xin Mời Lái Xe Đến Chỗ Vắng Vẻ

Không ngờ, cô lại bị ốm. Ở nhà cô, anh đừng phải một người đàn ông, anh chưa bao giờ biết sự tồn tại của người đàn ông này, chưa nhìn thấy qua bất kỳ tài liệu nào cho thấy hắn từng xuất hiện bên cạnh Mạn Mạn. Nhưng mà, mức độ quan tâm của người đàn ông này đối với Mạn Mạn rất không bình thường. Bọn họ đánh nhau một trận, bởi vì một hiểu lầm nhỏ. Người đàn ông kia là ai? Trở về tra tài liệu, người đàn ông kia lại là tổng giám đốc Mộ Trường Phong của tập đoàn Mộ thị. Nhưng anh vẫn không biết Mộ Trường Phong và cô có quan hệ như thế nào?

Muốn tổ chức đại hội thể dục thể thao. Anh cố ý gọi Mạn Mạn vào phòng làm việc, cố ý làm cho cô lại dùng ly của anh để uống nước. Bởi vì lúc ăn cá, Mạn Mạn nói hai người bọn họ đã thanh toán hết nợ nần. Không, bọn họ vĩnh viễn sẽ không thanh toán xong. Không ngờ, dì cả mẹ của cô đột nhiên lại tới, nhìn thấy dáng vẻ quần bách của cô, tâm tình của anh chợt trở nên rất tốt. Toàn bộ sự khó chịu trong mấy ngày nay đều bị ném ra ngoài chín tầng mây. Anh giúp Mạn Mạn mua băng vệ sinh, bởi vì anh có xem qua một đoạn quảng cáo băng vệ sinh, nói: yêu người ấy, thì hãy vì người ấy mà mua băng vệ sinh đi. Anh muốn nói, anh nguyện ý vì Mạn Mạn mà mua băng vệ sinh cả đời.

Thời điểm diễn ra đại hội thể dục thể thao, rõ ràng đã nhìn ra Mạn Mạn có gì đó bất thường. Nhưng anh không thể quá nóng vội, hù cô ngã thì làm thế nào? Anh cũng tin tưởng, cô sẽ xử lý tốt chuyện này. Quả nhiên, Mạn Mạn xử lý rất tốt. Chỉ là không ngờ, người khởi xướng chuyện này là Dương Nguyệt Ý. Trường học khai trừ Dương Nguyệt Ý. Vốn là với gia thế của Dương Nguyệt Ý, muốn lần nữa tìm trường học mới tốt hơn thì không có gì khó khăn. Nhưng anh không cho phép trường nào nhận cô ta thì trường đó cũng không dám nhận. Tổn thương người Mạn Mạn, anh một chút cũng sẽ không bỏ qua. Rồi thì có một cậu con trai tỏ tình với Mạn Mạn, dĩ nhiên, anh không hề vui mừng. Sau đó trời mưa, Dương Kiệt cùng Tống Lâm Bạch tranh nhau muốn đưa Mạn Mạn về nhà, cô cũng không đồng ý với người nào. Rất tốt, làm rất tốt. Anh đi tới bên cô, cho là cô sẽ đi về cùng anh, không ngờ tự nhiên Mộ Trường Phong cũng tới. Mạn Mạn lại đi theo Mộ Trường Phong về nhà. Không cam lòng liền đi theo Mạn Mạn về nhà. Cái tên Mộ Trường Phong kia quả nhiên ở trong nhà của cô. Tức giận, trong lòng anh vô cùng tức giận. Anh đi về, không muốn để cho Trần Phong nhìn thấy cái bộ dáng này của mình, cho nên anh lựa chọn đi tới một quán bar khác, Nghịch Lưu. Lúc uống rượu, anh chợt có một chủ ý. Sau đó, người phục vụ kia quả nhiên gọi cô tới.

Đêm đó, anh thiếu chút nữa đã không khống chế được mình. Lúc ở Thế Ngoại Đào Nguyên đưa tiền cho tiểu Cường, Mạn Mạn mở ví tiền của anh ra, mặt không đổi sắc thì anh biết Mạn Mạn đã sớm biết thân phận của anh rồi. Thì ra cái lần bị ăn trộm, cô đã biết thân phận của anh rồi nên mới đối với anh lạnh lùng như vậy. Biết được nguyên nhân, cái hồ trong lòng liền nhỏ đi rất nhiều. Ít nhất, không mờ mịt như lúc đầu. Tiếp cận Mạn Mạn, mọi chuyện đều thuận lợi như anh tưởng tượng. Anh dần dần đã xông vào cuộc sống của cô. Chỉ là, trong lòng anh vẫn còn hai cái hồ chưa bước qua được.

Một là không biết Mạn Mạn có còn yêu Lục Khiêm hay không. Còn nữa, không biết cô có quan hệ gì với Mộ Trường Phong. Aiz...Cố Uyên nhìn gương mặt ngủ say của Từ Du Mạn, vuốt ve làn da nhẵn nhụi của cô, cảm xúc rất sâu nặng. Mạn Mạn ơi Mạn Mạn, anh nên dùng thái độ như thế nào đối với em đây, em làm sao mới có thể tiếp nhận anh đây?

Dung nhan yêu kiều như vậy ở nơi anh có thể đụng tay đến, đôi môi đỏ tươi giống như trái anh đào màu đỏ dụ người ta hái, một mỹ nữ, cũng là người con gái anh đặt trong lòng, không hề phòng bị mà ngủ thiếp đi trước mặt anh như vậy. Hơn nữa đôi môi còn hơi nhúc nhích giống như đứa bé, bạn có thể nhịn được sao? Có thể sao? Nếu như có thể, vậy thì chứng minh bạn là người đàn ông không bình thường. Mặc kệ bạn nhịn được hay không nhịn được, dù sao Cố Uyên chính là không nhịn được. Anh chậm rãi cúi đầu, khoảng cách xa giống như Thiên Sơn Vạn Thủy vậy, thời gian lúc này, giống như trải qua cả ngàn vạn năm. Rất cuộc, Cố Uyên đã hôn lên đôi môi mà anh ngày đêm nhớ thương kia. Sự tuyệt vời của Từ Du Mạn, khiến anh nhẹ nhàng cảm thán. Anh không dám dùng quá sức khi hôn, sợ sẽ đánh thức cô dậy. Nhưng làm Cố Uyên vui vẻ mở cở trong bụng chính là Từ Du Mạn chủ động đáp lại anh. Trong giấc mộng, Từ Du Mạn lại nhiệt tình hơn nhiều so với mấy lần trước. Cô chủ động vươn lưỡi dò vào trong miệng anh, trêu chọc anh. Cố Uyên cảm thấy có một cỗ nhiệt lưu tuôn ra hướng về bụng dưới, cái bộ vị đó của anh đã sớm ngẩng đầu ưỡn ngực, kêu gào muốn cô. Từ Du Mạn nhiệt tình như lửa, anh cũng như lửa đốt người. Lại có người dội lên một chậu nước lạnh. Có người đang gõ cửa sổ xe.

Cố Uyên bất đắc dĩ nhìn chỗ nào đó của chính mình, thêm vài lần nữa, sợ là sẽ làm nó bị phế luôn. Vậy thì không thể được, anh còn là xử nam đây. Cửa sổ xe gõ mấy cái, liền không có động tĩnh nữa. Cố Uyên tò mò mở cửa xe, đi ra ngoài xem là ai đã gõ cửa sổ xe. Người thì không nhìn thấy, nhưng anh lại thấy có tờ giấy. Trên tờ giấy có chữ viết bằng bút bi: ‘Cướp xe, xin mời lái xe đến nơi vắng vẻ’. Cố Uyên thấy buồn cười. Là ai lại có sáng ý, có phong cách hài hước như vậy. Lúc anh xuống xe, Từ Du Mạn liền mở mắt ra. Ánh mắt cô có chút ngây ngốc. Từ từ, cô lấy tay sờ sờ môi của mình. Không biết cô đang suy nghĩ gì. Sau khi Cố Uyên đem tờ giấy kéo xuống liền gấp lại tử tế bỏ vào trong túi áo. Định đánh thức Từ Du Mạn dậy. Mở cửa xe, xác thực nhìn thấy cô đã tỉnh rồi. Cố Uyên hơi lúng túng. Giống như phản xạ có điều kiện, anh đẩy mắt kính một cái:

“Tỉnh rồi thì xuống đi, về tới nhà rồi.” Cố Uyên sửa sang lại một chút rồi nói

“A...” Lần này Cố Uyên có chút cảm thấy kỳ quái, anh đi theo Từ Du Mạn vào nhà cô, cô thế nhưng không nói gì? Ngược lại còn chủ động rót cho anh một ly nước. Cố Uyên đã nhìn ra, Từ Du Mạn là có chuyện muốn nói. Hơn nữa, nhất định là lời nói mà anh không muốn nghe thấy. Anh uống một hớp nước, để cái ly ở trên bàn trà, thở dài,

“Có cái gì em cứ nói đi.”

34. Chương 35: Sự Kiện Đái Dầm

“Em...” Từ Du Mạn cũng uống một ngụm nước, nói tiếp: “Em...”, nhưng mà Từ Du Mạn cho dù uống nhiều nước hơn nữa, vẫn không biết nên nói như thế nào. Ngược lại bụng có hơi trướng, là muốn đi toilet rồi.

“Có gì em cứ nói thẳng.”

Cố Uyên lẳng lặng chờ Từ Du Mạn nói tiếp, nhưng lại đợi được tiếng thở dài của cô. Chỉ nghe Từ Du Mạn một mỗi nói:

“Thầy về đi.” Quả nhiên, cô vẫn không cách nào mở miệng.

“Được rồi, vậy tôi đi trước, em buổi tối nhớ ăn cơm, với lại đi ngủ sớm một chút.”

Cố Uyên dặn dò xong, rồi rời đi. Thời điểm thứ sáu tuần trước, Cố Uyên cũng đã nói giờ tự học của tối thứ hai này sẽ tổ chức một hoạt động sôi nổi để thư giãn. Nội dung của hoạt động vui chơi là trò chơi hành động và lời thật lòng mà rất nhiều người thích chơi. Đề nghị này đúng là làm cho học sinh trong lớp rất vui mừng. Không ngờ thầy Cố không chỉ đẹp trai, dạy hay, còn rất hiểu bọn họ. Thay đổi rất hay, trò chơi này rất tuyệt. Hơn nữa còn cho phép uống rượu, hả lòng hả dạ. Lúc đầu, Cố Uyên lấy sắc đẹp của anh mua chuộc tất cả nữ sinh trong lớp, hiện tại lại dùng hành động này mua chuộc không chỉ nữ sinh mà còn cả các nam sinh nữa. Bây giờ cả lớp đều một lòng noi gương theo anh. Đây chính là chỉ nghe theo mệnh lệnh của Cố Uyên.

Nghĩ tới hoạt động của buổi tối thứ hai, mọi người tới trường học đều hưng phấn không thôi, chờ trời tối nhanh hơn một chút, tan lớp nhanh hơn một chút. Nhanh đến tối đi. Ai cũng có nhận thức này, nếu bạn đang chờ người nào đó, sẽ luôn cảm thấy thời gian trôi qua quá chậm. Một phút liền dài đằng đẳng giống như một tiếng đồng hồ. Hiện tại, toàn thể lớp bọn họ đều có loại cảm giác này. Tại sao trong giờ sinh vật, thời gian giống như dài hơn gấp đôi so với trước kia vậy? Tại sao tiết toán lại buồn tẻ vô vị như vậy, nếu như chơi vui giống như tiết ngữ văn thì thời gian khẳng định trôi qua nhanh hơn nhiều. Ngay cả giờ thể dục mà bình thường các bạn nam thích nhất bây giờ đối với bọn họ mà nói cũng rất gian nan. Rốt cuộc, một ngày lên lớp đã xong rồi. Tất cả đều nhảy cẫng hoan hô.

Quy tắc trò chơi là như vậy, ở chính giữa là một chai rượu, một người sẽ quay chai rượu đó, sau khi chai rượu dừng lại chỉ hướng vào người nào, người kia nhất định phải chọn giữa lời thật lòng và hành động theo yêu cầu. Lời thật lòng chính là người quay chai rượu hỏi bạn học bị chọn trúng một câu hỏi, bất luận là vấn đề gì, nhất định phải thành thật trả lời. Hành động theo yêu cầu chính là bạn học quay chai rượu có thể tùy ý yêu cầu bạn bị chọn trúng làm một chuyện. Người bị chọn trúng nhất định phải làm được. Để đạt được mục đích công bằng, ai muốn quay chai trước tiên nhất định phải dùng một bí mật mà tất cả mọi

người không biết hơn nữa còn là bí mật thăm nhất để trao đổi. Cuối cùng, cái vinh dự được quay chai rượu trước tiên rơi xuống Chương Xuyên. Chương Xuyên đỏ mặt, giọng rất nhỏ khẽ nói:

“Tớ... tớ lúc học lớp mười còn đái dầm.”

Nói xong, cả lớp cười ầm lên. Ngay cả Từ Du Mạn cũng cười không ra hơi. Cố Uyên cười nhạt, nhìn ra được, anh cũng cảm thấy rất buồn cười. Có nam sinh đang uống bia, ‘phụt’ một cái rượu toàn bộ đều phun ra hết, phun lên mặt bạn bên cạnh. Chương Xuyên mặt càng đỏ hơn, hơi hờn dỗi nói:

“Không cho cười nữa.”

Từ Du Mạn dám thề với trời, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Chương Xuyên đỏ mặt, lần đầu tiên nghe thấy Chương Xuyên dùng thanh âm yếu điệu như vậy mà nói chuyện, đây gọi là bị sét đánh trúng rồi.

“Được rồi, Chương Xuyên quay chai đi.”

Cố Uyên lên tiếng, mọi người không thể làm gì khác hơn là ngừng cười. Có người còn không chế không được cũng che miệng cười. Nói đến quay chai, Chương Xuyên liền khôi phục tinh thần hoạt bát của cô, cõi lòng đầy mong đợi quay chai rượu. Mục tiêu của cô là Cố Uyên, thầy Cố. Ông trời thật quá đáng, không được lòng người rồi, Chương Xuyên cũng mắng ông rồi. Ai bảo ông cứ luôn không nghe theo nguyện vọng của cô đây. Chai rượu của cô lại quay tới chỗ Trần Nghiêm.

Trần Nghiêm là nam sinh lồi thối nhất trong lớp, áo cơ hồ một tháng thay một lần, quần ba tháng thay một lần, có thể khẳng định, cậu ta chính là nam sinh không được hoan nghênh nhất trong lớp. Chương Xuyên đối với cậu ta một chút hứng thú cũng không có, tức giận dùng dùng hỏi cậu ta lựa chọn giữa lời thật lòng và đại mạo hiểm. Chương Xuyên làm sao có thể không tức giận, cơ hội của cô là hy sinh bí mật xấu hổ của cô mà tất cả mọi người không biết để đổi lấy, rốt cuộc lại có kết cục như vậy, ai mà không tức? Ai mà không tức?

Trần Nghiêm lựa chọn lời thật lòng. Chương Xuyên mới không có hứng thú nghe bí mật gì của Trần Nghiêm, liền tùy tiện hỏi một câu:

“Cậu lần cuối cùng tè dầm là lúc nào?”

Không ngờ, Chương Xuyên vừa tùy tiện hỏi như vậy liền dẫn tới sự trêu chọc của các bạn cùng lớp. Có người thậm chí nói Chương Xuyên có phải có ý tứ với Trần Nghiêm hay không, mà đến cả lần tè dầm cuối cùng của người ta là vào lúc nào cũng muốn biết. Nhưng những lời sâu sắc hơn cũng sẽ không nói. Dù sao Cố Uyên vẫn là thầy giáo, thầy giáo ở đây, chung quy cũng không thể tùy tiện như vậy. Trần Nghiêm cũng đỏ mặt. Vốn cho là Trần Nghiêm đỏ mặt là bởi vì mọi người nói Chương Xuyên thích cậu ta, nhưng câu nói tiếp theo của cậu ta khiến mọi người hiểu ra chân tướng của sự tình, chân tướng đỏ mặt. Chỉ nghe cậu ta ập a ập ứng nói:

“Hôm... hôm qua.”

“Ha ha.”

Chương Xuyên rốt cuộc không xấu hổ nữa, ở bên cạnh cười đến gần như lăn lộn. Lần này tiếng cười trong lớp càng thêm lớn tiếng hơn lần trước. Tiếng cười lan tới các lớp khác. Có bạn học biết lớp này, cũng đã chạy tới nghe ngóng tình hình. Nghe nói là hoạt động trò chơi lời thật lòng và hành động theo yêu cầu cũng lộ ra vẻ mặt hâm mộ. Lớp của Từ Du Mạn là lớp 2 nha, sau đó mấy bạn học trong lớp 2 sẽ kiêu ngạo mà nói:

“Các cậu hâm mộ không? Được rồi, không nhiều lời với mấy cậu nữa, tôi còn chờ tìm cơ hội hỏi Nghiêm Hân Lạc lời thật lòng đấy.”

Trò chơi đang tiếp tục, người đến xem càng lúc càng nhiều, cơ hồ đem phòng học lớp 2 vây chặt như nê-mô. Nhưng mà, coi như là có trật tự. Tiếp theo là Trần Nghiêm quay chai. Số trời, chính là như vậy khéo, cái chai lại chỉ hướng Chương Xuyên. Chương Xuyên buồn bực, là không cách nào mở miệng. Chương Xuyên lựa chọn lời thật lòng. Cô mới không chọn hành động theo yêu cầu. Nếu như chọn hành động theo yêu cầu, ngộ nhỡ Trần Nghiêm muốn cô hôn cậu ta một cái thì làm thế nào? Chương Xuyên nghĩ sai rồi, thật ra thì Trần Nghiêm căn bản cũng không thông minh nghĩ tới chuyện đó.

35. Chương 36: Cái Cô Để Ý Chính Là Ra Đi Không Từ Biệt

Trần Nghiêm nghĩ thật lâu mới hỏi Chương Xuyên: “Cậu muốn thi đại học nào?”

Im lặng, cảm giác duy nhất của cả lớp chính là im lặng. Chỉ có Chương Xuyên cảm thấy thật quá tốt. Chương Xuyên dễ dàng trả lời câu hỏi này liền trả lời luôn: “Tớ muốn thi Thanh Hoa.” Nói nhảm, Thanh Hoa ai mà không muốn thi? Cho nên lời Chương Xuyên nói là lời nói thật.

Mà Trần Nghiêm lặng lẽ nghĩ trong lòng: “Thanh Hoa? Hình như hơi vượt quá khả năng của mình, làm thế nào bây giờ?” Cậu không nghĩ tới, trên thực tế, Thanh Hoa vẫn còn cao hơn khả năng của Chương Xuyên một chút.

Lại đến phiên Chương Xuyên quay chai, có lẽ ông trời là bị cô mắng cho sợ, rốt cuộc như cô mong muốn, chai rượu chỉ hướng Cổ Uyên. Chương Xuyên kêu lên một tiếng phấn khích:

“Thầy Cổ chọn lời thật lòng hay hành động theo yêu cầu đây?”

Cổ Uyên cười cười: “Vẫn là lời thật lòng đi.”

“Thầy Cổ đã có người mình thích chưa?” Chương Xuyên hưng phấn bát quái hỏi.

Ánh mắt của Cổ Uyên không dấu vết mà quét qua người của Từ Du Mạn, sau đó nói: “Có.”

Từ Du Mạn hoàn toàn cảm thấy được ánh mắt của Cổ Uyên quét qua cô, nên có chút bất đắc dĩ, có chút lúng túng, còn có một chút vui sướng.

“Người kia là ai?” Chương Xuyên bát quái hỏi.

Cổ Uyên lần này không trả lời, mà cười nói với Chương Xuyên:

“Hình như, em chỉ có thể hỏi một câu thôi.”

Chương Xuyên nghe xong, lập tức tinh thần nhiệt tình kia liền biến mất, xẹp xuống rồi. Giống như quả bóng bị thổi căng bất chợt xì hơi vậy. Chương Xuyên ngượng ngùng ngồi trở lại chỗ. Cổ Uyên quay cái chai, tất cả mọi người nhìn xem người bị chia vào tiếp theo sẽ là ai? Chai rượu giữa lúc mọi người đang khẩn trương thì ngừng lại. Chỉ về hướng của Từ Du Mạn! Cổ Uyên tà mị cười, chuẩn bị hỏi Từ Du Mạn một câu, nhưng mà, chai rượu tự nhiên lại quay nhẹ. Cuối cùng, chai rượu dừng ở Vân Xảo ngồi bên cạnh Từ Du Mạn. Vân Xảo bị kích động, thầy Cổ sẽ hỏi cô cái gì đây? Đôi mắt của Cổ Uyên thoáng thất vọng rồi cũng hỏi:

“Nếu như người bạn thời thơ ấu của em chợt ra đi không lời từ biệt, hơn nữa hơn mười năm sau mới trở về, em sẽ hận người đó sao?”

Tuy rằng vấn đề là hỏi Vân Xảo, nhưng lúc Cổ Uyên nói lời này, ánh mắt không hề rời khỏi người Từ Du Mạn. Vân Xảo trả lời rất chắc chắn:

“Vây nhất định phải xem nguyên nhân người đó rời đi là gì. Nếu như quả thật là nguyên nhân khẩn cấp, em sẽ không hận.”

Kế tiếp đến lượt Vân Xảo quay chai. Không hiểu sao chai lại chỉ về phía chính cô! Vì vậy Vân Xảo không thể làm gì khác hơn là quay lại lần nữa. Lần này chai chỉ hướng Từ Du Mạn. Vân Xảo gian trá cười hỏi:

“Cùng bạn trai đi đến bước nào rồi hả?”

“Hiện tại không có bạn trai.”

“Cái người lần trước lái xe tới trường học đón cậu đó...”

“Chúng tớ chỉ là bạn bè bình thường.” Từ Du Mạn nói: “Được rồi, tới lượt tớ quay.”

Chai rượu quay quay, hướng vào vị trí của Cổ Uyên. Cổ Uyên mở tay ra, mỉm cười nhìn Từ Du Mạn.

“Vây nguyên nhân của thầy là gì?”

Mọi người nghe có chút không hiểu ra sao, Từ Du Mạn đây là đang hỏi cái gì vậy? Bọn họ thế nào nghe không hiểu? Bọn họ nghe không hiểu không sao, Cố Uyên nghe hiểu là được: “Theo yêu cầu của cha.”

Cố Uyên quay chai rượu, như đang đùa giỡn, chai rượu lại chỉ hướng Từ Du Mạn.

Cố Uyên đẩy mắt kính một cái, nói: “Em cảm thấy lý do này có thể chấp nhận không?”

Từ du Mạn quả quyết mà quyết định trả lời: “Không thể.”

Cha dù có yêu cầu thế nào thì vẫn phải nói tạm biệt với cô chứ. Cố Uyên có chút chua xót. Anh biết trong lòng Mạn Mạn vẫn còn đang để ý điều gì. Ra đi không lời từ biệt, làm cho người ta để ý chính là không từ biệt. Từ Du Mạn quay chai, lần này không có quay tới chỗ Cố Uyên nữa rồi. Nếu không người khác hẳn sẽ bất mãn. Chai chuyển tới chỗ Nghiêm Hân Lạc. Nghiêm Hân Lạc không phải xinh nhất lớp, nhưng là người thực nữ nhất nho nhã điềm đạm nhất trong lớp. Cho nên nam sinh thầm mến Nghiêm Hân Lạc cũng không phải ít. Thấy Từ Du Mạn quay chai chia về chỗ Nghiêm Hân Lạc, rất nhiều nam sinh đều nháy mắt ra hiệu cho Từ Du Mạn, nhờ cô giúp bọn họ một chút. Câu hỏi của Từ Du Mạn mặc dù không phải là điều mà các nam sinh muốn nghe nhất, nhưng cũng là tin tức rất hữu dụng. Từ Du Mạn hỏi:

“Nam sinh mà cậu thích là người trong lớp sao?”

Từ Du Mạn không thể nào làm theo thỉnh cầu của mấy bạn nam, trực tiếp hỏi tên của người trong lòng Nghiêm Hân Lạc. Nếu như hỏi, Nghiêm Hân Lạc nói. Như vậy có lẽ cũng không tốt. Chỉ thấy Nghiêm Hân Lạc đỏ bừng cả mặt, gật đầu một cái. Chơi một hồi, cuối cùng hỏi ra bao nhiêu lời trong lòng của các bạn học. Có khi là chuyện áy náy nhất, có khi là chuyện có lỗi nhất với người khác. Sau đó đem chuyện nói rõ, liền hòa thuận với nhau. Có người thầm mến bạn cùng lớp, có người mượn cơ hội này để thổ lộ, hơn nữa còn ôm được mỹ nhân về. Ví dụ như Lý Cương, lúc cậu ta quay chai rượu chuyển đến chỗ của Nghiêm Hân Lạc, cậu ta hào khí mà nói với Nghiêm Hân Lạc: “Tớ thích cậu! Cậu có thích tớ không?” Nghiêm Hân Lạc gật đầu. Nghiêm Hân Lạc gật đầu khiến Lý Cương vui mừng mở cờ trong bụng, lại làm áy nam sinh khác mới vừa nghe thấy người trong lòng Nghiêm Hân Lạc cũng ở trong lớp bọn họ thì hưng phấn không thôi giờ thì là thất vọng. Từ trên mây lập tức rơi vào hố bùn. Giờ tự học rất nhanh liền kết thúc. Tất cả mọi người vẫn chưa thỏa mãn. Đây nhất định là lần đầu tiên, lần đầu tiên có học sinh hi vọng giờ tự học buổi tối có thể lâu hơn một chút. Cố Uyên nói một lời kết thúc trò chơi:

“Mâu thuẫn giữa bạn bè nói ra, đều được giải quyết, về sau đừng hiểu lầm bạn bè. Xóa bỏ hiềm khích lúc trước, bạn bè sẽ là bạn của các em cả đời. Bởi vì tối nay, những người yêu nhau ở cùng nhau...”

Cố Uyên dừng một chút, Lý Cương cùng Nghiêm Hân Lạc đều đỏ mặt, rồi nhắc nhở:

“Đừng chỉ nói chuyện yêu đương không thôi, sắp thi tốt nghiệp trung học rồi, người yêu quan trọng, thi đại học cũng rất quan trọng. Với các bạn nam sinh, người mình thầm mến lại thích người khác, mình không ôm được mỹ nhân về, hãy giữ vững tinh thần. Không có được, có lẽ chính là không thích hợp với các em. Không có được thứ mình muốn, nhất định sẽ lấy được thứ tốt hơn, trong trường đại học mỹ nữ rất nhiều. Còn những bạn muốn biết người tôi thích là ai, tương lai không lâu nữa, các em sẽ biết.”

Nói xong, cả lớp đều cười, tiếng cười phát ra từ trong tâm. Từ Du Mạn chuẩn bị rời khỏi trường học về nhà, lại nhìn thấy Tổng Lâm Bạch đứng ở cửa phòng học lớp cô.

36. Chương 37: Còn Không Đi Vào

Bạn cùng lớp trải qua tối nay, những khúc mắc đối với Từ Du Mạn đã biến mất hết. Nhìn thấy Tổng Lâm Bạch đứng ở cửa, cả lớp đều nháy mắt ra hiệu với Từ Du Mạn, có nam sinh thậm chí còn huýt gió. Từ Du Mạn làm bộ tức giận rống to:

“Nên làm gì thì làm đi. Hẹn hò cùng đi về, còn không nhanh lên.”

Mọi người cười lớn rời khỏi phòng học. Trong chốc lát, bên trong phòng học cũng chỉ còn lại một mình Từ Du Mạn. Từ Du Mạn liếc Tổng Lâm Bạch đang ngây ngô đứng ở cửa lớp nói:

“Đứng ở cửa làm gì? Còn không đi vào?”

Tổng Lâm Bạch lúc này mới bước vào phòng học của cô.

“Xin hỏi, có chuyện gì không?”

Tối nay là thế nào vậy? Tất cả mọi người mặt đều đỏ rần. Mặt của Tổng Lâm Bạch kìm nén đến đỏ bừng, khăn trương nhỏ giọng nói:

“Học...Học tử, cùng ăn khuya được chứ?”

Tổng Lâm Bạch nghe nói người đàn ông lần trước tới đón Từ Du Mạn không phải bạn trai của cô, vui mừng trong lòng không cách nào nói ra lời. Dưới sự thôi thúc của bạn bè, cậu chạy đến tìm Từ Du Mạn. Muốn thổ lộ nhưng không biết nên nói như thế nào, nên mới mời cô đi ăn khuya. Từ Du Mạn nghe xong liền nói:

“Thật xin lỗi, tôi muốn về nhà sớm.”

Đây là cự tuyệt, Tổng Lâm Bạch hẳn phải biết chứ. Tổng Lâm Bạch sao lại không biết Từ Du Mạn đây là đang gián tiếp cự tuyệt. Cậu chán nản cúi đầu.

“VẬY... vậy tôi đi trước.”

Từ Du Mạn nghe ra giọng của Tổng Lâm Bạch mang theo một chút ghen ghen, Tổng Lâm Bạch lại sắp khóc. Từ Du Mạn không phải lần đầu tiên được người ta mời ăn cơm, không phải lần đầu tiên cự tuyệt người ta, nhưng tình huống như thế này cô thật sự là lần đầu tiên gặp phải, tay chân không khỏi có chút luống cuống.

“Đợi chút.” Từ Du Mạn suy nghĩ một chút, nói: “Tôi đi với cậu.”

Từ Du Mạn cũng có thể cảm giác Tổng Lâm Bạch có tình cảm đối với mình, nên phải tìm cơ hội nói rõ ràng. Nếu như tối nay Tổng Lâm Bạch nói gì với cô, cô cũng sẽ nhân cơ hội này mà khuyên bảo tiểu nam hài này. Nếu như Tổng Lâm Bạch không nói gì, vậy coi như xong. Cô cũng không thể người ta còn chưa nói thích cô, cô đã cự tuyệt người ta, như vậy không phải có vẻ quá tự luyến hay sao. Quả nhiên vừa nghe Từ Du Mạn nói đồng ý, Tổng Lâm Bạch liền cười rộ lên. Tổng Lâm Bạch cười lên, thật đáng yêu. Trên thực tế, không cười cũng đáng yêu. Chính là cười lên đáng yêu hơn một chút. Giọng nói của Tổng Lâm Bạch rất nhẹ nhàng, nghe ra được tâm tình của cậu rất tốt.

“VẬY học tử, chị thu dọn đồ đạc đi, tôi ở cửa ra vào chờ chị.”

Nói xong, Tổng Lâm Bạch liền đi ra đứng ở cửa. Từ Du Mạn có chút buồn cười, lắc đầu một cái, tiếp tục thu dọn cặp sách. Cô nghĩ nếu như có một em trai như vậy thì rất tốt. Từ Du Mạn sau khi thu dọn xong, tắt đèn trong phòng học đi, đóng cửa lại, sau đó đi tới trước mặt Tổng Lâm Bạch:

“Đi thôi.”

Tổng Lâm Bạch liền vội vàng gật đầu, “Ừ.”

“Đi đâu?”

“VẬY đi quán đồ nướng gần đây đi, đồ nướng ở đó mùi vị rất ngon.”

Tổng Lâm Bạch đột nhiên nghĩ muốn đến quán đồ nướng. Bởi vì mời Từ Du Mạn ăn khuya cũng là đột nhiên nói ra. Từ Du Mạn biết quán đồ nướng mà Tổng Lâm Bạch nói ở chỗ nào, cho nên cô đi phía trước. Quán đồ nướng chính là cung cấp cho học sinh, cho nên ở gần trường học, cũng không xa. Đi hai ba phút liền đến. Học sinh ăn khuya buổi tối hơi nhiều, cho nên lúc hai người Từ Du Mạn tới, quán đã đầy ắp người rồi. Không thể kiếm được chỗ ngồi, Từ Du Mạn nói ra suy nghĩ:

“Tôi cũng không đói, không thì chúng ta đi đi.”

“Ừ.”

Tổng Lâm Bạch cảm thấy hơi buồn bực. Rõ ràng đã nói mời ăn bữa ăn khuya rồi, sao lại nhiều người như vậy, không còn chỗ ngồi trống nữa. Ban đêm thật ra thì cũng cực kỳ xinh đẹp. Đèn đỏ tím vàng muôn màu muôn vẻ, đèn màu treo trên cây ven đường, còn có đèn đường sáng liên tục hàng đêm. Lúc này rất nhiều gia đình đã đi ngủ rồi, nhưng mà, với rất nhiều người sống về đêm thì giờ mới là bắt đầu. Từ Du Mạn cùng

Tổng Lâm Bạch một trước một sau đi bộ trên đường. Đèn đường mờ ảo ven đường, đem cái bóng của hai người kéo dài thật dài. Từ Du Mạn phá vỡ sự yên lặng:

“Cậu có lời muốn nói với tôi sao? Bây giờ có thể nói rồi.”

Từ Du Mạn ở trong công viên tìm một băng ghế mây ngồi xuống, Tổng Lâm Bạch cũng không biết đi đến công viên từ lúc nào, thấy Từ Du Mạn ngồi trên ghế dài, chính mình cũng ngỡ ngàng ngồi xuống. Tổng Lâm Bạch cảm giác trái tim của mình đập càng lúc càng nhanh, dường như không chịu sự khống chế của cậu mà muốn nhảy ra ngoài.

“Học tỷ, tôi... tôi có thể gọi chị là Mạn Mạn không?”

Lúc này Tổng Lâm Bạch lại cảm thấy bối rối giống như một tiểu cô nương. Đây là lần đầu tiên cậu thích một nữ sinh như vậy, dĩ nhiên cũng là lần đầu tiên thổ lộ với con gái. Từ Du Mạn làm sao lại không biết tâm tư của Tổng Lâm Bạch. Cô biết rõ, loại chuyện như vậy vẫn nên sớm nói rõ ràng thì tốt hơn, cứ nói không rõ ràng, mập mờ không rõ, đối với người nào cũng không tốt. Cho nên, Từ Du Mạn nói:

“Tôi lớn hơn cậu, cậu cứ gọi tôi chị Mạn là được rồi.”

Một câu nói, nói ra sự chênh lệch tuổi giữa bọn họ. Một câu nói, nói ra Từ Du Mạn cự tuyệt mập mờ. Một câu nói, chính là Từ Du Mạn đưa ra sự cự tuyệt. Tổng Lâm Bạch mặc dù tuổi không lớn, cũng còn chưa từng yêu, nhưng cũng không biểu hiện rằng cậu không hiểu hàm nghĩa trong lời nói của Từ Du Mạn. Cậu đã sớm biết sẽ là kết quả này, không phải sao? Cho nên, lời kể tiếp cận bản cũng không cần nói nữa, không phải sao?

Tổng Lâm Bạch cười có chút đau khổ, “Chị Mạn, tôi đưa chị về nhà.”

Từ Du Mạn biết Tổng Lâm Bạch đã hiểu, khẽ gật đầu. Buổi tối đưa nữ sinh về nhà là thể hiện sự lịch sự của một người đàn ông. Cô cũng không thể không cho tiểu nam hài này một cơ hội lịch sự chứ? Hơn nữa, đã cự tuyệt quá nhiều rồi, cái yêu cầu nho nhỏ này sao còn có thể cự tuyệt nữa?

37. Chương 38: Không Mặc Áo Lót

Hai người bước chậm rãi, từ từ đi, đi tới cửa khu chung cư của Từ Du Mạn đã là mười một giờ. Chú bảo vệ nhìn thấy Từ Du Mạn được về, hơn nữa người thanh niên đưa cô về lại không phải là Cố Uyên, mà là một chàng trai xa lạ, liền không chú ý bị vấp ngã. Mắt kính trên mũi cũng chợt rớt xuống, rơi trên mặt đất, vỡ thành mảnh vụn. Từ Du Mạn cười to, Tổng Lâm Bạch cũng lớn tiếng cười. Tâm tình buồn bực tối nay trải qua chuyện không vui nay đã tốt hơn nhiều. Từ Du Mạn nhạo báng mà nói với chú bảo vệ:

“Chú ơi, cháu không phải công chúa, cho nên chú cũng không cần hành đại lễ đâu. Nếu không, cháu sẽ bị giam thọ đó.”

Chú bảo vệ miệng ngậm bồ hòn làm ngọt, có miệng cũng khó trả lời, không thể làm gì khác hơn là đành đón nhận sự trêu chọc của Từ Du Mạn. Cô cười đủ rồi, mới nói với Tổng Lâm Bạch:

“Thật ngại quá, để cho cậu chế giễu rồi. Chú ấy chính là một chút cũng không đáng tin cậy. Thật ra để cho chú ấy trông coi, tôi còn không yên tâm đâu.”

Biết Tổng Lâm Bạch hiểu rõ rồi, cô đối với cậu ta ngược lại không còn khúc mắc nữa, đối đãi với cậu ta như em trai của mình. Cho nên Từ Du Mạn rất tự nhiên cùng Tổng Lâm Bạch trêu chọc chú bảo vệ. Tổng Lâm Bạch cười cười nói:

“Quả thật, mọi người có thể suy tính đối với một người khác.”

Từ Du Mạn xì cười. Tiểu Bạch phối hợp rất tốt. “Khuya lắm rồi, cậu cũng trở về đi.”

“Ừ.”

Tổng Lâm Bạch lưu luyến không thôi mà rời đi. Quả thật đã khuya lắm rồi, mẹ nhất định sẽ lo lắng. Sau khi Tổng Lâm Bạch rời đi, Từ Du Mạn mới đi vào. Chú bảo vệ nhặt mảnh vỡ của mắt kính lên, nhìn bóng lưng Từ Du Mạn, lẩm bẩm nói:

“Tiểu tử này là ai thế? Chẳng lẽ là Mạn Mạn đã đổi người yêu mới, đem thầy giáo đẹp trai kia quăng đi rồi? Mặc dù tên tiểu tử này đáng ghét không tởm, nhưng Mạn Mạn chẳng lẽ lại không cảm thấy cậu ta quá non? Hơn nữa, Mạn Mạn không phải đã cùng với thầy giáo kia ‘rung xe’ rồi hả? Mình cũng đã có lòng tốt nhắc nhở bọn họ đến nơi vắng vẻ một chút mà ‘rung xe’ rồi, miễn cho bị người khác nhìn thấy thì không tốt.”

“Cái gì không tốt?”

Cậu bảo vệ trẻ tuổi chột từ phía sau lưng chú bảo vệ phun ra một câu. Chú ta lập tức nhảy dựng lên, vỗ ngực một cái:

“Làm tôi hoảng sợ. Về sau không cho phép dọa người như vậy!” Chú bảo vệ quát lớn xong, liền đỏ mặt rời đi.

Cậu bảo vệ trẻ tuổi xoa lỗ tai, nói:

“Có cần lớn tiếng như vậy không? Lỗ tai cũng bị hét đau rồi.”

Cậu cũng chỉ là một toilet một chút thôi mà, đã xảy ra chuyện gì sao? Lão già chết tiệt lại không nói cho cậu biết! Sớm biết cậu nhất định không đi toilet, kìm nén cũng phải ở chỗ này chờ xem kịch vui. Thật là, tính sai tính sai rồi. Từ Du Mạn vừa mới về đến nhà được một lát, đang chuẩn bị tắm, đúng lúc này Cố Uyên lại gọi điện thoại tới.

“Thầy Cố.”

“Ừ. Về đến nhà rồi sao?” Giọng nói trầm thấp của Cố Uyên từ đầu kia điện thoại di động truyền tới, có một loại ý vị khác biệt. Từ Du Mạn mới phát hiện.

“Ừm.” Từ Du Mạn duỗi tay ra, thử nước ấm. Chưa đủ ấm, cô lại tăng nhiệt độ thêm một chút.

“Thầy Cố, có chuyện gì sao?” Không có việc gì thì cúp máy đi, cô muốn chuẩn bị tắm.

“Có chuyện.”

“Chuyện gì? Nói đi.”

“Em mở cửa ra. Tôi cảm thấy có chuyện vẫn là phải nói ngay trước mặt em.”

Từ Du Mạn đành phải đi mở cửa cho Cố Uyên. Cố Uyên vốn là sau khi giờ tự học buổi tối tan lớp định đưa Từ Du Mạn về nhà, cũng nhìn thấy Từ Du Mạn cùng Tống Lâm Bạch ở trong phòng học. Lúc Từ Du Mạn đi cùng Tống Lâm Bạch về nhà, anh vẫn đi theo sau bọn họ. Nhìn thấy Tống Lâm Bạch chỉ đưa cô đến cửa chung cư rồi trở về, anh mới thấy yên lòng. Vốn định đi về, nhưng, hai chân cũng không chịu sự khống chế mà đi lên nhà Từ Du Mạn. Anh vẫn cảm thấy nói rõ ràng càng sớm càng tốt.

Từ Du Mạn mở cửa ra, Cố Uyên đang đứng ở cửa nhà cô. Cô nghiêng người, để cho anh đi vào. Bất tri bất giác, cô thật ra đã công nhận anh rồi, không hề giống trước kia không để cho anh vào cửa. Hiện tại ngay cả chính cô cũng cảm thấy anh đi vào là chuyện đương nhiên. Từ Du Mạn còn mang tới cho anh một ly nước, giống như ngày trước, cô chính là dùng ly giấy sử dụng một lần. Sau khi Cố Uyên uống một ngụm, không đặt ly giấy xuống, mà cầm trong tay xoay tròn. Đúng lúc cô phát hiện anh đang làm giống hồi nhỏ. Từ Du Mạn thấy anh chỉ xoay ly giấy mà không nói lời nào liền nổi giận:

“Thầy rốt cuộc muốn nói gì thì nói đi. Còn tưởng rằng mình là đứa bé mà còn xoay cái ly.”

“Ha ha, Mạn Mạn... em còn nhớ rõ chuyện khi còn bé sao?” Nói xong, Cố Uyên cũng muốn tát ỳnh một cái, cái gì là nói nhảm, anh đây chính là đang nói nhảm. Mạn Mạn nhìn thấy tám hình trong ví tiền của anh thì có phản ứng như vậy, sao có thể không nhớ rõ?

“Khi còn nhỏ? Em lúc mấy tháng cũng là khi còn bé, lúc một tuổi cũng là khi còn bé, lúc hai tuổi cũng là khi còn bé, không biết thầy Cố nói khi còn bé là lúc nào?” Từ Du Mạn bản tính trẻ con nói.

Cố Uyên biết, Mạn Mạn như vậy là đang giận anh. Đang muốn nói chuyện, thì cô lại kêu lên rồi vội vã chạy vào phòng tắm. Cố Uyên còn chưa kịp phản ứng, chỉ nghe thấy trong phòng tắm có âm thanh ngã xuống.

Phải nói, vận khí của Từ du Mạn thật là không tốt. Cô chột nhốt tới mình vẫn còn đang xả nước nóng chuẩn bị tắm, vội vã chạy vào phòng tắm. Trong bồn tắm nước đã tràn hết ra ngoài, trên đất cũng đã có

một tầng nước. Vốn là trong phòng tắm, trên mặt đất nhất định được lát gạch sàn chống trơn, nói như vậy nhưng phía trên ngay cả có nước cũng sẽ không trượt chân. Từ Du Mạn tại sao lại ngã sấp xuống đây, cô buồn bực vì vận số của cô quá kém. Cục xà bông thơm cô đặt ở bên cạnh bồn tắm bị nước tràn ra làm rơi xuống đất, hơn nữa bị nước tràn ra khắp nơi bao phủ lên. Lúc Từ Du Mạn luống cuống đi vào, cũng không chú ý dưới chân, cho nên thật bất hạnh đã dẫm lên cục xà bông thơm trên mặt đất, cho nên liền ngã xuống rồi. Lúc Cố Uyên đi vào, Từ Du Mạn đang nằm trên đất, cả người ướt đầm, trong miệng vẫn còn đang nói:

“Sao miệng lỗ thoát nước bị chặn lại rồi hả?”

Cố Uyên thấy buồn cười. Xem ra ngã không nghiêm trọng lắm, còn có hơi sức mắng chửi người đẩy. Nhưng Cố Uyên vẫn nhanh chóng đi tới bên cạnh cô, tắt nước đi, sau đó nhấc cái vật chặn lỗ thoát nước ra, rồi bế ngang cô lên. Từ Du Mạn mặc áo sơ mi, bình thường áo sơ mi gặp phải nước sẽ trở nên gần như trong suốt, cô đang mặc chính là áo sơ mi như vậy. Hơn nữa, làm cho Cố Uyên càng thêm nóng hừng hực chính là cô không mặc áo lót!

38. Chương 39: Ánh Mắt Không Tốt Xúc Cảm Tốt

Lúc này trên người Từ Du Mạn giống như chỉ khoác một tấm voan mỏng trong suốt, căn bản không có tác dụng gì, ngược lại hết sức hấp dẫn. Một phụ nữ nếu như toàn thân trần trụi, không mảnh vải che thân ở trước mặt đàn ông có thể còn chưa khơi dậy được bao nhiêu dục vọng, bởi vì nhìn một cái không sót gì thì không có gì hấp dẫn người. Mà cái kiểu tựa như che lại không phải là che, nói nhìn không rõ lại nhìn rõ ràng như vậy, mới càng có thể khơi lên thú tính của đàn ông.

Cố Uyên nuốt nước miếng một cái, rõ ràng có thể nhìn thấy hầu kết của anh đang trượt động. Thân thể của anh bắt đầu có chút nóng bỏng, tay ôm thân thể của cô càng chặt hơn. Nhưng sắc mặt của anh vẫn không đổi, có động tình, nhưng nhiều hơn chính là tức giận.

“Người lớn như vậy, làm chuyện gì cũng không biết cẩn thận, chững chạc một chút. Nếu như ngã xuống không cẩn thận đụng trúng đầu thì làm thế nào?” Cố Uyên tức giận rồi.

Anh thật không dám tưởng tượng, nếu như Từ Du Mạn té xuống vừa lúc đầu đụng vào thành bồn tắm thì sẽ như thế nào? Vừa nghĩ như thế, trong lòng anh trở nên căng thẳng. Không nghĩ còn đỡ, vừa nghĩ tới, anh liền không nhịn được sợ hãi. Vốn cho là chuyện gì cô cũng có thể giải quyết, nhưng bây giờ nhìn lại, anh phải ở bên cạnh Từ Du Mạn. Dục vọng của Cố Uyên bởi vì căng thẳng lo lắng mà dần dần biến mất, hiện tại trừ tức giận còn có đau lòng.

Anh cẩn thận đặt cô lên trên giường, bắt đầu động thủ mở hàng nút trên áo của cô. Từ Du Mạn bắt được tay của anh, mặt đỏ bừng:

“Thầy muốn làm gì?”

Từ Du Mạn cảnh giác hỏi. Cố Uyên nghe xong câu hỏi của cô, trong lòng khấn nguyện nhưng trong nháy mắt buông lỏng không ít. Ngay sau đó kéo ra một nụ cười mỉa mai hoặc tiến tới bên tai Từ Du Mạn, nhẹ nhàng nói:

“Cô nam quả nữ, em cứ nói đi?” Cố Uyên nói chuyện thở ra khí nóng vào cổ của cô, cô rất không có tiền đồ ngay cả cổ cũng đỏ.

“Thầy... em... muốn em nói bao nhiêu lần nữa, người là thầy giáo, em là học sinh của thầy, chúng ta trừ quan hệ này thì quan hệ gì khác đều không có.” Từ Du Mạn then quá hóa giận nói.

Cố Uyên nghe lời nói của Từ Du Mạn, sắc mặt có chút khó coi, ánh mắt cũng chợt trở nên rất âm trầm. Bất quá chỉ trong một lát, Cố Uyên liền bình thường trở lại. Mạn Mạn đây là đang xấu hổ đấy. Vì vậy anh lần nữa nói bên tai của cô:

“Em có tin tôi có thể biến quan hệ giữa chúng ta trở thành quan hệ bất thường hay không?” Dứt lời, anh còn cắn vào lỗ tai của cô.

“Thầy... thầy Cố, người ta vẫn còn là học sinh đấy.”

“Ha ha ha ha.” Cố Uyên cười to, Mạn Mạn thật là quá đáng yêu rồi:

“Em nghĩ đi đâu vậy? Cái đầu nhỏ này sao lại nghĩ nhiều chuyện không đúng đắn như vậy chứ?”

Anh nghiêm mặt nói, giống như thật sự là Từ Du Mạn đang suy nghĩ lung tung vậy. Cô biết mình bị anh đùa giỡn, buồn bực không thôi. Sự bình tĩnh lúc trước của cô chạy đi đâu rồi?

“Cô nhóc, đừng lộn xộn nữa, cởi quần áo, đổi một bộ sạch sẽ, một lát gặp bác sĩ, em cũng không thể cứ mặc như vậy chứ?”

Nói xong, anh còn nhìn về phía hai khối đầy da rõ ràng trên ngực của cô. Từ Du Mạn nhìn thấy ánh mắt của anh, kéo chăn qua che kín.

“Em bị ngã là chân, không phải tay. Tự em có thể mặc đồ.”

“Được rồi, tự em mặc đi. Quần áo cất ở chỗ nào?”

“Trong tủ treo quần áo ô vuông thứ ba.”

Cố Uyên mở cửa tủ treo quần áo ra, cầm quần áo ngủ đưa cho cô. Nhiệm vụ của anh đã hoàn thành. Nhưng anh lại mở ra ô vuông thứ tư. Đồ vật bên trong ngăn này chính là cho anh một kinh hỉ thật lớn. Từ Du Mạn vẫn còn ở trong chăn mặc quần áo, nghe Cố Uyên gọi mình, cô từ trong chăn lộ ra cái đầu hỏi:

“Chuyện gì?”

Cố Uyên xoay người, đối mặt với Từ Du Mạn. Sau đó, cô đã nhìn thấy anh cầm trong tay thứ gì đó.

“Mạn Mạn, em mặc cỡ C sao? Không phải là phía trong trống không chứ?”

Vốn là cô còn đang rất xấu hổ nhưng những lời này của anh làm cho cô xấu hổ gì cũng đều quăng ra ngoài chín tầng mây, ngay cả chút vết tích cũng không lưu lại. Ai nói? “Em là cúp C hàng thật giá thật có được không?” Cô chỉ thiếu chút nữa đã nhảy ra phản bác.

“Vậy sao? Mới vừa rồi sao tôi không nhìn ra?” Anh làm bộ như nghi ngờ nói.

“Đó là ánh mắt của anh không tốt?” Đàn ông đeo mắt kính, ăn cơm, đi bộ, ngủ đều không lấy xuống, thị lực của mắt có thể tốt sao?

“Hả?” Cố Uyên nhú mày, nhân tiện đẩy mắt kính lên:

“Thị lực của tôi quả thật không được tốt, chẳng qua xúc cảm của tay rất tốt. Để tôi thử xem?”

Từ Du Mạn nghe ra ý tứ trong lời nói của anh, im lặng một giây, cô tóm lấy một cái gối đầu ném về phía anh. Cố Uyên tránh cũng không tránh, vẫn nhìn chăm chăm vào cô. Từ Du Mạn đang nghi ngờ, sau đó cúi đầu, phát hiện, vừa lúc cô ném cái gối, biên độ quá lớn, làm cho chân trên người cô rơi xuống, đôi ‘Ngọc Thố’ (thỏ ngọc) mà cô mới vừa rồi còn đang tranh cãi về nó cứ như vậy bại lộ trong không khí.

“A a a.” Từ Du Mạn kêu to.

Cố Uyên giờ mới biết, thanh âm của Từ Du Mạn có thể lớn đến như vậy, âm lượng có thể cao như vậy. Với thanh âm của cô hoàn toàn có thể đi làm âm nữ cao. Cố Uyên xoa xoa lỗ tai bị thanh âm cao vút của Từ Du Mạn tàn phá, đi ra khỏi phòng ngủ của cô, hơn nữa còn giúp cô đóng cửa lại. Coi như trừng phạt nhỏ cho việc cô không mặc áo lót chạy loạn khắp nơi. Cố Uyên lấy có ỉnh.

Lần này thật sự là Cố Uyên sai rồi. Từ Du Mạn không phải ban ngày không mặc áo lót, với kích cỡ của cô, không mặc áo lót sẽ trở thành cái dạng gì? Thật ra thì cùng lúc cô đang xả nước ấm vào bồn, liền cởi quần áo ra. Sau đó Cố Uyên gọi cô ra mở cửa, cô không thể nào không mặc đồ mà ra, cho nên liền mặc áo sơ mi vào. Cô không thể chưa tắm mà lại mặc áo ngủ sạch sẽ vào. Không ngờ lại tạo thành hiểu lầm như vậy.

Sau khi Cố Uyên rời khỏi phòng, lại gọi điện thoại cậu bác sĩ trẻ tuổi mà lần trước lúc Từ Du Mạn bị bệnh đã tới khám cho cô. Mới vừa cúp điện thoại, đã có người gõ cửa. Anh nghi ngờ hơn nửa đêm còn chạy tới gõ cửa nhà cô tìm cô chứ. Cố Uyên mở cửa, bên ngoài tự nhiên có bốn năm người cảnh sát đứng đó. Cố Uyên nghi ngờ, cảnh sát sao đột nhiên đã tìm tới cửa. Cảnh sát muốn vào, anh không thể làm gì khác hơn là tránh ra.

39. Chương 40: Cảnh Sát Tới Nhà

Mới vừa rồi anh còn không nhìn thấy, đi theo ở đằng sau cảnh sát là một người phụ nữ xinh đẹp đang mang thai, thoát nhìn rất mau sẽ đến ngày sinh. Cảnh sát ở phòng khách nhìn chung quanh một vòng, nói với người phụ nữ có thai:

“Không có gì khác thường.”

Người phụ nữ có thai không tin nói: “Mới vừa rồi tôi rõ ràng nghe thấy bên trong truyền đến tiếng hét.”

Cố Uyên lần nữa thấy buồn cười, thì ra là tiếng hét “thê thảm” của Từ Du Mạn dẫn tới. Chỉ là anh đồng thời còn có chút vui mừng. Xem ra còn có rất nhiều người quan tâm đến Mạn Mạn. Mấy cảnh sát đang định tiến vào phòng ngủ của Từ Du Mạn, tiến thêm một bước kiểm tra thì chuông cửa lại vang lên. Cố Uyên muốn đi mở cửa, nhưng cảnh sát ngăn anh lại, không để cho anh ra mở cửa. Cui anh là người bị tình nghi, sợ anh thừa dịp mở cửa chạy trốn? Thật là mấy anh cảnh sát đáng yêu. Nếu như anh là nghi phạm, còn có thể ung dung như vậy đứng ở chỗ này xem bọn họ kiểm tra sao? Một người trong đám cảnh sát đi mở cửa. Là một người trẻ tuổi, hơn nữa là một bác sĩ rất tuấn tú, Dung Hiên.

Dung Hiên vừa vào cửa đã nhìn thấy bên trong nhiều người như vậy, so với lần đầu tiên tới đây thì người còn nhiều hơn. Hơn nữa bên trong còn có nhiều cảnh sát như vậy. Chỉ là, nghi ngờ thì nghi ngờ, Dung Hiên vẫn cứ bình tĩnh.

“Anh là ai? Trễ như thế tới đây làm gì?” Cảnh sát vặn hỏi.

Dung Hiên rất vô tội chỉ vào Cố Uyên nói: “Là cậu ta mời tôi tới khám bệnh cho Từ tiểu thư.”

“Cái gì? Mạn Mạn ngã bệnh?” Người phụ nữ mang thai kia chợt kêu lên.

Động tĩnh bên ngoài lớn như vậy, Từ Du Mạn làm sao có thể không biết? Chỉ là cô mới vừa rồi đang thay quần áo, hơn nữa bởi vì chân té bị thương, lúc thay quần rất khó khăn, khế đựng tới liền rất đau. Cho nên khiến cho cô mất không ít thời gian. Nghe âm thanh bên ngoài nhưng cô gấp cũng không được gì. Thật vất vả thay quần xong, cô mới lớn tiếng nói: “Chị Tuyết, em không sao.”

Sau đó, Từ Du Mạn chỉ nghe thấy Cố Uyên ở cửa phòng hỏi: “Thay xong rồi sao?”

“Ừ, ra đây.” Cố Uyên, Dung Hiên, Lâm Thiển Tuyết, còn có mấy người cảnh sát toàn bộ đều nhìn về phía phòng ngủ của Từ Du Mạn.

Từ Du Mạn đỏ mặt nói với cảnh sát: “Thật xin lỗi mấy anh cảnh sát, chị Tuyết hiểu lầm rồi. Tôi mới vừa rồi chỉ là vấp ngã, đau chân mới kêu lên thôi. Thật sự làm phiền mấy anh cảnh sát đi một chuyến rồi.”

Với dung mạo này của Từ Du Mạn, còn cả ánh mắt đáng thương vô tội, cảnh sát cũng sẽ không truy cứu cái gì. Hơn nữa những người cảnh sát cũng chừng bốn mươi tuổi rồi, bị người ta gọi là chú cảnh sát quen rồi, bây giờ được một cô gái nhỏ như vậy gọi là anh cảnh sát, bọn họ làm sao có thể nói lời nói nặng gì? Ngược lại người cảnh sát dẫn đội đến còn nhân từ nói:

“Không sao, nghe nói một mình cô ở nơi này có chút nguy hiểm, bạn bè cũng là quan tâm cô, chúng tôi làm sao lại truy cứu đây.”

Thật là tiểu cô nương đáng thương. Cũng cỡ tuổi của con gái ông, nhưng khác biệt sao lại lớn như vậy chứ? Lúc tới liền nghe cô Lâm nói cô bé này từ nhỏ không có ba mẹ, đều là tự mình đi làm vừa học vừa làm sống qua ngày, ông nghe cũng thấy đau lòng. Nghĩ đến con gái mình được nuông chiều như vậy, thật là bất đắc dĩ. Nếu như con gái của ông cũng có thể hiểu chuyện như vậy thì thật tốt.

“Cám ơn anh cảnh sát.” Từ Du Mạn ngọt ngào nói.

Người đội trưởng mới vừa nói chuyện kia cười nói: “Tôi cũng đã già như vậy rồi, gọi cái gì mà anh cảnh sát chứ? Con gái của tôi cũng lớn cỡ tuổi cháu đấy. Vẫn là gọi chú đi, nghe quen hơn. Cô bé, có thể đưa cho ta mượn điện thoại của cháu không?”

Mặc dù không biết đội trưởng muốn lấy điện thoại di động của mình làm cái gì, nhưng Từ Du Mạn vẫn ngoan ngoãn đưa cho ông. Đội trưởng cầm điện thoại di động của cô gọi một cú điện thoại, điện thoại trong túi quần của ông ta chợt kêu lên. Sau đó đội trưởng trả điện thoại cho cô, còn nói:

“Chú đã lưu số di động của chú vào trong đó, tên là chú Triệu. Có gì khó khăn, cần chú Triệu giúp một tay, cứ gọi số điện thoại này.” Có thể giúp, ông sẽ tận lực giúp.

“Dạ, cảm ơn chú Triệu.”

Mắt cô tự nhiên lại có ngấn nước, sóng sánh ở trong hốc mắt, chỉ là chưa chảy xuống. Từ Du Mạn cảm động, thật sự cảm động. Một người không quen biết có thể đối với cô tốt như vậy, ai mà không cảm động? Những thứ người lạnh lùng trên internet, chẳng qua là số ít, thế giới này vẫn có ấm áp.

“Đừng khóc, nếu không chú cũng không có cách nào dỗ cháu. Được rồi, bác sĩ đã tới, chúng tôi không làm phiền nữa, bồi dưỡng thân thể cho tốt đi.”

Dứt lời, chú Triệu mang theo mấy cảnh sát cấp dưới rời khỏi đó.

“Đội trưởng, tôi vừa lúc còn muốn nói vài lời với cô bé kia, anh vội vã dẫn chúng tôi đi làm gì?” Một cảnh sát cấp dưới của chú Triệu nói, mấy cảnh sát khác gật đầu liên tục, cho khớp với lời nói của cảnh sát kia.

“Tiểu Tả, biết cậu nói nhiều, bình thường sẽ do cậu nói, nhưng bây giờ đã khuya lắm rồi, cô bé còn phải kiểm tra vết thương, phải nghỉ ngơi, chúng ta ở lại đó làm gì? Hơn nữa, trẻ như thế gọi cậu ra ngoài, bà xã của cậu nhất định là tức giận chứ? Còn không về nhà dỗ bà xã, nếu không cậu tối nay cũng không được ngủ. Nói trước, ngày mai không cho phép nghỉ làm, không cho phép tới trễ. Người nên về thì đều về hết cho tôi.”

Bên này, Dung Hiên đang kiểm tra chân bị thương cho Từ Du Mạn, Cố Uyên cùng Lâm Thiển Tuyết khẩn trương nhìn: “Thế nào rồi? Không có vấn đề gì lớn chứ.” Cố Uyên hỏi.

“Vấn đề lớn thì không có, nhưng dây chằng bị thương, trong một lát thì chưa khỏi luôn được. Tôi đã xử lý tốt cho cô ấy, chỉ cần một tuần đổi một lần thuốc là được.”

“Bao lâu mới có thể khỏi? Em ấy mấy ngày nữa còn phải làm phù dâu cho người ta.”

“Cái đó thì không việc gì, ba ngày sau có thể đi bộ rồi. Chính là sẽ hơi đau, hơn nữa không thể đi bộ quá nhiều, nhiều nhất là nửa giờ sẽ phải nghỉ ngơi một chút.”

Dung Hiên biết Từ Du Mạn là muốn làm phù dâu cho bà xã của Trương Chương Việt.

“Ừ, làm phiền cậu.”

“Nói phiền toái gì chứ. Tôi là bạn của Việt, cậu cũng là bạn của Việt nên chúng ta cũng là bạn bè.”

“Đúng, chúng ta cũng là bạn bè. Cố Uyên.” Cố Uyên vươn tay.

40. Chương 41: Muốn Tôi Giúp Em, Hay Là Tự Mình Làm?

Dung Hiên cũng đưa tay ra nắm lấy tay Cố Uyên, nghi thức bắt tay xong, Dung Hiên xong việc liền đi về. Sau khi Dung Hiên rời khỏi, Cố Uyên mới đi đến trước mặt Lâm Thiển Tuyết: “Cố Uyên.” Người đối xử tốt với Mạn Mạn, bạn tốt của cô cũng chính là bạn của anh. Hướng chỉ nhìn cô ấy lo lắng cho Mạn Mạn như thế, lúc anh không có ở đây, về mặt sinh hoạt cô ấy nhất định cũng giúp Mạn Mạn không ít.

“Lâm Thiển Tuyết”

Cố Uyên nắm lấy tay của Lâm Thiển Tuyết. Từ Du Mạn ở trên giường nhìn không ưa rồi:

“Hai người có cần đối trá khách sáo như vậy không?”

Từ Du Mạn không hề tiếc rẻ mà tặng cho Cố Uyên cùng Lâm Thiển Tuyết một cái liếc mắt xem thường. Cố Uyên buông tay Lâm Thiển Tuyết ra, nói với Lâm Thiển Tuyết:

“Xem đi, Mạn Mạn chính là một bình dấm chua. Cái bắt tay làm quen mà cô ấy ăn dấm nữa”

Lâm Thiển Tuyết cười nhẹ, Từ Du Mạn tức giận lại đem gối đầu ném vào Cố Uyên:

“Chị Tuyết, sao chị lại giúp anh ta khi dễ em thế?”

“Có phải muốn tắm hay không?”

Từ Du Mạn rất muốn nói không phải, nhưng cô cũng biết cô nói không phải thì Cố Uyên cũng sẽ không tin. Dù sao nguyên nhân ngã sấp xuống chính là vì xả nước để tắm mà. Nhưng mà nói thì như vậy, lại thấy ngượng ngùng. Cho nên Từ Du Mạn cơ bản là không nói lời nào. Cố Uyên cũng sớm đoán được cô sẽ không nói, cũng không nghĩ muốn có đáp án của cô. Cố Uyên đứng dậy, lúc tới cửa chợt xoay người nói với Từ Du Mạn:

“Tôi đi xả nước vào bồn cho em”

Rồi không đợi cô nói một câu ‘không cần’, anh đã đóng cửa phòng lại. Cô nhìn lại cái chân bằng thuốc của mình, cô tắm thế nào đây? Rất nhanh cửa phòng lại được mở ra, Cố Uyên đi tới bể ngang Từ Du Mạn lên:

“Cái người này muốn làm gì thế? Em không tắm... không tắm!”

Từ Du Mạn muốn giãy giụa, nhưng mà tránh không được.

“Đừng lộn xộn”, thanh âm của anh có chút khàn khàn.

“Thầy bảo em đừng lộn xộn thì em sẽ không lộn xộn sao? Em...”

Cô chợt ngoan ngoãn bất động, ngay cả nói cũng không nói nữa. Cũng bởi vì một động tác của Cố Uyên. Cố Uyên cố ý ôm Từ Du Mạn thấp xuống một chút, kéo đến một bộ vị trên cơ thể anh. Từ Du Mạn làm sao có thể không biết vật cứng rắn kia là cái gì, làm sao có thể không biết anh là có ý gì. Cho nên anh thắng. Cô không dám lộn xộn nữa. Trong phòng tắm, Từ Du Mạn vẻ mặt lúng túng nhìn vào bồn tắm đã xả đầy nước, rất muốn bước vào tắm cho sạch sẽ sáng khoái. Lại nhìn xuống chân của mình, sau đó lại nhìn Cố Uyên. Cô phải tắm thế nào? Dung Hiền có nói chân không thể đụng vào nước. Cố Uyên đã sớm nghĩ ra cách giúp cô. Ở bên cạnh bồn tắm lớn sắp đặt một cái ghế nhỏ cho cô, để cô đặt chân lên trên đó, để tránh làm ướt chân. Cố Uyên đặt Từ Du Mạn ngồi lên trên cái ghế rồi hỏi:

“Muốn tôi giúp em, hay là tự mình làm?”

Anh hi vọng cô lựa chọn cái thứ nhất. Chỉ là cô sẽ không như ý nguyện của anh, cô đương nhiên là muốn tự mình tắm rồi.

“Em tự mình làm, thầy đi ra ngoài đi, nhớ đóng cửa lại”, Từ Du Mạn dạn dò nói.

Cố Uyên để tỏ vẻ chính mình tôn trọng nguyên tắc của cô, không nói hai lời liền đi ra ngoài, cũng giúp cô đóng cửa lại. Thật ra thì, Cố Uyên thật hi vọng cô lựa chọn cái thứ nhất. Từ Du Mạn ngồi trên cái ghế, bắt đầu quá trình cởi quần áo gian khổ của mình. Áo đã mở hết nút ra, cởi xuống rất dễ dàng, nhưng quần thì khó hơn rất nhiều, cũng may cô mặc quần ngủ rất rộng rãi. Mặc dù hơi sức tiêu hao không ít, nhưng kết quả vẫn là có thể, Từ Du Mạn rốt cuộc hoàn thành cái nhiệm vụ khó khăn mà gian khổ này. Sau đó, cô dùng lực của cánh tay mình, chống người lên, di chuyển đến trong bồn tắm. Vừa khéo nhiệt độ thích hợp khiến cô thoải mái than ra tiếng. Bởi vì có chút bất tiện, nên cô không tắm quá lâu, rất nhanh đã tắm xong rồi. Tùy tiện tắm một chút cũng còn tốt hơn không được tắm. Chủ yếu là cô còn phải hoàn thành nhiệm vụ khó khăn gian khổ hơn, mặc quần áo. Một quá trình như vậy hao tốn gần một giờ. Từ Du Mạn mặc quần áo tử tế hoạt bát chuẩn bị nhảy ra ngoài nhưng vừa mở cửa đã thấy Cố Uyên đang đứng ở cửa. Anh nhìn lướt qua Từ Du Mạn nhảy nhót giống con thỏ, bèn trách cứ nói:

“Tắm xong tại sao không gọi tôi? Như vậy không tốt.”

Cố Uyên ôm Từ Du Mạn trở về phòng. Từ Du Mạn phát hiện Cố Uyên đã giúp cô đổi ga giường và chăn mới. Mới vừa rồi cô mặc quần áo ướt sũng nằm trên giường, cả chăn và ga giường đã sớm bị ướt rồi. Vốn còn đang lo chuyện này, không ngờ Cố Uyên thế nhưng đã đổi xong cho cô rồi. Cố Uyên đặt cô lên trên giường, đắp kín chăn cho cô, rồi giúp cô đóng cửa phòng lại, chính mình trở về nhà. Từ Du Mạn nghe thấy tiếng đóng cửa lúc anh rời đi, đột nhiên cảm thấy có chút thất vọng. Đã trễ thế này còn về làm gì? Cũng không phải chưa từng ngủ qua đêm ở chỗ cô.

Sáng sớm, Cố Uyên lại tới. Từ Du Mạn hoạt bát nhảy ra mở cửa cho Cố Uyên. Sau đó anh ôm cô trở về phòng. Anh nghĩ mình nên phải có chìa khóa của nơi này mới được. Cố Uyên giúp Từ Du Mạn nấu xong cháo trứng muối thịt nạc, sau đó bê đến bên giường cho cô. Tự bản thân hỏi cái chìa khóa của cô. Anh không có ý định tự mình lén lút đi đánh thêm một cái chìa khóa, bằng không nếu anh là Từ Du Mạn, anh cũng sẽ mất hứng. Cho nên Cố Uyên nói với Từ Du Mạn:

“Tôi đi đánh thêm một cái chìa khóa cửa nhà em. Yên tâm, những chìa khóa khác sẽ không động đến. Nếu không mỗi lần tôi tới, em ra mở cửa cũng không tiện.”

Cố Uyên không đợi Từ Du Mạn đồng ý, liền cầm cái chìa khóa đi. Nói, dù sao cũng chính là phải nói, nhưng nói rồi, cô có đồng ý hay không không quan trọng, quan trọng là cô đã biết, cho nên anh không phải là lừa gạt cô. Anh không thể dễ dàng tha thứ cho người khác lừa gạt mình, cho nên anh nghĩ Từ Du Mạn cũng thế.

41. Chương 42: Mạn Mạn Mất Tích

Thật ra thì Từ Du Mạn cũng cảm thấy Cố Uyên nói rất có lý, nếu không thật bất tiện. Cô gọi anh lại không phải là không cho anh đánh chìa khóa, mà là cô muốn nói cho anh, cô thật ra còn có một cái chìa khóa dự phòng. Từ Du Mạn thông minh gặp phải Cố Uyên liền biến thành ngu ngốc, Cố Uyên thông minh gặp phải từ Du Mạn, cũng biến thành đầu óc hết linh hoạt. Đánh xong chìa khóa, Cố Uyên cũng không trở lại luôn. Hôm nay anh có tiết phải lên lớp, cũng không thể cúp cua.

Từ Du Mạn mới xin nghỉ 3 ngày không lâu trước đó, giờ lại xin nghỉ, có giáo viên tự nhiên có chút bất mãn. Nhưng ngại vì Cố Uyên tự mình đến nói, cũng không tiện nói gì thêm. Sau khi Cố Uyên đi, các giáo viên liền bắt đầu trao đổi bàn tán:

“Em Từ Du Mạn này đến cùng là xảy ra chuyện gì? Trước kia gần như chưa bao giờ xin nghỉ.”

“Đúng vậy đúng vậy. Nó không phải thật sự được kẻ có tiền bao nuôi giống như lời đồn đại trong trường học mấy ngày trước chứ, cho nên cảm thấy có học hay không cũng không sao?”

“Tôi thấy có khả năng đó.”

“Tuyệt nhiên không đem giáo viên chúng ta để vào mắt.”

Những giáo viên này lúc trước đều rất yêu mến Từ Du Mạn bây giờ cũng ở đây bàn tán sau lưng cô. Xem ra lời đồn đại mấy ngày trước ảnh hưởng thật sự rất lớn. Làm cho trận bàn tán này dừng lại chính là thầy giáo dạy toán. Phải nói trong tất cả thành tích của Từ Du Mạn chỉ có môn Toán là kém nhất, mặc dù cũng có thể thi được hơn 110 điểm, nhưng là so với môn Tiếng Anh 140 điểm, Ngữ Văn 130 điểm còn kém xa.

Buổi trưa Cố Uyên đi siêu thị mua một chút rau dưa rồi đi tới nhà Từ Du Mạn. Mở cửa, đầu tiên anh đi tới phòng bếp cất thức ăn xong, sau đó lại đến phòng của cô để xem cô đang làm gì, rồi lại trở lại phòng bếp nấu cơm trưa. Cố Uyên tìm được cái tạp dề mà Từ Du Mạn vẫn thường dùng mang lên trên người, thuận tiện rửa rau. Chợt anh ngừng lại một chút. Anh cười cười, trong tươi cười có sự hết mực cương chiều. Anh phát hiện, anh càng lúc càng giống một ông chồng nấu nướng trong gia đình. Từ Du Mạn cũng càng ngày càng giống một nhân thê lười mẩu. Nơi này, cũng giống như nhà của bọn họ. Ừ, cái nhà này rất ấm áp, về sau có thể suy tính vẫn nên ở lại nơi này.

Cố Uyên ở trường học lên lớp, cảm giác tâm thần có chút không tập trung. Giống như sắp xảy ra chuyện gì vậy, cảm thấy bất ổn. Thời gian càng trôi qua, cảm giác lo lắng này lại càng thêm mãnh liệt. Anh chưa từng trải qua tình huống như vậy, lo lắng tràn ngập trong suy nghĩ của anh. Không được! Nhất định là Mạn Mạn đã xảy ra chuyện! Cố Uyên đóng sách giáo khoa lại:

“Cả lớp tự học.”

Ra khỏi phòng học, Cố Uyên liền lấy điện thoại di động ra. Phía trên có một cuộc gọi nhỡ, là Mạn Mạn gọi tới. Anh vội vàng gọi lại, nhưng nghe được lại là câu mà anh không muốn nghe nhất: “Xin lỗi, số điện thoại bạn gọi tạm thời không liên lạc được.”

Cố Uyên ngay cả phòng làm việc cũng không có quay lại, vừa đi về phía bãi đậu xe của trường học, vừa gọi điện thoại cho Từ Du Mạn, vẫn là không liên lạc được. Lần này không giống như lần trước, trên đường không bị kẹt xe. Cố Uyên lái xe đến nhà Từ Du Mạn chỉ mất mười phút. Thật may là chính anh đã có chìa khóa, Cố Uyên tự mình mở cửa ra. Cố Uyên thật sự làm đúng như lời đã nói với Từ Du Mạn, anh chỉ làm một cái chìa khóa cửa nhà, cũng không đánh thêm chìa khóa phòng ngủ của cô. Bình thường Từ Du Mạn cũng sẽ không khóa phòng ngủ lại, nhưng hôm nay Cố Uyên lại không mở được cửa phòng ngủ của cô, cửa bị khóa lại rồi.

“Mạn Mạn, Mạn Mạn, em ở bên trong sao?”

Cố Uyên đập cửa, vừa hô lên. Nhưng, trừ âm thanh vỗ vào cửa còn có âm thanh của Cố Uyên, thì không còn bất kỳ thanh âm nào khác đáp lại anh. Cố Uyên đập cửa trong chốc lát, liền bắt đầu lui về phía sau. Sau đó, dùng hết toàn lực xông về phía trước, lần đầu tiên, không thành công. Cửa vẫn đóng chặt như cũ. Lần thứ hai, như cũ. Lần thứ ba lần thứ tư, rốt cuộc cửa bị anh xô vào bật tung ra. Vừa là bất ngờ nhưng vẫn nằm trong dự liệu. Trong phòng của cô trống rỗng, cô cũng không ở trong phòng. Cố Uyên lại gọi điện thoại cho cô lần nữa, vẫn là không cách nào kết nối. Cố Uyên tay chân luống cuống, không biết nên làm sao bây giờ. Mạn Mạn đi đâu rồi cơ chứ? Tại sao điện thoại cũng không gọi được, tại sao trong lòng lại lo lắng như vậy? Cố Uyên tự điều chỉnh hô hấp của mình, hít sâu mấy lần xong, trong lòng anh bình phục rất nhiều. Mới vừa rồi trong lòng là quá luống cuống. Cố Uyên bình tĩnh lại mới là vững vàng nhất.

Đầu tiên anh kiểm tra giường của Từ Du Mạn, là tự cô đứng dậy. Từ Du Mạn sau khi rời giường có một thói quen, sẽ đem chăn đẩy qua bên cạnh, đem chỗ mình muốn ngủ để trống. Lần sau lúc ngủ chỉ cần đem chăn kéo qua là được rồi. Hình dạng của chăn cũng giống như lúc bình thường sau khi cô rời giường, anh khẳng định có thể cô tự mình rời giường chứ không phải bị người ta ép buộc. Anh lại nhìn phòng khách một chút, trên bàn trà trong phòng khách còn bày một cái ly giấy có nửa ly nước. Xem ra, có người đã tới, hơn nữa còn là người cô quen biết. Anh lại cẩn thận kiểm tra một lần nữa, không có phát hiện cái gì khác thường. Vừa mới định đi ra ngoài, chợt, Cố Uyên liếc thấy trên bàn trà có một đầu mối khác.

Trong mắt Cố Uyên thoáng qua một tia sáng, đi tới, dùng ngón tay dính một chút chất lỏng lưu lại trên bàn trà, đưa tới dưới mũi ngửi một cái. Chỉ thấy anh dương lên một nụ cười giống như ác ma. Cố Uyên lấy ra một tờ khăn giấy, lau sạch sẽ chất lỏng còn dư lại trên bàn trà, sau đó đem khăn giấy bỏ vào túi. Anh không rời đi mà nhấn chuông nhà của Lâm Thiển Tuyết. Lâm Thiển Tuyết nâng cao bụng bầu ra mở cửa:

“Là anh sao?” Lâm Thiển Tuyết rõ ràng rất bất ngờ Cố Uyên sẽ tìm đến cô

“Đi vào ngồi đi.”

“Không cần. Hôm nay cô có thấy có người đến tìm Mạn Mạn không?”

“Không có, sao vậy?”

“Không thấy Mạn Mạn đâu, có người đã tới.” Cố Uyên kể lại ngắn gọn.

“Cô cứ nghỉ ngơi đi, không cần lo lắng. Tôi đi trước.”

Cố Uyên cười với Lâm Thiển Tuyết, thật ra thì anh đoán được Lâm Thiển Tuyết cũng không nhìn thấy, phụ nữ sắp sinh làm sao có thể không có việc gì lại chạy ra ngoài quan sát người khác chứ. Sau khi Cố Uyên rời đi, Lâm Thiển Tuyết đóng cửa lại, hướng tới Mộ Trường Phong đang ẩn núp bên trong hỏi

“Anh hôm nay tới nhà Mạn Mạn chưa?”

42. Chương 43: Khi Sắc Lang Biến Thành Mèo!!!

Mộ Trường Phong liền vội vàng lắc đầu:

“Không có, nhà Mạn Mạn giống như không có ai, anh cho là cô bé đi học rồi.”

“Mạn Mạn không đi học, bị thương ở chân rồi.”

“Cái gì? Mạn Mạn bị thương, hơn nữa còn mất tích?”

Mộ Trường Phong phản ứng rất mãnh liệt, chỉ thiếu chút nữa nhảy lên. Lâm Thiển Tuyết cảm thấy có chút kỳ quái:

“Sao anh phản ứng mãnh liệt như vậy?”

Cô cũng không có phản ứng mãnh liệt như vậy có được không? Mặc dù lo lắng, chỉ là chuyện của Mạn Mạn không cần cô bận tâm, cô tin tưởng Cố Uyên sẽ xử lý tốt. Còn nửa tháng nữa là đến ngày dự sinh rồi, cô cần nhất, lo lắng nhất vẫn là đứa bé trong bụng này.

Mộ Trường Phong nhìn Lâm Thiển Tuyết nhú chặt mày, cho là cô hiểu lầm anh và Mạn Mạn nên tức giận. Thật ra thì Lâm Thiển Tuyết chính là lo lắng cho Từ Du Mạn cùng đứa nhỏ trong bụng, Mộ Trường Phong là tự mình đa tình. Mộ Trường Phong sợ Lâm Thiển Tuyết hiểu lầm, vốn còn chưa làm lành lối anh, thêm hiểu lầm này nữa thì hỏng mất. Vì vậy Mộ Trường Phong vội vàng tiến tới bên tai Lâm Thiển Tuyết thì thầm một hồi. Sau khi nói xong, anh ta dặn dò:

“Đừng nói cho Mạn Mạn, cô ấy còn chưa biết anh đã biết chuyện đó. Không đúng, ai cũng đừng nói.”

Lâm Thiển Tuyết thế nào cũng không nghĩ đến bọn họ còn có mối quan hệ đó. Khó trách Mộ Trường Phong từ trước đến giờ đều bảo trì khoảng cách với phụ nữ lại cứ chủ động đến gần Mạn Mạn, hơn nữa đối với Mạn Mạn tốt như vậy, thì ra còn có mối quan hệ như vậy. Thấy Lâm Thiển Tuyết tin, Mộ Trường Phong tiếp tục mục đích của anh.

“Tuyết Tuyết, nghe anh đến bệnh viện đi. Em xem em cũng sắp phải sinh rồi, ở nhà một mình anh trước sau không yên lòng.”

Mộ Trường Phong tận tình khuyên bảo. Lâm Thiển Tuyết cũng suy tính đến điều này. Đứa bé cũng sắp ra đời rồi, cô còn đang ở nhà. Ngộ nhỡ lúc muốn sinh chỉ có một mình cô, vậy phải làm sao bây giờ? Xem ra là phải đi bệnh viện rồi.

“Ừ.” Lâm Thiển Tuyết gật đầu đáp ứng. Mộ Trường Phong lập tức thở ra một hơi, vốn dĩ anh cho rằng phải khuyên thật lâu mới được. Mộ Trường Phong đưa Lâm Thiển Tuyết đến bệnh viện, sắp xếp tất cả mọi việc xong, rồi rời đi. Mạn Mạn mất tích, dù cho có người tìm rồi nhưng anh vẫn muốn đi tìm. Vẫn luôn rất tốt, anh chẳng qua là mấy ngày nay thời gian quá gấp, không có thời gian rảnh, không tới đó, làm sao lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, còn không có người nói cho anh biết.

Mảnh vải trong miệng vừa bị kéo xuống, Từ Du Mạn cảm thấy cổ họng bị đau, cô đã rất lâu rồi không được uống nước. Cổ nén cảm giác khó chịu truyền tới từ cổ họng, Từ Du Mạn thanh âm khàn khàn, nhưng vẫn trong trẻo mà lạnh lạnh như cũ. Cô không chút khách khí, lạnh lùng nói với người đàn ông đang sờ mặt mình:

“Anh muốn làm gì?”

Người đàn ông giống như rất tức giận Từ Du Mạn dưới tình huống này còn có thể bình tĩnh như vậy. Tay phải tóm lấy cổ của cô.

“Em cứ nói đi?” Hấn nói.

Từ Du Mạn cho tên đàn ông kia một cái liếc mắt, đó là khinh thường đó là coi rẻ.

“Trong lòng tôi lại không biến thái, làm sao có thể biết được trong lòng tên đàn ông biến thái nghĩ như thế nào. Tôi cần là đều có thể biết, đó không phải chứng minh trong lòng tôi cũng biến thái sao?”

Nói một hơi dài như vậy, cổ họng của cô càng thêm khó chịu. Gã đàn ông buông ra Từ Du Mạn ra, nhưng lại cho cô một cái tát:

“Cô thật đúng là kỹ nữ. Tôi chính là cảm thấy, cô bị nhiều người chơi đùa như vậy, dù sao thêm một người cũng không khác, nói không chừng cô sẽ yêu tôi nha.” Gã ta tự luyến nói.

“Vậy sao?” Từ Du Mạn sắc mặt như thường. Trên thực tế nội tâm của cô đã rất căng thẳng, cô biết kế tiếp mình sẽ gặp phải chuyện gì? Nhất định phải nghĩ biện pháp trì hoãn thời gian. Cố Uyên hiện tại khẳng định vẫn còn đang tìm cô khắp nơi. Chỉ cần cô kéo dài thời gian thêm một chút, có lẽ một giây kế tiếp Cố

Uyên sẽ xuất hiện ở trước mặt cô. Nhưng mà bây giờ nên dùng cách gì? Từ Du Mạn nhìn quanh bốn phía, sau đó cười đến cực kỳ quyến rũ với gã đàn ông:

“Anh đối với tôi thật đúng là tốt, sắp xếp cho tôi một căn phòng xa hoa mỹ lệ như vậy. Giá sách, trên giá sách còn có sách mà tôi viết đấy.”

Từ Du Mạn mắt tinh phát hiện ra trên giá sách có cuốn sách mà cô viết. Đây là tác phẩm đã xuất bản ‘Khi sắc lang biến thành mèo’ của cô, lúc ấy cô nhận được tin tức của người biên soạn thì khỏi phải nói vui vẻ cỡ nào. Có thể được Nhà xuất bản coi trọng, in ấn thành sách, chính là một loại khẳng định đối với cô. Đây là sự khẳng định mà tất cả các tác giả viết văn học mạng hy vọng có được nhất.

“Sách của cô?” Gã ta cảm thấy có chút ngoài ý muốn vì gã không biết Từ Du Mạn còn viết tiểu thuyết.

“Đúng vậy, chính là quyển kia, hàng trên cùng của giá sách, ở chính giữa, quyển ‘Khi sắc lang biến thành mèo’ ấy.”

Từ Du Mạn rất vui vẻ nói sách của cô ở chỗ nào. Hắn ta dựa theo sự chỉ dẫn của cô, rất nhanh tìm được quyển sách theo lời cô nói:

“Quyển này?”

“Ừ, chính là quyển đó.”

“Không ngờ cô chính là tác giả.” Hắn ta cười nhạo nói:

“Ừ, cô bây giờ còn chưa nổi tiếng, nếu như chờ cô nổi tiếng rồi, sau đó bị độc giả của cô biết cô chính là một kỹ nữ ngàn người gối, vạn người cười cũng không bằng, cô đoán bọn họ sẽ có phản ứng gì đây?”

Gã chợt cầm quyển sách trên tay ném vào mặt cô. Nếu không phải Từ Du Mạn phản ứng kịp thời, nhanh chóng nghiêng đầu đi mới tránh thoát quyển sách thật dày này. Nhưng cũng không phải là tránh thoát được hoàn toàn, cô cũng chỉ là tránh được đôi mắt - bộ phận quan trọng rất may chỉ bị một góc quyển sách nện vào bên cạnh mắt. Chỉ một chút xúu nữa thôi là mắt của cô liền bị thương rồi.

“Ôi, phản ứng còn rất nhanh chứ.”

Gã ta dùng ngón tay trở hung hăng đâm nơi khóe mắt bị thương của cô. Cô không nói tiếng nào, mặt không có vẻ gì nhìn tên đàn ông đã đến mức điên cuồng ở trước mắt.

“Nhìn tao như vậy làm gì? Nhìn tao làm gì? Hả?” Gã trừng lớn mắt, gào quát cô.

43. Chương 44: Tôi Muốn Ngủ Rồi, Anh Đi Ra Ngoài Đi

Từ Du Mạn trong lòng lắc đầu, tại sao lúc người ta quát thét luôn có nước miếng phía sau tiếp trước phun ra vậy? Cô cảm thấy khó chịu, rất khó chịu. Trên mặt toàn là nước miếng. thật muốn đem đám nước miếng này lau sạch sẽ. Nhưng mà tay bị trói chặt, làm sao lau đi đây?

“Có thể giúp tôi lau sạch nước miếng trên mặt không?”

Từ Du Mạn nói. Cô cũng không biết làm sao lại nói ra lời này, bây giờ là lúc nào rồi, cô làm sao lại là không đối được thói quen nói chuyện tùy tiện này đây? Nhìn gã đàn ông âm trầm, nét mặt ghê tởm, cô cũng biết, cô xong rồi. Thần linh ơi, cứu con với! Con bảo đảm không nói lung tung nữa đâu. Từ Du Mạn khóc không ra nước mắt, ở trong lòng yên lặng cầu nguyện một năng lực thần thánh cô chưa từng nhìn thấy sẽ cứu giúp cô. Cô dự cảm rất chính xác, từ trước đến nay chưa từng chuẩn xác thế này. Gã ta quả nhiên nghe cô nói muốn lau mặt liền giả giọng biến thái nói:

“Lau mặt? Là muốn tôi dùng đầu lưỡi giúp cô liếm sao?”

Nói xong đem mặt lại gần Từ Du Mạn. Cô cố nén ghê tởm trong lòng, tiếp tục ở trong lòng cầu nguyện trời xanh. Ông trời, giúp con với. Vô dụng, hắn ta vẫn đang chậm rãi, động tác vô cùng thông thả lại gần mặt của cô. Động tác của hắn cơ hồ là chậm gấp 8 lần, dường như mục đích của hắn không phải giống như hắn nói vậy, mà là muốn nhìn bộ dạng sợ hãi của cô. Đáng tiếc, cô căng thẳng thì có một chút, nhưng ít ra vẫn chưa tới mức sợ hãi. Thượng Đế, xin giúp con với. Vẫn là không có tác dụng. Quan Âm Đại Sĩ, cứu

con với. Vẫn là không có tác dụng. Từ Du Mạn thật không nghĩ ra còn có ai nữa. Lúc miệng của hắn chỉ còn cách mặt của cô có 0.1cm nữa thôi, cô nghĩ tới. Như Lai Phật Tổ cứu mạng! Rốt cuộc hắn ta dừng lại. Bởi vì có người đứng lúc gõ cửa, Từ Du Mạn trong lòng nhanh chóng lẩm nhẩm hết ‘Như Lai Phật Tổ cứu mạng’. Cặp mắt hắn ta giống như muốn phun ra máu, hung ác nói:

“Chuyện gì? !”

“Cậu chủ, ông... ông chủ đã trở lại.” Bên ngoài một đại thẩm há miệng run rẩy nói.

“Biết rồi” Gã quát bà thím bên ngoài, sau đó quay đầu nhìn Từ Du Mạn: “Lần này cô gặp may”

Đúng thật! Vận khí thật tốt, vận số thật quá tốt. Ở trong lòng cô âm thầm quyết định. Về sau không bao giờ tin cái gì mà Thượng Đế ông trời nữa, vẫn là Như Lai Phật Tổ truyền thống nhất của Trung Quốc chúng ta mới là thật. Về sau cô sẽ tin tưởng Như Lai Phật Tổ. Lúc tên kia rời khỏi phòng, âm thanh đóng cửa thật đinh tai nhức óc.

Từ Du Mạn cố gắng động dậy tay của mình, nhưng mà bị trói quá chặt, căn bản là không nhúc nhích được. Từ buổi sáng trói đến buổi sáng bây giờ, cô chưa từng được ăn qua một hột cơm, không được uống một ngụm nước. Vẫn bị trói như vậy, tay chân cũng đã tê dại rồi. Có lẽ thả cô ra, cô cũng không thể động dậy rồi. Dần dần, cô không dịch lại một mảy, hai mắt nhắm lại, ngủ thiếp đi.

Khi Từ Du Mạn tỉnh lại, cô đã không còn bị trói vào trên ghế nữa, mà nằm trên giường bên cạnh chiếc ghế dựa. Hơn nữa còn có người đang đút cho cô uống nước. Là một dì khoảng chừng 50 tuổi ăn mặc bình thường, diện mạo hiền lành. Người này nhìn thấy Từ Du Mạn đã tỉnh lại, lập tức cười nói với cô:

“Tiểu thư đã tỉnh rồi hả ? Uống chút nước đi, đôi môi cũng khô nứt rồi.”

Bà vẻ mặt đau lòng. Từ Du Mạn chuẩn bị thò tay tiếp nhận ly nước kia, nhưng lại không thể nhúc nhích tí nào được. Tay vẫn còn tê dại, xem ra mới vừa được cởi trói không lâu. Bác gái kia biết cô xảy ra chuyện gì, có chút áy náy nói với cô:

“Thật xin lỗi, cậu chủ... cậu ấy..., tiểu thư thật xin lỗi...”

“Không cần phải nói xin lỗi, không liên quan đến bác.”

Bác gái đút cho cô uống nước xong, liền vội vã rời đi. Từ Du Mạn biết chắc là hắn không để cho bác gái ở lại chỗ này quá lâu. Bác ta vừa mới đi ra ngoài thì hắn liền tiến vào:

“Biết tôi vì sao lại muốn cho cô uống nước mà không cho cô ăn cái gì không?”

Hắn ngồi ở bên giường, vuốt ve gò má của Từ Du Mạn, ánh mắt mê ly, vô cùng si mê gò má của cô. Chính là gương mặt này, làm sao lại đẹp như vậy chứ, làm sao lại làm cho hắn ngày nhớ đêm mong không bỏ được. Từ Du Mạn không né tránh, dù sao cũng tránh không được. Nếu như không phải hắn đánh lén, hắn liền không thể mang cô đi được. Hừ, nếu không phải chân cô bị thương, muốn dẫn cô đi cũng không phải dễ dàng như vậy.

“Để cho tôi uống nước, bởi vì đôi môi của tôi đã khô nứt, anh hôn lên không thoải mái thôi. Không để cho tôi ăn cơm, vì ăn cơm tôi liền có hơi sức rồi, anh sợ không chinh phục được tôi chứ gì?”

Từ Du Mạn nói. Đôi môi bị cắn đau vẫn còn cảm giác đau đớn mờ ảo. Từ Du Mạn dùng đầu ngón tay cũng có thể nghĩ ra gã đàn ông này thừa dịp cô ngủ mà ăn đậu hũ của cô. Sau đó bởi vì đậu hũ cũng không non mềm như trong tưởng tượng, ăn không ngon như vậy, cho nên dưới cơn nóng giận cắn cô một cái để phát tiết. Về phần câu nói kế tiếp, thuần túy là dùng phép khích tướng thôi, muốn cho gã đàn ông này cho cô cơm ăn đấy. Dù sao cô cũng không giống những cô gái khác, gặp phải chuyện như vậy liền trả không nhớ cơm không nghĩ, ăn không vô không ngủ được. Cô muốn ăn no bụng, mới có hơi sức suy nghĩ, nghĩ biện pháp giải quyết hắn ta. Về phần ngủ, chỉ có ngủ ngon mới có tinh lực như vậy. Lại nói trốn không thoát. Dù sao nếu như nhất định phải đối mặt, ăn không ngon ngủ không ngon cũng phải đối mặt, ăn được ngủ được cũng phải đối mặt, như vậy cô tại sao không chọn ăn được ngủ được đây? Hắn ta nghe lời nói của cô xong liền nói:

“Thật là thông minh, tôi chính là thích cô thông minh như vậy.”

“Nếu yêu thích tôi thông minh như vậy, anh phải để cho tôi ăn cơm đi, không ăn cơm, tôi liền không có hơi sức suy nghĩ, không có hơi sức suy nghĩ sẽ không thông minh.” Từ Du Mạn liếc hắn một cái.

“Ha ha, thật đúng là miệng lưỡi bén nhọn.”

Gã đứng dậy ra cửa. Nếu như không ngoài dự đoán hắn ta là đi lấy thức ăn cho cô. Lúc tiến vào trong tay hắn còn cầm một cái bánh bao và một ly sữa bò.

“Tôi vừa rồi đói bụng, đi ra ngoài ăn. Vẫn còn chưa ăn xong nên đem nó vào cho cô ăn. Cô chỉ xứng đáng ăn thức ăn thừa của tôi.”

Từ Du Mạn nhận lấy bánh bao cùng sữa tươi hắn đưa tới, nhanh chóng ăn. Tốc độ là nhanh, nhưng tuyệt không nhếch nhác, sao còn cảm thấy rất tao nhã? Hắn ngồi ở bên giường, nhìn cô ăn. Cô còn đang suy nghĩ người đàn ông này thật ra thì nội tâm cũng không xấu, cô không biết, lúc cô nghĩ như vậy, trong lòng hắn cũng âm thầm nghĩ hắn sao lại cầm đồ ăn đưa cho cô chứ? Chỉ là không sao, dù sao cô cũng phải là người phụ nữ của hắn, hắn cũng không thể để cho người phụ nữ của mình đói bụng được. Cô gái này phải là người của hắn. Từ Du Mạn sau khi ăn xong, lau sạch sẽ miệng, sau đó liền nằm lên trên giường lớn, đắp chăn:

“Tôi muốn đi ngủ rồi, anh đi ra ngoài đi.”

44. Chương 45: Trải Qua Kiếp Nạn

Đây là phòng của tôi, giường của tôi, sao tôi đi ra ngoài?”

“Vậy tôi đi ra ngoài.” Từ Du Mạn nhanh chóng bò dậy, chuẩn bị đi ra ngoài. Không ngờ bị hắn một phen kéo lên trên giường, vẫy ở dưới người hắn.

“Ngủ? Mạn Mạn đang mời tôi sao?”

“Mới không phải.”

Hắn cũng không muốn nghe cô cự tuyệt, muốn trực tiếp sử dụng phương pháp mà đàn ông bọn họ thích dùng nhất hơn nữa lần nào cũng dùng chặn lại miệng của cô. Hắn hôn mấy cái, đều bị cô tránh né. Hắn nổi giận, dùng đôi tay giữ chặt lấy đầu của cô, không cho phép cô né tránh nữa. Từ Du Mạn lần nữa cảm nhận được sức lực chênh lệch giữa nam và nữ. Vô luận cô dùng sức thế nào, cũng cạy không ra tay của hắn. Trời cao chính là không muốn thấy gã đàn ông này, Từ Du Mạn không thích hắn, ngay cả hôn một cái cũng không để cho hắn hôn. Đang muốn hôn lên đôi môi đỏ mọng Triệu Tư Mộ Tường kia, bác gái kia lại gõ cửa phòng.

“Chuyện gì?” Sự kiên nhẫn của hắn cũng có giới hạn đấy.

“Cậu chủ, ông chủ bảo cậu đi ra ngoài.”

Hắn ta tức giận đứng dậy. Trong miệng còn bất mãn nói:

“Hôm nay làm sao vậy, làm chút chuyện một chút cũng không thuận lợi.”

Hắn đi ra ngoài rồi xuống lầu. Nhìn thấy dưới lầu người đàn ông đang uống trà cùng cha mình, trực giác muốn né tránh. Nhưng người đàn ông kia đã nhìn thấy hắn rồi đã mở lời:

“Đây là con trai của chú sao, thật là anh tuấn tiêu sái.”

“Quá khen quá khen. Còn không mau xuống đây!”

Hắn ta không có cách nào, đành phải xuống lầu. Mỗi một bậc thang đều giống như giày vò. Hắn vốn lúc đầu cực kỳ căng thẳng lo lắng sợ hãi, nhưng nghĩ lại người kia cũng không phải thầy giáo của hắn, hắn sợ cái gì? Hơn nữa, bất quá chỉ là một giáo viên trường trung học phổ thông mà thôi, có cái gì phải lo lắng chứ. Nghĩ thông suốt xong, hắn ung dung xuống lầu, sau đó đứng bên cạnh cha mình rồi hỏi:

“Ba, vị này là?” Làm bộ như không biết, hắn hỏi. Cha hắn có chút nịnh bợ giới thiệu liền giới thiệu:

“Đây là Cố Uyên, con trai độc nhất của thủ trưởng quân khu Yên Kinh.”

Sau đó lại giới thiệu con ông ta: “Đây là tiểu tử Dương Kiệt.”

Cổ Uyên lại cười nhạt. Nhìn có vẻ thân thiết, thực tế lại có chút lạnh lùng không thể phá vỡ:

“Tôi biết rõ, là Dương Kiệt là trưởng ban thể dục của trường chúng tôi, nhưng cũng là người phong lưu của trường học.”

Giả vờ làm bộ như không biết anh? Mặc dù không dạy hấn, nhưng lần đó phạt Mạn Mạn đứng, hấn đang đi bên cạnh, không thể nào không nhìn thấy anh. Đây chính là cái gọi là giấu đầu hở đuôi?

“Thầy giáo?” Tất nhiên cha của Dương Kiệt không biết chuyện Cổ Uyên làm thầy giáo ở trường học. Đó là đương nhiên bởi vì ông căn bản cũng không biết anh đã tới thành phố A rồi. Nếu không phải hôm nay Cổ Uyên chợt tới chơi, ông ta hiện tại cũng còn chưa biết đấy, thì sao có thể biết anh bây giờ đang làm thầy giáo trường phổ thông ở thành phố A. Thầy giáo? Ông ta kìm lại sự bất ngờ. Con trai của thủ trưởng Yên Kinh, muốn làm quan gì cũng có thể, dù cho bắt ông ta phải lui ra hoặc là làm người lãnh đạo trực tiếp chủ tịch tỉnh cũng không phải là không có khả năng. Làm sao lại đi làm một thầy giáo nho nhỏ đây? Nếu không phải là Cổ Uyên có đồ của thủ trưởng, ông khẳng định không tin con trai của thủ trưởng lại đi làm thầy giáo.

“Đúng vậy, bây giờ cháu đang làm thầy giáo ở thành phố A.” Anh mới mặc kệ cái nhìn của người khác, anh chính là thích làm giáo viên thì như thế nào?

“Ha ha, làm thầy giáo cũng tốt, đào tạo con người, là Kỹ sư vĩ đại của giáo dục tâm hồn con người.” Dương Tổ Quang cười to.

“Còn không mau gọi thầy Cổ.”

Dương Kiệt lúc này mới tâm bất cam tình bất nguyện kêu một tiếng: “Thầy Cổ.”

Cổ Uyên hơi híp mắt, mỉm cười nhìn Dương Kiệt. Dương Tổ Quang ngược lại không có cảm giác gì, nhưng Dương Kiệt lại tinh tường cảm thấy lúc Cổ Uyên nhìn hấn trong mắt là một loại lạnh lẽo thấu xương.

“Bạn học Dương, xin hỏi tôi có thể thăm phòng ngủ của em một chút không?”

Cổ Uyên dám khẳng định, Dương Kiệt nhất định còn chưa kịp chuyển Từ Du Mạn đi. Sau khi ra khỏi nhà Lâm Thiển Tuyết, anh liền trực tiếp tìm chú bảo vệ. Lâm Thiển Tuyết không thấy là bình thường, nếu như chú bảo vệ còn không thấy, liền chứng minh người này rất thông minh. Đáng tiếc, người này có lẽ cũng là lần đầu tiên làm chuyện như vậy, lại còn nghênh ngang đi vào. Chính là không nhìn thấy đi ra ngoài. Chắc là mang theo Từ Du Mạn rồi, cho nên cũng không dễ dàng nghênh ngang đi ra ngoài như trước. Chú bảo vệ canh cửa nói có một người lạ đi vào, tuổi tác không lớn, còn là một chàng trai. Chàng trai này chính là đi tới lầu nhà Mạn Mạn. Khi đó là buổi sáng 8h hơn, cũng chính là lúc tiết học đầu tiên của học sinh cấp 3. Nhưng mà ông vẫn không nhìn thấy chàng trai trẻ tuổi kia đi ra ngoài. Trẻ tuổi, chừng hai mươi tuổi, người xung quanh Mạn Mạn mà chừng hai mươi tuổi cũng chỉ có bạn học ở trường. Dù sao không phải là lớp 2 bọn họ, lúc anh lên lớp, ngoại trừ Từ Du Mạn, những học sinh khác toàn bộ đều ở đây. Như vậy, cũng chỉ có thể để mắt đến những học sinh lớp khác.

Từ chung cư của cô trở lại trường, trường học đã bắt đầu tiết thứ tư. Đây là lần đầu tiên Cổ Uyên vận dụng quyền lực của mình, yêu cầu hiệu trưởng tìm người kiểm tra sĩ số của mỗi lớp. Tra ra số học sinh cúp của không ít, nhưng Cổ Uyên liếc mắt một cái liền tập trung vào tên Dương Kiệt. Anh nhớ rõ ràng Dương Kiệt theo đuổi Từ Du Mạn một thời gian rất lâu rồi, nhưng Mạn Mạn cũng không đồng ý qua lại với hấn. Sau ngày mưa lần đó cũng không thấy quấy rầy Mạn Mạn nữa, nhưng ai có thể chắc chắn hấn những ngày qua không phải đang lập ra kế hoạch gì đó? Điều tra tài liệu một chút, liền biết Dương Kiệt là con trai của Phó thị trưởng thành phố A. Khó trách ở trường học có thể hung hăng can quấy như vậy. Tục ngữ nói: người hiền hay bị bắt nạt, ngựa hiền bị người cưỡi. Dương Kiệt muốn ngồi trên người Cổ Uyên, nhưng anh không phải ngựa, càng không phải là ngựa hiền. Muốn cưỡi trên lưng anh sao, vậy phải xem Dương Kiệt có chịu được lực bị hất ngã hay không!

45. Chương 46: Mất Tích Lần Nữa

Dương Kiệt nhất định là không muốn. Từ lúc cậu nhìn thấy Cố Uyên, là cậu đã biết Cố Uyên tới vì chuyện của Mạn Mạn. Hiện tại Mạn Mạn đang ở trong phòng ngủ của cậu, cậu làm sao dám để cho Cố Uyên đến phòng ngủ của mình và nhìn thấy Mạn Mạn đang nằm trên giường của cậu đây? Sớm biết liền cho Mạn Mạn một ít thuốc mê, Cố Uyên muốn xem cứ để cho anh ta xem, thật là sai lầm. Làm sao bây giờ? Cố Uyên đi lên vậy chắc chắn là sẽ thấy Mạn Mạn.

“Thầy Cố, thư phòng và phòng khách có thể tùy tiện thầy đi thăm quan, nhưng phòng ngủ là không gian cá nhân, sợ là bất tiện.”

Dương Kiệt có thể không cự tuyệt sao? Nhưng cha cậu Dương Tổ Quang cũng không biết cậu có chuyện gì? Dương Tổ Quang mặc dù không biết Cố Uyên tại sao lần đầu tiên tới lại muốn đi thăm phòng ngủ của con trai ông ta, nhưng ông vẫn là có thể chấp nhận. Nếu như nói muốn đi thăm thư phòng của ông ta, ông ta nhất định không muốn. Trong thư phòng có một vài thứ vẫn là không muốn cho người khác nhìn thấy. Thật là một đứa ngu xuẩn, nếu Cố Uyên thật sự thuận miệng nói muốn đi thăm quan thư phòng của ông ta thì làm sao bây giờ? Đồ ngu xuẩn. Dương Tổ Quang trong lòng mắng, nhưng trên mặt lại tươi cười:

“Cháu họ xa muốn đi thăm thì cứ đi thăm đi, chỉ là phòng của tên tiểu tử này có lẽ hơi lộn xộn.”

Thật là biết bám víu quan hệ, mới đó đã gọi là cháu họ rồi. Cố Uyên ngấm nghĩa ly nước rõ ràng rất mới trong tay, cũng chỉ có Mạn Mạn mới có thể dùng ly giấy để mời anh:

“Con trai mà, lộn xộn mới bình thường.”

Anh thuận miệng nói. Lão già kia là sợ anh nhìn thấy mấy thứ đồ không nên thấy trong thư phòng của lão ta mà thôi. Nhưng mà anh hiện tại không có suy nghĩ đó, anh tới đây là vì chuyện của Mạn Mạn, cho nên lần này tạm tha cho lão.

“Kiệt nhi, còn không mau đưa cháu họ đến phòng ngủ của con.”

Dương Tổ Quang vội vàng dặn dò, chỉ sợ Cố Uyên tạm thời đổi ý, muốn đến thư phòng của ông ta. Dương Kiệt ở bên ngoài cho dù phách lối bá đạo thế nào, nhưng ở nhà trước sau đều không dám ngỗ nghịch với Dương Tổ Quang, dù sao mọi thứ cậu đang có là do cha cậu cho. Cúi đầu Dương Kiệt chỉ đành chịu, nói với Cố Uyên:

“Đi thôi.”

Dương Kiệt đi ở phía trước, Cố Uyên đi theo phía sau hẳn. Dương Kiệt cảm thấy lúc này lên lầu, so với lúc xuống lầu vừa rồi càng thêm nửa bước khó đi. Cố Uyên hiểu rõ sự đấu tranh trong lòng Dương Kiệt, cười lạnh theo sát sau lưng hẳn, cũng không thúc giục hẳn. Như vậy mà sau khiến anh hối hận rất lâu, rất lâu. Thời gian lên lầu hao tốn không ít, vừa lên đến lầu Dương Kiệt lại dẫn Cố Uyên đi sang bên trái, Dương Tổ Quang chợt nói xen vào:

“Kiệt nhi, sao con lại đi sai hướng rồi?”

Thật ngu xuẩn, chẳng lẽ cha cậu không biết cậu là cố ý đi sai sao? Cũng không biết cậu làm thế nào leo lên được vị trí Phó Thị Trưởng này. Dương Kiệt không nói gì với cha hẳn. Không có cách nào, Dương Kiệt đành phải quay đầu lại đi tới phòng ngủ của mình. Thật sự là bước từng bước một. Mới vừa xoay người, chỉ nghe thấy bên trong phòng ngủ của hẳn truyền đến tiếng thét chói tai của Mạn Mạn. Cố Uyên đẩy Dương Kiệt ra, xông tới mở cửa phòng. Bên trong đâu còn bóng dáng của Từ Du Mạn. Cố Uyên nhìn về phía Dương Kiệt vừa tiến vào phía sau anh cũng đang có vẻ mặt nghi ngờ, anh biết trong lòng Dương Kiệt cũng không biết là ai mang Mạn Mạn đi. Nhưng, trước đó Mạn Mạn nhất định là ở chỗ này, không sai.

Dương Tổ Quang nhìn thấy khuôn mặt âm trầm của Cố Uyên, trong lòng lộp bộp một tiếng. Xem ra Cố Uyên là tới tìm người, hơn nữa người thật sự là con trai mình mang đi, ở trong phòng ngủ của con trai mình, điều khiến ông ta lo lắng là người mà Cố Uyên muốn tìm từ phòng của con ông ta mất tích không thấy nữa, còn không biết là ai đã mang đi. Trời ạ, người nào nói cho ông ta biết rốt cuộc nên làm gì bây giờ? Đầu của ông thật là đau.

“Nghịch tử, người mới vừa rồi ở trong phòng của con rốt cuộc là ai?” Dương Tổ Quang rống to.

“Con...”, Dương Kiệt cũng không biết nên nói thế nào dưới tình huống như thế. Không có biện pháp, Dương Kiệt đành phải nhắm mắt nói:

“Bạn gái của con.”

Cố Uyên lại cầm lên sợi dây mà Dương Kiệt dùng để trói Mạn Mạn trên ghế. Sau khi cởi trói cho Từ Du Mạn liền tiện tay ném ở trên ghế, không ngờ lại bị Cố Uyên phát hiện. Anh cầm sợi dây trong tay đi tới trước mặt Dương Kiệt và Dương Tổ Quang.

“Bạn gái? Các người đang chơi trò chơi gì sao? Còn dùng được sợi dây thường thô và to như vậy?”

Mạn Mạn nhất định bị trói đau rồi. Nghĩ tới đây, Cố Uyên liền không chịu được đau lòng. Anh còn không nỡ nói một câu nặng lời với cô. Dương Tổ Quang tát một cái lên mặt Dương Kiệt, mặt của Dương Kiệt lập tức xuất hiện một dấu bàn tay đỏ tươi.

“Nghịch tử, đúng là nghịch tử.” Dương Tổ Quang bị phẫn nói.

Cái đứa nghịch tử này, trói người phụ nữ nào về nhà cũng có thể, sao lại cố tình chọc phải nhân vật mà không chọc nổi đây. Chỉ biết gây phiền toái cho ông, gây thêm phiền hà cho ông. Sau khi tát con trai, Dương Tổ Quang có chút co giật, một tay còn che lồng ngực của mình. Mắt thấy Dương Tổ Quang sắp ngã xuống, Dương Kiệt vội vàng ôm lấy ông ta.

“Cha, cha, cha làm sao vậy?”

Cố Uyên vô tình xem hai cha con bọn hắn diễn kịch. Món nợ này khi có thời gian rảnh anh sẽ tính với họ. Việc cấp bách bây giờ là tìm Mạn Mạn. Người kia mang Mạn Mạn đi thật nhanh, mới nghe tiếng kêu của Mạn Mạn anh đã xông vào nhưng cũng đã không thấy bóng dáng cô đâu. Sau khi đi vào, anh đặc biệt nhìn qua cửa sổ. Anh có thể xác định đối phương từ cửa sổ tiến vào, cũng có thể xác định hắn từ cửa sổ đi ra. Thế nhưng khi anh từ cửa sổ nhìn xuống, lại không thấy gì cả. Rốt cuộc là ai mang Mạn Mạn đi? Năng lực của người này không thể khinh thường.

Cố Uyên lại liếc mắt nhìn bộ dáng Dương Tổ Quang lên cơn đau tim, còn đang ngã trên mặt đất, cùng với Dương Kiệt đang thất kinh không biết làm sao, hừ lạnh một tiếng: “Chuyện này, sau này tôi sẽ tính toán rõ ràng.” Nói xong, anh cũng không để ý Dương Tổ Quang khổ sở cầu xin, vòng qua bên cạnh ông ta mà rời đi.

Cố Uyên thoát nhìn rất trấn tĩnh, ít nhất là bề ngoài. Trên thực tế trong lòng anh đang dậy sóng, trước giờ anh chưa từng sợ hãi như vậy. Người mang Mạn Mạn đi rốt cuộc là ai? Tại sao động tác lại nhanh như vậy, nhanh đến mức khiến anh cũng không phát hiện ra dấu vết nào. Cố Uyên vừa đi vừa tự hỏi. Vừa mở cổng nhà Dương Kiệt ra đã nhìn thấy trong con hẻm nhỏ cách nhà Dương Kiệt không xa, Mộ Trường Phong đang đánh nhau với người ta. Thân thủ của hai người không thua kém nhau lắm, cơ hồ tạo thành cục diện người không làm ta bị thương được, ta cũng không khiến người bị thương được, muốn đả thương chính là cả hai bên đều tổn hại. Mộ Trường Phong vừa rảnh một chút, liền nhìn thấy Cố Uyên đang chuẩn bị rời đi cất tiếng gọi:

“Cố Uyên.”

46. Chương 47: Cố Uyên Cũng Biết Trò Đùa Quái Đản

Cố Uyên lúc này mới dừng bước, xoay người hỏi:

“Chuyện gì?”

Anh không cảm thấy anh và Mộ Trường Phong có quan hệ gì, nếu có hẳn là quan hệ tình địch thôi. Cho nên, anh không ngờ Mộ Trường Phong sẽ gọi anh lại. Là muốn anh giúp anh ta một tay sao?

“Đại lộ Trường Lĩnh, bọn họ mang theo Mạn Mạn đi về hướng đại lộ Trường Lĩnh bên kia.”

Còn không đợi Mộ Trường Phong nói câu tiếp theo, Cố Uyên cũng đã xông ra ngoài. Địa điểm mục tiêu là đại lộ Trường Lĩnh. Mộ Trường Phong im lặng nhìn bóng lưng nhanh chóng rời đi của Cố Uyên. Anh ta thật đúng là lo lắng cho Mạn Mạn, còn không đợi mình nói cho hết lời, liền chạy đi rồi. Vốn Mộ Trường

Phong định đưa chìa khóa xe của mình cho Cố Uyên thì Cố Uyên sẽ đi được nhanh hơn. Không ngờ Cố Uyên thông minh một đời mà hồ đồ nhất thời. Đối với chuyện của Từ Du Mạn, anh chưa bao giờ là người bình tĩnh.

Người đàn ông đánh nhau với Mộ Trường Phong nhìn thấy tinh lực của anh không đặt trên người hắn nên định rời đi. Hắn không thể đánh nữa, bây giờ mặc dù xem ra cả hai ngang tài ngang sức, nhưng hắn biết, người đàn ông này mạnh hơn hắn. Mộ Trường Phong nhìn thấu suy nghĩ của người đàn ông này, nên tiếp tục đấu với hắn. Chính là muốn kéo theo hắn, có kéo cũng phải kéo hắn chết. Mặc dù nói như vậy nhưng Mộ Trường Phong sao có thể để cho hắn chết như vậy? Người đàn ông này khẳng định còn hữu dụng. Sau khi Cố Uyên chạy đi liền bắt đầu hối hận mình hôm nay sao lại không lái xe tới đây chứ? Aiz. Sai lầm như vậy về sau tuyệt đối không thể xảy ra nữa, sẽ chết người. Về sau mặc kệ đi đâu vẫn là phải lái xe tốt nhất. Thật ra thì Cố Uyên trước kia cũng có thói quen lái xe, nhưng kể từ lần Từ Du Mạn bị bệnh gặp phải kẹt xe, Cố Uyên có nhiều khi ra cửa sẽ không lái xe.

Cố Uyên nhìn thấy một chiếc xe mo-to dừng ở ven đường, chủ xe vẫn còn đang mua báo ở tiệm bán báo ven đường. Anh không nói hai lời, lấy ra tiền từ trong ví nhét vào tay của người đàn ông đang đứng mua báo ở sạp báo, sau đó liền lái xe máy vội vã chạy đi. Người đàn ông đeo mắt kính đang mua báo còn chưa kịp phản ứng với chuyện đang xảy ra, thì Cố Uyên cũng đã không thấy bóng dáng. Thứ không thấy còn có chiếc xe gắn máy kia. Người kia có chút ngây ngốc nhìn tiền trong tay, không biết chuyện gì xảy ra. Lúc này, từ nhà vệ sinh công cộng phía sau tiệm bán báo có một người đàn ông đi ra. Đột nhiên người này trợn to hai mắt, vội vàng chạy tới. Anh ta cặp mắt còn bốc lửa hỏi người đàn ông đang nắm tiền trong tay:

“Xe của tôi, anh có nhìn thấy xe của tôi đâu không? Xe của tôi sao lại không thấy nữa rồi?”

Người đàn ông giọng điệu đau khổ, ánh mắt căm phẫn, người không biết nhất định còn tưởng rằng cái xe mà người đàn ông mất không phải là một chiếc xe máy bình thường, mà là một chiếc xe thể thao đắt giá. Ngay sau đó, người đàn ông mang mắt kính đang mua báo nâng tay mình lên, giơ lên trước mặt người chủ xe đang tức giận:

“Đây... đây là... vâng... mới vừa rồi... chàng trai kia đã đưa.”

Đúng là người nhát gan, cứ như vậy bị dọa đến nói chuyện cũng không trôi chảy. Chủ xe cầm lấy tiền, vừa đếm vừa hỏi:

“Người đàn ông nào?”

“Người lấy chiếc xe... lái xe đi.”

Chủ xe chợt cười, lấy tay vỗ vỗ bả vai người đàn ông đeo kính nhát gan kia, giọng nói bình thản:

“Lái đi thì lái đi! Cứ cho là tặng cho anh ta vậy. Không phải là một chiếc xe máy rách thôi sao?”

Aiz, không biết mới vừa rồi ai vì một chiếc xe máy rách mà thiếu chút nữa đánh nhau với người ta đấy. Người đàn ông mang kính vẫn còn ngây ngốc gật đầu, còn chủ xe thì vui sướng vừa đi vừa hát rời khỏi tiệm bán báo. Lần này hời rồi, số tiền này đủ mua một chiếc xe thể thao second-hand rồi. Một cái xe máy second-hand mà anh ta đã dùng trong một thời gian dài lại đổi được một chiếc xe thể thao second-hand, sao lại mất hứng cho được chứ? Anh ta phải về cảm ơn con chó nhà hàng xóm, bởi vì anh ta hôm nay không cẩn thận dẫm lên phân của nó. Thì ra là trên thế giới thật sự có loại vận cứt chó này, có thể nói là tồn tại sự diệu kì.

Lúc đến quảng trường Kim Phú, Cố Uyên liền tập trung vào một chiếc xe con màu đen cách đó không xa. Tại sao lại cảm thấy Mạn Mạn đang ở ngay trong chiếc xe này? Cố Uyên nghĩ không ra bất kỳ một lý do nào, chỉ có thể nói, đó là giác quan thứ bảy của anh. Phụ nữ luôn nói mình có giác quan Thứ Sáu, chẳng lẽ cũng không cho phép đàn ông có giác quan Thứ Bảy sao? Cố Uyên đem chiếc xe gắn máy chạy với vận tốc lớn nhất hơn nữa anh còn không đội nón bảo hiểm. Gió lớn gào thét hai bên tai. Gió giống như lưỡi dao sắc bén càng không ngừng thổi qua trên mặt của Cố Uyên. Cố Uyên chạy xe máy, trên đầu còn không đội nón bảo hiểm, hơn nữa còn vượt quá tốc độ nghiêm trọng, rất nhanh liền thu hút sự chú ý của cảnh sát giao thông. Những người cảnh sát giao thông cố gắng muốn Cố Uyên dừng lại, chạy xe mô-tô ở phía sau đuổi theo anh, hơn nữa còn có người cầm cái loa không ngừng hô:

“Chiếc xe mô-tô phía trước, anh đã vượt quá tốc độ một cách nghiêm trọng, anh đã vượt quá tốc độ một cách nghiêm trọng, cảnh cáo anh mau dừng xe.”

Cố Uyên thầm mắng trong lòng. Đúng ra chiếc xe con trước mặt cũng không phát hiện ra anh, cho nên anh mới có cơ hội đuổi theo. Mất thấy sắp đuổi kịp lại có người nhảy ra phá đám, khiến chiếc xe trước mặt đã phát hiện ra anh, hơn nữa bắt đầu tăng tốc rồi. Nói anh vượt quá tốc độ, chiếc xe kia không phải cũng vượt quá tốc độ sao, hơn nữa còn quá tải. Cố Uyên thật sự rất không muốn... rất không muốn dừng lại, nhưng anh vẫn phải dừng lại. Là bởi vì mấy tên cảnh sát giao thông sao? Có khả năng sao? Nguyên nhân khiến Cố Uyên dừng lại thật sự vô cùng... vô cùng bất đắc dĩ, anh muốn tìm một thứ gì đó phát tiết một chút. Tiếc rằng, mấy tên cảnh sát giao thông đuổi theo tới liền trở thành nơi trút giận của anh.

“Các người có biết các người mới vừa làm gì không? !”

“Chúng tôi đang thực hiện trách nhiệm của mình. Anh đã vượt quá tốc độ, nhất định phải bị phạt.”

Một cảnh sát giao thông nói. Cố Uyên cũng biết đây là chức trách của người ta, đáng tiếc, lần này anh muốn trút giận một chút, bị tình cảm che mờ lý trí:

“Các người đang phá hỏng nhiệm vụ bí mật của cảnh sát chúng tôi. Mới vừa rồi tôi đang truy đuổi một tên tội phạm thuộc phiên lớn. Chúng tôi bố trí cục diện này hai năm, chính là để bắt hắn. Hiện tại thì sao? Bởi vì các người ngu ngốc phá hoại sự sắp đặt tỉ mỉ hai năm qua của chúng tôi, kế hoạch trong thời gian dài của chúng tôi phá sản, các anh có thể gánh chịu hậu quả sao?”

47. Chương 48: Nữ Nhân, Tên Của Em Phải Gọi Là Dũng Mãnh!

Cậu cảnh sát giao thông bị lời nói của Cố Uyên dọa sợ đến một câu cũng không dám nói. Nhưng còn có một anh cảnh sát giao thông khác mặc dù cảm thấy hơi áy náy, nhưng vẫn hùng hồn nói:

“Bộ phận cảnh sát giao thông chúng tôi cũng không nhận được bất kỳ thông báo nào, cho nên dù lời nói của anh là thật, anh cũng không thể đem trách nhiệm đổ hết lên đầu chúng tôi. Gây nên hậu quả như thế, tôi rất xin lỗi. Nhưng anh vẫn phải bị phạt. Hơn nữa mời anh xuất trình chứng minh thư và giấy chứng nhận, chính là giấy chứng nhận cảnh sát.”

“Ha ha, có tiền đồ.”

Cố Uyên phối hợp mà đưa chứng minh thư cùng giấy chứng nhận không biết là giấy chứng nhận gì cho anh cảnh sát giao thông xem, anh ta lập tức cảm thấy kính nể. Cố Uyên vỗ bả vai cậu cảnh sát giao thông:

“Tiền phạt bây giờ không có để đưa cho anh, nếu không tôi cùng anh trở về đồn, tôi lại gọi người mang tiền tới?” Dù sao bây giờ cũng không đuổi kịp, gấp gáp cũng không có biện pháp. Vẫn nên quay về suy nghĩ thật kỹ bước kế tiếp phải làm gì?

“Không, không cần.” Cậu cảnh sát giao thông lập tức nói.

“Phạt tiền là nhất định rồi, nhưng tôi nghĩ anh đang vội, tôi có thể giúp anh đóng tiền phạt trước.”

“Được, cho tôi số điện thoại của cậu, lần sau tôi trả cho cậu.”

Cậu cảnh sát trẻ không từ chối, trao đổi số điện thoại với Cố Uyên.

“Kéo chiếc xe này trở về đi, hết xăng rồi.” Cố Uyên nói xong, liền biến khỏi tầm mắt của cậu cảnh sát.

Cố Uyên tin rằng, cậu cảnh sát giao thông này ngày sau nhất định sẽ có thành tích lớn. Cậu ta cũng không phụ lòng sự tín nhiệm của Cố Uyên đối với cậu, trở thành một thể hệ phá án thần kì. Cố Uyên dọc đường đi nhớ lại, theo hiểu biết của anh, Mạn Mạn cũng không có khả năng chọn phải loại người đã trải qua chuyên nghiệp huấn luyện này. Cho nên khả năng duy nhất chính là, tất cả đều là bởi vì anh. Cố Uyên nghĩ như vậy, liền muốn đập bể tường. Anh muốn mang đến hạnh phúc cho Mạn Mạn, chứ không phải loại tai vạ cho cô. Cố Uyên trở lại nhà của Từ Du Mạn, ngồi trên ghế sa-lon nhà cô ngắm người. Không, người đàn ông giống như anh không thể dùng từ ‘ngắm người’, mà nên dùng từ ‘trầm tư’ để hình dung. Thật ra ý nghĩa thể nào đều giống nhau.

Chuông cửa vang lên thật lâu Cố Uyên mới ra mở cửa. Là Thẩm Mặc Dư cùng Trương Chương Việt. Cửa vừa mở ra, Thẩm Mặc Dư liền xông vào hỏi:

“Anh sao lại ở nhà của Mạn Mạn, anh tại sao lâu như vậy mới mở cửa, Mạn Mạn đâu?”

Thẩm Mặc Dư đi vào liền tìm người khắp nơi. Mạn Mạn này, tại sao cả ngày đều không nhận điện thoại của cô? Thẩm Mặc Dư không tìm được người, quay lại phòng khách chất vấn:

“Mạn Mạn đi đâu rồi?”

Hôm nay cô với Trương Chương Việt định mua cho Mạn Mạn một bộ váy phù dâu, quyết định gọi điện thoại kêu Mạn Mạn tới đó tự mình chọn, nhưng bất kể gọi bao nhiêu lần đều không có người nhận. Trước kia Mạn Mạn chưa từng có tình huống nhiều lần như vậy đều không nhận điện thoại của cô. Trương Chương Việt nói có thể Mạn Mạn có việc gì đó nên không nghe thấy điện thoại gọi tới, hoặc là đi ra ngoài không mang điện thoại trên người. Nhưng cô cảm thấy có gì đó không đúng. Cô cũng biết lời Trương Chương Việt nói không phải không có khả năng, nhưng cô vẫn lo lắng cho nên mới tới nhà của Mạn Mạn. Thẩm Mặc Dư vừa hỏi Cố Uyên, vừa lại lấy điện thoại di động ra gọi cho Mạn Mạn. Sau đó chỉ nghe thấy từ trong phòng ngủ của Từ Du Mạn truyền đến bài hát ‘Bởi vì yêu’ của Vương Phi. Thật là điện thoại di động của Mạn Mạn để ở nhà. Đối mặt với câu hỏi hùng hổ dọa người của Thẩm Mặc Dư, còn có sự hỏi thăm lo lắng của Trương Chương Việt, Cố Uyên bất đắc dĩ nói:

“Mạn Mạn bị người ta bắt cóc rồi.”

“Cái gì? Bắt cóc?” Thanh âm của Thẩm Mặc Dư vô cùng bén nhọn.

“Làm sao anh biết Mạn Mạn bị bắt cóc? Tại sao anh không ngăn cản? Anh rốt cuộc có phải đàn ông hay không mà khoanh tay ngồi nhìn Mạn Mạn bị bắt cóc? Mạn Mạn tại sao lại bị bắt cóc?”

Mấy câu hỏi liên tiếp nhau, khiến Cố Uyên cười khổ, không còn mặt mũi nào. Trương Chương Việt lần đầu tiên nhìn thấy Cố Uyên đau khổ cười gượng bất đắc dĩ như vậy, từ khi anh quen biết Cố Uyên, Cố Uyên vẫn luôn là người quyết định kẻ sách, lạnh nhạt bình tĩnh, nhưng bây giờ.... Trương Chương Việt vội vàng che miệng Thẩm Mặc Dư:

“Uyên, thật xin lỗi, A Dư là quá khẩn trương lo lắng thôi.” Miệng của vợ anh, anh phải quản.

“Tớ hiểu rõ.”

Thẩm Mặc Dư nói không sai, Mạn Mạn bị bắt cóc là bởi vì anh, anh trở mắt nhìn chiếc xe hơi màu đen rồi đi nhưng không làm gì được, là anh vô dụng. Đúng lúc này, chuông cửa lại vang lên. Lượng công việc của chuông cửa nhà Từ Du Mạn có thể sánh ngang với lượng công việc của mấy nhà lãnh đạo kia rồi, chuông cửa đáng thương. Là Mộ Trường Phong, trong tay kéo theo một cơ thể nha, chính là người đàn ông trước đó đánh nhau với anh ta.

“Tôi đoán cậu ở đây.”

Mộ Trường Phong nói với Cố Uyên. Sau khi đi vào thuận tay ném cái người nhìn không ra người kia xuống đất, đóng cửa lại. Cố Uyên cũng đem gã đàn ông kia kéo vào, nói với Mộ Trường Phong:

“Tôi đoán anh sẽ tìm đến tôi.”

Thẩm Mặc Dư nhìn đồng “vật thể” bị Cố Uyên kéo vào, vẻ mặt rất kỳ quái:

“Hắn là ai vậy?”

“A, đồng bọn của kẻ bắt cóc Mạn Mạn.”

Thẩm Mặc Dư vừa nghe nói, đây là một người trong nhóm bắt cóc Mạn Mạn, liền nổi giận. Vẫn đang không có nơi phát tiết, trách móc Cố Uyên một hồi còn chưa đã nghiền, nếu hắn ta ở chỗ này, vậy cũng đừng trách cô vô tình. Thẩm Mặc Dư cuộn ống tay áo lên, bắt đầu tiến hành việc phát tiết của cô. Cố Uyên, Mộ Trường Phong, Trương Chương Việt ba người đàn ông cũng có phần nhìn không nổi, thật sự là thê thảm không nỡ nhìn, thật sự là vô cùng thê thảm. Cố Uyên ở bên cạnh Trương Chương Việt nhỏ giọng nói:

“Cậu khẳng định muốn lấy cô ấy?”

Mặc dù trong lòng vẫn còn có chút sợ hãi nhưng miệng Trương Chương Việt vẫn cứng rắn như vậy. Trương Chương Việt tự hào vô cùng nói với Cố Uyên:

“Bà xã tôi thế này gọi là có cá tính, tính tình chân thật.”

Mộ Trường Phong chợt nghĩ đến Lâm Thiển Tuyết, so với Thẩm Mặc Dư và Mạn Mạn thì Tuyết Tuyết của anh thật là rất dịu dàng rồi. Thẩm Mặc Dư rốt cuộc đã làm cái gì mà khiến ba người đàn ông này đều có suy nghĩ như vậy, hơn nữa đều chút sợ hãi. Trở lại thời điểm Thẩm Mặc Dư tra tấn người kia, ba người đàn ông không chỉ lộ vẻ mặt hoảng sợ, hơn nữa còn có một động tác rất nhỏ nhất, không dễ dàng bị phát hiện ra. Thật ra thì, là một sắc nữ thông thường cũng sẽ biết. Chỉ thấy ba người đàn ông không hẹn mà cùng kẹp chặt hai chân. Lại nhìn bộ dạng thẩm thương của tên kia bị Thẩm Mặc Dư hành hạ, trên mặt bị vẽ lung tung còn chưa tính, hai lỗ mũi bị cắm vào hai cây hành tây còn chưa tính, đôi mắt bị cái kẹp giấy kẹp chặt còn chưa tính, áo bị lột sạch còn chưa tính, nhưng mà, Thẩm Mặc Dư sao có thể ngay cả quần nhà người ta cũng lột sạch luôn đây? (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Cởi hết quần còn chưa tính, nhưng Thẩm Mặc Dư sao có thể lột sạch toàn thân hắn rồi dội nước lạnh lên người hắn đây? Tàn nhẫn, thật là tàn nhẫn. Bọn họ còn nhìn thấy bên trong nước lạnh rõ ràng còn có mấy cục đá nhỏ.

Cố Uyên nói: “Bà xã của cậu thật là rất có ‘cá tính’.”

Mộ Trường Phong nói: “Bà xã của cậu thật là quá dũng mãnh rồi.”

Trương Chương Việt vẫn cứng đầu nói: “Tớ chính là yêu thích điểm này của vợ tớ, thì sao nào?”

Tên đàn ông vốn đã bị Mộ Trường Phong đánh cho ngất đi, như vậy bị Thẩm Mặc Dư làm cho tỉnh rồi.

48. Chương 49: Người Đàn Ông Thần Bí

Chuông cửa lại vang lên, Mộ Trường Phong đi ra mở cửa. Là một người phụ nữ xa lạ, trong lòng còn ôm một con chó cưng:

“Xin hỏi, cô Thẩm Mặc Dư ở đây phải không?” Cô gái xa lạ hỏi.

Mộ Trường Phong gật đầu một cái. Thẩm Mặc Dư nhìn thấy người đến, vội vàng đi ra ôm lấy con chó cưng trong lòng cô gái lạ:

“Tiểu Tĩnh, cảm ơn. Dừng xong sẽ trả lại cậu.”

Lưu Tĩnh, bạn cùng trường trung học của Thẩm Mặc Dư và Từ Du Mạn, tốt nghiệp trung học xong liền học ngành thú y hai năm, hiện tại đang mở một bệnh viện thú cưng, làm ăn rất tốt.

“Không cần cảm ơn. Vợ tớ đi trước.” Lưu Tĩnh nói xong liền rời đi.

Cố Uyên, Trương Chương Việt, Mộ Trường Phong kinh ngạc, Trương Chương Việt hỏi:

“Em gọi người khác đưa tới lúc nào vậy?”

“A, mới vừa rồi. lúc các anh nói chuyện.” Thẩm Mặc Dư bình thản nói.

Gã đàn ông giống như gà rụng lông nằm trên mặt đất chưa từng phải chịu sự sỉ nhục như vậy, đó là sỉ nhục lớn nhất trong đời hắn. Hạ quyết tâm, liền muốn đi tự sát thôi. Chết rồi thì không phải chịu loại vũ nhục này nữa, chết rồi sẽ được giải thoát.

Cố Uyên nhìn ra suy nghĩ của hắn, ngay khi hắn vừa định cắn nát gói thuốc độc giấu bên trong hàm răng, thì Cố Uyên nắm được cằm của hắn, sau đó dùng sức mà vặn cằm của hắn cứ như vậy mà bị trật khớp. Trên cằm truyền tới đau nhức khiến tên đàn ông đang nằm dưới đất đỏ mồ hôi lạnh.

“Nói đi! Chúng mày dẫn người đi đâu rồi hả? Là ai sai khiến?”

Cố Uyên giống như ác ma, liếc xéo tên đáng chết kia. Hắn nhìn Cố Uyên một cái, có chút không chịu nổi sự tức giận và lạnh lùng từ trên người Cố Uyên tỏa ra. Áp lực cường đại, trực tiếp bức bách dồn đến ép hắn tới không thở được. Dứt khoát tên kia nhắm mắt lại, không nhìn Cố Uyên nữa. Nhưng nhắm mắt lại cũng có thể cảm thấy được áp lực vô hình chung quanh. Hắn gia nhập vào tổ chức Âm Dạ, trừ Thiếu chủ

của hắn ra, đây là người đàn ông đầu tiên làm cho hắn sợ hãi từ trong đáy lòng. Cũng khó trách Thiếu chủ xem người này như là đối thủ lớn nhất. Nhưng hắn tuyệt đối sẽ không nói ra. Không nói, cùng lắm thì chịu chút hành hạ, sau đó thì chết. Phản bội Thiếu chủ, hậu quả không chỉ là cái chết. Cố Uyên đang chuẩn bị áp dụng phương pháp cạy mở miệng của tên này, Thẩm Mặc Dư lại kéo anh lại:

“Để tôi.”

Thẩm Mặc Dư ôm con chó cứng cỏi đi tới bên cạnh hắn ta, ngồi xổm xuống. Tên kia vừa nghe thấy lời Thẩm Mặc Dư nói, trong lòng hơi khiếp sợ. Người phụ nữ này là ác ma trong ác ma. Cô ta sẽ làm gì hắn? Tên kia thật rất muốn chết, nhưng lại không chết được.

“Mạn Mạn bây giờ đang ở đâu? Ai sai khiến?” Hắn sợ, nhưng vẫn không dám nói.

Thẩm Mặc Dư nói: “Rất tốt.”

Sau đó, Thẩm Mặc Dư đi vào phòng bếp, lấy ra một lọ mật ong: “Ngoan, chơi rất vui đấy.”

Cố Uyên, Mộ Trường Phong, Trương Chương Việt nhìn thấy lọ mật ong trong tay Thẩm Mặc Dư, con chó, còn có nụ cười của cô, cũng không ngừng thấy khiếp đảm trong lòng, hơn nữa ở trong lòng âm thầm quyết định, chộc ai cũng không được chộc vào phụ nữ, lại càng không nên trêu chọc phụ nữ đang tức giận. Lại càng không nên trêu chọc Từ Du Mạn cùng Thẩm Mặc Dư. Ba người đàn ông run sợ, không nhìn được toàn thân phát run. Cô gái này quá đáng sợ. Chỉ thấy Thẩm Mặc Dư đem mật ong đổ lên bộ vị trọng yếu của đàn ông, sau đó xoa đầu con chó:

“Ngoan, mày không phải thích nhất là ăn mật ong sao?”

Không ngờ, sau khi Thẩm Mặc Dư nói xong, tên kia chợt suy sụp, bị dọa sợ tè cả ra, hô to:

“Tôi nói, tôi nói... cô gái kia ở...”

Lời còn chưa nói hết, hắn ta đã bị bể đầu. Thẩm Mặc Dư mới vừa rồi có như thế nào đi nữa, cũng chỉ là muốn hù dọa người đàn ông này. Cô cũng chỉ là một cô gái mới 19 tuổi, lần đầu tiên nhìn thấy một người vừa sống sờ sờ ngay trước mặt cô cứ như vậy chết đi, sợ tới mức bật khóc. Trương Chương Việt ấn đầu của Thẩm Mặc Dư vào trong ngực mình, vẻ mặt lo lắng. Lo lắng cho Thẩm Mặc Dư, càng lo lắng cho Từ Du Mạn. Người đã man như vậy, Mạn Mạn rơi vào trong tay bọn họ. . . . Ngược lại là Cố Uyên, nhưng không còn lo lắng như lúc trước nữa. Một phát súng này đã cho anh biết thân phận của đối phương. Tên đàn ông kia là muốn chơi trò chơi với anh, Mạn Mạn cũng sẽ không có chuyện gì. Trừ Cố Uyên, tất cả mọi người đều lo lắng cho sự an toàn tính mạng của Mạn Mạn. Cố Uyên cũng không giải thích thêm cái gì. Có một số việc khó mà nói rõ ràng, lại càng không thể nói. Người đàn ông bị bắn chết rất bình thản, giống như được giải thoát. Tuy nhiên vẫn có sự sợ hãi, có thể thấy được Thẩm Mặc Dư tùy tiện dọa một chút lại thật sự dọa hắn không nhẹ.

Sau khi xử lý tên kia xong, Trương Chương Việt liền dẫn Thẩm Mặc Dư rời đi, lúc này Thẩm Mặc Dư còn ở lại chỗ này cũng không có ích gì, hơn nữa Thẩm Mặc Dư bị kinh sợ quá lớn, cần nghỉ ngơi thật tốt. Lúc đầu Thẩm Mặc Dư không muốn, cô nhất định phải tìm được Từ Du Mạn trước đã, sau đó Thẩm Mặc Dư được cho uống một lượng thuốc ngủ vừa phải nên mới ngủ thật say, rồi được Trương Chương Việt ôm đi. Sau khi Trương Chương Việt cùng Thẩm Mặc Dư đi khỏi, Mộ Trường Phong ngồi ở trên ghế sa-lon, nhìn Cố Uyên:

“Nói đi! Đó là những người nào?”

Đừng tưởng rằng anh không nhìn ra được, chuyện này tuyệt đối không thoát được liên quan tới Cố Uyên, hơn nữa Cố Uyên nhất định biết kẻ đứng sau sai khiến là ai. Cố Uyên đã từng chọc tới người nào anh mắc kẹ, nhưng nếu đụng tới trên đầu Mạn Mạn, anh liền không thể không can thiệp. Cố Uyên còn chưa nói gì thì có chuông điện thoại gọi tới rồi. Anh nhận điện thoại, hơn nữa còn liếc mắt nhìn Mộ Trường Phong, nhân khuếch đại âm thanh. Bên đầu kia điện thoại, truyền đến thanh âm cực kỳ mỉa mai:

“Ha ha, thích đại lễ tao tặng mày lần này chứ?”

“Mày tí mĩ chuẩn bị quà tặng cho tao, tao sao dám nói thích?” ‘Sao dám nói thích’ chính là không thích. Ai lại thích quà tặng như vậy chứ? Nếu ưa thích, vậy thật chính là tâm lý biến thái rồi.

“Không thích? Tao chính là chuẩn bị rất lâu đó.”

“Tao không muốn đấu với mày. Mày biết mà.”

“Nhưng tao đợi ngày này quá lâu rồi.”

Hắn rất lâu rồi chưa đụng phải một đối thủ ngang sức ngang tài. Cố Uyên là một đối thủ rất tốt, hắn thường thức Cố Uyên. Cho nên, hắn hy vọng có thể cùng Cố Uyên so tài một cuộc.

“Mày cần gì phải như vậy chứ? Chúng ta không phải bạn bè, nhưng cũng không phải là kẻ địch.”

Tại sao phải đấu chứ, anh không muốn.

“Bởi vì, đứng ở chỗ cao quá tịch mịch.”

Cố Uyên trầm mặc, một lúc lâu sau, anh mới nói: “Được rồi, quy tắc trò chơi.”

“Biết núi Trường Mã không? Đến chỗ đó đi.”

Nói xong đối phương cúp điện thoại. Câu hỏi Mạn Mạn không sao chứ của Cố Uyên còn chưa kịp hỏi.

Mộ Trường Phong nhíu mày: “Cần tôi giúp không?”

“Không cần, đây là trò chơi của tôi với hắn. Người khác nhúng tay vào, khó tránh khỏi hắn sẽ làm chuyện tổn thương Mạn Mạn. Chỉ là hiện tại tôi có thể xác định, hắn cũng chưa đủ thương Mạn Mạn.”

Cố Uyên dụi dụi khóe mắt. Mặc dù vướng phải mắt kính nên không thuận tiện nhưng Cố Uyên vẫn không muốn lấy kính xuống.

“Được rồi. Tóm lại, nếu như Mạn Mạn thiếu một cọng lông tơ, tôi tuyệt đối không tha cho cậu.”

Hung ác nói xong, Mộ Trường Phong cũng rời đi. Bây giờ đã trễ rồi, anh còn phải mang bữa ăn tối đến cho Tuyết Tuyết. Cố Uyên tùy tiện làm chút cơm chiên trứng để ăn, chuẩn bị một ít lương khô, nước, còn có dao, bật lửa... mọi thứ có thể dùng đến khi ở trên núi, rồi bắt đầu lên đường. Lúc này là 5h chiều. Theo lý mà nói buổi tối đi ra ngoài là nguy hiểm nhất, không khả thi nhất nhưng Cố Uyên không chờ được nữa. Anh biết mình cần tỉnh táo suy nghĩ, cần nghỉ ngơi thật tốt, biết được Mạn Mạn tạm thời sẽ không có nguy hiểm gì, nhưng anh vẫn không nhịn được lên đường sớm một chút. Trong lòng ôm hi vọng anh đi sớm một chút, thì sẽ tìm được Mạn Mạn sớm hơn một chút.

49. Chương 50: 18 Phút 32 Giây 5'

Lúc Cố Uyên lái xe tới núi Trường Mã, sắc trời đã từ màu xám biến thành màu đen. Sau khi anh xuống xe, đi về phía con đường nhỏ duy nhất dẫn lên trên núi. Đường núi gập ghềnh, chung quanh mọc đầy những bụi cây lớn nhỏ. Có vài bụi cây còn mọc đầy gai, chỉ cần đến gần một chút, sẽ có rất nhiều gai nhọn cõ như lông trâu chỉ chích cắm vào da. Đau thì cũng không đau, chính là ngứa vô cùng. Cố Uyên đã từng bị loại thực vật không biết tên là gì này đâm vào người, nên cũng biết sơ qua.

Khả năng nhìn ban đêm của Cố Uyên chính là rất mạnh, huống chi anh còn mang theo đèn pin, trừ đường không dễ đi, chung quanh bụi cây quá nhiều, cũng không có gì quá khó khăn. Dọc theo đường đi, Cố Uyên cẩn thận từng li từng tí tránh những loại cây cối xem như vô hại hoặc có hại không lớn nhưng lại có thể làm cho người ta cực kỳ khó chịu. Đi không bao lâu, liền xuất hiện một ngã ba đường, rốt cuộc là đi thẳng, quẹo trái hay là quẹo phải đây. Cố Uyên cầm đèn pin cử động tay bắt đầu kiểm tra ba con đường ở trước mắt mình để xem mỗi đường đi có đặc điểm gì, rốt cuộc nên chọn con đường nào? Hai con đường nhỏ bên cạnh đều giống như mới được mở ra, còn có một chút dấu hiệu mới khai khẩn. Con đường ở giữa xem ra là đường cũ, lâu năm nhất. Rốt cuộc là đường nào, là con đường lâu năm, hay là con đường mới mở? Cuối cùng Cố Uyên vẫn quyết định đi con đường cũ, coi như là đánh cuộc một lần đi. Anh đánh cuộc là đối phương cố ý mở hai con đường mới để làm rối anh.

Cố Uyên tuân theo ý nghĩ của mình, thật sự đi tới con đường cũ ở chính diện. Đi lên con đường này, Cố Uyên nhìn cũng không nhìn lại hai con đường nhỏ còn lại bị anh bỏ qua. Nếu quyết định chọn đường cũ rồi, cần gì phải lưu luyến hai con đường kia đây? Cố Uyên đi một đoạn, đã nhận ra có cái gì đó không đúng,

liền dừng bước. Cũng không phải nói anh chọn sai đường, Cố Uyên dừng lại liền xác nhận chính mình chọn đúng rồi, chọn quá đúng. Cố Uyên chỉ nghe ‘âm âm’ hai tiếng, sau đó, đã nhìn thấy hai bên của mình đều toát ra ánh sáng màu đỏ. Thanh âm rất lớn, cơ hồ đạt tới mức độ ‘đỉnh tai nhức óc’. Cố Uyên không dùng tay che kín lỗ tai của mình, chỉ trầm mặc nhìn ánh lửa kẹp anh ở chính giữa. Hai vị trí thật là vừa đúng chỗ đối phương biết rất rõ anh một bước đi có thể dài bao nhiêu, một phút có thể đi bao nhiêu bước. Nếu như anh không chọn con đường chính giữa này, nếu như anh lựa chọn tùy ý một trong hai con đường bên cạnh, vậy thì hiện tại anh đã tan xương nát thịt rồi. Tên đàn ông kia, thật đúng là độc ác.

Cố Uyên lắc đầu một cái, tiếp tục đi về phía trước. Con đường phía trước anh không biết, phía trước có thứ gì anh cũng không biết, anh cơ hồ có thể đoán được, thật ra thì Mạn Mạn căn bản cũng không có ở trên núi này, nhưng anh có biện pháp nào đâu, trò chơi này anh phải chơi tiếp. Tiếp tục đi tới, mới có thể lấy được tin tức của Mạn Mạn. Cố Uyên cũng không biết đi bao lâu, rốt cuộc đi tới cuối đường, nhưng cuối đường quả thật là vách núi dựng đứng cao không thể chạm: “A, thật đúng là nể mặt mình.” Thật ra bên cạnh vách đá vẫn có một con đường, không khó nhìn ra đây cũng là đường mới mở. Cố Uyên không lựa chọn đi bộ, mà lựa chọn leo vách đá này. Cố Uyên từ trong ba-lô đeo trên lưng của mình lấy ra sợi dây thừng đã chuẩn bị tốt, chiều dài còn vừa đủ dùng. Cố Uyên đứng là người định không bằng trời định, nghĩ tới điểm này, không ngờ mình mang theo sợi dây, cũng không có bao nhiêu tác dụng. Bởi vì cho dù mang theo sợi dây, anh cũng không có biện pháp cột lên để leo.

Cố Uyên vô kế khả thi, cho dù anh lợi hại hơn nữa, cũng không thể tay không leo lên vách đá dựng đứng như vậy. Người này, thật là đánh giá anh rất cao hay là muốn để cho anh biết khó mà lui? Không thể nào, nếu như anh cứ như vậy đi về, vậy người kia không phải được chơi tận hứng sao? Mục đích của tên kia không phải là chơi cùng anh sao? Chắc chắn có để lại cho anh biện pháp nào đó. Cố Uyên cầm đèn pin cầm tay bắt đầu tìm kiếm. Quả nhiên ở trên vách đá bên cạnh phát hiện một sợi dây thừng, là từ phía trên treo ngược xuống. Quả nhiên, lúc Cố Uyên mới vừa nhìn thấy vách đá này liền phát hiện vách đá này có dấu vết có người leo trèo qua, hiện tại cả sợi dây còn ở lại chỗ này, không phải là chuẩn bị cho anh sao. A, thật là chu đáo. Cố Uyên đem sợi dây của mình cắt lại vào trong ba-lô, sau đó đem đèn pin cầm tay giắt ở trên người, dùng sức lôi kéo sợi dây, sau khi xác định sợi dây đủ bền chắc, anh bắt đầu leo núi. Hoạt động này rất tốt, kích thích hơn rất nhiều so với việc leo núi trong nhà hoặc leo núi bên ngoài nhưng trên người nên chuẩn bị đầy đủ các biện pháp bảo vệ an toàn. Cố Uyên chợt nhớ tới anh và tên kia lần đầu tiên gặp mặt, hai người hình như chính là ở sân tập leo núi mà quen biết. Lúc ấy bọn họ giống như không phân thắng bại, thì ra còn ở chỗ này chờ anh đấy.

Cái vách đá này rất cao, hơn nữa rất dốc đứng, Cố Uyên cũng không có các biện pháp bảo vệ, bởi vì căn bản không có điều kiện. Biện pháp duy nhất của anh cũng chỉ có lôi kéo sợi dây rất bền và chắc này từng chút từng chút một leo lên trên. Ai cũng biết như vậy là rất mệt mỏi hơn nữa rất khổ nghiệm năng lực. Nếu như một khi buông tay ra, anh sẽ té xuống, tan xương nát thịt. Tay phải chịu đựng sức nặng của cả người, dưới sức nặng này, lòng bàn tay của anh đã bị ma sát tới đau. Cách đó không xa, một tên đàn ông y như yêu nghiệt mỉm cười nhìn ánh sáng thoáng hiện trên bầu trời nơi phương xa, sau đó lại nhìn thời gian trên đồng hồ của mình: “Tốc độ rất nhanh nhỉ.” Hắn ta thản nhiên nói.

Cố Uyên bên này đã leo được gần một nửa đường, tay anh đã bị mài chảy máu rồi. Aiz, nếu phía trên không có gì cả, anh nhất định giết hắn. Mặc dù chút vết thương này đối với anh mà nói cũng không tính là gì? Nhưng bị thương vô ích anh cũng không bằng lòng. “Thật lâu rồi chưa vận động như vậy, cũng có chút không quen rồi.” Vừa nghĩ, anh vừa tiếp tục leo lên. Loại chiêu thức tổn hại sức lực chỉ có hắn nghĩ ra.

Mặc dù tay bị thương, tốc độ của Cố Uyên cũng không giảm bớt, ngược lại còn có khuynh hướng càng leo càng nhanh. Chắc Cố Uyên đã bắt đầu tìm lại được loại cảm giác lúc trước kia rồi ... Thời điểm trong bóng tối ở nơi xa kia đột ánh sáng thoáng hiện đạt đến đỉnh núi, gã đàn ông yêu nghiệt kéo chiếc đồng hồ đeo tay Thụy Sĩ trị giá mấy trăm ngàn xuống, ném vào trên tường. “18 phút 32 giây 5”, kém 0.1s a. “Đáng chết.” Gã yêu nghiệt oán hận nói: “Được rồi, ở chỗ này mà thắng tao 0.1s, xem biểu hiện tiếp theo của mày.”

50. Chương 51

Lúc này có một người đàn ông bốn năm mươi tuổi đi tới trước mặt hắn, hơi khom lưng với gã đàn ông yêu nghiệt, biểu đạt sự tôn kính của ông ta đối với tên đàn ông kia:

“Thiếu chủ, người phụ nữ kia đã tỉnh rồi.”

“Ừ, ta đi qua xem một chút.”

Không thể không nói, người phụ nữ mà Cố Uyên coi trọng thật đúng là đặc biệt. Dưới tình huống như thế lại còn có thể ngủ được. Không biết là quá ngu ngốc hay là không biết sợ. Là một người có cá tính. Từ Du Mạn cũng không nghĩ đến mình mới nghe được thanh âm của Cố Uyên, biết anh đã tới cô đang định gọi Cố Uyên thì trước mắt chợt xuất hiện hai gã đàn ông xa lạ. Động tác của hai người xa lạ này thật đúng là nhanh, cô mới nhìn thấy bọn hắn liền bị bịt kín miệng và mũi.

Khi cô bị chiếc khăn trong tay tên kia bịt kín, cô biết trên đó nhất định là có thuốc mê để làm cô ngất đi. Trên ti vi không phải đều diễn như vậy sao. Đáng tiếc người định không bằng trời định, đúng lúc cô bị tạm ngừng hô hấp nên cũng không hít thuốc mê trên khăn tay. Nhưng chưa được bao lâu thì một tên đàn ông khác liền dùng cán con dao đập vào phía sau cổ của cô. Trước khi té xỉu, cô mơ hồ nghe thấy cái người đánh cô nói:

“Mẹ nó, tính cảnh giác của con nhóc này thật mẹ nó cao.”

Sau đó, cũng không biết người kia còn nói cái gì, bởi vì cô đã té xỉu rồi mất đi ý thức. Lúc này tỉnh lại, Từ Du Mạn phát hiện mình ở trong một gian phòng không hề nhỏ hơn so với phòng của Dương Kiệt, mà còn xa hoa hơn, hơn nữa thiết kế không chỉ lộng lẫy mà còn có cảm giác trang nhã, sang trọng. Từ Du Mạn nằm trên cái giường mềm mại lớn gấp hai lần so với cái giường ở nhà của cô.

Hôm nay đúng thật là xui xẻo, liên tục bị bắt cóc hai lần, cô nên đi mua vé số, nói không chừng còn có thể trúng năm triệu đấy. Từ Du Mạn tự giễu nghĩ. Mới tỉnh lại, cửa phòng liền bị mở ra, Từ Du Mạn còn chưa nhìn thấy rõ ràng bộ dạng của đối phương như thế nào, đối phương liền vội vã chạy ra ngoài. Cô chỉ kịp nhìn thấy một bác gái mạnh khỏe thoáng liếc mắt nhìn cô một cái, sau đó liền vội vàng đóng cửa phòng lại, còn bản thân thì chạy ra ngoài. Cô không nghe thấy một chút xíu động tĩnh nào ngoài cửa. Gian phòng này có hiệu quả cách âm thật quá tốt. Từ Du Mạn không bị trối nũa, lần này người bắt cóc cô không phải là người mới làm lần đầu tiên như Dương Kiệt, nhìn rất có kinh nghiệm. Hai người đàn ông xông tới mang cô đi có kỹ xảo thuần thục, cũng không khó để nhìn ra điều đó. Hơn nữa, hắn là rất ngạo mạn. Không trối chặt cô lại, đó là vì không sợ, hoàn toàn tự tin vào năng lực của mình, hoàn toàn tự tin rằng cô không thể trốn thoát được.

Từ Du Mạn ung dung xuống giường, sau khi xuống giường, chuyện thứ nhất chính là quan sát hoàn cảnh chung quanh, chuyện này đã trở thành một thói quen của Từ Du Mạn. Một khi cô rơi vào hoàn cảnh xa lạ, cô luôn có thói quen trước tiên tìm hiểu cảnh vật chung quanh. Thật ra ngoại trừ một số đồ dùng bằng gỗ, còn có vị trí sắp đặt đồ dùng trong phòng và thiết kế trong phòng thì phòng ngủ này thật không có cái gì khác biệt. Đơn giản là giường, tủ treo quần áo, tủ sách, bàn máy tính. Phòng ngủ có một cửa sổ sát đất, rèm cửa sổ cũng không kéo vào mà mở rộng ra. Từ Du Mạn xuyên qua cửa sổ sát đất, nhìn lên trên bầu trời lác đác mấy vì sao. Chủ nhân của gian phòng này thật là biết hưởng thụ. Chính là nằm ở trên giường cũng có thể thưởng thức bầu trời đêm. Một cửa sổ lớn như vậy mà người kia lại không sợ cô từ cửa sổ chạy trốn. Sự thật chứng minh là đối phương không hề lo chuyện này xảy ra.

Từ Du Mạn mở cửa sổ sát đất ra, bên ngoài là một ban công nho nhỏ. Từ Du Mạn đi ra ngoài, cảm nhận sự vuốt ve của gió mát, đồng thời cô cũng nhìn thấy phía dưới đám thủ vệ đi qua đi lại tuần tra, quả nhiên là rất mạnh tay. Từ Du Mạn từ tay lên trên lan can, đôi mắt không chớp mà nhìn chăm chăm vào ánh sáng thấp thoáng xa xa. Ánh sáng nào hình như không phải ánh sao. Từ Du Mạn chuyên tâm suy nghĩ vấn đề này, cô cảm giác cái đó hẳn không phải là ánh sáng của ngôi sao, rất kỳ quái, rất giống ánh sáng từ đèn pin cầm tay. Nhưng ai mà lại nửa đêm chạy đến nơi cao như vậy chứ? Đó là trên núi cao. Từ Du Mạn đang nghiêm túc suy nghĩ thì cửa bị mở ra, cô cũng không quay đầu lại nhìn:

“Cô thật ra rất biết hưởng thụ.” Lời này, không phải Từ Du Mạn nói, mà là tên đàn ông yêu nghiệt mới vừa tiến vào nói.

“Biết thụ xa hoa như vậy cũng không phải là của tôi.” Không biết rốt cuộc là ai biết hưởng thụ đây. Từ Du Mạn không quay đầu lại, vẫn nhìn vào thứ ánh sáng ở phía xa kia.

“Biết đó là gì không?” Gã yêu nghiệt rõ ràng đang hỏi về ánh sáng thấp thoáng ở phía xa. A, hình như sắp hết điện rồi.

“Không biết.”

“Cô rất thành thật.”

“Không biết là không biết, cũng không phải là chuyện khó có thể mở miệng, có gì mà không thể nói.”

“Ha ha, rất có lý. Có thể để cho những người luôn tự lừa mình dối người nghe một chút.” Tên yêu nghiệt cũng đứng bên cạnh Từ Du Mạn.

“Cô không sợ tôi sao?” Gã yêu nghiệt thật bất ngờ Từ Du Mạn có thể bình tĩnh mà cùng hắn nói chuyện như vậy, tuyệt không giống như hắn là người bắt cóc, còn cô là người bị bắt cóc. Cách hai người nói chuyện còn rất giống như bạn bè đang tán gẫu với nhau.

“Anh cũng không phải là quỷ, cũng không phải là dã thú, vì sao tôi phải sợ anh?”

Từ Du Mạn lúc này mới quay đầu lại nhìn về phía người đàn ông có giọng nói rất êm tai ở bên cạnh. Bởi vì đang đứng ở bên ngoài ban công, hơn nữa tên yêu nghiệt lại đứng ngang với cô, cho nên cô chỉ có thể nhìn thấy một gò má của đối phương. Chỉ là một gò má, cô liền thấy xem thế là đủ rồi, một tia ghen tỵ tự nhiên sinh ra. Phụ nữ luôn không muốn thấy một người phụ nữ khác xinh đẹp hơn mình, nhưng lại càng không chào đón một tên đàn ông so với mình còn xinh đẹp hơn. Người đàn ông này quá đẹp khiến cho cô có chút mặc cảm. Quá yêu nghiệt rồi, Từ Du Mạn cũng thiếu chút nữa thất thần.

“Nếu như anh đi làm coser(1), khẳng định còn nổi tiếng hơn Kappa(2) nhiều.”

1. Hình như là những người thích cosplay thì phải ^^
2. Theo tự điển Nhật Kenkyusha, kappa được tả như một tiểu yêu, một quái vật sống dưới nước với cái đầu bồm xồm dùm tóc . Trên đỉnh đầu có một hõm đựng nước . Kappa (chữ Hán Việt: Hà Đồng, do ghép từ hai chữ Hà, Kawa và Đồng, wappa) đưa con nít sống dưới sông, hình dạng giống khỉ, mũi dài, mắt tròn, có râu màu nâu hung dưới cằm, da hơi xám, tay chân có 5 ngón, và có mùi tanh như mùi cá .

51. Chương 52: Chị Úc, Chị Nhanh Đi Ngủ Đi!

Gã yêu nghiệt ngẩn người, sau đó lại nghe thấy Từ Du Mạn nói tiếp:

“Nói đi! Nguyên nhân mang tôi đến đây.”

Gã yêu nghiệt cảm thấy hắn có chút theo không kịp lối tư duy của cô gái này. Ho khan hai tiếng, hắn trả lời: “Chỉ là vì chơi một trò chơi mà thôi.”

Có lẽ, chỉ là không phục, nghĩ muốn so tài một chút cùng Cố Uyên nhất quyết phân cao thấp thôi. Mấy năm nay, Cố Uyên vẫn luôn phớt lờ lời thách đấu của hắn, hiện tại rốt cuộc vì phụ nữ mà chịu chơi cùng hắn.

“Trò chơi?”

Từ Du Mạn muốn đánh gã đàn ông đang cười cực kỳ mê người này một quyền. Anh ta chơi trò chơi thì có liên quan gì đến cô mà lôi cô vào. Gã kia dường như nhìn ra suy nghĩ trong lòng của Từ Du Mạn, cười ha ha hai tiếng, tiếp tục nói:

“Không có cách nào khác bởi vì hắn luôn tránh tôi! Không chịu để ý đến tôi nên tôi đành phải mời cô tới làm khách của tôi một chuyến thôi”

“Anh xác định đó là mời sao?” Không được sự đồng ý của cô mà đánh cô ngất xỉu, lại không được cô đồng ý mà mang cô tới nơi này, hơn nữa phương thức mang tới không rõ, chỉ là theo cô phân tích chắc là khiêng, vậy mà gọi là mời đến hay sao? Không đợi tên yêu nghiệt kia trả lời, Từ Du Mạn tiếp tục hỏi vấn đề thứ hai:

“Hắn là anh đang ám chỉ ai?”

“Nhìn thấy ánh sáng trước mắt đó chưa? Chính là hắc, Cố Uyên.” Tên yêu nghiệt không có ý định che dấu cái gì, ngược lại rất muốn nhìn biểu tình của Từ Du Mạn sau khi biết đó là Cố Uyên thì sẽ làm thế nào?

“Thầy Cố?”

“Hả? Hắc còn là thầy giáo của cô sao?”

“Đừng bảo là anh không biết. Anh đang chơi trò chơi gì? Thầy Cố sao lại đến chỗ đó hả?” Tốc độ lời nói của Từ Du Mạn hơi nhanh. Ha ha, quả nhiên là đang khấn trương.

“Không có gì, chỉ là để cho thầy Cố rèn luyện một chút, cho thầy Cố cơ hội tôi luyện mà thôi.”

“Thầy ấy rốt cuộc đang làm gì?”

“Chẳng qua tôi bảo thầy ấy leo núi mà thôi. A, không phải là tôi bảo thầy Cố leo núi, tôi chỉ bảo thầy ấy đến núi Trường Mã thôi, sau đó cũng không quan xem thầy ấy làm gì. Tôi cũng không kêu thầy Cố trèo lên, chỉ là tôi có treo sợi dây thừng ở vách núi thôi.”

Vẻ mặt của gã yêu nghiệt thật vô tội, giống như không có chuyện gì liên quan đến hắc. Hắc nói xong, đang định thưởng thức vẻ mặt khấn trương, ưu phiền ... của Từ Du Mạn, nhưng mà kết quả không được như hắc mong muốn, Từ Du Mạn rất bình tĩnh. Hơn nữa là thật sự bình tĩnh không phải giả vờ.

“Cô không lo lắng cho Cố Uyên sao? Chỗ đó dốc rất đứng, lại không có các biện pháp an toàn, ngộ nhỡ rớt xuống, hậu quả rất thảm đấy.”

Hắc rất muốn nhìn một chút vẻ mặt lo lắng của cô cho nên hắc mới nói như vậy. Có người luôn thích tạo ra sự vui vẻ ỉn dựa trên sự đau khổ của người khác, gã yêu nghiệt này chính là một ví dụ điển hình. Từ Du Mạn sẽ không cho hắc có cơ hội như vậy.

“Tôi tin tưởng thầy ấy, chuyện không nắm chắc thầy ấy sẽ không làm. Huống chi thầy ấy không phải đã leo lên đến nơi rồi sao.”

“Làm sao cô biết?”

“Tôi đâu có có bị mù, ánh sáng nơi đó đang hướng lên phía trên di chuyển, không phải đã leo lên tới nơi thì là cái gì?”

“Chắc chắn như vậy? Ngộ nhỡ thầy Cố đang lơ lửng giữa núi không lên được mà cũng chẳng xuống được thì sao??” Hắc không biết vì sao cô gái này lại có lòng tin như vậy với Cố Uyên mà hắc lại muốn phá hỏng sự tin tưởng giữa bọn họ không vì nguyên nhân nào cả.

Từ Du Mạn ngược lại cười nhìn hắc: “Không thể nào. Nếu như là anh, anh có thể treo lơ lửng giữa vách núi không lên không xuống sao?”

Dĩ nhiên không thể nào! Hắc cũng không nói ra lời phủ nhận: “Khuya lắm rồi, cô không mệt sao?”

“Nhờ vào thủ hạ của anh, tôi vừa mới tỉnh lại.”

Gã yêu nghiệt có chút xấu hổ, sờ sờ sống mũi của mình rồi nói tiếp:

“Được rồi, cô có thể ở chỗ này tiếp tục thưởng thức, tôi đi ngủ đây.”

Nói xong, hắc rời khỏi ban công, Từ Du Mạn cũng rời khỏi ban công. Thời điểm tên yêu nghiệt đi tới cửa phòng chợt ngừng lại nhìn Từ Du Mạn. Vừa rồi ở trên sân thượng nhìn tên yêu nghiệt kia, bởi vì ánh đèn nên cô cũng không thấy rõ ràng, chỉ là dưới ánh trăng mờ ảo nhìn ra được đây là một người có tướng mạo yêu nghiệt. Hiện tại có đầy đủ ánh sáng, cô mới nhìn rõ dung mạo chân chính của đối phương. Cảm giác giống như lúc ở ngoài ban công, đúng là một tên đàn ông yêu nghiệt. Hai hàng lông mày không giống lông mày của đàn ông bình thường vừa thô lại vừa dày. Ngược lại lông mày của hắc không thô mà lại hơi giống lông mày lá liễu của phụ nữ, nhưng so với lông mày của phụ nữ có phần đẹp hơn. Lông mày thon dài gọn gàng, một đôi mắt phượng hẹp dài đang híu lại nhìn cô. Sống mũi ngay từ lúc đứng ở ban công Từ Du Mạn đã xác định được, thật sự là vừa cao vừa thẳng, môi mỏng khê nhếch, cười như không cười. Từ Du Mạn hoài nghi tên yêu nghiệt này là con lai, nếu không đường nét gương mặt sao lại rõ ràng như vậy?

Tên yêu nghiệt và Cố Uyên hoàn toàn thuộc về hai loại đàn ông khác nhau. Tên đàn ông này cho người ta cảm giác xinh đẹp, quyến rũ, dụ hoặc, hơn nữa trong đó còn có áp lực vô hình. Mà Cố Uyên luôn làm cho người ta cảm thấy anh thành thực, chắc chắn, ưu nhã nhưng cũng lạnh nhạt, không dễ dàng đến gần. Gã yêu nghiệt đối với việc Từ Du Mạn nhìn hắn mắt hờn có chút hài lòng, đường cong trên khóe miệng cũng cong thêm một chút:

“Cô gái, tôi tên là Úc.”

“Ngọc trong ‘Mỹ Ngọc’?” Từ Du Mạn có thể đoán được gã yêu nghiệt này tên là Úc, chính là cố ý chính hắn, ai bảo hắn bắt Cố Uyên đi làm chuyện nguy hiểm như vậy.

“Là Úc trong ‘u buồn.’ Hắn ta sửa lại.

(*) Chữ Úc () và chữ Ngọc () có phiên âm đọc giống nhau là [yù]. Chữ Ngọc trong từ Mỹ Ngọc () còn chữ Úc trong từ ‘U buồn’ ()

“Tôi làm sao một chút cũng không nhìn ra anh rất u buồn nhỉ?”

“”

“Được rồi, chị Úc, ngài nhanh đi ngủ đi, nếu không ngày mai đôi mắt ngài sẽ biến thành mắt gấu mèo như vậy sẽ không đẹp.” Từ Du Mạn giương đôi mắt to vô tội, tốt bụng nhắc nhở hắn.

52. Chương 53: Là Trùng Hợp Hay Là Âm Mưu?

Úc nghe Từ Du Mạn nói xong, khuôn mặt lập tức từ quang đờn biến thành nhiều mây. Chỉ thấy nụ cười nơi khóe miệng đã không còn, toàn thân tản ra khí lạnh khiếp người. Hồngбет rồi, sờ phải chòm râu con cọp rồi. Từ Du Mạn nghịch ngợm lè lưỡi, mặt không đổi sắc nhìn Úc đang tức giận.

“Cô nói thêm một câu ‘tôi xinh đẹp’ nữa thử xem?”

Úc cũng không vội đi ngủ, nếu như Từ Du Mạn còn dám nói, như vậy hắn quyết định sẽ ngủ ngay tại chỗ này, để chứng minh cho cô xem hắn là anh hay là chị. Úc ung dung thông thả đến ngồi xuống giường lớn.

Thật đúng là, kẻ thức thối là trang tuần kiệt, Từ Du Mạn cô mặc dù không phải là tuần kiệt, dù gì cũng là một cô nhóc có đầu óc, có một số thứ một lần là đủ rồi, nếu nhiều hơn nữa chính mình sẽ chịu thiệt:

“Hi hi, anh Úc của chúng ta bộ dáng thật là đẹp trai anh tuần, thật có khí phách đàn ông. Chỉ là anh Úc yêu quý, bây giờ đã khuya lắm rồi, anh không về phòng ngủ hả? Nếu không ngày mai không có tinh thần thưởng thức màn biểu diễn của thầy Cố, anh nói có phải không? Vậy thì không đáng đâu.”

Hai mắt của Từ Du Mạn lấp lánh có hờn nhìn Úc, chỉ sợ Úc thật sự sẽ ngủ lại chỗ này. Cô nam quả nữ, ảnh hưởng rất không tốt.

“Ha ha, anh Úc? Được, cách xưng hô này tôi thích. Xem ra cô làm cho tôi vui vẻ, tôi tạm tha cho cô.”

Úc đi ra ngoài. Chính hắn cũng không hiểu được, làm sao lại dễ dàng bỏ qua cho Từ Du Mạn như vậy. Trước kia những người gọi anh là chị, nói bộ dạng anh xinh đẹp đều có kết quả rất thảm. Hơn nữa, hắn không phải không nghe ra ý của Từ Du Mạn, cái gì mà khí phách đàn ông, những lời này toàn bộ đều là nói trái với lòng mình, qua ánh mắt giao hoạt của cô hắn đã nhìn ra rồi. Nhưng mà, hắn thế nhưng cảm thấy cô gái nhỏ khôn vặt nghịch ngợm kia có chút đáng yêu. Không đúng, hắn làm sao lại cảm thấy cô đáng yêu chút, hắn bỏ qua cho cô ấy là bởi vì nếu như không có cô thì Cố Uyên nhất định sẽ không chơi tiếp nữa, mất nhiều hơn được. Nghĩ thông suốt xong, Úc lúc này mới tươi cười rời đi. Đợi sau khi hắn rời đi, Từ Du Mạn lại vội vã chạy ra ban công, nhìn ánh sáng đang dần dần yếu đi, trong mắt của cô cũng không cách nào che giấu nỗi ưu phiền nữa. Thầy Cố, sao thầy ngốc như vậy, biết rất rõ ràng là người đàn ông kia đang đùa giỡn với thầy, lại còn là leo lên trên đó.

Đột nhiên chút ánh sáng nơi xa kia cũng không còn nữa, Từ Du Mạn không biết phải làm sao. Có phải thầy Cố gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn hay không? Sẽ không, hắn sẽ không. Đang lúc Từ Du Mạn lo lắng sắp rơi nước mắt, lại nhìn thấy chỗ đó giống như lại xuất hiện ánh sáng. Mặc dù rất yếu, khoảng cách xa như

vậy nên rất khó nhìn thấy nhưng cô vẫn nhìn thấy. Chắc chắn thầy Cố đang dùng di động chiếu sáng. Điện thoại di động, sử dụng điện thoại di động!

Từ Du Mạn lục lọi khắp nơi trên người mình, điện thoại di động của cô không có ở đây. Đúng rồi, lúc Dương Kiệt tìm đến cô, cô mới rời giường, ai ở nhà còn mang điện thoại di động bên người chứ? Cho nên lúc Dương Kiệt bắt cóc cô, điện thoại di động vẫn đang ở trong nhà. Mặc dù biết cái phòng ngủ này không thể nào có di động để cho cô liên lạc với bên ngoài, nhưng cô vẫn là ôm một tia hi vọng như vậy, lục tung cả phòng ngủ lên. Có lẽ động tĩnh quá lớn khiến cho Úc lại đi vào. Úc cau mày:

“Cô đang làm cái gì? Có để cho người ta ngủ hay không? Ầm ỉ chết được...”

Nói xong Úc liền rời đi. Lòng Từ Du Mạn chợt lạnh, ngơ ngác ngồi trên giường. Cô làm sao có thể không biết hiệu quả cách âm của gian phòng này tốt cỡ nào? Cho dù cô đập vỡ đồ đạc ở bên trong, bên ngoài cũng không nghe thấy âm thanh bên trong. Nhưng Úc nói ồn ào làm cho hần không ngủ được, làm sao có thể? Úc biết cô lục tung ở bên trong, vậy thì chứng minh... chứng minh gian phòng này có máy theo dõi? Từ Du Mạn cảm thấy có thứ gì đó cộm lên dưới móng mình, không thoải mái. Theo lý thuyết cái giường này êm như vậy làm sao lại cứng ở dưới móng vậy, Từ Du Mạn ngồi dậy vén chăn và ga giường lên, phía dưới có một chiếc điện thoại di động.

Từ Du Mạn nhìn thấy điện thoại di động, trong lòng cả kinh, trực giác nói cho cô biết, đây nhất định là Úc đã sớm sắp đặt, nói không chừng là một cái bẫy nào đó. Cho dù không phải thì gian phòng này còn có máy theo dõi, cô không thể nào gọi cho điện thoại cho thầy Cố mà thần không biết quỷ không hay. Như vậy nên làm gì với cái điện thoại di động này? Từ Du Mạn suy tư một lát, ngênh ngang cầm điện thoại ra ngoài, sau đó về mặt tự nhiên mở máy. Tất nhiên là không còn nhiều pin, miễn cưỡng có thể mở được máy nhưng cũng gần hết pin. Từ Du Mạn suy nghĩ một chút, bắt đầu ấn nút trên điện thoại di động. Trong phòng giám sát, Úc nhìn động tác của cô, chợt nở nụ cười.

Những người bên cạnh không hiểu tại sao ông chủ của mình đã đoán sai còn cười được? Úc cười bởi vì hần cảm thấy Từ Du Mạn là một cô nhóc thú vị. Người bình thường có được điện thoại di động không phải đều gọi điện thoại sao? Nhưng cô lại gửi tin nhắn, thật không thể nói cô không thông minh. Gửi tin nhắn cũng không tốn pin như vậy. Vốn là hần còn tính toán ngay khi Từ Du Mạn vừa gọi điện thoại thì hần sẽ gọi điện thoại cho Cố Uyên khiến cô không gọi được. Xem ra hần tính sai rồi. Thực ra hần cũng không tính sai. Mọi chuyện phát triển như vậy vẫn nằm trong sự kiểm soát của hần. Hần ngược lại là muốn thực sự lãnh giáo một chút xem Cố Uyên thông minh cỡ nào, mạnh mẽ cỡ nào.

Cố Uyên leo lên vách đá không mất nhiều thời gian nhưng trên vách đá trống rỗng, ngay cả cỏ dại cũng không có, tất cả chỉ có mấy tảng đá lớn nhỏ. Cố Uyên đang dựa vào ánh sáng yếu ớt từ màn hình điện thoại di động phát ra để tìm kiếm đầu mối thì đột nhiên có một tin nhắn gửi tới. Ai gửi tin nhắn cho anh? Mọi người biết anh đều biết rằng anh không bao giờ nhắn tin. Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng Cố Uyên vẫn mở tin nhắn ra nhìn. Xem tin nhắn không tốn bao nhiêu thời gian, ngộ nhỡ có tin tức gì quan trọng thì sao? Là một số điện thoại xa lạ. Nhưng thời điểm anh mở ra nhìn thấy nội dung tin nhắn, ánh mắt thoáng hiện tinh quang. Tin nhắn viết: em ở biệt thự cách vị trí của thầy không xa. Mặc dù số điện thoại xa lạ, không ký tên, cũng không có gì khác lạ nhưng Cố Uyên có thể khẳng định đây là do Từ Du Mạn gửi tới. Anh đứng lên, nhìn ra xa bốn chung quanh. Rốt cuộc ánh mắt dừng ở một nơi không quá xa. Chỗ có ánh đèn có thể chính là căn biệt thự mà Mạn Mạn nói hay không? Kỳ thật cũng không khó nghĩ, có lẽ đây là cái bẫy mà tên kia cố ý sắp đặt, cố ý dẫn anh đi qua. Nhưng dù là cố ý dẫn dụ anh qua, chỗ đó cũng có thể có đầu mối của Mạn Mạn. Cố Uyên phán đoán phương hướng, đó là một ngọn núi lân cận núi Trường Mã, đó là núi Uẩn. Trên núi Uẩn còn có một dãy biệt thự mà anh không biết. Biết rõ địa điểm và mục tiêu kế tiếp nên anh cũng không cần thiết ở trên này khổ sở tìm kiếm đầu mối.

Sau khi chuẩn bị xong, anh tính toán giải pháp trèo xuống dưới. Bởi vì xuống núi cũng khó như lúc leo núi. Anh gặp phải chính là vấn đề này. Đầu tiên Cố Uyên thu toàn bộ sợi dây lên, đem đầu cuối của sợi dây cột vào bên hông của mình, leo xuống như vậy cũng không quá phí sức, hơn nữa ngộ nhỡ không nắm chắc, như vậy không phải là còn có chút bảo đảm an toàn sao. Anh kiểm tra một lần nữa, xác định sợi dây đã buộc chặt rồi mới bắt đầu leo xuống.

Từ Du Mạn nhìn màn hình điện thoại đã tối lại, vừa khởi động máy, hoạt họa mới vừa đặt xong, đã nhìn thấy thông báo lượng pin quá thấp, rồi thông báo nhắc nhở tắt máy nên cô liền tắt phần hoạt họa. Vốn

cô đã suy nghĩ muốn gọi điện thoại, nhưng thứ nhất là gọi điện thoại sẽ bị nghe thấy. Nguyên nhân quan trọng hơn chỉ sợ là gọi điện thoại, điện thoại mới vừa thông liên tự động tắt máy. Cho nên mới lựa chọn gửi tin nhắn. Quả nhiên tin nhắn ngắn gọn như vậy vừa gửi ra ngoài, điện thoại di động liền tự động tắt máy.

53. Chương 54: Laptop Apple

Đang tính toán nhắn thêm tin nữa nói mình là Từ Du Mạn thì điện thoại tắt luôn. Từ Du Mạn tiện tay ném điện thoại di động lên giường rồi trở ra ban công. Xem ra thầy Cố đã nhận được tin nhắn của cô, bây giờ đã bắt đầu leo xuống. Cũng may cô còn nhớ rõ số điện thoại của thầy Cố. Ánh sáng nơi đó đã biến mất rồi, có lẽ đã không dùng điện thoại di động nữa. Điện thoại di động cũng không giống như đèn pin cầm tay có thể đeo ở trên dây lưng quần.

“Thiếu chủ, bây giờ đã ba giờ sáng, ngài nhanh đi nghỉ ngơi đi.”

Quản gia nhìn đồng hồ rồi nói. Mặc dù biết thiếu chủ cũng sẽ không nghe mình, thiếu chủ muốn làm cái gì, làm sao một quản gia như ông có thể can thiệp đây. Ông nhắc nhở Thiếu chủ, là ông đã làm hết bốn phận của mình. Nhưng ngoài dự liệu của ông, thiếu chủ lại còn nói:

“Đúng rồi! Khuya lắm rồi, nếu không nghỉ ngơi thì sẽ biến thành mắt gấu mèo”

Nói xong Úc cũng không nhìn về mặt kỳ lạ của ông quản gia đã đi theo mình hai mươi năm kia, liền rời khỏi phòng quan sát. Quản gia kinh ngạc đến mức con mắt cũng muốn rớt xuống, ông đi theo bên cạnh thiếu chủ ít nhất cũng hai mươi năm rồi, có khi nào thấy Thiếu chủ nghe lời như vậy đâu?

Thời điểm Cố Uyên chạy tới biệt thự mà Từ Du Mạn ở tại núi Uẩn, sắc trời đã tối mù mịt.. Vừa tới biệt thự, anh đã nhìn thấy một đám đàn ông toàn bộ được trang bị đầy đủ đã sẵn sàng và đang đứng ở cửa chờ anh. Được rồi, Úc thừa nhận chính mình muốn tiêu hao thể lực của Cố Uyên, Úc muốn xem Cố Uyên rốt cuộc có thể chống đỡ được bao lâu. Những người này đều là tinh anh trong tổ chức của bọn hắn, tuyệt đối không phải mấy tên tiểu lâu la, so ra vẫn kém hắn nhưng vẫn rất có bản lĩnh. Lúc trước sau khi một mình hắn đánh bại 16 tên tinh anh này đã bị thương khắp người, cả người không có chỗ nào lành lặn cả. Hắn muốn xem thực lực của Cố Uyên mạnh cỡ nào. Úc dẫn theo Từ Du Mạn cùng quản gia đi vào một mật thất, ở trong phòng quan sát thưởng thức trận đọ sức sống chết này.

16 tên tinh anh lựa chọn đánh luân phiên, người thứ nhất ra sân chính là lão Thập Lục. Lão Thập Lục không có ưu thế nào khác, ưu thế duy nhất chính là sức lực cực lớn. Lúc mới bắt đầu đối phó với tên Thập Lục kia, Cố Uyên đã nhiều lần chịu thiệt. Sau đó anh nhìn ra động tác của Thập Lục cũng không linh hoạt, điểm mạnh duy nhất là sức khỏe. Anh lợi dụng sự linh hoạt của thân thể mình, rất nhanh đã khiến Thập Lục thua trận.

“Cái Lão Thập Lục này không dùng được nữa.” Úc ở phòng quan sát nhìn thấy Thập Lục rất nhanh đã thua, mà Cố Uyên không hề bị thương chút nào, không khỏi có chút buồn bực.

“Đó là vì thầy Cố của chúng tôi lợi hại.” Từ Du Mạn phản bác Úc. Từ Du Mạn không phát hiện, trong lúc vô tình cô đang bảo vệ Cố Uyên đấy.

“Đừng nóng vội! Bây giờ mới bắt đầu, phía sau còn có kịch hay đây.”

Úc chợt hết buồn bực, cười đến ngàn cây vạn cây lê nở hoa. Từ Du Mạn tức giận liếc hắn một cái, sau đó chuyển tâm nhìn màn hình giám sát. Lúc cô nhìn vào màn hình, trên đất lại có một người ngã xuống:

“Oa, đây chính là tinh anh của các người sao? Thật đúng là tinh anh trong tinh anh.”

Từ Du Mạn không buông tha bất kỳ một cơ hội nào để đả kích Úc. Thật ra mặc dù không phải rất rõ ràng, nhưng Từ Du Mạn vẫn có thể nhìn ra, lúc Cố Uyên đánh nhau với 16 gã tinh anh này thật ra không dễ dàng như vậy. Cô có thể nhìn ra anh tránh né quyền cước của đối phương cũng có chút khó khăn, dù sao tinh anh vẫn là tinh anh, không phải dễ dàng bị đánh bại như vậy. Nhưng trong miệng Từ Du Mạn vẫn muốn đem những tên tinh anh kia chê bai đến mức tồi tệ. Ai bảo tên Úc đáng chết này bắt cóc cô tới đây. Ngày mai sẽ ngày kết hôn của A Dư. Nếu như bởi vì bị hắn bắt cóc mà cô bỏ lỡ buổi lễ kết hôn của bạn tốt mình, cô tuyệt đối không bỏ qua cho gã Úc này. Hừ.

“A...” Từ Du Mạn chợt kêu to, sau đó hung hăng nhìn chằm chằm tên Úc ở bên cạnh. Nhìn hắn đang cười nhạt, dường như đây là trong dự liệu của hắn. Biểu tình của Úc khiến Từ Du Mạn càng thêm căm giận:

“Gã tinh anh chó má gì kia của anh, lại còn đánh lén, thật là không biết xấu hổ, tôi khinh thường anh, khinh thường thủ hạ của anh.”

Mới vừa rồi Cố Uyên hình như còn đang đối phó với gã đàn ông hình như là Thập Nhất, phía sau cư nhiên lại nhảy ra một tên đánh lén sau lưng anh. Chỉ là không thành công, sau lưng của Cố Uyên giống như là mọc thêm mắt vậy, né được màn tập kích bất ngờ của hắn. Mặc dù đánh lén thành công nhưng hành vi của đối phương đã khiến cho Từ Du Mạn khinh bỉ. Nếu Cố Uyên không tránh được, thật sự... cô không dám nghĩ nữa. Sự khấn trương, ưu phiền, tức giận khi vừa nhìn thấy có người đánh lén anh đã khiến cô lại một lần nữa châm chọc Úc, thật ra cô cũng chỉ là mượn việc này để phát tiết thôi, cũng có một chút nguyên nhân là muốn mượn chuyện này để bình phục tâm tình của mình một chút.

Úc dường như nhìn thấu suy nghĩ của cô, bị cô nói như vậy nhưng giống như kỳ tích hắn không tức giận, mà chậm rãi nói ra: “Bình Bất Yếm Trá (*), như vậy mới có thể khảo nghiệm được thực lực thật sự của hắn không đúng sao?”

(*) chiến tranh không ngại lừa dối

Quản gia ở bên cạnh cảm cũng muốn rớt xuống, miệng mở rộng, ngây ngốc nhìn chủ tử nhà mình. Bộ dáng của ông ta hiển nhiên chính là một kẻ ngu ngốc. Sự khiếp sợ trong lòng quản gia nào có ai biết được. Đây là lần thứ hai Thiếu chủ nhà bọn họ không được bình thường. Từ chuyện đi ngủ, bây giờ là chuyện này. Nếu trước kia có người nói chuyện như vậy với Thiếu chủ, tuyệt đối là chết không có chỗ chôn. Nhưng bây giờ Thiếu chủ lại đang cười... còn đang cười rất tươi, ông không phải đang nằm mơ chứ.

“Hừ, miệng lưỡi trơn tru.” Từ Du Mạn khinh thường hừ một tiếng, sau đó lại nhìn tình hình của Cố Uyên. Có lần đầu tiên đánh lén, sẽ có lần thứ hai. Bây giờ đã không phải là từng người một luân phiên tiến lên như lúc đầu, mà là cả đám người cùng nhau ồa lên, vây Cố Uyên vào giữa.

Cố Uyên cho dù lợi hại hơn nữa, cũng không thể một lần đánh thắng nhiều người vốn rất lợi hại như vậy. Đôi khi vừa mới tránh thoát một kích của người nọ ở phía trước thì ở phía sau kẻ khác lại đánh bất ngờ về phía anh. Mới vừa tránh thoát một quyền rất hiểm ở phía sau thì hai bên lại đồng thời ra chiêu. Chính là dưới tình huống bị đám người hợp nhau tấn công, Cố Uyên mà không bị thương là điều không thể. Từ Du Mạn ở trong phòng quan sát nhìn thấy Cố Uyên bị đánh, bàn tay vẫn luôn nắm chặt quần áo của mình.

“Có cần phải khấn trương như vậy không?” Úc nhìn động tác của cô, không nhịn được nói.

“Người bị đánh không phải anh, anh đương nhiên không có cảm giác.”

“Người bị đánh cũng không phải là cô.” Úc không biết mình bị làm sao, trong lòng dâng lên một chút chua xót. Hắn không phải là chưa từng bị đánh như vậy, nhưng làm gì có ai lo lắng cho hắn chứ.

“Vậy cũng không giống.”

“Bởi vì cô thích hắn thôi.” Úc ánh mắt mập mờ, nhìn Cố Uyên đang đọ sức với người ta.

“Không có. Đó là thầy giáo của tôi, tôi phải quan tâm chứ.” Lúc này mà vẫn còn mạnh miệng.

“Không thèm tranh luận với anh, tôi cũng không hy vọng nghe anh nói anh thích thầy ấy.”

“Cô không phải thích tôi đó chứ?”

Từ Du Mạn cũng không định nghe Úc nói chuyện, bởi vì cô nhìn thấy ngang hông của Cố Uyên lại bị đá một cái. Anh thiếu chút nữa liền ngã sấp xuống rồi. Cũng không biết đã qua bao lâu, 16 gã tinh anh toàn bộ đều bại trận rồi. Sắc trời đã từ tối mịt lúc bắt đầu sáng dần lên, bây giờ đã trở thành sáng rồi, mặt trời cũng đã lên cao rồi. Trên người của Cố Uyên đã vết thương chồng chất rồi, chỉ là ý chí mạnh mẽ của anh vẫn còn đang chống đỡ để anh không ngã xuống. Cố Uyên nặng nề kéo bước chân, từng bước từng bước đi về phía cửa chính biệt thự. Cửa chính vẫn đóng chặt, Cố Uyên liếc mắt nhìn chiếc Macbook Apple được đặt ở cửa, chậm rãi đi tới trước laptop và mở laptop ra.

54. Chương 55: Đời Này Gặp Phải Một Chủ Tử Như Vậy

Sau khi Cố Uyên gõ mấy cái lên bàn phím, cửa mở ra, anh thực sự ngã xuống. Từ Du Mạn lo lắng muốn đi ra ngoài, nhưng lại bị tên giữ cửa cứng rắn cản lại. Cô nhìn Úc vẫn không có bất kỳ biểu lộ gì, cũng không có bất kỳ động tác nào:

“Để cho tôi đi ra ngoài!”

“Có bản lĩnh thì tự mình đi ra ngoài đi.” Úc giọng điệu nhàn nhạt, nghe không ra cảm xúc gì.

Từ Du Mạn nhìn hai người đang ngăn cản cô, ngoài dự đoán mọi người, cô nhận lúc đối phương còn chưa chú ý tới tình huống, một cước đá vào bộ vị trọng yếu của đối phương. Thật không ngờ một cô gái lại dùng đến chiêu này, thật không ngờ động tác của một cô gái lại nhanh nhẹn như vậy, hậu quả của việc xem thường là lấy tay che một bộ vị nào đó mà lăn lộn trên mặt đất.

Tên còn lại may mắn thoát nạn nhìn thấy một cước này của Từ Du Mạn nhanh, độc, chuẩn còn có lực, ở trong lòng đang đánh giá thực lực của cô, không dám hành động thiếu suy nghĩ. Cô còn đang nóng lòng với tình hình của Cố Uyên, làm sao lại lè mề cùng hắn, người ta vẫn còn đang tính toán thì Từ Du Mạn lại một chân đá trúng cái bộ vị tương tự. Người ngã xuống rồi, Từ Du Mạn vội vã chạy ra ngoài.

Chuyện kỳ quái là phía sau cũng không có người ngăn cản cô, vốn cô còn chuẩn bị tốt ột phen ác chiến đó chứ, kết quả nằm ngoài dự đoán của cô, chỉ là cô cảm thấy mừng rỡ nhẹ nhõm. Từ Du Mạn đi tới ôm lấy Cố Uyên vẫn đang giữ nguyên tư thế như lúc cô nhìn qua màn hình quan sát, định đỡ anh dậy.

Đêm đó Cố Uyên say rượu, Từ Du Mạn rất dễ dàng đã nâng được anh dậy, nhưng bây giờ cô một chút cũng không dám di chuyển Cố Uyên, anh giống như một búp bê sứ, dễ dàng bị vỡ. Cô nâng anh ngồi lên, để đầu tựa vào trước ngực mình, tay che lại vết thương vẫn còn đang chảy máu trên người anh.

Úc cũng đi ra, khoanh tay lười biếng tựa vào cửa, ánh mắt có chút tối tăm nhìn Cố Uyên đang dựa vào trong ngực Từ Du Mạn. Tại sao hắn vẫn không sánh bằng Cố Uyên? Tại sao hắn vẫn không mạnh bằng Cố Uyên? Hắn rốt cuộc có thể hiểu rõ câu nói kia của Chu Du thời tam quốc: ‘Trời sinh Du sao còn sinh Lượng’! Hắn vô cùng muốn nói: ‘Trời sinh Úc sao còn sinh Uyên’.

Từ nhỏ đến lớn hắn vẫn luôn là người mạnh nhất, cao cao tại thượng, được người ta ngưỡng mộ tâng bốc. Nhưng kể từ khi gặp phải Cố Uyên, hắn chính là mọi chuyện đều thua kém Cố Uyên!

“Gọi bác sĩ tới.” Từ Du Mạn lạnh lùng nói. Cô không tin Úc không có bác sĩ riêng của mình.

“Cô cầu xin người khác như vậy sao?” Úc quên đi sự buồn bã của mình mà phục hồi lại tinh thần.

“Tôi có nói là cầu xin anh sao? Anh không cảm thấy đây là việc nên làm sao?” Từ Du Mạn mạnh mẽ áp chế thanh âm của mình, cố gắng giữ vững bình tĩnh trên khuôn mặt, cố gắng để giọng nói của mình không run rẩy. Cô cảm thấy hô hấp của Cố Uyên càng ngày càng yếu rồi.

“Hả? Tôi lại không cảm thấy như vậy.” Cố Uyên sắp chết? Chết thì tốt, chết rồi thì người mạnh nhất chính là hắn.

Từ Du Mạn cắn cắn môi dưới, đây là động tác cô đã không làm từ khi 12 tuổi: “Tôi cầu xin anh, gọi bác sĩ cho thầy ấy.”

Úc cũng không biết chính mình làm sao vậy, nhìn vẻ mặt của Từ Du Mạn, hắn lại có chút không đành lòng, thái độ rốt cuộc vẫn phải mềm nhũn ra.

“Mặc dù vẻ mặt cứng ngắc, thanh âm cứng ngắc, nhưng tôi vẫn là miễn cưỡng chấp nhận. Chẳng qua tôi có điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

Có lẽ là sẽ nói bây giờ còn chưa nghĩ ra, chờ nghĩ xong rồi nói. Trên ti-vi cũng diễn như vậy. Đúng như cô dự đoán: “Hiện tại chưa nghĩ ra, có thể ngày nào đó nghĩ xong rồi nói.”

“Được.” Dù gì cũng đồng ý, thời gian không chờ ai cả, Từ Du Mạn không dám dây dưa với hắn.

“Tôi đã bảo quản gia gọi bác sĩ tới rồi, hiện tại bác sĩ đang trên đường đến.” Từ Du Mạn biết mình mắc bẫy của Úc. Trong lòng có chút hối hận nhưng cũng không đổi ý. Cô đổi ý, ngộ nhỡ Úc cũng đổi ý thì sao?

Úc không biết mình sao lại dễ dàng đồng ý như vậy, là do có liên quan đến Từ Du Mạn sao? Dĩ nhiên không thể nào, hần làm sao lại để ột cô gái ảnh hưởng đến quyết định của hần. Hần không để cho Cố Uyên chết, đó là vì hần còn muốn chân chính quyết đấu với Cố Uyên, chính là vì nguyên nhân này.

Rất nhanh, bác sĩ đã tới rồi. Là Dung Hiên, người trước kia Cố Uyên mời tới khám chân cho Từ Du Mạn. Dung Hiên vội vã liếc mắt nhìn cô một cái, sau đó liền bắt đầu hết sức chăm chú bằng bó trị liệu cho Cố Uyên ngay tại chỗ.

Mặt trời đã lên tới đỉnh đầu rồi, tóc của Từ Du Mạn bị phơi nắng tới nóng bỏng. Mồ hôi trên trán liên tục chảy xuống hai gò má, có chút mồ hôi chảy qua mắt cô, cô cũng không chớp mắt một cái, khẩn trương muốn chết. Cho đến khi Dung Hiên ngừng động tác trên tay, cô mới thả lỏng người.

Dung Hiên tự mình thu dọn mấy thứ xong, đứng lên. Sau đó có mấy người nâng Cố Uyên lên đưa vào nhà, là căn phòng mà tối hôm qua Từ Du Mạn đã ngủ.

“Toàn thân có 8 chỗ bị thương, 3 vết dao. Tôi chỉ đơn giản xử lý một chút, vẫn phải đưa đến bệnh viện, chỗ tôi không có đầy đủ dụng cụ thiết bị.”

Úc gật đầu một cái, ý bảo mình đã biết. Từ Du Mạn cũng biết là không có vấn đề gì lớn nữa, tâm tình buông lỏng rất nhiều.

“Làm sao cô lại ở chỗ này?” Dung Hiên nhíu mày nhìn Từ Du Mạn.

Từ Du Mạn chỉ vào Úc : “Hần bắt cóc tôi tới.”

“Bọn họ tìm cô khắp nơi.”

“Ừ, tôi biết.”

Trò chuyện mấy câu xong, Dung Hiên chợt lộ ra một vẻ mặt rất quý dị, khiến Từ Du Mạn nhìn thấy phải sửng sốt một chút, không biết Dung Hiên đây là có ý gì? Sau đó chỉ nghe thấy Dung Hiên nói:

“Sao còn đưa cậu ta vào phòng nữa? Còn không nhanh đưa đến bệnh viện.”

Từ Du Mạn không nói gì, cô muốn hôn mê, đầu óc không thể suy nghĩ nữa. Mới vừa rồi lời Dung Hiên nói cô liền có thể nghe được, làm sao có thể không nghe được đây? Cho dù cô không nghe được, vậy Úc thì sao? Từ Du Mạn hung hăng trợn mắt nhìn Úc một cái, hần nhún nhún vai, tôi chính là cố ý thì sao?

Cố Uyên mới vừa được đưa tới, mới vừa nằm lên trên giường lớn thoải mái mềm mại, còn chưa tỉnh lại, lại bị nâng lên, sau đó mang vào trong xe. Không biết Cố Uyên kiếp trước tạo nghiệt gì, đời này bị thương nặng như vậy còn phải chịu giày vò như vậy. Cố Uyên mới vừa được đưa lên xe, Úc lên tiếng :

“Cũng đưa 16 người bọn họ đến bệnh viện đi.”

Thời gian dài như vậy Úc mới nhớ tới thủ hạ của hần vẫn còn nằm trên mặt đất bị thương nghiêm trọng như nhau. 16 tên này cũng không biết kiếp trước gây ra nghiệt gì, đời này lại gặp phải tên chủ tử như vậy.

55. Chương 56

Đường cũng không phải quá dài, hơn nữa kỹ thuật lái xe của tài xế rất tốt, vừa ổn định vừa nhanh, cũng không tốn bao nhiêu thời gian thì đã đến một bệnh viện tư nhân. Thời gian không dài, nhưng đối với Từ Du Mạn mà nói lại quá dài, giống như đã qua rất lâu rất lâu rồi. Xe vừa dừng lại, bên trong có một người đàn ông mặc áo bác sĩ tuổi tác xem ra hơi lớn đi ra. Người đàn ông vội vã đi ra ngoài, thoạt nhìn giống như tới đón tiếp đại nhân vật. Quả nhiên, bác sĩ kia tới nghênh đón, nghênh đón Từ Du Mạn, không phải mà là nghênh đón Úc.

“Thiếu gia.” Bác sĩ mở cửa xe của Úc, Úc không chút khách khí, nhận lễ nghi này.

“Mặc kệ tôi, trước tiên sắp xếp cho những người bị thương đi, viện trưởng Liêu.”

Thì ra còn là viện trưởng. Viện trưởng tự mình ra nghênh tiếp, không cần phải nói, bệnh viện này khẳng định chính là của Úc rồi. diendan

“Vâng, vâng, thiếu gia.” Viện trưởng Liêu gật đầu liên tục, dẫn dò mấy y tá nam đi ra cùng ông ta nâng Cố Uyên cùng 16 người kia đặt lên giường, đẩy nhanh vào bệnh viện. Cố Uyên cùng 16 gã tình anh trực tiếp được đưa vào phòng giải phẫu.

“Yên tâm, không sao đâu, không chết được.” Dung Hiên an ủi Từ Du Mạn.

“Nói đi, anh sao lại đi làm bác sĩ tư nhân cho hần chứ? Anh không làm việc ở một bệnh viện sao?”

“Kiếm thêm thu nhập thôi, không có tiền, cũng không có phụ nữ nguyện ý làm vợ tôi.” Dung Hiên bày ra vẻ mặt than khóc, uất ức nói.

“.....” Từ Du Mạn dừng một chút. “Nghe nói tiền lương của anh trong bệnh viện là cao nhất mà. Hơn nữa nghe nói anh chính là bác sĩ mà tất cả các bệnh viện đều muốn tranh giành, còn nói là tiền lương thấp hả?”

“Tôi không nói tiền lương thấp, là nói tiền lương không đủ.”

“.....” Từ Du Mạn không muốn nhiều lời với Dung Hiên, lẳng lặng chờ đợi ngoài phòng mổ.

Một lúc lâu sau, cửa phòng giải phẫu mở ra. Bác sĩ lấy khẩu trang xuống, báo cáo kết quả giải phẫu, “Ca mổ rất thành công, yên ổn tỉnh dưỡng là được.”

Từ Du Mạn cảm ơn bác sĩ, đi theo giường bệnh của Cố Uyên tới phòng bệnh VIP.

“Tôi đi ra ngoài mua cơm trưa, cô ăn gì?”

Dung Hiên không đề cập tới còn đỡ, mới nhắc tới Từ Du Mạn cảm thấy mình cũng đói đến sắp xỉu rồi. Cô chính là ở nhà Dương Kiệt ăn một chút, cho đến bây giờ còn chưa ăn gì đâu. Lúc đầu thì không đói bụng, về sau vì lo lắng cho Cố Uyên nên quên cả đói.

“Tùy anh, chỉ cần không phải cà rốt.” Cô chỉ không ăn cà rốt, những món khác đều không kiêng ăn.

“Ừ.”

Úc cũng tiến vào: “Mang cho tôi một phần luôn.”

“Tự mình động thủ, cơm no áo ấm.” Dung Hiên chỉ để lại một câu nói này liền đi ra ngoài.

“Anh tới làm gì?”

“Tôi tới nói cho cô, bác sĩ dặn, Cố Uyên nhất định phải dưỡng thương cho tốt, gãy xương không phải chuyện đùa.” Nói đến đây, Từ Du Mạn không chút khách khí sử dụng ánh mắt như muốn xuyên thủng người Úc, đều là kết quả do hần tạo thành.

“Còn nữa, mau sớm nộp tiền thuốc men.” Nghe Úc nói đến chỗ này, Từ Du Mạn đã sử dụng ánh mắt bắn ra vô số mũi tên nhọn vào Úc rồi. Nếu như loại mũi tên này có thể giết chết người, Úc đã chết ngàn lần vạn lần rồi.

“Người là bị anh đả thương, tiền thuốc thang lẽ ra phải do anh chịu chứ.”

Chỉ biết đều là do hần giở trò quỷ. Hần chính là không nói câu nào, bệnh viện không biết quan hệ giữa hần và Cố Uyên, khẳng định cũng không thể thu phí ngay lúc này. Mà bệnh viện muốn thu phí, lý do duy nhất chính là do hần yêu cầu. Khinh nạng là kẻ ngu à?

“Hần cũng đả thương thủ hạ của tôi, hơn nữa còn đánh 16 người.”

“Nếu không phải vì anh bắt cóc tôi, sẽ tạo ra hậu quả như thế sao?” Từ Du Mạn vươn tay, mở cửa phòng bệnh ra cho Úc: “Xin mời.”, không hề che giấu ý muốn đuổi khách. Úc cũng không tức giận, cung kính với hần như vậy, ngay cả cửa cũng mở ra cho hần, còn có gì phải tức giận chứ? A.

Sau khi Úc rời đi, Từ Du Mạn từ trong túi xách của Cố Uyên lấy ra điện thoại của anh. Cô có chút bất ngờ khi thấy điện thoại di động mà anh dùng là một nhãn hiệu chưa bao giờ nghe nói qua. Từ Du Mạn mở danh bạ bên trong điện thoại, bắt đầu có chút hiểu lựa chọn của anh, cái điện thoại di động này dùng rất tốt.

Rất nhanh, Từ Du Mạn liền tìm được số điện thoại của Trương Chương Việt. Gọi vào số máy đó, đường dây điện thoại lập tức được kết nối.

“Uyen hả?”

“Là tôi.”

“Mạn Mạn? Em đi đâu vậy? Chúng tôi tìm em khắp nơi mà tìm không thấy, A Dư cũng sắp nổi điên rồi. Mộ Trường Phong cũng đang tìm em. Uyên tìm được em rồi hả?”

Nhiều câu hỏi như vậy, cô trả lời câu nào mới được chứ?

“Uyen ở bệnh viện.” Từ Du Mạn vẫn cảm thấy trước tiên nên nói chuyện này. Còn chưa kịp nói câu tiếp theo, điện thoại liền bị cúp rồi.

Cúp điện thoại rồi, Từ Du Mạn ngồi trở lại bên cạnh giường bệnh đã nhìn thấy Cố Uyên tỉnh lại rồi, hơn nữa còn đang dùng một ánh mắt đăm đúi đưa tình nhìn cô, xin cho phép cô tự kỷ như vậy một lần, bởi vì ánh mắt của anh xem ra thật sự có điểm đăm đúi đưa tình.

“Đã tỉnh rồi à? Đói chưa?”

“Ừ, đói rồi.”

“Em gọi điện thoại bảo Hiên mua thêm một phần nữa.”

Thật không nghĩ tới Cố Uyên nhanh như vậy liền tỉnh rồi, thân thể thật khỏe mạnh.

“Không cần đâu, Mạn Mạn.”

Gọi điện thoại cũng vô ích, Dung Hiên người ta đã mua về rồi.

“Đã tỉnh rồi hả?” Dung Hiên xách theo hộp cơm.

“Cậu tỉnh nhanh thật đấy, vết thương nghiêm trọng như vậy, nếu không tôi đi thêm lần nữa mua một phần về?”

“Không cần, nhiều như vậy, tôi ăn chung với Mạn Mạn là được rồi.” Cố Uyên cự tuyệt đề nghị đi mua thêm của Dung Hiên. Từ Du Mạn nhìn một chút, quả thật là quá nhiều, đói quá lâu, mà ăn nhiều trong một lần sẽ không tốt cho dạ dày, cô đành ủy khuất chính mình chia cho anh một chút thôi.

“Tay anh không nhúc nhích được.”

Từ Du Mạn tức giận liếc anh một cái, sau đó tự giác cầm hộp cơm Dung Hiên đưa tới, đút cho Cố Uyên một miếng. Không ngờ bị thương lại có điểm tốt thế này.

“Em không ăn sao?”

“Ai nói em không ăn?” Nói xong, Từ Du Mạn đem thìa cơm vốn đang chuẩn bị đút cho Cố Uyên nhét vào trong miệng của mình, say sưa ăn ngon lành.

Dung Hiên ở một bên nhìn Từ Du Mạn cùng Cố Uyên anh một miếng em một miếng mà ăn cơm, có hơi lúng túng: “Hai người từ từ ăn, tôi tới phòng làm việc.”

Dung Hiên mới đi, Trương Chương Việt cùng Thẩm Mặc Dư vừa lúc đi vào. “Cậu sao bị đánh thành ra như vậy?” Trương Chương Việt quen biết Cố Uyên thời gian cũng không ngắn, chưa lúc nào thấy cậu ta bị thương nghiêm trọng như thế?

“Quá lâu không hoạt động gân cốt, kết quả là như vậy.” Cố Uyên buồn cười, nhưng vừa một tiếng đã làm động tới vết thương nơi khoe miệng. Thời điểm đánh nhau, gương mặt này bị ai đó đánh vào, hiện tại một nửa bên mặt cũng sưng lên.

“Còn nói sao, khuôn mặt đẹp trai như vậy lại bị hủy ra thế này, thật đúng là đáng tiếc. Nhưng mà cũng tốt, tránh ối lần đi ra ngoài danh tiếng đều bị cậu đoạt hết, các mỹ nữ đều không nhìn tới còn có một người đẹp trai như tôi bị che giấu.” Trương Chương Việt nhìn có chút hả hê.

“Đừng quên cậu là người có vợ rồi, mỹ nữ khác là để cho đàn ông độc thân nhìn.”

“Không phải ngày mai mới kết hôn sao, hiện tại tớ vẫn còn độc thân. Huống chi, tuy rằng tớ nhìn người khác thêm mấy lần, trong lòng của tớ chính là của bà xã tớ rồi, người của tớ cũng là của bà xã tớ.”

56. Chương 57: Tới Không Đúng Lúc

Lúc này, Dung Hiên quay trở lại phòng bệnh đề nghị khám cho Từ Du Mạn. Không nói hai lời, Dung Hiên để cô ngồi lên trên giường bệnh trống bên cạnh. Anh ta chậm rãi cuộn ống quần của cô lên, lộ ra đầu gối của cô. Đầu gối của Từ Du Mạn đã không còn hình dáng nữa, sưng tấy đến mức không thể sưng hơn nữa.

“Cô có phải đã vận động mạnh hay không?” Dung Hiên cau mày, cái chân này cũng may còn có thể cứu.

“A, chỉ là đá hai cái, chạy mấy bước.” Không ngờ có thể như vậy, lúc cô đá người cũng không cảm thấy đau chút nào.

Cố Uyên vừa vui mừng vừa đau lòng. Vui mừng đương nhiên là vì Mạn Mạn lo lắng cho anh, lo lắng cho anh mới có thể đá người rồi chạy ra. Đá ai, vì sao lại chạy, anh cũng đoán được đại khái. Đau lòng đương nhiên chính là cái chân này của Từ Du Mạn, nhìn thôi anh cũng đau.

Thật ra thì vết thương của Cố Uyên có thể còn đau hơn so với vết thương ở chân của Từ Du Mạn, nhưng Cố Uyên vẫn cảm thấy vết thương của cô đau hơn.

“Chỗ khớp xương lại bị lệch rồi, cần chỉnh lại lần nữa. Có hơi đau, cô nhịn một chút.”

Dung Hiên làm việc rất nghiêm túc, còn rất có mị lực. Từ Du Mạn gật đầu một cái, cũng biết lần này nhất định là đau hơn so với lần trước.

Dung Hiên một tay đè lại bắp đùi của cô, một tay cầm bắp chân của cô, sau đó dùng lực đẩy, liền nghe một tiếng thật giòn, khớp xương đã được sửa lại.

“Lần trước cũng không quá nghiêm trọng nên không đắp thạch cao cho cô, lần này phải đắp thạch cao. Bắt đầu từ hôm nay, liền nằm trên giường nghỉ ngơi thật tốt, nếu lại đụng phải nó thì không phải là đơn giản như vậy đâu.” Dung Hiên vừa xử lý cái chân bị thương cho Từ Du Mạn, vừa dặn dò.

“Nhớ đấy, chân của cô ngàn vạn lần không thể đá với chạy nữa.”

“Vâng.”

Xong rồi, hiện tại cái gì cũng xong rồi, như vậy phù dâu cô cũng không thể làm.

Mặc dù vừa rồi Từ Du Mạn đau đến chết đi sống lại, cho đến bây giờ vẫn đau, nhưng chuyện mà Từ Du Mạn đang nghĩ trong đầu lại chính là không thể làm phù dâu cho Thẩm Mặc Dư.

“Nếu không thì, hôn lễ của chúng ta kéo dài thêm một tháng nữa đi?” Thẩm Mặc Dư nhỏ giọng thương lượng với Trương Chương Việt.

Trương Chương Việt cũng biết tình bạn giữa Thẩm Mặc Dư cùng Từ Du Mạn tốt tới mức nào, nếu như Từ Du Mạn không thể tới hôn lễ của bọn họ, không thể làm phù dâu cho bọn họ, Thẩm Mặc Dư sẽ tiếc nuối cả đời.

“Được rồi, anh về nói với mọi người trong nhà, nhà em cũng để anh đến nói đi.”

Trương Chương Việt đã tới Thẩm gia mấy lần, mặc dù Thẩm gia giả bộ rất tốt, anh vẫn có thể nhìn ra địa vị của Thẩm Mặc Dư ở Thẩm gia thấp cỡ nào. Chuyện này phải anh đi nói mới có kết quả tốt.

“Cảm ơn.”

“Chúng ta có quan hệ thế nào chứ? Còn phải nói cảm ơn sao? Đây là chuyện anh phải làm.” Thẩm Mặc Dư đang cảm động, lại nghe Trương Chương Việt nói: “Không lấy lòng bà xã, ngộ nhờ lúc động phòng bà xã không để cho anh lên giường thì làm sao bây giờ?”

Da mặt của Thẩm Mặc Dư cũng không dày như của Trương Chương Việt, liền đỏ mặt.

“Ai ai ai ai, tôi nói hai người cũng đừng có ân ái tình cảm như vậy có được không? Đả kích tôi à?” Từ Du Mạn khó có được tâm tình tốt, đương nhiên là muốn trêu chọc bọn họ mới đã nghiền.

“Hai người cũng có thể ân ái nồng nàn như vậy ở trước mặt chúng tôi mà.” Trương Chương Việt cố ý khiêu khích, kéo Thẩm Mặc Dư qua, ôm cô vào trong ngực.

“Anh cho rằng tất cả mọi người đều giống anh hả, da mặt dày như thế. Anh không xấu hổ, tôi cũng thấy xấu hổ thay anh.” Tròng mắt của Từ Du Mạn chuyển động qua trái qua phải, nói: “Chính là người da mặt còn dày hơn tường thành thích ôm ấp ở trước mặt công chúng. Người da mặt mỏng như chúng tôi sẽ không tới góp náo nhiệt.”

“Người nào đó ghen tỵ rồi.”

“Ghen tỵ cái gì?”

“Ghen tỵ với chị em tốt của em đã tìm được một ông xã siêu đẹp trai như tôi, chính em còn chưa tìm được nha.”

“Cuồng tự kỷ.” Khinh bỉ anh ta.

“Được rồi, không nói nữa. Biển mất hơn nửa ngày, cũng phải trở về rồi.”

“Không tiễn.”

“Em chính là muốn tiễn cũng tiễn không được nha.”

Từ Du Mạn bất ngờ ném cái gối đầu đệm sau lưng cô về phía Trương Chương Việt.

“Bây giờ cuối cùng cũng yên tĩnh.”

“Vậy cũng chưa chắc.” Yến Trầm Phong đẩy cửa ra nói.

Không phải Cố Uyên cùng Từ Du Mạn không muốn gặp Yến Trầm Phong, mà là bọn họ thật sự mệt chết đi được, quả thật mệt chết đi, rất muốn nghỉ ngơi. Yến Trầm Phong đúng lúc đụng phải. Cố Uyên và Từ Du Mạn nhìn thấy anh ta đi vào, sắc mặt khó coi giống như cái dạng gì ấy.

“Không hoan nghênh tôi như vậy sao?”

“Không phải, mà là cậu tới rất không đúng lúc.”

“.....”

“Chuyện xử lý xong chưa?”

“Ừ. Trầm Luân đã khai trương lại rồi, hơn nữa làm ăn còn tốt hơn trước.” Cũng may có Cố Uyên giúp một tay, nếu không anh có thể thật sự phải dùng tiền giải quyết rồi.

“Vậy thì tốt.” Tốc độ của bọn họ nhanh không thể ngờ được.

“Cảm ơn.”

“Giữa chúng ta nói cảm ơn cái gì? Nếu cậu thật muốn cảm ơn tôi thì nhanh đi về thôi! Buồn ngủ quá, tôi muốn đi ngủ rồi.”

“Ừ, vậy tôi đi trước đây.” Sau khi Yến Trầm Phong rời đi, rốt cuộc cũng yên tĩnh.

Cố Uyên và Từ Du Mạn mệt mỏi không chịu được, rất nhanh hai người liền ngủ thiếp đi.

Lúc Từ Du Mạn và Cố Uyên tỉnh lại cũng đã là buổi sáng ngày hôm sau rồi, chính là bị đánh thức bởi y tá tới đưa thuốc và truyền nước biển cho bọn họ.

Cô y tá đưa thuốc cho Từ Du Mạn, Từ Du Mạn nhận lấy, lòng mày cũng không hề nhúu lại mà uống xong thuốc. Y tá giúp Từ Du Mạn treo chai truyền dịch lên, sau đó đi tới Cố Uyên bên kia. Đưa thuốc và ly nước cho Cố Uyên, Cố Uyên không nhận lấy, mà bảo y tá giúp anh để thuốc lên trên bàn bên cạnh.

“Một lát uống sau.”

Y tá cũng không nói gì, giúp anh treo chai truyền dịch lên rồi định đi ra ngoài. Cô còn phải chăm sóc rất nhiều bệnh nhân trong các phòng bệnh khác đấy.

“Ai, sao thầy không uống thuốc?” Từ Du Mạn vô cùng buồn chán nói. Ngày hôm qua thật nên nhờ A Dư mang điện thoại di động đến cho cô. Hiện tại thật sự rất nhàm chán.

“Đắng, không thích uống.” Làm sao lại nghe giống như Cố Uyên đang làm nũng với Từ Du Mạn chứ.

“Người lớn như vậy, lại còn sợ đắng. Thầy đến cùng có phải đàn ông hay không?”

Không biết Từ Du Mạn phát hiện ra cái gì? Hai mắt đều sáng lên rồi. Cô vừa khi để Cố Uyên, vừa cầm lên điều khiển ti vi mà cô phát hiện được. TV lớn như vậy treo trên tường, cô vừa rồi sao lại không phát hiện ra nhỉ.

Sáng sớm nên không có chương trình gì hay để xem, Từ Du Mạn bật đến kênh phim hoạt hình, bắt đầu xem Hỉ Dương Dương và Hôi Thái Lang. Cố Uyên tùy tiện liếc mắt một cái, trên ti vi đang chiếu cảnh Hôi Thái Lang suy nghĩ biện pháp để bắt Hỉ Dương Dương: “Anh rốt cuộc có phải đàn ông hay không sớm muộn gì em cũng sẽ biết.”

“ ”

Lời này, khiến cô làm sao nói tiếp được? Từ Du Mạn chuyên tâm xem ti-vi. Đôi khi, xem phim hoạt hình thật có cảm giác không giống nhau. Sau khi Hôi Thái Lang bị Hỉ Dương Dương chinh, mặt xám mày tro trở lại Wolfsburg. Cửa mới mở ra, Hồng Thái Lang đang trang điểm, Hôi Thái Lang vừa tiến đến, Hồng Thái Lang cũng không quay đầu lại, trực tiếp ném phịch cái chảo xuống: “Đê đầu?!”

“Mạn Mạn, anh không nhúc nhích được, tới đây giúp anh uống thuốc đi.”

57. Chương 58: Cố Uyên Thật Gian Xảo!

“Vừa nãy y tá muốn giúp anh uống thuốc sao anh không uống?” Từ Du Mạn đang xem TV hăng say.

“Đắng mà, anh không phải nói rồi sao.”

“Bây giờ vẫn đắng, anh có thể không uống.”

“Không uống không khỏe lên được, em cứ tới đây giúp anh đi.”

Không biết là bởi vì một bên mặt của Cố Uyên bị sưng hay là thế nào, mà lúc Cố Uyên nói lời này miệng còn như chu ra, giống một đứa trẻ muốn ăn kẹo vậy.

Vốn là Từ Du Mạn định kiên quyết không đi qua đó, kiên quyết không giúp Cố Uyên, nhưng vừa nhìn biểu tình này của Cố Uyên, thật sự rất đáng yêu. Cô lập tức liền buông vũ khí đầu hàng. Từ Du Mạn đang định đi qua, lại cảm thấy có chút không thích hợp, cô ngẩng đầu lên, nhìn nước thuốc trong bình truyền dịch vẫn đang nhỏ giọt.

“Không có biện pháp, em bị trói chặt rồi, không nhúc nhích được.”

“Của em còn có một lát nữa thì xong rồi, đến lúc đó tới đây giúp anh uống thuốc.”

Trong lời nói của Cố Uyên còn kèm theo thanh âm của Hôi Thái Lang trong ti-vi “Ta nhất định sẽ quay lại đây!”

“Ừ.” Từ Du Mạn gạt đầu một cái, ý bảo mình đã biết.

“Trò trẻ con.” Cố Uyên xem ti-vi.

“Đúng mà! Cái em xem chính là trò trẻ con, anh già rồi, xem không hiểu đâu.”

“Anh mới hơn em có bảy tuổi, cũng không phải là rất già chứ.” Bảy tuổi, thật sự không nhiều lắm.

“Hừ, có câu nói 3 tuổi là cách một thế hệ, chúng ta cũng có sự cách biệt hơn hai thế hệ rồi.” Từ Du Mạn nói xong, tùy ý liếc mắt nhìn Cố Uyên, thấy anh đang nhìn thẳng vào cô, nhìn tới mà cô có cảm giác có chút tê dại: “Nhìn em làm gì? Lời em nói là thật đó.”

Cố Uyên không nháy mắt nhìn Từ Du Mạn, anh sẽ làm cho em biết rằng, đừng nói là sự khác biệt hơn hai thế hệ, cho dù là núi đao biển lửa cũng không chút nào có thể ngăn cản chúng ta.

Thời gian qua vô cùng nhanh, chai thuốc nước của Từ Du Mạn rất nhanh liền hết, y tá rút kim tiêm ra giúp cô. Chai của Cố Uyên đã truyền xong, y tá lại lần nữa thay cho anh một chai lớn hơn để tiếp tục. Cố Uyên cũng sẽ không quên Từ Du Mạn đã đồng ý chuyện kia với anh, tốt bụng nhắc nhở:

“Tôi đây giúp anh uống thuốc.” Từ Du Mạn đồng ý mà mang thuốc tới: “Uống thuốc.”

“Em đưa như vậy anh làm sao uống?” Từ Du Mạn quan sát cánh tay quấn băng gạc của Cố Uyên, tay của anh hiện tại đúng là không thuận tiện.

“Há miệng.”

Cố Uyên phối hợp há miệng ra, Từ Du Mạn ném thuốc vào trong miệng của anh, sau đó lại cho anh uống nước để giúp nuốt thuốc xuống.

“Được rồi. Bây giờ không còn chuyện gì nữa chứ?” Từ Du Mạn cảm giác mình lại bị Cố Uyên lừa, anh ngay cả lông mày cũng không hề nhíu một cái, liền nuốt thuốc xuống, hoàn toàn không hợp với chuyện sợ thuốc đắng mà anh nói.

“Đáng.”

“Em không có kẹo.”

“Anh có, em giúp anh lấy ra.” Từ Du Mạn không hề phát hiện sự giảo hoạt trong mắt của Cố Uyên.

“Thật phiền phức, chỗ nào?” Cô đã gặp qua nhiều phiền toái nhưng chưa từng thấy qua phiền toái như vậy. Một người đàn ông uống thuốc còn phải ăn kẹo.

“Hình như là ở trong túi áo trên.” Cố Uyên cố nín cười, nghiêm trang nói.

Từ Du Mạn định vén cái chăn đang đắp trên người anh lên, để dễ dàng tìm hơn. Cố Uyên lại không chịu: “Vén lên sẽ lạnh.”

“Thời tiết bây giờ còn lạnh sao?” Từ Du Mạn hoàn toàn không tin, cô không cảm thấy lạnh?

“Mấy điều hòa nhiệt độ có hơi mạnh.”

“Vậy em điều chỉnh nhiệt độ một chút.”

“Không cần phiền phức như vậy, ở trong túi áo trên.”

“Được rồi, vậy em tìm một chút.” Từ Du Mạn cho tay vào bên trong cái chăn của anh, cô tìm kiếm túi áo trên mà anh nói.

Bởi vì Từ Du Mạn không thấy được bên dưới chăn, cho nên tay mới vừa đưa vào trong đúng lúc đụng phải bộ vị trọng yếu của Cố Uyên. Lúc đầu cô còn không biết mình đụng phải chỗ nào nên vẫn tận hết sức lực lần mò, tìm kiếm cái túi áo kia. Nhận thức được vật dưới tay bắt đầu thay đổi trở nên nóng bỏng cứng rắn, Từ Du Mạn không có kinh nghiệm đi nữa cũng biết đó là cái gì, đỏ mặt dời tay đi chỗ khác. Khó trách cô làm sao cũng không tìm được túi, khó trách cô giống như nghe thấy anh rên lên. Nhưng vị trí này phải là vùng bụng, làm sao lại biến thành dưới phần bụng rồi? Xem ra là cô tính sai rồi.

Từ Du Mạn dời lên trên một chút, là hông của Cố Uyên. Cách y phục của anh, cô rõ ràng có thể cảm thấy cơ bắp của anh. Cố Uyên nhìn có vẻ rất gầy, lại rất có bắp thịt. Chỉ là với bản lĩnh đó của anh, có vóc người như vậy cũng không kỳ quái.

“Không có.” Từ Du Mạn căn bản không tìm được cái túi áo mà Cố Uyên nói.

“Anh có nói phía dưới sao? Là túi ở chỗ ngực.” Thanh âm của anh khàn khàn khác thường, giống như thì thầm ngấm ra tiếng.

“Không nói sớm.” Từ Du Mạn tròng mắt liếc Cố Uyên, dời tay lên trên một chút. Quả nhiên phía trên có một cái túi.

Từ Du Mạn mò mẫm lồng ngực rắn chắc của anh, giống như đùa dai sờ soạng lưng tung cơ ngực của anh. Sớm biết vóc người của anh đẹp, nhưng không ngờ lại tốt như vậy. Từ Du Mạn không vội lấy kẹo cho Cố Uyên, mà chiếm đủ tiện nghi của anh rồi, lại nhéo vào hai điểm trên ngực anh.

“Ừm. . . .” Cố Uyên hoàn toàn không ngờ rằng Từ Du Mạn sẽ ra tay như vậy, dưới tình huống chưa chuẩn bị tư tưởng lại chịu kích thích này, không khỏi hừ ra 1 tiếng. Cho dù anh có chuẩn bị tư tưởng đi nữa, cũng không chịu nổi cô hấp dẫn như vậy.

Cố Uyên chỉ cảm thấy một cổ khí nóng từ trên hướng xuống, rồi cuộc tập trung tại bộ vị ấy của thân thể. Thật sự vừa hưởng thụ lại vừa khó chịu. Nước sôi lửa bỏng, có lẽ thật đúng với tình hình bây giờ của anh.

Tiện nghi chiếm đủ rồi, Từ Du Mạn mới giật mình cô rốt cuộc đã làm chuyện tốt gì. Không có gì bất ngờ xảy ra, thấy được nét mặt khác thường của Cố Uyên, mặt của cô còn đỏ hơn. Thì ra là trong nội tâm cô chính là một sắc nữ. Có chút xấu hổ, cô vội vã cho tay vào trong túi áo của Cố Uyên tìm tòi, nổi giận.

“Anh lừa em! Căn bản cũng không có kẹo mà anh nói.” Cô lên tiếng tố cáo.

“Có thể là anh nhớ sai rồi, hẳn là ở trong túi quần.” Khàn khàn giọng nói, thật giống như đang quyến rũ Từ Du Mạn.

58. Chương 59: Thua Một Nụ Hôn

“Xạo, ai tin anh. Anh chính là muốn nhân cơ hội chiếm tiện nghi của em thôi.” Từ Du Mạn nhìn thấu mưu kế của Cố Uyên, danh chính ngôn thuận mà cự tuyệt anh. Cũng không nghĩ lại xem mới vừa rồi là ai chiếm tiện nghi tới mức hăng sa. Bây giờ nói lời này, chắc chắn, da mặt thật là dày.

“Mới vừa nãy là ai chiếm tiện nghi của ai?” Nếu bị nhìn thấu rồi, Cố Uyên cũng không giải thích, ngược lại nói.

“Ai... ai chiếm tiện nghi của anh chứ?”

“Em chứ ai. Như thế nào? Có hài lòng với chỗ em sờ được không?”

Nếu không phải hiện tại anh không cử động được, anh nhất định sẽ đè Từ Du Mạn lên giường, hung hăng hôn cô, hung hăng sờ mó, hung hăng cái gì kia đó!

“Anh cho rằng em nguyện ý sao?”

“Anh lại không có kẹo, em cũng không có kẹo, vậy thì có cách gì chứ?” Thật nghĩ không thông, một người đàn ông sợ đắng đến như vậy, cô cũng không... Cô cũng sợ đắng. Chỉ là do cô đã tìm ra một phương pháp, lúc uống thuốc thì thuốc không được đựng phải đầu lưỡi của mình nên sẽ không thấy vị đắng. Cô rất sợ đắng, nếu như quá đắng, nói không chừng cô sẽ ói ra.

“Ai nói em không có, trên người em nhất định là có kẹo, em giấu đi không cho anh ăn.” Từ Du Mạn đã có thể hiểu rõ, Cố Uyên đâu phải giống như đứa trẻ muốn ăn kẹo, anh rõ ràng chính là đứa trẻ muốn ăn kẹo.

“Em lấy đâu ra kẹo?” Trên người của chính mình có kẹo hay không, cô chẳng lẽ không biết?

“Có, anh có thể khẳng định.” Cố Uyên lời thề son sắt nói.

“Không có.”

“Nếu như có thì làm thế nào?”

“Nếu có, em liền. . . .” Từ Du Mạn muốn nói lại không biết phải nói gì.

“Anh nói làm thế nào thì em làm thế ấy!”

“Vậy nếu như có, em phải hôn anh mười cái.”

“Không thể nào.” Từ Du Mạn lập tức cự tuyệt.

“Chính em nói anh bảo làm thế nào thì em làm thế ấy mà? Vậy anh bảo hôn em mười cái em lại không làm, vốn anh còn muốn nói em hôn một trăm cái, sợ hù dọa em nên anh mới nói mười cái đó.”

“Nhiều nhất là một cái.”

“Được.” Cố Uyên lập tức đồng ý, chỉ sợ Từ Du Mạn phản ứng kịp lại đổi ý.

“Nhưng anh nói hôn bao lâu thì em phải hôn bấy lâu.”

“Anh....” Cũng quá vô lại nha? Còn không biết xấu hổ mà đi làm thầy giáo người ta.

Anh thế nào?” Cố Uyên nhú mày.

Từ Du Mạn hít sâu vài cái cho bình tĩnh “Được rồi, nếu trên người em không có kẹo, anh thua thì sao?”

“Vậy thì phạt anh hôn em một cái. Yên tâm, em không nói ngừng, anh tuyệt đối sẽ không ngừng.” Cố Uyên buồn cười, kết quả làm động tới vết thương trên mặt.

“Hừ, nếu trên người em không có, anh liền... liền...” Từ Du Mạn thật không biết bắt Cố Uyên làm gì. Chỉ là lời đề nghị của anh tuyệt đối không thể nào. “Phải giúp em quét dọn phòng một tháng, thế nào?”

“Được, không thành vấn đề.” Cố Uyên cũng rất kiên quyết sẵn sàng đồng ý. Mạn Mạn như vậy không phải là đang cho anh cơ hội vào phòng cô sao? Mặc dù không như vậy, anh vẫn có thể đi vào, nhưng ít nhất phương thức này tương đối quang minh chính đại hơn.

Nghe Cố Uyên sẵn sàng đồng ý như vậy, Từ Du Mạn nghi ngờ nhìn anh chăm chăm, muốn từ trên nét mặt của anh nhìn ra được chút gì đó. Nhưng cô không có chút thu hoạch nào.

“Nhìn anh làm gì? Bây giờ mới phát hiện anh rất đẹp trai sao?” Cố Uyên ngược khuôn mặt sưng vù như mặt heo lên, nói.

“Phốc...” Bình thường nói như vậy cũng được, không kém quá nhiều. Nhưng Cố Uyên hiện tại đang chỉ vào cái mặt sưng như đầu heo mà nói như vậy, hình như có chút khôi hài.

“Ừ, em hiện tại mới phát hiện hóa ra anh tự luyện như vậy.”

“Đó là bởi vì anh có tư cách tự luyện.”

“Anh nói trên người em có kẹo, được rồi, trên người em chỗ nào có kẹo hả ?”

“Trong túi áo của em đó, không tin tự em sờ thử xem.” Từ Du Mạn cho tay vào trong túi áo trên, sau đó vẻ mặt rất kinh ngạc. Trong túi áo của cô tại sao thật sự lại có kẹo? Từ Du Mạn lấy ra, là một viên kẹo sữa ‘Đại Bạch Thỏ’. Nếu không phải hiện tại Cố Uyên không thể cử động, cô hoàn toàn sẽ hoài nghi là anh cố ý bỏ vào trên người cô. Từ Du Mạn từ trước đến nay không có thói quen nhét tay vào túi, thế cho nên trên người cô có kẹo chính cô cũng không biết.

Cố Uyên cũng là gặp may thôi. Kẹo là do sáng sớm hôm qua anh đã bỏ vào trong túi áo trên của Mạn Mạn, chính anh cũng không khẳng định được Mạn Mạn rốt cuộc có ăn kẹo hay chưa. Chỉ là hai kết quả đối với anh cũng không khác nhau.

“Có phải anh bỏ vào túi em hay không?” Nếu không, anh làm sao biết trên người cô có kẹo?

“Ừ...”

“Lúc nào thế?”

“Sáng sớm hôm qua.”

“Làm sao anh biết em chưa ăn? Em thậm chí không biết trên người anh có kẹo?”

“Không biết được, tùy tiện nói thôi. Ai biết em rốt cuộc đã ăn hay chưa?”

“.....”

“Có chơi có chịu, biết phải làm gì rồi chứ?”

Anh chính là đang chờ đấy. Mới vừa rồi bị Mạn Mạn trêu chọc làm dấy lên ngọn lửa, vẫn phải cần Mạn Mạn tới dập tắt.

Từ Du Mạn là một đứa bé ngoan, cô biết cái gì gọi là có chơi có chịu, cho nên ngoan ngoãn dâng lên đôi môi thơm của mình. Cố Uyên khẽ ngẩng đầu, nghênh đón trực diện đôi môi đỏ mọng mà kiều diễm ướt át của cô.

Anh bắt đầu dùng răng nhẹ nhàng gặm cắn môi dưới của cô, rồi sau đó lè lưỡi tỉ mỉ miêu tả cánh môi của cô. Anh giống như là một vị họa sĩ nghiêm khắc, không cho phép tác phẩm của mình có chút tì vết nào. Anh miêu tả nghiêm túc như vậy, tinh tế tỉ mỉ như vậy chọc cho cô một đợt run rẩy. Cố Uyên cực kỳ hài lòng với phản ứng của Từ Du Mạn, nhanh chóng đưa lưỡi dò vào trong miệng của cô, tìm được cái lưỡi thơm của cô mà chơi đùa. Bá đạo mà không mất đi sự dịu dàng. Từ Du Mạn cảm thấy một cỗ dòng điện chạy qua người của cô, khiến cho tế bào toàn thân đều sống động hẳn lên.

Từ Du Mạn dần dần bị lạc vào trong nụ hôn mà Cố Uyên đã mưu tính trước, dường như Cố Uyên chính là tấm phao mà cô phải bắt được khi đang bị chìm xuống, đó là hy vọng duy nhất của cô. Từ Du Mạn nhiệt liệt đáp lại Cố Uyên, giống như trở lại đêm đó. Trong miệng của anh còn lưu lại vị đắng, tuy nhiên không làm cho cô chán ghét, ngược lại cảm thấy rất đặc sắc.

Giống như đã qua rất lâu, anh mới thả cô ra. Từ Du Mạn há miệng thở hổn hển, Cố Uyên lại ghen tị lên án: “Mạn Mạn, kỹ thuật hôn của em sao lại tốt như vậy? Cùng ai luyện tập được hả?”

Nghĩ đến, trong lòng anh liền thấy bức mình. Anh làm sao lại không biết Mạn Mạn cùng ai luyện tập được? Chính là tên khốn đã bỏ rơi Mạn Mạn chứ còn ai.

Từ Du Mạn mắt khẽ chớp mấy cái, có chút trốn tránh câu hỏi của anh “Em đói bụng rồi.”

59. Chương 60: Canh Chờ Cho Em

Có thể là vì cảm thấy câu nói của Từ Du Mạn vào lúc này không có sức thuyết phục, nên bụng của cô lập tức phát ra âm thanh “ục..ục”, cố gắng trợ uy cho cô, gia tăng độ tin cậy trong lời nói của cô. Cố Uyên không ép Từ Du Mạn, ép quá mức không thể đạt được hiệu quả, ngược lại sẽ sinh ra tác dụng phụ.

Anh biết Mạn Mạn mặc dù bên ngoài thoát nhìn không tìm không phổi, nhưng phương diện tình cảm lại rất yếu ớt. Có thể tiếp nhận người đàn ông kia, chứng tỏ trong lòng cô có hấn. Một khi trong lòng cô đã có người đó, việc buông xuống dường như tương đối khó.

Lúc anh đang ở nước ngoài, anh đã vận dụng tất cả các quan hệ của mình để ngăn cản bất kỳ gã đàn ông nào đến gần Mạn Mạn, người kia chính là một con cá lọt lưới, hơn nữa còn tổn thương Mạn Mạn. Hiện tại anh chưa có hành động gì, không có nghĩa là anh sẽ không làm gì hấn. Đôi mắt tinh mịch của Cố Uyên thoáng qua tia âm ngoan, ngay sau đó bừng sáng:

“Ha ha, anh gọi điện thoại bảo Trầm Phong đưa cơm tới cho chúng ta.”

“Anh gọi?” Trên mặt Từ Du Mạn rõ ràng viết ba chữ ‘không thể nào’.

“Đương nhiên chính là em gọi.”

Yến Trầm Phong đồng ý rất sẵn khoái, có lẽ anh ta đang lo nhàm chán không có chuyện làm. Ai từng gặp qua quán bar sáng sớm tinh mơ đã mở cửa buôn bán chứ? Cho dù có mở cửa buôn bán, cũng không cần ông chủ liên tục trông coi giám sát.

Nói chuyện điện thoại xong, Từ Du Mạn lại bắt đầu nhàm chán. Nhàm chán nên vẫn là xem Hỉ Dương Dương và Hôi Thái Lang chứ sao. Từ Du Mạn có thể đoán được những ngày kế tiếp mình sẽ nhàm chán cỡ nào, nhàm chán tới mức meo.

“Ha ha, ha ha.” Từ Du Mạn thấy một đám Dương Dương đang cân trọng lượng cơ thể. Lăn Dương Dương đứng lên cái cân, cái cân nói thừa cân nghiêm trọng, kế tiếp Noãn Dương Dương đứng lên cân, cái cân Trí Năng đã không chịu nổi sức nặng của nó rồi, không chịu nổi quá nặng mà xuất ra cảnh báo: “Xin không

cần hai con dê đứng ở trên, xin không cần hai con dê đứng ở trên.” Từ Du Mạn cảm thấy Hỉ Dương Dương cùng Hôi Thái Lang cũng không ngại thơ nhảm chán như vậy, vẫn có thể xem. Nói không chừng có thể từ đó tìm được linh cảm viết truyện nha. Đúng rồi, viết truyện!

Từ Du Mạn lại cầm điện thoại của Cố Uyên lên, cũng may ngày hôm qua sau khi Yến Trầm Phong đi, cô đã mượn y tá cái sạc pin điện thoại vạn năng rồi. Nếu không thì sẽ không còn pin để gọi điện thoại, vậy thì sẽ không thể gọi điện thoại báo A Dư mang giúp mấy thứ đồ tới đây rồi. Sao trong điện thoại của Cố Uyên lại có số điện thoại của Thẩm Mặc Dư, Từ Du Mạn không khỏi cảm giác có chút ngoài ý muốn?

Điện thoại được kết nối: “A Dư, bây giờ cậu có rảnh không?”

“Có gì muốn tớ làm cứ việc nói thẳng, xấu hổ ngại ngần, thật không giống cậu chút nào. Cho dù có bận, thì chuyện gì có thể quan trọng hơn nhóc Mạn nhà ta chứ?”

Từ Du Mạn từ đầu bên kia của điện thoại nghe Thẩm Mặc Dư sau khi nói xong câu đó, Trương Chương Việt ở bên cạnh liền hỏi: “Anh cũng không quan trọng bằng Mạn Mạn hả?”

“Nói nhảm, đương nhiên là không rồi.” Thẩm Mặc Dư tương đối thô bạo nói.

Thẩm Mặc Dư nói xong, bên này trên TV Hôi Thái Lang lại bị đánh, sau đó Hồng Thái Lang nói: “Bất không được dê thì đừng trở lại.” Âm thanh TV hơi lớn, Thẩm Mặc Dư bên đầu kia của điện thoại cũng đã nghe được.

“Cái bộ dạng này của em rất giống Hồng Thái Lang.” Trương Chương Việt nói, dữ như vậy.

“Anh còn không bằng Hôi Thái Lang đâu.”

“A...Đau...” Từ Du Mạn nghe Trương Chương Việt kêu đau một tiếng, nắm cái điện thoại cười đến rục rờ. Cô đoán, A Dư mới vừa rồi nhất định là nhéo cánh tay của anh ta rồi.

“Không cần lại miệng của anh, nếu không đánh bay anh đó.” Thật hung dữ!

Thẩm Mặc Dư lại nói với Từ Du Mạn: “Cậu nói đi, muốn tớ giúp chuyện nhỏ gì?”

“Cậu đến nhà tớ lấy điện thoại di động cùng mấy vi tính của tớ mang đến đi. Chương trình TV rất nhảm chán.”

“Tớ đang nghĩ là chuyện gì đây, hóa ra là chuyện nhỏ này. Tớ lập tức lấy cho cậu.”

“Tớ không vội, cậu ăn sáng trước đi đã.”

“Ừ.” Bữa ăn sáng mới vừa được bưng lên, Thẩm Mặc Dư xiên một miếng trứng ốp lết cho vào trong miệng: “Tớ nhớ rõ cậu hình như chưa bao giờ xem phim hoạt hình nha, hôm nay sao lại xem Hỉ Dương Dương vậy?” Lúc cô bảo Mạn Mạn xem phim hoạt hình này, Mạn Mạn nhất định không xem, cô ấy cảm thấy phim hoạt hình rất ngây thơ.

“Không phải nói xem ti-vi nhảm chán sao.” Thật ra cũng không phải là nhảm chán như vậy.

“Hắc hắc, hay chứ?”

“Hay lắm.. hay lắm. Được rồi, cậu ăn trứng ốp lết của cậu đi, nói chuyện cũng không rõ nữa.”

“Ừ, đồ của cậu lập tức lấy tới cho cậu.”

“Cô ấy cũng có chìa khóa nhà em sao?” Vốn còn tưởng rằng ngoại trừ Mạn Mạn thì anh chính là người đầu tiên có được chìa khóa nhà cô, không ngờ đã có người còn sớm hơn anh. Trong lòng của anh có chút thất vọng, vô cùng không thoải mái.

“Gần như vậy.” Cái chìa khóa kia vẫn luôn không dùng đến, nó chỉ là vì đề phòng cô không mang theo chìa khóa không thể vào nhà. Với lại chính là lúc A Dư tới, cô không có ở đây thì cô ấy cũng có thể đi vào. Sau đó chủ yếu là mỗi lần A Dư đều về cùng với cô nên cái chìa khóa này cũng không còn tác dụng nữa. Lần trước Cố Uyên nói muốn đánh thêm một cái chìa khóa nữa, cô mới nhớ tới còn có cái chìa khóa dự bị này. Làm thêm chìa khóa dự bị kia cũng một phần là để cho A Dư, nói ‘gần như’ là của cô ấy cũng không sai. Quả nhiên, sắc mặt của Cố Uyên trở nên khó coi, “Gần như là có ý gì?”

“Chính là ý trên mặt chữ, không hiểu đừng hỏi.”

Đã hiểu rồi còn cần hỏi sao? Không hiểu mới cần hỏi chứ, aiz. Yến Trầm Phong mua ba phần bữa sáng, chính anh cũng còn chưa ăn sáng. Bữa ăn sáng đều là những thứ nhẹ nhàng, một quả trứng gà, một chén cháo, một cái bánh bột mì. Từ Du Mạn lại đảm đương nhiệm vụ người giúp việc, đút cho Cố Uyên ăn bữa sáng, vẫn giống như hôm trước, mỗi người một miếng. Nhưng còn chưa ăn được một nửa, cô liền đặt đồ ăn xuống. Ăn no rồi? Không thể nào.

Từ Du Mạn đặt chén cháo xuống, đứng lên, đối mặt với Yến Trầm Phong, đôi tay còn chống ngang hông. Đôi mắt cương quyết băng bình của cô đang vô cùng... vô cùng nghiêm túc nhìn Yến Trầm Phong. Thứ duy nhất ảnh hưởng tới khí thế của cô chính là, toàn bộ trọng tâm của thân thể cô dồn trên một chân, cái chân kia căn bản không chống đỡ người cô, cho nên trọng tâm có chênh lệch chút ít, thân thể cũng hơi nghiêng. Nếu như chân của cô không phải còn đang được bó thạch cao, mà một cước đạp lên trên ghế, vậy thì chính là đại tỷ xã hội đen mười phần rồi:

“Aiz, tôi nói này, anh mà còn nhìn chăm chăm vào tôi nữa, coi chừng tôi móc mắt anh ra.”

“Em yên tâm đi, anh canh chừng cho em.” Cố Uyên nào phải canh chừng mà là đang quạ lửa bùng lên.

60. Chương 61: Nói Không Lại Cố Uyên

Phụ nữ và tiểu nhân tụ tập cùng một chỗ là trạng thái vô địch, anh không dám chọc vào.

“Im đi, còn không phải đều là bởi vì anh sao!” Từ Du Mạn vừa quát, Cố Uyên lập tức ngậm lại cái miệng đang cười trên nỗi đau người khác kia.

Yến Trầm Phong lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng cam chịu của Cố Uyên, mà còn cái vẻ mặt đáng thương vô tội như vậy, Yến Trầm Phong thật sự là nhìn không được, ôm bụng cười lăn lộn. Cố Uyên đầu tiên liếc mắt nhìn Yến Trầm Phong vẫn còn đang cười to hoàn toàn không phát hiện ánh mắt của anh đang nhìn mình, sau đó con người màu đen tĩnh mịch kia lại nhìn về phía Từ Du Mạn. Ánh mắt bén nhọn trước đó, trong nháy mắt chuyển thành ánh mắt đáng thương vô tội của hiện tại, không hề có sự chuyển tiếp, hoàn toàn không nhìn ra một chút sơ hở nào.

“Mạn Mạn, cậu ta cười anh.”

Biện pháp làm nũng của Cố Uyên lần nào cũng đúng, lại thành công có hiệu quả. Từ Du Mạn lại trừng mắt liếc Yến Trầm Phong một cái: “Cười cái gì mà cười? Có muốn ăn hay không?”

Nói xong, Từ Du Mạn mới lại ngồi xuống giúp Cố Uyên húp cháo ăn bánh. Trứng là món cô luôn thích nên thường để đến cuối cùng mới ăn, cho nên Cố Uyên chỉ có thể ăn sau cùng. Bánh ăn xong rồi, cháo còn một chút, mới bắt đầu bóc vỏ trứng.

Từ Du Mạn không thích ăn lòng đỏ trứng, bóc sạch vỏ trứng, cô giành trước ăn hết lòng trắng trứng, để lại cho Cố Uyên toàn bộ đều là lòng đỏ trứng.

“Mạn Mạn thật hiểu anh và quan tâm anh. Biết anh không thích ăn lòng trắng trứng, chỉ thích ăn lòng đỏ trứng, cho nên ăn hết lòng trắng trứng trước, để lại toàn bộ lòng đỏ trứng cho anh, để cho anh hưởng thụ.”

“Im miệng của anh lại đi.”

Từ Du Mạn nhét tất cả lòng đỏ trứng vào trong miệng của Cố Uyên, quả quyết bịt miệng anh lại. Cố Uyên ra sức nuốt, lại không cẩn thận bị mắc nghẹn. Vốn dĩ lòng đỏ trứng chính là không dễ nuốt, huống chi anh còn đang nửa nằm nửa ngồi để ăn, càng không dễ dàng nuốt xuống.

“Khụ khụ.”

“Ăn lòng đỏ trứng cũng không cẩn thận như vậy.” Từ Du Mạn vừa nói vừa cho anh nước uống, sau đó nhẹ nhàng vuốt ngực anh cho thuận khí.

“Chăm sóc thật chu đáo nha, tôi thấy cũng phải ghen tỵ, thật muốn sớm tìm được một cô vợ trẻ, giống chị dâu như vậy nè.” Yến Trầm Phong ghen tỵ.

“Không thể nào, khụ khụ.” Cố Uyên vẫn còn đang khụ khụ, lại lập tức phản bác Yến Trầm Phong.

“Tại sao không thể nào?”

“Chị dâu của cậu... khụ khụ... là độc nhất vô nhị, làm sao cậu.. khụ khụ... có thể tìm được một người phụ nữ giống như chị dâu của cậu chứ?” Chị dâu? Anh thích Yến Trầm Phong xưng hô như vậy với Mạn Mạn.

Từ Du Mạn vốn là nghe Yến Trầm Phong gọi chị dâu liền muốn phản bác, nhưng Cố Uyên đang ho kịch liệt như vậy. Huống chi Cố Uyên cũng phủ nhận rồi. Lúc nghe Cố Uyên nói ‘không thể nào’, cô cảm thấy đại não giống như trong nháy mắt bị rút hết dưỡng khí. Sau đó lại nghe lời nói kế tiếp của anh, cô cảm thấy trong lòng có chút vui vẻ! Chị dâu trong miệng Yến Trầm Phong và chị dâu trong miệng Cố Uyên là...

“Đừng nghĩ nữa, chính là em đó.” Cố Uyên biết Thuật Đọc Tâm sao?

“Ai là chị dâu chứ, em vẫn còn là hoàng hoa đại khuê nữ đấy.” Cô gái miệng nói một đằng tâm nghĩ một nẻo.

“Khụ khụ khụ khụ.” Sao lâu như vậy mà khí còn chưa thuận. Từ Du Mạn cơ hồ đều đã bò trên ngực của Cố Uyên rồi.

“Mạn Mạn.” Thanh âm bình thường.

“Hả?”

“Mạn Mạn.” Thanh âm trầm thấp êm dịu hơn một chút.

“Hả?”

“Mạn Mạn.” Thanh âm lại trầm thấp mềm mại hơn chút nữa.

“Ừm?” Từ Du Mạn nghe không được, cực kỳ tự hiểu mà nhích tới gần Cố Uyên thêm một chút.

“Mạn Mạn...” Có thể miễn cưỡng nghe thấy anh gọi cô, sau đó lại nhìn thấy miệng của anh đang động, giống như đang nói gì đó.

Từ Du Mạn theo quán tính lại nhích tới gần Cố Uyên thêm chút nữa. Không ngờ rằng, mình lại từ từ rơi vào bẫy của anh. Giữa hai người ngoại trừ cái chặn, có thể nói là chặt chẽ dán vào nhau rồi.

Từ Du Mạn mới vừa sát lại gần, định tập trung tinh thần nghe xem Cố Uyên rốt cuộc đang nói cái gì, còn nói nhỏ như vậy cơ chứ. Nhưng cái gì cũng chưa nghe được, môi đã bị ngậm vào.

Cố Uyên không hề cử động, Từ Du Mạn cũng không có động tác. Khoảng cách gần như vậy, Cố Uyên tinh tường nhìn đến hàng lông mi dài thon dài cong vút của cô tạo thành hình cái quạt, đang hơi phe phẩy.

“Khụ khụ.” Lúc này, Cố Uyên tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện ngu xuẩn phá hỏng tâm tình, phá hư chuyện tốt của mình như vậy, tiếng ho khan là do Yến Trầm Phong phát ra.

Nghe được tiếng ho khan của Yến Trầm Phong, Từ Du Mạn như từ trong mộng bừng tỉnh lại, vội vàng lui về phía sau, thoát khỏi khống chế của Cố Uyên. Cố Uyên rất hối hận là tay mình bị thương, nếu không anh hoàn toàn có khả năng không để cho Mạn Mạn thoát được. Đều là Yến Trầm Phong, hấn phá hư chuyện tốt của anh.

“Tôi nói nè Cố Uyên, trước kia sao tôi không phát hiện cậu có sở thích biểu diễn trước mặt mọi người đấy?”

“.” Không ai trả lời? Không sao.

“Tôi nói Uyên Gia cậu đấy, cậu với tư cách là một thầy giáo nhân dân vĩ đại mà thiêng liêng, sẽ không cảm thấy hành vi của mình ảnh hưởng đến phong tục đạo đức sao?” Cũng không tin cậu vẫn còn bảo trì bình thần được.

“Thầy giáo nhân dân thì không thể có người trong lòng hả? Không thể kết hôn sinh con hả?”

“Chưa nói không thể yêu, kết hôn sinh con.”

“Vậy hôn môi có phải là việc yêu, kết hôn sinh con phải có hay không?”

“Ặc....”

“Hơn nữa tôi đang ở trong phòng, nơi này ngoại trừ hai người chúng tôi, chỉ có cậu, là cậu xông vào không gian riêng tư của chúng tôi mà không phải chúng tôi đang ở nơi công cộng. Cho nên cậu dựa vào đâu mà nói tôi?”

“” Cố Uyên toàn thắng. Trước khi chơi chữ với Cố Uyên, xin mời nghĩ cân nhắc đến nghề nghiệp của anh trước tiên, thầy giáo dạy Ngữ Văn. Cùng anh chơi chữ, Yến Trầm Phong hiển nhiên còn non quá. Có thể phân cao thấp với Cố Uyên, hẳn là chỉ có Từ Du Mạn thôi. Điều kiện tiên quyết là Từ Du Mạn phải phát huy như lúc bình thường, không bị Cố Uyên mê hoặc.

Lúc Yến Trầm Phong vẫn còn đang cùng Cố Uyên và Từ Du Mạn mắt to trừng mắt nhỏ, Trương Chương Việt cùng Thẩm Mặc Dư đã tới rồi. Từ Du Mạn không bỏ qua bầu không khí không hài hòa lúc hai người Yến Trầm Phong và Trương Chương Việt nhìn thẳng vào mắt nhau, cô có thể khẳng định, giữa hai người kia nhất định có chuyện gì đó không vui. Thảo nào lần trước Trương Chương Việt đưa cô và Cố Uyên đến Trầm Luân nhưng vào cũng không vào mà rời đi ngay.

61. Chương 62: Trước Nay Chưa Từng Yêu Cô Ấy

Yến Trầm Phong nhìn Trương Chương Việt điềm nhiên như không, bình tĩnh, tự nhiên, có chút không tự nhiên u oán nhìn Cố Uyên, ánh mắt kia giống như đang nói với Cố Uyên:

“Sao không nói cho tôi biết cậu ta cũng đến đây?”

Mà Trương Chương Việt lại làm như không nhìn thấy Yến Trầm Phong, hoàn toàn xem Yến Trầm Phong như không khí. Thẩm Mặc Dư dĩ nhiên cũng cảm thấy Trương Chương Việt không bình thường, mặc dù ngoài mặt Trương Chương Việt cũng không có cái gì khác lạ, vẫn như thường ngày. Thẩm Mặc Dư tiến tới bên cạnh Từ Du Mạn, để xuống đồng hồ mang đến cho cô bạn, thần thần bí bí chọc chọc cánh tay của Từ Du Mạn, nhỏ giọng kể tai cô nói:

“Nhóc Mạn, cậu có phát hiện Trương Chương Việt với Yến Trầm Phong có chút dính líu gì đó hay không?”

Từ Du Mạn cố ý trả lời rất lớn tiếng: “Đương nhiên là có quan hệ, hai người đều là bạn của thầy Cố.”

Nghe được lời nói của Từ Du Mạn, Trương Chương Việt có chút lúng túng, vốn cho là mình rất trấn định, không có gì sơ hở, không ngờ lại bị hai tiểu nha đầu nhìn ra.

Yến Trầm Phong cảm thấy ám khí trong phòng bệnh này quá mạnh mẽ, dường như không khí cũng trở nên loãng hơn, anh có chút hít thở không thông rồi. Rốt cuộc, Yến Trầm Phong thiếu kiên nhẫn, chần chừ đứng lên, nói với hai người bệnh: “Quán bar của tôi còn có việc, đi trước đây.” Nói xong, Yến Trầm Phong liền vội vã rời đi.

Trương Chương Việt ngồi vào chiếc ghế tựa mà trước đó Yến Trầm Phong đã ngồi, tiếp tục xem như trong căn phòng này chưa từng xuất hiện người tên Yến Trầm Phong. Cố Uyên khẽ than thở: “Đã nhiều năm như vậy, các cậu hà cớ gì....”

“”

“Các cậu đều đã có thể cùng tôi cời bỏ khúc mắc, tại sao nhất định không thể mở rộng lòng với đối phương, nói chuyện cho rõ ràng?” Trước kia ba người bọn họ đều thân thiết như vậy, nhưng bây giờ Yến Trầm Phong cùng Trương Chương Việt lại thành ra như vậy, trong lòng anh cũng rất không thoải mái. Dù sao đã từng đều là anh em tốt như vậy cơ mà.

“Bởi vì cậu chưa từng yêu cô ấy.”

Cô ấy? Đó là ai? (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Trong lòng Từ Du Mạn cùng Thẩm Mặc Dư đồng thời toát ra nghi vấn này. Nhưng trong lòng Từ Du Mạn có chút vui mừng nhảy nhót, bởi vì Trương Chương Việt nói ‘bởi vì Cố Uyên chưa từng yêu người kia’. Nói như vậy, chính là Trương Chương Việt cùng Yến Trầm Phong đều có yêu người kia sao?

Trong lòng Thẩm Mặc Dư là có chút chua chua, bây giờ mối quan hệ giữa Trương Chương Việt và Yền Trầm Phong còn như vậy, nhất định là anh ta còn chưa để xuống, trong lòng vẫn thích người phụ nữ mà anh ta nhắc tới, chỉ là cô có tư cách gì mà không vui, giữa cô và anh ta chỉ có một bản hợp đồng, không hề có cái gì khác. Cô không thể không thừa nhận, thời gian tiếp xúc với Trương Chương Việt nhiều như vậy, cô đã sinh ra một loại tình cảm không biết là gì với anh ta.

“Nói thật đi, cậu thật muốn vứt đi tình nghĩa anh em nhiều năm giữa hai người?” Vì một người phụ nữ cần gì phải như vậy. Huống chi, hiện tại người phụ nữ kia đã rời khỏi bọn họ, không còn bất kỳ liên quan gì đến họ nữa.

“Tớ...”

“Cậu cũng quý trọng phần tình nghĩa anh em này, đúng không? Vậy tại sao không bỏ xuống tất cả, nói chuyện rõ ràng với Trầm Phong.”

Trương Chương Việt do dự, nói thật, anh cũng không hận không oán Yền Trầm Phong, nhưng lại không biết cư xử thế nào.

“Qua nhiều năm như vậy, các cậu luôn là ai cũng không muốn gặp người kia, tớ bị kẹp ở giữa rất khó chịu, có được không?”

“Chúng tôi không làm ầm ĩ cậu là đã đủ nể mặt cậu rồi đó? Lúc đầu chính là cậu làm người ta tức giận bỏ đi mà.” Cố Uyên mà độc miệng lên thì không phải người bình thường có thể chịu được.

“Nếu không thì để cho cô ta tiếp tục bị kẹp ở giữa hai người, để cho hai người còn vì cô ta mà đánh nhau sao?” Cô ta nên cảm thấy may mắn vì anh không đánh phụ nữ, nếu không cũng không phải là mắng chửi mấy câu là có thể kết thúc. Nếu là đàn ông phá hoại tình cảm anh em giữa bọn họ thì sẽ không dễ dàng mà bỏ qua như vậy.

“Ha ha.” Trương Chương Việt cũng có chút ngượng ngùng, vì một người phụ nữ lại có thể trở mặt với người anh em của mình.

Cố Uyên và Trương Chương Việt trao đổi thời gian càng dài, sắc mặt của Thẩm Mặc Dư càng khó coi. Mãi về sau, Thẩm Mặc Dư đành phải giả vờ mình không nghe được. Từ Du Mạn phát hiện hai bàn tay của Thẩm Mặc Dư đều đặt ở trên đùi, đang không ngừng vặn xoắn vào nhau.

Từ Du Mạn làm sao lại không biết tâm tư của Thẩm Mặc Dư chứ, cô đặt tay mình lên trên tay của Thẩm Mặc Dư, im lặng an ủi bạn mình. Thẩm Mặc Dư nhìn về phía Từ Du Mạn, chưa xót cười cười. Thấy nụ cười của bạn mình, trong lòng của Từ Du Mạn căng thẳng. Đây là lần đầu tiên A Dư thích một người đàn ông.

“Nhóc Mạn, tớ có chút không thoải mái, không chơi với cậu nữa, tớ đi về trước đây.”

62. Chương 63: Bởi Vì Anh Coi Trọng Em

Từ Du Mạn gật đầu một cái, để A Dư tiếp tục ở lại nơi này nghe bọn họ bàn luận về người phụ nữ khác, đối với A Dư quả thật có chút tàn nhẫn. Lúc đầu Từ Du Mạn vẫn còn muốn giữ Thẩm Mặc Dư ở lại chỗ này, ít nhất phải rõ ràng tất cả, nhưng khi nhìn đến bộ dạng kia của Thẩm Mặc Dư, cô thật không nhẫn tâm. Thôi để cô giúp A Dư hiểu rõ mọi chuyện.

Trương Chương Việt vẫn đang trò chuyện với Cố Uyên, Thẩm Mặc Dư cũng không nói gì với anh ta mà rời đi. Từ Du Mạn cười cười, A Dư rất thông minh nha, vẫn luôn thông minh. Có đôi khi không ầm ĩ không náo loạn thậm chí không nói, mới là sự kháng nghị mãnh liệt nhất, mới có thể biểu đạt rõ nhất sự bất mãn của mình.

Từ Du Mạn vốn định nghe Cố Uyên với Trương Chương Việt vẫn đang tán gẫu mấy chuyện gì đó để thu hoạch được tin tức tương đối quan trọng về đối phương. Nhưng Trương Chương Việt chỉ cùng Cố Uyên câu có câu không nói chuyện phiếm, cũng không nhắc lại về người phụ nữ kia nữa. Từ Du Mạn có chút thất vọng, chỉ đành hỏi Trương Chương Việt hoặc Cố Uyên thôi. Cô nhất định phải hỏi rõ ràng giúp cho A Dư.

Từ Du Mạn nằm ở trên giường, nghĩ thầm hai người đàn ông bọn họ sao lại nhiều lời như vậy, bây giờ còn chưa tán dóc xong.

Ước chừng hơn mười phút trôi qua, Trương Chương Việt mới phát hiện Thẩm Mặc Dư đã không còn ở trong phòng bệnh nữa rồi : “Mạn Mạn, A Dư đâu?”

“Không biết ngược mà còn hỏi? Đã đi lâu như vậy, anh bây giờ mới phản ứng kịp.” Từ Du Mạn tỉnh quái trả lời, làm cho A Dư đau lòng, thật đáng chết.

“Sao lại không gọi tôi?” Anh mơ hồ đoán được A Dư tức giận.

“Trong lòng anh nhớ tới người quan trọng rồi, đâu có lo lắng cho A Dư của chúng tôi, A Dư không muốn quấy rầy anh nên rời đi trước rồi.” Từ Du Mạn cố ý châm chọc nói. Mặc dù Trương Chương Việt cũng không sai, ai mà không có quá khứ, nhưng cô đang khó chịu, khó chịu vì anh ta chọc A Dư đau lòng.

“ ”

Trương Chương Việt cũng đứng dậy: “Uyên, tớ cũng đi về trước đây, hôm nào lại tới thăm hai người.”

“Ừ.” Kỳ thật A Việt thật sự đã buông xuống rồi, chỉ là chính cậu ấy có thể còn chưa biết.

Đợi sau khi Trương Chương Việt rời đi, Từ Du Mạn lại giống như phương pháp lúc sáng, ngồi lên trên giường của Cố Uyên, nhào về phía anh. Bóp chặt cái cổ của anh:

“Anh không được giữ im lặng, hơn nữa mỗi một câu của anh sẽ trở thành bằng chứng chống lại anh trước tòa. Bây giờ bắt đầu tiến hành thẩm vấn. Nói đi, người phụ nữ mà các anh nhắc tới là ai?”

“ ”

“Tại sao không nói chuyện? Em nói rồi, không thể giữ im lặng!”

Qua nhiều lần ám hiệu của Cố Uyên, Từ Du Mạn mới hiểu được, hai tay thoáng buông lỏng một chút, “Nói đi, người phụ nữ kia là ai?”

“Mạn Mạn, em ghen sao?”

“Không được nói lảng sang chuyện khác! Thành thật trả lời câu hỏi của em. Người phụ nữ kia là ai?”

“Chính là một người phụ nữ, một người phụ nữ không hề quan trọng. Mạn Mạn đừng ăn dấm chua, trong lòng anh chỉ có em thôi.”

“Vậy sao?” Từ Du Mạn hơi ngược ngùng cúi đầu, chợt cô phục hồi lại tinh thần, nhìn chăm chăm vào anh: “Không cho phép nói sang chuyện khác, anh chỉ cần nói người kia là ai là được! Nói lung tung nữa em liền... em liền chọc lét anh.”

“Được, anh nói, anh nói.”

“Còn không mau nói?” Cố Uyên ra hiệu cho Từ Du Mạn buông tay ra một chút, cô mới hơi buông lỏng tay, anh ho khan hai tiếng rồi nói:

“Cô ta tên là Triệu Khinh Văn, là bạn học của bọn anh ở Cambridge, cũng là người Trung Quốc.”

“Mọi người có quan hệ thế nào?”

“A Việt với Trầm Phong đều thích cô ta.”

“Anh thì sao?”

“Anh dĩ nhiên không thích cô ta, trong lòng anh chỉ có em thôi.” Anh thâm tình chân thành nhìn cô, tình cảm nồng nàn trong đôi mắt anh giống như muốn cuốn cô vào trong vùng ôn nhu mà anh chế tạo ra.

Từ Du Mạn cảm thấy cả người Cố Uyên tản mát ra một loại lốc xoáy có thể gọi là Nhu Tình, dường như muốn hấp dẫn cô đi vào. Cô không tự chủ quên mất mục đích của mình, hỏi tiếp một câu hỏi không hợp với vấn đề trước đó : “Ban đầu tại sao muốn nhốt em về nhà?”

“Bởi vì anh coi trọng em, muốn mang em về nhà làm con dâu nuôi từ bé của anh.” Cố Uyên nhớ đến tình cảnh lần đầu tiên nhìn thấy Mạn Mạn. Anh từ nhỏ chính là người lạnh lùng, không muốn xen vào việc của người khác, nhưng lần đó anh nghe thấy tiếng khóc của Mạn Mạn lại cảm thấy không đành lòng, muốn làm cho cô vui vẻ, làm cho cô cười. Có lẽ từ một khắc kia, anh đã yêu rồi.

Anh đưa Mạn Mạn về nhà, muốn ở bên cô, muốn mang đến cho cô sự vui vẻ. Giống như ma xui quỷ khiến, làm chuyện mà chính mình cũng không tin mình sẽ làm.

“Vậy tại sao dẫn em về nhà rồi lại vứt bỏ em, còn chính mình thì đi sang Anh?” Từ Du Mạn nghĩ đến khi đó cô khắp nơi đều không tìm được Cố ca ca của mình, những người đó đều dùng ánh mắt lạnh lùng giấu cợt nhìn cô, đều nói rằng: “Đứa con hoang chính là đứa con hoang, ngay cả Cố ca ca mang mày về cũng không cần mày, đã bỏ mày đi rồi. Không cần mày nữa rồi!” Nước mắt của Từ Du Mạn chợt liên chảy xuống.

63. Chương 64: Em Chính Là Thích Thầy Trò Yêu Nhau

Cố Uyên giơ tay lên lau nước mắt cho cô, cánh tay và lòng bàn tay cũng có chút đau, nhưng không quan trọng.

“Cha anh không chấp nhận em. Anh bàn điều kiện với cha anh, anh rời khỏi êm, tuân theo ý muốn của ông ấy đi Anh, hoàn thành nhiệm vụ mà ông ấy sắp xếp cho anh. Nhưng ông ấy phải bảo đảm cuộc sống của em, hơn nữa sau khi anh trở về, phải đồng ý để cho anh cưới em làm vợ.”

Không ngờ cha lại gạt anh đưa Mạn Mạn đi, còn đưa cô đến một gia đình như vậy, để cho cô chịu nhiều cực khổ. Anh muốn quay về nhưng quay về không được, cầu xin cha mình thì ông ấy cũng không để ý tới anh. Anh bị kìm chân ở Anh, cố gắng hoàn thành nhiệm vụ của mình, tranh thủ để có thể quay trở về sớm hơn, sớm được nhìn thấy Mạn Mạn của anh, làm cho cô hạnh phúc.

“Tại sao đi cũng không nói cho em biết? Em cho là anh không cần em nữa...”

“Đồ ngốc, anh sao lại không cần em chứ? Anh sợ nói cho em biết, em sẽ khóc, anh sẽ không nở rời đi.”

“Nhưng cũng có thể nói cho em biết một tiếng, anh có biết lúc đó em đau lòng nhiều thế nào không hả, chính là một đứa trẻ không ai muốn.” Từ Du Mạn thấp giọng nói, nước mắt còn vương trên mặt, nhưng đã cười. Cười rộ lên, đó là nụ cười đẹp nhất.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, anh sai rồi, Mạn Mạn, em đánh anh đi.” Cố Uyên nói xin lỗi, anh biết lần này cô thật sự tha thứ cho anh rồi.

“Ừ...” Cố Uyên hoàn toàn không nghĩ tới Từ Du Mạn thật sự đánh mình, vừa khéo đánh trúng vết thương của anh khiến anh không khỏi kêu rên ra tiếng. Từ Du Mạn nghe được tiếng kêu rên của anh, mới phản ứng kịp mình thật sự đánh anh rồi.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi thầy Cố, em không phải cố ý đâu.” Từ Du Mạn tay chân luống cuống, không biết làm anh bị thương ở chỗ nào rồi.

Cố Uyên cầm tay của Từ Du Mạn đặt lên ngực mình: “Không sao đâu, Mạn Mạn.” Từ Du Mạn nhìn mình và anh nắm tay nhau thật chặt, sao đã nắm tay rồi?

“Thầy Cố, tay của anh... không đau sao?”

“Không đau, còn nữa, Mạn Mạn...”

“Hà?”

“Có thể đừng gọi anh là thầy Cố không? Cảm giác giống như anh dụ dỗ cô gái nhỏ vậy. Giống như trước đây, gọi anh là Cố ca ca được không?”

“Không muốn, em chính là thích gọi thầy Cố, nghe nhiều rất thoải mái.” Thật ra cô vẫn rất thích xem tiểu thuyết về tình yêu thầy trò, cảm thấy thầy trò yêu nhau cũng rất tốt. Ha ha, hiện tại cô cũng hoàn thành một bí mật nhỏ mà chính mình trước kia cảm thấy không thể thực hiện rồi, có được một tình yêu thầy trò.

“” Cố Uyên dù thế nào cũng không nghĩ ra Từ Du Mạn còn có ý nghĩ này. Nếu anh biết ý tưởng của cô, không biết sẽ có vẻ mặt gì đây?

“Thầy Cố” Từ Du Mạn nhẹ nhàng dựa đầu trước ngực Cố Uyên, nhỏ giọng kêu.

“Ừ.”

“Thầy Cố.”

“Ừ.”

“Thầy Cố.”

“Ừ.” Từ Du Mạn liên tục gọi ‘thầy Cố’, Cố Uyên vẫn đáp lời. Không có ý tứ gì khác, chỉ đơn thuần gọi và đáp. Sự yên tĩnh hài hòa giữa bọn họ, cái loại ăn ý này đã không ai có thể phá vỡ được. Cô không hỏi Cố Uyên ở Anh sống như thế nào, anh cũng không hỏi cô đã trải qua cuộc sống ra sao, hiện tại hỏi chuyện này đã không còn ý nghĩa nữa rồi.

Không biết đã qua bao lâu, cô mới lại nghĩ tới chính sự của mình: “Đúng rồi, câu hỏi của em còn chưa hỏi xong đâu. Đầu tiên, làm cho em thiếu chút nữa đã quên mất chính sự.”

Cố Uyên dung túng cho Từ Du Mạn làm nũng, kiểu làm nũng này trước đó anh cầu còn không được. Bây giờ có được rồi, anh nhất định sẽ vô cùng quý trọng:

“Em hỏi anh có phải cũng thích cô ta hay không, anh nói rồi anh chỉ thích em thôi.” Anh nói ra lời trong lòng mình. Đúng vậy, trong lòng anh vẫn luôn chỉ có một mình Mạn Mạn. Từ cái ngày đó Mạn Mạn tiến vào trong lòng anh, trái tim anh liền đầy rồi, cũng không có chỗ cho người khác nữa. Ban đầu A Việt với Trầm Phong còn từng cười anh là hòa thượng đấy.

“Vậy bây giờ người phụ nữ kia đâu? Sau đó các anh đã xảy ra chuyện gì?”

64. Chương 65: Nhân Gian Cực Phẩm

“Cô ta luôn lượn quanh giữa hai người A Việt với Trầm Phong, mới vừa vặn khiến A Việt cùng Trầm Phong vì cô ta mà đánh nhau một trận, lúc cả hai người kia đều còn đang nằm bệnh viện, cô ta lại chạy tới nói với anh thật ra người mà cô ta vẫn luôn yêu chính là anh.” Cố Uyên nói xong, cũng không nhận được bật cười.

“Oa, thật đúng là cực phẩm, Cực Phẩm Nhân Gian.”

“Đúng là Cực Phẩm Nhân Gian.” Cố Uyên không nghĩ tới Từ Du Mạn dùng một tính từ như vậy nhưng lại rất thích hợp.

“Anh làm thế nào mà lại có thể khiến cô ta tức giận bỏ đi? Thật là rất lợi hại, bội phục bội phục.”

“Ha ha. Chuyện đã qua rồi đừng nói nữa, người phụ nữ kia chính là một đồng phân mà một người khách qua đường đã để lại trong cuộc đời của tụi anh mà thôi, một chút cũng không quan trọng mà còn rất thối.”

“Ha ha ha ha, một đồng phân mà khách qua đường để lại, thật là quá độc, em rất hiểu rõ cô ấy làm sao lại bị anh nói đến mức bỏ đi nha.” Từ Du Mạn hoàn toàn không chế không nổi mà cười ha ha. Cố Uyên cũng bị sự vui vẻ của cô lây nhiễm, cũng cười rộ lên. Anh cũng không biết mới vừa rồi là thế nào mà lại cay độc như vậy. Có lẽ là nghĩ đến người kia đã phá hư tình cảm anh em giữa bọn họ thôi.

“Vậy anh có biết Yến Trầm Phong cùng A Việt hiện tại... ừm... còn tình cảm với người phụ nữ kia hay không?”

“Cái này anh cũng không biết.”

“A.”

“Anh có từng kết giao với bạn gái khác hay không?” Lối suy nghĩ của Từ Du Mạn lúc nào cũng nhảy cóc nhanh như vậy, khiến người ta có phần theo không kịp suy nghĩ của cô.

“Không có.” Cũng may khả năng chịu đựng của trái tim của Cố Uyên rất mạnh.

“Thật sao?” Từ Du Mạn có hơi không tin tưởng, Cố Uyên cũng 26 tuổi rồi chứ? Chưa bao giờ kết giao với bạn gái, thật sự không tin cũng không phải là lỗi của cô.

“Thật.”

“Vậy anh vẫn còn là xử nam sao?” Từ Du Mạn hai mắt sáng lên, tỏa ra một loại ánh sáng gọi là sắc nữ.

“Ừ phải, anh còn chờ em đến phá thân cho anh đấy.”

“Ặc... Vậy bình thường anh giải quyết nhu cầu như thế nào?” Nghe nói nhu cầu kia của đàn ông thật sự rất mạnh, không giải quyết sẽ rất khó chịu.

Cố Uyên bị câu hỏi của cô làm cho bị sắc, càng không ngừng ho khan. Ho khan xong rồi, lại không dám dùng quá sức, vết thương trên người vẫn còn đau đấy. Từ Du Mạn nhẹ nhàng vuốt ngực của anh từ trên xuống dưới, giúp anh thuận khí.

“Không phải chỉ là một câu hỏi thôi sao, có cần thiết phản ứng như vậy không?”

“ ”

Từ Du Mạn giúp Cố Uyên uống một hộp nước, sau đó hỏi tiếp: “Là dùng tay sao?”

“Phốc.” Cố Uyên vui mừng vì mình đã vừa mới nuốt nước xuống, lúc phun cũng không còn phun ra chút gì. Anh thật muốn gõ mở cái đầu của Mạn Mạn ra, xem một chút bên trong rốt cuộc chứa thứ gì? Có cấu tạo như thế nào?

“Em cũng đã nói anh không cần thiết phản ứng mãnh liệt như vậy, đây cũng là chuyện rất bình thường. Em chính là tò mò.” Từ Du Mạn tặng một cái liếc mắt cho anh. Sau đó nắm tay anh lên: “Nếu không phải trên tay anh đang quấn băng gạc, em nhất định muốn kiểm tra một chút xem lòng bàn tay của anh có vết chai hay không.” Từ Du Mạn cẩn thận, động tác nhẹ nhàng sờ tay anh, không nhận được đau lòng. Một lát sau, mới thả tay anh xuống.

“Tại sao?”

65. Chương 66: Tay Làm Hàm Nhai, Tự Lực Cánh Sinh

“Nếu như lòng bàn tay anh có vết chai, liền chứng minh anh 26 năm qua đều là tay làm hàm nhai, tự lực cánh sinh, tự mình động thủ cơm no áo ấm, nếu không có thì anh phải ngoan ngoãn tiếp nhận nghiêm hình tra khảo của em rồi.”

“Em đó, không biết trong cái đầu nhỏ này của em chứa đựng những thứ gì nữa.”

Sau lần đầu tiên đến thăm vào ngày hôm đó, Úc không xuất hiện nữa, giống như là bốc hơi khỏi nhân gian rồi. Nếu không phải bọn họ còn đang ở trong bệnh viện này, tất cả thật giống như một giấc mộng. Lúc Yến Trầm Phong trở lại chăm sóc Cố Uyên với Từ Du Mạn, Cố Uyên cùng anh ta đã nói chuyện rất nhiều, cũng nói rất lâu. Quá trình này có thể biểu hiện qua động tác của Từ Du Mạn.

Lúc mới bắt đầu nói chuyện, Từ Du Mạn hết sức chăm chú, chuyên tâm nhất trí nhìn Cố Uyên, cũng nghe anh nói. Hơn nữa thỉnh thoảng còn chen vào một câu. Ví dụ như mới vừa nói thẳng vào vấn đề chính, thời điểm nhắc tới người phụ nữ kia, Từ Du Mạn chợt xen vào nói:

“Người phụ nữ kia thật là cực phẩm trong đám tiện nhân, tiện nhân trong cực phẩm.”

Sau khi nhìn thấy sắc mặt của Yến Trầm Phong, cô cảm giác mình hơi quá, dù sao người ta cũng từng yêu đến chết đi sống lại như vậy, ngay trước mặt Yến Trầm Phong nói xấu người phụ nữ mà anh ta thích hình như hơi không có đạo đức. Về sau vẫn nên nói sau lưng bọn họ, Từ Du Mạn cười gượng hai tiếng:

“Các anh tiếp tục, các anh tiếp tục, em tránh qua bên cạnh.”

Sau đó, cô ôm gối đầu ngủ thiếp đi. Lúc Từ Du Mạn tỉnh dậy, ai oán nhìn thoáng qua Cố Uyên cùng Yến Trầm Phong, một bên cắn gối đầu. Vừa cắn vừa thanh thanh cổ họng:

“Lúc nào thì mới xong vậy hai ca ca, em đói quá!”

Cố Uyên liếc Từ Du Mạn một cái, thấy bộ dạng đáng thương hề hề của cô, bật cười rồi cười nói với Yến Trầm Phong:

“Được rồi, điều nên nói tôi đã nói xong rồi, rốt cuộc nên làm sao, trong lòng cậu hẳn đã hiểu rõ, sẽ nói tiếp với cậu sau. Tôi thật sự sợ Mạn Mạn không để ý tới tôi nữa. Mạn Mạn đói bụng rồi, vừa lúc tôi cũng đói bụng, cậu chắc hẳn cũng đói bụng chứ, nói chuyện cho tới trưa rồi. Cho nên vẫn phải làm phiền cậu đi mua cơm thôi. Lúc nào cũng trông cậu tới, tôi với Mạn Mạn ăn đồ ăn trong căn tin bệnh viện đến phát chán rồi.”

Mạn Mạn này, thật là làm cho anh yêu đến không cách nào dùng lời nói mà hình dung được rồi. Thấy cô đói thành như vậy, trong lòng anh rất đau, cho dù đó là do Mạn Mạn cường điệu hóa mà thôi. Nghe thấy không nói chuyện nữa mà muốn mua đồ ăn, Mạn Mạn lập tức linh hoạt, sôi nổi hẳn lên.

“Thầy Cố, em biết ngay thầy đối với em tốt nhất ” Thời gian dài, Cố Uyên cũng yêu cách Mạn Mạn gọi anh là thầy Cố rồi. Mỗi lần nghe Mạn Mạn gọi anh là thầy Cố, anh đều có một loại khoái cảm khó hiểu.

“Anh không đối tốt với em, chẳng lẽ lại đối tốt với người phụ nữ khác?”

“Anh dám, nếu anh dám đối tốt với cô gái khác, thân mật với cô gái khác, em liền cắt cái vật kia của anh đó.” Từ Du Mạn lên tiếng uy hiếp.

“Vậy còn mẹ anh thì sao?”

“Mẹ anh?” Từ Du Mạn suy tư một lát, nói: “Được rồi, em cho phép anh đối xử tốt với mẹ anh, bà là mẹ sinh ra anh, không đối xử tốt với mẹ thì đối tốt với ai? Nhưng trừ em ra, em chỉ cho phép anh đối tốt với mẹ anh, người khác nhất định không được.”

“Bình dấm chua nhỏ.”

Có một cụm từ lưu truyền từ xưa đến nay, chính là nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến. Vừa mới nhắc tới mẹ của Cố Uyên thì mẹ anh liền gọi điện thoại tới. Điện thoại vừa kết nối thì từ bên đầu kia điện thoại truyền đến giọng nói thanh thúy của mẹ anh:

“Con trai, con thật đúng là đuổi theo vợ quên mẹ, mẹ không gọi điện thoại cho con, con vĩnh viễn cũng không nhớ gọi điện thoại cho bà già này phải không?”

66. Chương 67: Nhẹ Một Chút, Rất Đau

Thầy Cố cùng với lớp trưởng của bọn họ đã mấy ngày chưa tới lớp rồi, hai người đều đồng thời mất tích? Mọi người cũng khó tránh khỏi sẽ suy nghĩ lung tung. Cuối cùng sau qua bàn bạc liền quyết định để Chương Xuyên gọi điện thoại cho thầy Cố hỏi một chút.

Thầy chủ nhiệm vài ngày không lên lớp, mặc dù thầy giáo dạy thay nói là thầy Cố có chuyện không thể tới, nhưng bọn họ hỏi thăm một chút cũng là việc nên làm. Mà lớp trưởng cũng không đi học, bọn họ thăm hỏi cũng là hợp tình hợp lý. Công việc vinh quang mà gian khổ ‘thăm hỏi Từ Du Mạn’ rất hợp lý mà giao cho Vân Xảo. Vân Xảo cùng Chương Xuyên đồng thời giờ hai tay đồng ý, hoàn toàn không có kháng nghị.

Hai người quyết định đồng thời gọi điện thoại. Gọi cùng lúc, có lẽ là tín hiệu điện thoại của Cố Uyên tốt hơn một chút, cho nên kết nối được trước:

“Thầy Cố phải không ạ?” Chương Xuyên cẩn thận từng li từng tí nói. Đây là lần đầu tiên cô gọi điện thoại cho thầy Cố đó, trong lòng thật căng thẳng ... thật căng thẳng.

“Xuyên Xuyên?” Chương Xuyên nghe được đối phương gọi mình là Xuyên Xuyên, xem chút kích động đánh rơi điện thoại di động. Thầy Cố gọi cô là Xuyên Xuyên, ha ha, thầy Cố gọi cô là Xuyên Xuyên! Thầy Cố có phải có ý với cô hay không?

“Xuyên Xuyên? Tại sao không nói lời nào?”

Ặc... hình như không phải thầy Cố, là một cô gái nhận điện thoại. Chẳng lẽ thầy Cố đã có bạn gái? Đợi đã nào...! Cái thanh âm này... Đúng rồi là Mạn Mạn! Bên này điện thoại di động của Từ Du Mạn cũng được gọi tới. Sao hôm nay đều gọi điện thoại tới đây cùng lúc thế? Từ Du Mạn nghe điện thoại di động của mình.

“Nhóc Xảo. Nghĩ như thế nào mà gọi điện thoại cho tớ thế? Không uống công tớ thương cậu như vậy, ha ha.” Từ Du Mạn vừa bận rộn nói chuyện, vừa gờ cái điện thoại di động lên.

Chương Xuyên bên này cũng nghe thấy Từ Du Mạn nói với Vân Xảo:

“Mạn Mạn, điện thoại của thầy Cố ở chỗ của cậu sao?” Có JQ (gian tình)! Khăng định, xác định cùng với nhất định là có.

“Ừm... này, thầy Cố hiện tại không tiện nghe điện thoại.” Đúng là thật không tiện nghe điện thoại, không phải gạt người. Chương Xuyên cùng Vân Xảo thần thần bí bí nhìn nhau. Trong khi liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt cùng với vẻ mặt của hai người cũng đang tiến hành một đoạn đối thoại.

‘Chương Xuyên: tớ không nghe lầm chứ?

Vân Xảo: Thật khéo là tớ cũng nghe như vậy, cho nên tớ khăng định cậu không nghe lầm.

Chương Xuyên: tất cả tiểu thuyết, phim ảnh trên TV tớ xem nhiều như vậy, bình thường nói ai đó không tiện nghe điện thoại, vậy thì đối phương đều là đang tằm!

Vân Xảo: ... Giống lắm.

Chương Xuyên: Vậy... chúng ta tiếp tục sao?

Vân Xảo: Dĩ nhiên.’

Vân Xảo nói với Từ Du Mạn: “Mạn Mạn, cậu mới vừa nói chuyện với ai à? Tớ hình như nghe được cậu nói cái gì mà không tiện cái gì mà thầy Cố đó.

Từ Du Mạn ước chừng đã đoán được là chuyện gì xảy ra, “Nhóc Xảo, cậu nghe lầm thôi? Tớ vừa rồi không nói gì mà, tớ đang ở trên đường, có thể là cô gái bên cạnh nói đó.”

“Ha ha, nhưng tớ nghe thanh âm của cô đó sao giống như thanh âm của cậu thế? Hơn nữa trên đường làm sao lại yên tĩnh như vậy?”

“Đúng ha, tớ cũng thấy kỳ quái, trên đường sao lại chỉ có tớ với cô gái bên cạnh nhỉ.”

“ ”

Vân Xảo không biết nên làm sao nói tiếp, quay đầu lại, nháy mắt với Chương Xuyên, Chương Xuyên liền hiểu ý tứ của Vân Xảo, đến lượt cô tấn công.

“Khụ khụ, Mạn Mạn.”

“Hả?”

“Cậu với thầy Cố đang ở cùng nhau?”

“Ừ, thầy ấy đang ở bên cạnh tớ, nhưng thầy ấy không tiện nghe điện thoại.”

Chương Xuyên cùng Vân Xảo đồng thời nghiêng đầu, nhìn thẳng vào mắt nhau. Không phải đang tằm, bởi vì thầy Cố ở bên cạnh cô ấy, hơn nữa không có tiếng nước chảy. Trong đầu của Chương Xuyên, Vân Xảo hiện lên cảnh tượng giống nhau. Trên giường người đàn ông đang khai khẩn trên người của cô gái, bất chợt điện thoại vang lên. Cô gái với cặp mắt mê ly ôm lấy đầu người đàn ông, ngăn cản anh ta tiến công: “Anh... có điện thoại.”, “Mặc kệ nó!” Người đàn ông không quan tâm tiếp tục di chuyển miệng tới những nơi khác. Cô gái không ngăn cản được, nhưng điện thoại liên tục vang lên, không có cách nào khác, cô gái đành phải nói, “Chậm một chút, em nghe điện thoại.” Sau đó cô gái nhận điện thoại nói: “Anh ấy hiện tại không tiện nghe điện thoại.”

“Thầy Cố đang ở bên cạnh cậu, sao thầy lại không rảnh không tiện nghe điện thoại mà cậu lại tiện nghe điện thoại chứ?”

“A, tay chân của thầy không tiện, không rảnh nghe điện thoại.” Chương Xuyên cùng Vân Xảo tiếp tục vội vã liếc nhau một cái, xem ra họ đã đoán đúng.

“Mạn Mạn, thành thực khai báo, cậu và thầy Cố đang ở cùng nhau?”

“Đúng vậy.”

“Thầy Cố hiện tại có thể đang bận, cho nên không tiện nghe điện thoại, cậu liền nghe giúp thầy ấy?”

“Đúng vậy. Ừm... Đau!” Đau? Trong đầu của Chương Xuyên với Vân Xảo tiếp tục xuất hiện mấy cảnh cảm trẻ nhỏ gì đó.

“Thật ra thì cậu cũng đang bận hả?” Vân Xảo gia nhập cuộc đối thoại.

“Ừm...” Chương Xuyên cùng Vân Xảo cũng không phân biệt rõ cái ‘ừm’ này của Từ Du Mạn là trả lời họ hay chỉ là không chế không được mà thở gấp. Hô hấp của Mạn Mạn có chút dồn dập nha. Chương Xuyên cùng Vân Xảo vẫn còn đang chìm trong tưởng tượng của mình, cũng không nói gì nữa. Lại nghe Từ Du Mạn kêu một tiếng:

“Nhẹ một chút, đau chết mất.”

“Ặc... Chúng tớ không quấy rầy cậu với thầy Cố nữa, hai người tiếp tục... tiếp tục.”

Chương Xuyên và Vân Xảo cực kỳ ăn ý nói cùng lúc, lại nghe Từ Du Mạn nói:

“Đừng vội cúp máy, các cậu tới đây một chuyến đi.” Chương Xuyên cùng Vân Xảo nghĩ đến tà ác hơn rồi, chẳng lẽ Mạn Mạn thích bị người ta quan sát tại chỗ? Nói thật, rất hấp dẫn người ta, họ còn chưa từng quan sát tại chỗ cảnh xuân của người thật đấy. Dáng người và gương mặt của Mạn Mạn so với Tiểu Lan Tiểu Thương tốt hơn nhiều. Chưa nói đến là thầy Cố so với mấy tên đàn ông kia, đó là một người là mây, một người là phân và nước tiểu, khác nhau một trời một vực. Màn biểu diễn của Mạn Mạn với thầy Cố, thật là muốn nhìn.

“Được, nhà cậu hay là nhà của thầy Cố?”

“Bệnh viện! Ở bệnh viện.” Từ Du Mạn đồng thời cúp máy, nói “Nhóc Xảo thật sự Xuyên Xuyên dạy hư rồi.”

“Tôi thấy xấu nhất là em đó.” Dung Hiền nói xong, bôi thuốc vào chỗ bị thương trên chân của cô.

“Ha ha, em chính là giáo dục họ một chút, làm cho tư tưởng của các cô ấy đừng tà ác như vậy, phải rõ ràng đơn thuần giống như nước, họ chính là muốn suy nghĩ theo hướng tà ác.” Từ Du Mạn nói đến hợp tình hợp lý.

“Nhẹ một chút, rất đau đó.” Cố Uyên nhìn thấy Từ Du Mạn lập tức đổi sắc mặt, liền biết là đụng phải chỗ đau của cô, liền lên tiếng nhắc nhở. Thật là lúc đang nói chuyện đùa rất đau lại cố nén, cũng không nói không rên lên tiếng.

67. Chương 68: Chỉ Là Một Người Không Quen Biết

“Anh mà biết đau lòng sao?”

Dung Hiền mặc dù ngoài miệng nhạo báng Cố Uyên, nhưng động tác vốn rất nhẹ lại càng nhẹ nhàng hơn, giống như là đối đãi với trân bảo dễ vỡ vậy. Từ Du Mạn nhìn vẻ mặt Dung Hiền chuyên tâm bôi thuốc ỉnh, đột nhiên cảm thấy có chút không tự nhiên, có chút bối rối, không khỏi nói :

“Đừng nghe anh ấy, mạnh tay một chút cũng không sao, em có thể nhịn.” Cô sợ nhìn thấy trong mắt Dung Hiền giống như có cái gọi là nghiêm túc, đau lòng.

Dung Hiền lại trả lời trống đánh xuôi kèn thổi ngược: “Thật xin lỗi, mới vừa rồi làm đau em.”

“Không có việc gì, hắc hắc.”

Cố Uyên tâm tư cẩn mật, cũng phát hiện ra cái gì đó: “Da cô ấy thô, mạnh tay một chút cũng không sao. Không sợ đau cũng tốt, đến lúc đó cũng sẽ không cứng rắn muốn dừng lại, như vậy thì người khổ đầu là

tôi.” Lời nói của Cố Uyên khiến Dung Hiên lúng túng, cũng hiểu vừa rồi trong lòng mình toát ra ý nghĩ vô cùng không ổn liền thu hồi suy nghĩ.

Từ Du Mạn lại đỏ mặt: “Anh nói lung tung cái gì đó!” Cô khẽ gắt.

“Nói thật, anh đây gọi là phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện.” Mạn Mạn đã 19 tuổi rồi, chờ cô 20 tuổi, cho dù lừa gạt cũng phải đưa cô đến cục dân chính lấy giấy chứng nhận. Đến lúc đó, nhất định phải ăn sạch Mạn Mạn.

Dung Hiên vừa rời đi, Chương Xuyên và Vân Xảo liền tới rồi, cùng đi với hai người họ là toàn bộ học sinh trong lớp. Chương Xuyên, Vân Xảo còn có những bạn học khác toàn bộ đều chen vào phòng bệnh, phòng bệnh vốn là rất rộng rãi, bởi như vậy mà chật chội. Còn có một số bạn học đứng ở ngoài phòng bệnh không chen vào đây.

Một vài bác sĩ hoặc y tá nhìn thấy bên trong bên ngoài cửa phòng có một đám học sinh, không khỏi cho rằng trong phòng bệnh này nhất định là một giáo viên đặc biệt được học sinh kính yêu nhưng lại mắc bệnh nan y. Bác sĩ lớn tuổi hơn một còn thương tiếc lắc đầu, nói:

“Đáng tiếc một giáo viên tốt như vậy. Đạo này, thầy giáo tốt được học sinh yêu quý như vậy không còn nhiều lắm.” Nếu Cố Uyên ở trong phòng biết ý nghĩ của người bên ngoài, không biết sẽ có cảm giác gì.

“Thầy Cố, thầy đây là...?” Chương Xuyên lo lắng thăm hỏi. Vốn đang cho rằng có thể nhìn thấy cảnh phim cấp 3 hạn chế, không ngờ lại nhìn thấy là hai bệnh nhân, trong mắt Chương Xuyên thoáng qua điều gì đó gọi là đáng tiếc.

Nhìn Chương Xuyên Vân Xảo đều quan tâm ân cần hỏi thăm Cố Uyên, trong lòng Từ Du Mạn có chút ê ẩm, hai người sắc nữ này, thấy sắc quen bạn:

“Này tớ cũng bị thương, sao các cậu không tới quan tâm tớ chứ? Sớm biết vậy không gọi các cậu tới.”

“Cậu bị thương chút xíu thế này cũng không biết ngượng mà còn lấy ra nói?” Chương Xuyên, Vân Xảo đồng thời xem thường quay mặt về phía Từ Du Mạn thì một tiếng khinh thường, tiếp theo sau đó dịu dàng hỏi Cố Uyên:

“Thầy Cố, vết thương của thầy làm sao lại có? Nghiêm trọng như vậy, thầy có đau không?”

“Không có việc gì.” Cố Uyên nhàn nhạt nói, vẻ mặt có chút cứng nhắc. Không biết anh là không thích ứng với việc bị nhiều người như vậy vây vào giữa hay là không thích sự quan tâm của Chương Xuyên và Vân Xảo.

“Lớp trưởng, hai người xảy ra chuyện gì? Sao đều bị thương?” Lý Cương hỏi.

Từ Du Mạn lập tức cảm thấy vui mừng, cũng không phải toàn bộ đều coi nhẹ sự tồn tại của cô:

“Tớ bị bắt cóc, sau đó thầy Cố tới cứu tớ, lúc đánh nhau với bọn bắt cóc thì bị thương.” Từ Du Mạn đơn giản nói.

“Thầy Cố thật là lợi hại nha.” Trong lớp đông đảo nữ sinh vẫn thèm muốn Cố Uyên háo sắc nói, trong đám háo sắc đó bao gồm cả hai người Chương Xuyên và Vân Xảo kia.

“Thầy ấy lợi hại? Lợi hại thì sẽ không bị thương nặng như vậy rồi.” Từ Du Mạn rầu rĩ nói. Khó chịu, trong lòng cực kỳ khó chịu, nhiều nữ sinh đối với Cố Uyên háo sắc như vậy, mà bộ dáng của anh còn rất hướng thụ. Cô để cho Chương Xuyên với Vân Xảo biết tung tích của mình chính là một sai lầm.

Từ Du Mạn vô cùng buồn chán mở máy vi tính xách tay của mình ra, bắt đầu xem lời nhắn của các độc giả dành cho cô. Vốn muốn để cho Chương Xuyên với Vân Xảo đến nói chuyện phiếm với cô, kết quả là các cô ấy tới, còn dẫn theo bạn học cả lớp. Hơn nữa vẫn chưa có người nào chơi với cô. Nữ sinh thì coi như xong, đều là hoa si, thấy thầy Cố liền không dời mắt được, sao có thể quan tâm đến cô chứ? Cô trước đó là sai sót. Nhưng nam sinh thì sao, tại sao cũng không có nam sinh nói chuyện với cô, nói chuyện với cô hỏi đồng hởi tây lại là con ruồi tương đối phiền, không có cách nào, vẫn là các độc giả của cô đáng yêu.

Bởi vì bị bắt cóc, Từ Du Mạn không viết hai ngày rồi. Trong lúc đó, người biên tập tìm cô vô số lần, tin nhắn QQ, tin nhắn qua mail, thậm chí còn có điện thoại. Dĩ nhiên sau khi Thẩm Mặc Dư mang máy đến

cho cô thì cô mới biết. Độc giả nhắn lại cũng nhiều hơn trước kia rất nhiều. Một phần là trách cô ngừng viết truyện, nhưng phần lớn vẫn là quan tâm hỏi cô có phải xảy ra chuyện gì hay không. Từ Du Mạn thành thật trả lời độc giả của mình. Sau đó cô nhận được rất nhiều tin nhắn an ủi cô quan tâm cô. Rất nhiều người chúc cô sớm ngày bình phục, còn hỏi cô có khỏe lên chút nào chưa.

Hôm nay Từ Du Mạn mở máy vi tính ra, lại có thêm mười mấy lời nhắn quan tâm thăm hỏi cô. Trong lòng cô tràn đầy cảm động. Nhìn lời nhắn của độc giả, lại nhìn Chương Xuyên và Vân Xảo không ngừng nói chuyện với Cố Uyên, nhìn thấy Cố Uyên trò chuyện thật vui, Từ Du Mạn cảm thấy, vẫn là độc giả của mình tốt.

Chỉ là Từ Du Mạn thấy được mấy lời nhắn không giống như vậy. Thứ nhất cô biết, người thường để lại lời nhắn cho cô là một cô gái nhỏ mười bốn tuổi. Đây là lời nhắn mà cô gái nhỏ để lại cách đây mấy ngày. Chỉ thấy cô gái nhỏ với nickname Dạy Đỗ Nguyệt Nguyệt Quang Hoa lưu lại:

‘Chị ơi, người thầy giáo cứu chị kia có phải rất tuần tú hay không? Hắc hắc, chị có thể nghĩ ra một câu chuyện về tình yêu thầy trò hay không? Chị ơi chị à, tác phẩm kế tiếp viết về thầy trò yêu nhau đi, có được không? Với lại chúc chị và thầy giáo của chị sớm ngày bình phục.

Từ Du Mạn thấy buồn cười, Nguyệt Nguyệt này thật đúng là có lối suy nghĩ không tầm thường. Người khác đều chú ý đến chuyện cô bị bắt cóc có bị thương không, cô ấy lại chú ý tới thầy giáo đã cứu cô. Có câu nói rất đúng, cô gái nhỏ mới là nhạy cảm nhất, tất nhiên toàn bộ cô ấy nói điều đúng.

Còn có một tin nhắn khiến Từ Du Mạn nhú chân mày, là tài khoản mà cô chưa từng gặp qua, cấp bậc rất thấp, hẳn là mới đăng kí. Lời nhắn của người này tạo thành sự công kích đối với cô:

‘Bắt cóc? Cô là thiên kim nhà giàu hay là siêu minh tinh chứ? Tội phạm lại đi bắt cóc cô sao? Cho dù cô là mỹ nữ, vậy người khác bắt cóc cô, có phải hay không chứng minh cô đã bị người ta cưỡng bức. Cưỡng bức thì sao? Vì để tăng cường nhân khí của chính mình, nói láo chút cũng không sai! Nhưng nên vừa phải. Đừng sửa quá nhiều để lừa gạt độc giả đơn thuần.

Lời nhắn này mới gửi đi, cho nên về cơ bản vẫn chưa có người nào thấy lời nhắn này, nếu như bây giờ Từ Du Mạn xóa nó đi, rồi cấm cái nick ảo kia đăng lời nhắn, như vậy sẽ không sinh ra ảnh hưởng gì lớn. Nhưng cô cũng suy tính một chút, cho dù cô cấm cái nick ảo kia đăng lời nhắn, thì người kia cũng vẫn có thể lần nữa đăng ký cái nick ảo khác, cô vĩnh viễn cũng xóa không xong cấm không được. Đây hẳn không phải là độc giả của cô, nhưng tại sao lại tới đây tiến hành công kích cô như vậy đây? Rất cuộc là ai? Hình như đăng ký nick ảo là cố ý chia mũi nhọn vào cô. Cô đắc tội với ai chứ? Từ Du Mạn suy nghĩ trong chốc lát, vẫn không có đầu mối nào, dứt khoát không thêm nghĩ nữa, viết truyện tiếp mới là quan trọng nhất, cô cũng không thể ngừng viết nữa.

Lúc Từ Du Mạn gõ chữ hoàn toàn có thể làm được đến mức cả thể xác và tinh thần hợp nhất, trong lúc mê mết gõ chữ, hai lỗ tai của cô sẽ không nghe thấy chuyện bên cạnh, một lòng chỉ nghĩ đến những chữ trong đầu. Các bạn học ồn ào lộn xộn lú lú rú rú không có một chút ảnh hưởng nào với cô.

Chương 68.2

Chương Xuyên và Vân Xảo hàn huyên với Cố Uyên thật lâu, họ lần đầu tiên phát hiện thì ra thầy Cố cũng không phải cái loại không ăn khói lửa nhân gian, là người vô cùng vô cùng lạnh lùng như họ nghĩ lúc đầu, ngược lại rất hài hước vui tính. Cùng thầy Cố nói chuyện phiếm dễ dàng rất vui vẻ, cho nên vừa tán gẫu liền quên thời gian quên cả người.

Lúc Chương Xuyên và Vân Xảo nhớ tới Từ Du Mạn, trong lòng vẫn còn có chút áy náy. Thấy cô bạn một mình cô độc đánh máy vi tính, họ lại cảm thấy áy náy hơn. Đáng về Mạn Mạn một thân một mình nhìn máy vi tính mới thấy cô ấy cô đơn. Chương Xuyên, Vân Xảo vừa định đi qua an ủi bạn của mình một chút thì bị Cố Uyên gọi lại:

“Bây giờ đừng đi quấy rầy em ấy, nếu không em ấy sẽ nổi giận.” Đây là kinh nghiệm mà anh rút ra được trong mấy ngày nay, lúc đầu anh còn không biết, quấy rầy cô nhiều lần liền biết. Từ Du Mạn nổi giận lên rất dữ dội mãnh. Nếu như gặp phải người quấy rầy đến cô, để cho linh cảm của cô không còn, hậu quả không phải tầm bình thường. Vì để tránh cho Từ Du Mạn lần nữa nổi giận, Cố Uyên tốt bụng nhắc nhở.

Họ chọc Mạn Mạn, làm cho cô nổi giận, sau đó phúi mông một cái liền đi, người gặp nạn vẫn là anh. Cố Uyên đột nhiên cảm thấy, bọn họ còn chưa kết hôn anh đã bị Mạn Mạn ra uy rồi, về sau kết hôn còn không biết sẽ như thế nào đây. Ha ha, nhưng mà anh nguyện ý.

Mộ Trường Phong vội vàng chạy ra khỏi phòng bệnh, anh nhấn chuông báo động rồi, nhưng vẫn không yên lòng, vội vàng chạy đi tìm bác sĩ. Tuyết Tuyết cô ấy sắp sinh rồi, anh có thể không vội sao?

Buổi sáng anh mới vừa đi mua cháo trở về dứt cho Tuyết Tuyết ăn. Bụng của cô đã lớn đến anh nhìn cũng sợ, sau khi đến bệnh viện, căn bản động cũng không dám để cho cô động. Bụng lớn như vậy, không biết một mình Tuyết Tuyết làm sao chống đỡ được.

Vẫn còn đang ăn cháo, chợt Tuyết Tuyết liền ôm bụng đau đớn kêu lên. Tính ra hôm nay chính là ngày sinh dự tính của Tuyết Tuyết, anh lại quên mất! Vội vàng ấn chuông báo động, lo lắng bác sĩ đi quá chậm làm chậm trễ thời gian, Mộ Trường Phong nhanh chân chạy đến phòng làm việc của bác sĩ ở bên kia.

Nửa đường liền gặp được bác sĩ, bác sĩ đang chạy nhanh tới, có vẻ Mộ Trường Phong lo lắng có chút dư thừa. Đối với thân phận của anh, còn có tiền của anh, bác sĩ sao dám chậm trễ chút nào đây? Cho nên nghe được chuông báo, bác sĩ y tá dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới. Chỉ là tuổi của bác sĩ hơi lớn, hơn nữa còn là bác sĩ nữ, tốc độ nhanh nhất cũng chậm hơn tốc độ của Mộ Trường Phong.

Mộ Trường Phong nào có để ý nhiều như vậy, vội vàng kéo bác sĩ chạy tới phòng bệnh. Các y tá theo ở phía sau, tốc độ cũng nhanh hơn. Đến phòng bệnh, y tá tự giác di chuyển giường bệnh, Mộ Trường Phong đi theo giường bệnh, ở bên cạnh nắm tay của Lâm Thiển Tuyết, nhẹ giọng an ủi:

“Không phải sợ, Tuyết Tuyết, anh đang ở bên cạnh em. Cái gì cũng đừng nghĩ đừng sợ. Ngoan, anh ở bên cạnh em.”

Ở thời điểm đứa bé sắp sinh ra, Lâm Thiển Tuyết vẫn giả vờ kiên cường, nhưng lúc cha của đứa bé dịu dàng an ủi sự nguy trang đó lại bị đánh vỡ, nước mắt như nước lũ tràn đê trào ra. Lâm Thiển Tuyết kiên định gật đầu một cái, cô nhất định phải sinh con ra, nhất định.

Lâm Thiển Tuyết được đẩy nhanh vào phòng giải phẫu, Mộ Trường Phong dĩ nhiên bị chặn ở bên ngoài không cho vào. Mộ Trường Phong mắt thấy Tuyết Tuyết yêu quý bị đẩy vào phòng giải phẫu, mắt thấy cửa phòng giải phẫu vô tình đóng lại, vẫn ngây người thật lâu ở cửa ra vào, không nhúc nhích, trong lòng tràn đầy lo lắng sợ hãi.

Tiếng kêu khổ sở của Lâm Thiển Tuyết khiến Mộ Trường Phong phục hồi tinh thần. Đôi tay nắm chặt, gân xanh trên tay đã nổi hết lên, nhìn thấy mà ghê, không khó nhìn ra Mộ Trường Phong đang căng thẳng sợ hãi đến mức nào. Tiếng kêu thảm thiết từng tiếng từng tiếng truyền vào lỗ tai của Mộ Trường Phong, Mộ Trường Phong mắng: “Sao hiệu quả cách âm kém như vậy?” Thật ra nếu như hiệu quả cách âm quá tốt, cái gì cũng không nghe được, Mộ Trường Phong có lẽ lại sợ hiệu quả cách âm của phòng giải phẫu này sao lại tốt như vậy.

Mộ Trường Phong nghe thanh âm của Lâm Thiển Tuyết, trái tim cũng treo lơ lửng rồi, nếu như có thể, anh rất muốn thay thế Tuyết Tuyết sinh con, anh bảo đảm, chỉ một đứa thôi, về sau nhất định không để cho Tuyết Tuyết sinh con nữa. Nghe thanh âm khổ sở như vậy, Tuyết Tuyết chắc hẳn rất đau! Chỉ một đứa thôi, về sau tuyệt đối không sinh nữa. A, không đúng, là hai đứa. Lúc siêu âm cho Tuyết Tuyết, bác sĩ nói là sinh đôi. Hai đứa bé, nói gì cũng đủ rồi.

Mộ Trường Phong quyết định xong, quả quyết quyết định, chính là cái quyết định này sau này còn có thể giúp anh giải quyết được một phiền toái lớn. Mộ Trường Phong lo lắng tổn thương đến thân thể của Lâm Thiển Tuyết, cho nên thuốc tránh thai nhất định không thể uống, đặt vòng cũng có hại cho thân thể, anh lại không thích mang mũ, cho nên anh quyết định buộc ga-rô (ngăn sinh nở).

Bên trong từng tiếng kêu truyền tới thì tim của anh càng giống như bị mèo cào. Mộ Trường Phong dùng sức nắm tóc của mình, nhưng bây giờ không có biện pháp, không biết làm thế nào mới tốt. Anh vẫn còn đang vì từng tiếng kêu thảm thiết kia làm cho nóng ruột bứt rứt, thì chợt thanh âm bên trong biến mất, còn lại là sự yên lặng, yên lặng hoàn toàn. Vẫn Mộ Trường Phong còn cảm thấy tiếng kêu khiến anh phiền muộn trong lòng, vậy âm thanh kia không còn, anh hẳn nên vui mừng yên tâm. Có phải đứa bé đã sinh ra

được rồi hay không? Nhưng tại sao trái tim cảm giác càng trầm xuống, giống như có một tảng đá khổng lồ ép anh tới không thở nổi. Yên lặng, sự yên lặng đáng sợ, yên lặng tới mức quỷ dị.

Mộ Trường Phong sợ sự yên lặng này, đang luống cuống muốn đi gõ cửa thì kết một tiếng, cửa phòng giải phẫu mở ra, nhưng phía trên đèn vẫn đỏ như cũ, chứng minh cuộc giải phẫu còn đang tiến hành. Mà giải phẫu đang tiến hành ở bên trong, cửa lại mở ra chứng minh điều gì? Chứng minh bên trong đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Dự cảm của Mộ Trường Phong thành sự thật rồi. Mộ Trường Phong liền vội vàng tiến lên:

“Y tá, rốt cuộc là làm sao vậy? Bà xã của tôi thế nào rồi?!”

Y tá nhìn Mộ Trường Phong không che giấu được lo lắng, vội vã nói: “Khó sinh.” sau đó chạy đi. Mộ Trường Phong còn chưa phục hồi tinh thần từ câu nói ‘khó sinh’ của y tá thì y tá đã chạy mất rồi. Cửa không khóa chặt, Mộ Trường Phong cũng không chú ý được nhiều như vậy, đẩy cửa ra, xông vào trong. Vốn là Mộ Trường Phong không được phép đi vào, mạnh mẽ đi vào sẽ bị ngăn lại, đẩy ra ngoài; nhưng bởi vì tình huống quá cấp bách, bác sĩ chỉ là ngắc đầu liếc Mộ Trường Phong một cái, ý bảo anh mặc bộ đồ khử trùng treo bên cạnh vào, rồi không hề để ý tới Mộ Trường Phong – cái người vốn không nên xuất hiện ở nơi này.

Mộ Trường Phong đi vào, thấy được một màn mà sau này anh vĩnh viễn cũng không cách nào quên được. Lâm Thiển Tuyết đã bởi vì mất máu quá nhiều hơn nữa hết sạch hơi sức đã hôn mê rồi. Mà toàn bộ phần thân dưới của Lâm Thiển Tuyết cơ hồ thấm đẫm máu tươi. Mộ Trường Phong thấy sắc mặt của Lâm Thiển Tuyết chợt tái nhợt, giống như sẽ phải biến mất vậy. Anh căng thẳng trong lòng, còn chưa kịp nói gì, liền bị cô y tá vừa này đẩy ra.

“Anh sao lại vào được?” Giọng điệu của y tá cũng không tốt lắm. Ai gặp phải tình huống như vậy mà còn chậm rãi, thủ thủ thì nói cơ chứ. Mộ Trường Phong nhìn thấy đi theo phía sau y tá là một bác sĩ nam, “Sao lại để bác sĩ nam vào đây?”

“Anh ấy là bác sĩ giỏi nhất của bệnh viện chúng tôi.” Anh không cho bác sĩ nam đi vào, để cho vợ mình vì khó sinh mà chết hay là để cho bác sĩ giỏi nhất tới?

Mộ Trường Phong biết trông tình huống như thế, anh còn có lựa chọn sao? Buông bàn tay đang giữ chặt anh bác sĩ kia. Anh lúc đầu bởi vì không muốn Tuyết Tuyết bị người đàn ông khác nhìn, cho nên đặc biệt yêu cầu muốn bác sĩ nữ đỡ đẻ cho Lâm Thiển Tuyết. Bác sĩ nam sau khi được Mộ Trường Phong buông ra, nhanh chóng đi tới bên cạnh bác sĩ nữ.

Bác sĩ nữ tránh ra, vị bác sĩ nam này là người có uy tín nhất ở khoa phụ sản, anh ta tới thì cô đương nhiên phải tránh ra. Bác sĩ nam tiến đến vị trí của mình, động tác thuần thục bắt đầu tiến hành phẫu thuật:

“Khi tôi tới đã sắp xếp người truyền máu, sao còn chưa tới? Nhanh đi thúc giục!”

Nếu không ngay cả có biện pháp lấy đứa bé ra thì sản phụ cũng không kiên trì được. Cô y tá kia lại vội vàng chạy đi, Mộ Trường Phong đang chờ đợi ở cửa không nghĩ ngờ chút nào lại bị đẩy ra.

Chương 68.3

Cú đẩy này làm Mộ Trường Phong hoàn hồn, bước nhanh tới bên kia bàn mổ, kéo tay Lâm Thiển Tuyết. Mộ Trường Phong chợt nhớ tới: “Tại sao không sinh mổ?”

Vốn cho là bác sĩ sẽ không có trả lời, ngoài dự đoán anh ta lại giải đáp dưới tình huống khẩn cấp như vậy:

“Vị trí của đứa bé không bình thường. Đứa bé đang bị kẹt ở giữa, hiện tại mổ bụng là không thể.”

“Không phải siêu âm nói rất bình thường sao, tư thế cơ thể của đứa bé cũng bình thường sao?”

“Đó là hai đứa kia, đứa bé cuối cùng này tư thế bị ngược.”

Còn một đứa nữa? Vậy hai đứa kia đã sinh ra rồi hả? Mộ Trường Phong lúc này mới nhìn về phía bên cạnh, có hai y tá đang chăm sóc hai đứa trẻ sơ sinh toàn thân vẫn còn dính máu. Vừa rồi lúc tiến vào, anh thật đúng là không chú ý tới bên cạnh. Trái tim, đôi mắt, toàn bộ đều ở trên người Lâm Thiển Tuyết. Nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của cô, anh sao còn có suy nghĩ nhìn sang bên cạnh?

Đây là con của anh, nhưng Mộ Trường Phong chỉ nhìn hai đứa bé một cái, liền dồn hết sự chú ý vào trên người Lâm Thiển Tuyết, tràn đầy thâm tình cầm tay Lâm Thiển Tuyết, “Tuyết Tuyết, nhất định phải chịu đựng, nhất định phải kiên trì. Em còn chưa nhìn thấy con của chúng ta đâu, em là người mẹ tốt, trông mong đứa bé lâu như vậy, sao có thể nhẫn tâm để cho đứa bé không có mẹ chứ? Chúng ta không phải chỉ có hai đứa bé, là ba đứa bé, Tuyết Tuyết, nhất định phải chịu đựng. Đứa bé không thể không có mẹ, anh cũng không thể không có em...” Nói xong, Mộ Trường Phong đã khóc không ra tiếng. Nam nhi không dễ rơi lệ, chỉ là chưa tới mức đau lòng mà khóc thôi. Lại là một người đàn ông si tình, bác sĩ âm thầm nghĩ.

Cửa mở ra, y tá mới vừa đi ra sắc mặt có chút không tốt nói: “Máu RH âm tính trong kho dự trữ máu đã dùng hết rồi.” Mộ Trường Phong vì thế mới biết Tuyết Tuyết lại có nhóm máu rất hiếm thấy trên thế giới, nhóm máu RH âm tính.

Anh vẫn là không hiểu Tuyết Tuyết, anh thật sự không hiểu rõ cô rồi. RH âm tính! Rốt cuộc làm sao tìm được! ? Mộ Trường Phong vội vã chạy đi, cầm điện thoại di động lên gọi điện thoại cho trợ lý của mình.

“Kêu tất cả mọi người trong công ty đi ra ngoài đến bệnh viện còn có trên đường phố, dù sao là những nơi đông người, tìm cho tôi người có nhóm máu RH âm tính đưa đến bệnh viện, nhanh lên một chút!”

Trợ lý A Vĩ cũng không biết ông chủ của mình muốn làm cái gì? Ông chủ đã một khoảng thời gian thật dài không bình thường, hôm nay càng thêm không bình thường, có điều, ông chủ đã nói, anh phải phục tùng. Tất cả mọi người không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết là có một đám người giống kẻ điên, tóm được người nào liền hỏi người đó có phải nhóm máu RH âm tính hay không?

Cho dù không có máu, cuộc giải phẫu cũng phải tiến hành. Nhóm máu thích hợp còn chưa tìm được, bác sĩ hỏi: “Muốn người lớn hay là đứa trẻ?” Cái gì? Muốn người lớn hay là đứa trẻ? Người lớn hay là đứa trẻ?

“Muốn người lớn hay là đứa trẻ?” Thấy Mộ Trường Phong thật lâu không trả lời mình, bác sĩ cũng biết việc lựa chọn này quả thật rất khó, không khỏi lặp lại lần nữa.

“Cả hai đều muốn!”

“Nếu như còn không tìm được nhóm máu thích hợp, sợ rằng cả hai đều khó bảo toàn. Bây giờ tốt nhất nên quyết định, muốn giữ người lớn hay là đứa bé?” Thật là một người đáng thương.

“Người lớn, tôi muốn giữ người lớn.” Trong mắt Mộ Trường Phong đã xuất hiện tia máu. Bác sĩ cũng có thể đoán được kết quả, nhưng anh ta không thể tự tiện làm chủ, cho nên vẫn phải hỏi. Giữ người lớn, đó là đương nhiên. Mặc dù đứa bé quan trọng nhưng ít nhất đã có hai đứa bé rồi.

“Bác sĩ, cầu xin anh nhất định phải giữ người mẹ bình an.” Cục cưng, ba thực xin lỗi con. Mộ Trường Phong cũng kìm nén không nổi nữa, gào khóc. Cục cưng, ba vô dụng, ba thật vô dụng, không giữ được con. Muốn trách thì trách ba, mẹ con đã quá khổ rồi.

Lúc này, điện thoại di động vang lên, Mộ Trường Phong cũng không tránh đi, anh căn bản không còn tâm tư đi ra ngoài. Là điện thoại của A Vĩ. Mộ Trường Phong tay có chút run run: “A Vĩ.”

“Tổng giám đốc, chúng tôi đã tìm được RH âm tính rồi, bây giờ đang chạy tới phòng truyền máu.” diendan

Thanh âm của A Vĩ hơi lớn, bác sĩ nghe được, nói: “Không còn kịp rồi, trực tiếp dẫn người tới đây đi.” Trong phòng giải phẫu thiết bị đầy đủ, còn sợ không lấy được máu sao?

“Trực tiếp dẫn người tới đây.”

“Vâng” Điện thoại vừa cúp, Mộ Trường Phong thở phào nhẹ nhõm, Tuyết Tuyết nghe thấy chưa? Ngay cả ông trời cũng đang giúp chúng ta. Đứa bé sẽ không có chuyện gì, cả người mẹ và đứa trẻ đều sẽ không có chuyện gì. Cảm giác thời gian trôi qua thật lâu, rốt cuộc có người mở cửa ra. Không ngờ người đến lại ngồi xe lăn được đẩy tới, càng không nghĩ tới người kia chính là Mạn Mạn!

“Mạn Mạn?” Chẳng lẽ Mạn Mạn chính là người có nhóm máu RH âm tính mà A Vĩ nói?

“Là anh hả?” Nếu Mộ Trường Phong lại xuất hiện tại nơi này, như vậy người sản phụ bị xuất huyết chính là chị Tuyết rồi? ! Từ Du Mạn nhìn về phía bàn mổ, quả nhiên là chị Tuyết. Chị Tuyết sao sinh con lại thành ra như vậy rồi?

“Còn đơ ra đó làm gì? Nhanh lên!” Cũng chẳng quan tâm nhiều như vậy, cô y tá có thâm niên tùy tiện xoa một chút cồn sát trùng rồi bắt đầu rút máu.

“Xác định là RH âm tính?” Bởi vì quá gấp, căn bản là không còn kịp xét nghiệm máu nữa.

“Xác định.” Lúc trước cô còn dùng máu này để cứu một người bệnh khác cũng có nhóm máu RH âm tính. Không phải nói loại máu này rất hiếm gặp sao? Thế nào mà ngoài mình ra, cô đều gặp phải hai người rồi. Hai lần đều là cô truyền máu cho người ta! Xem ra cô không làm một kho máu di động thì thật là lãng phí. Rút 400CC máu rồi treo lên, y tá liếc mắt nhìn Từ Du Mạn : “Hình như không đủ.”

“Lấy của tôi nữa đi.” Lập tức ít đi 400CC máu, đôi môi của Từ Du Mạn cũng biến thành hơi khô nứt, tái nhợt, cô yếu ớt nói.

Y tá kiên quyết lắc đầu, “Không được! Nếu không cấp cứu cho sản phụ xong lại cấp cứu cho cô nữa!”

“Thân thể tôi tốt, không có chuyện gì đâu.”

“Không được Mạn Mạn, anh không thể ích kỷ như vậy.” Vì Tuyết Tuyết hy sinh Mạn Mạn? Chuyện như vậy anh làm không được.

Từ Du Mạn nhìn máu của mình chậm rãi chảy vào trong cơ thể của Lâm Thiển Tuyết, “Tôi bây giờ tìm người đến còn kịp không?”

“Trong vòng 30 phút chạy tới.”

“Được.”

“Mạn Mạn, em quen người có nhóm máu này sao?”

“Ừ.” Từ Du Mạn lấy điện thoại di động ra, gọi vào dãy số đã tồn tại trong điện thoại của cô rất lâu nhưng cô chưa từng gọi tới.

Chương 68.4

Âu Dương Nhất Phàm đang bàn bạc hợp đồng, cái hợp đồng này anh ta đã chuẩn bị rất lâu rồi, nếu như hợp tác thành công, lại có thêm một khoản thu vào trên trăm triệu. Chuông điện thoại di động vang lên, Âu Dương Nhất Phàm nhìn thấy số điện thoại gọi tới, không khỏi nở nụ cười. Lâu như vậy, rốt cuộc gọi điện thoại ỉn rồi, tha thứ ỉn rồi sao?

“Mạn Mạn.”

“Trong vòng 30 phút có thể chạy tới bệnh viện không?”

“Có thể.” Âu Dương Nhất Phàm khẳng định nói. Xem ra lại tránh không khỏi nhận được thêm mấy cái giấy phạt rồi.

“Vay nhanh lên một chút.” Từ Du Mạn cúp điện thoại.

Âu Dương Nhất Phàm quả quyết đứng dậy, không để ý đến Vương Gian Nghiệp vẫn còn đang xem bản hợp đồng, cầm cặp công văn của mình rồi rời khỏi quán cà phê. Anh không có thời gian để ý tới Vương tổng. Âu Dương Nhất Phàm vọt vào trong chiếc Porsche, đem chân ga đạp tối đa, vèo một tiếng, đã không thấy bóng dáng chiếc Porsche nữa. Bác sĩ vốn định không giữ lại đứa bé, nhưng bây giờ còn một chút hi vọng, đứa bé cũng là một sinh mạng, vẫn phải hết sức giữ đứa bé lại thôi.

Bác sĩ cẩn thận rạch cửa âm đạo của Lâm Thiển Tuyết lớn hơn chút nữa, đứa bé bị kẹt chỗ đó, phải như vậy mới được. Sau đó cẩn thận kéo đứa bé xuống dưới, toàn bộ động tác đều vô cùng nhẹ nhàng, xương của trẻ sơ sinh mềm như vậy giòn như vậy, hơi đụng phải sẽ gãy ngay. Chân của đứa trẻ ra trước tiên, tay bị kẹt ở bên trong. Nếu xử lý không thích hợp, tay của đứa bé sẽ bị tàn phế. Còn phải nắm chắc thời gian, không chỉ bởi vì mất máu, mà bởi vì trong bụng sản phụ đã không thể cung cấp đủ dưỡng khí cho đứa bé nữa.

Bác sĩ mồ hôi không ngừng tuôn ra, y tá nghiêm chỉnh thành thạo lau mồ hôi cho bác sĩ để tránh mồ hôi chảy vào trong mắt bác sĩ, khiến tầm mắt anh ta bị mờ hồ, quấy nhiễu tiến trình giải phẫu. Mộ Trường Phong cùng Từ Du Mạn mồ hôi cũng không ngừng toát ra, nhưng bọn họ không tốt số như bác sĩ, phải tự mình lau.

Bộ đồ khử trùng trên người Mộ Trường Phong đã bị ướt đầm mồ hôi, Từ Du Mạn còn đỡ hơn một chút. Ít nhất chỗ vết thương được băng bó cũng không bị ướt nhẹp. Lâm Thiển Tuyết có thể là bị rạch xuống một đường nên bị đau mà tỉnh lại, mở mắt ra đã nhìn thấy Mộ Trường Phong bên cạnh.

“Phong.” Mặc dù Lâm Thiển Tuyết mang mặt nạ thở oxy, thanh âm cũng rất nhỏ nhưng Mộ Trường Phong vẫn nghe được lời nói của cô, liền nắm thật chặt tay của cô.

“Tuyết Tuyết đừng sợ, anh ở đây, không có việc gì.”

“Ừ.” Lâm Thiển Tuyết khẽ cười, trong tiếng cười tràn đầy hạnh phúc thỏa mãn.

“Tuyết Tuyết, em nhất định phải chịu đựng.”

“Ừ.”

“Tuyết Tuyết.”

“Ừ.”

“Chờ em bình phục, chúng ta trở về kết hôn nhé.”

“Ừ.”

“Em đồng ý rồi?” Mộ Trường Phong mừng rỡ như điên.

“Ừ.” Lâm Thiển Tuyết tắt cả lời đối thoại đều chỉ có một chữ, đó chính là ‘ừ’. Nếu là bình thường, sợ rằng còn có người hiểu lầm Lâm Thiển Tuyết chỉ biết nói ‘ừ’ đấy. Mộ Trường Phong xoa mái tóc của Lâm Thiển Tuyết:

“Tuyết Tuyết.”

“Hả?”

“Anh yêu em.”

Từ Du Mạn yên lặng ở bên cạnh nhìn một màn đẹp nhất trên thế giới, đẹp đẽ như vậy, là ai cũng không mong muốn bị quấy rầy. Thế mà lại có người tới quấy rầy, hơn nữa sự quấy rầy khiến bọn họ không có lời nào để nói.

“Khoa phụ sản, lầu hai phòng giải phẫu.” Từ Du Mạn nhìn điện thoại gọi tới, điện thoại vừa kết nối, cô nói một câu liền cúp máy.

Từ Du Mạn vừa mới cúp điện thoại, chỉ thấy sắc mặt của Mộ Trường Phong chợt thay đổi, chỉ thấy Lâm Thiển Tuyết lần nữa nhắm mắt lại.

“Tuyết Tuyết, Tuyết Tuyết!” Lúc này Mộ Trường Phong giống như dã thú gào thét, không ngừng lay người Lâm Thiển Tuyết. Từ Du Mạn không nhịn được rơi lệ. Chẳng lẽ chị Tuyết chị ấy...

Bác sĩ nghiêm mặt nói một câu với Mộ Trường Phong đang phát điên, Mộ Trường Phong lập tức yên tĩnh trở lại, “Cô ấy còn chưa chết, anh lại lay nữa thì thật sự sẽ chết.”

Mộ Trường Phong giống như ngẩn ra, ngây ngốc buông tay của mình ra, ánh mắt dừng lại ở trên tay một lát, sau đó dùng sức tát vào mặt mình. Anh vừa là làm cái gì vậy? Thiếu chút nữa làm hại Tuyết Tuyết. Lúc Âu Dương Nhất Phàm tới được cửa phòng mổ, đứa bé đã ra rồi, bác sĩ đang ôm cho y tá.

Lâm Thiển Tuyết vẫn hôn mê, trên người đắp chăn xong, đôi mắt của Mộ Trường Phong chớp cũng không chớp nhìn Lâm Thiển Tuyết. Từ Du Mạn nhìn thấy Âu Dương Nhất Phàm tới, ra hiệu cho Âu Dương Nhất Phàm mặc đồ khử trùng vào. Cuối cùng bộ đồ khử trùng cũng được mặc vào trên người của Âu Dương Nhất Phàm. Lúc Từ Du Mạn bắt đầu đi vào cũng không mặc, mới vừa đi vào thì y tá mặc vào cho bọn họ.

Bịch máu 400CC của Từ Du Mạn đã thấy đáy rồi, Âu Dương Nhất Phàm không cần suy nghĩ cũng biết mình tới làm cái gì, có thể là một người có nhóm máu RH âm tính. Âu Dương Nhất Phàm cuộn ống tay áo lên, dụi dụi nói với y tá: “Muốn bao nhiêu lấy đi.”

Y tá bị choáng bởi nụ cười của Âu Dương Nhất Phàm, cho đến khi Từ Du Mạn chọc cô ta một cái mới hồi hồn, đỏ mặt, lấy máu cho Âu Dương Nhất Phàm.

Từ Du Mạn hơi né tránh ánh mắt nóng bỏng không hề che giấu mà Âu Dương Nhất Phàm đang phóng tới. Ánh mắt của anh ta quá trực tiếp khiến cô không thể tránh được. Nếu không phải tình huống thật sự hiểm nghèo, Từ Du Mạn dù thế nào cũng không liên lạc lại với Âu Dương Nhất Phàm. Nhưng thật may mắn cô không xóa số điện thoại của Âu Dương Nhất Phàm, nếu không hiện tại liệu thật không có biện pháp. Mặc kệ lúc trước cô cùng Âu Dương Nhất Phàm từng có cái gì, ít nhất Âu Dương Nhất Phàm bởi vì một cuộc điện thoại của cô mà tới rồi, cô cũng không thể nào mặt lạnh với đối phương. Từ Du Mạn nghĩ đến chuyện lúc trước, cô càng không thể nào vui vẻ chào đón, cô không làm được.

Mộ Trường Phong làm sao có thể không nhìn ra giữa Từ Du Mạn cùng Âu Dương Nhất Phàm có bí mật gì đó, nhưng mà bây giờ anh đâu còn tâm tư đi trông nom Mạn Mạn, anh phải tập trung tinh thần trên người Lâm Thiển Tuyết.

Chương 68.5

Thời gian từng phút một trôi qua, thấy bác sĩ lộ ra nụ cười vui mừng, Mộ Trường Phong mới thở phào nhẹ nhõm:

“Tuyết Tuyết, bà xã yêu quý, em thật lợi hại.”

Mộ Trường Phong khẽ hôn lên trán Lâm Thiển Tuyết, đi theo giường bệnh của Lâm Thiển Tuyết tới phòng bệnh. Từ Du Mạn tự mình đẩy xe lăn, còn chưa di chuyển, Âu Dương Nhất Phàm liền tự động đi tới gần đẩy xe lăn cho cô. Từ Du Mạn dĩ nhiên không đồng ý, mới ra khỏi phòng giải phẫu, cô liền đẩy tay của Âu Dương Nhất Phàm ra, khách khí đồng thời cũng lạnh lùng nói:

“Chuyện hôm nay cảm ơn anh. Tôi sẽ theo giá thị trường mà trả tiền áu anh đã truyền hôm nay.”

Âu Dương Nhất Phàm cười khở, lời nói của Mạn Mạn thật là tuyệt tình. Là trừng phạt sai lầm lần đó của hần sao? Hai năm không để ý tới hần, cũng đã là trừng phạt lớn nhất đối với hần rồi. Tiền? Không biết khi Mạn Mạn biết được bởi vì một cuộc điện thoại của cô mà khiến hần mất đi một bản hợp đồng cả trăm triệu thì cô sẽ làm thế nào? Âu Dương Nhất Phàm trong lòng chợt toát ra một ý niệm như vậy, nhưng rất nhanh đã bị xua tan mất.

“Mạn Mạn...” Âu Dương Nhất Phàm đã từng nghĩ tới, nếu như Mạn Mạn bằng lòng gặp hần, hần sẽ nói như thế nào?? Hần đã nghĩ rất nhiều rất nhiều lời muốn nói, nhưng khi hần gặp phải sự lạnh lùng vô tình của cô, hầu như toàn bộ lý trí của hần biến mất không còn, hần tài giỏi thế nhưng không biết nói gì? Có, trừ khổ sở vẫn là khổ sở.

Nhưng hần có thể làm gì đây? Lúc trước hần đã làm tổn thương Mạn Mạn nên Mạn Mạn cự tuyệt hần bước vào thế giới của cô. Lần này có thể sẽ là bước ngoặt tốt cho hần và Mạn Mạn, hần nhất định không thể bỏ qua nữa.

“Âu Dương tiên sinh, chúng ta hình như không thân thiết đến mức đó chứ? Xin gọi tôi là Từ tiểu thư.”

Hiển nhiên, lời nói của Từ Du Mạn lần nữa đã kích Âu Dương Nhất Phàm. Sắc mặt hơi trở lại bình thường sau khi vừa rút một lượng máu lớn, thêm hai câu nói của cô trở nên tái nhợt.

“Mạn Mạn, nhất định phải như vậy sao?”

“Nếu không thì sao? Tôi đã nói rồi, từ đó về sau là người lạ.”

“Mạn Mạn, thật xin lỗi, lần đó anh thật sự là không cố ý, anh uống say mới có thể như vậy.”

Âu Dương Nhất Phàm cố gắng muốn giải thích, nhưng những lời hần nói ra chỉ có hần mới biết lời giải thích của chính mình lại yếu ớt vô lực, ngay cả chính hần cũng không tin. Quả nhiên, Từ Du Mạn nghe Âu Dương Nhất Phàm nói xong liền cười lạnh một tiếng:

“Trên thế giới này đáng thương nhất chính là rượu, đàn ông luôn dùng rượu để che giấu sai lầm của mình. Sau khi làm xong, đem mọi thứ cuối cùng toàn bộ đổ lỗi cho rượu.”

Khi đó cô tin tưởng hẳn cỡ nào, hình như hẳn là người thứ hai khiến cô tin tưởng như vậy, lại nhẫn tâm phá vỡ sự tin tưởng của cô.

“Mạn Mạn, anh sẽ chịu trách nhiệm. Anh sẽ cưới em.” Âu Dương Nhất Phàm vội vàng muốn biểu đạt lập trường của mình, anh sẽ cưới Mạn Mạn, anh phát điên vì muốn kết hôn với cô.

“A, chịu trách nhiệm? Cưới? Mấy chữ này buồn cười cỡ nào. Âu Dương tiên sinh, những thứ này tôi đều không cần, chỉ xin anh vài chục năm tới đều giống như hai năm qua, vĩnh viễn đừng xuất hiện ở trước mặt tôi.”

“Mạn Mạn, em sao lại nhẫn tâm như vậy?” Âu Dương Nhất Phàm không tin, bước chân có chút chênh vênh.

“Tôi cho tới bây giờ đều là người nhẫn tâm như vậy, không phải sao? Hai năm trước anh nên biết tôi nhẫn tâm rồi chứ.”

“Mạn Mạn, tóm lại, lần này em đã gọi điện thoại cho anh, anh gặp được em lần nữa, liền sẽ không giống như hai năm trước dễ dàng rời đi như vậy.” Âu Dương Nhất Phàm kiên định nói.

Có Trời mới biết, lúc trước hẳn đồng ý với Mạn Mạn vĩnh viễn không xuất hiện trước mặt cô, cuối cùng hẳn hối hận cỡ nào. Có Trời mới biết, hai năm qua hẳn nhớ cô bao nhiêu, mỗi lần ở trong bóng tối len lén nhìn cô, thấy cô khổ cực như vậy hẳn đau lòng cỡ nào. Thấy Mạn Mạn đối với bạn trai tốt như vậy, hẳn ghen tỵ cỡ nào. Thấy Mạn Mạn bị vứt bỏ, hẳn phần nộ bao nhiêu, rất muốn ôm Mạn Mạn lúc ấy đang ngửa đầu nhìn trời không để cho nước mắt chảy ra vào trong ngực. Hẳn hối hận, hối hận vì đã đồng ý với cô. Hôm nay, Mạn Mạn chủ động tìm tới hẳn, như vậy, hẳn tuyệt đối không buông tay nữa.

Âu Dương Nhất Phàm không muốn để cho Từ Du Mạn quá mức chán ghét hẳn, hẳn không thể dồn ép quá mức, nếu không sẽ hù dọa cô chạy mất. Âu Dương Nhất Phàm cố gắng để ỉnh bình tĩnh, là người giỏi xoay sở trên thương trường, chút năng lực này vẫn phải có. Âu Dương Nhất Phàm khôi phục tỉnh táo rất nhanh. Ở trước mặt Mạn Mạn, hẳn luôn quên nguy trang: “Một mình em có thể được sao?”

“Ai nói tôi chỉ có một mình?” Âu Dương Nhất Phàm lúc này mới theo ánh mắt của Từ Du Mạn nhìn sang. Vốn tưởng là một người đàn ông còn khiến hẳn khấn trương một phen thì ra lại là một cô gái. Cũng đúng, Mạn Mạn không phải đã chia tay với cái người tên là Tả gì đó rồi sao, hiện tại đào đâu ra đàn ông chứ.

Không đúng, có. Mới vừa rồi trong phòng giải phẫu có một Mộ Trường Phong, vốn đang tưởng hẳn là tình địch, nhưng người mù cũng có thể nhìn ra Mộ Trường Phong rất yêu người phụ nữ xinh đẹp trên giường bệnh.

Còn có ba người nữa là Dương Kiệt, thầy giáo của Mạn Mạn – Cố Uyên, còn có cái cậu học sinh kia, nhưng mà hình như đều bị Mạn Mạn từ chối rồi. Hẳn là đàn ông, không khó để nhìn ra Cố Uyên có tình cảm với Mạn Mạn. Ánh mắt của Cố Uyên nhìn cô với ánh mắt hẳn nhìn cô giống nhau như đúc.

Xem ra, hẳn phải nắm chắc thời gian. Bởi vì chuyện hợp đồng bận rộn một tháng, nên một tháng qua không nhìn thấy Mạn Mạn, hẳn cũng không biết một tháng này đã xảy ra chuyện gì. Vốn định làm xong hợp đồng này liền đi hỏi Văn Huy, hẳn nhờ Văn Huy giúp nghe ngóng mọi động thái của Mạn Mạn. Không ngờ lúc gần xong hợp đồng lại nhận được điện thoại của cô.

Trong thời gian một tháng, Âu Dương Nhất Phàm căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì? Chân của cô thế nào lại bị thương? Xem ra, hẳn phải trở về hỏi Văn Huy cho rõ một chút, hẳn không phải yêu cầu tên kia bảo vệ tốt Mạn Mạn sao!

Lúc Chương Xuyên thấy Âu Dương Nhất Phàm sau lưng Từ Du Mạn, trong mắt thoáng qua một tia sáng. Từ Du Mạn biết là Chương Xuyên lại háo sắc nữa rồi:

“Mạn Mạn, thầy Cố bảo tớ tới đón cậu.” Vốn là nói với Từ Du Mạn, nhưng ánh mắt của Chương Xuyên giống như chỉ để ý đến Âu Dương Nhất Phàm, dời đi không được.

Vốn là Chương Xuyên còn có chút buồn bực tại sao người ra ngoài đón Mạn Mạn lại là cô mà không phải Văn Xảo, tất cả oán trách sau khi nhìn thấy Âu Dương Nhất Phàm thì toàn bộ đều biến mất hầu như không còn. Thấy Cố rất đẹp trai nhưng cô cũng nhìn lâu rồi, chung quy thị giác sẽ mệt nhọc. Có thể nhìn trai đẹp

chưa từng gặp qua, dĩ nhiên tốt hơn rồi. Chương Xuyên hiện tại tin chắc, chỉ cần đi theo bên cạnh Mạn Mạn thì không lo không có trai đẹp để nhìn.

Thầy Cổ? Là Cổ Uyên ư? Âu Dương Nhất Phàm nghe được lời nói của Chương Xuyên liền cau mày, cúi đầu nhìn Mạn Mạn. Mạn Mạn không hề lạnh lùng xa cách với cô gái kia, mà thay vào đó là nụ cười ầm ập.

Âu Dương Nhất Phàm ghen tị đến phát điên, thời gian một tháng rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hẳn chính là nhớ rõ thái độ của Mạn Mạn đối với Cổ Uyên cũng là không để ý không quan tâm mà, làm sao lại thay đổi nhanh như vậy? Trong vòng một tháng này, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Hẳn không thể nào hỏi Mạn Mạn, cô cũng sẽ không nói cho hắn biết, cho nên hắn muốn biết thì phải đi về hỏi Văn Huy. Nói đến đây, hắn mới nhớ ra là hình như hơn một tuần lễ không nhìn thấy Văn Huy rồi.

“Đã có người đến đón em rồi, vậy anh rời đi trước.” Bóng lưng của Âu Dương Nhất Phàm rất cô đơn.

Chương Xuyên bĩu môi: “Mạn Mạn, đó là ai thế? Sao bên cạnh cậu luôn có nhiều trai đẹp như vậy?” Chương Xuyên ghen tị nói. Ông trời quá không công bằng, tại sao không cho cô một soái ca chứ?

“Người không quen biết.” Từ Du Mạn lạnh nhạt nói.

68. Chương 69

Chương Xuyên cùng Từ Du Mạn học cùng lớp hơn hai năm rồi, biết rõ tính cách của Từ Du Mạn nên không hỏi nữa. Có điều trong lòng vẫn là bất mãn, rõ ràng có quen biết, nếu không anh ta làm sao có thể gọi Mạn Mạn thân mật như vậy? Hừ, có thầy Cổ còn chưa đủ, quen biết soái ca mà cũng không giới thiệu một chút.

“Thầy Cổ không phải bảo cậu dẫn tớ về sao?” Từ Du Mạn nhắc nhở.

Lúc quay trở lại phòng bệnh, bạn cùng lớp cũng đã đi về hết, chỉ còn Văn Xảo cùng Cổ Uyên ở trong phòng bệnh. Chương Xuyên thấy trong lòng ngứa ngáy ả, sao không phải là cô và thầy Cổ ở một mình với nhau.

“Cám ơn các em đến thăm chúng tôi, nhưng xin nghỉ quá lâu cũng không tốt.” Cổ Uyên với tư cách là thầy giáo tốt bụng dạy bảo học trò. Chỉ có Từ Du Mạn mới biết Cổ Uyên đến cùng phúc hắc cỡ nào.

“Vậy thầy Cổ, chúng em trở về đi học đây ạ.”

“Thầy Cổ sớm khỏe lại nhé ạ.” Nói xong, hai nha đầu vô lương tâm ngay cả liếc cũng không liếc nhìn Từ Du Mạn một cái liền rời đi.

Từ Du Mạn ai oán nhìn Cổ Uyên: “Đều tại anh, phá hư tình cảm giữa em với bạn học. Hừ.” Chính là dùng Mỹ Nam Kế!

Cổ Uyên không phản bác Từ Du Mạn cố tình gây sự, dịu dàng nói: “Rút không ít máu phải không? Mau nằm xuống nghỉ ngơi một lát đi.”

Vốn bọn họ đều ở trong phòng, chợt một người đàn ông đi vào trong căn phòng đang đông đúc, vô cùng sốt ruột bắt lấy từng học sinh đều hỏi có phải nhóm máu RH âm tính hay không? Mấy học sinh nhát gan còn bị hù ngã. Từ Du Mạn từ máy tính chợt ngẩng đầu lên: “Tôi phải.”

Sau đó bởi vì Từ Du Mạn đi đứng có chút không tiện, người kia muốn ôm Từ Du Mạn đi. Chuyện cười, anh làm sao có thể để người đàn ông khác ôm Mạn Mạn của anh chứ? Cho nên dùng một cái xe lăn để đưa cô đi. Từ Du Mạn bị rút nhiều máu như vậy, Cổ Uyên rất đau lòng. Đặc biệt là thấy cô sau khi trở về sắc mặt tái nhợt.

“Ừ.” Từ Du Mạn yên lặng bò lên trên giường của mình nằm xuống, rất nhanh liền ngủ mất rồi.

Xem ra, cô quả thật rất mệt mỏi. Từ Du Mạn bị đói mà tỉnh. Tỉnh lại, vừa đứng lúc nhìn thấy Thẩm Mặc Dư, Trương Chương Việt và Yến Trầm Phong đều ở đây, trên bàn bên cạnh còn có cháo gà. Là phần cho hai người. Thầy Cổ còn chưa ăn sao? Cổ Uyên là người đầu tiên phát hiện Từ Du Mạn đã tỉnh rồi:

“Mạn Mạn tỉnh ngủ rồi, vậy tới đây dứt anh ăn cháo đi.”

Cố Uyên vừa nói, tất cả mọi người đều chú ý tới Từ Du Mạn : “Vừa rồi lúc em chưa tỉnh, sao anh không ăn?” Cô cũng đói bụng đấy.

“Tay anh đau quá.”

“Tất cả mọi người đều ở đây.” Từ Du Mạn còn đặc biệt đảo mắt quét qua người Thẩm Mặc Dư, Trương Chương Việt, cùng Yến Trầm Phong. Xem ra hẳn là đã nói rõ ràng rồi, nếu không sẽ không hài hòa như vậy cùng nhau đứng ở đây.

Yến Trầm Phong là người đầu tiên nói : “Uyen nói đàn ông tay chân vụng về, sợ chúng tôi đút cho cậu ấy lại đút vào trong lỗ mũi cậu ấy.”

“Phốc...” Từ Du Mạn nhìn về phía đương sự Cố Uyên, Cố Uyên không lấy làm hổ thẹn ngược lại còn cho rằng quang vinh mà cười, giống như thừa nhận đúng là anh nói, không sai. Hơn nữa, Cố Uyên còn nói tiếp: “A Dư ngược lại là nữ, nhưng để một cô gái khác đút cho anh ăn, anh sợ em ghen.”

“Thôi đi, em ghen cái gì chứ?”

“Anh muốn ăn cháo gà.” Cố Uyên chuyển đề tài rất đúng lúc.

“Không được! Em cũng đói rồi, em cũng muốn ăn.”

“Anh có nói là không cho em ăn đâu, vốn là chuẩn bị phần cho hai người mà.” Cố Uyên cười nói.

“Em là nói em rất đói bụng, không có tinh lực phục vụ đại gia nhà anh.”

“Vậy chúng ta vẫn nên mỗi người một thìa đi?” Từ Du Mạn không nhìn thấy giảo hoạt trong mắt của Cố Uyên .

“Không được.”

“Tại sao? Bọn họ không phải đều có thể sao?” Nếu như không biết Cố Uyên, nhất định sẽ bị ánh mắt đơn thuần đáng yêu của anh mê đảo. Cố Uyên không đi làm diễn viên thật rất đáng tiếc.

“Không giống nhau.”

“Có cái gì không giống nhau, vậy...” Cố Uyên ngay lúc Từ Du Mạn trừng mắt liền yên tĩnh lại.

“Nếu không, em ăn trước đi rồi đút cho anh sau! Dù sao thân thể của anh tốt, không sợ ăn đồ lạnh.” Chiêu này của anh gọi là lấy lui làm tiến.

“Vậy còn được.” Từ Du Mạn hài lòng ôm cháo gà bắt đầu ăn, động tác đó khiến Cố Uyên tròn mắt. Theo lẽ thường không phải Mạn Mạn nên đau lòng nói : “Nếu không thì mỗi người một miếng đi, vậy đều có thể ăn nóng.” Tại sao lại như vậy? Không giống như anh dự tính.

Từ Du Mạn nhân cơ hội ăn cháo, dùng cái bát che lại khuôn mặt của mình. Khuôn mặt bị cái bát che khuất tràn đầy biểu cảm vui mừng vì thực hiện được mưu kế. Chẳng qua Từ Du Mạn vì tức giận Cố Uyên. Anh vẫn còn đang dưỡng thương, dĩ nhiên không thể ăn đồ lạnh.

Từ Du Mạn múc một muỗng cháo gà cho Cố Uyên, anh nhìn cô mắt cũng không chớp mà ăn cháo gà.

“Vui vẻ như vậy sao, không sợ bên trong có gì sao?”

“Không sợ, đồ ăn do Trầm Phong mang tới, Mạn Mạn cũng ăn, làm sao có thể có thứ gì. Cho dù có, Mạn Mạn tự tay đút cho, độc được anh cũng ăn như thường. Không sợ.” Cố Uyên dụ dỗ nói xong, đồng thời còn vươn chiếc lưỡi mềm mại liếm cái thìa. Động tác bất ngờ của anh khiến tay cô run lên một cái, thiếu chút nữa cái thìa liền rơi xuống rồi.

Cố Uyên được như ý, cười một tiếng, “tốt bụng” nhắc nhở: “Coi chừng một chút.”

Ánh mắt Từ Du Mạn nhìn Cố Uyên là xem thường trắng trợn : “Còn không phải đều tại anh sao!”

“Mị lực của anh lớn.”

“Không biết xấu hổ, cuồng tự luyện.” Từ Du Mạn mặt đỏ tới mang tai nhìn tới đám người A Dư vẫn đang nhìn chăm chăm vào hai người bọn họ.

“Ha ha, hai người cứ tiếp tục, chúng tớ rời đi trước.” Ba người rất ăn ý đi ra khỏi phòng bệnh. Trước khi đi, Yến Trầm Phong còn đứng ở cửa nháy mắt với hai người họ.

“Xem đi, đều là tại anh.”

“Đó là năng lực tự kiểm chế của em không mạnh.”

Hừ, Từ Du Mạn kiêu ngạo mà ngẩng đầu lên : “VẬY anh tự mình ăn đi, em không dứt nữa.”

Cố Uyên khước miệng giật giật : “Mạn Mạn, anh sai rồi.”

“Anh sai ở chỗ nào?”

“Anh không nên trêu chọc em.”

“Còn gì nữa không?”

“Không nên muốn em dùng miệng dứt anh ăn.”

Oang, Từ Du Mạn lập tức đỏ mặt đến tận mang tai : “Này anh nói bậy cái gì đó.”

“Anh không nói lung tung, anh chỉ nói thật.” Từ Du Mạn kịp thời dứt cháo gà vào trong miệng anh, muốn chặn lại cái miệng của anh!

Chương 69.2

Lần này người tới lại là Mộ Trường Phong. Từ Du Mạn nhìn Mộ Trường Phong cặp mắt tràn đầy tia máu, vẻ mặt mệt mỏi mới vừa tiến vào: “Sao anh lại tới đây?”

Đồng thời, Cố Uyên cũng cực kỳ ăn ý nói một câu “Sao anh lại tới đây?” giống Từ Du Mạn. Hai câu có ý khác nhau, câu hỏi của Từ Du Mạn là mang theo lo lắng quan tâm. Làm sao anh lại tới đây? Sao không chăm sóc chị Tuyết hoặc là nghỉ ngơi đi? Mà câu hỏi của Cố Uyên lại mang theo mùi vị ê ẩm, tại sao anh ta muốn đến? Hơn nữa còn quấy rầy thể giới của hai người bọn họ.

Mộ Trường Phong cũng không để ý tới Cố Uyên vẫn luôn không có thiện cảm với mình, đi thẳng tới trước mặt Từ Du Mạn : “Thật xin lỗi, bởi vì Tuyết Tuyết sắp sinh, cho nên, không chăm sóc tốt cho em, hại em bị thương.”

“Nói xin lỗi gì chứ, vết thương của tôi cũng không phải do anh làm hại.”

“Anh không trông nom em tốt, để cho em bị người ta bắt cóc.”

“Anh không có trách nhiệm nghĩa vụ chăm sóc cho tôi.” Giọng của Từ Du Mạn thật bình tĩnh, nhưng trong lòng cũng không bình tĩnh như vẻ bề ngoài.

Chẳng lẽ, Mộ Trường Phong biết thân phận của cô rồi sao? Nếu không dù cô là bạn của chị Tuyết, Mộ Trường Phong cũng không thể lại nói lời này, “...”

Mộ Trường Phong lúc này mới nhìn về phía Cố Uyên cả người bị thương, đều được băng bó bằng băng gạc, khinh thường chê cười : “Anh chỉ có chút bản lĩnh như vậy thôi sao?”

Cố Uyên nghe Mộ Trường Phong nói, có chút buồn bã. Đúng vậy, anh không bảo vệ tốt cho Mạn Mạn, khiến Mạn Mạn bị thương. Nhưng Từ Du Mạn mặc kệ, người khác không biết, nhưng cô biết Cố Uyên đã trải qua chuyện gì. Vậy cũng không thể nói Cố Uyên không có bản lĩnh.

“Sao anh lại nói chuyện với thầy Cố như vậy? Tôi không cần anh quan tâm.” Từ Du Mạn cũng không suy nghĩ qua liền nói ra lời bảo vệ Cố Uyên. Thì ra cô quan tâm đến Cố Uyên đã không còn là một chút xíu nữa.

Mộ Trường Phong rất tổn thương, Cố Uyên rất hả hê. Mạn Mạn của anh bảo vệ anh như vậy, chẳng lẽ không đáng để vui mừng sao?

“Mạn Mạn...” Từ Du Mạn cũng cảm thấy lời của mình hơi quá đáng, sự tổn thương của Mộ Trường Phong cô cũng nhìn thấy trong mắt, giọng nói không khỏi bình tĩnh hơn nhiều:

“Mộ Trường Phong, ngoại trừ chị Tuyết, giữa chúng ta một chút quan hệ cũng không có. Anh không cần thiết phải đối với tôi như vậy.”

Xem ra anh ta thật sự biết thân phận thật của cô rồi, về phần anh ta làm sao biết, cô không muốn hỏi. Người của Mộ gia, cô thật sự không muốn có quá nhiều tiếp xúc. Hơn nữa, anh ta cũng không cảm thấy lời của mình buồn cười cỡ nào sao? Nếu như muốn trông nom, tại sao 12 năm trước lại bỏ mặc. Cô còn nhớ rõ ràng ngày đó của 12 năm trước, Mộ Trường Phong đối với cô thế nào. Hiện tại, đây coi là cái gì?

“Khi đó là anh không hiểu chuyện, hiện tại nếu anh tìm được em rồi thì không thể mặc kệ em.”

“Người phụ nữ kia cũng không trông nom, anh cảm thấy có cần thiết không?”

“Mộ tiên sinh, hiện tại tâm tình của Mạn Mạn có chút không ổn, anh đi ra ngoài trước đi.” Nghe qua là Cố Uyên đoán ngay là người đàn ông này cũng không phải tình địch của anh, ngược lại có quan hệ gì đó với Mạn Mạn. Người phụ nữ mà Mạn Mạn nói là ai? Anh ở nước Anh 12 năm, mặc dù tìm người giúp đỡ chú ý tới Mạn Mạn, nhưng cũng không thể hiểu toàn bộ. Không đúng, Mạn Mạn nói 12 năm trước bỏ mặc cô... Mộ Trường Phong, họ Mộ... Cố Uyên chợt cười cười, thì ra là như vậy. Khó trách Mạn Mạn sẽ nói như vậy, khó trách Mạn Mạn luôn không nóng không lạnh với Mộ Trường Phong.

Cố Uyên sẽ không ngu đến mức để Mạn Mạn cùng người phụ nữ kia làm hòa với nhau, mặc dù đó là mẹ của Mạn Mạn thì thế nào? Dù sao bà ta đã bỏ rơi Mạn Mạn lúc cô chỉ mới 7 tuổi mà. Cố Uyên không khỏi hồi tưởng lại lần đầu tiên gặp Mạn Mạn.

Mộ Trường Phong cũng không hiểu rõ là thế nào, trong khoảng thời gian anh biết Mạn Mạn, cô đã dần dần tiếp nhận anh, sao bỗng nhiên thái độ đối với anh lại giống như lần đầu tiên gặp mặt vậy? Mộ Trường Phong nghĩ không thông.

Thật ra thì nguyên nhân rất đơn giản. Lúc đầu Mạn Mạn đối với anh ta như vậy là bởi vì thân phận của anh ta. Sau đó tiếp xúc một thời gian dài, cô dần dần tiếp nhận anh ta, hơn nữa coi anh ta là bạn, đó là bởi vì Mạn Mạn cũng không biết rằng anh ta đã biết quan hệ của hai người, cho nên Mạn Mạn không chú ý đến thân phận của anh ta, mới chấp nhận anh ta. Hiện tại, cô đã biết anh ta biết thân phận của cô, hơn nữa biết nguyên nhân anh ta đối tốt với cô, nếu muốn cô chấp nhận, vậy thì càng khó.

Cố Uyên nói không sai, hiện tại anh ở chỗ này, dường như có hiệu quả hoàn toàn ngược lại. Mộ Trường Phong thất bại nói : “Vậy anh đi chăm sóc Tuyết Tuyết, em tự chăm sóc tốt ỉn.” Không nhận được lời đáp của Từ Du Mạn, Mộ Trường Phong cô đơn rời đi, đóng cửa lại.

Đây là lần thứ hai trong hôm nay cô nhìn thấy loại bóng lưng cô đơn như vậy. Từ Du Mạn nhìn cửa phòng đóng chặt, lẩm bẩm nói : “Em không phải quá vô tình chứ?”

Cố Uyên đưa tay nắm tay Từ Du Mạn, bình thường lúc này tay của anh mới có thể động: “Không phải, Mạn Mạn của anh là Mạn Mạn tốt nhất, thiện lương nhất trên thế giới.”

Sự khó chịu trong lòng Mạn Mạn, anh có thể hiểu. Anh có thể hoàn toàn cảm nhận được cảm thụ của Mạn Mạn, đau khổ như vậy.

“Ha ha, em mới không tốt đấy. Anh xem, anh vì em đều giữ mình trong sạch, ngay cả một lần yêu đương cũng chưa từng có, mà em...”

Cố Uyên dùng bàn tay còn quần băng gạc chặn lại lời kể tiếp mà Từ Du Mạn muốn nói. Cô kéo tay của anh xuống, mặc kệ anh sẽ nghĩ sao, cô vẫn phải nói.

Hôm nay thấy Âu Dương Nhất Phàm, cô mới hồi tưởng lại quá khứ không chịu nổi kia. Mặc kệ Cố Uyên nghe xong có còn muốn ở bên cạnh cô hay không, dù sao cô không muốn lừa gạt anh. “Hãy nghe em nói. Em từng có một bạn trai.”

Cố Uyên mơ hồ biết Từ Du Mạn muốn nói gì, căng thẳng trong lòng. Ngay sau đó lại nghĩ Mạn Mạn muốn nói cho anh biết, chứng minh trong lòng Mạn Mạn có anh, không muốn lừa gạt giấu giếm anh, anh mới yên tâm nghe Mạn Mạn nói chuyện giữa cô và bạn trai của cô. Mặc dù trong lòng dấm chua đang tuôn ra, anh đang ghen ghét đến phát điên.

“Thật ra trước khi em với Tả Minh lui tới, em đã sớm quen biết một người đàn ông khác. Anh ta đối với em rất tốt, em vẫn coi anh như người anh trai đáng tin cậy nhất. Em gần như cái gì cũng nói cho anh ta biết, ngay cả việc em kết giao với bạn trai. Nhưng anh ta lại phụ sự tin tưởng của em, sau khi em nói cho anh ta biết, anh ta đã... làm ra chuyện như vậy đối với em.”

Nghe tới đây, trong lòng Cố Uyên giống như dãi sông lấp biển, dường như có người cầm dao từng điểm từng nhát từng nhát khoét vào tim anh. Đau. Đau vô cùng. Âu Dương Nhất Phàm, Cố Uyên hung hăng nhớ kỹ cái tên này. Tại sao anh không biết về sự tồn tại của Âu Dương Nhất Phàm? Tả Minh có thể nói là ngoài ý muốn, hơn nữa là bạn học trước kia của Mạn Mạn, Thương Lan không chú ý tới là bình thường. Nhưng nghe giọng điệu của Mạn Mạn, thời gian tên Âu Dương Nhất Phàm đó tiếp xúc với Mạn Mạn vẫn không hề ngắn, Thương Lan không thể nào một chút cũng không biết.

“Em dùng cái chết để uy hiếp hần, không cho phép hần lại xuất hiện trước mặt em. Cũng may hần có vẻ giữ chữ tín, quả nhiên hai năm qua, không hề xuất hiện. Em không nói cho Tả Minh về người bạn trai kia của em. Em chưa bao giờ cho phép Tả Minh đụng vào mình, cho nên mới kiên trì được thời gian một năm, hần liền có quan hệ với cô gái khác, bỏ rơi em.”

Từ Du Mạn nói rất đơn giản, nhưng Cố Uyên lại biết trong lúc này Mạn Mạn đến cùng đã trải qua cái gì, Mạn Mạn của anh vì sao luôn làm cho người ta đau lòng như vậy.

Từ Du Mạn có chút trốn tránh, không dám nhìn về mặt của Cố Uyên. Cô sợ từ trong mắt anh nhìn thấy sự xa cách, nhìn thấy sự khinh thường: “Em bần như vậy, em... ”

Cố Uyên ôm lấy cổ của Từ Du Mạn, kéo cô thấp xuống dưới. Từ Du Mạn không phòng bị, lập tức kéo xuống đè lên trên người anh, tay vừa vặn đụng phải vết thương của anh. Cố Uyên không để ý cơn đau trên vết thương, so với nỗi đau trong lòng anh, thật sự kém hơn rất nhiều. Cố Uyên hôn cô thật sâu, giống như mưa to gió lớn, đoạt lấy Từ Du Mạn.

Cố Uyên dùng sức mút đôi môi đỏ mọng của Từ Du Mạn, khàn khàn cắn cánh môi của cô. Môi bị cắn phá, máu tươi đỏ thắm tràn ngập nơi hai đôi môi chặt chẽ dán sát hòa làm một. Mùi tanh của máu tươi hòa vào trong hơi thở của hai người, kích thích thần kinh lẫn nhau.

Từ Du Mạn lặng lẽ chịu đựng từng đợt từng đợt gặm cắn không chút kiêng kỵ của Cố Uyên. Xem nhẹ sự đau đớn trên cánh môi, xem nhẹ sự tê dại cánh môi, chủ động đáp lại nụ hôn giống như dã thú của anh. Gắn bó như môi với răng. Thật lâu Cố Uyên mới dừng lại trận xâm lược này, dịu dàng, khẽ liếm đôi môi sưng đỏ của cô, hôn nhẹ lên đó.

Từ Du Mạn mở mắt ra, nhìn đôi mắt của Cố Uyên gần trong gang tấc, cô sao lại cảm giác trong mắt của anh có chút ướt át. Anh khóc sao? Cô lại lập tức phủ nhận suy đoán của mình: “Thầy Cố...”

“Suyt... đừng nói nữa Mạn Mạn, anh không quan tâm!”

69. Chương 70

Không quan tâm? Không quan tâm mà anh lại mất khống chế hôn cô như vậy sao?

“Thầy Cố có quan tâm.”

Cố Uyên lại cắn xuống cằm của Từ Du Mạn, lưu lại dấu răng của anh, sau đó hung ác nói: “Đúng, anh quan tâm, anh quan tâm đến phát điên. Trước kia là anh không ở bên em, lỗi của anh. Nhưng hiện tại em là của anh, chỉ có thể là của một mình anh.”

Âu Dương Nhất Phàm? Anh có nghe qua người này. Tổng giám đốc của tập đoàn Âu thị chứ gì? Nhưng anh không biết hần lại còn tổn thương Mạn Mạn của anh như vậy.

“Thật xin lỗi.” Nếu như biết rõ anh còn có thể trở lại, cô sẽ tin tưởng Âu Dương Nhất Phàm như vậy sao? Cô sẽ đồng ý lui tới với Tả Minh sao? Đáp án, cô cũng không biết.

“Không phải lỗi của em. Là anh không bảo vệ em thật tốt. Quên quá khứ đi, hiện tại có anh rồi.”

Hiện tại có anh rồi... Những lời này của Cố Uyên thành công khiến nước mắt của Từ Du Mạn tràn ra.

“Đừng khóc, ngoan. Có anh đây.” Từ Du Mạn rút cuộc khắc chế không được, nhào vào trong ngực anh, lại đụng phải vết thương của anh.

“Ui...” Từ Du Mạn nghe được tiếng hít khí của Cố Uyên, biết mình lại làm chuyện ngu ngốc. Định ngồi dậy, nhưng Cố Uyên lại lấy tay đè lại lưng của cô, không để cho cô ngồi dậy, cố định cô ở trong ngực. Lại một lần nữa đụng phải vết thương của anh khiến cô nằm yên trong lòng ngực của anh, động cũng không dám động. Nghe tiếng tim đập trầm ổn của anh, cô yên tâm mà cười. Đúng vậy, em hiện tại đã có anh ở bên cạnh. Có anh thật tốt.

Từ Du Mạn chợt nghĩ đến mình còn có chuyện chưa nói, “Đúng rồi, hôm nay gặp Âu Dương Nhất Phàm rồi.”

“Hả?” Không đề cập tới còn đỡ, nhắc tới Âu Dương Nhất Phàm, anh liền hận không thể lột da của Âu Dương Nhất Phàm.

“Máu của em không đủ. Em quen biết với Âu Dương Nhất Phàm lúc truyền máu, cho nên em gọi hắn tới. Hắn hình như vẫn còn ý kia với em.” Từ Du Mạn nói càng lúc càng nhỏ tiếng, chỉ sợ Cố Uyên tức giận.

“Ừ.”

Ừ, là vậy thôi hả? Chỉ phản ứng như vậy sao? Từ Du Mạn muốn nhìn xem vẻ mặt của anh, lại bị anh giữ chặt.

“Đừng động.”

“A.” Từ Du Mạn tự biết đuối lý, không dám nhiều lời. Aiz, ai bảo cô là bên sai chứ, để cho thầy Cố khi dễ một lát đi. Nếu không trong lòng của thầy Cố không thẳng bằng.

Khi Từ Du Mạn lần nữa mở máy vi tính lên, khu vực bình luận của cô đã hiện ra một loại trạng thái điên cuồng. Bên trong các độc giả vẫn luôn đi theo Từ Du Mạn từ khi cô bắt đầu viết văn học mạng dĩ nhiên không đồng ý rồi. Thấy có người nhắm vào Từ Du Mạn như vậy, người không đồng ý đầu tiên chính là các cô ấy rồi. Phải nói từ lúc cô bắt đầu đăng bài lên mạng internet đến bây giờ đã gần ba năm rồi, chính là tương đương với việc họ biết cô đã được gần ba năm rồi. Ba năm đủ biết một người, trừ phi người kia thật sự là nguy trang quá tốt. Các cô hiểu Từ Du Mạn.

Cuộc sống đánh chữ ba năm của Từ Du Mạn chưa từng ngừng lại, người cũng rất thân thiết hòa nhã. Mỗi lần họ nhắn lại, Từ Du Mạn cũng sẽ rất nhanh trả lời họ, về điểm này rất nhiều tác giả đều làm không được.

Lần này bị ngừng giữa chừng là lần đầu tiên, cho nên khi Mạn Mạn ngưng viết, câu đầu tiên mà bọn họ hỏi chính là có phải cô đã xảy ra chuyện gì hay không, nếu không theo hiểu biết của họ, Mạn Mạn bị làm sao cũng sẽ không ngừng viết giữa chừng. Những người mắng chửi Mạn Mạn kia, họ rất khinh thường, bởi vì những người đó không chân chính hiểu rõ về cô.

Mặc dù khinh thường nhưng gặp phải tác giả ngưng viết giữa chừng, trong lòng không thoải mái nói vài lời phát tiết bực tức, đó cũng là chuyện thường tình, cho nên bọn họ mới không nói gì thêm. Nhưng hiện tại cái người có ID “Vạch trần bộ mặt thật của cô”, nhìn tên tài khoản cùng với những lời nói đó, cũng biết đây là nick ảo có người đặc biệt mở, có ý nhắm vào Mạn Mạn.

Mạn Mạn là bạn của bọn họ, dĩ nhiên không cho phép có người cố tình bôi nhọ cô như vậy, vì vậy, họ - độc giả có thâm niên này của cô lại bắt đầu một vòng chiến đấu. Vì danh dự của Từ Du Mạn mà chiến đấu.

Từ Du Mạn tỉ mỉ liếc nhìn từng lời từng lời nhắn phía dưới, cảm động tột đỉnh. Những người này đều là bạn bè của cô. Mặc dù chưa từng gặp mặt, khoảng cách địa lý cũng xa xôi như vậy, nhưng cô có thể cảm thấy tấm lòng của họ, ấm áp như vậy, khiến lòng của cô cũng ấm áp.

Lúc đầu cái nick “Vạch trần bộ mặt thật của cô” khí thế rất cao, không ngừng dùng một đồng lời lẽ hèn hạ, cái gì cũng nói, dốc hết sức lực chửi bới Từ Du Mạn, thật giống như muốn làm cô thân bại danh liệt.

Chuyện như vậy, giống như là đối phó với các minh tinh mới vừa xuất đạo mà đã thành công vậy, những người đó ghen tỵ đỏ mắt rồi, cũng có người cố ý bôi nhọ người khác như vậy. Đây là chuyện thường gặp trong giới giải trí. Nhưng Từ Du Mạn chính là không nghĩ ra, không chỉ là nghĩ không ra người nào cố ý

chĩa mũi nhọn vào cô, mà ngay cả việc họ chọn loại phương pháp này cô cũng không nghĩ ra. Cô cũng chỉ là một nhà văn nhỏ ở phía sau màn yên lặng viết văn, có cần tới mức như vậy không?

Từ Du Mạn chỉ biết những độc giả theo cô từ đầu liền bảo vệ cô. Cái gì mà Thanh Thanh, U Lan, thường tặng hoa tươi cho cô, cô dĩ nhiên nhận ra. Sau đó càng tranh cãi càng kịch liệt, một vài độc giả chưa từng thấy qua cũng nhào vô rồi. Là những người có đọc truyện cô viết mà vào, nhưng cô xem lời nhắn của những độc giả xa lạ này, không khó nhìn ra, trong số đó còn có rất nhiều người chưa từng xem qua tác phẩm của cô.

Những người chưa hề xem qua tác phẩm của cô cũng không quen biết Từ Du Mạn, đối với cô đương nhiên chính là không biết rõ. Trên căn bản chính là từ lời nhắn của các độc giả khác mà biết về cô, cũng nói mấy câu công bằng. Đương nhiên, trong lúc này cũng không thiếu độc giả đơn thuần là vào xem náo nhiệt. Tại sao có thể có nhiều độc giả xa lạ như vậy?

Từ Du Mạn nghi ngờ mở ra trang đầu của trang web, quả nhiên ở trên bảng bình luận nhìn thấy được tác phẩm của cô.

Bảng bình luận là một mảng được trang web đặc biệt thiết lập ra, nằm ở trang đầu, không khó nhìn thấy. Bình thường bảng bình luận là ba ngày đổi một lần, chính là trong thời gian ba ngày xem, số bài bình luận đạt tới một số lượng nhất định là có thể lên trên bảng. Lời nhắn lại bên dưới truyện của Từ Du Mạn xuất hiện ào ào rất nhanh, tiến vào bảng bình luận đó là bình thường, rõ ràng rành.

Mất thấy người ủng hộ Từ Du Mạn ngày càng nhiều, “Vạch trần bộ mặt thật của cô” dần dần thua trận. Một người khó địch lại nhiều cái miệng. Không chịu yếu thế, “Vạch trần bộ mặt thật của cô” chạy đi tìm người giúp đỡ, bắt đầu mắng nhau ở trong khu bình luận truyện của Từ Du Mạn.

Mắng đã lâu, đề tài cũng đã lệch khỏi nội dung lúc đầu, hoàn toàn không đi vào chủ đề ‘Từ Du Mạn nói mình bị bắt cóc là cố ý lăng xê truyện của mình’ lúc đầu. Toàn bộ chính là đơn thuần là mắng chửi người, mắng chửi người.

Từ Du Mạn cảm thấy, người ta vì bảo vệ cô mà mắng lâu như vậy, cô không ra mặt biểu hiện một chút, hình như có hơi áy náy. Hơn nữa, cô cũng không muốn xem mọi người tiếp tục mắng chửi nhau như vậy, dù sao, khu bình luận truyện là dùng để cho độc giả đề xuất những kiến nghị với cô, liên lạc tình cảm giữa tác giả cùng độc giả, cãi nhau như vậy, khu bình luận sách của cô cũng sắp trở thành cái chợ ròi.

Từ Du Mạn không trả lời người nào, mà dùng ID của chính mình ở phía trên nói: ‘Cám ơn mọi người đã tin tưởng và ủng hộ Mạn Mạn, Mạn Mạn rất cảm động. Nhưng cãi nhau với loại người này chính là hạ thấp phẩm cách của các bạn, hạ thấp phẩm cách của các bạn liền chứng tỏ hạ thấp gu thưởng thức của các bạn, đó không phải là gián tiếp nói truyện của tôi không hay, cấp bậc thấp gì đó, đúng không nào? Họ muốn mắng liền để cho họ mắng, các bạn có phát hiện không, cãi nhau như vậy, độc giả mới vào đọc không phải chỉ có một hai người, họ đang gián tiếp quảng cáo cho tôi rồi. Trước giờ chưa từng vào đến bảng bình luận, nhưng hôm nay tôi lại vào được bảng bình luận, nói cho cùng công lao của mấy người kia khá lớn, đương nhiên, công lao của các bạn càng lớn hơn nữa. Hôm nay thật là cám ơn các bạn, Mạn Mạn quyết định hôm nay tặng thêm chữ, ha ha.’

Độc giả cũ của Từ Du Mạn nhìn thấy mấy lời của cô, cũng cảm thấy không có hứng thú nữa, U Lan chợt nói một câu thế này: ‘Cãi nhau với loại người này, đó là sỉ nhục chính mình, hơn nữa là sỉ nhục Mạn Mạn.’ Các độc giả ủng hộ cô rồi rít phụ họa, không thêm cãi nhau nữa.

“Vạch trần bộ mặt thật của cô” cũng cảm thấy Từ Du Mạn nói hình như là thật, nhưng đây là ngược lại hoàn toàn với dự tính ban đầu của cô ta. Cô ta vốn định làm cho Từ Du Mạn thân bại danh liệt a, khiến độc giả của Từ Du Mạn cũng cách xa cô. Nhưng bây giờ độc giả không chỉ không rời đi, ngược lại càng thêm ủng hộ Từ Du Mạn rồi. Thật buồn bực chính là còn có thêm không ít độc giả mới. Trong sự buồn bực, “Vạch trần bộ mặt thật của cô” mang theo nhóm người của mình, ảo não biến mất không thấy nữa.

Sau khi “Vạch trần bộ mặt thật của cô” rời đi, khu bình luận truyện yên tĩnh một lát, chỉ thấy sau đó Thanh Thanh nhắn lại: ‘A, trước kia cảm thấy Mạn Mạn dịu dàng cỡ nào, hôm nay mới thấy rõ bộ mặt thật của Mạn Mạn, thì ra Mạn Mạn với nữ chính trong truyện của bạn đọc miệng giống nhau. Trước kia thật đúng

là chúng tôi xem thường Mạn Mạn rồi. Aiz, tôi phát hiện tôi càng ngày càng thích Mạn Mạn, làm sao bây giờ?’

U Lan nói tiếp: Đúng vậy đúng vậy. Xem ra tên ‘Vạch trần bộ mặt thật của cô’ kia thật đúng là vạch trần bộ mặt thật của Mạn Mạn rồi, Mạn Mạn càng thêm đáng yêu đấy.

Tiểu Tịch lại nói tiếp: Hôm nay chúng ta có phúc lợi, Mạn Mạn muốn thêm chữ, đây là cơ hội khó có được cỡ nào? Phải biết rằng, trước kia mặc dù Mạn Mạn chưa bao giờ ngừng viết giữa chừng, nhưng mỗi ngày đều là số lượng chữ nhiều giống nhau.

Còn có độc giả có nick ‘Chưa từng đọc qua sách của Mạn Mạn’ cũng nhắn lại: Nghe mọi người nói giống như nữ chính trong truyện của tác giả này rất độc miệng, đúng không? Tôi thích nhất nữ chính lợi hại. Vì điểm này, truyện của tác giả này tôi nhất định phải theo.

Từ Du Mạn lúc vừa mở máy tính thấy tác giả giật dây chuyện này, bộ sưu tập truyện của cô lập tức tăng 743 lượt xem, đây thật là một con số khổng lồ, cô ở trang đầu tốt nhất để cử cả một ngày cũng chỉ tăng được hơn một ngàn lượt.

Chương 70.2

Từ Du Mạn lúc đầu là cố ý châm chọc cái người ‘Vạch trần bộ mặt thật của cô’ kia, hiện tại, trong lòng thật sự cảm ơn cô ta, ha ha. Cảm ơn tuy là cảm ơn, nhưng Từ Du Mạn vẫn muốn biết rõ, rốt cuộc là nick ảo của ai, ai muốn chia mũi nhọn nhằm vào cô như vậy? Từ Du Mạn không phải trinh thám, cô không tra được. Chỉ có đi một bước nhìn một bước, là hồ ly thì đều sẽ lộ ra cái đuôi.

Aiz, nói muốn thêm chữ, còn không có bản thảo tồn, không có biện pháp, Từ Du Mạn bất đắc dĩ ôm laptop đau khổ ép mình bắt đầu đánh chữ.

Tổng Lâm Bạch mấy ngày qua đi tìm Từ Du Mạn nhiều lần, mỗi lần câu trả lời nhận được đều là không biết. Sau đó Tổng Lâm Bạch lại chạy đến tiểu khu mà Từ Du Mạn ở để tìm cô. Chú bảo vệ tiểu khu cũng biết Tổng Lâm Bạch, Tổng Lâm Bạch đêm đó đã để lại ấn tượng rất sâu sắc đối với chú ta. Nhưng từ miệng chú bảo vệ, Tổng Lâm Bạch vẫn không có được đáp án, vẫn chưa biết. Tổng Lâm Bạch lần trước cũng chỉ đưa Từ Du Mạn đến cửa tiểu khu, cũng không đưa cô vào nhà, bên trong tiểu khu lại có nhiều tòa nhà như vậy, cậu làm sao biết rốt cuộc là tòa nhà nào. Chú bảo vệ nhìn ra Tổng Lâm Bạch muốn tới từng nhà để tìm, mới nói thật với cậu ta.

Tổng Lâm Bạch biết Từ Du Mạn mất tích, trong lòng không biết lo lắng sợ hãi cỡ nào, vì vậy quyết định trở về nhờ anh trai giúp một tay. Tổng Lâm Bạch chưa từng hoài nghi năng lực của ông anh trai hoàn mỹ của mình. Lần này, Tổng Lâm Bạch không thể không hoài nghi khả năng không có chuyện gì không làm được của anh trai mình trước giờ. Tại sao lâu như vậy mới nhận được tin tức!

Khi Tổng Lâm Bạch nhận được tin tức, thì Từ Du Mạn đã ngất ngốc ở bệnh viện hai ngày rồi, đúng lúc đến bệnh viện thăm Từ Du Mạn lại gặp phải Từ Du Mạn đang cùng Cố Uyên hôn môi.

Từ bên ngoài cánh cửa khép hờ, Tổng Lâm Bạch nhìn đến một màn kia ở bên trong, trái tim liền tan nát. Cậu sớm nên biết, từ ngày mưa hôm đó thì nên biết quan hệ của bọn họ cũng không đơn thuần là quan hệ thầy trò. Chỉ là sau đó thấy Từ Du Mạn cũng không đi về cùng thầy Cố, nên cậu mới không nghĩ theo hướng khác.

Thì ra... thì ra là Mạn Mạn đã sớm ở cùng một chỗ với thầy Cố.

Thì ra... Mạn Mạn cự tuyệt cậu, cũng là vì thầy Cố.

Chẳng qua cậu hiểu được, bản thân cậu hoàn toàn không có cách nào so sánh được với thầy Cố, cậu thua rồi. Còn chưa bắt đầu đã thua rồi. Như vậy cậu nên giống như lời Mạn Mạn nói, làm một học đệ tốt của Mạn Mạn, ít nhất như vậy cậu còn có thể đến gần cô, ở bên cạnh cô.

Chính cậu cũng không biết rốt cuộc sao lại thích một Từ Du Mạn lớn tuổi hơn mình đến như vậy nữa? Rốt cuộc từ lúc nào thì bắt đầu thích cô nhỉ? Có lẽ là từ buổi ăn trưa hôm đó ở căn tin.

Nhà cậu rất giàu, đây là đánh giá của người khác đối với cậu. Ngày đó cậu nhất thời cao hứng tới căn-tin để ăn cơm, từ trước đến nay đều là quần gia từ trong nhà mang cơm đến cho cậu. Thức ăn ở căn-tin một

chút cũng không hấp dẫn, cũng không ngon. Cậu chỉ ăn một chút xíu liền hết hứng ăn. Có điều cậu vẫn tương đối thích bầu không khí trong căn-tin, cho nên dù không ăn, cậu vẫn ngồi ở chỗ đó.

Cậu nam sinh ngồi đối diện ăn như hổ đói, thoát nhìn rất chặt vật nhưng rất nhanh liền ăn hết phần thức ăn nhiều gấp hai lần của cậu, sau đó vội vã rời đi. Cậu còn chưa kịp phản ứng, đã nhìn thấy một người đàn ông, là một người đàn ông mà không phải học sinh, từ phong thái là có thể nhận ra được. Một người đàn ông ngồi vào chỗ đối diện với cậu. Vừa ngồi xuống, đĩa cơm trong tay còn chưa đặt lên bàn thì một nữ sinh liền nhanh chóng đặt đĩa cơm của cô ấy lên bàn rồi.

Nữ sinh kia không biết nên hình dung như thế nào? Cậu không biết làm sao miêu tả một cô gái, chỉ biết là cô gái rất đẹp. Cậu nhìn cô gái kia thật lâu, nhìn cô cùng người đàn ông tranh chấp, trước kia không phát hiện ra nữ sinh cãi nhau cũng có thể mê người như vậy, trước kia cậu chỉ cảm thấy rất ồn ào.

Cậu có chút ngây người nhìn cô, lúc phục hồi tinh thần, mới phát hiện ra mặt của mình đã đỏ lên rồi. Cậu cảm thấy hơi mất thể diện, nữ sinh đã ngồi lên trên bàn, vì vậy cậu vội vàng chạy ra khỏi nhà ăn. Ở cửa ra vào căn-tin, cậu còn không nhìn được quay đầu lại liếc mắt nhìn. Nhìn thấy nữ sinh ngồi vào chỗ vốn là của cậu, mặt càng đỏ hơn, nhanh chóng chạy trốn khỏi cái nơi kỳ quái này.

Sau đó cậu không nhìn được nghe ngóng tin tức của nữ sinh kia. Thì ra cô còn lớn tuổi hơn cậu, là chị học ở lớp trên. Nói thật lúc ở căn-tin cậu thật đúng là nhìn không ra. Cô nữ sinh ấy tên là Từ Du Mạn, tên nghe rất êm tai.

Cậu luôn luôn không nhìn được mà chạy đến lầu trên len lén ở bên ngoài cửa sổ nhìn cô. Nhìn cô và bạn cùng lớp ồn ào, bộ dáng giảo hoạt kia luôn xua đi không được. Không biết cậu đến cùng là làm sao vậy, buổi tối lại nằm mơ thấy Mạn Mạn, hơn nữa còn là loại mộng xuân cậu chưa từng có. Mỗi lần tỉnh lại, cậu đều cảm thấy mặt đỏ tới mang tai, cậu mà lại có loại mộng xuân đó!

Trên quần ẩm ướt làm cho cậu có chút bối rối, cảm giác mình quá mức mất mặt, cũng cảm thấy chính mình hình như là một tên con trai hư hỏng. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Có thể là di phụ trách giặt quần áo nói cho anh trai, anh trai đã biết chuyện của cậu. Anh trai hỏi cậu, cậu kể hết cho anh mình. Anh trai là người mà đời này cậu kính trọng nhất.

Anh cậu nói rằng cậu đã trưởng thành, có cô gái mà mình yêu mến rồi. Cậu ngại ngùng cả người, thì ra cái này gọi là thích sao? Anh trai nói, thích một người phải dũng cảm, gan dạ theo đuổi. Thích thì nhất định phải lấy được. Anh của cậu còn nói, nếu như bỏ lỡ, tương lai hối hận cũng không kịp. Cậu cũng cảm thấy anh mình nói đúng, cho nên cậu hành động.

Ở đại hội thể dục thể thao, nhìn thấy Dương Kiệt xum xoe lấy lòng Mạn Mạn, cậu nghĩ tới lời nói của anh trai, bỏ lỡ liền hối hận không kịp. Cậu lấy cớ cái ly lần trước bị cậu làm rơi vỡ, lần đầu tiên tiếp cận Mạn Mạn. Cái ly kia là cái ly giống y như đúc với cái ly của Mạn Mạn mà cậu đã tìm ở rất nhiều nơi mới tìm được.

Không ngờ bạn học của Mạn Mạn nói chuyện rõ ràng như vậy, cậu có chút kinh sợ và chạy mất. Chạy đi rồi, cậu thật hận không thể đánh mình hai cái, mình tại sao cứ vô dụng như vậy?

Trời mưa, tài xế tới đón cậu. Cậu để cho tài xế về nhà trước, mình chỉ giữ lại một cây dù. Cậu nhớ rõ, Mạn Mạn hôm nay không mang theo dù.

Dương Kiệt cũng muốn đưa Mạn Mạn về nhà, nhưng cây dù của Dương Kiệt hiển nhiên là của nữ sinh bên cạnh hắn kia. Mạn Mạn cự tuyệt, trong lòng cậu rất vui mừng. Nhưng Mạn Mạn cũng cự tuyệt cậu. Thầy Cố tới. Cậu sau này mới biết người cùng với Mạn Mạn ở trong căn-tin tranh giành chỗ ngồi chính là Cố Uyên - thầy Cố mới trở về từ nước Anh, khó trách lúc ấy liếc mắt một cái liền cảm thấy người ấy có phần không giống người thường. Không ngờ thầy Cố cũng định đưa Mạn Mạn về, nhưng Mạn Mạn vẫn cự tuyệt.

Cuối cùng, Mạn Mạn cùng với một người đàn ông xa lạ, có cảm giác cùng người giống anh trai mình rời đi. Người kia là bạn trai của Mạn Mạn sao?

Không biết người nào lan truyền lời đồn, nói Mạn Mạn là người tình của người khác, chính là người đàn ông lần trước. Cậu tin tưởng người kia cho dù là bạn trai của Mạn Mạn, cũng không phải là Mạn Mạn bám theo người giàu có. Mạn Mạn làm sao có thể là người như vậy chứ?

Mạn Mạn chưa đi học. Cậu nghe nói là bị bệnh, nhưng cậu căn bản cũng không biết nhà của Mạn Mạn ở đâu. Muốn đi thăm cô cũng không phải không có cách nào, anh trai của cậu nhất định có thể tra ra được. Nhưng cậu không muốn lấy cách này để biết nhà của cô, cậu muốn để cho cô dẫn cậu tới nhà của cô. Sau đó Mạn Mạn đã quay trở lại.

Nghe nói thầy Cố tổ chức trò chơi lời thật lòng hay hành động theo yêu cầu. Quả nhiên, thầy giáo từ nước ngoài trở về, phương pháp giáo dục chính là không giống nhau. Cậu quyết định vẫn phải nói ra, muốn thổ lộ với cô. Biết tiểu khu nhà Mạn Mạn ở nơi nào, cậu rất vui mừng, đồng thời cũng bị cô uyển chuyển cự tuyệt, rất đau lòng.

Mặc dù anh trai nói rằng, bản thân mình muốn thì phải dùng hết tất cả biện pháp cũng phải lấy được. Nhưng cậu từ trước tới giờ đều không giống như anh trai, cậu lựa chọn buông tay.

Bị cự tuyệt, cậu có mấy ngày không vụng trộm đi nhìn Mạn Mạn nữa. Sau lại đi, mới biết Mạn Mạn lại không đi học. Không có được tin tức của cô, vẫn là đi làm phiền anh trai rồi.

Toàn bộ bạn cùng lớp của Mạn Mạn đều biến mất một buổi sáng, cậu nghĩ là họ đi bệnh viện thăm Mạn Mạn. Cậu vẫn muốn đi bệnh viện thăm cô một chút, với tư cách là một học đệ, một người bạn đi thăm cô.

70. Chương 71

Vận khí của Tống Lâm Bạch trước sau đều không tốt, đến bệnh viện lần nữa lại gặp phải Từ Du Mạn đang ngủ. Không giống như lần trước lặng yên không tiếng động rời khỏi, Tống Lâm Bạch lựa chọn phương pháp gốc nhất, ở bên ngoài bệnh viện chờ đợi.

Sau khi mấy người bạn học của Mạn Mạn mà cậu đã thấy qua ở trong bệnh viện rời đi, cậu mới đi lên. Lại đụng phải người đàn ông hôm mưa lần trước dẫn Mạn Mạn rời đi. Nghe giọng điệu của cô, dường như đặc biệt không muốn gặp anh ta.

Tống Lâm Bạch là một đứa bé ngoan, cảm thấy ở ngoài cửa nghe lén người khác nói chuyện là cực kỳ không có đạo đức. Cho nên cậu lại lựa chọn đi dạo quanh ở công viên bên cạnh bệnh viện, cũng là một cách giết thời gian khá tốt.

Lần nữa đi lên cũng đã 5h chiều rồi, rốt cuộc không còn ai nữa rồi, cũng không có những chuyện mà cậu không nên nhìn không nên nghe nữa. Tống Lâm Bạch lấy dũng khí gõ cửa.

“Mời vào.”

Từ Du Mạn hơi bất ngờ lại là Tống Lâm Bạch, cô vốn cho rằng sau lần đó cự tuyệt Tống Lâm Bạch, cậu ta hẳn sẽ không còn để ý tới cô nữa, không ngờ còn tới thăm cô.

Trong lòng Từ Du Mạn vẫn có chút vui mừng, mặc dù đối với Tống Lâm Bạch cô không có loại tình cảm yêu thích đó, nhưng tin rằng bất kể cô gái nào cũng không thể chống cự được sức hấp dẫn của cậu thiếu niên này, hơn nữa còn là một đứa bé ngoan ngoan lại vô cùng ngượng ngùng này. Nếu như không phải là Tống Lâm Bạch thích cô, cô thật muốn nhận cậu ta làm em trai của mình. Nếu như Tống Lâm Bạch trở thành em trai của cô, thật sự sáng khoái. Suy nghĩ một chút cũng đã cảm thấy sáng khoái rồi.

Tống Lâm Bạch sợ Từ Du Mạn nói lời gì mà cậu không muốn nghe, nên nhanh chóng biểu lộ thái độ của mình. Vừa vào cửa, Tống Lâm Bạch liền lập tức nói:

“Chị Mạn. Thầy Cố.” Tống Lâm Bạch xem ra là đứa bé đáng hoàng, vốn cậu ta cũng chính là một đứa bé thành thật, ngoan ngoan chào hỏi Từ Du Mạn và Cố Uyên.

“Ừ. Thật không nghĩ tới cậu sẽ đến thăm tôi.” Từ Du Mạn vui mừng nói. Cố Uyên thì sao, chỉ là tượng trưng ‘ừ’ một tiếng.

Thái độ của Cố Uyên không nằm trong phạm vi mà Tống Lâm Bạch lo lắng, điều mà cậu quan tâm chính là phản ứng của Từ Du Mạn. Xem ra Mạn Mạn hẳn là rất vui mừng khi cậu đến thăm cô.

“Nghe nói chị nhập viện cho nên đến thăm một chút. Em trai thăm chị gái hẳn không có vấn đề gì chứ?” Tống Lâm Bạch chỉ sợ Từ Du Mạn không muốn gặp mình, không cho cậu nhìn thấy sắc mặt hòa nhã, thật sự là một cậu bé khiến người ta thương yêu.

“Đương nhiên là không có vấn đề gì.” Từ Du Mạn thật lòng muốn Tống Lâm Bạch trực tiếp gọi mình là chị, cô không khỏi YY trong đầu, nếu Tống Lâm Bạch trực tiếp gọi cô là chị, loại cảm giác đó tuyệt đối là hưởng thụ. Từ Du Mạn luôn có một thói quen, rất nhiều khi trong lòng YY cái gì, cô sẽ không tự chủ mà nói ra. Lần này dĩ nhiên cũng không ngoại lệ.

“Chị.” Hả? Ai đang gọi chị vậy?

“Chị đang nghĩ gì vậy?” Tống Lâm Bạch nghe được Từ Du Mạn nói muốn cậu trực tiếp gọi cô là chị, trong lòng có chút khổ sở, nhưng vẫn vui mừng. Loại tâm lý này thật sự rất mâu thuẫn.

Từ Du Mạn lúc này mới phản ứng kịp, đó là Tống Lâm Bạch đang gọi mình. Chẳng lẽ, cô lại đem suy nghĩ trong lòng mình nói ra rồi? Thật là mất mặt chết.

Cố Uyên dĩ nhiên cũng đã nghe đến Từ Du Mạn nói, trong lòng càng thêm thoải mái. Cậu thiếu niên này không nói giỡn. Mạn Mạn chỉ coi cậu là em trai của mình. Anh dường như bớt đi một tình địch.

“A, không có gì.” Từ Du Mạn trên mặt cười nở hoa. Cô có thêm một người em trai rồi, thật sự sáng khoái, thật sự sáng khoái.

“Chị, về sau em đều gọi chị là chị, em chính là em trai của chị, được không?” Tống Lâm Bạch rất khó khăn đem lời này nói ra. Bởi vì cậu biết rõ, vừa nói ra lời này nghĩa là cậu vĩnh viễn không có cơ hội nữa.

“Ừ.” Từ Du Mạn cầu cũng không được. Rất vui mừng, chỉ thiếu chút nữa nhảy lên. Không có biện pháp, chân bị thương, nhảy không được. Tống Lâm Bạch cùng Từ Du Mạn trao đổi số điện thoại, về sau có chuyện gì cũng dễ dàng hơn một chút.

“Chị, thầy Cố, em đi về trước đây, hôm nào trở lại thăm hai người.” Tống Lâm Bạch cùng Từ Du Mạn hàn huyên một lát, sắc trời hơi tối rồi, Tống Lâm Bạch mới lưu luyến không rời mà chuẩn bị đi về.

Không ngờ cuộc sống của chị gian khổ như vậy, cậu là đứa bé từ nhỏ lớn lên ở trong hũ mật, thật không cách nào tưởng tượng chị làm sao trải qua cuộc sống trước đây. Tống Lâm Bạch có cảm giác, còn có rất nhiều chuyện chị cũng chưa nói ra. Chị, trước kia chị rốt cuộc làm sao trải qua?

“Được. Đi đường cẩn thận.”

Từ Du Mạn cũng không nghĩ đến, mình tại sao lại cùng Tống Lâm Bạch nói đến những chuyện trước kia. Xem ra cô thật sự thích cậu em trai này. Phải biết rằng chuyện trước đây của cô còn chưa từng kể cho ai đấy. A Dư và thầy Cố là vốn đã biết.

“Thế nào? Còn luyến tiếc?” Cố Uyên chưa chưa nói.

Cậu nhóc Tống Lâm Bạch thật đúng là biết khơi lên niềm vui, dù được Mạn Mạn cười liên tục. Hừ, biết khơi dậy vui vẻ thì thế nào, Mạn Mạn vẫn là của anh.

“Ồ, thầy Cố của chúng ta ghen sao?” Từ Du Mạn cười hì hì đáp lời. Bộ dạng Cố Uyên ghen thật đáng yêu.

“Ai ghen chứ? Anh chưa bao giờ ghen.” Cố Uyên dĩ nhiên sẽ không thừa nhận.

“Đúng vậy, anh chưa bao giờ ghen.” Cô không chấp nhận với người đàn ông nói xạo.

Những ngày nằm viện trôi qua rất nhanh, thoáng một cái hơn nửa tháng đã trôi qua rồi. Trong gần một tháng này, Từ Du Mạn viết tiểu thuyết, cùng Cố Uyên đấu võ mồm, có lúc lại đi thăm chị Tuyết, thời gian trôi qua rất nhanh. Chương Xuyên, Vân Xảo cũng thường xuyên đến thăm cô, nhưng thực ra là đến thăm Cố Uyên.

Yến Trầm Phong cả ngày lẫn đêm không có việc gì làm, dĩ nhiên nhân vật mỗi ngày mang cơm đến cho bọn họ chính là anh ta rồi.

Mộ Trường Phong cũng tới, Từ Du Mạn vẫn luôn làm như không thấy, cô thật không biết làm sao đối mặt với Mộ Trường Phong.

Còn có Âu Dương Nhất Phàm bắt đầu tới bệnh viện thăm Từ Du Mạn, cô đều hờ hững, đồng thời còn mỗi ngày đều gọi điện thoại cho cô. Cô không nhận. Gửi nhắn tin, cô cũng không trả lời.

Trương Chương Việt cùng A Dư cũng thường xuyên đến, dù sao đồ đạc muốn chuẩn bị cho việc kết hôn cũng đã sớm chuẩn bị xong. Nếu không phải bởi vì cô, Trương Chương Việt cùng A Dư đã sớm kết hôn rồi. Nghe nói Trương Chương Việt còn tặng thêm nhiều sính lễ cho nhà A Dư, nên nhà cô ấy mới đồng ý hoãn lại thời gian. Nhưng vẫn có người nói A Dư bị Trương Chương Việt bỏ rơi gì đó. Sau đó Trương Chương Việt phải tự mình đi giải thích.

Ngày Từ Du Mạn ra viện, chính là ngày Trương Chương Việt kết hôn với A Dư.

Nếu không phải Cố Uyên khẳng khái muốn Từ Du Mạn ở lại bệnh viện với anh thì với chút vết thương nhỏ bé trên chân của cô, nhiều nhất ở bệnh viện một tuần là có thể về nhà tĩnh dưỡng rồi.

Trương Chương Việt cùng Thẩm Mặc Dư đều không thể đi được, cho nên Trương Chương Việt phái người đến đưa lễ phục cho Cố Uyên và Từ Du Mạn, rồi đưa họ đến nơi tổ chức hôn lễ.

Lại nói khả năng bình phục của Cố Uyên thật mạnh mẽ. Bị thương nghiêm trọng như vậy, nhưng lúc vết thương ở chân của Từ Du Mạn gần như khỏi hẳn, thì thương thế của anh cũng đã gần khỏi rồi. Mặc dù không thể vận động mạnh, nhưng đi bộ bình thường, chỉ cần không đụng phải vết thương thì hoàn toàn không có chuyện gì. Không thể không nói Cố Uyên chính là một tiểu cường, năng lực sinh mạng cực kỳ cường hãn.

Lúc Từ Du Mạn từ trong toilet đi ra, ánh mắt của Cố Uyên cũng mau nhìn tới. Bộ lễ phục nhỏ màu tím kia, giống như là được may đo đặt riêng cho Từ Du Mạn, dán sát vào mỗi một tấc da thịt trên người cô. Chặt chẽ kết hợp, lộ ra dáng người có lồi có lõm của cô. Trước giờ Từ Du Mạn đều mặc áo T-shirt, căn bản là không nhìn ra vóc người của cô, hôm nay vừa nhìn, thật có tiềm chất làm cho người ta phun máu mũi.

Lễ phục cao quý màu tím, biểu lộ rõ ràng sự tao nhã cao quý toát ra từ cô gái đang mặc nó. Vai thon lộ ra, da thịt trắng như tuyết cơ hồ làm cho ánh mắt của Cố Uyên choáng váng. Thân váy không dài, cũng không phải rất ngắn, vừa vặn dài đến trên đầu gối, làm lộ ra đầu gối xinh xắn của cô.

Từ Du Mạn lần đầu tiên trang điểm. Mặc dù trước kia cô chưa từng trang điểm qua, nhưng kỹ thuật trang điểm vẫn phải có. Có thể bản lĩnh trời sinh của phụ nữ, không cần học cũng biết. Trang điểm thanh nhã làm nổi bật ngũ quan xinh xắn của cô. Tóc được buộc theo kiểu đuôi ngựa tùy ý trước sau như một cũng bị cô đơn giản gỡ xuống, ở phía sau búi một kiểu tóc đơn giản, trên đó gắn thêm một vật trang sức nhỏ nhỏ. Toàn bộ công đoạn ăn mặc trang điểm của cô liền hoàn thành.

Từ Du Mạn mới vừa đi ra, liền cảm thấy ánh mắt nóng bỏng của Cố Uyên từ bên kia truyền tới, phảng phất muốn thiêu cháy cô. Từ Du Mạn đương nhiên sẽ không ngốc giống như mấy cô gái ngu xuẩn trong tiểu thuyết, còn ra vẻ đáng thương tới nghiệp, lo lắng hỏi có phải là rất khó coi hay không? Thật là ngốc, ngay cả loại ánh mắt này cũng không hiểu. Mặc dù hiểu sự kinh diễm của anh, cô vẫn có chút không quen với ánh mắt của anh, quá mức nóng bỏng.

“Nhìn cái gì chứ? Còn không mau đi thay quần áo?” Từ Du Mạn dùng thanh âm thô lỗ che giấu nội tâm của mình.

Chương 71.2

“Chúng ta không đi làm phù rể phù dâu có được không? Vết thương của anh còn chưa lành hoàn toàn.” Cố Uyên không muốn để cho người khác nhìn thấy Mạn Mạn đẹp như vậy. Vốn tình địch đã nhiều rồi, buổi hôn lễ tối nay, người trong xã hội thượng lưu chắc chắn không ít, nếu lại có thêm mấy người có bản lĩnh nhìn trúng Mạn Mạn, vậy thì đúng là chuyện phiền toái. Mặc dù anh có thể giải quyết hết, chỉ là, những phiền toái không cần thiết nếu có thể ít thì càng tốt. Thật sự rất muốn đem Mạn Mạn giấu đi, chỉ có một mình anh mới có thể thấy cô đẹp như vậy. Mạn Mạn chỉ là của mình anh.

“Nói nhảm, đừng cho là em không biết vết thương của anh như thế nào. Chưa lành hoàn toàn? Nếu chưa lành hoàn toàn, vậy lúc anh hôn... hôn em, sức lực lớn như vậy, một chút cũng không nhìn ra trên người anh có thương tích.”

“Khụ khụ. Mạn Mạn, em nói, chú rể và cô dâu đào hôn là chuyện thường gặp chứ?”

“Ừm.” Trong tiểu thuyết thường thấy loại tình tiết này.

“Nhưng phù rể và phù dâu đào hôn thì chưa từng thấy qua chứ?”

“Chưa thấy.” Phù rể phù dâu sao phải đào hôn? Rõ là.

“Vậy chúng ta có muốn làm cặp phù rể - phù dâu đào hôn đầu tiên hay không?”

Từ Du Mạn nghe đề nghị của Cố Uyên thì có chút động lòng, hình như là chơi rất vui. Nhưng đây chính là hôn lễ của A Dư, hơn nữa A Dư còn đặc biệt vì cô mà hoãn lại đám cưới, cô làm sao có thể không đi tham gia?

“Không được. Hôn lễ của A Dư em không thể không đi. Anh không muốn đi thì đừng đi, tin rằng Yến Trầm Phong rất thích làm phù rể.” Đừng tưởng rằng cô sẽ không có biện pháp với anh, đối phó với anh, cô đều có cách.

“Anh đi, đương nhiên phải đi.” Để Yến Trầm Phong làm phù rể? Vậy anh thì sao? Chắc chắn không thể được. Yến Trầm Phong đi, người khác nhất định còn có thể cho rằng Trầm Phong cùng Mạn Mạn là một đôi đấy.

“Vậy còn không đi thay quần áo? Phù rể phù dâu phải đến sớm một chút.”

“Biết rồi.” Cố Uyên không cam không nguyện cầm lên bộ lễ phục Trương Chương Việt đã chuẩn bị cho anh. Màu đen? Thật ra thì anh thích màu trắng hơn. Nhưng hôm nay A Việt mới là nhân vật chính.

Vóc người của Cố Uyên rất tốt, cho dù mặc kiểu quần áo nào cũng rất đẹp mắt. Cố Uyên luôn hài lòng với dáng người của mình. Từ trước tới giờ Cố Uyên đều mặc áo sơ mi, đây cũng là lần đầu tiên Từ Du Mạn nhìn thấy anh mặc âu phục. Dù nói âu phục đều là phải xem người mặc, người mặc có vóc dáng đẹp, mặc vào liền vô cùng đẹp mắt, đặc biệt có khí chất. Vóc người không đẹp, chỉ cho người ta cảm giác dung tục. Cố Uyên vừa khéo chính là kiểu có vóc người đẹp.

Từ Du Mạn mơ hồ cảm thấy, Cố Uyên mặc vào tây trang màu đen mang cho người ta cảm giác hoàn toàn rất khác. Trước đó anh cho người ta cảm giác chính là một người lạnh nhạt, thanh khiết. Hôm nay cô quả thật cảm thấy anh giống như có thêm một phần khí phách, một phần thần bí, còn có loại cảm giác trấn áp toát ra từ trong nội tâm làm cho không người nào có thể khinh thường.

“Như thế nào?” Cố Uyên cười nhẹ.

Từ Du Mạn giả bộ tức giận: “Chẳng ra sao cả.” Cô cũng biết Cố Uyên hỏi cô ‘như thế nào’ là cố ý nói cô mới vừa rồi lúc nhìn anh, đã nhìn tới ngực người, đang chế giễu cô đây mà.

Từ Du Mạn tự quen quan sát Cố Uyên, cảm giác thiếu đi cái gì, có chút không thích hợp. Rất cuộc, lúc cô nhìn về phía một nơi nào đấy trên người anh, liền hiểu ra nguyên nhân.

Từ Du Mạn chậm rãi đi tới trước mặt Cố Uyên, thừa dịp anh không chú ý mà lập tức lấy xuống cặp mắt kính chưa bao giờ rời khỏi người anh kia.

Cái mắt kính này thật chướng mắt. Lúc hôn môi cản trở còn chưa nói, bây giờ còn ảnh hưởng tới một chính thể mỹ cảm của anh, không lấy ra thì không thoải mái.

Cố Uyên thế nào cũng không nghĩ đến Từ Du Mạn sẽ lấy kính mắt của anh xuống: “Em làm gì mà tháo kính mắt của anh xuống vậy?” Mang đã lâu, lập tức lấy xuống còn chưa quen.

“Nhìn thấy được không?” Xem dáng vẻ của anh, không giống như không có mắt kính thì không nhìn thấy. Từ Du Mạn nhìn mắt kính của anh một chút, sau đó đặt trước mắt mình, hoàn toàn không thay đổi:

« Tại sao lại không có độ?” Cố Uyên căn bản không bị cận thị, tại sao lại muốn đeo kính, hơn nữa trừ lúc ngủ không đeo kính, còn mỗi lần vừa tỉnh dậy liền lập tức đeo lên ngay ?

Từ Du Mạn lúc này mới lại chú ý tới Cố Uyên. Sau khi nhìn đến khuôn mặt của anh rồi, đặc biệt là đôi mắt của anh, cô cũng không dời mắt được.

“Biết tại sao rồi chứ?” Cố Uyên trầm giọng nói. Bị Từ Du Mạn lấy xuống mắt kính trừ lúc đầu không thích ứng, anh cũng không tức giận. Sớm muộn gì, anh cũng sẽ lấy mắt kính xuống trước mặt Mạn Mạn thôi.

“Biết.” Nếu không đeo kính, Cố Uyên mà đi dạy, những nữ sinh háo sắc kia sợ là ai cũng nghe không vào được bài học. Không ngờ đôi mắt này của anh thật sự quá mê hoặc người rồi, còn hấp dẫn người ta hơn cả đôi mắt đào hoa mê người của Yến Trầm Phong. Trong chót lát Từ Du Mạn liền khôi phục lại thần thái, sau đó đeo kính lên cho anh, vừa đeo còn vừa nói :

“Vẫn là đeo kính tốt hơn, nếu không biết sẽ có bao nhiêu thiếu nữ say mê phục dưới quần Tây của anh. Xử lý những người đó là rất phiền toái.”

Phản ứng của Từ Du Mạn khiến Cố Uyên rất hài lòng, không khỏi nở nụ cười. Không hổ là người mà anh xem trọng. Phải biết, trước kia những người đã nhìn đến đôi mắt bên dưới mắt kính của anh, đều say mê đến mức cái gì cũng không biết. Ngay cả những người phụ nữ đã trải qua huấn luyện, cũng đem chuyện cơ mật nói cho anh biết. Xem ra Mạn Mạn sẽ không bị như vậy. Mạn Mạn là ai chứ? Cô gái của anh tự nhiên không phải là người mà có thể đem ra so sánh với những người phụ nữ kia được.

Trương Chương Việt đã để taxi xế lão Vương ở bên ngoài chờ. Taxi lúc nhìn thấy Từ Du Mạn kéo tay Cố Uyên chậm rãi đi tới, giật nảy mình, thất thần quên mất công việc của một taxi xế là mở cửa cho khách.

Từ Du Mạn và Cố Uyên cũng không phải người hẹp hòi, sẽ không bởi vì chút chuyện nhỏ này mà làm khó taxi xế nhà người khác, taxi xế kiếm tiền không dễ dàng. Từ Du Mạn tự mình mở cửa xe, lúc chuẩn bị lên xe mới nhắc nhở : “Lái xe thôi.”

Taxi xế lão Vương phục hồi tinh thần lại, người đã mấy chục tuổi rồi, lại còn đỏ mặt. Để hóa giải lúng túng, taxi xế Vương vội vàng ngồi lên vị trí ghế lái, khởi động chân ga. Ai, cái mặt mo cũng sắp mất hết rồi. Lão Vương cũng hơi lo lắng, hai người kia vừa đến, có thể cướp đi sự nổi bật của ông chủ mình hay không? Có điều ông chủ bảo ông đến đón người thì ông đón thôi, chuyện khác không nằm trong phạm vi lo lắng của ông.

Cố Uyên bởi vì là phù rể, cho nên đến sớm hơn một chút so với người khác, cũng để chuẩn bị một chút. Cho nên lúc anh tới giáo đường, trừ Trương Chương Việt, cha mẹ hai bên và mục sư ở đây, cũng không còn người khác cho nên cũng không xảy ra tình cảnh náo động nào.

Chính là sắc mặt của Trương Chương Việt có chút khó coi. Anh mặc một bộ Tuxedo màu trắng, tôn lên vóc người gầy gò cao thẳng. Trương Chương Việt chạy đến trước mặt Cố Uyên hung ác nói:

“Chết tiệt, muốn làm hỏng sân khấu của tớ có phải không?” Mặc đẹp trai như vậy, có phải muốn cướp đi sự nổi bật của anh hay không? Hôm nay lại là ngày anh kết hôn nữa.

“Chính là cậu cho người đưa tớ tới cho tớ.”

Một câu nói của Cố Uyên khiến Trương Chương Việt á khẩu không đáp lại được, quả thật bộ đồ này là anh cho người đưa đến. Vốn thường ngày Cố Uyên đều mặc đồ màu trắng, anh căn bản chưa từng nhìn thấy Cố Uyên mặc đồ màu đen, tưởng rằng Cố Uyên mặc màu đen không đẹp, không ngờ Cố Uyên mặc vào âu phục màu đen thật là đẹp trai.

Trương Chương Việt không khỏi suy nghĩ, bản thân mình nhờ Cố Uyên làm phù rể có phải là lựa chọn sáng suốt hay không? Thẩm Mặc Dư cũng thế.

Taxi xế chở Từ Du Mạn đưa đến nhà Thẩm Mặc Dư, Thẩm Mặc Dư vẫn còn đang trang điểm. Trương Chương Việt mời cho Thẩm Mặc Dư thợ trang điểm nổi tiếng Lý Thanh Nhiễm, là một nữ sinh thanh tú.

Lý Thanh Nhiễm bản thân là chuyên gia trang điểm nổi danh, nhưng chính mình lại không trang điểm chút nào. Nhìn thấy Từ Du Mạn vào nhà, Lý Thanh Nhiễm khẽ gật đầu.

“Nhóc Mạn, cậu tới hơi trễ, vốn còn muốn để cho cậu trang điểm cho tớ đấy.” Thẩm Mặc Dư có chút hưng phấn nói, sau đó nghiêng đầu nhìn thấy Từ Du Mạn nhưng lại không nói gì.

Thẩm Mặc Dư mặc dù ở trong nhà không được coi trọng tí nào, cũng không có địa vị, nhưng dù sao cũng là một gia tộc lớn, có nhiều bữa tiệc đều phải tham gia. Cho nên lễ phục vẫn hay mặc. Nhưng Từ Du Mạn lại không giống, cô ấy không cần tham gia mấy bữa tiệc gì đó, chưa từng mặc qua lễ phục. Đây là lần đầu tiên Thẩm Mặc Dư thấy Mạn Mạn mặc lễ phục.

“Sớm biết liền chọn cho cậu một bộ quần áo xấu xí rồi.” Thẩm Mặc Dư bĩu môi nhưng trong ánh mắt vẫn có ý cười không nhìn được. Đã sớm biết Mạn Mạn là mỹ nhân, tùy tiện ăn diện một chút là quá đẹp rồi.

“Vậy có cần tớ đi đổi lại không?” Từ Du Mạn biết Thẩm Mặc Dư đang nói giỡn với cô, cho nên cũng bắt đầu cười giỡn.

“Không cần, rất phiền toái. Mặc dù có thể có bị cậu cướp mất danh tiếng, nhưng mà Thẩm Mặc Dư tớ là ai chứ, chút danh tiếng này, tớ mới không cần đâu.”

“Đúng vậy, hai đại mỹ nhân chúng ta làm sao lại thấy hiếm lạ chứ?”

Thẩm Mặc Dư đã mặc áo cưới vào. Bộ áo cưới này của Thẩm Mặc Dư chính là lần trước mua được ở tiệm chụp hình cưới. Vốn dĩ áo cưới trong tiệm chụp ảnh cưới cũng không bán, cũng không biết Trương Chương Việt làm thế nào mua về. Chỉ là bộ áo cưới này thật rất đẹp mắt. Việc trang điểm cho Thẩm Mặc Dư Rất nhanh liền hoàn thành.

Không thể không nói, người ta nổi tiếng là rất có lý. Thật ra trang điểm thoát nhìn rất đơn giản, nhưng làm không dễ dàng. Đặc biệt là muốn làm tốt lại càng không dễ, bình thường tốn một thời gian rất lâu. Nhưng Lý Thanh Nhiễm trang điểm rất mau, hơn nữa không có một khuyết điểm nào.

Đôi mắt to của Thẩm Mặc Dư xem ra sáng hơn một chút, chút tàn nhang nho nhỏ trên mặt cũng được che lại hoàn toàn. Đôi môi xinh xắn lại càng thêm hấp dẫn óng ánh, làm cho người ta không nhìn được muốn cắn một cái lên đó. Vốn Thẩm Mặc Dư rất xinh đẹp, trang điểm như vậy càng thêm đẹp hơn mấy phần.

Tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ xe hoa tới đón thôi. Vừa nhắc tới, xe hoa đã đến rồi. Thẩm Mặc Dư kéo tay Từ Du Mạn ngồi vào trong xe hoa.

Cha của Thẩm Mặc Dư cầm tay của cô giao cho Trương Chương Việt, Thẩm Mặc Dư kéo tay Trương Chương Việt, hai người chậm rãi dọc theo thảm đỏ đi tới.

Trong hoàn cảnh nghiêm túc và trang trọng, Mục Sư mở ra Thánh kinh ra.

71. Chương 72: Sau Khi Say Rượu...!

Mục Sư chậm rãi nói:

“Anh Trương Chương Việt, anh có nguyện ý cưới cô Thẩm Mặc Dư làm vợ, cho dù vui hay buồn, địa vị cao hay thấp, bệnh tật hay khỏe mạnh, đều yêu cô ấy, quý trọng cô ấy cho đến chết?”

“Tôi nguyện ý.”

Dưới tình huống không ai chú ý, cách không xa chỗ đứng của Thẩm Mặc Dư và Trương Chương Việt, phù rể đã nắm tay phù dâu. Cố Uyên thâm tình chân thành chăm chú nhìn Từ Du Mạn, nói: “Anh nguyện ý.”

Mục Sư nói tiếp: “Cô Thẩm Mặc Dư, cô có nguyện ý gả cho anh Trương Chương Việt, cho dù vui hay buồn, địa vị cao hay thấp, bệnh tật hay khỏe mạnh, đều yêu anh ấy, quý trọng anh ấy cho đến chết?”

“Tôi nguyện ý.”

Từ Du Mạn không nói gì.

“Tại sao không nói?”

Từ Du Mạn nhìn Cố Uyên có chút không vui, mới chậm rãi nói: “Như vậy liền muốn em gả cho anh? Không có cửa đâu.”

“Vậy như thế nào mới nguyện ý gả?”

“Cái này sao, không cần em nói mà anh phải tự biết.” Cố Uyên đánh chết cũng không nghĩ đến, cuối cùng Từ Du Mạn lại nghĩ ra câu trả lời như vậy.

“...”

Thẩm Mặc Dư và Trương Chương Việt đã trao nhẫn cưới xong rồi.

“Bây giờ chú rể có thể hôn cô dâu rồi.”

Trước mắt bao nhiêu người, Trương Chương Việt hôn lên đôi môi đỏ mọng của Thẩm Mặc Dư. Chết tiệt, từ lúc nhìn thấy Thẩm Mặc Dư, anh đã muốn làm như vậy, thế mà lại để cho anh đợi lâu như vậy.

Từ Du Mạn dường như biết rõ bước kế tiếp Cố Uyên muốn làm gì, vừa định né ra, đã bị anh kéo vào trong ngực. Đôi môi ấm áp của anh đặt lên môi cô.

Phía dưới còn có nhiều khách khứa như vậy, đáng ghét, rốt cuộc muốn làm gì chứ? Từ Du Mạn càng giãy giụa, Cố Uyên hôn càng sâu. Cô dần dần hiểu ra điểm này, ngừng giãy giụa và hôn đáp lại anh. Thật ra cô cũng thích cảm giác cùng anh hôn môi.

Sau khi Cố Uyên buông Từ Du Mạn ra, cô vươn cái lưỡi ra liếm liếm đôi môi đỏ mọng mới vừa bị anh giày xéo của mình.

Con người màu đen của anh sau khi chứng kiến động tác của cô, càng trở nên sâu thẳm: “Mạn Mạn, em đang câu dẫn anh.”

“Ha ha, vậy sao?” Từ Du Mạn đang suy nghĩ, nếu như Cố Uyên lấy mắt kính xuống, dùng ánh mắt như vậy nhìn cô, cô nhất định sẽ buông vũ khí đầu hàng.

Bắt đầu tiệc rượu rồi. Chú rể và cô dâu nắm tay nhau đi tới từng bàn mời rượu. Cố Uyên và Từ Du Mạn đi theo phía sau hai người. Nhiệm vụ của Cố Uyên là ngăn cản rượu cho Trương Chương Việt, còn nhiệm vụ chính của Từ Du Mạn là ngăn cản rượu cho Thẩm Mặc Dư.

“Mạn Mạn.” Từ Du Mạn nghe được sau lưng có thanh âm hơi đè nén, sừng sốt một chút, sau đó bình tĩnh xoay người: “Xin hỏi, Âu Dương tiên sinh gọi tôi có chuyện gì không?”

Âu Dương Nhất Phàm đã mấy ngày rồi không gặp Từ Du Mạn. Lúc đầu hắn còn tới, sau đó căn bản là mỗi lần đều bị Từ Du Mạn ngăn ở ngoài cửa, hoặc đối xử lạnh nhạt, hắn cũng không thể nào đến bệnh viện thăm cô được nữa. Nghe nói chủ tịch tập đoàn Trương thị kết hôn, vốn lúc nhận được thiệp mời hắn không muốn tham gia, hắn rất phiền, nhìn người khác kết hôn chắc chắn sẽ làm ỉn thấy ngọt ngào. Nhưng chợt nhìn thấy tên của cô dâu trên tấm thiệp, hắn quyết định tham gia.

Thẩm Mặc Dư? Là Thẩm Mặc Dư đó sao? Nếu như vậy, Mạn Mạn nhất định sẽ đi chứ? Thật lâu cũng chưa được nhìn thấy Mạn Mạn rồi, rất nhớ. A, mới mấy ngày như vậy mà hắn đã nhớ cô đến mức trong lòng thấy đau rồi. Chính hắn cũng khó tưởng tượng được, thời gian hai năm qua hắn làm sao mà sống.

Quả nhiên, trong hôn lễ của Trương Chương Việt thấy được Mạn Mạn. Mạn Mạn đẹp quá, thật sự rất đẹp. Vốn muốn đợi sau khi hôn lễ kết thúc sẽ tìm Mạn Mạn nói chuyện riêng một chút, nhưng lại thấy Mạn Mạn với Cố Uyên không coi ai ra gì mà hôn môi, hắn không nhìn được nữa. Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì mà cô gái hắn trông coi hai năm này lại phải chấp tay nhường cho người ta như vậy, thật tiện nghi cho cái người Cố Uyên không biết ở đâu chạy tới này.

Âu Dương Nhất Phàm làm sao biết, hai năm của anh ta sao có thể so sánh với mười hai năm giữa Cố Uyên và Từ Du Mạn đây? Vẫn như cũ, nghe được Từ Du Mạn lạnh lùng xa cách gọi hắn là Âu Dương tiên sinh, trong lòng Âu Dương Nhất Phàm có chút thương tâm. Nhưng từ rất lâu rồi hắn đã luyện thành một thân kim cương không vỡ rồi. Âu Dương Nhất Phàm giống như không nghe được lời nói của cô, cười nói:

“Mạn Mạn, có thể cùng anh nói chuyện một lát không?” giọng nói của Âu Dương Nhất Phàm mang theo ý thỉnh cầu hèn mọn. Hắn cao cao tại thượng, cũng chỉ có ở trước mặt cô mới có thể hèn mọn như vậy.

Nhưng Từ Du Mạn căn bản cũng không quan tâm giọng điệu của Âu Dương Nhất Phàm rốt cuộc là cao ngạo hay là hèn mọn: “Âu Dương tiên sinh, tôi nghĩ giữa tôi và anh cũng không có gì để nói.”

“Mạn Mạn...”

“Được rồi, Âu Dương tiên sinh, tôi hiện tại rất bận. Hơn nữa, anh thích làm trò cười cho người ta thì cứ tiếp tục biểu diễn, tôi không thích, thứ cho tôi không thể theo cùng.” Từ Du Mạn sắc bén nói.

Lời của cô giống như là một lưỡi dao, hung hăng khoét vào trái tim đã chồng chất vết thương của Âu Dương Nhất Phàm: “Mạn Mạn, chẳng lẽ phạm lỗi một lần lại không thể được tha thứ sao?”

“Dĩ nhiên không phải.” Từ Du Mạn chợt cười nói.

Âu Dương Nhất Phàm nhìn nụ cười của cô mà hơi thất thần. Đã bao lâu rồi, Mạn Mạn đã bao lâu chưa cười với hắn rồi? Âu Dương Nhất Phàm kích động tột đỉnh, cho nên cũng không chú ý tới sự mỉa mai trong mắt cô : “Mạn Mạn, em tha thứ cho anh rồi sao?” Từ Du Mạn nhìn Âu Dương Nhất Phàm không nói gì.

Cố Uyên đi qua ôm eo của Từ Du Mạn, Mạn Mạn là người của anh, ai dám nghĩ giống như vậy, tên đàn ông này... Mắt kính của Cố Uyên đã che giấu tia nguy hiểm trong đáy mắt anh, “vô hại” mà khách khí nói: “Dĩ nhiên... là không thể rồi. Mạn Mạn không phải là những cô gái ngu xuẩn kia, đàn ông vừa dễ dàng liền không sao nữa. Cô ấy chính là người có nguyên tắc, chuyện gì có thể tha thứ, chuyện gì không thể tha thứ, trong lòng đã hiểu rõ ràng.” Tên đàn ông này đã cường bức Mạn Mạn của anh, chết một vạn lần cũng không đủ.

Từ Du Mạn nghe lời nói của Cố Uyên, khóe miệng không tự chủ giật giật, Cố Uyên này thật sự đang tính kế cô đây mà. Nếu như cô thật sự tha thứ cho Âu Dương Nhất Phàm, có phải chính là thừa nhận cô đúng là cô gái ngu xuẩn không có nguyên tắc hay không.

Người đến xem kịch vui càng lúc càng nhiều, Từ Du Mạn cơ hồ trở thành nhân vật chính của cả bữa tiệc. Đây cũng không phải là mong muốn của cô: “Tôi nói tôi đang bận.” Từ Du Mạn không nhận được nói xong, rồi nhìn vị trí của Thẩm Mặc Dư, vội vã đi qua đó.

Âu Dương Nhất Phàm, cô không muốn để ý, ánh mắt không có ý tốt của những người đó, cô càng thêm chán ghét. Từ Du Mạn rời đi, Âu Dương Nhất Phàm còn muốn đi theo qua đó, lại bị Cố Uyên ngăn lại. Cố Uyên tiến tới bên tai Âu Dương Nhất Phàm, thanh âm giống như ác ma xuyên thấu lỗ tai của Âu Dương Nhất Phàm:

“Đừng đến gần cô ấy nữa. Hiện tại có thời gian, anh có thể dùng thời gian này suy nghĩ xem nên làm như thế nào để thanh toán chuyện trước kia đi.” Âu Dương Nhất Phàm cả kinh, không ngờ Mạn Mạn lại nói sự kiện kia cho Cố Uyên biết? Âu Dương Nhất Phàm có một linh cảm là Mạn Mạn thật sự đã rời khỏi hắn. Chính lần đó Mạn Mạn dùng cái chết để ép buộc hắn, lúc cô ở bên Tả Minh, hắn cũng không có loại cảm giác này.

Đồng thời Âu Dương Nhất Phàm cũng thật sâu cảm nhận được cảm giác chấn áp từ trên người Cố Uyên truyền tới, sắc bén, cao ngạo. Nhưng nếu như hắn – Âu Dương Nhất Phàm là một người đàn ông dễ dàng buông tha như vậy, hắn đã không có khả năng tay trắng dựng nghiệp, sau đó lại phát triển công ty lớn như vậy.

“Nếu như là anh, anh sẽ dễ dàng buông tha như vậy sao?” Âu Dương Nhất Phàm hỏi ngược lại.

Anh sao? Làm sao có thể sẽ buông tha chứ? Cố Uyên chợt có chút hiểu được cảm nhận của Âu Dương Nhất Phàm. Nhưng có thể hiểu được không có nghĩa là sẽ tha thứ.

“Vậy... chúc anh nhiều may mắn.” Cố Uyên liếc mắt liền thấy được bóng dáng của Từ Du Mạn, sau đó bước những bước chân ưu nhã đi tới bên cô. Trước khi đi không quên quét mắt một vòng nhìn Âu Dương Nhất Phàm và cả những gã đàn ông mới vừa rồi ngăn người nhìn Từ Du Mạn.

Chương 72.2

Cố Uyên đẩy Từ Du Mạn vào trong xe, lạnh giọng nói với tài xế: “Lái xe.”

Tài xế nhận được chỉ thị của anh, đạp chân ga, chiếc xe màu đen chạy băng băng liền biến mất trong màn đêm. Chiếc xe này đã không phải là chiếc xe lúc đầu tới đón Cố Uyên và Từ Du Mạn nữa.

“Thiếu gia, về nhà sao?” Tài xế quay đầu lại, hỏi Cố Uyên.

“Không cần, đi tiểu khu Hoa Dương.”

Cố Uyên thật sự không có cách nào với mẹ của anh. Trước kia bọn họ đã từng ở thành phố A một khoảng thời gian, cũng chính là lúc Cố Uyên quen biết Từ Du Mạn. Sau đó anh lại đi Anh, cha của anh lại thăng chức, từ thành phố A trực tiếp được điều đi làm tư lệnh quân khu Yên Kinh, căn nhà này anh cũng chưa trở về qua. Chìa khóa căn nhà ở chỗ cha anh, mà anh tới thành phố A, cha anh cũng không ủng hộ, cho nên anh không mượn chìa khóa của cha mình, dĩ nhiên là không có chỗ ở.

Ngày đó sau khi gọi điện thoại ẹ anh xong, không ngờ mẹ anh đã lén trộm chìa khóa nhà từ chỗ cha anh, hơn nữa tìm về chú Tiền - trước kia từng làm tài xế cho nhà anh khi gia đình anh còn ở thành phố A, còn có thím Linh nữa.

Theo ý của mẹ anh thì con trai của bà sao có thể ăn nhờ ở đậu mà không có nhà riêng của mình chứ? Sao có thể để cho con dâu của bà phải chịu uất ức chứ?

Cố Uyên đẩy Từ Du Mạn đang xui lơ trên người mình ra. Con sâu rượu này, uống nhiều rượu như vậy, quần cũng không quần được. Lại còn ỏi hết lên người anh nữa chứ.

Bộ âu phục màu đen mà Cố Uyên mặc lúc đầu sớm đã không còn nữa, mà chỉ mặc chiếc áo sơ mi bên trong, giống như thường ngày. Đối với Từ Du Mạn xiêu xiêu vẹo vẹo ngã vào trên ghế, đôi mắt mở thật to, ánh mắt long lanh như nước nhìn thẳng vào anh, trong lòng anh căng thẳng, không khỏi nuốt nước miếng một cái, rõ ràng có thể nhìn thấy hầu kết của anh chuyển động lên xuống.

Nhìn Từ Du Mạn không thoả mái nhích tới nhích lui, Cố Uyên có chút không nỡ, trước sau đều không nỡ có một chút không tốt nào đối với cô. Anh kéo cô lên, để cô thoả mái tựa vào trên người mình.

Từ Du Mạn bị Cố Uyên kéo qua liền ngoan ngoãn tựa vào trên người anh, hơn nữa đôi tay còn vòng ôm lấy cổ của anh, si ngốc cười nói: “Em biết ngay anh sẽ ôm em mà, ha ha.”

Cố Uyên bất đắc dĩ nhìn hai gò má của cô bởi vì say rượu mà càng thêm hồng hào, không nhịn được nhéo nhéo: “Đúng vậy, em chính là ăn sạch anh rồi.”

Ăn? Từ Du Mạn nghiêng đầu suy nghĩ một chút. Không đúng, thầy Cố nói sai rồi, cô không có ăn thầy Cố: “Em không có ăn anh.” Cô mượn người Cố Uyên làm nơi chống đỡ, dùng sức ngồi dậy, ngồi lên trên người của anh, sau đó hai tay nâng mặt của anh lên, cặp mắt mê ly nhìn Cố Uyên, ngơ ngác suy nghĩ một chút, lại dùng sức lắc đầu: “Thầy Cố, em thật sự không có ăn.”

“Vậy... em có muốn ăn hay không?” Thanh âm của anh trở nên hơi khàn khàn, so với bình thường thì thêm chút từ tính, thêm chút hấp dẫn.

Từ Du Mạn đối mặt với anh, ngồi ở trên người anh, hai người vừa khéo chặt chẽ dán sát vào một chỗ, đây chính là khảo nghiệm cực lớn đối với anh. Huống chi cô đã uống say, càng muốn trông cậy cô ngoan ngoãn nhiều hơn. Nhưng cô lại không ngoan mà ở trên người anh giãy giụa, lên lên xuống xuống, ma sát với anh. Anh chỉ cảm thấy nóng quá, rất muốn Mạn Mạn.

Đã trở nên nóng rực, ngay cả chính anh cũng cảm thấy nóng đến dọa người. Cố Uyên lo lắng chính mình thật sự sẽ không chế không được mà ở chỗ này muốn Mạn Mạn.

Từ Du Mạn nào biết chút tâm tư kia của Cố Uyên. Vốn cảm thấy lên lên xuống xuống như vậy chơi rất vui, rất... thoả mái. Nghe được lời nói của anh, nghiêm túc tự hỏi rốt cuộc có muốn ăn anh hay không.

Xem ra bộ dạng hình như ăn rất ngon. Từ Du Mạn đưa cái lưỡi thơm ra liếm môi một cái. Cô cảm thấy cổ họng hơi khô, cảm thấy rất nóng. Cố Uyên cảm thấy mình cũng bị Từ Du Mạn bức cho điên rồi. Thật ra chuyện chân chính muốn bức anh điên vẫn còn ở phía sau. Bây giờ chẳng qua cũng chỉ là món khai vị mà thôi.

“Mạn Mạn, muốn ăn anh sao?” Cố Uyên vừa nói, vừa ấn nút để nâng tấm ngăn giữa bọn họ cùng tài xế lên. Cái vách ngăn này không chỉ để tài xế phía trước không thấy được phía sau, hơn nữa còn có chức năng cách âm, sẽ không nghe thấy gì. Đây đúng thật là thiết kế cần thiết để ‘xe chần’ a. Hiện tại anh thật sự yêu chết cái thiết kế này. Xem ra, thật sự ăn rất ngon. Từ Du Mạn rốt cuộc đã quyết định, ôm lấy mặt của Cố Uyên liền cắn xuống một cái.

“Ừm...” Cố Uyên thật sự hết nói rồi, Mạn Mạn nói là ăn, thật sự chính là ăn, giống như ăn sườn ăn thịt vậy, muốn xơi tái anh luôn.

Tại sao đều không có mùi vị gì? Từ Du Mạn có chút nản lòng mà nghĩ. Miệng cũng buông anh ra. Nhìn thì ngon, thật ra ăn không ngon chút nào. Vừa định đi xuống lại bị Cố Uyên ôm lấy. Cái xung động này lại một lần nữa đánh thẳng vào sự yếu ớt của anh.

“Ừm...” Cố Uyên cố nén suy nghĩ muốn kích động, cố gắng để thanh âm của chính mình trở nên nhu hòa một chút. Ngàn vạn lần không được hù sợ Mạn Mạn:

“Mạn Mạn, em nói muốn ăn, sao bây giờ lại không ăn?”

“Ăn không ngon.” Từ Du Mạn bĩu môi.

Cảm thấy phía dưới có thứ gì đó chống lên cô, càng lúc càng cứng rắn, càng lúc càng nóng bỏng, Từ Du Mạn cảm thấy hơi khó chịu, muốn thoát khỏi cảm giác nóng rực xa lạ kia. Cố Uyên sao có thể để cho cô né ra chứ? Gia tăng thêm sức lực, ôm cơ thể mềm mại của cô đè trên người anh.

“Anh cho em ăn ngon, có muốn hay không?” Lúc này Cố Uyên giống như sói xám lớn, bày bố cái bẫy, từng bước một dẫn dụ Tiểu Bạch Thỏ đi vào, rơi vào trong bẫy của mình.

“Muốn.”

Từ Du Mạn say rượu thanh âm càng thêm mềm mại. Cố Uyên nghe được thanh âm non nớt của cô, rất cuộc không nhìn được nữa, hôn lên đôi môi thơm kiều diễm ướt át của cô.

Từ Du Mạn cảm giác có cái gì đó chui vào miệng của cô, mềm mại, lạnh lạnh, còn trơn bóng. Bởi vì cô cảm thấy thứ kia ở trong miệng của cô lộn xộn khắp nơi, chơi rất vui, cô muốn cắn nó, sau đó ăn hết. Nhưng mỗi lần hàm răng của cô vừa đến gần thứ đó thì nó lại biến mất, chính là không để cho cô cắn được.

Nhưng Từ Du Mạn thông minh nhìn thấu quy luật. Cái thứ ngọt ngào, mềm mại kia hình như không thích bị bắt được, ngược lại thích đầu lưỡi của cô hơn. Bởi vì nó luôn tìm đến đầu lưỡi của cô cùng chơi đùa.

Dùng đầu lưỡi ăn cũng không tồi, mùi vị rất ngon. Dù Cố Uyên không dùng đầu lưỡi của mình đi trên đầu đầu lưỡi của cô thì cô cũng chủ động dâng đầu lưỡi của chính mình lên.

Nóng quá, nóng quá... Từ Du Mạn cảm thấy mình giống như đang bị nướng ở trong lửa vậy.

“Thầy Cố, em nóng quá.” Thừa dịp Cố Uyên buông ra để cho cô hít thở, Từ Du Mạn đáng thương nói.

Oang... Cố Uyên cảm giác mình sắp nổ tung. Mạn Mạn, thật sự là đến đòi mạng của anh.

“Nóng thì cởi quần áo ra, ngoan.”

Từ Du Mạn luôn cảm thấy mình là một đứa bé ngoan ngoãn, cho nên cô ngoan ngoãn chuẩn bị cởi quần áo. Nhưng quần áo cô mặc không phải áo T-shirt giống như bình thường, dễ dàng liền cởi ra được, cô chính là đang mặc lễ phục. Từ Du Mạn thử thật lâu cũng không cởi xuống được, gấp đến độ sắp khóc lên.

Cố Uyên vẫn đang thưởng thức Từ Du Mạn cởi quần áo, nhìn bộ dạng cô muốn kéo quần áo xuống lại kéo không được, tình yêu trong lòng liền trào lên ả, mãnh liệt sục sôi. Mắt thấy cô gấp đến mức sắp khóc, anh cũng không trêu chọc cô nữa, “Ng ngoan, anh cởi cho em.”

“Dạ.” Có người giúp cô cởi cái thứ bất tiện kia xuống, cô có sao lại không chịu chứ.

Chương 72.3

Bộ lễ phục này lúc Từ Du Mạn vừa mặc vào khéo vừa người, chặt chẽ dán sát trên người cô. Cố Uyên thử một chút, muốn đưa bàn tay của anh vào trong cũng không được. Không thể làm gì khác hơn là giúp cô cởi quần áo ra.

Khó trách Mạn Mạn cởi không được, y phục này thật rất khó cởi. Anh nỗ lực thật lâu, khiến cô chờ cũng có chút sốt ruột mới giúp cô cởi xong.

“Ừm...” Từ Du Mạn không biết mình đây sao lại giống như không biết nói gì, chỉ có thể phát ra âm thanh đơn điệu ‘ừm’ này.

Từ Du Mạn mềm mại khiến Cố Uyên than thở. Da thịt của cô quá non rồi, mấy cái liền để lại dấu vết hồng hồng.

“Thầy Cố...” Từ Du Mạn hơi híp mắt, lấp bắp khẽ gọi.

“Ngoan, gọi anh là ông xã.” Cố Uyên nhẹ nhàng thổi khí lên nơi đầy đà của cô, lời nói có chút mơ hồ không rõ.

Từ Du Mạn nghe được, nhưng cũng không như ý nguyện của anh : “Thầy Cố... a... anh....” Một câu ‘thầy Cố’ vừa ra khỏi miệng, Cố Uyên liền dùng lực cắn xuống, Mạn Mạn không ngoan.

“Mạn Mạn ah? Gọi anh là ông xã đi.”

Không được, thầy giáo chính là thầy giáo, sao lại là ông xã chứ? Từ Du Mạn vẫn lắc đầu.

“Có gọi không? Hả?” Tay của Cố Uyên xẹt qua người cô, tỏ ý uy hiếp rất nồng.

Từ Du Mạn vẫn không thỏa hiệp. Rất tốt, thật sự rất tốt. Mạn Mạn không phải dễ dàng bị người khác uy hiếp như vậy, không phải dễ như vậy liền bị tình dục chiếm thể thượng phong. Nhưng ở trước mặt của anh như vậy là không được, không ngoan nha.

“Muốn không?” Cố Uyên tiếp tục dụ hoặc cô.

“Muốn, thầy Cố, cho Mạn Mạn đi.”

“Ngoan, gọi anh là ông xã thì anh cho.” Cố Uyên ơi, đây gọi là gì chứ? Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn?

Từ Du Mạn thật sự không chịu nổi cảm giác ngứa ngứa và hư không như vậy, vội vàng muốn được lấp đầy. Rốt cuộc vẫn phải thỏa hiệp : “Ông xã.”

“A...”

Cố Uyên chợt đem ngón trỏ của mình chen vào trong vườn hoa của cô, “Ôm lấy cổ của anh.” Năng lực tự kiềm chế mà anh luôn kiêu ngạo ở trước mặt cô liền biến mất hầu như không còn. Hai người phù hợp đến không chê vào đâu được.

Rất nhanh, Từ Du Mạn chợt bất động, mắt cũng nhắm lại, đôi tay càng thêm ôm chặt, thân thể càng không ngừng di chuyển. Hồi lâu cô mới yên tĩnh lại.

Được rồi, Mạn Mạn đã được thỏa mãn, nhưng anh thì sao? Cố Uyên cúi đầu nhìn cái lều nhỏ của mình. Một chủ ý xông vào đầu.

“Mạn Mạn, giúp thầy một chút nha.” Cố Uyên nói xong liền phát hiện, anh không tự chủ lại gọi mình là thầy, ha ha, thật sự bị Mạn Mạn ảnh hưởng.

“Hả?” Từ Du Mạn chợt cười, mới vừa rồi thầy Cố làm cho cô rất thoải mái, cô hình như cũng có thể khiến thầy Cố thoải mái đấy.

Làm Cố Uyên hoàn toàn không nghĩ tới là Từ Du Mạn chợt đứng lên khỏi người anh, rồi ngồi sang chỗ bên cạnh, sau đó tháo dây lưng của Cố Uyên, giúp anh kéo khóa kéo ra.

“Ai dạy em? Hả?”

“Ha ha, là tiểu Thương.” Cố Uyên chán nản. Mạn Mạn đến cùng còn làm những gì a?

Tại sao lại xem loại phim này. Xem ra về sau phải trông nom cô cẩn thận mới được. Mặc dù anh cũng rất hưởng thụ phúc lợi này.

“Này, Mạn Mạn lại không học được cách dùng miệng...” Cố Uyên khàn giọng nói.

“Có a.” Từ Du Mạn “ngây thơ” đáp.

“Vậy Mạn Mạn...”

“Ha ha, có phải thầy Cố muốn em dùng miệng hay không?”

“Mạn Mãn, giúp thầy, có được không?”

“Không thể. Mạn Mạn chỉ dùng miệng giúp ông xã thôi.”

“Mới vừa rồi em không phải đã gọi anh là ông xã sao?”

“Vẫn không được.”

“Thật không làm?” Cố Uyên có chút uể oải.

“Không làm. Chỉ dùng tay.”

Động tác trên tay Từ Du Mạn tăng nhanh, hô hấp của Cố Uyên càng lúc càng thô, dần dần cũng không quản có muốn dùng miệng hay không. Lúc chất lỏng màu trắng đục phun ra, Cố Uyên nghĩ đến nhất định phải sớm một chút cưới cô về nhà, Mạn Mạn thật sự là một tiểu yêu tinh, lấy về nhà cất giấu, không để cho người khác nhìn thấy.

Trên xe cũng may có khăn giấy. Cố Uyên giúp Từ Du Mạn lau sạch sẽ, sau đó lại giúp cô mặc quần áo tử tế, rồi ôm cô vào trong ngực, nhẹ nhàng vuốt lưng cô, rất nhanh Từ Du Mạn liền ngủ thiếp đi.

Cố Uyên cầm điện thoại lên, sau đó tìm bấm số điện thoại của lão Tiền, lạnh giọng nói: “Có thể rồi.”

Lão Tiền nhìn điện thoại đã cúp, vui mừng cười cười. Sau đó ông ta gọi điện thoại cho bà chủ: “Phu nhân, thiếu gia làm rất lâu.”

“Ha ha, dĩ nhiên. Con trai của tôi, làm sao có thể nhanh như vậy? Nhìn xem bao nhiêu thời gian?” Mẹ của Cố Uyên cười ha ha xong, sau đó có chút bối rối hỏi câu hỏi này.

Bà vốn định gọi điện thoại cho Cố Uyên, không biết làm sao tự nhiên gọi điện thoại cho lão Tiền trước, hỏi con trai mình đang làm gì, lão Tiền đáp ứng, bà cũng biết là xảy ra chuyện gì rồi. Vì vậy bà để cho lão Tiền tính toán thời gian một chút.

“Phu nhân, từ lúc thiếu gia cho nâng vách ngăn ở giữa lên đến bây giờ đã hai tiếng 12 phút rồi.”

“Ừ, không hổ là con trai của tôi. Lợi hại.”

Mẹ của Cố Uyên cũng chính là Tôn Tôn. Trong lòng bà đang khen chính mình là một người mẹ anh minh cỡ nào, có bản lĩnh biết trước cỡ nào. Chiếc xe này chính là bà chọn, chính là nhìn trúng cái vách ngăn ở giữa. Ha ha, quả thật bà không đoán sai.

Con trai mình đã nhiều năm như vậy, một người bạn gái cũng chưa từng có, chưa bao giờ đi quan hệ nam nữ bừa bãi, vẫn luôn giữ mình trong sạch. Hiện tại cũng 26 tuổi rồi, cũng chính là làm xử nam 26 năm rồi, bà vốn thật sự có chút lo lắng con trai mình có phải nơi đó không được hay không. Xem ra sự lo lắng của bà là dư thừa rồi.

Nhớ ngày đó bà không ít lần đưa phụ nữ lên trên giường của chính con trai mình, mấy người trẻ tuổi, quyến rũ, lão luyện, loại hình nào bà cũng đều đã tìm, kết quả mỗi lần đều là bị chính con trai của mình làm cho chạy ra ngoài. Rất cuộc có một lần bà khóc hỏi con trai rốt cuộc là không được hay là thích đàn ông, dù sao hiện tại đồng tính nam quá nhiều, hơn nữa có không ít đàn ông bên cạnh con trai mình, cho nên bà mới lo lắng. Rốt cuộc con trai nói thật cho bà biết là vẫn còn nhớ đến cô gái nhỏ lúc trước.

Tôn Tôn là người mẹ dân chủ, cho dù không dân chủ, chuyện liên quan đến Cố Uyên, cũng nhất định phải dân chủ. Bà cũng không muốn con trai mình cả đời là hòa thượng.

Ông già đáng ghét kia lại không hiểu đạo lý này. Chẳng lẽ ông ta thật muốn Cố Gia bọn họ không người nối dõi sao? Tính tình của con trai, ông ấy cũng không phải không biết.

Nghĩ đến điểm này, Tôn Tôn không khỏi thở dài, chuyện cái chìa khóa lão già trong nhà đã biết, bây giờ còn đang chiến tranh lạnh với mình đây. Xem ra mấy thứ đồ tình thú đặt hàng có thể lấy ra dùng rồi.

Tôn Tôn cúp điện thoại.

72. Chương 73: Cố Uyên Và Dì Cả Mẹ Thật Sự Rất Có Duyên

Hai giờ, xe liên tục đi loanh quanh trong thành phố, cuối cùng nhận được chỉ thị của Cố Uyên, trong chốc lát xe liền đi tới chung cư Hoa Dương. Chú bảo vệ nhìn thấy người đến là Cố Uyên, liền để cho anh vào.

Xe dừng dưới lầu tòa nhà mà Từ Du Mạn ở. Cố Uyên mở cửa xe, bế cô lên. Từ Du Mạn nghi ngờ mở to mắt, nhìn thấy người ôm mình là Cố Uyên, lằm bằm hai tiếng, rồi tiếp tục vùi vào trong ngực của Cố Uyên mà ngủ.

Mở cửa, Cố Uyên đặt Từ Du Mạn lên trên ghế sa-lon, đi vào phòng tắm xả nước. Thử độ ấm của nước xong, anh ôm cô vào phòng tắm, chuẩn bị tắm cho cô.

Thân thể xinh đẹp của Từ Du Mạn hoàn toàn hiện ra ở trước mặt anh, có thể nói, cả quá trình tắm đối với Cố Uyên mà nói vừa là hưởng thụ lại vừa là một loại hành hạ.

Từ Du Mạn ngược lại thoải mái, động cũng không hề động một chút. Giúp cô tắm xong, ngay cả quần áo Cố Uyên cũng không mặc cho cô, mà ôm cô vào phòng ngủ, đắp kín chăn, sau đó anh đi tắm.

Cố Uyên lau đầu, mê mẩn nhìn Từ Du Mạn đang ngủ say sưa trên giường. Mạn Mạn của anh. Nằm xuống, ôm cô vào trong ngực, trong lòng Cố Uyên lại không hề nghĩ chuyện khác, chỉ đơn thuần ôm cô, rất nhanh liền ngủ thiếp đi. diendan

Lúc Từ Du Mạn tỉnh lại, phát hiện Cố Uyên đang ôm cô, hơn nữa tay còn đặt ở trên người cô. Tình cảnh này rất giống với lần đó Cố Uyên uống rượu say. Không phải lần đầu tiên ngủ chung với Cố Uyên, nên Từ Du Mạn cũng không có phản ứng quá lớn. Nhưng khi cô vén chăn lên thì không còn bình tĩnh như vậy nữa rồi.

Trên người cô, phủ đầy những ấn ký màu tím màu đỏ chi chít. Từ Du Mạn không còn là cô gái đơn thuần, dĩ nhiên biết đây là cái gì. Từ phía dưới còn mơ hồ truyền đến một loại cảm giác khác thường, cô cảm thấy một cảm giác rất lạ lẫm.

Từ Du Mạn đánh thức Cố Uyên. Anh mở mắt ra đã nhìn thấy con người màu đen của cô. Lần đầu tiên Cố Uyên ngủ nướng, anh còn chưa tỉnh ngủ, thanh âm không lạnh lạnh giống thường ngày, ngược lại còn có chút lười biếng: “Sao vậy? Hôm nay chủ nhật không cần đi học mà.”

“Thầy Cố, đây là xảy ra chuyện gì?” Từ Du Mạn chỉ vào ấn ký màu tím hồng trước ngực, nói không ra là ôm tâm tình gì.

“A, chính là chuyện em thấy.” Nói xong, Cố Uyên còn đem tay từ trong chăn vươn ra phủ lên trên bóp mấy cái. Sáng sớm lại để cho anh nhìn cái này, đây không phải là cố ý hấp dẫn anh sao. Phải biết rằng sáng sớm đàn ông chính là dễ kích động nhất.

Từ Du Mạn đẩy tay của Cố Uyên ra, dùng chăn che người lại: “Tối hôm qua xảy ra chuyện gì?”

“Không nhớ rõ?” Cố Uyên hơi híp mắt. Mạn Mạn đã từng nhìn ánh mắt không mang mắt kính của anh rồi, hiện tại ở đây chỉ có hai người bọn họ, anh không cần thiết đeo kính. Cho nên Cố Uyên liền không đeo kính.

“Em uống say hả?” Từ Du Mạn nói.

“Ừ.”

“Anh cái tên mặt người dạ thú, lịch sự bại hoại, sói đội lột cừu này. Anh không biết xấu hổ mà làm một kỹ sư nhân cách của loài người, một giáo viên vĩ đại cao quý nhất sao? Tại sao thừa dịp em uống say thực hiện loại hành động cần thiết sau khi cưới này!” Nói cho cùng, trong lòng Từ Du Mạn vẫn có chút không thoải mái. Cô vốn là một cô gái truyền thống, một lòng cho rằng chỉ có kết hôn mới có thể làm chuyện đó, tự nhiên trước khi cưới liền... Hơn nữa hai lần đều là say rượu. Chỉ là Từ Du Mạn cũng không trách Cố Uyên, nói những lời này cũng chỉ là để che giấu sự bối rối và chút cảm giác không thoải mái trong lòng mình.

Nếu Âu Dương Nhất Phạm biết chuyện này, chỉ sợ là lòng muốn chết cũng có rồi. Tại sao chuyện giống như vậy rơi vào trên người hần chính là vĩnh viễn không được tha thứ, mà rơi trên người Cố Uyên thì có thể tha thứ?

Thật ra trong lòng Từ Du Mạn, yêu và không yêu được phân định rất rõ ràng.

Cố Uyên biết Từ Du Mạn cũng không tức giận, trong lòng không phải vui mừng bình thường. Cố ý khiến cô hiểu lầm, anh cũng là muốn xem thử thái độ của cô. Hiện tại, anh rất hài lòng với thái độ của cô, thật

sự rất hài lòng :

“Nếu không thì chúng ta lập tức đi đăng ký?”

“Làm ơn, em mới 19 tuổi, có được không?” Từ Du Mạn không có gì để nói.

“Bọn A Việt không phải cũng kết hôn rồi sao?”

“Bọn họ còn chưa đăng ký đâu đấy.”

“Vậy chúng ta cũng làm tiệc mừng trước?” Cảm giác không tệ.

“Không được.” Từ Du Mạn nghiêm khắc cự tuyệt.

“Đúng rồi, em còn là học sinh của anh đó, sao anh có thể không biết xấu hổ mà làm chuyện như vậy với em?”

“Em hiện tại là học sinh của anh, về sau là cái gì của anh còn chưa xác định đấy. Hơn nữa quan hệ giữa hai chúng ta bây giờ không chỉ dừng lại ở quan hệ thầy trò.”

“Trừ quan hệ thầy trò còn có quan hệ gì chứ?” Từ Du Mạn nhất định không thừa nhận. Còn chưa phát hiện là bọn họ đang trần truồng ở trên giường như vậy bàn luận hai người có quan hệ gì có phải là chuyện buồn cười không ??

“Chính là quan hệ như vậy.” Cố Uyên kéo cô lên trên người mình đè xuống, Từ Du Mạn nhận thức rõ, mặt chợt đỏ hết lên.

Nhưng vẫn trẻ con mạnh miệng : “Loại quan hệ này là quan hệ bạn giường sao?”

Cố Uyên lần nữa chán nản, anh thật muốn gõ đầu của cô ra xem bên trong rốt cuộc chứa những gì, cả ngày lẫn đêm cứ nghĩ những thứ này : “Xem trong tiểu thuyết sao?”

“Không phải. Là viết.” Cố Uyên không nhiều lời, kéo tay cô qua, đặt lên bộ vị nào đó của mình. Chỉ thấy mặt của cô đỏ hơn mấy phần.

“Ha ha. Hiện tại biết xấu hổ sao? Tối hôm qua cũng là em chủ động đấy. Có điều em chỉ dùng tay giúp anh, bảo em dùng phương pháp khác giải quyết cho anh, em cũng không muốn.”

Nhìn thấy phản ứng của Mạn Mạn khi cô hiểu lầm, biết rõ thái độ của cô là tốt rồi. Anh không định vẫn để cho cô tiếp tục hiểu lầm, anh biết trong lòng Mạn Mạn không thoải mái. Cố Uyên có chút uất ức nói. Bất quá nhìn thấy đôi mắt của Mạn Mạn đột nhiên sáng lên, anh cũng cảm thấy không uất ức tí nào, cảm thấy đều đáng giá. Anh nhin thì cứ nhin thôi.

“Anh là... em tối hôm qua... em chỉ dùng tay...?” Thì ra bọn họ không có.... Cô cũng biết, thầy Cố không phải người như vậy.

“Ừ. Đáng thương cho anh.” Cố Uyên cố ý khoa trương nói. Quả nhiên bộ dạng đáng thương tội nghiệp này của anh đã gọi ra lòng trắc ẩn của cô, sau đó, cô đồng ý... lại dùng tay giúp anh giải quyết.

Trở lại trường học, chính là đợt thi giữa kỳ rồi. Mặc dù Từ Du Mạn thời gian dài không đi học, nhưng lớp mười hai vốn trên căn bản cũng sẽ không học thêm nội dung gì mới, trên căn bản chính là ôn tập nội dung trước kia. Kiến thức cơ bản của cô có bị ảnh hưởng, nhưng ảnh hưởng không quá lớn.

Đầu tiên là thi ngữ văn. Tốc độ Từ Du Mạn làm bài ngữ văn từ trước đến giờ đều rất nhanh. Còn gần một tiếng nữa mà đã hoàn thành rồi. Đang chán đến chết nằm bò ra bàn suy nghĩ tiểu thuyết của mình bước kế tiếp nên tiến triển như thế nào, thì bụng quặn đau một hồi, sau đó cảm giác một cổ chất lỏng ẩm áp trào ra ngoài.

Từ Du Mạn biết ngay là đi cả mẹ tới thăm mình. Nhưng cô có chút buồn bực, cái đó của cô từ trước đến giờ rất chuẩn, tháng này tại sao lại tới trước một tuần, cô chưa chuẩn bị.

Từ Du Mạn nhìn Cố Uyên ở trong phòng thi đi qua đi lại dò xét, trong lòng hận hận. Đều là anh.

Trước khi Cố Uyên tới, Từ Du Mạn ngoại trừ lần đầu tiên liên tục chưa bao giờ gặp chuyện như vậy. Nhưng sau khi anh tới, lần đầu tiên ở trường học, cô quên mất chuẩn bị, còn bị anh phát hiện. Lần thứ hai là vừa

đến bệnh viện nằm viện không bao lâu. Đoạn thời gian đó đúng là hành hạ chết cô. Chân thì không tiện, vật kia lại không thể để cho người khác thay giúp. Cô khổ cực như vậy, chính là bởi vì anh. Hiện tại lần này cư nhiên lại tới trước một tuần, thật là đủ buồn bực. Mà nguyên nhân gây ra buồn bực chính là Cố Uyên.

Chương 73.2

Vừa đau mà hiện tại lại đang trong cuộc thi, Từ Du Mạn ôm bụng hung hăng trợn mắt trừng Cố Uyên một cái. Tâm linh cảm ứng không phải không có, đây chính là tâm linh tương thông rồi. Từ Du Mạn mới vừa trừng anh, anh liền nhìn tới cô. Sắc mặt của Mạn Mạn có chút tái nhợt, với kinh nghiệm hai lần trước của anh, đây là cái kia của Mạn Mạn tới.

Có thể là mới bắt đầu không ai chăm sóc Mạn Mạn, trong thời điểm kia cũng không tránh tắm nước lạnh, một mình Mạn Mạn sao có thể biết mà tránh được? Cho nên về sau mỗi lần bị đều đau. Điều là anh không chăm sóc tốt cho Mạn Mạn. Từ Du Mạn nổi tính trẻ con, bực bội gờ tay.

“Em Từ Du Mạn, em có vấn đề gì sao?” Anh đương nhiên biết là vấn đề gì, hỏi như thế chỉ là một loại hình thức.

“Thưa thầy, em muốn đi toilet.”

“Quy định của phòng thi không cho phép đi toilet trong giờ thi.”

Cố Uyên cũng chỉ nói như vậy, anh đâu thể nào không để cho Mạn Mạn đi chứ. Vừa mới định nói : “Đi đi” thì Từ Du Mạn chợt nói : “Nhưng quy định nói tình huống đặc biệt thì có thể. Thưa thầy, dì cả mẹ của em muốn đi toilet.”

Trêu chọc cô chứ gì? Xem ai đấu thắng ai nào.

“Phốc.”

Mấy học sinh khác trong phòng thi không có ai là không phì cười. Từ Du Mạn hẳn rất vinh hạnh khi mang đến vui vẻ cho bầu không khí vốn ngọt ngào trong phòng thi, khiến mọi người thoải mái nhẹ nhõm hơn.

Cố Uyên cũng bật cười : “Đi đi.”

Sau khi Từ Du Mạn chạy ra khỏi phòng thi, Cố Uyên liền tìm một giáo viên tuần tra bên ngoài phòng thi giúp trông coi phòng thi của anh, rồi anh cũng ra khỏi phòng thi.

Từ Du Mạn ngồi trong toilet gửi nhắn tin cho Cố Uyên : “Thầy Cố, mua thứ kia cho em chưa?”

“Thứ gì? Anh đang gác thi đấy.” Cố Uyên làm việc cho tới bây giờ đều là gọi điện thoại, thuận tiện nhanh lẹ. Cũng chỉ với Từ Du Mạn, anh mới có kiên nhẫn nghịch trò chơi nhắn tin của mấy người trẻ tuổi. Cố Uyên đang xách theo một túi đồ, một tay gửi nhắn tin cho cô, trên mặt tràn đầy nụ cười hạnh phúc.

“Hừ, mau mang tới cho em.”

“Trong nhà vệ sinh trừ em ra còn có người khác không?” Tất cả mọi người đang thi, anh cũng không có người nào có thể nhờ mang đồ đưa cho cô.

“Không có.”

Chợt Từ Du Mạn liền nghe thấy Cố Uyên nói chuyện, “Em ở đâu?”

“Ở đây.” Từ Du Mạn vươn tay, Cố Uyên liền nhìn thấy tay của cô, sau đó đi qua đưa đồ cho cô.

Cố Uyên cũng không rời đi ngay lập tức, mà đang đứng ngoài cửa chờ Từ Du Mạn. Mạn Mạn đau bụng, anh định xoa bụng giúp cô. Hiện tại nhà vệ sinh không ai, vừa đúng lúc thuận tiện.

Từ Du Mạn vừa mới thay quần xong, còn chưa đi ra, chỉ nghe thấy tiếng thét chói tai, là một thanh âm của phụ nữ. Từ Du Mạn lập tức liền hiểu, cười lên ha hả, mở cửa đi ra ngoài.

Cố Uyên đen mặt, nói với cô : “Đến phòng làm việc của anh.” Thật không nghĩ tới anh xui xẻo như vậy, tự nhiên đụng phải một cô giáo đi toilet!

Từ Du Mạn buồn cười đi theo Cố Uyên tới phòng làm việc của anh. Bọn họ vừa mới rời đi, thì cô giáo trước đó liền dẫn theo một cô giáo khác đi vào toilet. Chỉ nghe cô giáo đến sau nói :

“Có ai đâu, cô có phải hoa mắt rồi hay không?”

“Không phải, tôi rõ ràng nhìn thấy có một người đàn ông ở bên trong mà.”

“Thấy rõ người đàn ông đó có bộ dáng thế nào không?”

“Không, tôi vừa đi vào chợt nhìn thấy một người đàn ông, sau đó liền chạy ra ngoài đi gọi cô tới.”

“Tôi thấy cô gác thi tới hoa mắt rồi. Không có ai cả, trở về coi thi đi.” Cô giáo đến sau rời khỏi đó. Cô giáo kia cũng nghi ngờ đi theo ra khỏi toilet. Ngay cả mục đích lúc đầu cô đi vào toilet cũng đã quên luôn.

Từ Du Mạn đi theo Cố Uyên đến phòng làm việc của anh, anh liền kéo rèm cửa sổ lại.

“Bây giờ đang trong cuộc thi.” Từ Du Mạn biết Cố Uyên muốn làm cái gì, nhắc nhở anh.

“Anh biết rõ.” Cố Uyên đi tới trước mặt cô, dịu dàng ra lệnh: “Ngồi xuống.”

Trong lòng Từ Du Mạn biết rõ tính tình của Cố Uyên, lúc này, chỉ có thể nghe lời anh. Cô đi tới, ngoan ngoãn ngồi xuống ghế.

Cố Uyên duỗi tay vào trong quần áo của cô, từ trên xuống dưới, hoặc theo vòng tròn, nhẹ nhàng xoa bụng cho cô. Bàn tay ấm áp của anh dán sát trên bụng Từ Du Mạn, cô cảm thấy nhiệt độ bàn tay của anh, trong chốc lát, cô đã cảm thấy không còn đau đớn như lúc đầu nữa.

Lần đó ở bệnh viện, Cố Uyên liền học được bản lĩnh này. Từ Du Mạn rất hưởng thụ, nhắm mắt lại. Qua hơn 10 phút, Cố Uyên rút tay lại: “Được rồi.”

“Hả? Xong rồi?” Từ Du Mạn suýt chút nữa liền ngủ thiếp đi. Không có cách nào, thật sự rất dễ chịu, bây giờ bụng cơ bản đã không đau nữa.

“Vậy thầy Cố, em về phòng thi.” Từ Du Mạn chậm rãi chạy ra khỏi phòng làm việc của Cố Uyên, lại chạy trở về phòng thi. Bây giờ là Nữ Đường Tăng đang coi thi phòng của bọn họ, Từ Du Mạn nhìn thấy đã có hai chỗ ngồi của bạn học bị để trống rồi. Cô biết đã xảy ra chuyện gì, Nữ Đường Tăng gác thi, chỉ cần bị bà ấy phát hiện thì thăm với nhau gian dối, nhất định phải ngừng làm bài thi, mặc kệ có phải là gian dối hay không. Nhìn đây, hai bạn học lần này thua trong tay của Nữ Đường Tăng rồi.

“Báo cáo.” Từ Du Mạn, ở trước mặt các giáo viên khác, chính là một học sinh ngoan đến không thể ngoan hơn. Mặc dù vẫn nghiêm khắc như cũ, nhưng đối với Từ Du Mạn, thanh âm vẫn dịu dàng hơn rất nhiều.

“Từ Du Mạn, bây giờ đang trong giờ thi, tại sao em không ở trong phòng thi?” Nữ Đường Tăng hỏi.

“Thưa cô, em gặp phải tình huống đặc biệt.” Từ Du Mạn nói chuyện với Nữ Đường Tăng, đương nhiên khéo léo hơn nhiều. Không dám nói thẳng đi cả mẹ gì đó, đành phải nói là tình huống đặc biệt. Nữ Đường Tăng khẽ gật đầu, để cho cô đi vào. Phụ nữ nên đều hiểu được.

Từ Du Mạn vừa mới ngồi vào chỗ ngồi của mình thì Cố Uyên đã tới rồi. Chỉ thấy anh nói cảm ơn với Nữ Đường Tăng, Nữ Đường Tăng đỏ mặt nói không có gì. A, bình thường đối với bọn họ, hay cho dù là đối với Từ Du Mạn, Nữ Đường Tăng cũng chưa từng dịu dàng đến mức này. Cái thanh âm kia nhỏ nhẹ gần như không nghe được. Cái vẻ mặt đó trừ bỏ thẹn thùng vẫn là thẹn thùng. Nữ Đường Tăng là người ba mươi mấy tuổi rồi, mặc dù vẫn là một bà xử nữ, nhưng số tuổi dù sao vẫn còn đó, lại ngượng ngùng xấu hổ giống như một cô gái mới hai mươi tuổi.

Từ Du Mạn kiểm tra lại bài thi của mình, vẫn như cũ, cũng không phát hiện ra sai sót nào. Từ Du Mạn làm bài thi đều như vậy, về cơ bản lần đầu tiên cảm giác đúng rồi, thì sẽ không sửa lại.

Chương 73.3

Buổi sáng chỉ thi một môn Ngữ Văn, thi xong thì tan học, có thể đi ăn cơm rồi.

Từ Du Mạn buổi trưa không về nhà, bình thường buổi trưa cô đều ăn cơm ở trong căn-tin trường học. Vốn lần này cô vẫn định đến căn-tin, nhưng Cố Uyên không cho phép rồi. Anh vẫn còn nhớ rõ mùi vị thức ăn, còn có bàn ghế, và cả mức độ chen chúc ở căn-tin, nói thật, anh thật sự không muốn lại đến căn-tin ăn cơm.

Từ Du Mạn biết Cố Uyên thích sạch sẽ nên đồng ý cùng anh đi ra ngoài ăn. Tiệm cơm chiên bên ngoài trường học mùi vị không tệ, mặc dù quán nhỏ nhưng dọn dẹp rất sạch sẽ. Từ Du Mạn trước kia thường xuyên đến chỗ đó ăn cơm. Cố Uyên rất cuộc cũng thỏa hiệp cùng cô đi ăn cơm chiên.

Tiệm cơm chiên rất nhỏ, thân hình cao lớn của Cố Uyên đi vào có vẻ hơi không thích hợp. Hơn nữa cái bàn nào cũng đều thuộc loại rất thấp, cao chưa đến thắt lưng của anh. Ghế ngồi chính là ghế nhựa nhỏ.

Từ Du Mạn nhìn Cố Uyên ngồi trên chiếc ghế nhựa nho nhỏ, cực kỳ không hài hòa với cái ghế và cái bàn, không khỏi cười cười: “Chúng ta đóng gói mang về đi.” Lương tâm Từ Du Mạn trời dậy, bởi vì anh ngồi ở chỗ này, cảm thấy thật sự một chút xíu cũng không hợp, nhìn rất kỳ quái. Hơn nữa người tới đây ăn phần lớn đều là học sinh, cũng có người biết Cố Uyên hoặc biết Từ Du Mạn, mỗi một bạn học cô quen biết khi đi qua bên cạnh bọn họ đều lộ vẻ nghi ngờ hoặc biểu hiện chế nhạo.

Vẫn là mua mang về thì tiện hơn. Cố Uyên dĩ nhiên vui lòng mua mang về, liền đồng ý với đề nghị của cô. Hai phần cơm chiên rất nhanh liền làm xong, ông chủ cho cho hai hộp cơm vào trong túi đưa cho Từ Du Mạn. Cố Uyên chuẩn bị trả tiền, bởi vì anh cho rằng đi ra ngoài ăn cơm đều là đàn ông cần thanh toán tiền, cho nên chuẩn bị vượt lên trước trả tiền rồi. Nhưng anh sờ khắp túi áo, đều không tìm được tiền lẻ, trong bóp tiền chỉ có mấy cái thẻ ngân hàng. Cố Uyên có chút xấu hổ, hôm nay lại không mang tiền.

Từ Du Mạn thật ra đã sớm đoán được trên người anh không có tiền rồi, cho nên mỉm cười đem tiền đã cầm sẵn trong tay đưa cho ông chủ. Vừa đủ 15 tệ, cũng không cần tìm nữa. Từ Du Mạn xách theo cơm chiên, dắt tay anh đi ra khỏi tiệm cơm chiên nho nhỏ này.

“Được rồi, buồn bực nữa. Tiền của anh chính là tiền của em, về sau đều phải đưa toàn bộ cho em, bây giờ dùng của em cũng không sao, vốn đều là của em mà. Tiền của anh coi như trước tiên gửi ở chỗ của anh đi.” Từ Du Mạn có vẻ tính toán rất tỉ mỉ. Nhưng Cố Uyên vừa nghe như vậy, trong lòng đã thoải mái không ít. Mạn Mạn nói như vậy, chính là không cùng anh phân rõ của anh của em, sao anh có thể không vui chứ.

“Vậy của em thì sao?” Cố Uyên chợt nghĩ đến vấn đề này.

“Của em sao?”

“Ừ.” Của anh là của em, vậy của em hẳn là của anh rồi.

“Của em đương nhiên vẫn là của em, đồ gốc.” Từ Du Mạn cố ý.

“ ”

Tính toán này của Mạn Mạn thật quá tỉ mỉ tinh tế rồi, về sau học đại học, Từ Du Mạn hoàn toàn có thể học quản lý kinh tế, hoặc là quản trị kinh doanh rồi. Ai có thể tính toán giỏi hơn cô.

Thưởng thức đủ vẻ mặt kinh ngạc của Cố Uyên xong, Từ Du Mạn quyết định dỗ dành anh thật tốt. Cô chỉ thích như vậy, trước đánh người ta một cái tát, sau đó lại cho ăn kẹo, như vậy người kia mới có thể nhớ rõ kẹo ngọt ngào cỡ nào : “Được rồi, đừng mang về mặt như vậy mà. Của em thì vẫn là của em, nhưng em lại là của anh.”

Lời nói của Từ Du Mạn có thể hơn cả linh đan thần dược, mới vừa rồi vẻ mặt còn buồn bực, mây đen giăng đầy, lập tức liền đẩy mây mù ra nhìn thấy mặt trời. Cố Uyên cười rạng rỡ như hoa. Mạn Mạn, cô là của anh. Tất cả mọi người đều đi ăn rồi, không có nhiều người lắm. Thỉnh thoảng có thể đụng phải một hai người.

Ở trong phòng làm việc của Cố Uyên, rèm cửa sổ lại bị kéo vào. Từ Du Mạn ngồi ở trên ghế, nhìn anh kéo rèm cửa sổ : “Mỗi lần em tới liền kéo rèm che, thầy Cố, thầy có phải có tật giật mình hay không?”

“Không phải, hẳn là làm trộm, Hái Hoa Tặc.”

“Hái Hoa Tặc? Vậy không phải đã từng hái qua rất nhiều hoa rồi sao.” Bắt được một điểm trong lời nói của Cố Uyên có thể để cho cô soi mói, cô cố ý giật mình hỏi.

“ Dĩ nhiên, chẳng qua là chỉ hái trộm một bông hoa mới nở là em thôi.”

Cơm chiên ăn thật ngon, thời gian trôi qua rất nhanh. Từ Du Mạn ăn cơm chiên xong, mới chơi trò chơi được một lát liền nghe đến tiếng chuông vào học rồi. Từ Du Mạn lưu luyến không rời tắt máy vi tính.

“Luyện tiếc?”

“Ừ.” Cái nhiệm vụ kia của cô còn chưa làm xong đâu. Cái trò chơi này cô mới phát hiện ra, chơi còn tương đối vui, ít nhất là giết thời gian rất tốt.

Từ Du Mạn không dùng máy vi tính của Cố Uyên để viết tiểu thuyết, cô không có thói quen dùng máy vi tính của người khác để viết tiểu thuyết.

Cố Uyên thật lòng cảm thấy, cái trò chơi này còn quan trọng hơn anh. Cơm nước xong Mạn Mạn vẫn luôn gạt anh qua một bên, cũng không thèm để ý, chỉ lo chơi trò chơi. Anh nói chuyện với Mạn Mạn, cô chính là ‘ừ, ừm’, căn bản cũng không nghe anh nói gì.

Từ Du Mạn nhìn bộ dạng oán phụ của anh, cảm thấy rất buồn cười. Đi tới trước mặt anh, nắm cà vạt kéo đầu của anh xuống, hôn thật mạnh một cái lên môi của anh : “Em đi thi đây.”

“Ừ.” Nhận được nụ hôn, Cố Uyên cười giống như được cho kẹo vậy. Sau khi anh và cô ở bên nhau, nụ cười nhiều hơn trước rất nhiều... rất nhiều.

Buổi chiều là môn toán, Từ Du Mạn làm bài không được tốt lắm, kém hơn một chút so với bình thường. Thành tích của cô tốt, đó không phải chỉ dựa vào đầu óc mà có thể, cô cũng phải nỗ lực cố gắng như mọi người. Trọn vẹn hơn một tháng không đi học, không thụ lùi, đã là rất tốt rồi. Huống chi, môn toán vốn chính là môn học yếu nhất của cô trong tất cả các môn học.

Trong thời gian thi giữa kì thì không có tự học buổi tối nên Cố Uyên đưa Từ Du Mạn về nhà. Lúc bình thường Cố Uyên sẽ không bảo lão Tiền lái xe ra ngoài, anh chỉ để lão Tiền lái xe khi chính anh thật sự không thể lái hoặc không rảnh. Hoặc là người đang bên ngoài thì bảo lão Tiền qua đón. Nhưng sáng nay anh không lái xe tới, cho nên hiện tại cũng chỉ có thể gọi lão Tiền thôi.

Gọi điện thoại cho lão Tiền, điện thoại reo, nhưng không có ai nhận. Nếu như không phải là có chuyện, lão Tiền không thể nào không nhận điện thoại. Cố Uyên cau mày gọi lại cho lão Tiền. Lúc gọi đến lần thứ ba thì rốt cuộc có người nghe máy.

“Lão Tiền. Mới vừa rồi sao không nhận điện thoại?”

“Mới vừa rồi còn đang nói chuyện với ta, làm sao dám nhận điện thoại của con?” Bên đầu kia của điện thoại truyền đến thanh âm uy nghiêm.

73. Chương 74: Thiếu Chút Nữa Là Bị Cường Bạo

“Cha.”

“Biết ta là cha con sao, còn không mau về nhà?” Bên đầu kia điện thoại, Cố Bác ra lệnh. Nếu như ông đoán không sai, hiện tại con trai của mình hẳn đang ở chung một chỗ với Từ Du Mạn.

Đứa con trai này thật là, nói không tốt cũng không đúng, toàn bộ nhiệm vụ hoàn thành xuất sắc, hơn nữa toàn bộ thời gian rút ngắn lại còn hai năm, đây là con trai của ông, niềm hạnh diện của ông, nhưng điểm không tốt chính là một chút cũng không nghe lời, chính mình tìm một người vợ thích hợp cho nó, nó cũng không muốn, hơn nữa còn không vâng lời ông, một mình chạy đến thành phố A đảm đương công việc của một thầy giáo phổ thông nho nhỏ. Thật là con trai của một tư lệnh như ông lại đi làm nghề giáo viên dạy phổ thông, đúng là làm trò cười cho người ta.

“Được, con tới ngay thưa bố.” Cố Uyên cúp điện thoại, nhìn Từ Du Mạn có chút áy náy.

“Ba anh tới đây sao? Vậy anh về đi, em có thể tự mình về nhà.” Từ Du Mạn khéo hiểu lòng người nói.

Đối với cha của Cố Uyên, Cố Bác, Từ Du Mạn vẫn có một chút ấn tượng, là một quân nhân uy nghiêm, nói năng thận trọng, toàn thân đều tản ra hơi thở bức người.

“Vậy anh đi về trước, tìm một cơ hội sẽ để cho hai người gặp mặt.” Cơ hội này không dễ tìm. Cha anh cố chấp như vậy.

“Được.” Từ Du Mạn cười nói. Sau đó tự mình đi chờ xe buýt.

Cho dù dùng biện pháp gì, nhất định phải làm cho cha tiếp nhận Mạn Mạn. Coi như không chấp nhận, anh cũng nhất định phải ở bên Mạn Mạn. Cha anh có thể làm gì được anh?

Cố Uyên trở về biệt thự của mình. Biệt thự không phải lớn, nhưng rất đẹp dễ tinh xảo, hơn nữa còn ở bên bờ biển, xem ra không phải lãng mạn bình thường. Có đôi khi, lúc hoàng hôn tâm tình của Cố Uyên không tốt sẽ đi dạo trên bờ cát một lát, hứng chút gió biển, nhìn nước biển xanh biếc, nhớ lại khoảng thời gian vui vẻ ngắn ngủi sau khi đưa Từ Du Mạn về căn nhà này.

Khi đoán đã dắt Mạn Mạn cùng nhau đi tản bộ trên bờ cát, từng bước chân của Mạn Mạn đều giẫm lên dấu chân mà anh lưu lại, sau đó nói chân của anh thật to. Hoặc là từ từ ở bùn cát thưởng vẽ tranh, hoặc là cùng nhau nhặt vỏ sò.

Cố Uyên trưởng thành rất sớm, khi đó anh mới mười bốn tuổi, nhưng dưới sự dạy dỗ của Cố Bác, anh đã hiểu rất nhiều chuyện mà những bạn cùng lứa không hiểu, biết rất nhiều thứ mà đám bạn cùng lứa chưa biết nhưng cũng mất đi tuổi thơ vui vẻ.

Trước đây anh vẫn cảm thấy những chuyện này thật ấu trĩ, chỉ có trẻ con mới làm, anh trước giờ đều xem thường. Nhưng sau khi Mạn Mạn tới đây, anh luôn cùng cô làm những việc mà anh luôn luôn cho là ngây thơ ấu trĩ, lại còn làm rất vui vẻ. Anh cảm thấy rất vui vẻ, rất hy vọng có thể như vậy mãi cho đến vĩnh viễn.

Thím Linh thấy Cố Uyên trở về, vội vàng mở cửa cho anh, sau đó nhắc nhở anh: “Cậu chủ, ông chủ hình như không vui.”

“Vâng ” Cố Uyên gật đầu, sau đó trực tiếp đi lên lầu, gõ cửa thư phòng.

“Vào đi.” Cố Uyên mở cửa ra, tiến vào, rồi đóng cửa lại, nhìn người đàn ông trên ghế.

Cố Bác và Cố Uyên là hai loại hình khác nhau. Lúc Cố Uyên mang theo mắt kính là một loại lãnh đạm, trong trẻo nhưng lạnh lùng, lấy mắt kính xuống thì càng thêm tà nịnh, có lúc còn cảm thấy có chút lười biếng. Mà Cố Bác, ngũ quan rõ ràng, rất tuấn lãng, có chút tang thương. Cho dù ngồi trên ghế dựa mềm mại như vậy, nhưng eo vẫn thẳng tắp, khí phách quân nhân, phong cách quân nhân bao giờ cũng thể hiện trên người ông.

Từ Du Mạn vừa xuống xe buýt, mới đi không bao xa, liền nhận thấy có người sau lưng vẫn đi theo cô, cô liền bước nhanh hơn. Vốn nên xông qua cái ngõ nhỏ, nhưng lúc này đi vào con hẻm nhỏ ít người qua lại thì càng dễ bị người ta bao vây, cho nên cô vẫn đi ven đường. Nhưng cô vẫn tính sai rồi.

Không chỉ có người đi theo cô, còn có một chiếc xe đi theo cô nữa. Rốt cuộc là ai muốn nhắm vào cô như vậy? Lên kế hoạch chu đáo như vậy.

Nếu như cô đi đường nhỏ, hai người đàn ông đi theo phía sau sẽ vẫn đi theo cô đi vào con hẻm nhỏ, sau đó sẽ bao vây cô. Nếu như cô cứ đi theo đường lớn, vậy thì chiếc xe tải nhỏ kia có cơ hội thừa dịp rồi.

Cần nhắc một hồi, Từ Du Mạn cảm thấy nếu như đánh một trận với hai người phía sau, nói không chừng cô còn có phần thắng. Nhưng nếu bị chiếc xe kia kéo vào trong, mang cô đi chỗ nào còn không biết được. Từ Du Mạn thừa dịp hiện tại trên đường người tương đối nhiều, bắt đầu rời khỏi đường lớn, đi vào đường bên cạnh.

Từ Du Mạn lấy điện thoại di động ra vốn định gọi điện thoại cho Cố Uyên, nhưng vừa nghĩ tới Cố Uyên bây giờ đang ở bên cạnh cha anh, nên cũng không tiện tiếp điện thoại của cô, vì vậy, Từ Du Mạn gọi điện thoại cho Thẩm Mặc Dư. A Dư hẳn đang ở cùng Trương Chương Việt, nếu như không phải ở cùng nhau, nhận được điện thoại của cô, cô ấy sẽ lập tức thông báo cho Trương Chương Việt, cho nên cô yên tâm gọi điện thoại cho Thẩm Mặc Dư.

Từ Du Mạn lần này đoán sai rồi, Thẩm Mặc Dư đang tắm, cũng không nhận được điện thoại của cô. Hiện tại đang là giờ tan tắm, Từ Du Mạn muốn gọi xe cũng không gọi được. Bình thường thấy đường về nhà rất

ngắn, hôm nay sao đi lâu như vậy còn chưa tới.

Rốt cuộc mấy người kia cũng mất kiên nhẫn, định ở trên đường cái động thủ. Đồng thời chiếc xe tải nhỏ cũng động thủ. Hai người đàn ông đi theo phía sau Từ Du Mạn, một trước một sau đánh hai bên hông của cô, chiếc xe tải nhỏ bên cạnh kia cũng ngăn chặn ở một phương hướng khác.

Từ Du Mạn nhìn gã đàn ông vừa cao vừa khỏe mạnh, vẫn bình tĩnh hỏi: “Các người là ai? Muốn làm gì?” Từ Du Mạn biết rõ, trước mặt kẻ địch tuyệt đối không thể lộ ra sợ hãi. Bạn càng sợ, kẻ địch càng vui mừng, càng hưng phấn. Cho nên, hiện thời cô không xác định được mình có thể đánh thắng đối phương hay không, nhưng sự trấn định này không thể quăng đi.

“Ha ha, chúng tôi là ai, cô không cần biết, cô chỉ cần biết chúng tôi là người có thể làm cho cô sướng khoái.” Đang hứa hẹn trước mặt mỹ nữ là gã mặc áo thun màu vàng, say đắm nhìn Từ Du Mạn cười nói. Vốn người kia bỏ tiền để bọn hắn trừng phạt cô gái này một phen, bọn hắn còn tưởng rằng dáng dấp của cô gái cần xử lý này nhất định là thê thảm không nở nhìn. Sau khi nhìn tấm hình của cô, liền quyết định nhận vụ làm ăn này. Bây giờ nhìn đến cô gái xinh đẹp như vậy, thậm chí còn xinh đẹp hơn cả cô gái thuê bọn hắn, trong lòng càng thêm hài lòng. Bọn hắn tiền cũng phải nhận, mà người đẹp cũng phải hưởng thụ, thật là một vụ rất hời.

“Ai sai các người tới? Nói cho tôi biết, tôi ra giá gấp đôi.” Từ Du Mạn cũng không nhận ra mấy gã này, duy nhất có thể chứng minh chính là mấy gã này nhất định là bị người ta sai khiến.

Gã mặc áo thun màu vàng sờ cằm suy tư. Gấp đôi giá tiền, nghe có chút hấp dẫn. Nhưng cô gái này ăn mặc bình thường như vậy, giá tiền cao như vậy cô ta có thể lấy ra được sao? Huống chi, cô gái này xinh đẹp như vậy, bỏ qua có phải thật là đáng tiếc hay không? “Không được, chúng tôi cũng có đạo đức nghề nghiệp.”

Từ Du Mạn làm sao không biết loại người này sao có thể có cái đạo đức nghề nghiệp gì đó, có lẽ không hài lòng với điều kiện của cô rồi: “Gấp ba thì như thế nào? Có nhiều tiền như vậy, phụ nữ xinh đẹp hơn muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.”

Từ Du Mạn lập tức bắt được điểm yếu của tên mặc áo thun. Hắn ta do dự. Giá tiền gấp ba ư, vậy là bao nhiêu chứ? Đến lúc đó, không phải muốn bao nhiêu phụ nữ thì có bấy nhiêu sao. Nhưng người đàn ông phía sau cô không đồng ý: “Con gián, đừng nghe cô ta đầu độc. Phụ nữ khu đèn đỏ sao có được khí chất như vậy chứ?”

Từ Du Mạn quay đầu lại trừng mắt liếc người đàn ông phía sau này. Dáng dấp của hắn ta cũng rất bình thường, thả vào trong đoàn người thật sự cũng không phát hiện được, điểm đặc biệt duy nhất có thể nói chính là cái đầu tóc vàng rồi.

“Cũng đúng.” Gã mặc áo thun bĩ ổi chậm rãi tới gần cô.

“Nhanh lên một chút, dẫn cô ta về là có cả đồng thời gian ày làm.” Gã đàn ông trong xe tải thúc giục. Thanh âm kia thật sự có thể nói dọa người rồi, còn ghê rợn hơn cả loại thanh âm cố ý được tạo ra trong phim kinh dị, nghe giống như nơi nào đó trong cổ họng bị hở vậy.

Chương 74.2

Từ Du Mạn bắt đầu hành động, cô nhất định phải chiếm thế chủ động, mới có cơ hội đánh thắng bọn chúng. Lúc đầu Từ Du Mạn còn chiếm thế thượng phong, nhưng lại có một người từ trong xe tải đi xuống, ba gã đàn ông to lớn vây đánh một cô gái là cô. Vốn dĩ sức lực giữa nam và nữ cách xa nhau, thời gian càng lâu, khí lực của cô cũng càng ngày càng ít. Rất nhanh, liền bị gã có vết sẹo trên mặt xuất hiện lúc sau bắt được cổ tay. Từ Du Mạn cũng không nhúc nhích được. Sau đó cái gã tóc vàng thừa dịp Từ Du Mạn bị bắt lấy không động được, từ trong cái túi đeo bên người lấy ra một cái ống chích, nhanh chóng đâm vào trong cơ thể của cô.

Từ Du Mạn trở mắt nhìn thứ chất lỏng không biết là thuốc gì được tiêm vào da của cô. Lúc bị mang vào trong xe tải, Từ Du Mạn còn dùng một loại ánh mắt không biết là có ý gì nhìn lướt qua những người vây xem đứng cách đó không xa.

Những người bị Từ Du Mạn liếc mắt nhìn rồi rít rùng mình một cái, ánh mắt của cô gái này sao lại đáng sợ như vậy? Cách đó không xa, có một người đàn ông đang gọi điện thoại: “Cậu chủ, có người bắt cóc cô

Mạn Mạn. Tôi nên làm thế nào?”

Âu Dương Nhất Phàm đang nhà ăn ăn cơm trưa, nghe thấy thuộc hạ mà hần phải đi theo dõi Từ Du Mạn báo cáo lại, không khỏi thiếu chút chút là tức điên lên. Loại chuyện như vậy mà còn hỏi hần phải làm thế nào? Tên này dần dần sao?

“Nói nhảm, dĩ nhiên là ngăn cản. Địa điểm ở nơi nào? Tôi lập tức tới ngay.”

Tên thuộc hạ nói địa chỉ xong, vội vàng lái xe đuổi theo. Hiện tại phiền phức rồi, mới vừa rồi thật sự không nên gọi điện thoại cho cậu chủ, không nhìn thấy bên này. Chờ hần nhìn sang, cô Mạn Mạn đã bị tiêm thuốc rồi, đang sắp bị mang lên xe. Nếu để cô ấy bị mang đi, còn không biết cậu chủ sẽ làm sao chinh hần đấy.

Hần nói chuyện điện thoại với Âu Dương Nhất Phàm xong thì Từ Du Mạn đã bị kéo lên xe rồi. Điện thoại giữa Âu Dương Nhất Phàm cùng thủ hạ kia vẫn được duy trì nối máy. Hạn nghe thủ hạ của mình báo địa chỉ xong, sau đó bắt đầu vội vã đi.

Lúc Từ Du Mạn bị nước hắt cho tỉnh, cô đã ở một trong một kho hàng nhỏ âm u ẩm ướt, hơn nữa xem ra còn là kho hàng nhỏ bị bỏ hoang. Hậu quả của việc bị đánh thuốc chính là cả người như nhũn ra, căn bản cũng không có hơi sức. Hai tay bị trói ở sau lưng.

Nước bị hắt xuống, cả mặt đều bị nước làm cho ướt nhẹp. Quần áo cũng bị làm ướt. Hôm nay của Từ Du Mạn thật là xui xẻo, mặc quần áo vừa khéo là loại dính vào nước sẽ trở nên tương đối trong suốt.

Quả nhiên, gã mặc áo thun vốn đang thềm thường khuôn mặt xinh đẹp và đáng người có lỗi có lôm của Từ Du Mạn, nước miếng cũng sắp chảy xuống rồi. Cái tên tóc vàng cũng giống như vậy. Tên có vết sẹo ngược lại không có biểu cảm gì, lạnh lùng nhìn cô. Còn có một gã mà cô chưa từng nhìn thấy qua.

Dáng dấp của gã này coi như thanh tú, đúng vậy, không hề nhìn lắm, chính là cái loại thanh tú. Nhưng một vết sẹo từ gò má kéo dài đến trên cổ phá hư phần mỹ cảm vốn dĩ của hần. Nhưng ngược lại có một cảm giác rất khác.

Từ Du Mạn cuối cùng mới quan sát người phụ nữ đứng ở một bên. Cô ta đưa lưng về phía cái cửa sổ duy nhất trong kho hàng, bên trong căn bản cũng không có đèn, cho nên dưới điều kiện ngược sáng, cô căn bản không thấy rõ khuôn mặt của đối phương. Mấy gã đàn ông ngược lại đứng nghiêng, còn miễn cưỡng có thể nhìn thấy.

Từ vị trí của bọn họ, Từ Du Mạn cũng có thể nhìn ra, người phụ nữ này nhất định chính là chủ mưu.

“Có gan thuê người ta trói tôi tới, lại không có gan cho tôi nhìn xem cô là ai sao?”

“Ha ha, dùng phép khích tướng đối với tao để mày biết tao là ai sao? Vốn không muốn để mày biết, nhưng tao lại nghĩ, dù sao mày cũng không thể còn cơ hội sống sót, như vậy để mày nhìn xem tao là ai.” Cô ta khề nghiêng người, ánh sáng chiếu vào, Từ Du Mạn lúc này thấy rõ ràng rồi, tất nhiên cô gái này không phải ai khác, mà là Dương Nguyệt Ý.

“Là cô?” Từ Du Mạn có chút kinh ngạc. Dương Nguyệt Ý?

“Đúng, chính là tao, mày không nghĩ đến chứ gì?” Dương Nguyệt Ý có chút hài lòng, khuôn mặt hoàn toàn vạm vỡ, dường như đối với Từ Du Mạn hận thấu xương. Cô nhớ lại, cô hình như cũng không làm chuyện gì tàn nhẫn, chẳng hạn như giết cả nhà cô ta mà?

“Đúng vậy, tôi thật không ngờ cô lại lòng dạ rắn rết như vậy, lại có thể nghĩ đến dùng cách này. Trói tôi tới đây làm gì? Định để cho bọn họ cưỡng bạo tôi sao? Sau đó sẽ giết tôi, thân không biết quỷ không hay?” Từ Du Mạn thật không nghĩ đến Dương Nguyệt Ý. Nghe giọng điệu mới vừa rồi của Dương Nguyệt Ý, hình như là không có ý định để cho cô sống, chính là muốn giết chết cô?

Chuyện gì khiến một cô gái hận không thể giết chết cô? Từ Du Mạn cẩn thận quan sát Dương Nguyệt Ý, cô ta dao động một chút, ánh sáng chiếu đến một vết sẹo, giống như là hình chữ thập, nhìn hình dạng ngay ngắn kia, hẳn là do người ta làm ra, không sai. Chẳng lẽ là vì vết sẹo này? Nhưng vết sẹo này cũng không phải do cô vẽ ra, có liên quan gì đến cô chứ?

“Tao lòng dạ rắn rết? Người thực sự lòng dạ rắn rết chính là mày chứ. Bức bách tao rời khỏi trường học, sau đó lại gây áp lực không cho phép bất kỳ trường học nào khác thu nhận tao, lại còn chèn ép công ty của ba tao, làm cho nhà tao bị phá sản rồi. Nhìn thấy vết sẹo trên mặt tao không? Đây cũng là bởi vì mày.” Dương Nguyệt Ý cầm hận nói.

“Bởi vì tôi?” Từ Du Mạn hoàn toàn không biết Dương Nguyệt Ý đang nói cái gì, chuyện Dương Nguyệt Ý nói, cô thật đúng là không hề làm gì. Hơn nữa cô có bản lĩnh đó thì còn khổ cực như vậy làm gì?

“Bởi vì tao chính mày một lần, cho nên mày cứ đối với tao như vậy, rốt cuộc là mày lòng dạ rắn rết hay là tao lòng dạ rắn rết?” Dương Nguyệt Ý không trả lời Từ Du Mạn, vẫn lên án nói.

“Cô có bằng chứng gì chứng minh những chuyện này đều là tôi làm? Nếu như không có chứng cứ, xin cô không nên ngậm máu phun người.” Từ Du Mạn sức lực tràn đầy, cô chưa từng làm những chuyện đó, cô đương nhiên là lẽ thẳng khí hùng rồi.

“Chứng cứ? Tao không có chứng cứ nhưng tao lại chính tai nghe gã đàn ông ghê tởm đã rạch mặt tao nói cô Mạn Mạn gì đó, chẳng lẽ mày nói không phải là mày?”

Hiện tại cô ta đã cửa nát nhà tan, khuôn mặt cũng bị phá hủy, cô hận không thể đem Từ Du Mạn chặt làm trăm mảnh. Cho nên Nguyệt Ý đã bán đi thứ quý giá duy nhất trên người, chính là món quà sinh nhật mười tám tuổi mà ba cô ta đã tặng cho cô ta - một sợi dây chuyền, lấy tiền thuê đám người kia.

Cô ta cũng là nghe người khác nói, không ngờ thật sự tìm được đám người này. Vốn dĩ mới vừa đến nhà kho, cái gã mặc áo thun màu đen liền nghĩ muốn Từ Du Mạn rồi, nhưng cô ta đã ngăn lại. Bởi vì lúc Từ Du Mạn hôn mê cũng không có cảm giác gì quá lớn, cô ta muốn Từ Du Mạn cảm thụ cảm giác bị cưỡng bạo lúc đang tỉnh táo.

“Ha ha, trên thế giới người tên là Mạn Mạn cũng không phải chỉ có một mình tôi.” Từ Du Mạn không còn lý lẽ hùng hồn như vừa rồi, cô nhớ rõ ràng, có một người, thuộc hạ của hắn vẫn luôn gọi cô là cô Mạn Mạn.

“Nhưng người tao biết cũng chỉ có một mình mày. Ha ha, thấy mấy người đàn ông này không? Bọn họ chính là do tao đem toàn bộ gia sản lấy ra mới tới đây, cứ hưởng thụ cho đã đi.” Dương Nguyệt Ý cười đến rất biến thái.

Lấy được chỉ thị của Dương Nguyệt Ý, mấy gã đàn ông trừ tên có khuôn mặt thanh tú, đều nhào về phía Từ Du Mạn. Bọn họ đã sớm muốn làm như vậy rồi.

Dương Nguyệt Ý cũng không rời đi, chắc là định nhìn Từ Du Mạn bị vũ nhục. Gã đàn ông thanh tú không có chút động tác nào, vẫn nhìn Từ Du Mạn, mặt không chút thay đổi.

“Đợi đã nào...!” Từ Du Mạn chợt hô lên, quả nhiên, ba người kia đều ngừng lại. Gã đàn ông thanh tú dường như hơi lung lay, sau đó lại không nhúc nhích nữa rồi. Thiếu chút nữa khiến Từ Du Mạn cũng cảm thấy mới vừa rồi cô nhìn thấy là ảo giác.

“Chuyện gì?” Gã mặt sẹo không kiên nhẫn quát lên.

“Các anh nhìn đi, tay chân của tôi đều bị trói chặt, như vậy các anh sao có thể cởi quần của tôi được? Đúng không?” Thanh âm của Từ Du Mạn hơi nũng nịu nói.

“Hình như thật sự không cởi ra được. Hơn nữa trói quá chặt, căn bản không có cách tách hai chân ra, như vậy chúng ta làm việc thế nào?” Nghe Từ Du Mạn nói, tên tóc vàng còn tiến lên làm thử một lần, quả nhiên giống như lời của Từ Du Mạn nói.

74. Chương 75: Nguyên Nhân Cứu Mỹ Nhân Rất Lừa Bịp

“Nói lỏng sợi dây ra chẳng phải được rồi sao?” Gã mặc áo thun đã sớm không nhịn được, thân thể căng cứng kịch liệt, cực kỳ khó chịu, đầu còn tâm tình thảo luận chuyện này?

“Mới vừa rồi là ai trói vậy? Con bà nó, không có trình độ như vậy.” Gã mặt sẹo rống to, định cởi ra sợi dây trên đùi Từ Du Mạn.

Dương Nguyệt Ý vừa thấy liền vội vàng ngăn cản: “Cô ta đánh nhau rất lợi hại. Các anh không sợ cô ta bỏ chạy sao?”

Từ Du Mạn vẫn dùng loại thanh âm kia nói: “Thuốc được tiêm vào người tôi còn chưa hết tác dụng, hiện tại cả người vô lực, có thể chạy thoát sao? Hơn nữa, các người có nhiều người như vậy...” Từ Du Mạn cố ý để cho chính mình lộ ra dáng vẻ tương đối sợ hãi: “Miễn là các người không giết tôi, muốn tôi làm gì cũng được.”

Từ Du Mạn chính mình nghe cũng cảm thấy buồn nôn rồi, nhưng mấy gã đàn ông này nghe sảng khoái rồi. Thanh âm này thật sự quyến rũ đến tận xương rồi. Nghe xong cả người đều tê dại, cảm giác chính mình cứng hơn vài phần.

Để đảm bảo đạt được mục đích, gã mặt sẹo sau khi cởi trói cho hai chân của Từ Du Mạn xong, cố định trói hai chân của cô mở ra, chính là tách hai chân ra cột vào cây cột bên cạnh.

“Anh trai à, anh như vậy, tôi làm sao dùng chân vòng quanh eo anh chứ?” Mấy lời nói ghê tởm đời này cũng không nhiều như vậy. Từ Du Mạn vừa đối đáp, vừa lo lắng nghĩ, A Dư rốt cuộc có nhận được điện thoại hay không, nghe được chuyện bên cô? Lúc cô tỉnh dậy đã phát hiện điện thoại di động không còn trên người rồi. Bây giờ có muốn liên lạc với ai cũng không được.

Thẩm Mặc Dư cũng không nhận được điện thoại. Đợi cô tắm xong, nhìn thấy một cuộc gọi nhỡ, là Từ Du Mạn gọi điện thoại cho cô. Thẩm Mặc Dư cho là có chuyện gì, quả thật là có chuyện, cho nên gọi lại, nhưng khi đó điện thoại của Từ Du Mạn đã tắt máy.

“Đúng vậy, anh hai. Anh xem chân của cô gái này vừa nhỏ vừa dài, quấn quanh eo cảm giác nhất định vô cùng thoải mái.” Gã đàn ông mặc áo thun nói. Trong đầu hắn đang tưởng tượng dáng vẻ được bắt đùi của Từ Du Mạn nhốt chặt, liền bắn ra. Gã mặc áo thun nhìn thấy hai tên kia cười nhạo bộ dáng của hắn, oán hận sờ soạng trên người Từ Du Mạn mấy cái, mới lại khôi phục dáng vẻ lúc đầu.

“Đúng vậy, kỹ thuật của tôi thật sự rất tốt nha.” Sao còn chưa có người tới? Còn không tới thì cô liền xong đời. Từ Du Mạn cố gắng trì hoãn thời gian. Để tránh tranh thủ thời gian, cái gì cô cũng nói ra miệng được.

“Ha ha, thật là một con bé lẳng lơ.” Gã mặt sẹo cười to.

Dương Nguyệt Ý cũng ở một bên châm chọc cười nhạo: “Ồ, bình thường thanh cao cỡ nào, thì ra lẳng lơ như vậy. Thật nên ghi âm lại lời nói vừa rồi, để cho bạn cùng lớp cũng nghe, xem cô là hạng người gì. Có điều từ bây giờ bắt đầu ghi âm lại vẫn được. Không được, nếu muốn lưu lại, thì phải quay phim để ọi người nhìn xem cái người thanh cao như vậy làm thế nào cầu xin đàn ông muốn mà.” Không chuẩn bị máy quay phim chuyên dụng, khoa học kỹ thuật hiện tại rất phát triển, điện thoại di động cũng có chức năng này. Dương Nguyệt Ý lấy điện thoại di động của mình ra, mở chức năng camera.

“Các anh cảm thấy cô ta trông thế nào?” Từ Du Mạn nghĩ thầm, mấy chiêu tổn hại cô như vậy, cô ta đều làm ra rồi, cô bắt nhân cũng đừng trách tôi bất nghĩa. Dù bị người ta cưỡng bạo, tôi cũng phải kéo xuống cô theo.

“Trên mặt đã bị vết sẹo kia phá hủy, nhưng mà vẫn nhìn ra được dáng dấp rất được.” Tên tóc vàng thành thật trả lời.

“Đương nhiên rồi, trước kia cô ta chính là hoa khôi của lớp chúng tôi đấy. Hơn nữa, kỹ thuật của cô ta không hề thua kém kỹ thuật của tôi. Dù sao bây giờ cũng không nhìn thấy gì, các anh hoàn toàn không cần nhìn mặt của cô ta. Vóc người của cô ta thật sự rất đẹp nha.” Vóc người của Dương Nguyệt Ý quả thật rất tốt.

Quả nhiên, tên tóc vàng quan sát Dương Nguyệt Ý một phen: “Ừ, vóc người thật đúng là không tệ.”

Dương Nguyệt Ý nghe thấy lời nói của Từ Du Mạn và tên tóc vàng, khuôn mặt liền trở nên trắng bệch, đôi môi có chút run run: “Các người không thể như vậy, tôi bỏ tiền ra để cho các người chơi cô ta.”

“Ha ha, cô đây được xài miễn phí, không dùng thì thật phí phạm. Anh trai à, tôi nghĩ lúc các người đạt được thỏa thuận, cô ta hẳn không nói muốn các người giết tôi, đúng chứ? Nhưng mới vừa rồi ý của cô ta là muốn giết chết tôi. Cô ta tính toán gì, tôi nghĩ các người thông minh như vậy, không khó đoán ra được, đúng không?”

Mấy tên đàn ông đều dừng lại suy nghĩ một chút, sau đó gã mặt sẹo là tên đầu tiên phản ứng kịp, mắng to: “Mẹ kiếp, đồ kỹ nữ chết tiệt, dám tính kế bố mày.”

“Anh hai, cô ta tính kế chúng ta cái gì vậy?” Tên tóc vàng vẫn chưa nghĩ ra được rốt cuộc là có ý gì.

Tên mặt sẹo còn chưa trả lời hẳn, tên đàn ông thanh tú đứng một bên đã nói chuyện: “Sau khi chúng ta đi, cô ta sẽ giết con bé này, sau đó đổ tội cho chúng ta.” Vóc người thật sự rất thanh tú, nhưng cái thanh âm này thật làm cho người ta không dám khen tặng. Có thể là bởi vì vết thương trên cổ làm tổn hại đến cổ họng hoặc là mang máy biến giọng, cho nên thanh âm mới có thể biến thành như vậy. Từ Du Mạn cảm thấy tên đàn ông xinh đẹp này nhất định có chuyện xưa.

Tên mặc áo thun và tên tóc vàng vừa nghe liền nổi giận, xông tới quăng cho Dương Nguyệt Ý một cái tát. Dương Nguyệt Ý bị đánh ngã xuống đất, sau đó nước mắt nước mũi tràn đầy, khóc lóc kể lể: “Không có không có, tôi thật sự không có ý này. Là cô gái này, cô gái này cố ý gây xích mích.”

“Cô nói như vậy, là hoài nghi trí tuệ của các anh đây rồi? Dễ dàng bị tôi khích bác ly gián như vậy sao?”

“Kỹ nữ đáng chết.” Gã mặt sẹo dùng sức đá vào bụng Dương Nguyệt Ý một cái, đá cô ta đụng tới vách tường. Từ Du Mạn chung quy vẫn không tàn nhẫn như vậy, muốn mạng của Dương Nguyệt Ý. Nhưng không muốn mạng của cô, không có nghĩa là cứ như vậy bỏ qua cho cô.

“Được rồi, anh trai, giết người là phạm pháp. Nếu không thì thế này, các anh nhìn vóc người của cô ta xem như khá được, không bằng giữ cô ta lại hưởng dụng thật tốt một phen thì thế nào? Về phần tôi, tôi có thể trả gấp đôi giá tiền cho các anh. Chỉ cần các anh thả tôi ra.”

“Thật sao?”

“Dĩ nhiên. Hơn nữa các anh nghĩ đi, các anh lấy được tiền cô ta đưa cho, lại lấy thêm được từ chỗ tôi hai phần nữa, vẫn có người để hưởng dụng, có sao mà không làm chứ? Các anh mới vừa rồi cũng nghe thấy cô gái này nói, tôi có quyền lực khiến trường học không thu nhận cô ta, thậm chí làm sụp đổ công ty của ba cô ta, chút tiền đó tôi còn không lấy ra đưa các anh được sao?” Mặc dù chuyện này cô thật sự không làm, nhưng hiện tại cũng chỉ có biện pháp này, thừa nhận cũng không mất miếng thịt nào.

“Được, chúng tôi đồng ý.” Ba tên kia vẫn còn đang do dự, gã đàn ông thanh tú liền mở miệng. Gã đàn ông thanh tú đã đồng ý, mọi người cũng không có dị nghị nữa. Đại ca cũng đồng ý rồi, bọn họ còn có thể nói gì chứ?

“Bây giờ có thể cho tôi gọi điện thoại chứ? Thẻ ngân hàng của tôi hiện tại không có nhiều tiền như vậy, tôi bảo người ta gửi tiền vào đó.”

Quả nhiên, sau khi điện thoại được trả cho Từ Du Mạn, cô mở ra điện thoại ra vừa nhìn, trên căn bản một nửa là do Thẩm Mặc Dư gọi tới, một nửa là do Cố Uyên gọi tới. Xem ra chuyện của Cố Uyên đã làm xong rồi.

Từ Du Mạn suy nghĩ một chút, vẫn không gọi điện thoại cho Cố Uyên, ngược lại là gọi cho Thẩm Mặc Dư.

“Mạn Mạn, điện thoại của cậu sao cứ tắt máy vậy?” Thẩm Mặc Dư vội vàng nhận điện thoại.

“Có chút việc. A Dư, cho tớ mượn ít tiền.”

“Bao nhiêu?” Tên mặt sẹo nói 400 ngàn.

“400 ngàn.”

“Cậu cần nhiều tiền như vậy làm gì?” Thẩm Mặc Dư nghi ngờ nói.

“Có chút việc. Cậu biết số thẻ ngân hàng của tớ rồi, gửi vào đó cho tớ.”

“Ừ, gửi ngay đây.”

Từ Du Mạn cúp điện thoại rồi nói với tên mặt sẹo: “Chắc là thẻ ngân hàng của tôi cũng ở chỗ các anh rồi, bạn của tôi lập tức sẽ gửi tiền vào trong thẻ cho tôi, mật mã của thẻ là 014157.”

“Ngộ nhờ bạn của cô không chuyển tiền thì sao?”

“Dĩ nhiên sẽ không. Bây giờ có thể để cho tôi đi được chưa?” Chân của Từ Du Mạn vốn đã được cởi trói, tay cũng bởi vì vừa rồi phải gọi điện thoại nên được nói lỏng ra, đang chuẩn bị đi ra ngoài, lại bị tên mặt sẹo ngăn cản lại:

“Các anh đây là có ý gì?” Xem ra, những tên này thật đúng là không thể tin tưởng a.

“Cô cứ nói đi? Cô thông minh như vậy mà.” Tay của tên mặt sẹo sờ mó khuôn mặt của Từ Du Mạn, cô liền né ra. Tên mặt sẹo không tức giận, ngược lại nói: “Hắn là biết tôi có ý gì chứ. Đây chính là cô giao cho chúng tôi, bây giờ tiền của cô, tiền của cô ta đều tới tay tôi, cô cho là tôi sẽ thả cô đi sao? Đừng nghĩ nữa, ha ha.”

Dương Nguyệt Ý dĩ nhiên vui sướng khi người gặp họa: “Ha ha, không ngờ chứ gì. Mày cũng sẽ rơi vào kết cục giống tao, bị bọn đàn ông xấu xí này chơi đùa.”

“Vậy sao?” Từ Du Mạn nhìn về phía tên đàn ông thanh tú.

Quả nhiên, hắn ta không để cho cô thất vọng, chỉ nghe hắn chậm rãi nói ra: “Để cho cô ta đi. Người ở phía sau cô ta, chúng ta không chọc nổi.” Thanh âm vẫn khó nghe như vậy, nhưng Từ Du Mạn lại cảm thấy rất dễ nghe.

“Đại ca, lá gan của anh lúc nào lại trở nên nhỏ như vậy?”

“Để cô ta đi.”

“Đại ca... được rồi, thả người.” Tên mặt sẹo cực kỳ khó chịu mà đồng ý. Mẹ nó, nếu không phải hắn đánh không lại, ai mẹ nó nghe lời tên kia chứ.

Từ Du Mạn mới vừa đi tới cửa, liền nghe được gã đàn ông thanh tú kia nói: “Cô là một cô gái thông minh.”

“Ha ha, anh cũng là người đàn ông thông minh.” Từ Du Mạn vừa bước ra, đã nhìn thấy Úc cùng Âu Dương Nhất Phàm đồng thời đi tới. Từ Du Mạn nhìn về phía Úc: “Mời người của anh giúp tôi xử lý đám người ở bên trong. Còn nữa, cầm thẻ ngân hàng của tôi về.”

Úc tà mị cười cười: “Nghe được lời của cô ấy rồi chứ? Còn không mau đi đi.”

“Đừng trừng phạt chết họ, một lát tôi gọi cảnh sát. Còn nữa, bên trong có một người trên cổ có vết sẹo, đừng động tới anh ta.”

“Vâng.”

Chương 75.2

“Chúng ta đi thôi.” Từ Du Mạn nói với Úc, nhìn cũng không nhìn Âu Dương Nhất Phàm sắc mặt xanh mét vẫn bị cô gạt qua một bên.

Âu Dương Nhất Phàm vốn vẫn theo ở phía sau. Thế nhưng đám người bắt cóc Mạn Mạn quả thật rất thông minh, có thể thoát khỏi sự bám theo của hắn. Phải biết rằng người có thể thoát khỏi sự bám đuổi của hắn cũng không nhiều. Âu Dương Nhất Phàm thật vất vả mới tìm được địa điểm Từ Du Mạn bị giam giữ, nhưng hắn mới vừa tới đã nhìn thấy có một người đàn ông cực kỳ yêu nghiệt đã đứng ở cửa nhà kho, sau lưng có mấy người đi theo, nhưng lại không đi vào.

Âu Dương Nhất Phàm lục lọi tư liệu trong đầu, nhưng không có bất kì thông tin nào về người đàn ông có vẻ không tầm thường này. Âu Dương Nhất Phàm nghĩ tới Từ Du Mạn có thể còn đang gặp nguy hiểm, muốn đi vào, lại bị Úc chặn lại, “Cô ấy không sao đâu.”

Mặc dù là nói như vậy nhưng Âu Dương Nhất Phàm không lo lắng là không thể nào. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Âu Dương Nhất Phàm hơi lo lắng người này là đồng bọn của kẻ bắt cóc Từ Du Mạn, cũng không cho Úc sắc mặt tốt mà nói:

“Để tôi vào trong.”

“Muốn đi vào? Anh cho rằng tôi ở bên ngoài có thể đi vào được không?” Úc châm chọc nói.

Có thể hay không, đi vào thử thì biết. Âu Dương Nhất Phàm đang chuẩn bị động thủ thì cửa mở ra, Từ Du Mạn đi ra. Âu Dương Nhất Phàm nhìn thấy cô bình yên vô sự xuất hiện, trái tim thấp thỏm rất cuộc cũng rơi xuống.

Đang muốn tiến lên, Âu Dương Nhất Phàm lại bất ngờ nhìn thấy Từ Du Mạn vẻ mặt vui mừng đi về phía Úc. Bọn họ biết nhau sao? Tại sao hắn thế nhưng lại không biết một chút gì. Nghe Mạn Mạn nhờ Úc giúp một tay, Âu Dương Nhất Phàm càng thêm không thể tin. Tại sao? Hắn ở ngay đây, Mạn Mạn không để cho hắn giúp một tay, tại sao ngay cả nhìn cũng không nhìn hắn một cái.

Từ Du Mạn theo Úc rời đi, người Úc mang tới đi vào cái kho hàng nhỏ bỏ hoang kia, Âu Dương Nhất Phàm vẫn vẻ mặt đau đớn nhìn Từ Du Mạn leo lên xe của Úc. Bên trong kho hàng nhỏ truyền tới thanh âm nam nữ quan hệ với nhau, Âu Dương Nhất Phàm một chút cũng không nghe thấy. Mạn Mạn, em thật sự vĩnh viễn không thể tha thứ cho anh sao?

Từ Du Mạn sau khi ngồi vào trong xe của Úc, mới hỏi: “Làm sao anh lại ở chỗ này?” Úc lái xe, cặp mắt nhìn chăm chú về phía trước, đường cực kỳ gồ ghề, xe xóc nảy chạy về phía trước, mà Úc vẫn thoải mái nói chuyện cùng cô, giống như anh ta đang đi trên một đại lộ bằng phẳng.

“À thật khéo tôi đang uống cà phê trong một tiệm cà phê, sau đó không khéo thấy người nào đó đánh không lại, bị đánh thuốc mê vào trong xe tải, cho nên liền theo tới đây.”

“Nói như vậy, khi tôi mới vừa đánh nhau với bọn họ, anh đã phát hiện ra tôi rồi?” Từ Du Mạn nheo mắt lại.

“Không phải, là cô vừa đi tới tôi liền phát hiện ra rồi.”

“Vậy lúc ấy sao anh không trực tiếp đến giúp tôi?” Từ Du Mạn nói xong, trong lòng có chút hối hận, quan hệ giữa cô và Úc cũng không thân thiết đến mức đó.

Cũng may, sắc mặt của Úc không thay đổi, hắn là không chú ý tới giọng điệu của cô: “Lúc ấy tôi mà giúp cô, thì làm sao có thể đủ biết Mạn Mạn lại thông minh như vậy, dưới tình huống này cũng có thể chi tiền để tránh tai họa chứ. Hơn nữa đánh nhau trên đường cái sẽ tổn hại đến hình tượng quý ông của tôi.”

Từ Du Mạn mỗi lần đều là nói chuyện khiến người khác nổi đóa, lần này chính cô lại bị người khác nói làm cho nổi đóa, phong thủy luân chuyển, ai cũng không may mắn:

“Cho nên thật ra tôi vừa bị mang đến đây, anh liền ở bên ngoài xem kịch vui hả?” Người đàn ông này thật là thiếu nịnh nọt.

“Ừ, đó là đương nhiên, tôi sao có thể bỏ qua kịch hay của Mạn Mạn chứ?” Úc nhìn Từ Du Mạn sắp không nhịn được nổi giận, lại nói: “Chỉ là Mạn Mạn không cần lo lắng, thật ra lúc này nếu cô tự mình không có cách nào thoát ra ngoài, lúc bọn hắn động thủ đụng vào cô, tôi liền đi vào cứu cô.” Hắn giải thích như vậy thì thà rằng không giải thích.

“Hả? Vậy ý của anh là muốn xem tôi xấu mặt rồi mới cứu tôi sao?”

“Cô thích nghĩ như vậy thì cứ nghĩ như vậy đi.” Úc cũng chẳng giải thích thêm, thật ra hắn cũng có ý như vậy. Lúc trước hắn bắt cóc Từ Du Mạn thì sự bình tĩnh của cô đã vượt khỏi dự đoán của hắn, nhưng hắn cũng muốn biết phải chăng bởi vì cô nhìn thấu hắn sẽ không làm gì cô nên mới trấn định như vậy.

Cho nên lần này, hắn muốn biết, khi Từ Du Mạn thực sự đối mặt với nguy hiểm, có thể còn trấn tĩnh như vậy hay không. Kết quả là thật, cô vẫn trấn định như thế.

Úc lái xe, nghiêng đầu thâm sâu liếc mắt nhìn Từ Du Mạn một cái, một tia sáng phức tạp lóe lên. Cô gái này thật sự khiến hắn phải nhìn với cặp mắt khác xưa. Chính là cô gái thông minh như vậy mới có tư cách đứng bên cạnh hắn. Đáng tiếc, cô là người phụ nữ của Cố Uyên. Hắn không giành phụ nữ mà người khác yêu thích. Huống chi hiện tại hắn chỉ là đơn thuần tán thưởng cô mà thôi.

Uyech!! Xe có lẽ là lái qua một cái hố to, lắc lư kịch liệt hơn, Từ Du Mạn không ngồi vững thiếu chút nữa bị ngã về phía Úc. Cũng may cô còn có chút vững vàng, tình huống như thế không đến nỗi sẽ xảy ra.

Từ Du Mạn không nhìn thấy sau khi cô ổn định thân thể của mình, Úc thâm thúy trào phúng cười cười. Bản thân chính mình lại có chút thất vọng, thật là quái đản.

Từ Du Mạn cau mày: “Đường này sao lại xấu như vậy? Lúc tôi tới một chút cảm giác cũng không có.”

“Bị tiêm thuốc, dĩ nhiên không có cảm giác rồi. Cô mới tỉnh, có muốn ngủ một lát hay không?” Không nói còn đỡ, vừa nói Từ Du Mạn thật sự cảm thấy mệt mỏi, đồng thời còn rất lạnh rất đói.

Từ Du Mạn nghĩ tới liền hung hăng trợn mắt nhìn Úc một cái, còn quý ông cái gì chứ? Một quý ông chân chính nhìn thấy cô lạnh nên tự giác đưa cô mượn áo khoác, không phải sao?

“Này, anh có thể cởi áo khoác ra cho tôi mượn không?” Quần áo của Từ Du Mạn ở trong kho hàng cùng bọn họ dãi dấp lâu như vậy, cũng gần khô rồi, cũng không trong suốt như trước đó nhưng vẫn lạnh lẽo. Nhưng Úc nghe Từ Du Mạn nói xong, vẫn không cởi áo khoác ra cho cô mượn, mà mở thiết bị sưởi ấm lên:

“Quần áo của tôi chỉ có người phụ nữ của tôi mới có thể mặc.” Vậy cũng xem như là giải thích rồi.

Từ Du Mạn quyết định tha thứ cho sự không thân sĩ của Úc. Thiết bị sưởi ấm được bật lên, trong xe ấm áp hơn nhiều. Từ Du Mạn định gọi điện thoại cho Cố Uyên, mới phát hiện ra điện thoại di động của mình đã không còn nữa. Từ Du Mạn chọc chọc cánh tay của Úc:

“Này, điện thoại di động của anh đâu, cho tôi mượn gọi điện thoại.”

“Là gọi cho Cố Uyên chứ gì?” Úc khẽ dừng một chút, “Ồ trong túi quần của tôi, tự mình lấy đi.”

Từ Du Mạn đã từng bị Cố Uyên lừa gạt như vậy, lần này cũng không lập tức lấy. Từ Du Mạn nhìn Úc cũng không có nét mặt khả nghi gì, lại nghĩ đến mình và hắn cũng không có quan hệ gì, hắn sẽ không chinh cô như vậy. Từ Du Mạn đưa tay vào trong túi quần của Úc, cư nhiên không có.

“Là túi bên kia. Chính cô lấy đi, trời tối, đoạn đường này nguy hiểm.”

Quả nhiên Từ Du Mạn vừa rồi không chú ý tới bên ngoài trời đã tối rồi. Có lẽ Úc nói đúng là thật, cô không thể làm gì khác hơn là tự mình lấy điện thoại. Bởi vì là ở túi bên kia nên cô phải lướt qua người của Úc. Nam nữ trước sau vẫn khác biệt, Từ Du Mạn tận lực làm ít tiếp xúc với Úc. Nhất định phải giữ vững thân thể, cô cũng căng người ngồi trên ghế, mặc dù như vậy không thuận tiện bằng ghé lên trên người Úc.

Úc ngửi thấy được mùi thơm từ mái tóc của Từ Du Mạn tỏa ra, là mùi trà nhàn nhạt, cảm giác thật thoải mái. Lại cúi đầu thấy mái tóc đen nhánh đang ở ngay phía trên, cái tư thế này... Nếu như Từ Du Mạn cúi đầu nữa thấp hơn một chút nữa... tay cầm lái của Úc cương cứng một chút.

Nhưng lập tức khôi phục lại bình thường, Úc ngửi mùi thơm trên người cô, cảm thấy tay của cô lực lực trong túi quần mình, có chút không yên lòng lái xe.

Quả nhiên Úc không lừa gạt cô, điện thoại di động thật sự ở trong túi quần bên kia. Từ Du Mạn tìm được điện thoại di động xong, lập tức ngồi trở lại chỗ cũ, không hề phát hiện sự khác thường của Úc.

Cầm điện thoại trên tay, Từ Du Mạn đang chuẩn bị gọi điện thoại cho Cố Uyên, sau đó bị kích rồi. Cô chợt phát hiện, mình không nhớ số điện thoại của anh nên đành thôi. Hắn cũng không bao lâu nữa là có thể về đến nhà, đến lúc đó lại gọi điện thoại cho anh là được. Từ Du Mạn trả điện thoại cho Úc, nhét vào túi quần gần chỗ cô.

“Sao không gọi?”

“A, không nhớ rõ số điện thoại.”

Úc có chút vui sướng khi người gặp họa: “Để điện thoại di động của tôi về vị trí cũ.”

“Tại sao?”

“Thói quen. Nếu để điện thoại ở bên tay trái, nghe điện thoại tương đối dễ dàng. Tay phải bận lái xe.”

Thật ra thì, tay trái hay tay phải của hắn cũng không sai biệt lắm. Mục đích nói như vậy cũng chỉ có Úc biết. Từ Du Mạn ngoan ngoãn cất điện thoại vào trong túi bên kia xong, dang hoàng ngồi trở lại. Từ Du Mạn biểu tình có chút cứng ngắc, mới vừa rồi hình như cô không cần thận đụng phải cái chỗ kia của Úc, hình như là cứng rắn.

Từ Du Mạn phát hiện điều này nên cũng không dám lộn xộn, Úc cũng không nói chuyện. Úc đang cố kìm nén, dĩ nhiên sẽ không chủ động nói chuyện. Thuốc vẫn chưa hoàn toàn hết tác dụng, lại thêm cô vốn rất mệt mỏi, nên cô rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Úc nghiêng đầu nhìn Từ Du Mạn đang ngủ, một chút cảm xúc phức tạp, cũng có chút rối rắm chợt lóe lên. Từ Du Mạn cũng không biết mình rốt cuộc đã ngủ bao lâu, tỉnh lại cũng đã đang nằm trên giường ở nhà rồi : “Đã tỉnh rồi hả?” Cánh tay đặt ngang hông cô siết lại thật chặt.

Từ Du Mạn biết là Cố Uyên, hơn nữa cũng nghe ra vẻ tức giận trong giọng nói của anh, “Ừ.”

Từ Du Mạn mới vừa đáp một tiếng, liền bị anh xoay người cô qua, trên môi liền dán lên một đôi môi khác. Anh mở hàm răng của cô ra, tìm lưỡi thơm của cô, không cho cự tuyệt, không cho tránh né mà cùng nhau dây dưa. Từ Du Mạn không rõ cơn tức giận của anh từ đâu mà đến, nhưng anh tức giận là thật. Vì trấn an anh, cô cũng chủ động hôn đáp lại.

Hồi lâu Cố Uyên mới buông cô ra: “Về sau gặp chuyện gì, em phải gọi điện thoại cho anh đầu tiên.”

Thì ra là anh đang tức giận cô không điện thoại cho anh mà gọi điện thoại cho A Dư. Nói như vậy, anh biết chuyện cô bị bắt cóc rồi sao? Từ Du Mạn nhìn đồng hồ, chính là buổi tối. . .

“Ừ.” Từ Du Mạn ngoan ngoãn đứng trên giường. Không đúng, hẳn là Úc đưa cô về. Với mối quan hệ giữa Úc và thầy Cố, cũng sẽ không nói chi tiết. Rất nhanh Cố Uyên đã nấu mì xong. Từ Du Mạn đói đến nổi ngực dán vào lưng, vừa thấy mỹ vị trước mặt, hưng phấn đến mức cầm lên ăn ngay.

Cố Uyên nhìn cô ăn đến vui sướng, vẻ không vui trong ánh mắt cũng biến mất, đổi lại là cưng chiều cùng dịu dàng sâu sắc.

“Thầy Cố, anh muốn hỏi cái gì cứ hỏi đi.” Thông minh như Từ Du Mạn, làm sao lại không nhìn ra bộ dáng Cố Uyên muốn nói lại thôi, cô còn chưa từng gặp qua dáng vẻ ấp a ấp úng như vậy của anh.

75. Chương 76: Tư Lệnh Tìm Tới Cửa

“Gặp phải nguy hiểm tại sao không gọi điện thoại cho anh đầu tiên? Cần tiền tại sao không nói với anh?”

“Ếc... Lúc ấy anh và ba anh ở chung một chỗ, em dĩ nhiên không thể quấy rầy anh.”

Nhưng nghe Từ Du Mạn nói xong, anh có chút bất đắc dĩ. Anh xoa đầu cô và nói:

“Ăn từ từ, không ai giành với em. Còn nữa, dù có chuyện gì cũng không quan trọng bằng em, biết không? Em tìm anh không phải là quấy rầy anh, anh rất vui mừng.” Nói không cảm động, đó là không thể nào. Nếu người đàn ông nào đối xử với bạn như vậy, bạn không cảm động sao?

Từ Du Mạn rất cảm động : “Ừ, em biết rồi. Thầy Cố, hôm nay anh với ba anh đã nói những gì?” Từ Du Mạn trực giác cảm thấy Cố Uyên cùng ba anh nhất định không vui về gì rồi.

“Không có gì.” Cho dù phía trước có khó khăn gì, anh cũng sẽ giải quyết tốt.

“A.”

Ăn cơm xong, cô rất nhanh lại ngủ thiếp đi. Sau đó, cô cũng không nghe qua tin tức gì của Dương Nguyệt Ý. Chỉ là Từ Du Mạn cũng không lưu tâm lắm, bởi vì cũng không phải người cô để ý.

Từ Du Mạn thỉnh thoảng cũng lên mạng tra xem có cái clip nào đẹp mắt hay không, nếu không cô làm sao quen biết Tiểu Thương chứ? Chỉ là, cô cảm thấy không có gì thú vị, đã rất lâu không lên mạng xem các clip rồi.

Tục ngữ nói thi cuối kỳ là trò chơi lớn, thi giữa kỳ là trò chơi nhỏ, thời gian thi hai ngày rất nhanh đã trôi qua. Ngày thứ hai thi xong, Cố Uyên cũng không ở đây, ở nhà nhàn chán, Từ Du Mạn tùy tiện lên mạng xem một chút, tự nhiên phát hiện một clip đặc biệt nóng.

Nhân vật chính bên trong là Dương Nguyệt Ý cùng đám người bắt cóc cô, dĩ nhiên người đàn ông thanh tú không có mặt trong đó. Từ Du Mạn mơ hồ cảm thấy clip này không phải do Úc sai người đăng lên mạng.

Nhưng hiện tại những chuyện này đều không có liên quan gì đến cô. Vốn dĩ đây cũng không phải kỳ thi tốt nghiệp trung học, dĩ nhiên bài thi không cần trải qua trùng trùng điệp điệp xét duyệt, giảm bớt được phần tham gia bình duyệt bài thi, cho nên kết quả đã được công bố vào ngày hôm sau đi học.

Từ Du Mạn một thời gian dài như vậy không đi học, thành tích trượt là tự nhiên, chỉ là coi như còn tốt, trượt từ vị trí số ba xuống số tám mà thôi. Cô cũng không có gì quá đau lòng, cố gắng một chút thì thành tích sẽ lên thôi.

Thành tích tất cả các môn của Từ Du Mạn xem như không tệ, môn học kém duy nhất chính là môn toán, chỉ được 126 điểm. Học sinh học môn toán giỏi nhất mỗi lần thi đều được điểm tối đa.

Buổi chiều, Cố Uyên vì phải đi họp chủ nhiệm, nên Từ Du Mạn đành phải tự mình đi mua cơm chiều, thuận tiện mua giúp cho anh một phần. Mới vừa đi ra khỏi tiệm cơm nhỏ, cô liền bị một người đàn ông mặc âu phục thất cà vạt cản lại.

Người đàn ông này dáng dấp rất bình thường, nhưng trên người có một loại áp lực làm cho người ta không thể nào bỏ qua. Da cũng rất đen, hẳn là bị đen sau thời gian dài. Mặc dù không thấy được phía dưới bộ âu phục là hình dáng gì, nhưng ánh mắt của cô rất gian xảo, người đàn ông này vóc người nhất định rất tốt. Đây là một người đã trải qua huấn luyện nào đó rồi.

Từ Du Mạn tìm tòi trong đầu, người đàn ông này, cô dường như cảm thấy có chút quen thuộc, chính là cảm thấy có một loại cảm giác quen thuộc, nhưng trước sau cũng không nghĩ ra đã từng gặp mặt người đàn ông này lúc nào.

“Xin hỏi anh là?”

“Tôi là ai không quan trọng. Cô Từ, tư lệnh của chúng tôi có chuyện tìm cô.”

Tư lệnh? Đó không phải là cha của thầy Cố sao? Sao lại tới tìm cô chứ? Trong đầu Từ Du Mạn không khỏi hiện ra diện mạo của ba Cố trong ấn tượng của cô, ngay sau đó lại hiện ra một đoạn thường được viết trong tiểu thuyết. Đối phương hỏi: “Muốn bao nhiêu mới bằng lòng rời khỏi con trai tôi?”

Phụt... Từ Du Mạn cũng cảm thấy loại chuyện như vậy không có nhiều khả năng xuất hiện trên người ba Cố. Ba Cố không thích cô, không chấp nhận cô là chuyện rất có thể, nhưng không thể nào lại làm ra chuyện không có phẩm chất như vậy, chuyện tổn hại hình tượng như vậy.

Từ Du Mạn đi theo người đàn ông đến chỗ chiếc xe quân đội màu xanh không biết biển số đang dừng ở ven đường. Cô chợt hiểu ra người đàn ông trước mặt mình sao lại quen thuộc như vậy. Thời gian gần một tháng cô ở nhà họ Cố, chỉ cần bác Cố về nhà, người đàn ông này sẽ theo về nhà họ Cố, ở cũng ở tại nhà họ Cố.

“Anh là anh Hứa?”

Lời nói của Từ Du Mạn nghe không giống như đang hỏi thăm mà như là đang khẳng định. Người đàn ông phía trước dừng lại một chút, sau đó đưa lưng về phía cô, giấy lát sau gạt đầu rồi giúp cô mở cửa xe ra.

Từ Du Mạn nhìn thấy Cố Bác đang ngồi phía sau xe, dừng một chút, ngồi vào trong. Cô vốn cho là bác Cố không có ở trong xe, mà là ở trong thư phòng của nhà họ Cố, giống như Quân Vương chờ anh Hứa dẫn cô tới bãi kiến đấy.

“Cô Từ, còn nhớ tôi không?” Cố Bác nghiêm túc đến mức không có chút biểu tình nào, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào Từ Du Mạn. Ánh mắt này, chắc hẳn rất nhiều người sẽ không chịu nổi, dù sao trong đó cũng tản ra cảm giác bị áp bức không che giấu.

Từ Du Mạn cảm thấy mồ hôi lạnh cũng sắp tuôn ra rồi. Ở trước mặt Cố Bác, cô muốn thoát đi. Nhưng cô biết mình không thể làm như vậy.

“Dĩ nhiên biết. Bác Cố.” Từ Du Mạn cố gắng để mắt nhìn ra tình cảnh.

Trong lòng cô bất ổn, nhịp tim nhanh đến mức giống như muốn rút ra ngoài. Cho dù gặp phải bọn bắt cóc, cô cũng chưa từng khẩn trương như vậy. Có thể thấy được phong cách của Cố Bác thật là bức người.

“Hả? Biết thì sao vừa rồi lúc tiến vào không chào?”

Đó là do quá khắt trương nên quên mất. Từ Du Mạn dĩ nhiên không thể nào nói như vậy. Cô cũng không biết nói thế nào, đành phải áy náy nói : “Là hậu bối bất kính rồi.”

Từ Du Mạn phục hồi lại, cuối cùng cũng không căng thẳng như trước đó nữa, bình tĩnh hơn rất nhiều. Từ Du Mạn không nhìn thấy Cố Bác khẽ gật đầu, sau đó thoảng về tiệc nuôi. Tiệc nuôi cũng chỉ chợt lóe lên, cô cũng không nhìn thẳng vào ánh mắt của ông, làm sao có thể phát hiện ra, chưa nói việc Cố Bác vốn vô cùng có khả năng che giấu.

“Cô Từ, tôi nghĩ cháu là người thông minh, nên biết tôi tới tìm cháu làm gì chứ.”

“Bác Cố gọi cháu là Mạn Mạn được rồi.” Từ Du Mạn tôn kính nói : “Tâm tư của Bác Cố, Mạn Mạn ngu muội, kính xin bác Cố nói rõ.” Đúng là một cô bé thông minh, chẳng trách con trai mình lại thích. Nhưng ông không thể nuốt lời.

“Rời khỏi con trai tôi đi.”

“Tại sao?” Từ Du Mạn không ngờ Cố Bác sẽ trực tiếp như vậy, rời khỏi con trai của ông? Từ Du Mạn chung quy là muốn biết nguyên nhân. Cô trực giác cho rằng Cố Bác không thể nào là bởi vì gia thế của cô không môn đăng hộ đối mà không đồng ý.

“Vấn đề này, cháu đi hỏi Cố Uyên đi, nó biết đấy. Đứa con trai này, một chút cũng không biết hiếu thuận với cha mình.” Biết chuyện này, Cố Uyên sẽ tức chết. Thật ra những chuyện khác Cố Uyên đều nghe lời ông, chỉ trừ chuyện phụ nữ, đây không phải là làm ông khó xử sao?

“Tôi chỉ muốn biết, cháu có đồng ý rời khỏi Cố Uyên hay không?”

“Bác Cố bảo cháu rời khỏi Cố Uyên là vì anh ấy sao?” Lúc này không thể gọi anh là thầy Cố, nếu không liền có thể có lý do rồi, hai người là thầy trò, đòi phong bại tục. Từ Du Mạn mới sẽ không cho người ta cơ hội nói như vậy nha.

“” Cố Bác không muốn trả lời câu hỏi này. Từ Du Mạn thấy Cố Bác không muốn trả lời câu hỏi này, cũng không ép ông trả lời.

“Thật ra, mặc kệ có phải vì tốt cho Uyên hay không, cháu cũng sẽ không rời khỏi anh ấy. Trừ khi anh ấy không yêu cháu nữa, không quan tâm cháu nữa, cháu sẽ chủ động rời đi.” Chỉ khi thầy Cố hạnh phúc mới thật sự là vì tốt cho anh.

“Làm sao cháu có thể xác định nó thật sự yêu cháu?”

“Ở đây cảm thấy.”

Từ Du Mạn chạm vào vị trí trái tim, nhớ tới bây giờ đã trễ lắm rồi, cuộc họp của Cố Uyên hẳn cũng đã kết thúc, cô vội vã nói : “Bác Cố, thứ lỗi cho cháu không thể tán gẫu với bác, cháu phải đi đưa đồ ăn cho Uyên.”

Từ Du Mạn cứ thế mở cửa xe, sau đó nói lời tạm biệt với Cố Bác : “Bác Cố, hẹn gặp lại.” Từ Du Mạn nhìn về phía Hứa Nham ở vị trí tài xế: “Anh Hứa, hẹn gặp lại.”

“Cố Uyên đã có vợ chưa cưới rồi.” Từ Du Mạn vừa định rời đi, một câu nói của Cố Bác khiến Từ Du Mạn đành dừng bước. Sắc mặt của cô như cũ quay đầu lại nói: “Uyên không thừa nhận thì không phải.” Nói xong, cô mới vội vã chạy về trường học. Sau khi khuất khỏi tầm mắt của Cố Bác, sắc mặt của cô trở nên tái nhợt, bước chân cũng có chút lảo đảo muốn ngã.

Không đúng, người vợ chưa cưới kia nhất định là do bác Cố sắp xếp, không được thầy Cố thừa nhận. Cô nên đi về hỏi rõ ràng, cô tin tưởng lời Cố Uyên nói.

Hứa Nham quay đầu lại hỏi Cố Bác : “Tư lệnh, tại sao không để cho bọn họ ở bên nhau?” Anh sao thế này, tại sao lại quan tâm tới chuyện không liên quan tới mình? Hứa Nham thâm tự giễu.

“Dù thế nào đi nữa bọn nó chính là không được phép yêu nhau.”

Cô bé Mạn Mạn này, hơn mười năm không gặp, không ngờ lớn lên lại xinh đẹp như vậy, cũng khó trách con trai của ông lại ngoan cố như thế. Rõ là. Đây không phải là làm ông khó xử sao, không được, cho dù Cố Uyên yêu thích cô bé kia cũng không được, người ông sắp đặt cho Cố Uyên cũng không tệ.

Hứa Nham trong lòng biết Cố Bác sẽ không nói. Nhưng Hứa Nham vẫn cảm thấy có chỗ nào không đúng. Thiên kim nhà họ Tạ mà tư lệnh sắp xếp cho Cố Uyên cũng không thấy nhận được nhiều sự yêu mến của ông, vậy sao tư lệnh lại nhất định muốn Cố Uyên cùng thiên kim nhà họ Tạ kết hôn chứ?

Chương 76.2

Đúng lúc Từ Du Mạn trở lại trường học, cuộc họp của Cố Uyên đã kết thúc. Ở trong phòng làm việc của mình, Cố Uyên nhìn sắc mặt của Từ Du Mạn có chút không bình thường, quan tâm hỏi:

“Em sao vậy? Có phải bị bệnh hay không?” Nói xong, Cố Uyên còn ôm lấy đầu của cô, dùng trán của mình dán lên cái trán của cô để xem cô có phải bị sốt hay không. Người đàn ông quan tâm cô như vậy làm sao có thể không yêu cô?

“Anh có phải có vợ chưa cưới hay không?” Từ Du Mạn nhất định phải hỏi rõ ràng, nếu không chuyện này sẽ trở thành một cái gai trong tình cảm của bọn họ, không thể chết người, nhưng chạm vào cũng sẽ đau. Cô không đợi được anh chủ động nói cho cô biết.

“Em nghe ai nói?” Cố Uyên lặng người, chợt có chút kinh hoảng, anh sợ Mạn Mạn sẽ vì chuyện này mà cách xa anh.

“Có phải ba anh nói cho em hay không?” Từ Du Mạn gật đầu một cái.

“Tin anh không?” Cố Uyên lại khẩn trương hỏi.

Từ Du Mạn vẫn gật đầu. Cô tin tưởng anh nên mới trực tiếp hỏi, nếu không cô nhất định sẽ rời đi.

“Đây là cha anh định ước cho anh, anh cũng không biết cha anh ước định vào lúc nào. Đối phương là thiên kim tiểu thư của thủ trưởng, tên là Tạ Vận Tư. Anh chỉ gặp qua một lần, chính là lúc cô ấy và thủ trưởng cùng đến nhà anh. Hình như là ngày anh đón em về nhà. Sau đó cũng chưa từng gặp lại, thật sự anh và cô ta không có quan hệ gì.” Cố Uyên cũng nhanh nói năng lộn xộn rồi. Từ Du Mạn biết, càng quan tâm, mới có thể như vậy.

Từ Du Mạn vòng tay ôm chắc hông của anh : “Em tin anh.”

Thật tốt, Mạn Mạn tin tưởng mình. Cố Uyên ôm cô thật chặt.

Nhưng lúc Cố Uyên vẫn còn đắm chìm trong cái ôm, Từ Du Mạn tránh thoát khỏi cái ôm của anh, sau đó hung tợn néo một cái vào eo của anh. Bên hông của anh cũng không có thịt dư, cô phải nỗ lực thật lâu mới néo được một chút xú da, vẫn rất cứng rắn.

“Nói, lúc nào thì giải quyết xong cái người tên Tạ Vận Tư đó?” Tự nhiên lại xuất hiện một cô vợ chưa cưới, thấy cô dễ bắt nạt lắm phải không?

“Anh chỉ biết có một cô gái là em, tuyệt sẽ không có người khác, em yên tâm.” Cố Uyên cam kết.

“Ừ. Ba của anh hình như có hơi kỳ lạ, em cảm thấy bác ấy cũng không chán ghét em.” Từ Du Mạn rầu rĩ nói. Mặc dù cô cảm giác Cố Bác không phải rất ghét cô, nhưng ông không đồng ý cho cô và Cố Uyên ở bên nhau là sự thật, nguyên nhân cuối cùng là gì, hẳn là chỉ có mình ông ấy mới biết.

“Ừ, cho nên em nhất định có năng lực làm cho ông bố cố chấp của anh yêu quý cô con dâu này.” Mạn Mạn của anh người gặp người thích, cũng không tin cô không thể thu phục được lão già cố chấp trong nhà.

“Ừ.” Cô nhất định phải nhận được sự đồng ý của người nhà Cố Uyên.

Đúng rồi. Cố Uyên đột nhiên chợt lóe lên một ý tưởng, ông nội. Bọn họ có thể bắt đầu từ ông nội.

“Mạn Mạn, nghỉ đông theo anh trở về Yên Kinh một chuyến nhé.” Ông nội sống trong đại viện ở Yên Kinh. Lúc trước, khi đón Mạn Mạn về nhà, ông nội vẫn sống ở Yên Kinh, cũng không ở thành phố A, cho nên ông nội chưa từng gặp qua Mạn Mạn. Đây thật là một tiếc nuối lớn. Nếu để cho ông nội nhìn thấy dáng vẻ ngoan ngoãn của Mạn Mạn khi còn bé như vậy, ông nhất định sẽ thích Mạn Mạn, và cô cũng sẽ không bị cha anh đưa đi. Thật sự là sai lầm khi không để cho ông nội biết.

“Trở về Yên Kinh?” Từ Du Mạn đề nghị sự kinh ngạc nói.

“Đúng, chúng ta cùng trở về Yên Kinh gặp ông nội của anh.” Cha anh luôn nghe lời ông nội, chỉ cần thu phục được ông nội thì tương đương với việc thu phục được cha anh.

Từ Du Mạn nghe Cố Uyên nói muốn gặp ông nội, liền biết Cố Uyên có tính toán gì rồi, nhưng cô vẫn cảm thấy có phải quá nhanh hay không, có chút không thích ứng kịp.

“Có thể hơi sớm hay không?” Từ Du Mạn lo âu hỏi. Không biết ông nội của thấy Cố như thế nào đây? Có hòa hợp được hay không đây?

“Sẽ không, anh đã sớm muốn làm như vậy rồi, sao có thể là sớm chứ?”

“A.” Từ Du Mạn chột kêu to.

“Sao vậy?” Ngạc nhiên.

“Cơm nguội rồi.” Từ Du Mạn lắp bắp nói, rất ngượng ngùng.

“Không sao.” Cố Uyên cầm lấy hộp cơm Từ Du Mạn đưa cho anh, say sưa ăn ngon lành. Cô cũng không quá dị nói cái gì mà cơm nguội, ăn sẽ bị cảm nữa. Cố Uyên là một người đàn ông, chịu chút cơm lạnh cũng không sao, cô lúc trước cũng từng ăn cơm lạnh rồi. Cơm lạnh dù sao cũng tốt hơn không có gì ăn, chịu đói bụng. Bây giờ đi ra ngoài mua căn bản là không còn kịp rồi, đành ăn tạm thôi.

Vừa ăn xong, liền tới lớp tự học buổi tối rồi. Lớp tự học buổi tối là tiết học của Cố Uyên, anh ngồi trên bục giảng, mở ra sách giáo khoa ngữ văn. Từ Du Mạn yên tâm ở phía dưới làm bài tập.

Học sinh lớp mười hai áp lực lớn, bài tập cũng nhiều. Một ngày trên căn bản phải làm chừng mười trang bài kiểm tra, chưa nói là còn có sách bài tập, còn phải đọc sách tham khảo nữa.

Từ Du Mạn thời gian dài không đi học, kiến thức thiếu hụt nhiều. Bạn học khác đều đã làm xong sách bài tập, cô mới làm được chút ít, hơn nữa trong khoảng thời gian này luôn phát ra bài kiểm tra, từng xấp đều khá dày.

Môn học duy nhất có ít bài tập chính là ngữ văn. Chủ yếu Cố Uyên cảm thấy ngữ văn căn bản là dựa vào ý hiểu, phải nói tất cả các môn đều phải dựa vào khả năng hiểu bài, bài tập để luyện tập là không thể thiếu, nhưng quá nhiều sẽ dẫn tới phản hiệu quả.

Trong cuộc họp anh đã nói điều này, nhưng các giáo viên bộ môn khác có tán thành hay không, có làm như vậy hay không chính là chuyện của họ, anh không có quyền can thiệp.

Từ Du Mạn cảm thấy mình cần phải làm nhiều bài tập môn toán hơn, dù sao ‘quen tay hay việc’ cũng không phải là nói đùa, cũng hơi có lý. Bài tập nhiều, cô biết lựa chọn bài để làm, muốn làm hết toàn bộ, căn bản là không thể, trừ phi cô không ăn không uống không ngủ.

Đề đơn giản đề đã hiểu rồi, cô chỉ dùng thời gian nghiên cứu một chút hai đề khá khó sau cùng. Mỗi bài thi cô đều chỉ làm phần sau của hai đề này. Môn toán cô bị trừ điểm chính là ở chỗ này.

Hai đề bài này nói đơn giản cũng không phải, nói khó thì cũng không khó, cô chỉ làm được hai câu hỏi nhỏ của phần trước, mấy câu cuối cùng, thật sự rất phức tạp, cô trầm tư suy nghĩ cũng không biết nên làm từ đâu.

Từ Du Mạn đang rối rắm vì bài tập của mình, cũng không phát hiện ra Cố Uyên đang đọc sách ở trên bục lúc nào thì đã đặt quyển sách xuống, chụm cằm mà thâm tình nhìn cô.

Cũng may trong giờ tự học buổi tối, tất cả mọi người đều bận rộn làm bài tập, không có người nào nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng này của Cố Uyên. Nếu không, lại có một sự kiện bất quá rồi. Cố Uyên hình như nhìn ra chỗ Từ Du Mạn đang rối rắm, cười cười, đứng dậy, đi tới bên cạnh cô.

Lúc cảm thấy hô hấp của Cố Uyên rơi vào trên cổ trơn bóng của mình, Từ Du Mạn mới phát hiện Cố Uyên đã đến phía sau cô từ khi nào rồi. Xem ra mới vừa rồi thật sự quá chăm chú nên không phát hiện ra anh đã đi xuống bục giảng.

Từ Du Mạn dùng cùi chỏ chân lúc người khác không thấy được thúc một cái vào bụng của Cố Uyên, nhỏ giọng cảnh cáo : “Bây giờ đang ở trong phòng học đấy.” Đừng làm ra hành động gì khiến người khác hoài nghi, cô không muốn trở thành nữ chính của đề tài bát quái thêm lần nữa.

“Anh biết rõ. Emnên vẽ thêm một đường phụ ở chỗ này, tiếp đó làm như thế nào thì em hẳn là biết rồi.” Cố Uyên vốn muốn trực tiếp cầm tay của cô vẽ ra đường phụ, nhưng ngại vì bây giờ đang ở phòng học, còn có rất nhiều học sinh khác ở đây, Cố Uyên đành phải lấy bút từ trong tay cô ra rồi cầm trong tay mình, vẽ thêm một đường kẻ phụ cho bài hình học không gian của cô.

Sau đó anh thật giống như là một thầy giáo vừa giúp học sinh giải quyết xong một đề toán khó, liền đứng thẳng người dậy đi về phía bục giảng, trở lại vị trí của mình.

Vân Xảo ngồi bên cạnh cô cũng không phát hiện ra cái gì khác thường, chỉ là vẫn vẻ mặt háo sắc nhìn Cố Uyên, dường như sắp chảy nước miếng nói : “Thầy Cố thật là lợi hại, thầy giáo dạy môn Ngữ Văn mà nhẹ nhàng như vậy đã giải quyết được một bài toán khó rồi.”

“Cậu làm sao biết được đường kẻ phụ mà thầy ấy vẽ là chính xác?” Từ Du Mạn liếc Vân Xảo một cái, thật sự là háo sắc đến không cứu được. Thật ra khi Cố Uyên vẽ xuống đường kẻ phụ này cho cô, cô liền biết anh vẽ đúng rồi.

Cô cố gắng vẽ rất nhiều đường kẻ phụ, không có đường nào đến được đáp án, đều không phải là chính xác. Không ngờ đáp án là vẽ ở một chỗ không dễ dàng nghĩ tới như vậy. Quả nhiên trình độ học vấn của người ta ở nơi đó, thật không đúng.

Có bạn học khác cũng phát hiện sự khác thường vừa rồi bên Từ Du Mạn, cũng biết Cố Uyên dễ dàng giải quyết được một bài toán khó, rồi rít đến phía trên bục giảng để hỏi bài. Vốn đang là giờ tự học buổi tối môn ngữ văn, muốn đến làm phòng làm việc của giáo viên môn toán để hỏi bài lại cảm thấy không tốt lắm, hơn nữa phòng làm việc cũng không gần, có chút phiền phức. Cho nên nếu gặp phải bài nào không làm được, vẫn là để qua một bên, không để ý đến. Nhưng thấy khả năng toán học của Cố Uyên rất tốt, lại chủ động giảng bài toán khó cho lớp trưởng, mới nhớ tới trình độ học vấn cao của anh, chút vấn đề nhỏ này sao có thể làm khó được thầy Cố chứ, cho nên một đám học sinh lá gan cũng lớn hơn, đều đi hỏi Cố Uyên – một thầy giáo dạy Ngữ Văn - đề bài môn toán.

76. Chương 77: Phụ Nữ, Nhất Thiết Đừng Cho Đàn Ông Vào Cửa

Tất cả đều mang lên hỏi thầy Cố, thậm chí ngay cả đề bài môn tiếng Anh cũng nhờ anh giảng. Vân Xảo chậm một bước, phía trên đã rất đông các bạn học đứng nhờ Cố Uyên giảng bài, căn bản là không nhìn thấy anh đâu, chứ đừng nói là chen vào trong.

“Bọn họ tại sao lại như vậy?”

“...” Từ Du Mạn vô cùng im lặng nhìn Vân Xảo cùng mấy người bạn cùng lớp. Như vậy có để cho thầy Cố nghỉ ngơi hay không, không phải muốn làm bận rộn thầy Cố nhà người ta sao. (Mạn Mạn nhà chúng ta đau lòng nhé.) Đề bài gì cũng cầm đi hỏi, thật sự rất phiền phức?

Từ Du Mạn lúc này cũng không còn tâm tư chuyên chú nghiên cứu đề bài nữa. Cũng may, tất cả mọi người rất yên lặng, cô ngồi phía dưới cũng có thể nghe thấy thanh âm anh giảng bài.

Cố Uyên đang giảng bài tiếng Anh ột bạn học. Từ Du Mạn lắng nghe anh nói tiếng Anh. Anh nói tiếng Anh rất chuẩn, hơn nữa ngữ điệu cũng chuẩn đến mức không thể chuẩn hơn, nói hay hơn nhiều so với thầy giáo dạy môn tiếng Anh của bọn họ, hoàn toàn có thể để anh ghi âm lại, sau đó cho bọn họ luyện nghe được rồi. Cũng đã sinh sống ở Anh nhiều năm như vậy, tiếng Anh nói không tốt, không phải để cho người ta chê cười sao?

Sau đó một bạn học hỏi một đề toán, Cố Uyên chỉ nhìn thoáng qua liền nói với bạn học kia: “Cái này lớp trưởng của các em biết làm, có thể đi hỏi bạn ấy.”

Quả nhiên nữ sinh kia bắt đầu đi xuống khỏi bục giảng, đến hỏi Từ Du Mạn. Từ Du Mạn ở dưới lớp nghe anh bảo bạn họ đến chỗ cô, định trừng mắt nhìn anh. Nhưng tiếc rằng có quá nhiều người, căn bản là

trừng không tới anh. Ngược lại Trần Nghiêm đứng bên ngoài lại cảm giác được ánh mắt của cô nên nhìn qua, nở nụ cười với cô, lộ ra một hàng răng trắng lóa.

Từ Du Mạn đột nhiên phát hiện, hàng răng vàng khè làm cho người ta chỉ sợ tránh không kịp của Trần Nghiêm đã biến mất, đổi thành răng trắng rồi? Lúc này cô mới quan sát Trần Nghiêm một chút. Quan sát xong, trong lòng cô âm thầm hoài nghi, đây là Trần Nghiêm sao? Nếu không phải khuôn mặt hại chết người kia rất giống, đường nét vẫn như cũ, cô thật sự cho rằng đây không phải là Trần Nghiêm. Có phải là bị người nhập vào thân rồi hay không?

Một thời gian không gặp mà Trần Nghiêm không giống như Trần Nghiêm lúc trước? Răng vàng khè không còn, mặt rửa sạch sẽ, mái tóc trơn bóng cũng sạch sẽ, quần áo cũng sạch sẽ hơn nhiều. Đây thật sự là Trần Nghiêm sao?

Trên bàn chột có thêm một quyển vở, Từ Du Mạn mới phục hồi tinh thần, không thể tin mà hỏi nữ sinh vừa tới kia: “Cậu ấy thật sự là Trần Nghiêm sao?”

Nữ sinh kia biết cô hỏi là ý gì, có chút bực mình trả lời: “Ừ”, sau đó cũng không chờ Từ Du Mạn giảng bài à đi vòng qua bên cạnh bàn của cô, sau đó trở lại chỗ ngồi của chính mình. Cô căn bản cũng không phải thật sự muốn hỏi về bài tập?

Lục tục có mấy nữ sinh bị Cố Uyên yêu cầu như vậy, nhưng họ cũng không chờ Từ Du Mạn giảng bài cho liền trở về chỗ ngồi của mình. Chỉ có một vài người thật sự có đề bài muốn hỏi, mới ở nán lại chỗ Từ Du Mạn một lát, nghe cô giải thích đề bài, sau đó liền biết nên làm như thế nào. Cứ như vậy, giờ tự học buổi tối rất nhanh liền trôi qua.

Ra tới cổng trường, lão Tiền liền vội vàng đi tới trước mặt Cố Uyên: “Cậu chủ, ông chủ bảo cậu về nhà.” Ông không phải người của quân khu, không phải bộ đội, tự nhiên sẽ không gọi Cố Bác là tư lệnh.

“Trước tiên đưa Mạn Mạn về nhà đã.” Trải qua sự kiện lần trước, Cố Uyên cũng không dám để cô về nhà một mình. Lần trước là ban ngày mà còn có thể xảy ra chuyện như vậy, đây là buổi tối, càng phải chú ý hơn.

“Không cần, anh về nhà trước đi.” Cô cự tuyệt. Lão Tiền hẳn đã chờ ở chỗ này, nếu như Cố Uyên đã khuya còn chưa về nhà, còn không biết bác Cố nghĩ như thế về cô đấy, như vậy muốn bác Cố tiếp nhận cô thì càng khó khăn hơn.

“Không, anh nhất định phải đưa em về nhà mới yên tâm.” Cố Uyên nhất định muốn đưa cô về nhà, không cho cự tuyệt.

Từ Du Mạn biết anh lo lắng, nghĩ thầm bọn họ cũng không thể thời thời khắc khắc đều đi chung với nhau, chắc chắn sẽ có lúc cô đi một mình, lo lắng cho hết sao? Hơn nữa cô là người lớn rồi, có thể bảo vệ tốt cho bản thân, tin rằng chuyện lần trước qua đi, cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa. Nhưng Từ Du Mạn không nói, anh muốn đưa thì cứ đưa đi, chỉ cần có thể khiến anh yên tâm.

“Được rồi, em về nhà rồi, anh trở về đi.” Đưa cô về tới nhà, đứng ở dưới lầu nhà cô.

“Sao anh còn chưa đi về?” Từ Du Mạn cau mày, nhìn Cố Uyên vẫn chưa đi. Không biết ngưng làm thầy giáo mà nói không giữ lời.

“Em hình như quên cái gì đó?” Cố Uyên khom người, tiến tới trước mặt cô nhắc nhở.

Từ Du Mạn tặng anh một cái liếc mắt xem thường, ngay sau đó lại tặng anh một cái hôn. Cố Uyên bày ra vẻ mặt ‘coi như em thức thời’, sau đó cùng lão Tiền về nhà.

Từ Du Mạn đang chuẩn bị lên lầu, lại bị người đàn ông đứng ở cửa, miệng đang hút thuốc lá, dưới chân còn có một đồng lớn tàn thuốc dọa cho giật mình. Âu Dương Nhất Phàm sao lại chạy tới đây chứ?

“Anh ở đây làm gì?” Từ Du Mạn không thể cho Âu Dương Nhất Phàm sắc mặt tốt mà lạnh lùng nói.

“Chờ em.” Trong giọng nói của Âu Dương Nhất Phàm có chút chán nản.

“Em thật sự ở cùng một chỗ với thầy giáo của mình sao?” Âu Dương Nhất Phàm cảm thấy không thể tin được điều mà mình vừa chứng kiến. Tại sao Mạn Mạn thà rằng nhận lấy khả năng sẽ có tiếng xấu, ở bên thầy giáo của cô cũng không nguyện ý ở bên hẳn?

“Đúng như anh đã thấy.” Nếu biết, nên sớm một chút hết hi vọng, cô hoàn toàn không có một chút tình cảm nào với hẳn.

“Em sẽ không sợ bị người khác biết, bị người ta lên án sao?” Thầy trò yêu nhau, cũng được xem là một loại tình yêu cảm ục, sẽ không được mọi người chấp nhận.

“Trên thế giới không có quy định học sinh không thể yêu thầy giáo của mình, bây giờ là tự do yêu đương.” Nếu như sợ cô cũng sẽ không ở bên Cố Uyên. Không đúng, nếu như sợ, Cố Uyên cùng lắm là không làm giáo viên. Nhưng bọn họ sao có thể bởi vì lời nói nhảm của người khác mà buông tay chứ?

“Mạn Mạn, chúng ta nói chuyện tử tế được không?” Âu Dương Nhất Phàm nhỏ giọng nói, ngữ khí khẩn cầu như vậy, khiến cô thật sự không tiện từ chối. Nên sớm nói rõ ràng mọi chuyện. Cô không hy vọng có người nhúng tay vào tình cảm giữa cô và Cố Uyên.

“Được.” Từ Du Mạn và Âu Dương Nhất Phàm cùng nhau lên lầu, mở cửa nhà để cho Âu Dương Nhất Phàm đi vào.

“Tùy ý ngồi.” Từ Du Mạn rót một ly nước lọc cho Âu Dương Nhất Phàm.

Đây là lần đầu tiên Âu Dương Nhất Phàm tới căn hộ này của cô. Trước kia, lúc bọn họ còn quen biết, cô vẫn chưa chuyển qua đây, chỗ ở cũng không có điều kiện tốt như bây giờ. Phòng ốc không lớn, chỉ là một cô gái như cô ở cũng đủ rồi. Âu Dương Nhất Phàm hài lòng gật đầu một cái.

“Có gì muốn nói thì một lần nói cho xong đi, nói xong thì rời đi. Hiện tại khuya lắm rồi, tôi không hy vọng bạn trai của tôi hiểu lầm.” Từ Du Mạn tuyên bố trước. Cô cần nói rõ trước, cũng tránh cho có điều gì phiền toái không cần thiết.

“Mạn Mạn, em hận anh sao? Hận anh phạm sai lầm đối với em sao?” Âu Dương Nhất Phàm muốn kéo tay cô, lại bị cô tránh ra vì thế đôi mắt không che giấu được sự đau lòng.

“Không hận. Tất cả mọi người đều uống say, không chỉ là trách nhiệm của mình anh.” Từ Du Mạn cũng không biết chính mình sao có thể say rượu gì kia chứ.

Âu Dương Nhất Phàm như thấy được hi vọng: “Vậy tại sao em không muốn ở bên anh? Chúng ta đã...”

Không ngờ Từ Du Mạn nghe ra ý tứ trong lời nói của Âu Dương Nhất Phàm liền tức giận: “Anh đừng lúc nào cũng lấy chuyện kia ra nói.”

Vừa thấy cô nổi giận, Âu Dương Nhất Phàm nóng nảy liền bắt lấy tay cô. Lần này động tác rất nhanh, Từ Du Mạn cũng không kịp né tránh. Âu Dương Nhất Phàm vội vàng giải thích: “Mạn Mạn, anh không phải ý đó, anh...”

Nói còn chưa dứt lời đã bị Từ Du Mạn cắt ngang: “Được rồi, không cần nói nữa. Bây giờ ở bên ngoài mọi người 419 (tình một đêm) rất nhiều, cũng không phải mỗi lần đều nhất định phải ở bên nhau, nhất định phải kết hôn. Tôi không có cảm giác yêu đương với anh, không có khả năng ở bên anh. Hơn nữa bạn trai tôi đã biết sự kiện kia, rất may mắn anh ấy không hề vì vậy mà không cần tôi.” Mặc dù nhìn ra được anh rất tức giận, chắc hẳn anh sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Âu Dương Nhất Phàm.

Từ Du Mạn mở miệng một tiếng bạn trai, mỗi một câu đều kích thích thần kinh của Âu Dương Nhất Phàm. Ai cũng không biết, Âu Dương Nhất Phàm yêu cô bao nhiêu, hẳn yêu cô rất nhiều.

“Anh yêu em, anh rất yêu em.” Âu Dương Nhất Phàm khắc chế không được cảm xúc của mình, nắm bả vai của cô mà lung lay. Đầu của cô cũng sắp bị lắc cho hôn mê.

“Tôi không yêu anh. Xin anh về sau không nên tới tìm tôi nữa, bạn trai tôi sẽ ghen.”

“Không, em là của anh, em chỉ có thể là của anh.”

Âu Dương Nhất Phàm bị Từ Du Mạn kích thích đến mức cặp mắt đỏ lên, giống như sư tử phát giận, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị đem Từ Du Mạn – người chọc giận hấn ăn vào trong bụng.

“Anh đừng như vậy có được không !” Từ Du Mạn bị vẻ mặt của Âu Dương Nhất Phàm hù sợ nên có chút luống cuống.

Bộ dáng đáng thương của Từ Du Mạn khiến Âu Dương Nhất Phàm thoáng bình tĩnh lại, hấn ta ôm lấy eo cô, muốn hôn lên môi cô. Từ Du Mạn nghiêng đầu trốn tránh cái hôn của Âu Dương Nhất Phàm, lại biến khéo thành vụng bị Âu Dương Nhất Phàm ngậm vào vành tai nho nhỏ.

Âu Dương Nhất Phàm khẽ liếm vành tai của cô, trong miệng mơ hồ không rõ nói: “Mạn Mạn, ở bên anh, anh sẽ yêu em thật nhiều, cưng chiều em thật nhiều.”

Từ Du Mạn bắt đầu ân hận, cô không nghĩ Âu Dương Nhất Phàm lại có thể như vậy, thật là dẫn sói vào nhà. Âu Dương Nhất Phàm mà cô biết vẫn luôn là một người vô cùng lịch thiệp, dễ tính, trừ lần đó uống say xảy ra chuyện không vui, những lúc khác đều vẫn rất quân tử, chưa từng làm ra hành động nào không nên đối với cô.

Chương 77.2

Lần đó là uống rượu say, cũng không có gì là hoàn toàn không thể tha thứ. Cho nên lần này cô mới tin Âu Dương Nhất Phàm, để cho Âu Dương Nhất Phàm vào nhà của mình. Không ngờ hấn ta lại...

Cảm thấy tay của Âu Dương Nhất Phàm bắt đầu làm bậy, có phần muốn tiến vào trong quần áo của cô từ bên hông, Từ Du Mạn cố gắng giãy giụa, nhưng Âu Dương Nhất Phàm gắt gao giữ chặt eo cô, căn bản là không thể động đậy. Đôi tay tự do của cô đã dụng hết toàn lực đánh Âu Dương Nhất Phàm rồi, vẫn không khiến hấn nhúc nhích chút nào. Từ Du Mạn bắt đầu sợ hãi, sợ mình thật sự sẽ bị Âu Dương Nhất Phàm cưỡng bức, vậy cô sao có thể xứng đáng với Cố Uyên được.

Nghĩ như vậy, nước mắt của cô liền khắc chế không được chảy ra, hung hăng cắn vào cổ của Âu Dương Nhất Phàm. Âu Dương Nhất Phàm cảm thấy có chất lỏng nóng bỏng chảy vào cổ của hấn, lại có cảm giác có chất lỏng chảy ra. Đau đớn trên cổ khiến Âu Dương Nhất Phàm khôi phục chút thần chí. Hấn đây là đang làm gì chứ? Sao có thể làm tổn thương Mạn Mạn?

Âu Dương Nhất Phàm buông Từ Du Mạn ra, nhìn thấy nước mắt trên mặt cô, không biết làm thế nào cho phải, trái tim chột đau, đau đến mức khiến hấn muốn khóc. Đau đớn trong lòng hoàn toàn vượt qua đau đớn trên cổ.

Âu Dương Nhất Phàm lấy tay sờ lên cổ thì mới biết đã bị Từ Du Mạn cắn rách, máu đỏ tươi dính trên tay, nhìn thấy mà ghê nhưng cũng nhắc nhở Âu Dương Nhất Phàm bản thân hấn vừa rồi rốt cuộc đã làm chuyện ngu xuẩn gì.

“Mạn Mạn, anh...” Âu Dương Nhất Phàm muốn giải thích nhưng lại không nói gì nữa. Hấn cũng không biết giải thích thế nào.

“Không cần nói, chút. Về sau đừng bao giờ để tôi nhìn thấy anh nữa, chút.” Từ Du Mạn chỉ vào cửa nhà, giận không kiềm được rống to.

Mặc dù trước kia Âu Dương Nhất Phàm có lỗi với cô, nhưng cô vẫn tin tưởng nhân phẩm của hấn. Bây giờ hấn đã phá vỡ chút tin tưởng còn lại của cô đối với hấn.

Âu Dương Nhất Phàm vẻ mặt chán nản, hấn dường như mơ hồ biết, về sau, Mạn Mạn e rằng sẽ không bao giờ để cho hấn đến gần nữa. Đây đều là lỗi của hấn. Nghĩ muốn nói gì đó nhưng vẫn là cô đơn mở cửa, rồi đi. Hấn không muốn buông tay, không muốn buông tha Mạn Mạn. Cho dù là trói buộc cũng được, cũng nhất định phải giữ cô ở bên người.

Sáng sớm hôm sau, Từ Du Mạn còn chưa thức dậy, đã bị Cố Uyên đánh thức. Không đúng, phải nói là bị hôn mà tỉnh. Từ Du Mạn vốn đang ngủ say, bỗng nhiên có cảm giác hít thở không thông, mơ mơ màng màng, trong miệng nhét vào thứ gì đó, không ngừng khuấy động, cướp lấy nước miếng trong miệng cô.

Từ Du Mạn mở mắt, quả nhiên là Cố Uyên. Đạt được mục đích, Từ Du Mạn cũng đã tỉnh, nhưng Cố Uyên cũng không vì vậy mà bỏ qua cho cô, mà hôn càng thêm kịch liệt, dường như muốn đem cái lưỡi của cô ăn

vào trong bụng. Hồi lâu anh mới thả cô ra: “Bảo bối, ăn sáng.”

Từ Du Mạn mơ mơ màng màng nói: “Không muốn, còn muốn ngủ.” Tối hôm qua cô rất khuya mới ngủ.

“Hôm nay phải đi học. Mau dậy nào, bữa sáng cũng làm xong rồi.” Cố Uyên siết chặt lỗ mũi của cô, bộ dạng ngủ nướng của Mạn Mạn nhà bọn họ thật đáng yêu, rất muốn đồng ý với cô. Sau đó cùng cô cúp cua, cùng ngủ một giấc.

“A.” Từ Du Mạn cũng biết bây giờ đã trễ lắm rồi, phải dậy rồi, cho nên xoay người rời giường. Nhắm mắt sờ soạng tìm bộ quần áo mà tối hôm qua cô đặt ở bên cạnh để hôm nay mặc, sau đó cũng nhắm hai mắt cởi áo ngủ ra, mặc áo ngực vào.

Con gái đều biết, lúc mặc áo ngực là phải bỏ hai bầu ngực vào trong, cho nên cô duỗi tay vào trong, sau đó điều chỉnh.

Đang làm Từ Du Mạn nghe thấy tiếng hút khí cùng với thanh âm nuốt nước miếng ở bên cạnh. Đột nhiên con sâu ngủ liền hoàn toàn biến mất, cô nhanh nhẹn hết sức kéo chăn qua che lại, sau đó nhìn chằm chằm vào Cố Uyên: “Sao anh còn chưa đi ra ngoài?” Lại còn ở trong phòng cô nhìn lên. Thầy giáo sắc lang... thầy giáo sắc lang.

“Em không bảo anh đi ra ngoài.” Cố Uyên trái lại rất biết chơi xấu.

“Không bảo anh đi ra ngoài, nhìn thấy em muốn mặc quần áo anh cũng không biết tự giác đi ra ngoài sao? Phi lễ chờ nhìn, có hiểu không?” Từ Du Mạn dạy bảo Cố Uyên.

“Anh muốn nhìn, tại sao lại phải đi ra ngoài?”

“Anh...” Từ Du Mạn thế nào cũng không nghĩ đến da mặt anh dày như vậy, lại còn nói lời như vậy. Đổ bưng cả mặt, không biết nên nói gì nữa, đành phải không ngừng lặp lại ‘anh...anh...anh.’, cái chữ này dùng để biểu đạt tâm tình cô không nói nên lời.

Cố Uyên xoa đầu cô, dịu dàng mà khàn khàn nói: “Được rồi, cũng không phải chưa từng xem qua. Mau mặc đồ vào, nếu không sẽ tới trễ.” Cố Uyên lần này tự giác đi ra ngoài, hơn nữa còn giúp cô đóng cửa phòng lại. Anh cũng không dám ở lại chỗ này thêm nữa, sợ chính mình thật sự sẽ xin nghỉ không lên lớp.

Từ Du Mạn nhìn cửa phòng đóng chặt, tối hôm qua cô hình như quên đóng cửa, hu...hu...hu, thật là, khóc không ra nước mắt.

Mặc quần áo tử tế xong, Mạn Mạn đi rửa mặt, sau đó hưởng thụ bữa sáng phong phú mà anh chuẩn bị cho cô. Cuộc sống như thế hình như rất tốt, chỉ là nếu như không bị Cố Uyên nhân cơ hội chiếm tiện nghi thì càng tốt hơn.

Không thể không nói tài nấu nướng của Cố Uyên thật sự rất tốt, ăn hết mà còn chưa thỏa mãn, nếu không phải thời gian không đủ, nếu không phải cô ăn không nổi nữa, cô thật sự rất muốn thêm một chén nữa.

Cùng Cố Uyên đi tới trường học, ừm, vì để tránh mấy chuyện linh tinh, cô không xuống xe ở cổng trường, mà ở ngã rẽ cách trường học không xa cô đã xuống xe tự mình đi tới trường.

Cố Uyên lúc đầu không đồng ý, bị người khác biết thì sao, có thể làm gì được anh? Nhưng Từ Du Mạn lại nói còn không lâu nữa sẽ đến cuộc thi, cô không muốn bởi vì những chuyện linh tinh mà ảnh hưởng đến cuộc thi của cô. Cố Uyên đành phải nghe theo cô, không để cho người khác biết tình yêu của bọn họ. Aiz, ai bảo anh chính là cưng chiều bảo bối nhà anh như vậy chứ.

Từ Du Mạn đi bộ vào trường học, Cố Uyên cũng nhanh chóng lái xe vào trường. Hai người cũng không nhìn thấy, có một người ở phía sau bọn họ, nhìn Từ Du Mạn từ trên xe của Cố Uyên bước xuống.

Lúc lên lớp, Cố Uyên vẫn đối xử bình đẳng. Ngoại trừ thỉnh thoảng có một chút tiếp xúc qua ánh mắt với Từ Du Mạn, có chút cố ý gọi cô trả lời câu hỏi, thật sự là đối xử như những học sinh khác. Sau khi tan học Cố Uyên vẫn đưa Từ Du Mạn về nhà rồi mới rời đi, dĩ nhiên, nụ hôn kia thế nào cũng trốn không thoát.

Lần này, Âu Dương Nhất Phàm cuối cùng cũng không xuất hiện ở đầu hành lang dọa người nữa. Từ Du Mạn yên tâm về đến nhà, sau đó pha ỉnh một ly cà phê đen, sau đó hít vào thật sâu, rồi mở máy tính ra. Từ Du Mạn thích nhất chính là vừa mở máy tính ra liền nhìn thấy những lời nhắn đáng yêu của độc giả.

Lại có một lời nhắn thu hút tầm mắt của cô. Người nhắn chính là Viên Viên, là một độc giả lâu năm của cô. Viên Viên nói cô ấy có một người bạn tốt là cao thủ máy tính, sau chuyện lần trước cô bị người ta cố ý vu hãm phỉ báng, cô ấy đã nhờ bạn mình giúp tra xét IP của cái tên ‘vạch trần bộ mặt thật’ kia, sau đó phát hiện, cùng địa chỉ IP với một tác giả tên Ly Ly, xem ra hẳn là cùng một người.

Từ Du Mạn có một chút ấn tượng với cái người Ly Ly này, hình như lúc trước, khi cô mới đến không lâu, là lần đầu tiên viết truyện trên trang web này, nội dung văn của cô và Ly Ly có rất nhiều chỗ tương tự, hẳn là phần lớn đều giống nhau, cho nên người tên Ly Ly này đã nói cô đạo văn. Chuyện này hơi ảm ỉ.

Ly Ly tới sớm hơn cô hai năm, khi đó Ly Ly cũng xem như trung thần của trang web này, mà cô chẳng qua là người mới. Cho nên, phần lớn người vẫn tương đối tin tưởng Ly Ly. Sau đó biên tập Hiểu Linh chịu trách nhiệm phần truyện của cô đưa ra chứng cứ, chính là hình ảnh chụp lại màn hình bọn họ nói chuyện phiếm thương lượng phần phác thảo tác phẩm, mới giúp cô được giải oan. Chính là sự kiện lần đó mà cô trở nên có chút nổi tiếng, cô xem như mọi chuyện thuận lợi.

Lúc ấy Từ Du Mạn còn có chút khó hiểu, Hiểu Linh sao lại chụp lại màn hình chứ, ai không có việc gì mà lúc tán gẫu còn chụp lại màn hình. Hiểu Linh nói khi họ biên tập đều có thói quen này, chính là để phòng ngừa chuyện đạo văn. Từ Du Mạn lúc ấy còn cảm thán cái thói quen biên tập này thật sự là tuyệt đối sáng suốt.

Thì ra là Ly Ly. Cũng đã qua ba năm, ba năm bình yên vô sự, sao bỗng nhiên lại chọc tới cô chứ? Thật là nhân vật phiền toái. Từ Du Mạn không biết, bởi vì sự kiện đạo văn kia, trên căn bản mọi người biết sự kiện kia liền không muốn đọc truyện của cô ta nữa, độc giả của cô ta cũng giảm đi rất nhiều, cô ta sao có thể không nổi giận. Vì vậy Ly Ly vẫn ghi hận trong lòng, nghĩ cũng muốn cho Từ Du Mạn nếm thử mùi vị thân bại danh liệt. Ba năm Ly Ly đều tìm cô gây phiền phức, nhưng Từ Du Mạn làm người luôn ôn hòa lễ độ, lại chưa từng ngừng viết dở chừng, đối với độc giả cũng tốt, đánh giá của biên tập cũng tốt, căn bản không tìm được nhược điểm nào. Điều này làm cho Ly Ly vô cùng buồn bực. diendan

Lần này Từ Du Mạn đột nhiên ngừng viết giữa chừng, cuối cùng cũng để cho Ly Ly tìm được cơ hội, cho nên cũng không lập kế hoạch rõ ràng, đã bắt đầu màn phỉ báng kia. Không nghĩ tới lần này ngược lại đổ tội cho Từ Du Mạn, lại giống như lúc cô mới xuất hiện đã giúp cô tăng lên không ít độc giả.

Từ Du Mạn biết là ai là được rồi, dù sao cũng không mang đến tổn thương thực chất nào cho cô, độc giả ủng hộ cô thì vẫn ủng hộ, người không ủng hộ cô cũng ủng hộ, cho nên cô cũng không để Ly Ly ở trong lòng, chỉ coi hành động trả thù của cô ta là vở kịch một vai của cô ta, Ly Ly cũng chỉ là tôm tép nhãi nhép diễn trò, căn bản không đáng cho cô để ý. Từ Du Mạn vì độc giả của mình có thể có lòng chú ý như vậy mà cảm động. Kết quả của cảm động chính là viết nhiều hơn. Gõ chữ liên tục đến 1 giờ sáng cô mới đi ngủ. Đêm nay, cô ngủ rất ngon. Mình không tìm lời đồn đãi, nó lại luôn tìm tới mình, hơn nữa dây dưa không dứt. Từ Du Mạn trong lòng cảm thán như vậy. Rốt cuộc là thế nào?

Giống như lần trước nói Từ Du Mạn được người ta bao nuôi, lần này cô vừa vào trường đã nhận thấy nhiều ánh mắt như vậy, khinh bỉ, còn có xem thường. Thậm chí, từ trong ánh mắt của không ít nữ sinh, cô thấy được sự ghen tỵ và hăm mộ. Từ Du Mạn cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại như vậy.

Ở đối diện có hai nữ sinh đi tới, hai người này nhìn thấy Từ Du Mạn liền bắt đầu bàn luận xôn xao. Cô dừng lại muốn nghe xem rốt cuộc là chuyện gì. Quả nhiên cô lấy được tin tức mình muốn biết.

77. Chương 78: Người Phụ Nữ Thần Bí Âm Thầm Giở Trò Quỷ

Sau khi biết nguyên nhân, Từ Du Mạn thật sự không biết nên khóc hay nên cười nữa. Những người này không lo học tập thì thôi, sao còn thích quẩn những chuyện không liên quan đến họ chứ, cô yêu ai hay ở bên ai thì gây trở ngại gì cho bọn họ sao? Từ Du Mạn thật không có lời nào để nói.

Mới vừa vào lớp học thì chuông vào lớp liền vang lên, Từ Du Mạn ngồi vào chỗ của mình. Vân Xảo lập tức sáp lại gần, nhỏ giọng hỏi: “Mạn Mạn, cậu thật sự đang cùng thầy Cố ở chung một chỗ sao?”

Dù sao cũng bị phát hiện rồi, bây giờ nói dối cũng không có ích gì, hơn nữa còn có thể lại bị người ta lấy ra thêm mắm thêm muối, nói xấu. Hơn nữa đây cũng không phải là chuyện giết người phóng hỏa gì, không có

gì không thể nói. Từ Du Mạn khẽ gật đầu, bày tỏ thừa nhận lời đồn mọi người truyền đi cũng không phải lời đồn, mà là sự thật.

Vân Xảo không thể tin kêu lên : “Cậu thật sự đang ở bên thầy Cố?”

Thanh âm rất lớn, tất cả bạn học cả lớp đều nghe được. Ngay sau đó Từ Du Mạn lần nữa trở thành tiêu điểm, bị toàn bộ bạn học nhìn chăm chú. Từ Du Mạn nghe không ít người bàn luận xôn xao, tất cả đều đang nói về chuyện của cô và Cố Uyên.

Cố Uyên tới phòng học thì trong lớp đột nhiên yên tĩnh lại, mọi ánh mắt càng không ngừng chuyển từ trên người Cố Uyên sang Từ Du Mạn. Rất nhiều bạn học cũng chợt phát hiện, thật ra Từ Du Mạn và thầy Cố đứng bên nhau thật sự vô cùng xứng đôi.

Cố Uyên dĩ nhiên nghe được mấy lời nói bóng nói gió trong trường học. Lần trước là ai tung tin đồn, anh không có để ý, dù sao lần trước nhiều người như vậy nhìn thấy. Lần này bọn họ rõ ràng rất cẩn thận, nếu không phải có người cố ý, hẳn sẽ không bị phát hiện nhanh như vậy. Cố Uyên tin rằng, lần này tuyệt đối là có người cố ý gây ra.

Cố Uyên đi đến trên bục giảng, toàn thân tản ra khí thế bức người. Anh mọi lúc đều lộ ra khí thế của bản thân, khiến tất cả mọi người không tự chủ mà dõi theo bước chân của anh đến trên bục giảng. Nhìn biểu tình của anh, cũng biết anh có chuyện muốn tuyên bố.

“Mọi người nghe được trong trường học đang lan truyền tin đồn gì chứ?”

Các bạn học cậu nhìn tôi, tôi nhìn cậu, trong lòng bất ổn, không biết Cố Uyên đang tính toán chuyện gì.

“Tôi không biết là ai đã tung tin, nhưng chuyện tôi muốn nói hôm nay là, đây không phải là lời đồn, mà là sự thật, tôi và Mạn Mạn đang yêu nhau.”

Xôn xao...

Trong lớp đều cảm thấy giờ phút này thật sự quá chấn động rồi. Mặc dù tin đồn dãi này có vẻ giống như thật, nhưng thực ra vẫn có rất nhiều người không tin. Nhưng bây giờ nghe Cố Uyên chính miệng thừa nhận, cũng không biết trong lòng rốt cuộc có cảm giác gì.

Chỉ có Từ Du Mạn mỉm cười nhìn Cố Uyên đang hăng hái trên bục giảng, cô tin tưởng anh nhất định có thể xử lý tốt mọi chuyện. Điều duy nhất cô chú ý tới chính là khi anh nói đến tên của cô, trong con người lộ vẻ dịu dàng, chỉ là vì cô mà thôi.

“Tôi đã biết Mạn Mạn từ lúc Mạn Mạn mới 7 tuổi. Lần đầu tiên nhìn Mạn Mạn, bạn ấy đang khóc lòi kéo một người phụ nữ mà gọi mẹ. Khi đó tôi đã bị Mạn Mạn thu hút. Người phụ nữ kia là mẹ của Mạn Mạn. Nhưng bà ta căn bản không xứng làm mẹ của bạn ấy. Bà ta không để ý đến sự van nài khổ sở của Mạn Mạn mà đẩy cơ thể nhỏ bé của Mạn Mạn ra, rồi đi theo một bé trai khác lớn cỡ tôi khi đó, không hề quay đầu nhìn xem Mạn Mạn bị bà ta đẩy ngã xuống đất. Sau đó tôi đưa Mạn Mạn trở về nhà...” Cố Uyên ở trên bục giảng kể lại chuyện cũ năm đó, thâm tình nhìn Từ Du Mạn.

Tiết đầu tiên là môn ngữ văn, Cố Uyên dùng toàn bộ thời gian để kể chuyện xưa. Các bạn học lắng nghe nghiêm túc hơn so với bất cứ thời điểm nghe giảng nào khác.

“Khoảng thời gian đó là lúc tôi cảm thấy vui sướng nhất. Từ nhỏ, tôi đã bị cha mình giáo huấn nghiêm khắc, căn bản là không có tuổi thơ vui vẻ, mỗi ngày ngoài học tập chính là huấn luyện. Rốt cuộc gặp được Mạn Mạn, là cô ấy đã mang đến cho tuổi thơ của tôi nụ cười vui vẻ, mặc dù khi đó tôi đã lớn rồi.”

Nói tới đây chính anh cũng không nhịn được nhớ lại. Những chuyện anh đã làm lúc đó là những chuyện ngây thơ và ấu trĩ nhất mà anh từng làm, dĩ nhiên cũng là vui vẻ nhất.

“Cha của tôi không đồng ý cho chúng tôi bên nhau. Mạn Mạn chỉ ở nhà tôi có một tháng, người cha quanh năm không trở về nhà của tôi bắt ngờ trở lại, hơn nữa vừa trở về liền yêu cầu đưa Mạn Mạn đi. Tôi nhất định không đồng ý, nhưng khi đó tôi mới 14 tuổi, tôi không có biện pháp đối kháng với cha mình. Vì thế tôi đã làm một giao dịch với cha mình. Tôi nghe theo mệnh lệnh của ông ấy là đi Anh. Mà ông ấy phải chăm sóc Mạn Mạn thật tốt, bảo đảm cho cuộc sống của Mạn Mạn. Thật ra lúc ấy điều tôi muốn trao đổi với cha mình chính là ông ấy sẽ chấp nhận Mạn Mạn là con dâu của ông, nhưng cha tôi thế nào cũng không đồng

ý, tôi đành phải lui một bước, yêu cầu ông ấy chăm sóc Mạn Mạn. Đợi đến khi tôi trưởng thành, có năng lực đối kháng với cha mình khi đó tôi nhất định phải ở bên Mạn Mạn.”

Hiện tại anh đã làm được, Mạn Mạn đang ở bên anh, chỉ là còn một chút trở ngại nho nhỏ, nó không quan trọng, anh sẽ giải quyết.

“Chuyện đi Anh tôi không nói cho Mạn Mạn biết. Tôi sợ nước mắt của Mạn Mạn lần nữa đánh bại mình, tôi sẽ không nở rời đi. Tôi biết rõ, có lẽ Mạn Mạn sẽ hận tôi, nhưng tôi vẫn ích kỷ không nói gì. Tôi không biết, cha tôi đã đưa cô ấy đi, sau đó một mình Mạn Mạn phải trải qua cuộc sống đầu đường xó chợ. Lòng tôi đau nhưng khi đó tôi không thể quay lại, chuyện tôi đã đồng ý với cha mình còn chưa làm được. Cuối cùng tôi đã có năng lực rồi. Tôi có thể trở về nước. Nhưng tôi cũng không dám chắc Mạn Mạn có còn nhớ mình hay không, có thể chấp nhận tôi hay không, sẽ tha thứ cho tôi hay không. Cho nên, tôi đành phải tới trường mà Mạn Mạn đang học, làm thầy giáo của cô ấy. Cho dù Mạn Mạn không nhớ rõ tôi, nhưng tôi vẫn có thể mỗi ngày được nhìn thấy Mạn Mạn.”

“Tôi còn có rất nhiều thời gian để theo đuổi Mạn Mạn. Hiện tại mọi người thấy rồi, tôi đã theo đuổi được Mạn Mạn rồi. Mọi người hẳn là cảm thấy vui mừng và chúc phúc chúng tôi chứ.”

Từ Du Mạn ngồi dưới lớp nghe được đã khóc không thành tiếng. Ngày hôm đó là ngày đau khổ nhất của cô, nhưng đồng thời cũng là ngày hạnh phúc nhất của cô. Từ Du Mạn cô có gì tốt mà có thể có được tình yêu sâu sắc như vậy của Cố Uyên?

Không chỉ có Từ Du Mạn mà rất nhiều nữ sinh dù là cứng rắn hay ủy mị đều cảm động phát khóc. Thì ra thầy Cố cùng lớp trưởng còn có một đoạn thời gian như vậy, thật là quá cảm động rồi.

Có bạn học lặng lẽ lấy điện thoại di động ra, mở chức năng ghi âm, ghi lại đoạn tình yêu cảm động lòng người của thầy Cố bọn họ.

“Thầy Cố, vậy cha của thầy của bây giờ đã chấp nhận Mạn Mạn chưa?” Chương Xuyên mặt đầy nước mắt hỏi.

“Chưa, nhưng tôi tin rằng ông ấy nhất định sẽ chấp nhận Mạn Mạn, bởi vì cô ấy đáng yêu như vậy mà.” Cố Uyên nhìn Từ Du Mạn nói.

Chương Xuyên nhìn Từ Du Mạn, lại nhìn Cố Uyên, nhìn ra ánh mắt của hai người đang giao nhau, cười gian ngồi xuống.

“Thưa thầy, thầy thừa nhận tình yêu mà không phải tất cả mọi người đều có thể chấp nhận, thầy không sợ ảnh hưởng đến công việc của thầy sao?”

“Tôi ngược lại không sao cả, đối với tôi không có ảnh hưởng. Cái này các em có thể hỏi Mạn Mạn, em ấy có cảm thấy công bố chuyện này sẽ không tốt hay không, sẽ ảnh hưởng đến việc học tập của em ấy hay không.” Anh muốn biết rằng anh làm như vậy, Mạn Mạn có mất hứng hay không, có cảm thấy anh đã làm sai rồi hay không ?

Lúc Từ Du Mạn nói, cả lớp đều chuyên chú nghe.

“Nói thật, chuyện này nhất định sẽ ảnh hưởng đến việc học tập của tôi, dù sao lời đồn đại luôn ảnh hưởng đến tâm tình của một người. Thử nghĩ xem, bất luận đi đến chỗ nào, đều có thể nghe người khác bàn luận xôn xao về mình, là ai thì trong lòng cũng sẽ không vui. Nhưng tôi cũng không cảm thấy thầy Cố nói ra là sai. Chúng tôi quang minh chính đại yêu nhau, trai chưa vợ gái chưa chồng, chúng tôi yêu nhau thì sao? Chúng tôi không phá hoại gia đình người khác, chúng tôi yêu thương thì thế nào? Bây giờ không phải là tự do yêu đương sao? Tôi yêu Cố Uyên, Cố Uyên yêu tôi là đủ rồi. Chúng tôi không cần che che giấu giấu, không dám thừa nhận tình yêu của chúng tôi. Tình yêu của chúng tôi cũng không mất mặt.”

Cố Uyên có chút kích động, đây là lần đầu tiên anh nghe thấy Mạn Mạn nói yêu anh đấy, ha ha... ha ha.... Ngoài mặt người nào đó không nhìn ra cái gì khác thường, nhưng trong lòng anh đang cười ngây ngô.

Cố Uyên từ trên bục giảng đi xuống, ôm lấy Từ Du Mạn. Giờ khắc này, học sinh trong lớp là người làm chứng cho tình yêu của hai người. Rất nhiều bạn học cũng cầm điện thoại di động chụp hình bọn họ, lưu

lại kỷ niệm cho họ. Đây là chuyện đã xảy ra trong lớp bọn họ, các bạn học khác cũng không biết. Nhưng rất nhanh, học sinh toàn trường liền biết rồi.

Bạn học ghi âm đoạn thâm tình tỏ tình của Cố Uyên đã đem đến phòng phát thanh, sau đó, từ cái loa của trường học truyền đến tất cả mọi ngõ ngách trong trường. Nghe Cố Uyên thâm tình tỏ tình, rất nhiều nữ sinh cũng khóc, nam sinh mặc dù không khóc nhưng cũng rất cảm động.

Hiệu trưởng cùng đồng đạo giáo viên nghe thấy đều ríu rít cảm thán sự si tình của Cố Uyên. Vốn trong lòng rất chống đối với tình yêu này, nhưng nghe lời bày tỏ thâm tình của Cố Uyên, họ cũng hiểu một chút về loại tình yêu mà trước kia họ cũng chưa nhận thức.

Nếu như có người không biết chuyện đi vào trường này, nhất định sẽ thấy một màn khiếp sợ, nhất định sẽ suy đoán có phải có người mới qua đời hay không mà lại có nhiều người như vậy khóc như vậy.

“Thì ra thầy Cố cùng Từ Du Mạn còn có một đoạn chuyện xưa như vậy, thật là quá cảm động rồi.” Nữ sinh Giáp nói.

“Đúng vậy, tớ rất cảm động, mắt cũng khóc sưng lên rồi.” Nữ sinh Ất nói.

“Nếu như có một người đàn ông như vậy, một người đẹp trai, có tiền, trình độ học vấn tốt, còn dịu dàng như vậy, yêu tớ như vậy, thật là tốt biết bao.” Nữ sinh Bính vẽ mặt giống như hoa si nói.

“Cậu tối về nhà đem gối đầu lót xuống ngủ là được rồi.” Nữ sinh Giáp vỗ vai nữ sinh Bính.

Nữ sinh Bính nghi ngờ hỏi : “Tại sao?”

Nữ sinh Ất lại tới vỗ vỗ vai nữ sinh Bính : “Buổi tối nằm mơ thật tốt.”

Nữ sinh Bính ủ rũ cúi đầu xoa bóp phần thịt béo trên bụng, sau đó đau lòng rời khỏi.

Chuyện của Từ Du Mạn cùng Cố Uyên vẫn thường xuất hiện trong miệng các bạn học, nhưng không phải với thái độ ghen tỵ khinh bỉ như lúc đầu, mà là hâm mộ cùng chúc phúc. Một cặp xứng đôi như vậy, sao họ còn nhẫn tâm chỉ trích bọn họ, chia rẽ bọn họ chứ?

Chương 78.2

Rất nhanh tin tức này được truyền đến tai một người phụ nữ có chồng xinh đẹp. Người đàn bà kia đang ở trong phòng khách xem ti-vi, cửa mở ra là Mộ Trường Phong.

“Trường Phong, cậu đã gặp qua nha đầu kia rồi, đúng không?” Người đàn bà này mặc dù tuổi tác không nhỏ, nhưng bảo dưỡng rất khá nên xem ra vẫn chỉ tầm 30 tuổi.

“Nha đầu nào?” Mộ Trường Phong giả ngu.

“Cậu biết mà.”

“Ha ha, tôi không biết. Được rồi, bà cứ sống cuộc sống phu nhân của bà đi, những chuyện khác đều không cần trông nom.” Mộ Trường Phong không kiên nhẫn nói. Anh ta vẫn luôn không thích người đàn bà này, tham lam, không biết thỏa mãn. Hơn nữa, gần đây đều bận chuyện hôn lễ, căn bản không có thời gian quản người đàn bà này. Thật không biết cô gái tốt như Mạn Mạn sao lại là do người đàn bà này sinh ra chứ?

Mà anh cũng không muốn quản người đàn bà này, Mộ Trường Phong nhanh chóng lên lầu. Mắt không thấy, tâm không phiền. Mà người đàn bà này chính là người mẹ Viên Hân đã độc ác vứt bỏ Từ Du Mạn.

Mộ Trường Phong vừa lên lầu, Viên Hân liền nhận được điện thoại. Viên Hân nhìn số điện thoại hiện thị, cẩn thận nhận điện thoại, xem ra bà ta hình như có chút sợ cái người gọi điện thoại tới này, “Alo...”

“Mau chóng bảo Từ Du Mạn rời khỏi Cố Uyên. Một tháng, thời gian này đủ rồi chứ.” Đối phương là một phụ nữ, mà còn là người bà ta không chọc được. Xem ra hẳn là người thích Cố Uyên rồi.

“Một tháng?”

“Sao nào? Thời gian rảnh quá nhiều?”

“Không, đủ... đủ rồi.”

“Hừ.” Đối phương một chút thể diện cũng không cho, hừ lạnh một tiếng, trực tiếp ngắt điện thoại.

Viên Hân đặt điện thoại di động tùy ở trên ghế sa-lon, bê lên một ly rượu đỏ tử mĩ thưởng thức. Một tháng hẳn là đủ rồi. Con bé kia, mình đã mười hai năm chưa gặp lại, nhưng mình chung quy cũng là mẹ nó, nói gì cũng không thể không nghe lời nói của mẹ mình chứ? Viên Hân trong lòng đã có dự tính.

Xem ra, phải tìm thời gian tốt để cùng con gái thân ái bồi dưỡng chút tình cảm mẹ con nhĩ. Viên Hân để có thể sớm hoàn thành nhiệm vụ, sáng sớm ngày hôm sau liền đến trường học của Từ Du Mạn. Một chiếc xe thể thao màu lam dừng ở cổng trường, chỉ thấy cửa xe mở ra, từ bên trong đi ra một người phụ nữ tản ra cảm giác thành thực. Người này mặc trang phục thấp ngực khiêu gợi, tóc cũng uốn thành lộn thật to, đeo mắt kính thật to, đã che mất hơn phân nửa khuôn mặt.

Thực nữ. Đây mới thực sự là thực nữ. Chính là rất nhiều nam sinh trẻ tuổi sẽ thích cái loại phụ nữ thành thực lớn tuổi hơn mình.

Hiện tại đang là giờ đến trường, giờ cao điểm học sinh đi học, cho nên cổng trường có không ít học sinh. Nữ sinh lại không có gì nhưng rất nhiều nam sinh lại dừng bước.

Viên Hân rất hài lòng với hiệu quả mà mình tạo ra, rất hưởng thụ các nam sinh đáng tuổi làm con của bà không chút che giấu ánh mắt nhìn chăm chăm vào bà ta. Dưới nhiều ánh nhìn soi mói, Viên Hân đi vào tòa lầu trong trường.

Người phụ nữ gọi điện trước đó đã nói cho Viên Hân biết phòng học của Từ Du Mạn ở đâu, tất nhiên cũng đưa hình của cô cho Viên Hân. Viên Hân rất vui lòng khi người kia đã làm xong hết các công tác chuẩn bị, không cần bà ta phải lãng phí thời gian tinh lực tiền bạc để điều tra những chuyện nhỏ nhặt này. Không điều tra thì không được, bởi vì bà ta căn bản không biết Từ Du Mạn học trường nào, lớp nào, thậm chí hình dáng thế nào cũng không biết.

Viên Hân nhìn thấy tám ảnh mà người phụ nữ gửi tới máy tính của bà ta qua mạng internet, phát hiện bộ dáng của Từ Du Mạn không hề giống bà ta chút nào, mà giống người cha nghệ sĩ nghèo kiệt xác của nó.

Lúc đầu bà thật ngu dần, nhất thời xúc động gả cho Từ Chí Nhiên tên nghèo kia. Vốn cho rằng ông lãng mạn, có hơi thở nghệ thuật, hơn nữa dáng dấp đẹp như thế, bà rất hài lòng. Nhưng sau khi gả cho Từ Chí Nhiên, bà phải ở trong căn nhà rách nát, giặt quần áo nấu cơm, còn phải chăm sóc đứa trẻ. Đừng nói gì mà mỹ phẩm nổi tiếng, ngay cả quần áo đẹp mắt một chút cũng mua không nổi, cả ngày chính là tiếp xúc với củi gạo dầu muối tương dấm trà. Lúc đầu cảm thấy không sao, nhưng thời gian dài bà thật không chịu nổi.

Nghĩ tới chính mình lúc đi học còn là hoa khôi của trường, mà lại lưu lạc tới mức này bà liền không cam tâm, vì vậy lại càng oán hận Từ Chí Nhiên không có bản lĩnh. Nhưng Từ Chí Nhiên lại xảy ra tai nạn xe ngoài ý muốn chết rồi.

Vì thế bà có thể thoát khỏi nghèo khổ. Bà liền bán sạch tất cả thứ đáng giá trong nhà để có tiền, thậm chí ngay cả nhà cũng bán, mua mỹ phẩm quần áo, trang điểm inh đến rực rỡ. Quả nhiên dựa vào vẻ đẹp của bà, quyến rũ một người đàn ông thành công rất dễ dàng.

Mộ Thư Bằng thành công quỳ dưới váy màu thạch lựu của bà. Hơn nữa điều khiến bà càng vui mừng chính là Mộ Thư Bằng vợ đã mất nên nguyện ý cưới bà. Bà dĩ nhiên vui lòng, vì bà vốn cho rằng mình nhiều nhất cũng chỉ là một tiểu tam không thể lộ ra ngoài ánh sáng, không ngờ lại trở thành vợ hợp pháp. Bà thật là được ông trời chiếu cố.

Chỉ là lúc ở bên Mộ Thư Bằng, bà ta cũng không nói mình còn có một đứa con gái. Vì để tránh cho Mộ Thư Bằng bởi vì con gái mà không muốn cưới mình, con bé Mạn Mạn kia, đành phải để nó chịu uất ức.

Không ngờ lúc bà tới trường học đón con trai của Mộ Thư Bằng với vợ trước, Mạn Mạn đã trở lại. Sợ bí mật của mình bị phát hiện, bà giả vờ không biết Mạn Mạn, sau đó ngồi lên xe mang theo con trai của Mộ Thư Bằng với vợ trước trở về nhà họ Mộ. Bà cũng không muốn bởi vì Từ Du Mạn mà hủy đi mọi thứ bà thật vất vả mới làm nên.

Bây giờ lại bị người ta uy hiếp tới nhận lại đứa con gái này. Viên Hân đành phải đồng ý. Nếu không phải bị người khác uy hiếp, bà thật sự cả đời cũng không muốn gặp lại đứa con này hay nhận lại nó.

Một người ăn mặc nổi bật như vậy đứng ở cửa phòng học, ai sẽ không nhìn qua mấy lần. Cũng chỉ có Từ Du Mạn, nhìn cũng chưa từng nhìn, vẫn đang làm việc của mình.

Viên Hân gọi lại Trần NghiêM vừa đi tới : “Cậu học sinh này, phiền cháu giúp tôi gọi Từ Du Mạn ra đây nhé.”

“Vâng.” Trần NghiêM đồng ý, đi thẳng vào phòng học.

Viên Hân cảm thấy có chút buồn bực. Buồn bực cái gì chứ, Trần NghiêM người ta cũng không phải là không đồng ý, bà còn buồn bực cái gì. Viên Hân buồn bực không thôi, cậu học sinh vừa rồi chỉ nhìn bà một cái, một chút nét mặt kinh diêm cũng không có, bà cảm thấy rất thất bại, như vậy một nam sinh chưa biết mùi đời cũng không dự hoặc được. Sau đó Viên Hân an ủi mình, cậu ta nhất định là một con mọt sách, đọc sách đến ngu người, căn bản là cái gì cũng không hiểu.

Trần NghiêM chủ động đến tìm Từ Du Mạn thật đúng là khiến cô thất kinh. Tuy là bạn chung lớp với Trần NghiêM hai năm rồi, có lúc nào cô nhìn thấy qua Trần NghiêM chủ động nói chuyện cùng ai chứ? Sau khi trải qua trò chơi lời thật lòng và hành động theo yêu cầu, cô không đến lớp hơn một tháng, liền xảy ra chuyện có thể nói là biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Trần NghiêM bắt đầu chủ động nói chuyện với người khác, nhưng đối tượng chủ động chỉ có một, đó chính là Chương Xuyên, sao bây giờ lại chủ động nói chuyện với cô? !

Ngoài kinh ngạc thì cô vẫn không biết rốt cuộc là ai tìm cô. Người đàn bà ngoài kia sao? Cô không biết. Không đúng, Từ Du Mạn lại cẩn thận nhìn người đàn bà đứng bên ngoài cửa lớp, thì ra là mẹ của cô

Cái bộ dáng này, Từ Du Mạn trực tiếp nhớ tới dáng vẻ mà cô đã tìm thật lâu thật lâu mới tìm được ở cổng một trường học.

Xem ra cuộc sống gia đình tạm ổn, trôi qua không tệ, được bảo dưỡng tốt như vậy, bộ ngực cũng không trể xuống. Quần áo lộ ngực thế kia mà còn dám mặc, xem trường học là quán bar sao? Từ Du Mạn hoàn toàn khinh thường.

Từ Du Mạn cũng không đi ra ngoài, cầm bảng từ vựng Anh ngữ bắt đầu đọc thuộc lòng từ vựng tiếng Anh. Còn chưa được hai từ, lại có một bạn học khác tới nhấn cô đi ra ngoài một chuyến.

Từ Du Mạn vẫn không để ý đến. Vẫn tiếp tục học tiếng Anh. Lần này một từ còn chưa nhớ, lại một người khác vào gọi cô, bảo cô đi ra ngoài một chuyến. Còn nói người bên ngoài là mẹ cô. Mẹ nó, có để cho cô học bài hay không, người đàn bà này sao da mặt lại dày như vậy chứ.

Viên Hân cũng không nghĩ đến, mình nhờ hai học sinh gọi Từ Du Mạn, mà Từ Du Mạn cũng không ra ngoài. Trong lòng tức giận, muốn rời đi nhưng vừa nghĩ đến lời cảnh cáo của người kia, Viên Hân đành phải bỏ qua suy nghĩ muốn rời đi. Bất mãn đối với Từ Du Mạn lại tăng thêm một phần, tại sao để bà ở bên ngoài chờ lâu như vậy.

Viên Hân vẫn nhờ một học sinh khác giúp gọi Từ Du Mạn. Lần này bà ta còn nhấn mạnh, phải nói với Từ Du Mạn bà ta là mẹ của nó. Chắc hẳn nó không nhận ra bà là ai, nhưng nói mình là mẹ của nó, dù thế nào cũng không thể không ra được. Từ Du Mạn đi ra rồi, nhưng quả thật là tức giận đùng đùng mà đi ra.

Mẹ? Bà ta xứng làm mẹ sao? Nếu như có ai nói xứng, tin tưởng cô sẽ lập tức đi đến xé nát miệng người đó, sau đó sẽ vá lại. Lại xé nát rồi vá lại.

“Có chuyện gì sao?” Từ Du Mạn giả bộ chính mình không hề nhận ra Viên Hân, lãnh đạm hỏi.

“Mạn Mạn, sao con có thể nói với mẹ như vậy chứ? Ta chính là mẹ con.” Viên Hân vốn cho rằng nói bà ta là mẹ của con bé, nó sẽ vui mừng chạy tới, ôm bà ta khóc một trận, sau đó bà ta nói gì nó nghe nấy. Nhưng thực tế luôn sai lệch rất lớn so với tưởng tượng, sự sai lệch này khiến Viên Hân không thể tiếp nhận, Viên Hân đành phải nhấn mạnh lần nữa mình là mẹ ruột của cô. Không nói còn đỡ, vừa nói Từ Du Mạn dĩ nhiên càng thêm tức giận.

“Xin hỏi quý cô đây là ai, tôi biết cô sao?” Từ Du Mạn cười lạnh. Gọi là quý cô sẽ không sai chứ, ăn mặc thật như một cô gái, chỉ là với số tuổi đó, gọi là chị cả e rằng còn ngượng miệng.

“Con... ta nói ta là mẹ con.” Viên Hân bỏ kính râu xuống, bà thế nào cũng không ngờ Từ Du Mạn không gọi bà là mẹ, lại gọi bà là quý cô. Bình thường ai gọi bà như vậy, bà sẽ rất vui mừng, nó chứng minh là bà còn trẻ, ít nhất trông vẫn còn trẻ. Nhưng nghe được từ trong miệng Từ Du Mạn, bà cảm giác hình như có chút không bình thường, cảm thấy dường như đang giấu cợt bà vậy.

“Mẹ? Đó là thứ gì? Tôi còn không biết thế giới này còn có mẹ tồn tại đấy? Được rồi, quý cô ah, tôi phải vào lớp rồi, phiền cô chờ làm ảnh hưởng chúng tôi đi học được không? Mời rời đi.”

Từng gặp qua người da mặt dày, sau đó gặp Cố Uyên cũng không cảm thấy da mặt người ta dày nữa. Nhưng hôm nay gặp người đàn bà này, Từ Du Mạn cảm thấy da mặt của Cố Uyên như vậy vẫn còn quá mỏng.

78. Chương 79: Thầy Cố, Anh Được Không

“Tôi... cô.” Viên Hân tức giận gương mặt lúc trắng lúc xanh, không nói ra lời. Dù nói thế nào bà ta vẫn là mẹ của con bé đáng ghét này, nhưng nó lại nói chuyện như vậy với bà, thật là không có giáo dục:

“Thật là không có giáo dục, sao có thể nói như vậy với mẹ mình chứ?”

Viên Hân vung tay định cho Từ Du Mạn một cái tát, lại bị cô bắt được cổ tay không thể động đậy.

“Không có giáo dục? Đương nhiên đứa trẻ không cha không mẹ làm sao có thể có giáo dục chứ? Bà cực kỳ có giáo dục, tùy tiện đánh người, bà được dạy bảo thật tốt.”

Từ Du Mạn đột nhiên hất tay Viên Hân ra. Viên Hân lão đảo mấy bước mới đứng vững cơ thể. Cổ tay bây giờ đã đỏ một mảng, đau muốn chết. Thật không nghĩ tới con bé đáng ghét này lại có khí lực lớn như vậy.

Mấy bạn học bên trong đều chú ý tới tình hình bên ngoài. Từ cuộc đối thoại giữa Từ Du Mạn và Viên Hân, không khó nghe ra Viên Hân chính là người đàn bà đã bỏ rơi Từ Du Mạn trong miệng thầy Cố. Tiếp đó lại nghe Viên Hân nói như vậy, còn có bộ dạng ngang ngược hung hãn kia, lại còn muốn đánh Từ Du Mạn, bạn cùng lớp nổi giận. Thật sự chưa từng thấy người đàn bà nào không biết xấu hổ như vậy.

Vân Xảo thông minh chạy tới phòng làm việc tìm Cố Uyên. Những bạn học khác vây quanh Từ Du Mạn cùng Viên Hân, hơn nữa còn thỉnh thoảng nói một ít lời chọc tức Viên Hân. Càng khoa trương hơn chính là Chương Xuyên. Chương Xuyên ở một bên âm dương quái khí nói:

“Ồ, tôi vốn đang nói là quý cô ở chỗ đó sao lại chạy tới đây, thì ra tôi vẫn đánh giá cao bà rồi. Cô gái sợ là còn cao cấp hơn so với bà. Cô gái người ta bán rẻ thân thể không đáng xấu hổ, còn kẻ bán đứng lương tâm chính là không phải người.”

Viên Hân còn chưa từng gặp qua người nào nói chuyện với bà như vậy. Kể từ sau khi gả cho Mộ Thư Bàng, những người đó ai mà chẳng thỉnh thoảng đều chạy tới nịnh bợ bà, ai còn dám bối mồm bà như vậy? Viên Hân tức giận khiến bộ ngực lớn cố tình để lộ ra càng không ngừng phập phồng lên xuống, thật sự rất câu dẫn ánh mắt người khác. Từ Du Mạn cũng chú ý tới, sau đó mĩa mai cười cười. Người đàn bà này phí không ít tiền ở bệnh viện chỉnh hình..

“Thì ra bà chính là người đàn bà đã vứt bỏ lớp trưởng của chúng ta mà thầy Cố đã nói, không ngờ bà còn có mặt mũi trở lại tìm lớp trưởng của chúng ta, còn có tinh thần như vậy.”

“Vẫn là lớp trưởng của chúng ta là người tốt, nếu là tôi, nhất định quăng cho bà mấy bạt tai rồi.”

“Số mệnh của lớp trưởng thật khổ.”

Từ Du Mạn nghe đồng đạo bạn học nghị luận, thật sự không biết nên khóc hay nên cười nữa. Cố Uyên đang ở trong phòng làm việc soạn bài, nghe được Vân Xảo nói mẹ của Mạn Mạn tìm đến cô, vội vàng để cây viết trong tay xuống, đi theo Vân Xảo tới lớp học. Xa xa đã nhìn thấy chỗ vây quanh một đồng người.

Cố Uyên vừa tới, các học sinh đều rời rít tự giác tránh ra một lối đi, để anh có thể đi vào. Nhìn thấy Từ Du Mạn vẫn rất tốt, lại nhìn thấy nét mặt của Viên Hân, anh liền biết người rơi vào thế yếu chính là Viên Hân mà không phải là Mạn Mạn của anh. Vốn đang lo lắng Mạn Mạn sẽ ứng phó không được, nhưng xem ra lo lắng của anh có chút dư thừa.

Cố Uyên đi qua nắm tay Từ Du Mạn, đứng bên cạnh cô, liếc xéo Viên Hân. Viên Hân không cao lắm nên phải ngẩng đầu lên mới có thể thấy khuôn mặt của Cố Uyên.

Cố Uyên cúi đầu nhìn Viên Hân, cho người ta một loại cảm giác quân lâm thiên hạ. Người này chính là thầy giáo kiêm bạn trai của con bé đáng ghét này sao? Chính là Cố Uyên trong miệng người phụ nữ kia? Viên Hân có chút háo sắc nghĩ. Nếu không phải là người phụ nữ kia, bà cũng muốn tiếp cận đoạt lấy Cố Uyên, thật sự là quá đẹp trai.

Cố Uyên cùng Từ Du Mạn cũng không bỏ qua vẻ mặt hờn của Viên Hân trong nháy mắt nhìn thấy Cố Uyên và cả ánh mắt háo sắc này nữa. Trong lòng Từ Du Mạn không biết là cảm giác gì, còn Cố Uyên chính là khinh thường loại đàn bà này.

“Chúng tôi đang trong giờ học, làm phiền bà rời khỏi đây.” Cố Uyên mặc dù trong miệng nói là làm phiền, nhưng ai cũng có thể nghe ra ý vị ra lệnh trong đó. Tuy rằng bình thường Cố Uyên khá lãnh đạm, nhưng đối với Từ Du Mạn chính là dịu dàng như nước, đối với loại đàn bà ghê tởm là Viên Hân này thì đương nhiên là xa lánh rồi. Hơn nữa Cố Uyên vốn có một loại khí thế không giận mà uy, giọng nói bình thản lại khiến Viên Hân không dám không tuân theo.

Trước đó bị người khác nói như vậy, Viên Hân vốn trọng sĩ diện liền không nín được giận, đã muốn rời đi, bây giờ bị Cố Uyên nói vậy, bà sao còn dám ở lại liền đẩy đám người ra bỏ chạy.

“Được rồi, mọi người vào lớp học đi.” Cố Uyên nói, ai dám không nghe lệnh. Mọi người toàn bộ đều trở về phòng học, quy củ ngồi vào ghế giả bộ đọc sách.

Cố Uyên bảo Từ Du Mạn đến phòng làm việc của anh một chuyến, vừa vào trong phòng, anh liền ôm lấy cô: “Mạn Mạn, vừa rồi anh đối với bà ấy như vậy, em sẽ không tức giận chứ?”

“Sẽ không, em vui mừng còn không kịp nữa là.” Cho dù xảy ra chuyện gì, Cố Uyên đều là chỗ dựa kiên cường cho cô, trụ cột của cô.

“Mạn Mạn, em thật sự không muốn bắt bà ấy thừa nhận quan hệ với mình sao? Dù sao bà ấy cũng là...”

Từ Du Mạn che kín miệng của Cố Uyên, không để cho anh nói ra chữ kia: “Bà ấy không xứng.” Người như vậy thật sự không xứng. Thừa nhận quan hệ thì có ý nghĩa gì chứ?

Nếu như bà ta nói chuyện tử tế, dịu dàng một chút, yêu thương cô một chút, sau đó thành khẩn một chút, nói không chừng cô liền mềm lòng. Nhưng chính bộ dạng kia của Viên Hân, Từ Du Mạn có thể chấp nhận mới là lạ. Nhìn ra được, người đàn bà kia cũng không phải thật lòng muốn thừa nhận quan hệ mẹ con với cô, không phải thực sự biết sai thì nhất định là có âm mưu gì đó. Từ Du Mạn lại ngu tới mức tự mình nhảy vào cái bẫy đó sao?

“Mạn Mạn, mặc kệ người khác đối đãi thế nào, anh trước sau đều là hậu thuẫn kiên cố nhất của em. Ngực của anh, vai của anh đều là của em.”

Cố Uyên làm sao có thể không biết chứ, trong lòng cô thật ra rất khổ sở. Ai đừng phải một người mẹ như vậy, trong lòng lại không khó chịu chút. Vì bản thân mà cứ như vậy từ bỏ con gái còn nhỏ tuổi của mình. Sau đó mười hai năm không quan tâm, rồi đột nhiên xuất hiện, lại ngang ngược hung hãn như vậy, có mục đích. Aiz, Mạn Mạn cũng thật là một đứa bé số khổ.

Viên Hân tức giận đùng đùng đi ra khỏi trường học, đôi giày cao gót mười phân vang lên cộp cộp trên đường. Trở lại bên chiếc xe thể thao xinh đẹp sáng bóng của chính mình, Viên Hân mới nhớ tới mục đích mình tới đây là gì. Hồng việc rồi, xong rồi.

Đều tại con bé đáng ghét đó, bà bằng lòng nhận lại nó, nó không vui mừng phát khóc thì thôi, lại còn châm chọc bà, cho nên mới khiến bà tức muốn ngất đi mà quên mục đích tới đây. Còn chưa khởi động xe, điện thoại lại vang lên.

“Thật là thành sự không đủ bại sự có dư đó. Nếu lần sau lại như thế này, đừng trách tôi không khách khí. Nghĩ cách nhất định phải xoay chuyển thất bại lần này. Tôi nghĩ bà hẳn là cảm thấy thời gian 1 tháng quá dài, cho nên tôi nghĩ hẳn là cho bà nửa tháng. Nửa tháng khiến Từ Du Mạn rời khỏi Cố Uyên.” Viên Hân nhận điện thoại, chưa kịp nói chuyện, liền bị đối phương hung hăng mắng một trận.

“Vâng, vâng ạ.” Trời ạ, thời gian nửa tháng. Đều do con bé đáng ghét kia. Trước kia là con riêng, bây giờ còn mang đến phiền toái cho bà. Viên Hân tức giận lái xe rời khỏi trường học này.

Từ Du Mạn nhận được thông báo, thứ Bảy tuần sau Mộ Trường Phong cùng Lâm Thiển Tuyết kết hôn. Từ Du Mạn thật tâm chúc phúc cho Mộ Trường Phong cùng Lâm Thiển Tuyết. Cô có thể thấy được Mộ Trường Phong yêu Lâm Thiển Tuyết cỡ nào. Lâm Thiển Tuyết dường như cũng yêu Mộ Trường Phong. Người có tình sẽ thành người nhà, cô đương nhiên vui mừng cho Lâm Thiển Tuyết, tin rằng Mộ Trường Phong sẽ đối với chị ấy rất tốt.

Đối với Mộ Trường Phong, cô không muốn gặp, trước kia không muốn, kể từ sau khi Viên Hân tìm tới cô, thì càng không muốn đến tham gia buổi lễ nhà bọn họ. Cô mà đi, không phải là lại phải nhìn thấy người đàn bà đáng ghét kia sao? Nhưng chỗ chị Tuyết, cô không đi lại không thể giải thích rõ.

Cuối cùng Từ Du Mạn vẫn phải nhờ Cố Uyên giúp đỡ. Cố Uyên kéo cô qua ngồi trên đùi anh, từ phía sau vòng tay ôm eo của cô, đầu tự nhiên đặt trên bả vai của cô, thừa cơ cắn lỗ tai của cô, trả lời:

“Em muốn đi thì đi thôi, người em không muốn nhìn thấy thì trực tiếp xem như không khí là được rồi. Người đàn bà kia hẳn sẽ không tìm em gây phiền toái, dù sao bà ấy cũng không muốn để cho người khác biết em là con gái của bà cùng người đàn ông khác.”

Một câu nói đơn giản của Cố Uyên liền giải quyết được vấn đề rối rắm đã lâu của cô. Từ Du Mạn quyết định mình vẫn là muốn đi. Làm hàng xóm cùng chị Tuyết một đoạn thời gian rất dài, chị ấy quan tâm chăm sóc cô giống như em gái vậy, chị ấy kết hôn, cô không đi thì ai đi? Chị Tuyết nhất định sẽ thất vọng.

Từ Du Mạn chính là người như vậy. Ai đối tốt với cô, cô liền đối tốt với người đó. Nếu ai có lỗi với cô, rất tiếc cô cũng tuyệt đối sẽ đáp trả toàn bộ. Viên Hân coi như là một ngoại lệ trong cuộc đời cô. Giải quyết vấn đề xong, tâm tình của Từ Du Mạn tốt hơn nhiều.

Từ Du Mạn đứng dậy, quay lại đối mặt với Cố Uyên, hai chân tách ra ngồi lên trên đùi anh, đôi tay cũng vòng ôm chặt lấy cổ của anh, dùng sức hôn chụt một cái lên trên mặt anh:

“Ha ha, thầy Cố của chúng ta là thông minh nhất.”

Tư thế này của cô có thể nói là thách thức rất lớn đối với anh. Lúc đầu cô còn ở trên người anh lộn xộn cọ xát tới lui, nhưng nghe anh ra lệnh không cho phép thì cô không lộn xộn nữa, mặc dù trong miệng cô nói không sợ anh, nhưng thật sự đúng là không dám lộn xộn nữa, đành phải ngoan ngoãn ôm anh.

Chương 79.2

Một lát sau, Cố Uyên đẩy cô một cái: “Mạn Mạn, hình như có tiếng gì đó?”

Từ Du Mạn vốn đang dựa vào người anh, thoải mái dễ chịu, cũng sắp ngủ thiếp đi, bị anh đẩy một cái, tiếp đó mơ mơ màng màng nghe anh nói có âm thanh gì đó. Cô đang ngủ rất thoải mái, sao có thể nghe thấy âm thanh gì chứ.

Nhìn biểu tình có chút nghiêm túc của Cố Uyên, cơn buồn ngủ của Từ Du Mạn đã giảm hơn phân nửa, lắng nghe xem có âm thanh gì. Chợt cô thật nhanh nhảy xuống khỏi người anh, chạy vào phòng tắm. Sau đó Cố Uyên liền nhìn thấy cô ướt hết, cả người đều bị nước gội ướt.

Lần này vận khí của cô coi như tốt, không mặc áo sơ mi, áo sơ mi chính là bị nước xối ướt liền trở nên trong suốt. Bây giờ thời tiết không quá nóng, cô mặc một cái áo thun bằng chất liệu cotton. Áo thun sau khi ướt nhẹp thì rất nặng, nhưng điểm tốt chính là sẽ không dính thật chặt vào người mình.

Cố Uyên ở trên ghế sofa hỏi Từ Du Mạn xảy ra chuyện gì, cô nhất định không nói, chính là muốn anh tự mình đi vào xem. Sau khi Cố Uyên tiến vào, cũng bị dội ướt mà chạy ra. Cau mày, vẻ mặt nghiêm túc.

Cô cho rằng anh tức giận, chuẩn bị nói xin lỗi, thì nghe anh nói: “Ông nước sao bỗng dưng vỡ thế hả?”

“Trước kia từng bị vỡ một lần, sau này bị em bịt lại rồi.” Từ Du Mạn lè lưỡi một cái, nói, không ngờ còn dùng được trong một thời gian dài như vậy, xem ra cô rất có bản lĩnh.

Cố Uyên vô cùng im lặng. Ông nước vỡ cũng có thể bịt lại là được sao? Thật là không biết một mình Mạn Mạn thế nào mà lớn được như vậy.

“Có ống nước dự phòng không?” Cũng đã vỡ ra rồi, đành phải thay lại một cái mới thôi.

“Có có, để ở đâu nhỉ?” Từ Du Mạn cũng không biết cất ở nơi nào, đành phải tìm khắp nơi. Rốt cuộc, bên trong một ngăn tủ dưới giường tìm được một cây cái ống nước.

Cố Uyên nhận lấy ống nước, đi vào phòng tắm. Từ Du Mạn ở bên ngoài phòng tắm, có chút lo lắng hỏi: “Thầy Cố, anh được không?”

Từ Du Mạn không nhìn thấy ở trong phòng tắm Cố Uyên hướng về phía cô đứng liếc mắt một cái, trong con ngươi hàm chứa hàm nghĩa đặc biệt. Không nói gì, khóa nguồn nước rồi đổi lại ống nước mới. Từ Du Mạn ở bên ngoài rùng mình một cái.

“Xem ra là quần áo bị ướt nên thấy lạnh.” Từ Du Mạn không có suy nghĩ khác, đi trở về phòng ngủ thay quần áo.

Thay quần áo xong, cô cũng không dám lại đi vào phòng tắm, nếu không khó tránh khỏi quần áo lại bị ướt nhẹp. Từ Du Mạn còn có lòng tốt đi tìm xem có quần áo mà Cố Uyên có thể mặc hay không, quần áo của Cố Uyên sợ là không có chỗ nào còn khô nữa. Cô nhớ tới trước kia hình như Cố Uyên có thay đồ ở chỗ cô, quên quần áo cầm đi. Cô đã giặt xong, đặt ở trong ngăn kéo.

Từ Du Mạn lại trở về phòng ngủ lấy quần áo cho anh. Lúc trở ra thì anh đã thay xong ống nước rồi. Cố Uyên liếc qua áo sơ mi trong tay Từ Du Mạn, là của anh.

“Quần đâu?”

“Chỗ của em không có quần của anh. Cái áo này cũng là do anh quên cầm đi.”

“Không có quần, chỉ có áo anh làm sao mặc?”

Từ Du Mạn mới nhìn về phía quần của anh, toàn bộ đều ướt rồi, vẫn còn đang nhỏ nước. Từ Du Mạn đẩy anh vào phòng tắm: “Anh vào giặt đi, một lát đưa quần đã giặt để em hong khô là được.” Cũng may trong nhà có máy sấy.

“Nhưng lúc anh giặt quần thì không có quần mặc?” Cố Uyên luôn cho rằng, trêu chọc Từ Du Mạn là chuyện vô cùng vui vẻ.

“Dùng khăn tắm.” Trong đầu Từ Du Mạn không khỏi hiện ra bộ dạng anh không mặc quần mà ngồi giặt quần áo, đỏ mặt gào lên với anh.

“Ha ha.” Trong phòng tắm truyền đến tiếng cười vui vẻ của anh. Từ Du Mạn càng thêm quần bách.

Cuối cùng quần của Cố Uyên vẫn là do cô giặt. Cố Uyên thì sao, quần khăn tắm ở một bên chỉ dạy cô nên giặt như thế nào. Vốn cô định cho vào trong máy giặt giặt là được, nhưng anh không cho phép, nói không thể sử dụng máy giặt, phải lấy tay giặt.

Từ Du Mạn dùng một đầu ngón tay câu lên cái quần tam giác của Cố Uyên: “Cái này anh hẳn sẽ không cần em giúp anh giặt chứ?” Chính cô cũng không biết mình thế nào nữa, bị anh hôn mấy cái liền choáng váng đầu óc, đồng ý giúp anh giặt quần áo. Thật là, khóc không ra nước mắt, ai bảo chính cô đồng ý chứ.

“Dĩ nhiên.” Cố Uyên lễ trắng khí hùng bảo cô giúp anh giặt quần lót.

Từ Du Mạn tùy tiện chà xát mấy cái, liền định để qua một bên. Nhưng Cố Uyên sao có thể bỏ qua cho cô chứ.

“Cứ như vậy? Chỗ kia em còn chưa thật sự giặt đâu? Nếu là có mùi là lạ, người chịu thiệt cũng không phải chỉ có mình anh đâu.”

Oanh... đầu cô cũng sắp nổ ra rồi, lời nói này của anh có ý gì? Không cần nói là trong lòng cô không trong sáng, tự mình nghĩ sai. Từ Du Mạn đành phải giặt lại cẩn thận.

Rốt cuộc lúc cô sắp không chịu nổi nữa thì giặt xong. Từ Du Mạn cho vào trong máy sấy chờ hong khô. Quần áo muốn hong khô cũng cần một đoạn thời gian, cô đi ra khỏi phòng tắm.

Toàn thân Cố Uyên chỉ quần duy nhất một cái khăn tắm, thân trên hoàn toàn để trần. Làn da màu lúa mì, cơ bụng mấy múi, không có mỡ thừa, hoàn toàn phù hợp với tướng tượng lý tướng trong lòng cô. Cô nuốt nước miếng một cái, rất muốn sờ cơ bụng của anh, xem ra thật thoải mái.

Cố Uyên dường như có thể nghe thấy trong lòng cô đang nghĩ gì, khoảng cách với cô cũng càng ngày càng gần, cuối cùng đi tới trước mặt cô. Cơ bụng có thể chạm tay vào, Từ Du Mạn không bỏ qua liền sờ lên.

Còn chưa sờ đủ, cô đã bị anh đè xuống ghế sa-lon, mãnh liệt hôn một trận. Khuôn mặt, vành tai, cái cổ đều bị anh hôn một lần. Bản thân Từ Du Mạn cũng rất hưởng thụ, cũng không có phản kháng. Biết tay của Cố Uyên bắt đầu không thành thật, đưa vào trong quần áo của cô, cô mới thử phò ngăn cản:

“Thầy Cố, anh đây là muốn làm gì?” Thanh âm rên rỉ càng thêm kích thích thần kinh của Cố Uyên.

Cố Uyên đè trên người cô, không cho phép ngăn cản mà đẩy áo của cô lên đến cổ, rồi cởi quần áo của cô ra, bắt lấy một bên ngực đầy đà của cô:

“Em nói đi, bảo bối Mạn Mạn.”

“Em... em không biết. Ừm.”

“Anh đây muốn chứng minh, anh – thầy Cố của em, rốt cuộc có được hay không!”

Thì ra là vì câu nói vô tâm kia của cô: “Thầy Cố, anh được không?” gây ra họa. “Thầy ơi, đừng lộn xộn.” Rơi vào đường cùng, cô đành phải nói như vậy.

Nếu như trên thế giới có ‘thuốc hối hận’, tin rằng cô nhất định sẽ không uống. Bởi vì trải qua lần này, cô đã bắt được điểm yếu của anh, biết làm sao có thể hành hạ anh hơn nữa làm cho anh đồng ý với bất kỳ yêu cầu gì của cô. Từ Du Mạn đã thử nghiệm qua nhiều, lần nào cũng đúng. Tất nhiên đó là chuyện sau này.

Hôn đủ, cởi hết, sờ khắp rồi, một bước cuối cùng liền dừng lại. Từ Du Mạn nằm trên ghế sa-lon, mặt đỏ tới mang tai nhìn Cố Uyên vọt vào phòng tắm dội nước lạnh. Sau đó, cô liền phát hiện ra, Cố Uyên chẳng qua chính là một con cạp giấy, chỉ biết hù dọa người.

Điện thoại vang lên, Từ Du Mạn cầm lên nhìn, sau đó nhìn thấy số điện thoại gọi tới, sắc mặt của cô trong nháy mắt từ quang đăng biến thành âm u. Lại là bà ta, bà ta rốt cuộc muốn làm gì chứ. Từ Du Mạn muốn trực tiếp cúp điện thoại, lại nghĩ, hay là thôi đi, đời trước cô thiếu nợ bà ta.

“Con cuối cùng chịu nhận điện thoại của ta rồi.” Nếu không nhận, bà ta sắp bị mắng chết rồi. Viên Hân hưng phấn nói.

“Có chuyện gì nói đi.”

“Con gái à...”

Viên Hân đang muốn dùng chính sách dụ dỗ, lại bị cô cắt đứt: “Đừng gọi tôi là con gái. Bà nói đi! Tiếp cận tôi rốt cuộc có mục đích gì?”

Viên Hân thấy mục đích của mình bị vạch trần, sắc mặt khê biến, chỉ là Từ Du Mạn cũng không thấy được. Viên Hân dĩ nhiên sẽ không thừa nhận bà có mục đích. Nếu là không có người phụ nữ kia trước kia đã từng nhắc nhở bà ta, nói không chừng lấy tính tình của bà, nói thẳng cũng có thể? Chính là không để cho Từ Du Mạn và Cố Uyên ở bên nhau thì thế nào? Chỉ là bà bây giờ thật sự không dám không nghe lời của người phụ nữ kia:

“Nào có mục đích gì? Ta một người làm mẹ muốn nhận lại con gái của mình thì thế nào?” Viên Hân ngụy biện nói.

Đây thật là chuyện cười lớn nhất đời : “A, chẳng lẽ bà còn có lương tâm hay sao?”

“Hắc, cái con bé chết tiết kia, sao có thể nói chuyện với mẹ như vậy chứ?”

79. Chương 80: Nói Bóng Nói Gió

“Hắc, cái con bé chết tiết kia, sao có thể nói chuyện với mẹ như vậy chứ?”

“Lời này bà đã nói rất nhiều lần rồi. Không có chuyện gì tôi liền cúp máy, đừng quấy rầy tôi.” Từ Du Mạn nào để cho Viên Hân có cơ hội nói có chuyện, không đợi Viên Hân nói chuyện, cô liền trực tiếp cúp điện thoại.

Viên Hân gần đây luôn bị người khác không có lễ phép cúp điện thoại, bị người ta uy hiếp, lại bị con gái của chính mình nói như vậy, tức giận liền muốn phát tiết ra ngoài. Ở trong phòng tìm tới tìm lui, không có thứ gì khác có thể để cho bà trút giận, không thể làm gì khác hơn là đập đồ. Viên Hân đập đồ cũng có lựa chọn, không đập thứ mình thích, không đập đồ đắt tiền, chuyên chọn những thứ có thể ném ra tiếng vang nhưng lại không đắt đỏ.

Trong phòng Viên Hân truyền đến âm thanh đập vỡ đồ, những người giúp việc đều ở bên ngoài, cũng không dám đi vào cũng không dám làm thế nào, đành phải đứng ở cửa chờ. Hiện tại trong căn nhà này lớn nhất cũng chỉ có Mộ Trường Phong, cậu chủ của bọn họ. Nhưng cậu chủ đến bây giờ chưa trở về.

Đến 12 giờ đêm Mộ Trường Phong về tới, Viên Hân đập đồ cũng đập đủ rồi. Quần gia tiến tới bên tai Mộ Trường Phong nói gì đó, vẻ mặt của Mộ Trường Phong trở nên có chút âm u. Cũng không để ý Viên Hân đã ngủ chưa, vọt vào phòng ngủ của Viên Hân.

Viên Hân còn chưa ngủ, ở trong phòng loay hoay với mấy món đồ mà bà thu được trong mấy năm nay, Mộ Trường Phong đột nhiên xông vào, bà bị dọa giật mình, vội vàng dùng chăn phủ lên đồng đồ kia, cười gượng nhìn Mộ Trường Phong :

“Trường Phong à, sao cậu trẻ thế này mới về chứ? Đến phòng đi làm gì?” Cô nam quả nữ, có ý đồ gì?

“Nghe nói bà ở trong phòng đập đồ?” Không cần nghe nói nữa, anh đã thấy rồi. Cả phòng có thể nói là một đồng hỗn độn. Mộ Trường Phong đưa mắt đồng mảnh vụn của bình hoa dưới đất, trong lòng nghĩ ra một kế.

“Ha ha, cũng không có gì đáng ngại, chính là tùy tiện đập mấy thứ rẻ tiền thôi mà.” Chứng cứ ở đó, bà ta còn có thể phủ nhận sao, đành phải nhắm mắt thừa nhận. Bà cũng không nói láo, bà đều chọn đập bể mấy thứ rẻ tiền, thứ đắt tiền chính bà không nỡ đập.

“Hả? Vậy sao? Tôi thấy không hẳn đâu.” Mộ Trường Phong ngồi xổm xuống, từ trong đồng bừa bãi nhặt lên một mảnh vụn: “Biết đây là cái gì không?”

“Không phải chỉ là một cái bình hoa thôi sao, có gì lớn lao đâu.” Nhìn biểu tình của Mộ Trường Phong, chẳng nhẽ không phải cái bình hoa này rất quý chứ?

“Không phải chỉ là một cái bình hoa? Tôi chính là nhớ rõ bình hoa này là bà nhất định muốn lấy từ phòng của mẹ tôi. Mẹ tôi lúc còn sống thích nhất sưu tầm, đây là một trong những vật phẩm bà sưu tầm được, là một thứ trong hoàng cung đời nhà Thanh. Hiện tại giá thị trường cũng đạt tới sáu triệu nhân dân tệ, thế mà đã bị bà đập thành mảnh vụn rồi.”

Mộ Trường Phong trong lòng thầm suy nghĩ : ‘Vỡ cũng tốt, dù sao cũng tốt hơn là nhìn thấy đặt ở phòng bà.’

Viên Hân nghe xong thì ‘biết vậy chẳng làm’, bà nào biết bình hoa này trông thế nhưng trị giá nhiều tiền như vậy, nếu không cho dù đập chính bà, cũng không thể đập bể bình hoa này. Về ảo não trên mặt Viên Hân, khiến trong lòng Mộ Trường Phong rất hả dạ.

“Thật trị giá nhiều tiền như vậy sao?” Viên Hân không xác định hỏi. Đây không phải là vấn đề mấy chục ngàn, mà là sáu triệu nhân dân tệ, một con số lớn như vậy. Viên Hân chỉ nghĩ đến giá bao nhiêu tiền, bà ta không nghĩ tới, giá tiền nhiều hơn nữa thì cái bình hoa này cũng đã bị bà đập vỡ rồi, từ nay không còn đáng giá nữa.

“Bây giờ là cái giá này, đương nhiên nếu thời gian càng lâu, giá tiền tự nhiên sẽ còn tăng cao hơn nữa.” Mộ Trường Phong nghiêm túc, tiếc rẻ nói. Đây chính là mục đích của anh, khiến Viên Hân buồn bực rối rắm, trong lòng khó chịu.

Thật ra cái bình hoa này chỉ là một bình hoa bình thường, cũng không phải cái bình hoa trong hoàng cung nhà Thanh gì đó. Dù sao Viên Hân cũng không phân biệt được hàng thật giả, hiện tại bình hoa đã vỡ vụn,

cũng không thể lấy đi làm giám định, Mộ Trường Phong muốn nói sao thì là như vậy?

Khi Viên Hân nghe lời khẳng định của Mộ Trường Phong, vẻ mặt cũng bị dọa sợ không còn chút máu. Quả thật cái bình hoa này là bà tình cờ nhìn thấy ở trong phòng của người phụ nữ kia, bà cảm thấy đẹp mắt, liền muốn đòi Mộ Thư Bàng cho bằng được. Lúc đầu Mộ Thư Bàng không đồng ý, sau không chịu được bà quần quýt làm phiền mới đồng ý cho bà. Nhưng trước khi cho bà còn dặn dò không được làm vỡ.

Lúc ấy bà còn tưởng rằng Mộ Thư Bàng vẫn nhớ nhưng vợ trước của ông, sợ bà làm hỏng. Hiện tại vừa nói, đây chính là đồ cổ từ đời nhà Thanh không sai! Bởi vì có giá trị, cho nên Mộ Thư Bàng mới dặn bà đừng làm. Nhưng bà không nên làm sao bây giờ khi mà chính mình đã vỡ? Đây chính là cả sáu triệu, sáu triệu đó. Viên Hân thiếu chút nữa thì ngất xỉu. Mộ Trường Phong khóe môi nhếch lên cười lạnh :

“Cái này chính bà tự dọn dẹp đi, tôi về phòng đây.” Mới vừa giúp Viên Hân đóng cửa phòng, liền nghe thấy tiếng kêu gào của Viên Hân. Bây giờ đã là đêm khuya mà không để ý là làm như vậy ảnh hưởng đến người khác ngủ, không biết tính tình kiêu gì đây. Một người đàn bà như vậy, Mộ Trường Phong thật không thể tin được Từ Du Mạn là do bà ta sinh ra. Xem ra sau này anh nhất định phải cùng Tuyết Tuyết dọn ra ngoài ở. Mặc dù đứa bé không thể nào giao cho bà ta chăm sóc, nhưng nếu chúng thường nhìn thấy bà ta, mưa dầm thấm đất, chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng. Người đàn bà này nguy hiểm, tốt nhất không nên tới gần.

Từ Du Mạn lại lần nữa làm phù dâu. Sau khi Cố Uyên nhìn thấy Từ Du Mạn đổi lễ phục, khắc chế không được chính mình, hôn cô đến không biết đến ai mới bằng lòng buông ra. Cái trán của anh chạm vào trán của cô, nói: “Mạn Mạn, khi nào em mới bằng lòng gả cho anh chứ? Vì anh mà mặc áo cưới?” Anh đợi thật vất vả.

“Không phải nói còn sớm mà, anh vội cái gì? Em mới 19 tuổi.” Từ Du Mạn kiên quyết không gả. Cô còn trẻ tuổi như thế, cũng không thể nhanh như vậy liền nhảy vào phần mộ hôn nhân.

“Nghe nói A Việt và Thẩm Mặc Dư đã lấy giấy chứng nhận kết hôn rồi, hiện tại 18 tuổi là có thể lấy giấy chứng nhận kết hôn rồi.”

“Vậy cũng không được, em còn muốn đi học.” Từ Du Mạn nghiêm khắc cự tuyệt, kiên quyết không bị Cố Uyên dùng lời ngon tiếng ngọt lừa gạt.

“Em có thể giống như A Dư, kết hôn xong vẫn có thể đi học, hiện tại cũng không có quy định nói kết hôn rồi không thể đi học.” Anh nhất định phải lừa cô đi kết hôn mới được, thật sự là nhịn quá mức khổ cực.

Từ Du Mạn khinh bỉ nhìn Cố Uyên, cô dĩ nhiên biết trong lòng anh có ý nghĩ xấu gì, cô mới sẽ không để cho anh được như ý đâu : “Không được, em còn chưa chơi đủ đâu.”

“Sau khi kết hôn vẫn có thể chơi mà.” Trong khoảng thời gian này cũng đã tham gia hai hôn lễ rồi, những người này là sao chứ, cố ý có phải không, chính là cố ý làm cho trong lòng anh ngứa ngứa.

“Không muốn, anh sẽ quản em.”

“Hiện tại anh cũng đang quản em đấy thôi.”

“Vẫn không được. Được rồi, không được nói nữa, em vội đi rồi.” Làm phù dâu không phải mệt mỗi bình thường, việc gì cũng phải làm. Mà lần này Cố Uyên lại nhàn rồi, anh không phải phù rể.

Chương 80.2

Phù rể là một người đàn ông bộ dạng xem như được, nhưng so với Mộ Trường Phong thì kém hơn nhiều, chứ đừng nói là so với Cố Uyên, hay như tên Úc kia, không cần so. Yêu nghiệt là không thể lấy ra để so sánh.

Từ Du Mạn biết người bạn mà chị Tuyết mời tới, đáng lẽ Từ Du Mạn còn định nói hay là để Cố Uyên làm phù rể, nhưng chị Tuyết đã sớm chọn được người rồi, cô cũng không tiện nói thêm gì. Vốn cho rằng phù rể này là nam khuê mật của chị Tuyết, cho nên chị ấy mới kiên quyết để anh ta làm phù rể. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Nhưng sau khi nghe được chị Tuyết nói nguyên nhân để cho người đàn ông kia làm phù rể, cô nhóc Từ Du Mạn nham hiểm gian xảo như vậy cũng phải vô cùng bội phục Lâm Thiển Tuyết. Chiêu này của chị Tuyết thật là cao tay, quá cao tay rồi. Về sau cô kết hôn cũng phải gọi Tả Minh tới làm phù rể. Không sai, người đàn ông kia chính là bạn trai mối tình đầu của chị Tuyết, Trang Ngôn Túc.

Theo như Lâm Thiển Tuyết nói chính là lúc trước tuổi trẻ khinh cuồng, hai người ở bên nhau lên kế hoạch cho tương lai, hơn nữa đều đồng ý với cam kết, nói tương lai nhất định phải cùng nhau đi vào cung điện hôn nhân. Cho nên Thiển Tuyết mời anh ta tới làm phù rể, cũng coi như thực hiện lời hứa hẹn lúc trước, để mình không bị nói là nuốt lời.

Từ Du Mạn biết nguyên nhân, cũng cảm thấy hay. Nếu lúc trước cô cũng nói như vậy, nhất định cũng sẽ làm như thế. Nhưng thời điểm cô và Tả Minh ở bên nhau, cũng không nói nhất định phải cùng nhau đi vào cung điện hôn nhân. Nhiều nhất chính là lúc Tả Minh muốn cùng cô xảy ra quan hệ, cô cự tuyệt, nguyên nhân cự tuyệt chính là cô không muốn trước khi cưới phát sinh quan hệ, nhất định phải sau khi kết hôn mới được.

Tả Minh chính là vì nguyên nhân này mà chia tay với cô. Bởi vì Tả Minh đã tìm được một cô gái nguyện ý cùng hắn cho nên mới chia tay với cô. Đàn ông đều là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới.

Mộ Trường Phong cũng không biết Âu Dương Nhất Phàm cùng Từ Du Mạn có quan hệ, Âu Dương Nhất Phàm là bạn hợp tác trên phương diện làm ăn của anh ta, cho nên kết hôn đương nhiên sẽ không quên mời Âu Dương Nhất Phàm. Điều này khiến Từ Du Mạn buồn bực nhất. Gần đây cô liên tục trốn tránh Âu Dương Nhất Phàm, nhưng lại liên tục đụng phải.

Đang lúc cùng Lâm Thiển Tuyết mời rượu, cô ngoài ý muốn nhìn thấy Âu Dương Nhất Phàm, cô cảm thấy bất ngờ:

“Chúc chú rể cô dâu trăm năm hòa hợp, vĩnh kết đồng tâm.” Âu Dương Nhất Phàm sảng khoái uống cạn ly rượu vang, cả quá trình ánh mắt chưa từng rời khỏi Từ Du Mạn.

Từ Du Mạn hoàn toàn không nhìn Âu Dương Nhất Phàm, với quan hệ càng thêm lúng túng giữa cô và hắn, cô đành phải xem Âu Dương Nhất Phàm như không khí, không nhìn thẳng vào hắn.

“Chị.” Từ Du Mạn nghe thanh âm của Tống Lâm Bạch, nhìn chung quanh, nhưng người thật sự hơi nhiều, căn bản cũng không nhìn thấy.

“Chị Mạn.” Thanh âm từ phía sau truyền đến, Từ Du Mạn xoay người liền nhìn thấy Tống Lâm Bạch.

Tống Lâm Bạch so với lúc bình thường ở trường học vẫn có sự khác biệt khá lớn, ở trường học Tống Lâm Bạch đều mặc quần áo thể thao, hoặc đồng phục, hôm nay lại mặc vào bộ âu phục, dù sao đây là buổi lễ đặc biệt, mặc thể này cũng là bình thường.

“Ừ, em cũng ở đây à.” Nhìn thấy Tống Lâm Bạch, cô lại càng không nhìn tới Âu Dương Nhất Phàm. Tống Lâm Bạch đáng yêu hơn nhiều so với Âu Dương Nhất Phàm.

“Chị hôm nay thật xinh đẹp, rất đẹp.”

“Ha ha, cảm ơn. Em cũng rất đẹp trai.” Tống Lâm Bạch kéo người đàn ông đứng bên cạnh qua, hào hứng giới thiệu: “Đây là anh trai của em.” Sau đó sẽ hướng về phía Tống Sâm Bạch giới thiệu: “Đây chính là chị lớp trên mà em đã kể với anh, bây giờ đã là chị của em, Từ Du Mạn.”

Lúc Từ Du Mạn đang quan sát Tống Sâm Bạch, thì anh ta cũng đang quan sát cô. Người đàn ông này là một nhân vật. Cô gái này rất được, thảo nào em trai mình lại thích. Chỉ là nếu cô ấy thích em trai anh, anh nhất định sẽ đồng ý. Bởi vì cô gái này một khi đã yêu ai, thì vĩnh viễn sẽ không thay đổi, nhưng thật đáng tiếc chính là cô ấy không yêu em trai của mình. Tống Sâm Bạch không có ý khác, chỉ là cảm thấy có chút đáng tiếc mà thôi.

“Rất xin lỗi, tôi còn có việc, không thể nói chuyện với mọi người nữa.”

“Không sao.” Tống Sâm Bạch lịch sự nói, sau đó kéo Tống Lâm Bạch trở lại chỗ ngồi.

Từ Du Mạn thật sự rất muốn coi như không nhìn thấy Viên Hân đang đi về phía cô: “Mạn Mạn, chúng ta có thể đi ra ngoài tâm sự một chút không?”

Lại là câu mở màn này, cô thật hoài nghi trừ những lời mở đầu này, Viên Hân thật sự tìm không ra lời nào để nói: “Tôi nghĩ chúng ta thật sự không có gì hay để nói chuyện.”

“Mạn Mạn, là mẹ sai rồi, sao con không thể tha thứ ẹ chứ?” Nước mắt cũng đã đảo quanh trong hốc mắt của Viên Hân rồi, người không biết nhất định có thể cho rằng cô đang ức hiếp bà.

Bộ dạng điềm đạm đáng yêu lần này thật là dễ dàng làm người ta thương tiếc. Viên Hân nhờ có bộ dạng này mà lấy được ba của cô, còn có sự quan tâm của Mộ Thư Bàng. Kỹ thuật diễn hạng nhất.

“Được rồi, tôi tha thứ cho bà.” Không muốn dây dưa nên Từ Du Mạn sáng khoái đồng ý. Thật ra cô cũng không thể nói rõ có tha thứ được hay không, chỉ là cô không biết phải đối mặt với Viên Hân thế nào. Nếu bảo cô gọi Viên Hân là mẹ, chắc chắn là không có khả năng. Nói không chừng bảo cô gọi một con chó là mẹ, cô còn có thể gọi, nhưng đối với Viên Hân, thứ lỗi cô không thể làm được.

“Có thật không?” Dễ dàng như vậy sao? Viên Hân có chút không tin tưởng. Nhưng nghĩ lại, mình dù gì cũng là mẹ của con bé, giữa mẹ con sao có thù hận sâu như vậy chứ? Con bé này từ nhỏ đã thiếu tình thương của mẹ, nếu hiện tại cho nó một chút tình thương của mẹ, chắc chắn chuyện gì nó cũng sẽ đồng ý. Thành công sắp tới rồi.

“Thật.” Nói xong, cô chuẩn bị rời đi, lại bị Viên Hân kéo lại.

“Thật sự là quá tốt. Mạn Mạn, con rốt cuộc đã chịu tha thứ ẹ.” Viên Hân giả vờ như mình rất kích động, rất giống như một người mẹ thất lạc nhiều năm thật vất vả mới tìm được đứa con của mình. Nước mắt trong nháy mắt liền chảy ra.

“Bà có thể lớn tiếng hơn một chút để ọi người đều biết.” Từ Du Mạn thấy đã có người chú ý tới bọn họ, nhỏ giọng nhắc nhở. Sau đó cô không hề bất ngờ khi thấy Viên Hân lại giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, vẫn là dáng vẻ phu nhân cao quý. Nước mắt cũng thu hồi lại hết.

“Vậy mẹ đi trước nhé, một lát nữa mẹ lại tới tìm con.” Viên Hân vội vã rời đi.

Từ Du Mạn nhìn dáng vẻ Viên Hân nhàn nhã vênh váo nói chuyện phiếm cùng những người phụ nữ khác, trong lòng thở dài. Thì ra thứ mà bà ta cần chính là cuộc sống như thế. Xem ra cuộc sống của bà ta thật đúng là như cá gặp nước. Như vậy mình không phải nên tha thứ cho bà ta mà thành toàn cho bà ta sao? Từ Du Mạn nghĩ tới đây, lại cười lạnh. Vứt bỏ con gái của mình đổi lấy cuộc sống như thế, cũng chỉ có bà ta có thể làm được.

Không thể không thừa nhận vừa rồi cô đúng là có chút dao động. Nhưng Viên Hân cũng không cho cô cơ hội kia. Cô vừa nhắc nhở, Viên Hân liền lập tức rời đi. Xem ra thật sự rất sợ người khác biết quan hệ của hai người. Trong lòng cô âm thầm tính toán, cô muốn biết Viên Hân bắt chọt làm như vậy là vì mục đích gì.

Khi khách toàn bộ về hết, Viên Hân quả nhiên lại tìm tới Từ Du Mạn. Dưới ánh mắt không rõ chân tướng của Mộ Trường Phong, dưới vẻ mặt kỳ quái của Cố Uyên, Viên Hân tích cực dẫn Từ Du Mạn tới ngồi vào trong xe của bà ta. Từ Du Mạn cũng không phản đối, để lại cho Cố Uyên ánh mắt ý bảo tự mình về nhà, rồi lên xe của Viên Hân.

“Mạn Mạn, người đàn ông vừa rời đi cùng con là gì của con?” Viên Hân nói bóng nói gió.

80. Chương 81: Ai Nói Chưa Từng Ngủ Qua?

“A, bạn trai tôi.” Từ Du Mạn dường như cảm thấy toàn bộ chuyện này hẳn là có liên quan đến Cố Uyên. Chẳng lẽ thầy Cố vì để cho cô không còn tiếc nuối nên bảo Viên Hân nhận lại cô? Có điều nhìn vẻ mặt của thầy Cố, chắc chắn chuyện này không phải là chuyện anh làm. Nhưng Viên Hân lại hỏi về Cố Uyên, đây là có chuyện gì xảy ra chứ? Biểu hiện của Viên Hân cũng không giống vô ý hỏi, mặc dù bà ta giả vờ như tình cờ hỏi han.

“Bạn trai? Mạn Mạn, con hình như vẫn còn đang học trung học mà.” Viên Hân cố ý làm ra vẻ rất kinh ngạc. Thật ra biểu hiện kinh ngạc kia cũng không hẳn toàn bộ đều là giả vờ, bà quả thật giật mình vì Từ Du Mạn không hề giấu giếm chút gì, liền nói thẳng cho bà biết. Xem ra, con bé này thật đúng là tin tưởng bà rồi.

Viên Hân làm sao có thể biết Từ Du Mạn đang cố ý làm cho Viên Hân buông lỏng cảnh giác, rồi ngược lại dò hỏi bà chứ?

“Không phải hình như, mà sự thật vẫn đang học trung học. Nhưng chúng tôi cũng không bị xem là yêu sớm, tôi đã trưởng thành rồi, hiện tại cái tuổi này cũng có thể kết hôn được rồi.”

“Con còn muốn kết hôn với cậu ta?”

“Đúng vậy, tại sao không?”

“Không thể. Cậu ta là thầy giáo của con, hai người sao có thể kết hôn chứ?” Viên Hân trong lúc bối rối nói ra. Bà không quên chuyện người phụ nữ kia muốn con bé này rời khỏi Cố Uyên, nếu như kết hôn rồi, vậy bà liền xong đời.

“Tại sao không thể? Thầy giáo thì thế nào? Trai chưa vợ gái chưa chồng tính tình hợp nhau, sao lại không thể?” Cái đuôi hồ ly lộ ra rồi. Hình như cô cũng không nói cho Viên Hân biết Cố Uyên là thầy giáo của cô, Viên Hân làm sao mà biết, tại sao đối với chuyện cô nói muốn kết hôn với Cố Uyên lại có phản ứng lớn như vậy?

“Dù sao cũng không thể được.” Viên Hân không tìm được nguyên nhân, đành phải chơi xấu như vậy. Nếu không thì nói cho Mạn Mạn biết sự thật, nói không chừng Mạn Mạn sẽ vì bà mà chia tay với Cố Uyên ấy chứ? Dù sao đàn ông có thể tìm người khác, mẹ thì chỉ có một. Con bé chẳng lẽ cam lòng để ẹ nó thân bại danh liệt hay sao?

“Tại sao?”

“Con nghĩ đi, cậu ta chính là thầy giáo của con, không phải có câu nói ‘một ngày là thầy cả đời là cha’ sao? Thầy giáo chính là giống như người cha, vậy làm sao có thể cùng con yêu nhau chứ?”

“Đây không phải là nguyên nhân. Bà nói đi, nguyên nhân thực sự là gì, nếu như tôi cảm thấy hợp lý, nói không chừng tôi liền đồng ý với bà.”

“Thật sao?” Viên Hân vốn cũng đang muốn nói ra.

“Dĩ nhiên.” Câu cô nói chính là ‘nói không chừng’.

“Nhưng...” Viên Hân vẫn còn chút do dự, nếu bà nói ra là bị người khác ép buộc thì sẽ như thế nào?

“Nói đi, tôi sẽ không nói cho người khác biết.” Từ Du Mạn với lời thề và giọng điệu thành khẩn chỉ thiếu chút nữa cũng giơ tay lên thề rồi. Cố Uyên không phải là người khác, mọi người đối với cô mà nói cũng không phải là người khác.

“Vậy được rồi. Mẹ nói cho con biết, con nhất định không thể nói ra chuyện này vì chuyện này có quan hệ đến mẹ của con đấy.” Viên Hân dao động, chủ yếu là Từ Du Mạn quá thành khẩn, trên căn bản cũng cảm thấy được cô thật sự rất đáng tin cậy. Viên Hân bị biểu tình của cô lừa gạt, cảm thấy Từ Du Mạn vẫn thật sự đáng tin tưởng. Người bình thường sẽ không nhanh như vậy tin tưởng người khác, nhưng Viên Hân vẫn nghĩ rằng bà là mẹ của Từ Du Mạn, dù thế nào cũng không thể lừa gạt bà, cho nên dễ dàng như vậy bị cô moi ra.

“Vâng, con nhất định sẽ không nói.” Chính Từ Du Mạn cũng có chút hoài nghi, Viên Hân giấu giếm Mộ Thư Bàng về sự tồn tại của cô nhiều năm như vậy, tại sao lại dễ dàng bị cô moi ra như vậy.

Từ Du Mạn mới ý thức được một vấn đề, sao Mộ Trường Phong kết hôn mà Mộ Thư Bàng cũng không có mặt một lát?

“Một người phụ nữ bảo mẹ làm như thế, chính là vì để con rời khỏi Cố Uyên.”

“Phụ nữ?”

“Đúng. Người phụ nữ kia hẳn là thích Cố Uyên cho nên mới làm như vậy.” Viên Hân phỏng đoán như thế. Lần đó lúc bà ta gặp người phụ nữ kia, nhắc tới Cố Uyên chính là biểu tình YD như vậy, là yêu thích Cố Uyên, không sai.

“Biết người đó có thân phận lai lịch gì không?” Từ Du Mạn cảm thấy chuyện dường như không đơn giản như vậy.

“Không biết.” Bà ta đã hỏi, nhưng người kia cái gì cũng không nói, hơn nữa sau đó cũng không cho phép bà ta hỏi.

“Không biết mà bà liền nghe lời người đó nói?”

“Cô ta... trong tay cô ta có nhược điểm của mẹ, cho nên mẹ mới...” Bà cũng là không có biện pháp. Nếu không phải có nhược điểm rơi vào tay người kia, bà sao có thể nghe lời cô ta nói? Để lộ ra có con gái còn tốt hơn để cho cái thứ trong tay người kia bị lộ ra ngoài.

“Nhược điểm gì?”

“Con cũng đừng hỏi, dù sao chính là có nhược điểm trong tay cô ta.” Viên Hân không muốn nói.

Từ Du Mạn tựa vào phía sau, đôi tay ôm ngực: “Không nói? Vậy cũng được. Tôi vì sao phải chia tay với Cố Uyên, anh ấy đối với tôi tốt như vậy, hơn nữa tôi cũng đã là người của anh ấy rồi. Tôi vì sao phải hy sinh tình yêu của mình?”

“Coi như là vì mẹ, được chứ?” Viên Hân khấn cầu.

“Nhưng tôi ngay cả nguyên nhân cũng không biết.”

“Được... được ... được... mẹ nói.” Viên Hân ấp a ấp úng, chính là không nói ra một câu.

“Nói đi.”

“Trong... trong tay cô ta có ảnh chụp.”

“Ảnh chụp gì?” Từ Du Mạn ngay sau đó hỏi.

“Chính là... chính là...” Viên Hân thật sự không tiện nói ra.

“A, là ảnh chụp bà cùng người khác yêu đương vụng trộm chứ gì.” Từ Du Mạn nhìn biểu tình của Viên Hân liền đoán được. Hoá ra là như vậy, đã nói Viên Hân không thể nào vô duyên vô cớ chạy đến tìm cô, tất cả đều vì bản thân bà thôi. Viên Hân là người đàn bà ích kỷ nhất mà đời này cô gặp.

“Ừ.”

“Tự gây nghiệt không thể sống.” Từ Du Mạn hừ lạnh một tiếng, mở cửa liền muốn xuống xe.

“Con đã nói sẽ rời khỏi Cố Uyên...”

“Không thể nào. Cho dù dùng mạng của bà tới uy hiếp tôi, tôi cũng sẽ không rời khỏi anh ấy, huống chi là nguyên nhân này.” Từ Du Mạn đẩy tay của Viên Hân ngăn trở cửa xe, một chút thể diện cũng không cho bà mà mở cửa xe, đi ra ngoài.

“Đứng lại.” Viên Hân thế nào cũng không ngờ Từ Du Mạn lại tuyệt tình như vậy, nhìn thấy cô định rời đi, liền hét lớn.

Từ Du Mạn dừng một chút, đến gần cửa sổ xe và đổ thêm dầu vào lửa khi thấy Viên Hân đang nổi giận:

“Bà vẫn cứ không chịu cô đơn như vậy, dễ tiện như vậy. Thích vụng trộm với người khác, cứ việc. Đừng lại vì mấy chuyện phóng đảng của mình mà tới tìm tôi, chuyện phóng đảng của bà không liên quan tới tôi. Nếu lại tới quấy rầy tôi, coi chừng tôi không cẩn thận vạch trần thêm một loạt chuyện bẩn thỉu khác của bà đấy.” Từ Du Mạn lần này không cho Viên Hân bất cứ cơ hội nào, trực tiếp rời khỏi cái nơi quái quỷ này.

Viên Hân nghe lời nói của cô xong, sắc mặt trắng bệch, xụi lơ ở trên ghế lái. Mới vừa nãy ý tứ của con bé chết tiệt kia là gì chứ? Chẳng lẽ nó biết chuyện trước kia của bà ta rồi hả ? Làm sao có thể? Con bé chết tiệt này làm sao có thể biết được? Nhất định là bà quá nhạy cảm rồi. Hừ, thật là một con bé đáng ghét không biết trời cao đất rộng. Viên Hân oán hận đạp chân ga xe nghênh ngang rời đi.

Từ Du Mạn vừa mới rời đi, đi bộ một mình trên đường cái. Cô cần yên tĩnh một chút, không muốn về nhà nhanh như vậy. Chiếc Porsche theo ở phía sau đã lâu rồi, nhưng cô cũng không để ý tới, hẳn thích đi theo thì đi, không liên quan đến cô.

Một cô gái vô cùng xinh đẹp mặc lễ phục, một chiếc Porsche đi theo ở đằng sau, khiến không ít người đi đường chú ý. Thấy Từ Du Mạn không thèm quan tâm, người phía sau có thể không nhận được nữa, bắt đầu điên cuồng ầm còi.

Con bà nó, lão nương chính là muốn yên lặng một chút, con mẹ nó, muốn đi theo phía sau thì đi, làm gì còn ầm còi? Thật sự là phiền toái mà. Từ Du Mạn hung hăng dừng lại, hai tay chống nạnh, đối mặt với chiếc Porsche phía sau:

“Còn đi theo tôi, cẩn thận tôi đập vỡ xe anh đó!”

“Ha ha. Cứ việc đập, miễn là em vui vẻ.” Âu Dương Nhất Phàm cười chiều nói.

Từ Du Mạn lập tức cảm thấy không có ý nghĩa, giống như một đám đánh tới một khối bông vậy, cảm giác khó chịu. Cô thu lại khí thế, lạnh nhạt xoay người tiếp tục đi.

“Aiz, lên xe đi, anh đưa em về.”

“Không cần.”

Lúc này có một chiếc xe taxi đi qua, Từ Du Mạn phát tay, chiếc xe dừng lại trước mặt cô. Cô nhìn cũng không nhìn chiếc Porsche phía sau, trực tiếp lên xe taxi.

Sau khi lên xe cô phát hiện tài xế vẫn nhìn chằm chằm vào mình mà không lái xe. Nếu như là người khác, sẽ cho rằng đụng phải người biến thái, nhưng cô thì không:

“Anh nhìn cái gì?” Giọng của Từ Du Mạn giống như nhạo báng vậy.

Chương 81.2

“Ha ha, nhìn cô cùng một mỹ nữ tôi biết trước đây rất giống nhau.” Tài xế đàn ông nói, quả thật, càng nhìn càng giống. Từ Du Mạn buồn cười, “Anh không nhận lầm, chính là tôi.”

Người tài xế này chính là người tài xế taxi lần xem mắt trước đó, còn có lần Cố Uyên uống rượu say. Không thể không nói bọn họ thật rất có duyên. Trên căn bản mỗi lần cô kêu taxi đều gặp anh ta, giống như là tài xế riêng của bọn họ vậy.

“Thì ra thật sự là cô, thay quần áo khác, tôi cũng sắp không nhận ra được.” Tài xế cười nói, bộ dạng cười ngây ngô của người thành thật.

“Là trở nên đẹp sao?” Từ Du Mạn cười giỡn, không ngờ lại gặp được anh tài xế này, tâm tình của cô tốt hơn nhiều.

“...” Tài xế không biết trả lời thế nào

“Tiểu thư, chiếc xe phía sau...” Từ Du Mạn biết tài xế là hỏi chiếc xe phía sau sao vẫn đi theo bọn họ,

“Anh tài xế, đừng gọi tôi là tiểu thư, hai chữ ‘tiểu thư’ từ trong miệng anh phát ra, cảm giác tôi thật sự chính là tiểu thư. Nếu như không ghét bỏ thì gọi tôi là Mạn Mạn được rồi.”

“Dĩ nhiên là không rồi. Mạn Mạn, chiếc xe phía sau.”

“Không cần để ý đến hắn.”

Đưa Từ Du Mạn đến cửa chung cư, cô xuống xe, bảo tài xế đợi chút. Anh tài xế cũng cho rằng cô còn phải đi xe đến nơi nào đó, cho nên thành thật đứng chờ. Trong chốc lát, cô liền trở ra : “Đây.”

Từ Du Mạn không mang tiền, cho nên mới vừa rồi cô dặn anh tài xế đợi cô một lát, cô đi vào mượn tiền của chú bảo vệ.

“Không cần, tôi cho cô đi miễn phí.”

“Nên trả tiền vẫn phải trả, anh dựa vào việc này để kiếm sống, còn phải nuôi gia đình, tôi sẽ không chiếm dụng của anh đâu.” Làm công việc này, tiền xe của cô nhất định phải trả. Nếu là xe riêng, không phải làm ăn buôn bán, cô không trả còn dễ nói. Anh tài xế này xem ra tình hình trong nhà cũng không tốt, cô đâu thể không biết xấu hổ mà để người ta không lấy tiền.

“Được rồi.” Anh tài xế lúc này mới nhận lấy tiền. “Tôi đi đây.”

“Vâng, hẹn gặp lại. Sau khi anh tài xế đi rồi, cô mới lại đi vào chung cư.

“Chú ơi, tiền ngày mai cháu trả lại cho chú.”

“Không có việc gì, một thời gian nữa trả cũng được, dù sao chú cũng không vội.” Chú bảo vệ sáng khoái nói, cho người ta cảm giác chính là ông không bảo cô trả tiền.

Từ Du Mạn hiểu ý của chú nên bắt đầu dĩ lắc đầu : “Chú này, sao chú vẫn keo kiệt như vậy chứ?”

“Chú cũng cho cháu vay tiền, còn nói keo kiệt?” Chú bảo vệ nghe được cô nói ông keo kiệt, tức giận giậm chân.

“Đương nhiên, bình thường đều là nói không cần trả lại, hôm nay chú còn bảo cháu trả lại, chú không biết ngưỡng mà lại lấy tiền của một cô gái không cha không mẹ sao?” Từ Du Mạn làm dáng vẻ không có cha thương không có mẹ yêu, đáng thương tội nghiệp.

“Hừ, cháu cứ tiếp tục lừa dối chú đi, cháu không có tiền mà ở được căn hộ ở bên trong sao?” Chú bảo vệ quay đầu, chính là không nhìn bộ dạng đáng thương của cô. Ông không thể nhìn bộ dáng này của cô, chỉ cần nhìn thấy bộ dáng này của cô, ông cũng sẽ bị cô chinh. Từ Du Mạn sao có thể để cho chú bảo vệ được như ý chứ, cô đi tới trước mặt ông :

“Chú ơi, chú biết cháu rất cuộc có lừa dối chú hay không, không cha không mẹ cũng không phải là cháu bịa ra, cái nhà này cũng là cháu thuê, bây giờ còn thiếu tiền thuê nhà đây nè. Cháu làm sao lại đáng thương như vậy chứ, mười mấy tệ còn muốn cháu trả lại, cháu làm gì có kiếm được nhiều tiền như vậy để trả chứ.” Từ Du Mạn sắp khóc.

Nói thật, kỹ năng diễn của cô cũng không chỉ tuyệt vời bình thường, xem ra là di truyền từ Viên Hân rồi. Bộ dáng đáng thương của Từ Du Mạn thành công có hiệu quả, khiến chú bảo vệ quên mất sự gian xảo của cô, quên mất cô đang mặc trên người bộ lễ phục mấy trăm ngàn tệ, quên mất kinh nghiệm bị lừa trước kia mà thương xót đứa trẻ này.

“Được rồi... được rồi, không trả là được, cũng đừng khóc.” Sợ nhất con gái khóc nhưng lại càng sợ Từ Du Mạn khóc.

“Đây mới là thật chứ chứ. Chú này, cháu về nhà đây, tạm biệt chú. Chú là tốt nhất, yêu chú chết mất.” Từ Du Mạn lập tức bày ra nụ cười tươi, vui sướng chạy đi.

Gặp gỡ anh tài xế, lại trêu chọc chú bảo vệ, tâm tình xấu của cô toàn bộ đều quăng lên chín tầng mây rồi. Bây giờ tâm tình của cô tốt vô cùng. Cô tại sao phải đau lòng vì người không quan trọng với mình chứ.

“Chú, lại bị lừa rồi?” Cậu bảo vệ trẻ tuổi đi tới, vẻ mặt đồng tình nhìn chú bảo vệ. Aiz, anh cũng không biết, tại sao ông chú này lại ngốc như vậy, ‘ngã một lần khôn hơn một chút’ cũng không biết, bị Mạn Mạn lừa nhiều lần như vậy, vẫn là cam tâm tình nguyện bị Mạn Mạn lừa gạt như vậy. Thật ra thì anh cũng biết chú ấy chẳng qua thật sự đau lòng cho Mạn Mạn.

“Cái gì gọi là bị lừa? Hừ, chú là cố ý để Mạn Mạn trêu chọc, cháu không nhìn thấy Mạn Mạn không vui sao?” Chú bảo vệ dựng râu trợn mắt nói đến.

“Dạ... dạ... dạ..., chú là người cực kỳ có lòng thương người nhất trên thế giới.” Hắn là ông chú cực kỳ tốt bụng.

Âu Dương Nhất Phàm không đi vào chung cư, nhìn cô đi vào chung cư xong rồi rời đi, hắn còn có chuyện phải làm. Người đàn bà kia thật sự làm cho hắn quá thất vọng rồi.

Từ Du Mạn mở cửa ra, đã ngửi đến mùi thơm rồi. Cố Uyên từ trong phòng bếp bê một chén canh ra ngoài, liếc mắt nhìn cô: “Về rồi à? Ăn cơm đi.”

“A...” Từ Du Mạn ngồi ở bên bàn, đang chuẩn bị cầm đũa hoạt động, thì bị Cố Uyên đánh một cái.

“Rửa tay.” Từ Du Mạn bĩu môi, ngoan ngoãn đi rửa tay.

Cô cả một ngày rồi chưa ăn được cái gì, đương nhiên đói bụng. Không ngờ anh chu đáo như vậy, còn chuẩn bị bữa ăn khuya cho cô, ha ha. Có bạn trai cảm giác thật là tốt, có bạn trai biết nấu ăn, hơn nữa tay nghề rất tốt cảm giác càng tuyệt hơn. Từ Du Mạn thỏa mãn ăn bữa đại tiệc tình yêu mà anh làm cho cô.

“Ăn ngon thật.” Từ Du Mạn cầm cúi ăn đến mức mãi mới ngẩng đầu lên mà nói.

“Chậm một chút, không ai giành với em.” Cố Uyên cưng chiều nhìn cô ăn cơm anh nấu, một loại cảm giác khó hiểu tự nhiên nảy sinh. Anh thật sự muốn cả đời nấu cơm cho cô, bởi vì nhìn thấy dáng vẻ thỏa mãn của Mạn Mạn khi ăn cơm anh nấu, trong lòng đều tràn đầy hạnh phúc.

“Ha ha, thầy Cố, tài nấu nướng của anh sao lại tốt như vậy?” Từ Du Mạn tò mò hỏi.

“Ở một mình, ăn cái gì cũng kén chọn, lại không thích đi quán, cho nên đành phải tự mình làm, làm nhiều lần thì ăn ngon thôi.” Thật ra mấy thứ anh nướng ăn càng ngon, về sau có cơ hội nhất định phải dẫn Mạn Mạn đi săn thú, sau đó nướng thịt ăn.

“Dạ... dạ...” Cô cũng vậy, bên ngoài ăn đất quá, cho nên tự mình học làm, làm nhiều lần sẽ biết. Chẳng qua cô hình như thật lâu rồi không vào phòng bếp, đều là do Cố Uyên nuông chiều, về sau không biết làm thì làm thế nào? Ăn uống no say, cô chủ động muốn rửa chén. Anh cự tuyệt.

“Ngoan, đi xem ti vi đi, anh rửa cho, hôm nay em mệt muốn chết rồi.”

Từ Du Mạn không thể làm gì khác hơn là giúp người hoàn thành ước vọng, anh muốn rửa thì để cho anh rửa thôi. Cô ngoan ngoãn ngồi trên ghế sa-lon xem ti vi. Nói là xem ti vi, ánh mắt vẫn luôn không ngừng nhìn hướng phòng bếp. Dáng vẻ anh rửa chén rất giống người chồng nội trợ trong gia đình. Hắc hắc.

Không bao lâu sau anh đã đi ra, tự nhiên ngồi xuống bên cạnh cô, ôm lấy bả vai của cô, về mặt tự nhiên cùng cô xem phim truyền hình.

“Anh không phải về sao?” Cô nhìn đồng hồ, cũng đã muộn rồi.

“Không về, ở đây cùng em.” Trở về nhà mấy buổi tối, lần qua lộn lại chính là không ngủ được. Anh xong rồi, trúng độc rồi, không có Mạn Mạn ở bên người, không ngủ thấy mùi thơm trên người cô, không ôm được thân thể mềm mại của cô, anh bị mất ngủ. Mấy ngày rồi, quầng thâm trên mắt đều xuất hiện rồi.

“Xem quầng thâm trên mắt anh, không ngủ được đúng không?”

“Ừ, không có cục cưng của anh ngủ bên cạnh anh liền ngủ không được.” Cố Uyên làm nũng nói.

Từ Du Mạn buồn cười nhéo nhéo thịt trên khuôn mặt của anh : “Vậy 27 năm qua anh trải qua như thế nào, luôn không ngủ à?”

“Đó không phải là vì chưa từng ngủ chung với Mạn Mạn sao ? Đã ngủ chung với em rồi, liền không quên được cảm giác kia, không có em sẽ không ngủ được.” Lý do thật là đầy đủ.

“Ai nói chưa từng ngủ qua?” Từ Du Mạn hỏi.

81. Chương 82: Gặp Phải Vị Hôn Thê

Một tháng ở nhà Cố Uyên thì có 29 ngày đều ngủ cùng nhau.

“Ha ha, Mạn Mạn còn nhớ rõ à?” Cố Uyên cười gượng.

“Dĩ nhiên.”

Khi đó Từ Du Mạn mới đến nhà của Cố Uyên, người trong nhà Cố Uyên đều xa lạ, hoàn cảnh lạ lẫm, một cô bé như cô không ngủ được, vì thế ngày đầu tiên cô không ngủ. Ngày hôm sau bởi vì quá mệt mỏi, thật sự không chịu được, nên ngủ thiếp đi, nhưng nửa đêm bị cơn ác mộng làm tỉnh giấc, Cố Uyên liền vội vã chạy tới, ôm cô cùng nhau ngủ.

Đêm đó, Từ Du Mạn có một giấc ngủ yên ổn nhất, kể từ sau khi ba cô mất. Về sau, vẫn luôn là Cố Uyên ngủ cùng với cô thì cô mới ngủ được.

“Phong thủy luân chuyển. Lúc trước không có anh thì em ngủ không được, hiện tại đổi thành anh không có em thì ngủ không được.” Từ Du Mạn không thừa nhận, mấy ngày nay anh về nhà của anh, cô cũng ngủ không ngon giấc.

“Nên em đặc ý.” Cố Uyên không so đo với cô.

“Đúng rồi, thầy Cố, em biết mục đích của Viên Hân rồi.” Nói đến đây, Từ Du Mạn vẫn có chút mất mát. Nếu như Viên Hân kiên trì thêm một thời gian nữa, vậy, cô sẽ như thế nào? Thôi, không nghĩ nữa, đó là không thể nào.

“Hả?”

“Bà ta muốn em rời khỏi anh. Nói là có một người phụ nữ uy hiếp bà ta, bảo bà ta xui khiến em rời khỏi anh. Anh nói có thể là vị hôn thê của anh hay không?” Từ Du Mạn giảo hoạt nói.

“Hắn là không phải. Em có hỏi người phụ nữ kia trông như thế nào không?”

“Không, không muốn nói thêm với Viên Hân nữa, em lo em sẽ không nhìn được giết bà ta.” Từ Du Mạn cười nói “Anh có biết người kia làm sao có thể uy hiếp được bà ta không? Trong tay cô ta có ảnh chụp bà ta và người khác vụng trộm, ha ha, thật sự, vĩnh viễn cũng không thay đổi. Trước kia bà ta ở chung với ba em đã như vậy, sau này ở cùng một chỗ với Mộ Thư Bàng cũng là như vậy.” Cô châm chọc nói. Thật sự là chó không đổi được quen ăn phân.

Cố Uyên ôm cô vào trong ngực, hôn khẽ lên tóc mái của cô, “Chuyện này em không cần phải lo, anh sẽ xử lý.”

“Vâng.”

“Vậy em có muốn chuyện của mẹ... chuyện của Viên Hân bị bại lộ không?” Cố Uyên hỏi. Anh muốn biết suy nghĩ trong lòng cô mới xử lý được.

“Thôi bỏ đi, nếu như nhà họ Mộ không cần bà ta nữa, khó tránh khỏi bà ta sẽ tìm đến em, đó là phiền toái lớn, em không muốn nhìn thấy bà ta.” Từ Du Mạn vui trong lòng anh, rầu rĩ nói.

“Ha ha, nghe lời em.” Mạn Mạn của anh, chính là mạnh miệng, nhưng lòng dạ vẫn rất hiền lành.

Lâm Thiển Tuyết sau khi kết hôn, liền dọn đi. Nhà đối diện trống không, cô cảm giác có chút không tự nhiên. Hiện tại cô sẽ không còn gặp chị Tuyết ở cửa ra vào nữa, không có ai mua đồ ăn ngon mang tới cho cô, lúc cô đau lòng không thể đi gõ cửa nhà đối diện nữa rồi, chỉ có thỉnh thoảng đến chơi nhà Lâm Thiển Tuyết.

Hiệu suất của Cố Uyên rất cao, giống như chuyện của Yến Trầm Phong lần trước, thẩm thoát liền giải quyết xong chuyện đó. Lần này cũng giống như vậy, mới có mấy ngày, anh đã nói chuyện làm xong rồi.

Thì ra thật sự không phải đơn giản như vậy. Người phụ nữ uy hiếp Viên Hân không phải Tạ Vận Tư, chỉ là một người phụ nữ bình thường, bị Âu Dương Nhất Phàm lợi dụng mà thôi.

Âu Dương Nhất Phàm chính là muốn mượn tay Viên Hân làm cho Từ Du Mạn chủ động rời khỏi Cố Uyên, sau đó hắn sẽ có được cô. Nhưng hắn đã đánh giá cao người đàn bà Viên Hân này, thế cho nên làm hư chuyện rồi, hơn nữa còn bại lộ thân phận của chính hắn. Bảo một người phụ nữ làm chuyện này là muốn để người ta nghĩ rằng có người yêu Cố Uyên, bề ngoài là đơn thuần muốn có được Cố Uyên. Âu Dương Nhất Phàm cũng hoàn toàn đánh giá thấp năng lực của Cố Uyên, hắn không ngờ kế hoạch của mình tinh vi như vậy lại chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi đã bị vạch trần. Chính mình rõ ràng che giấu rất tốt nhưng vẫn bị Cố Uyên điều tra ra.

Cố Uyên rốt cuộc có thân phận gì? Âu Dương Nhất Phàm vẫn luôn không chú ý tới thân phận của Cố Uyên, lần này hắn không thể không tốn hao thời gian tinh lực để điều tra thân phận của anh. Không tra thì không biết, điều tra ra thì giết mình.

Âu Dương Nhất Phàm tự nhận gia thế của mình thua kém Cố Uyên, nhưng ít nhất hắn dựa vào hai tay của chính mình, mà Cố Uyên, trừ gia đình quyền thế, anh cũng chỉ là một thầy giáo dạy trung học, sao có thể

so được với hần chứ? Chỉ có thể nói, Âu Dương Nhất Phàm biết còn chưa đủ nhiều. Mới vừa biết được thân phận của Cố Uyên thì công ty của Âu Dương Nhất Phàm liền xuất hiện nguy cơ.

Âu Dương Nhất Phàm vội vàng xử lý nguy cơ của công ty nên cũng không có thời gian đi tìm Từ Du Mạn. Cô lại khôi phục cuộc sống trước kia, nhưng còn có thêm một bạn trai và một cậu em trai. A, còn có thêm hai cậu con trai nuôi một cô con gái nuôi.

Mỗi lần Từ Du Mạn tới nhà Lâm Thiển Tuyết liền lập tức ôm lấy đứa bé. Cô thật sự rất thích mấy đứa bé này, thật đáng yêu. Mấy nhóc cũng thích Từ Du Mạn, chỉ từ việc bọn nó khóc lớn cũng có thể thấy được, anh hai được cô ôm lấy thì đang cười, còn hai đứa khác đều khóc.

Từ Du Mạn muốn đổi ôm đứa khác thì đứa nhóc được ôm luôn cười, còn đứa không được ôm liền khóc lớn, khiến cho cô không biết làm sao làm mới phải, mấy đứa khóc lên thì Lâm Thiển Tuyết cũng đỡ không được. Cuối cùng suy nghĩ được một biện pháp, đặt ba đứa bé vào trong nôi, do Từ Du Mạn tới đông đứa.

“Bọn nhóc rất thích em.” Lâm Thiển Tuyết dịu dàng nói. Đã từng sinh con nhưng vóc người của Lâm Thiển Tuyết vẫn tốt như vậy, điều duy nhất thay đổi chính là trong mắt nhiều dịu dàng hơn.

Từ Du Mạn cũng dịu dàng nhìn mấy đứa trẻ, nhẹ nhàng vuốt ve bọn nhóc, hát ru cho chúng nghe. Nhưng hiệu quả hình như không tốt chút nào, hát thật lâu, mấy đứa bé vẫn không có một chút dấu hiệu buồn ngủ nào, vẫn tròn to mắt nhìn cô, hoạt bát gấp trăm lần. Xem ra hẳn là bọn nhỏ chưa từng nghe qua hát ru, cho nên tò mò đầy mà.

Ở Từ Du Mạn tản ra tình thương rực rỡ của người mẹ, Cố Uyên ở bên cạnh thấy mà không dời mắt được. Nếu như không phải bây giờ còn đang ở nhà người ta, còn có người khác ở đây, anh nhất định sẽ hóa thân thành sói nhào tới, làm cho cô sinh em bé cho anh.

“Có phải rất muốn làm cho Mạn Mạn sinh con cho cậu không?” Mộ Trường Phong nhìn thấy ánh mắt của Cố Uyên giống hệt như sói xám nhìn thấy thỏ con vậy, bèn trêu chọc nói.

“Khụ khụ.” Cố Uyên nhìn trái nhìn phải nhưng lại không nhìn ánh mắt trêu chọc của Mộ Trường Phong. Lúc nào mà quan hệ giữa Cố Uyên và Mộ Trường Phong đã tốt như vậy?

“Ngày đó, Tuyết Tuyết sinh con, tôi thật sự mong muốn mình sinh con thay cô ấy. Tôi đã thề, về sau sẽ không bao giờ để cho Tuyết Tuyết chịu đau đớn như vậy nữa.” Mộ Trường Phong bây giờ nhớ lại ngày đó, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

“Anh nói chuyện này là muốn tôi không làm cho Mạn Mạn rơi vào tình cảnh khổ sở như vậy?” Cố Uyên hỏi ngược lại.

“Không phải. Ý của tôi là bảo cậu đối xử tốt với Mạn Mạn, người phụ nữ vì cậu phải trải qua chuyện đau đớn như vậy, một lần đi dạo qua quỷ môn quan, nếu không đối tốt với cô ấy, thì thật sự không phải là người.” Mộ Trường Phong chính mình tự nhủ, cũng là đang nhắc nhở Cố Uyên. Nếu Cố Uyên làm chuyện có lỗi với Mạn Mạn, anh nhất định là người đầu tiên không buông tha cho Cố Uyên.

“Anh cho rằng tôi có thể sẽ phản bội cô ấy sao?” Cố Uyên chột hỏi ngược lại.

Mộ Trường Phong nhìn thấy tình cảm sâu đậm trong mắt Cố Uyên, dường như người yêu Mạn Mạn như vậy, chắc sẽ không phản bội Mạn Mạn “Cậu tốt nhất nhớ kỹ lời nói ngày hôm nay.”

Cố Uyên không đáp lại Mộ Trường Phong, mà vẫn yên lặng nhìn Từ Du Mạn.

Chương 82.2

Ngồi chơi tới tối, Từ Du Mạn mới lưu luyến mà về nhà. Cố Uyên đi theo cô về nhà. Anh bây giờ đã xem nhà của cô thành nhà mình, quần áo, còn có đồ dùng rửa mặt đều mang tới đây, cô ngăn cản cũng không được. Hơn nữa rõ ràng còn có một phòng khách, anh lại nhất định muốn chen chúc với cô trên một cái giường.

Từ Du Mạn vẫn không có ý kiến gì, thời gian dài như vậy, anh cũng không làm gì cô, ngược lại cô thường xuyên ăn đậu hũ của anh, sau đó dần ép anh đến mức phải tắm nước lạnh, ha ha. Cơ thể của anh rất khỏe mạnh, dưới thời tiết này mà tắm nước lạnh cũng sẽ không bị cảm.

Thời gian trôi qua rất nhanh, nửa học kỳ lại trôi qua. Thành tích của Từ Du Mạn cũng có tiến bộ rất lớn, đặc biệt là môn toán. Cũng có thể nói công lao thuộc về Cố Uyên. Cố Uyên chuyển tới nhà cô, mỗi đêm đều giúp cô học bổ túc, cho dù là môn học nào, anh chỉ cần xem một lần liền có thể giải quyết tốt, những bài tập rất khó cũng chỉ là xem thêm vài lần mà thôi. Chẳng qua mỗi lần học bổ túc, cuối cùng đều là lấy hình thức chọc ghẹo rồi bị chọc ghẹo ngược lại mà kết thúc.

“Thi thế nào?” Cố Uyên hỏi Từ Du Mạn mới vừa từ phòng thi ra ngoài.

Từ Du Mạn vỗ bả vai của anh, sau đó không thèm quan tâm nói : “Cái gì mà tốt hay không tốt? Khẩn trương như vậy làm gì? Cũng không phải là thi đại học.”

“Ha ha. Cũng đúng.” Cố Uyên nắm tay Từ Du Mạn, tuyệt không quan tâm người khác sẽ thấy, đây chính là chỗ tốt của tình yêu công khai, không cần trốn trốn tránh tránh. Nhưng Từ Du Mạn vẫn có chút không muốn.

“Đừng nắm tay em, đây là trường học.” Từ Du Mạn nhắc nhở nói.

“Cũng không phải không biết chúng ta đang yêu nhau, muốn nhìn thì để bọn họ nhìn chứ sao.”

Cố Uyên giống như tên vô lại, nắm lấy bàn tay của cô. Từ Du Mạn liếc anh một cái, cũng mặc kệ anh. Dù sao phản kháng của cô đều không có hiệu quả.

“Mạn Mạn, chờ nhìn thấy thành tích rồi chúng ta liền đi Bắc Kinh.” Cố Uyên lại nhắc tới chuyện đi Bắc Kinh. Từ sau lần trước đề cập tới, anh vẫn không chưa nhắc lại, cô còn tưởng rằng anh chỉ nói giỡn, bây giờ xem ra, hẳn không phải là đùa giỡn rồi.

“Thật muốn đi à?” Từ Du Mạn không xác định hỏi.

“Đó là đương nhiên.” Cố Uyên dùng một loại ánh mắt đương nhiên nhìn Từ Du Mạn, giống như đang nói không phải thật, chứ là giả sao?

“Anh có phải muốn nói cô dâu xấu dù sao vẫn phải gặp cha mẹ chồng hay không?” Từ Du Mạn ngược đầu, nhìn anh. Đường cũng không đi nữa, chính là dừng chân tại chỗ.

“Đây cũng không phải là anh nói, là em tự nói. Em nói, ai là cô dâu xấu hả? Hả?” Cố Uyên cũng không đi nữa, dừng lại nhìn cô, trong con ngươi không che giấu được vẻ hài lòng.

“Dù sao cũng không phải là em, em không phải cô dâu xấu.” Xem anh muốn nói thế nào.

“Vậy sao? Em không phải là cô dâu xấu của anh thì còn ai là cô dâu xấu của anh nữa?” Cố Uyên nhú mày.

“Ha ha, em không muốn làm cô dâu xấu, em là cô dâu xinh đẹp.”

“Tốt, em là cô dâu xinh đẹp của anh. Cô dâu xấu cuối cùng cũng phải gặp cha mẹ chồng, cô dâu xinh đẹp vẫn phải gặp cha mẹ chồng. Trong khoảng thời gian này hình như ba anh cũng không phải rất phản đối hai chúng ta, nhưng ông ấy giống như có chuyện gì đó chưa thông suốt. Em có phát hiện hay không, ngày hôm qua lúc chúng ta ăn cơm chung, ba anh trong lúc lơ đãng đã để lộ sự yêu mến đối với em?” Đã biết Mạn Mạn của anh người gặp người thích, xem đi thời gian gặp gỡ dài lâu, ba anh cũng vô tình yêu mến Mạn Mạn rồi.

“Chú ý tới, nhưng chỉ cần em nhìn thấy ông, ông sẽ lại làm ra vẻ nghiêm mặt, dáng vẻ nghiêm túc, hơn nữa là không thích em.” Từ Du Mạn cũng cảm thấy nhất cử nhất động của Cố Bác thật sự rất kỳ quái, rất kì lạ, nhưng cô chính là không biết là nguyên nhân gì mới có thể như vậy.

“Ừ, anh nghĩ, sau khi trở về liền biết nguyên nhân rồi. Ba anh tại sao như vậy, ngay cả mẹ cũng không biết.”

“A.” Mặc dù nói không khẩn trương, nhưng nghĩ đến phải đi gặp người nhà của Cố Uyên, thì vẫn sẽ căng thẳng. Sợ người nhà của anh sẽ không thích cô, không đồng ý cho bọn họ yêu nhau.

“Đừng căng thẳng. Ít nhất thì mẹ rất thích em.” Cố Uyên an ủi nói : “Ba anh cũng quý em. Thu phục được ông nội đối với em mà nói quả thật quá đơn giản, không phải sao?”

“Ừ.” Cố lên, Từ Du Mạn. Nhất định phải cố gắng, muốn cho người nhà của thầy Cố đều tán thành tình yêu của bọn họ, phải lấy được sự chúc phúc của mọi người.

Lấy lại được thành tích, Từ Du Mạn thật sự có thể nói là rất vui mừng. Mặc dù cô không phải đứng thứ nhất, nhưng ít nhất đã trở lại trong ba vị trí đầu như trước kia, hơn nữa thăng một bậc lên vị trí thứ hai. Hơn nữa cô và người đứng thứ nhất chỉ chênh nhau một điểm. Nếu cố gắng thêm chút nữa, vị trí thứ nhất không có vấn đề gì. Nhưng thấy được thành tích một mặt vui vẻ, mặt khác lại lo lắng. Cố Uyên muốn mang cô trở về Yên Kinh gặp người nhà.

“A Dư, tớ hồi hộp thì làm thế nào?”

“Không sao, hồi hộp thì hít sâu vào. Không cần lo lắng quá nhiều, chuyện gì thầy Cố cũng sẽ giải quyết giúp cậu.”

“Ừ... ừ..., không khẩn trương, không có gì để tớ phải khẩn trương cả.”

“Ừ, đúng, chính là phải như vậy. Thật không nghĩ tới thầy Cố nhanh như vậy liền muốn dẫn cậu đi gặp người lớn trong nhà, thấy được thầy Cố đối với cậu là nghiêm túc rồi.” Thẩm Mặc Dư ra vẻ hâm mộ vô cùng, giọng chua lè nói.

“Nói cái gì chứ, thầy Cố vẫn luôn nghiêm túc, có được không.” Bọn họ vẫn luôn rất nghiêm túc nói chuyện yêu đương, vẫn luôn rất nghiêm túc ở bên nhau.

“Dạ... dạ... dạ..., tớ nói sai rồi được chưa. Thật là thấy sắc quên bạn.” Thẩm Mặc Dư bĩu môi, nói.

“Ha ha, tớ nếu quên cậu thì cậu sẽ làm sao?” Từ Du Mạn chột nói. Cô hình như còn chưa nghĩ tới vấn đề này.

“Làm thế nào? Nếu cậu dám quên tớ, tớ nhất định sẽ cầm cái nồi nhà cậu gõ lên đầu của cậu, gõ cho đến khi cậu nhớ ra tớ thì thôi. Được rồi... được rồi, các cậu mau lên đi thôi, nếu không máy bay liền bay mất nha. Máy bay cũng không chờ người. Xem dáng vẻ lo lắng của thầy Cố kia...” Thẩm Mặc Dư đẩy Từ Du Mạn về phía Cố Uyên.

“Được, vậy tớ đi nha.” Từ Du Mạn lưu luyến nói, còn đi một bước quay đầu lại liếc mắt nhìn một cái.

“Đừng như vậy, cũng không phải ở luôn bên kia không trở lại nữa.” Thẩm Mặc Dư trêu ghẹo nói, “Đừng quên mang đặc sản về cho tớ, tớ muốn ăn vịt quay Bắc Kinh.”

“Được... được. Cậu muốn bao nhiêu, tớ mang về cho cậu.” Chỉ biết ăn thôi, thật là heo. Chẳng qua là heo ăn không mập.

“Càng nhiều càng tốt. Đừng quên, nếu quên mất, xem tớ đánh cho cậu rụng hết răng.”

“Cậu thật lợi hại.”

Lại bị thúc giục lên máy bay rồi, Từ Du Mạn lúc này mới cùng Cố Uyên đi qua cửa kiểm tra an ninh, sau đó lên máy bay. Cố Uyên cùng Từ Du Mạn ngồi vào chỗ ngồi của mình. Anh săn sóc cái dây đai an toàn cho cô : “Cần uống thuốc chống say không?” Anh hỏi.

“Không biết, em chưa từng ngồi máy bay. Xe lửa cũng chưa từng đi. Ặc, chưa từng đi xa như vậy.”

“Ừ.” Cố Uyên giúp cô hỏi một ít đồ ăn giúp chống say máy bay. Thuốc chống say nếu như không phải là thật sự rất say máy bay thì tốt nhất không nên uống, dù sao thuốc cũng có ba phần độc hại.

Từ Du Mạn lúc đầu còn thấy rất mới mẻ, dù sao chưa từng ngồi máy bay. Nhìn thấy mây ở ngoài cửa sổ bên cạnh bọn họ, cô tựa như một đứa bé, lôi kéo tay anh, hưng phấn nói.

“Nhìn kia, mây đang ở bên cạnh chúng ta đây. Nếu cái cửa sổ này có thể mở ra thì tốt rồi, cảm giác chạm tới đám mây nhất định rất tuyệt.” Từ Du Mạn ước mơ nói.

Một người đàn ông ở bên cạnh châm chọc nói : “Ngạc nhiên sao, đồ nhà quê chưa từng ngồi qua máy bay. Cửa sổ trên máy bay có thể mở ra được sao?”

Từ Du Mạn vừa nhìn, liền chán ghét gã béo đó. Lúc cô mới vừa lên máy bay còn muốn chiếm tiện nghi của cô. Tiện nghi không chiếm được nên tìm cơ hội châm chọc cô. Châm chọc đúng không, xem ai có thể nói thắng ai?

Cố Uyên nghe lời này, ánh mắt thâm thúy nhìn cái gã mập mạp kia, gã béo bị ánh mắt của anh nhìn tới có chút đứng ngồi không yên. Nhưng lại nghĩ Cố Uyên không dám làm gì hắn, bây giờ là xã hội pháp trị, lại nhắc tới dũng khí, liền liếc mắt nhìn anh một cái.

Từ Du Mạn cũng không thèm nhìn gã béo kia, hơn nữa còn phải xoay khuôn mặt của Cố Uyên chuyển về phía cô, không để cho anh nhìn gã béo kia, cuối cùng còn nhỏ giọng nói : “Cái bộ dạng kia anh còn nhìn, không sợ một lát nữa ăn không ngon sao? Nếu nuốt không trôi cơm cũng không sao, lúc ấy tiết kiệm được tiền cơm. Nhưng nếu nôn ra tất cả bữa sáng, vậy thì xem là lãng phí rồi. Chúng ta tội gì vì một tên ghê tởm như vậy mà lãng phí chứ, đúng không, anh yêu.” Thanh âm không lớn không nhỏ, vừa vặn có thể làm cho gã mập mạp kia nghe được.

“Em cũng không nói muốn mở cửa sổ, chính là nói nếu như có thể mở cửa sổ ra thì tuyệt, ý tứ chính là em còn biết là không thể mở ra, chỉ có kẻ điên mới có thể hiểu sai thôi. Quả nhiên chính là điên, về mặt giống như có ý gì cũng không biết. Toàn thân nhiều thịt như vậy thì ra là đầu rỗng.”

Cố Uyên mặc cho cô nhóc Mạn Mạn hành động, cứng chiều cười cười, không nói gì, để cho Mạn Mạn của anh nói chuyện thoải mái, buông lỏng tâm tình một chút. Có điều lãng phí tiền cơm mà cô cũng nói được, anh chẳng lẽ lại thiếu chút tiền này? Câu nói kế tiếp chính là có hơi độc.

Từ Du Mạn nghi ngờ nhìn chung quanh, cô buồn cười nghe thấy có người đang âm thầm cười cười. Gã mập mạp kia dĩ nhiên không thể nào cười. Nếu như lúc này hắn còn cười được thì không chỉ là điên, mà là não có vấn đề rồi.

Gã mập mạp nghe vậy rất tức giận, nhưng trong lòng cũng không nhịn được đắc ý. Hắn nghĩ thầm, vẫn là thằng nhóc nghèo túng thôi, ngay cả tiền một bữa cơm cũng tính toán chi li. Vốn thấy hai người ngồi ở khoang hạng nhất, sợ là nhân vật lớn nào mới nén giận, nhưng bây giờ xem ra không cần.

“Nói ai là đồ ghê tởm đó? Cô mới điên.” Gã mập mạp uy hiếp nhìn chằm chằm Từ Du Mạn, sau đó phát hiện Từ Du Mạn căn bản cũng không nhìn hắn, lời nói vừa rồi giống như là đang nói một mình. Một đấm đánh vào đám bông vải rồi.

“Tôi cũng chưa nói người nào, người nào thừa nhận chính là người đó. Ngu ngốc mới phải dò số chỗ ngồi.”

“Phụt...” Cô gái ngồi bên cạnh gã mập mạp chợt cười ra tiếng. Hiển nhiên là nghe được Từ Du Mạn và gã mập mạp nói chuyện.

82. Chương 83: Hạnh Phúc Không Cạn

“Cười cái gì mà cười?” Gã béo quát lên với cô gái kia.

Cô nàng cũng không chịu tỏ ra thua kém: “Tôi cười là chuyện của tôi, liên quan gì đến anh?”

Lúc đầu Từ Du Mạn còn tưởng rằng cô nàng đó đi cùng với gã mập mạp, nhưng hiện tại rõ ràng không phải đi cùng nhau. Vốn cô còn cảm thấy cô nàng này cùng cái tên mập mạp kia ở chung một chỗ chính là hoa nhài cắm bãi phân trâu, nhưng ánh mắt của cô ấy sao có thể kém như vậy được.

“Cô gái này, cô tên là gì? Tôi có thể làm quen không?” Cô gái thân thiện nói với Từ Du Mạn.

“Dĩ nhiên có thể, tôi tên là Từ Du Mạn.” Từ Du Mạn cũng thân thiện trả lời.

“Tôi tên là Tạ Vận Tư. Rất hạnh phúc được biết cô.” Cô gái kia cười mở nói. Nếu không phải ở giữa còn cách một tên mập, tin rằng Tạ Vận Tư sẽ trực tiếp bắt tay Từ Du Mạn.

“Cô làm sao vậy?” Tạ Vận Tư nghi ngờ nhìn Từ Du Mạn có vẻ mặt kỳ quái.

“Không có gì, tên của cô rất dễ nghe.” Từ Du Mạn nhắm mắt nói. Tạ Vận Tư a, thì ra cô ấy chính là Tạ Vận Tư, tình địch của cô.

“Cám ơn, tên của cô cũng rất dễ nghe.”

Từ Du Mạn tiến tới bên tai Cố Uyên, chất vấn: “Anh vừa rồi tại sao không nói cô ấy chính là vị hôn thê kia của anh?” Thiếu chút nữa hại cô thất thố.

“Anh đã nói, anh chỉ gặp qua một lần khi còn bé, anh sao có thể nhận ra được?”

Từ Du Mạn suy nghĩ một chút, Cố Uyên nói cũng có lý: “VẬY sao anh một chút cũng không ngạc nhiên?”

“Không phải là không ngạc nhiên, chỉ là không biểu hiện ở trên mặt mà thôi.”

Gã mập thấy ba người đều hoàn toàn không đếm xỉa đến hắn, cơn tức giận kìm nén trong lòng lại không phát ra được: “Này, các người tôn trọng tôi một chút có được không?”

“Tôn trọng? Anh biết tôn trọng người khác sao?” Từ Du Mạn hỏi ngược lại, giống như nghe được chuyện cười hài nhất trên đời.

Gương mặt của gã mập lúc đỏ lúc trắng, cuối cùng phải chịu thua trong cuộc đấu vô mồm với Từ Du Mạn, chỉ có nói không ra lời.

“Thế nào, không giới thiệu bạn của cô sao? Là bạn trai của cô à?” Tạ Vận Tư nhìn Cố Uyên một chút, sau đó sắc mặt tự nhiên hỏi Từ Du Mạn. Cô cảm thấy người đàn ông này rất quen thuộc, cho nên mới tò mò hỏi một chút. Nếu không cô sẽ không tùy tiện hỏi thân phận của người khác.

Từ Du Mạn có chút khó xử. Cô phải trực tiếp nói với Tạ Vận Tư rằng người đàn ông bên cạnh cô chính là vị hôn phu của Tạ Vận Tư, nhưng bây giờ đã là bạn trai của cô sao? Điều này bảo cô nói thế nào? Nếu Tạ Vận Tư là một người rất không có phẩm chất, tính khí đại tiểu thư, còn là cái loại phụ nữ kiêu căng, xem thường người khác, luôn cảm thấy mình cao hơn người khác một bậc, chanh chua, như vậy, Từ Du Mạn nhất định sẽ rất thẳng thắn nói cho cô ta biết. Nhưng cô thật sự cảm thấy cô gái Tạ Vận Tư này không tệ, tính tình rất cởi mở, cô không muốn tổn thương cô ấy.

Cố Uyên cũng biết Từ Du Mạn khó xử, nhéo nhéo bàn tay nhỏ bé của cô, sau đó mới nói với Tạ Vận Tư: “Xin chào, tôi tên là Cố Uyên.”

“Cố Uyên? !” Tạ Vận Tư hiển nhiên cũng rất giật mình, thế giới này sao lại nhỏ như vậy, đi máy bay cũng có thể gặp được vị hôn phu nhiều năm chưa gặp, hơn nữa vị hôn phu của cô còn dẫn theo bạn gái.

“Ừ.” Nhìn nét mặt của Tạ Vận Tư, chắc cũng biết hôn sự của Cố Uyên và cô ta.

“Ặc, thật xin lỗi.” Từ Du Mạn áy náy nói. Một là vì biết cô ấy là Tạ Vận Tư mà lại không nói cho cô ấy biết người đàn ông bên cạnh mình chính là Cố Uyên. Hai là đoạt đi vị hôn phu của cô ấy.

“Không sao, không sao.” Tạ Vận Tư cũng rất lúng túng nhất thời không nói chuyện.

“Căng thẳng à?” Nhìn thấy Từ Du Mạn không ngừng hít sâu, Cố Uyên ở bên tai cô dịu dàng hỏi.

“Vâng.” Từ Du Mạn nói thật, máy bay sắp hạ cánh nghĩa là cô sắp phải gặp người nhà của Cố Uyên rồi.

“Không sao, bọn họ đều rất tốt. Ông nội rất hiền lành.” Cố Uyên an ủi. Aiz, anh cũng bị sự buồn lo vô cớ của cô làm cho phải nói dối rồi. Cũng không coi là nói dối, ông nội rất hiền lành. Từ Du Mạn chú ý tới ánh mắt có chút không rõ chân tướng của Tạ Vận Tư nhìn bọn họ bên này.

“Không cần nói nữa.”

“Ha ha.” Cố Uyên dĩ nhiên biết Từ Du Mạn như vậy là có ý gì. Không nói nữa. Nếu Mạn Mạn của anh không cho nói, vậy thì không nói là được. Máy bay hạ cánh.

“Chúng ta đi đến nhà của anh thật sao?” Từ Du Mạn vừa xuống máy bay, liền vội vàng hỏi. Lúc máy bay hạ cánh, Tạ Vận Tư cũng không biết đi đâu rồi.

“Ha ha, Mạn Mạn nóng lòng đi gặp người nhà của anh như vậy sao?”

“Mới không phải. Anh mới gấp.”

“Dạ, anh vội vã muốn lừa em về nhà, sau đó đem em ăn sạch.” Cố Uyên nói thật.

“Sắc lang.” Từ Du Mạn xoay người rời đi, không để cho anh nhìn thấy mặt cô đã đỏ ửng rồi.

Cố Uyên đuổi theo, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô: “Mặt của em giống như táo đỏ, thật rất muốn cắn xuống một cái.”

“Không cho nói nữa.” Mặt càng đỏ hơn.

“Ha ha, cũng không phải chưa từng nói qua, sao vẫn dễ dàng ngượng ngùng như vậy.” Bị cô trừng mắt, anh tự giác ngậm miệng.

“Được rồi, không nói nữa. Còn đỏ hơn nữa thì cũng không dám kéo ra ngoài gặp người rồi.”

“Hừ hừ. Thầy Cố, anh nói xem em có cần ăn mặc đẹp hơn rồi mới đến nhà anh không?”

“Không cần, nhà anh thích cô gái tự nhiên như em vậy.”

“A.” Từ Du Mạn lại nhìn quần áo thoải mái của chính mình.

“Em thấy em vẫn nên đi mua quần áo thôi, như vậy thật là có chút không tốt.” Buổi sáng ra cửa quá gấp, cần bản là quên mang một hai bộ quần áo trang trọng.

“Không cần, cũng không phải là tham gia tiệc tùng gì, không cần quá chính thức.” Cố Uyên buồn cười ôm bả vai của cô. Mạn Mạn thật sự quá khắt khe.

“Không phải mà, ý của em là em ăn mặc như vậy sẽ bị cho rằng anh dụ dỗ trẻ vị thành niên.”

“Ặc.” Cố Uyên sờ mũi một cái.

“Được rồi.” Mạn Mạn mặc thể này quả thật có chút giống như trẻ vị thành niên.

“Cái này thì thế nào?” Từ Du Mạn từ trong phòng thử quần áo ra ngoài, không nhìn gương, mà trực tiếp đi tới trước mặt Cố Uyên, ở trước mặt anh quay một vòng. Ý kiến của anh mới là quan trọng nhất.

Trong lúc Cố Uyên lắc đầu, Từ Du Mạn lại ủ rũ cúi đầu cầm lên một bộ quần áo khác đi vào phòng thử. Rất nhanh, cô lại thay xong quần áo rồi đi ra: “Cái này thì sao?” Cố Uyên vẫn lắc đầu.

Từ Du Mạn lại đem bộ khác đi vào phòng thử quần áo, nhanh chóng thay áo quần xong rồi ra, hỏi dò ý kiến của anh.

“Cái này thì sao?”

“Thử cái này đi.” Từ Du Mạn lúc này mới nhìn thấy trong tay anh cầm một cái váy.

Cô cầm cái váy anh chọn cho cô lần nữa đi vào phòng thử quần áo. Lần này thật lâu cũng chưa thấy cô đi ra. Cố Uyên đang chuẩn bị vào xem thử rốt cuộc làm sao, chỉ nghe thấy cô nhỏ giọng, thanh âm hơi lúng túng :

“Thầy Cố, đi vào giúp em kéo khóa đi. Em làm sao cũng kéo không lên.”

Anh bất đắc dĩ cười cười. Cô bán hàng bên cạnh chuẩn bị đi vào giúp Từ Du Mạn kéo lên thì bị anh ngăn lại, “Để tôi làm cho.” Sau đó, anh đi vào phòng thử quần áo trong ánh mắt đầy mập mờ của cô bán hàng.

Chương 83.2

“Thầy Cố à?”

“Ừ.” Thanh âm của anh chợt trở nên khàn khàn, trầm giọng đáp.

“Thầy Cố, tới đây giúp em kéo khóa lên với.” Mạn Mạn yếu ớt nói.

Cố Uyên lúc này mới nhẹ nhàng kéo dây kéo trên váy, chậm rãi hướng lên trên. Tốc độ có thể gọi là rất chậm, tay anh còn thỉnh thoảng chạm đến làn da sau lưng cô. Khi anh như có như không chạm vào cô, thanh âm của cô cũng có chút thay đổi : “Thầy Cố, anh nhanh lên một chút đi.”

Rốt cuộc kéo đến trên cùng. Cảnh tượng vừa rồi thật sự quá kích thích. Từ Du Mạn mới vừa buông lỏng một chút, chợt phía sau truyền đến một lực kéo khá lớn, xoay người cô lại, đôi môi của cô lập tức liền bị ngậm vào.

Hồi lâu, anh mới buông cô ra: “Ra ngoài đi.”

“Vâng.” Từ Du Mạn gật đầu một cái, đi theo anh ra khỏi phòng thử quần áo.

Bên ngoài mấy cô bán hàng vây tại một chỗ bàn luận xôn xao, Từ Du Mạn trực giác cảm thấy họ chính là đang bàn tán về cô và Cố Uyên. Điều tại thầy Cố.

“Đều tại anh.”

“Không phải em bảo anh đi vào sao?” Cố Uyên hỏi ngược lại.

“Vậy anh cũng có thể bảo cô bán hàng vào giúp em mà, anh chính là muốn nhân cơ hội chiếm tiện nghi của em.”

“Được rồi, coi như là anh chiếm tiện nghi của em.” Hai tay Cố Uyên nắm bả vai cô, xoay người cô qua quan sát một lượt, sau đó, nói ra lời khiến cô hận không thể giết chết anh :

“Quá gọi cảm, cái này không được.”

“Đây chính là anh chọn, không muốn, em không đổi.” Đổi nhiều lần như vậy, buổi trưa còn chưa ăn cơm, bây giờ cô không còn hơi sức rồi. Một chút khí lực cuối cùng cũng bị nộ hỏa của Cố Uyên giành mất rồi.

“Đổi một bộ khác, ngoan.” Cố Uyên lại chọn một bộ đưa cho Từ Du Mạn. Cô liếc anh một cái, mới không tình nguyện cầm cái váy anh đưa cho đi vào phòng thử đồ.

Cái váy này ngược lại không khó mặc như cái vừa rồi, cô rất nhanh đã đổi xong. Cố Uyên liếc mắt một cái liền xác định, “Chính là cái này.”

Quyết định mua hai cái váy, cái váy màu đỏ khiêu gợi vừa xong về sau đặc biệt mặc ột mình anh xem là được. Hơn một trăm ngàn tệ một cái váy, anh mắt cũng không nháy một cái đã mua rồi.

“Thầy Cố, có tiền không phải xài như thế này.” Từ Du Mạn nghĩ mà phát sợ, mắc như vậy.

“Ha ha, chỉ cần em thích.”

Từ Du Mạn cho rằng nhà họ Cố hẳn là ở một căn biệt thự rất lớn, một biệt thự có khí tức uy nghiêm nhưng mà không phải. Cố Gia ở trong Tứ Hợp Viện đặc sắc nhất Bắc Kinh.

Khi Cố Uyên dắt tay Từ Du Mạn đi vào viện, cô thật sự có chút sợ ngây người. Không có cảm giác Tứ Hợp Viện của Bắc Kinh đã xuống dốc như internet đã nói, Tứ Hợp Viện mà nhà họ Cố đang ở vẫn rất to lớn uy nghiêm.

Lúc đi vào còn có mấy cậu bé đang ở sân bên trong luyện tán đả. Mấy đứa trẻ nhìn thấy Cố Uyên trở về, không luyện nữa mà vội vàng chạy tới vây quanh hai người.

“Anh Cố, qua đây dạy tụi em cái Cẩm Nã Thủ mà ông nội nói là làm như thế nào đi?”

“Chú Cố, mới vừa rồi Ngụy Thần Suất bắt nạt cháu.”

“Chú Cố...”

Từ Du Mạn nhìn mấy đứa bé vây quanh Cố Uyên, cảm giác rất kỳ diệu: “Xem ra, anh vẫn rất được những đứa bé này hoan nghênh.”

“Đúng vậy.”

Mấy đứa trẻ lúc này mới chú ý tới Từ Du Mạn. Cậu bé nhỏ nhất nói:

“Chú Cố, chị gái xinh đẹp này là ai thế?”

Cố Uyên nghiêm mặt, dạy bảo: “Không được gọi là chị, phải gọi là cô.” Nếu anh là chú mà Mạn Mạn là chị, không phải rối loạn sao. Anh hoàn toàn không nghĩ tới, anh là thầy giáo, cô là học sinh đã rối loạn lắm rồi.

“Không muốn, muốn gọi là chị cơ.”

Từ Du Mạn ở một bên vui vẻ, đắc ý nhướng mày nhìn anh: “Tốt, gọi chị là chị gái là được rồi. Em tên là gì?”

“Chị gái xinh đẹp, em tên là Phùng Lăng. Chị có thể gọi em là Lăng Lăng nha.”

“Được, Lăng Lăng ngoan.” Từ Du Mạn xoa xoa đầu Phùng Lăng.

Mấy đứa trẻ khác bị lạnh nhạt, đều vội vàng bỏ qua Cố Uyên, mà đến gần chị gái xinh đẹp Từ Du Mạn này, “Chị ơi, em tên là Hàn Kiềm Bình.”

“Chị ơi, em tên là Ngụy Thần Suất.” Ngụy Thần Suất lớn tuổi nhất nói. Đừng xem Ngụy Thần Suất còn nhỏ tuổi, nói chuyện đầu ra đầy, rất có cảm giác thành thực, “Chị ơi, chị thật xinh đẹp, em thích chị.”

“Ha ha, chị cũng thích em.” Từ Du Mạn ngốc một lát, sau đó cười nói.

“Cái loại thích em nói không phải giống như chị nói, mà là phải lấy chị về nhà. Chị ơi, em định sẽ lấy chị.” Ngụy Thần Suất vẻ mặt rất chân thành, ánh mắt như vậy suýt chút nữa khiến cô quên mất tuổi của cậu nhóc rồi. Nhìn bộ dạng Ngụy Thần Suất, hẳn mới chỉ mười một mười hai tuổi thôi.

Cố Uyên đi tới tóm lấy cổ áo của Ngụy Thần Suất, nhắc cậu bé lên rồi nói: “Cái thằng nhóc đáng ghét này, tại sao tới đào góc tường chú Cố của cháu, có bản lĩnh rồi phải không?”

Ngụy Thần Suất một chút cũng không sợ Cố Uyên, bị anh xách lên không trung, còn quyền đấm cước đá đối với anh: “Hừ, ông nội đã nói, chỉ cần vững cuộc tốt, không sợ đào không được góc tường.”

“Chú sớm muộn cũng phải đi tìm ông nội Ngụy. Dạy cháu thế nào!” Cố Uyên hung ác nói.

Từ Du Mạn đi tới vỗ lên bàn tay đang xách Ngụy Thần Suất của anh: “Thả ra đi, nó vẫn là trẻ con.”

“Em mới không phải là trẻ con đâu.” Cố Uyên còn chưa phản bác, Ngụy Thần Suất đã không đồng ý trước rồi.

“Được... được, em là người lớn. Người lớn phải thành thực chừng chạc, cũng không thể kích động như vậy. Nói chuyện phải dùng đầu óc suy nghĩ, không thể tùy tiện nói lung tung, biết không?” Từ Du Mạn tận tình khuyên bảo.

“Em dĩ nhiên biết.”

“Thằng nhóc kia, buông cháu trai ta ra.” Từ phía tây khu nhà truyền đến tiếng rống như sấm, sau đó Từ Du Mạn liền nhìn thấy một ông lão từ trong nhà đi ra. Nói là ông lão là bởi vì ông tóc bạc đầy đầu. Nhưng ông bước đi lại mạnh mẽ nghiêm khắc, một chút cũng không nhìn ra già chỗ nào. Cái lực đạo đó sợ là lớn hơn rất nhiều so với mấy anh chàng trẻ tuổi bây giờ. Người này hẳn là ông nội Ngụy trong miệng Cố Uyên.

“Ông nội Ngụy.” Từ Du Mạn ngoan ngoãn chào hỏi.

“Ông nội Ngụy, ông dạy cháu trai của mình thế nào, nhỏ như vậy lại dạy nó đào góc tường của người khác thế?” Cố Uyên giật nhẹ khoe miệng.

“Hừ, ta thích, ta muốn dạy thế nào thì dạy thế đó. Thế nào, nhóc Uyên, sợ cháu của ta đào góc tường của cháu sao?” Ông nội Ngụy thật đúng là dũng mãnh.

“Cháu mà sợ sao? Lúc trước ông vội vàng để cho Ngụy Hưởng cưới vợ, không phải là sợ cháu đào góc tường con trai của ông sao?”

“Hừ, mới không phải. Đó là do con trai cùng con dâu ta tình cảm tốt, muốn sớm kết hôn thôi.” Thằng nhóc này còn nhớ rõ chuyện lúc trước. Còn nữa bộ dạng của thằng nhóc này lúc không mang mắt kính thật sự là đáng đánh đòn, mình cho rằng con dâu mình mới nhìn một cái liền bị mê hoặc. Aiz, cũng may con dâu rất lý trí đấy.

“Nhóc Uyên trở về rồi à.” Lại từ phía sau truyền tới một giọng nói lớn. Trong viện này, toàn bộ đều có giọng nói to. Từ Du Mạn giật giật khoe miệng.

“Vâng thưa ông nội Hàn, cháu đã về a.”

“Ông nội Hàn.”

Vào trong khu đại viện này, nhìn thấy mấy đứa trẻ còn đỡ, vừa nhìn thấy những nhân vật cấp bậc này, trong lòng cô liền thấy hồi hộp. Cô biết ông nội của anh là thủ trưởng, vậy còn mấy vị này? Sợ là chức vị không hề thấp.

“Ừ... ừ..., ngoan.”

“Ông Cố, cháu trai của ông về rồi, sao chưa ra đây?” Ông nội Hàn hướng về căn nhà phía đông mà phát huy công phu Sư Tử Rống. Sau đó, Từ Du Mạn chỉ nghe thấy thanh âm trong căn nhà phía đông truyền ra. Thanh âm của ông nội Cố so với thanh âm của hai vị này còn vang hơn:

“Kêu cái gì mà kêu? Chẳng lẽ cháu trai tôi về mà ông già tôi đây còn phải đi ra ngoài nghênh đón hay sao?” Quả nhiên “hiền lành”.

83. Chương 84: Cha Định Hôn Ước, Thì Cha Cưới Đi

“Ông nội Hàn, ông nội Ngụy, cháu vào nhà trước đây ạ.” Cố Uyên nói xong, dẫn Từ Du Mạn đi vào căn nhà phía đông.

“Cháu chào ông nội.”

Từ Du Mạn vào nhà đã nhìn thấy một ông lão tóc bạc phơ đang lau chùi khẩu súng săn trong tay. Là súng săn, Từ Du Mạn đã từng cũng nghiên cứu qua một vài loại súng đơn giản.

“Cháu chào ông nội Cố.” Còn chưa chính thức tiến vào nhà họ Cố, Từ Du Mạn cũng không tiện gọi ‘ông nội’ giống như Cố Uyên, đành phải gọi là ông nội Cố.

“Cháu chính là con dâu trong miệng con bé Tôn à.” Ông nội Cố mặc dù đã già, nhưng là càng già càng dẻo dai, thân thể rất khỏe mạnh. Giọng nói vẫn có khí thế không thể kháng cự.

Từ Du Mạn không trả lời, ở một bên yên lặng ngẩn người. Cố Uyên nhéo nhéo tay cô, cho cô thêm dũng khí:

“Ông nội, cô ấy chính là bạn gái của cháu, tương lai sẽ là vợ của cháu, cũng là cháu dâu của ông.”

“Ừ.”

Ông nội Cố cũng không mẫn không nhạt ừ một tiếng, sau đó chuyển tâm lau súng. Từ Du Mạn có chút lo lắng, tình hình ông nội Cố như thế, có phải không thích cô hay không?

Cô nhìn về phía Cố Uyên, anh lại dùng ánh mắt khích lệ cô: “Ông nội cũng không chán ghét em.”

Đây là phiền, làm gì mà gia đình phải tốt như vậy? Từ Du Mạn chuyển tâm nhìn ông nội Cố lau súng. Bất chợt cô nói “Ông nội Cố, chỗ này không thể trực tiếp lau, cây đánh lửa nên lấy xuống lau riêng.”

Ông nội Cố không nói gì, vẻ mặt âm tình bất định nhìn thoáng qua Từ Du Mạn, sau đó cúi đầu tiếp tục lau súng. Nhưng cũng nghe lời cô nói lấy cây đánh lửa xuống lau lần nữa.

Từ Du Mạn quay đầu lại, nhìn thấy Cố Uyên giơ lên ngón tay cái về phía mình. Cô rớt cuộc nở nụ cười. Xem ra bước đầu tiên cũng không tệ lắm, không phải sao?

“Thằng nhóc, trở về cũng không gọi điện thoại ẹ.” Tôn Tôn đi vào, nhìn thấy ông nội Cố đang lau súng, thức thời ngậm miệng lại. Bình thường lúc ông cụ lau súng không thể quấy nhiễu, nếu không ông cụ nổi giận, cũng không phải dễ chịu như vậy. Tôn Tôn không dám nói lời nào, đứng ở bên cạnh, quan sát Từ Du Mạn.

Ừm, không tệ. Tôn Tôn vừa quan sát, vừa gật đầu. Bà đối với người con dâu này rất hài lòng, không phải hài lòng bình thường.

“Mọi người ra ngoài đi.”

“Vâng”

Cố Uyên, Từ Du Mạn cùng với Tôn Tôn đi ra khỏi phòng. Tôn Tôn lúc này mới dám lên tiếng:

“Bé Mạn đúng không, thật xinh đẹp.” Tôn Tôn không chút khách khí nắm tay cô, khen ngợi.

“Dì Tôn.”

“Ha ha, thật ngoan. Có điều, nếu như gọi là mẹ, ta sẽ càng vui vẻ hơn.” Tôn Tôn nói.

“Mẹ, chú ý một chút, chớ dọa con dâu của mẹ chạy mất.” Cố Uyên nhìn mẹ mình nhắc nhở. Mẹ của anh chính là như vậy. Lớn tuổi như vậy vẫn không thay đổi.

“Ha ha, Mạn Mạn mới sẽ không chạy, nếu như Mạn Mạn chạy, chính là con vô dụng, không quản được vợ.” Tôn Tôn không chịu thua Cố Uyên.

“Bé Mạn, mấy năm nay thật khó khăn cho con.” Tôn Tôn sao không biết Từ Du Mạn mấy năm nay rất cuộc trải qua cuộc sống như thế nào chứ, đành phải áy náy nói. Nếu không phải lão già nhà bà cố chấp như vậy, nhất định đưa bé Mạn đi, nhất định đưa con trai đến Anh, hiện tại bà chắc chắn có thể ôm cháu trai rồi.

“Không sao ạ. Các bác đã đối với cháu rất tốt ạ. Lúc trước nếu như không phải là các bác, cháu cũng không biết sống hay chết.”

Đúng là như vậy. Lúc trước mặc dù nhà họ Cố thu nhận cô chỉ có một tháng, nhưng lúc đưa cô đi, dù sao cũng cho cô một số tiền lớn, hơn nữa còn giúp cô tìm cha mẹ nuôi. Ân huệ của nhà họ Cố đối với cô đã không phải là ngày một ngày hai có thể nói hết.

Không ngờ Tôn Tôn chẳng những không khiêm tốn nói mấy lời khách sáo như nhắc tay giúp người..., ngược lại không khách khí nói: “Ha ha, nhóc Mạn là cảm thấy thiếu nợ nhân tình nhà của chúng ta, đúng không?”

Từ Du Mạn có chút bất ngờ, nhưng cũng may phản ứng khá nhanh: “Đúng vậy, nếu như dì cần cháu làm gì, chỉ cần cháu có thể làm được, nhất định sẽ làm.” Từ Du Mạn ứng thuận cam kết.

“Ha ha, vậy thì tốt. Ta không yêu cầu gì khác, chỉ hi vọng cháu có thể làm con dâu của nhà họ Cố chúng ta, sinh cho nhà họ Cố mấy đứa bé, chính là sự báo đáp tốt nhất đối với nhà họ Cố chúng ta.”

“...”

Tôn Tôn thật đúng là không khách khí, lại còn mấy đứa bé nữa, xem Từ Du Mạn là heo. Từ Du Mạn khoe miệng giật giật.

“Bé Mạn, mau đi vào pha ly trà cho ông nội, ông hẳn là lau súng xong rồi.” Tôn Tôn chỉ huy nói. Bình thường ông cụ lau súng xong là muốn uống trà. Đây là thói quen nhiều năm qua của ông cụ.

“Vâng. Nhưng dì Tôn, hay là dì đi vào cùng cháu một chuyến, cháu không biết trà để ở đâu.”

Thật may là cô còn có chút kỹ thuật pha trà. Nếu không có thể không biết làm sao qua cửa ải này nữa. Pha trà được Từ Du Mạn trực tiếp quy kết trở thành một trong những thử thách cho cô rồi.

“Không thể có người giúp một tay, phải tự mình đi vào.” Tôn Tôn khó xử nói. Lại nói, chỗ cất trà vẫn có chút khó tìm.

Từ Du Mạn hiểu, tự mình đi vào trong. Trà chắc chắn là đặt ở nơi khô ráo, tốt nhất là ở chỗ ột chút. Bởi vì cái loại Tứ Hợp Viện tương đối cổ xưa này, mặt đất khá ẩm thấp, lại không có lầu hai.

Từ Du Mạn vào xem thấy ông đang một tay chống đầu gối. Cô thả nhẹ bước chân. Đầu tiên chính là xem phía trên đầu. Quả nhiên, cô nhìn thấy một túi gì đó treo trên xà nhà. Nếu như cô không đoán sai, đây chính là trà mà cô cần.

Từ Du Mạn từ trong sân đưa vào cái thang, cẩn thận lấy trà xuống, lại trông thấy bếp lò ở trong phòng. Vốn có bình lọc nước, nhưng nơi này còn có ấm đun nước, chính là công cụ mấy năm trước chuyên dùng để nấu nước, Cô đốt bếp lò lên, đổ nước khoáng vào trong ấm đun, bắt đầu lắng lắng chờ đợi nước sôi.

Lửa không quá lớn nhưng cũng không nhỏ, cũng không lâu lắm, nước liền sôi. Cô ột lượng trà vừa phải vào trong ly trà, đổ nước sôi vào, chờ đợi một lát, lại đổ nước trà bên trong đi, lá trà vẫn ở lại bên trong. Cô lại rót nước sôi vào. Trà đã ngấm nước đều, cô nhẹ nhàng để lên bàn. Ly trà vừa để xuống, ông nội Cố liền mở mắt, nâng ly trà lên, đặt ở bên mũi ngửi một cái, sau đó một ngụm uống cạn. Để qua một bên, lại tiếp tục ngửi.

“Ra ngoài đi.”

“Dạ.” Từ Du Mạn mới dám đi ra khỏi phòng.

Nhà họ Cố này thật đúng là kỳ quái, cô không biết kế tiếp còn có khảo nghiệm gì, tùy cơ ứng biến thôi

Thấy cô đi ra, Tôn Tôn liền vội vàng hỏi: “Ông cụ có uống không?”

“Có uống ạ.”

Tôn Tôn còn kích động hơn Từ Du Mạn, thật tốt quá. Phải biết, khẩu vị của ông cụ không phải khó tính bình thường, nếu như pha không tốt, căn bản là mất cũng chả thèm liếc. Bé Mạn thật giỏi, bà quả nhiên không nhìn lầm.

Chương 84.2

Buổi tối ăn cơm xong, cô đi theo Cố Uyên rời khỏi đại viện. Mấy người trong đại viện thật đúng là nhiệt tình. Từ Du Mạn cũng sắp chống đỡ không được rồi. Những ông nội Ngụy ông nội Hàn đều xem cô thành vợ của Cố Uyên mà đối đãi, đây mới là lần đầu tiên gặp mặt, lại tặng cho cô không ít quà gặp mặt.

Lúc đầu Từ Du Mạn cũng không dám nhận, Cố Uyên bảo cô nhận lấy cô mới nhận, nhưng vẫn rất ngượng ngùng. Những thứ này, mặc dù cô không biết giá cả cụ thể, nhưng vừa nhìn liền biết giá trị xa xỉ. Cô cầm mà tay cũng sắp nhũn ra.

Tất cả mọi người ông một lời tôi một câu bát quái chuyện giữa Cố Uyên và Từ Du Mạn, chỉ có ông cụ Cố ở trên bàn cơm yên lặng ăn cơm, không nói gì. Từ Du Mạn hoàn toàn nhìn không thấu tâm tư của ông cụ Cố. Ở trên xe, Từ Du Mạn cầm những thứ quà tặng kia, rối rắm hỏi: “Món quà quý giá như vậy, anh bảo em nhận làm gì?”

“Không nhận bọn họ sẽ tức giận. Hơn nữa tặng quà cho em chính là bọn họ cũng đã chấp nhận em là vợ anh rồi. Nhiều người chấp nhận không phải càng tốt sao?” Cố Uyên hỏi ngược lại. Mạn Mạn thật là, bình thường thông minh như vậy, hiện tại sao lại biến thành ngốc rồi. Thật sự cũng là bị trận địa trong chính nhà mình dọa sợ rồi.

Cố Uyên ôm Từ Du Mạn, ngón trỏ cuốn lấy một nhúm tóc của cô ngắm nghía, sau đó bất ngờ hôn cô. Cô còn chưa kịp phản ứng thì phản ứng của xe còn mãnh liệt hơn, lắc lư dữ dội một phen.

Cố Uyên cùng Từ Du Mạn nhìn người lái xe, anh bất đắc dĩ nói: “Mẹ, mẹ lái xe của mẹ cẩn thận đi, đừng luôn nhìn lên qua gương chiếu hậu.” Người lái xe này không phải ai khác chính là Tôn Tôn.

Tôn Tôn tự mình lái xe tới, Cố Uyên và Từ Du Mạn không có xe, đương nhiên là đi cùng Tôn Tôn. Tôn Tôn vừa lên xe, vẫn thông qua gương phía trên quan sát nhất cử nhất động của Cố Uyên cùng Từ Du Mạn. Chợt nhìn thấy Cố Uyên hôn Từ Du Mạn, một chút kích động suýt lạc tay lái.

“Sẽ không xảy ra chuyện gì, các con cứ tiếp tục, không cần phải để ý đến mẹ.” Tôn Tôn bảo đảm nói, đột nhiên lại nghĩ lại tới những lời lúc trước lão Tiền nói với mình. Chẳng lẽ con trai mình muốn ở trên xe?

Tôn Tôn là người mẹ rất quan tâm, Tôn Tôn là người mẹ thoải mái, Tôn Tôn là người mẹ cởi mở. Cho nên Tôn Tôn ẩn một công tắc, một tấm vách ngăn dày xuất hiện giữa hai hàng ghế.

“Các con cứ tiếp tục, mẹ không nhìn. Cái này thật sự là vách ngăn nhìn không tới cũng nghe không được.” Tôn Tôn ở phía trước tốt bụng khuyến cáo.

Cố Uyên cùng Từ Du Mạn liếc mắt nhìn nhau, đều cảm giác sâu sắc không còn lời nào để nói. Nói là cách âm, nhưng sao bọn họ còn có thể nghe được Tôn Tôn nói chuyện?

Thật ra, đây là một thiết kế đặc biệt trong xe của Tôn Tôn. Chủ yếu là bà có thể nhìn thấy phía sau, nhưng phía sau không thể nhìn thấy bà, hắc hắc, cái thiết kế này thật tốt. Nhìn thấy vẻ mặt gần như vắn vẹo của hai người phía sau, Tôn Tôn mới biết mình rất cuộc phạm phải sai lầm gì:

“Được rồi, mẹ nói thật, các con có thể nghe được mẹ bên này, nhưng mẹ không thể nghe thấy các con bên kia, cho nên các con cứ việc yên tâm.”

Cố Uyên cùng Từ Du Mạn lần nữa liếc mắt nhìn nhau, trực tiếp lựa chọn không chú ý đến Tôn Tôn. Hai người không hề có hành động nào quá giới hạn, ngược lại quy củ ngồi chỗ của mình. Hi vọng Tôn Tôn bị hột rồi.

“Đúng rồi, ông nội Cố vẫn ở trong đại viện sao?” Từ Du Mạn hỏi.

“Ừ. Mọi người muốn ông về ở cùng, nhưng ông không muốn. Ông nội Ngụy cùng ông nội Hàn bọn họ đều không muốn đến ở biệt thự, đều thà rằng ở lại trong viện. Mọi người đành phải sửa chữa đại viện lại một chút, mấy ông nội ở đó, con cháu cũng yên tâm hơn. Nhưng em đã đến rồi, ông nội sẽ về ở nhà anh.”

“Thảo nào em nhìn phòng ốc trong viện đều còn rất mới.” Từ Du Mạn chợt nhớ tới một việc chuyện trọng yếu: “Anh ở Anh không phải vẫn chưa từng trở về chứ?”

“Có trở về.” Cố Uyên thành thật trả lời.

“Vậy sao không sớm tới tìm em?” Từ Du Mạn có chút buồn bực. Nếu như Cố Uyên sớm đến tìm cô, như vậy cô cũng sẽ không cùng Âu Dương Nhất Phàm có cái gì, càng sẽ không yêu đương với Tả Minh. Cô khi ấy cho rằng Cố Uyên vĩnh viễn sẽ không trở lại.

“Trở lại xem em rồi, chỉ là em không biết mà thôi. Khi đó anh còn có việc, không thể gặp em.” Anh có nhiệm vụ trên người, nếu như cùng Mạn Mạn quen biết nhau, sau khi anh rời đi, một mình Mạn Mạn không có ai bảo vệ, nếu như bị người có ý đồ xấu biết, không biết sẽ làm ra chuyện gì nữa. Hiện tại anh đều làm xong tất cả, không cần trở lại Anh nữa, có thể tiếp tục ở cùng Mạn Mạn, cho nên mới tìm đến cô, ở bên cô.

“Vâng.” Từ Du Mạn cũng không truy hỏi nguyên nhân tới cùng. Chắc chắn anh có chuyện quan trọng không thể nói.

Tôn Tôn nghe thấy lời nói của Cố Uyên mà cảm thấy đau lòng. Khoảng thời gian ở Anh, người khác không biết, nhưng bà luôn biết rằng con trai của bà đến cùng đau khổ cỡ nào. Vì thế bà vẫn cãi nhau với Cố Bác nhưng vẫn đã thua bởi chồng mình. Dù sao đó là phương pháp hữu hiệu nhất rèn luyện năng lực của con trai mình. Hiện tại thì tốt rồi. Không cần chịu nhiều cực khổ như vậy nữa.

Quả nhiên là ở biệt thự lớn. So với biệt thự ở thành phố A còn lớn hơn rất nhiều. Từ Du Mạn cùng Cố Uyên đi vào biệt thự, Cố Bác đã chờ tại phòng khách.

“Cha.”

“Bác Cố.”

Cố Bác không đáp lại, chỉ gật đầu một cái. Từ Du Mạn có chút lúng túng, nhưng không tiện nói gì. Tôn Tôn không bằng lòng, tiến lên nói với ông:

“Vợ của con trai ông chào ông, ông cũng không trả lời, đây là làm gì chứ?”

Cố Bác vẻ mặt bình tĩnh, nhìn Tôn Tôn một chút, sau đó mới lên tiếng: “Vận Tư ngày mai muốn qua chơi.”

Vừa nghe, Tôn Tôn ngây ngẩn cả người. Bà làm sao lại không biết Vận Tư trong miệng Cố Bác là ai:

“Con bé sao lại tới?”

“Vợ tới nhà chồng thăm một chút, bình thường mà.”

Từ Du Mạn có chút chán nản. Minh rõ ràng cố gắng như vậy, vẫn không có được một lời khen của Cố Bác. Hiện tại ông còn ngay trước mặt cô nói Tạ Vận Tư mới là con dâu của nhà họ Cố bọn họ, đặt cô ở chỗ nào chứ?

Cố Uyên đang muốn nói chuyện, còn chưa kịp nói, chỉ nghe thấy thanh âm trung khí mưởi phần ở cửa: “Ai nói Tạ Vận Tư là con dâu của nhà họ Cố? Ta còn chưa thừa nhận đâu.”

“Cha, con đã lập hôn ước với nhà họ Tạ rồi.” Chính là vì vậy, ông không thể nói mà không giữ lời. Nếu không, cô bé Từ Du Mạn cũng rất tốt.

“Đó là cha quyết định thì cha cưới đi.” Cố Uyên mạnh miệng nói. Anh đã sớm bắt mất việc Cố Bác không có sự đồng ý của anh, hơn nữa còn là lúc anh còn rất nhỏ thì định hôn ước cho anh. Hiện tại có ông nội chống đỡ, anh chính là sức mạnh tràn đầy.

84. Chương 85: Thì Ra Là Nguyên Nhân Này

“Cái thằng nhóc hư hỏng này, học được cãi nhau với ba mày rồi.” Cố Bác tức giận đến dựng râu trợn mắt.

“Ha ha, vẫn là cháu của ông nói thật hay. Anh định hôn ước, thì anh cưới là được.” Ông cụ Cố một chút thể diện cũng không giữ cho con trai.

“Vậy cũng không được.” Tôn Tôn kêu lên. Bảo Cố Bác cưới, vậy bà làm thế nào?

“Vậy thì để cho tiểu Uyên cưới?” Cố Bác thấy Tôn Tôn không đồng ý, mong đợi nhìn Tôn Tôn. Nhưng Tôn Tôn vẫn kiên trì.

“Anh không được cưới, nhưng con trai cũng không thể cưới. Anh muốn con trai của chúng ta làm một kẻ phụ tình, vứt bỏ bé Mạn sao? Lúc trước anh cầu hôn em chính là nói nhà họ Cố không có một người đàn ông nào là kẻ phụ tình, vứt bỏ phụ nữ.”

“Nhưng anh đã cùng nhà họ Tạ quyết định hôn ước rồi, hiện tại cũng không có cách nào khác. Anh cũng không thể nói mà không giữ lời?” Cố Bác ở vào thế khó xử. Đều do ông lúc trước nhanh mồm nhanh miệng, hiện tại chịu khổ rồi.

“Nói đi, sao anh lại quyết định cuộc hôn nhân này?” Tôn Tôn đến bây giờ cũng vẫn chưa moi ra nguyên nhân tại sao Cố Bác lại định ra hôn sự này. Bà rất tò mò.

“Hừ, còn có thể là nguyên nhân gì? Đánh cuộc thua chứ sao?” Ông cụ Cố hừ lạnh nói. Thật là tên phá gia chi tử, lấy cuộc đời con trai của chính mình ra đánh cược. Nếu không phải là lần đó lão già họ Tạ tìm đến ông ôn chuyện, ông hiện tại cũng chẳng hay biết gì.

“Đánh cược?”

“Đánh cược?” Bởi vì đánh cược thua mà đính hôn, không kinh hãi sao?

Tôn Tôn vừa nhéo lỗ tai của Cố Bác, vừa quả trách:

“Anh đánh cược cái gì? Tại sao lại thua hả? Sao còn định hôn ước cho con trai hả?”

“Ai ui, nhẹ một chút. Anh nói anh nói. Chính là đánh cuộc cùng ông cụ Tạ xem ai bắn được nhiều con mồi hơn. Ai bắn được ít hơn sẽ phải thỏa mãn một yêu cầu bất kỳ của người bắn được nhiều hơn.”

“Cho nên anh chính là thua phải hay không? Sau đó ông cụ Tạ liền đề nghị muốn tiểu Uyên nhà chúng ta cưới cháu gái ông ấy có phải không? Anh ngớ ngẩn sao? Kỹ thuật bắn súng của anh có thể so với ông cụ Tạ sao? Anh lại còn cùng ông cụ Tạ so sán thú?” Tôn Tôn không ngừng quả trách Cố Bác. Hôn nhân với nhà họ Tạ cũng không tiện khước từ, dù sao không tiện đắc tội. Thật là phúc lão già này rồi.

“Cô bé, biết đánh cờ không?” Ông cụ Cố không để ý đến Cố Bác cùng Tôn Tôn đang cãi lộn, nói với Từ Du Mạn.

“Con có biết một chút ă.” Từ Du Mạn khiêm tốn nói. Cha của cô là họa sĩ nghèo, từ nhỏ đã dạy cô vẽ tranh. Người khác không biết, tài đánh cờ của cha cô cũng rất tốt. Mặc dù cô học chưa được bao nhiêu thì cha đã qua đời. Nhưng đại khái vẫn biết.

“Tối đây đánh cờ với ông.” Ông cụ Cố ra lệnh một tiếng, ai dám không nghe? Tôn Tôn cũng không mắng Cố Bác nữa, ông cụ Cố đánh cờ, bà không dám quấy rầy. Tôn Tôn không biết chơi cờ, chạy vào phòng bếp pha trà cho bọn họ. Cố Bác cùng Cố Uyên biết, hai người an vị ở bên cạnh, yên tĩnh xem đánh cờ.

Ông cụ Cố mỗi lần hạ xuống một quân cờ, đều phát ra âm thanh, khí thế khổng lồ. Trái lại Từ Du Mạn đều nhẹ nhàng đặt xuống, không làm tung lên chút bụi nào. Như vậy xem ra, Từ Du Mạn rơi lại phía sau ông cụ Cố không phải một chút xiu.

Càng về sau tốc độ đánh cờ của ông cụ Cố càng lúc càng chậm. Tốc độ thả cờ của Từ Du Mạn cũng càng lúc càng chậm. Cố Bác cùng Cố Uyên ở một bên xem cũng rất hồi hộp.

Trong lúc đó, Cố Bác cũng quan sát kỹ Từ Du Mạn. Không ngờ kỳ nghệ của cô bé lại tốt như vậy, có thể cùng ông cụ chơi cờ lâu như vậy mà chưa thua. Cố Uyên nhìn Từ Du Mạn trong lòng chính là nghĩ Mạn Mạn thật là một bảo vật. Anh nhận được bảo vật.

Cuối cùng Từ Du Mạn vẫn thua. Nhưng ông cụ Cố lại sáng khoái cười: “Không tệ không tệ, tiếp tục.” Thật lâu rồi chưa gặp phải một đối thủ thú vị như vậy, sáng khoái hơn so với đánh cờ cùng lão Hàn tiểu Ngụy.

Lão Hàn tiểu Ngụy xuống chơi cờ, phương thức đánh cờ đều không thay đổi, không có chút ý mới. Nhưng thủ pháp đánh cờ của cô bé này, ông chưa từng gặp qua, rất mới lạ.

Ông cụ Cố càng chơi càng có tinh thần, Từ Du Mạn cũng vậy. Lúc đánh cờ đều muốn toàn tâm toàn ý đặt vào bàn cờ, hết sức chăm chú, hơn nữa đây còn là chuyện vô cùng mệt óc, cô mặc dù mệt, nhưng tuyệt không muốn ngủ. Tôn Tôn đã đi ngủ rồi, phòng khách chỉ còn lại Cố Uyên, Cố Bác còn có Từ Du Mạn cùng ông cụ Cố.

Một ngày này căn bản chưa được nghỉ ngơi, người khác không đau lòng, nhưng Cố Uyên đau lòng. Rốt cuộc nhìn thấy một ván kết thúc, ngay trước khi ông cụ Cố nói chơi thêm ván nữa, Cố Uyên đã giành cơ hội trước : “Ông nội, Mạn Mạn mệt rồi, chúng cháu đi nghỉ trước nhé.”

Ông cụ Cố cười nói: “Đứa nhỏ này, ông nội là người không có chừng mực thế sao? Vốn định chơi đây là ván cuối cùng rồi. Đi đi, nghỉ ngơi đi thôi. Ngày mai chơi tiếp.”

Cố Uyên không nói gì, nhưng trong lòng chính là nghĩ đúng vậy, không sai, ông chính là người không có chừng mực như vậy. Đã nói bao nhiêu lần một ván cuối cùng rồi, nhưng bây giờ cũng vẫn là ván cuối cùng. Bây giờ cũng đã 12 giờ rồi.

Tôn Tôn trước khi đi ngủ đã giúp Cố Uyên thu dọn phòng rồi. Nhưng không dọn dẹp một phòng cho Từ Du Mạn.

“Em thu dọn một chút là được.” Từ Du Mạn nói.

Cố Uyên không để cho cô thật sự đi dọn phòng dành cho khách: “Không cần, ý của mẹ, em còn chưa biết sao? Ngủ chung đi.”

“Như vậy không tốt đâu. Ngộ nhỡ bọn họ nghĩ em là cô gái tùy tiện thì làm thế nào?”

“Sẽ không đâu. Dù sao cũng sẽ cưới em mà. Được rồi, đi tắm đi.” Cố Uyên đưa áo ngủ lên. Xem ra mẹ đã chuẩn bị đầy đủ cả, ngay cả áo ngủ của Mạn Mạn cũng chuẩn bị luôn.

Từ Du Mạn chậm chạp đi vào phòng tắm. Dì Tôn thật sự rất cởi mở. Từ Du Mạn cũng không biết, bác Cố là người đàn ông nghiêm túc như vậy, làm sao có thể cùng dì Tôn ở bên nhau? Hơn nữa tình cảm của bọn họ còn tốt như vậy. Cô không bỏ lỡ ánh mắt nuông chiều và nhu tình của bác Cố khi dì Tôn nhéo lỗ tai của bác ấy. Nếu không phải là nuông chiều, dì Tôn sao có thể dám không chút kiêng kỵ nhéo lỗ tai của bác ấy như vậy? Đổi lại là người khác, cô tin tưởng, bác Cố nhất định sẽ không khách khí đánh cho đối phương rụng hết răng. Ha ha, ghen cứng chiều vợ của nhà họ Cố thật tốt.

Cả đêm không mộng寐. Từ Du Mạn ngủ một giấc thẳng đến trời sáng mới tỉnh lại. Hơn nữa còn là Cố Uyên kêu dậy.

Chương 85.2

Cô mơ mơ màng màng mặc quần áo tử tế, rửa mặt xong, xuống lầu. Tạ Vận Tư đã tới rồi. Hôm nay Tạ Vận Tư không mặc váy ngắn áo thấp cổ màu tím của hôm qua, mà đổi một bộ váy dài màu trắng, nhìn không có vẻ hoạt bát như ngày hôm qua mà lại có chút tươi mát.

“Mạn Mạn, Cố Uyên.” Vừa thấy Từ Du Mạn cùng Cố Uyên đi xuống lầu, Tạ Vận Tư chào hỏi trước.

“Ừ.” Từ Du Mạn chạy đến trước mặt Tạ Vận Tư.

“Vận Tư, sớm như vậy đã tới rồi à, ăn sáng chưa? Tôi đi làm cho cô?” Từ Du Mạn hình như có chút lơ đãng mà nói.

Sắc mặt của Tạ Vận Tư có chút thay đổi, nhưng do sự giáo dục của tiểu thư khuê các, cô ta vẫn mỉm cười: “Trước khi tới tôi đã ăn rồi. Cô thì sao? Hình như là mới ngủ dậy?” Tạ Vận Tư không chịu yếu thế nói.

“Đúng vậy, tôi hôm qua mệt chết đi được, cho nên hôm nay mới ngủ nhiều hơn một chút, dì Tôn sẽ không để ý, phải không dì?”

“Dĩ nhiên là không.” Tôn Tôn ở trong lòng đã dựng một ngón tay cái lên cho Từ Du Mạn. Bé Mạn có khí thế, lợi hại, là một nhân vật mạnh mẽ.

“Các con quen nhau à?” Tôn Tôn xoa dịu bầu không khí giương cung bạt kiếm kia.

“Đúng vậy ạ, bọn con quen biết ở trên máy bay.” Tạ Vận Tư trả lời.

“A. Các con đã biết nhau rồi thì tán gẫu đi, đi vào phòng bếp nấu bữa sáng cho Mạn Mạn.” Tôn Tôn nói xong liền đi vào phòng bếp.

Cố Uyên cùng Từ Du Mạn không chút khách khí ngồi trên ghế sa-lon, “Cô Tạ, cô cũng biết Mạn Mạn là bạn gái của tôi, cho nên mong cô...”

“Mong tôi bỏ qua hôn ước giữa chúng ta sao? Anh xem tôi thành cái gì? Không cần liền một cước đá văng đi?” Tạ Vận Tư đột nhiên tâm tình có chút kích động. Vốn cô cũng nghe nói Cố Uyên đã có bạn gái, đã chuẩn bị tốt để đuổi đi cô bạn gái bên cạnh anh, nhưng cô cũng không biết mình nên làm thế nào nữa.

“Thật xin lỗi. Có điều cũng không thể nói là một cước đá văng đi. Ngoại trừ lời giao ước ngoài miệng giữa cha tôi và ông nội của cô, giữa chúng ta hình như cũng không có gì.” Cố Uyên lạnh lùng nói.

“Nhưng giữa chúng ta có hôn ước, không phải sao?”

“Hôn ước thì tính là gì? Cô Tạ đừng bảo rằng cô đã yêu người chỉ mới gặp mặt một lần là tôi đây, hơn nữa khi đó cô Tạ chỉ mới chín tuổi, còn nhỏ như vậy thì biết cái gì là yêu chứ.” Cố Uyên hoàn toàn quên mất khi đó Từ Du Mạn mới chỉ có 7 tuổi. Trẻ con đạo này đều là trưởng thành sớm như vậy đấy.

“Tôi...”

“Ở trên máy bay cô Tạ không phải cũng không nhận ra tôi sao? Người mình yêu không thể nào không nhận ra chứ?” Cố Uyên lại giả mồm át lễ phải rồi. Trước khi nói, anh cũng không cân nhắc qua chuyện giữa anh và Từ Du Mạn. Lúc đầu Từ Du Mạn không phải cũng không nhận ra anh đó thôi.

“Tôi...” Tạ Vận Tư muốn nói chuyện, lại bị Cố Uyên không khách khí chút nào ngắt lời.

“Nếu không yêu, hôn ước giữa chúng ta không cần nữa, sẽ không có kết quả tốt đẹp gì. Hai người không yêu nhau sao có thể ở chung một chỗ chứ?”

Ba câu, Tạ Vận Tư á khẩu không trả lời được. Nếu như Tạ Vận Tư biết chuyện trước kia giữa Từ Du Mạn và Cố Uyên, và cả chuyện sau này khi gặp lại Từ Du Mạn vẫn không nhận ra anh thì sẽ không bị những lời nói của anh làm cho nói không ra lời.

“Hôn ước trước sau vẫn là có thật.”

“Chúng tôi có thể nuốt lời. Cô biết nguyên nhân mà hôn ước định ra chứ? Cô dám nói không phải ông cụ Tạ tính kế ba tôi?” Cố ý dùng phép khích tướng khiến ba anh đồng ý tranh tài, sau khi thắng thì nói ra điều kiện này.

“Tôi có thể buông tha, nhưng ông nội của tôi nói một không hai. Có thể thuyết phục được ông nội tôi, coi như các người thắng.” Ai nói cô không yêu? Nếu không tại sao sau nhiều năm như vậy mà nhìn thấy Cố Uyên lại cảm thấy quen thuộc. Nếu không, lúc trước cũng sẽ không nhờ ông nội bày ra vụ đánh cuộc này. Bây giờ nói lời này, cũng coi như là nỗ lực cuối cùng của mình.

“Ta đi.” Ông cụ Cố chợt nói, ngoài dự đoán của mọi người

“Sau khi ông trở về, chúng ta tiếp tục.” Nói xong, ông cụ Cố liền đi ra ngoài, mở cửa ngồi vào trong chiếc xe hơi cũ kỹ rồi đi.

“Không cần lo lắng, ông nội nhất định có thể giải quyết.” Cố Uyên an ủi nói.

Tạ Vận Tư cảm giác chính mình ở chỗ này nhìn Cố Uyên cùng Từ Du Mạn ngọt ngọt ngào ngào thật sự quá giãy vò, cô có thể tiếp tục bình tĩnh xem tiếp, như vậy chính là đánh giá cao cô rồi. Cho nên ông cụ Cố vừa rời đi, cô cũng đứng dậy:

“Tôi cũng rời đi trước. Bác Cố, có thời gian mời bác đến nhà cháu chơi.”

“Được.” Cố Bác lên tiếng. Nhưng trong lòng nghĩ rằng đến chơi rồi ông nội của cô lại muốn tính kế tôi cái gì sao? Đánh chết cũng không đi. Chính là năm đó bị trúng kế định ra hôn ước này, làm cho bà xã một

thời gian thật dài không cho ông ngủ trong phòng ngủ. Tạ Vận Tư đi rồi, Tôn Tôn bê cơm chiên trứng ra ngoài, nhìn phòng khách:

“Đi rồi sao?”

“Đi rồi.”

Ban ngày ông cụ Cố vẫn chưa trở về, buổi tối đám anh em của Cố Uyên muốn mời cơm Từ Du Mạn. Nói rõ là mời cơm Từ Du Mạn, mà không phải Cố Uyên. Nguyên nhân chính là vì muốn xem dáng vẻ của Từ Du Mạn thế nào, lại có thể khiến Cố Uyên tâm tâm niệm niệm nhiều năm như vậy. Bởi vì thời gian Cố Uyên ở nước ngoài đã nhờ một người trong số họ giúp để ý tới cô cho nên họ đều biết cô.

Hẹn đến Thanh Thủy Bích Hà gặp mặt. Từ Du Mạn cũng không biết Thanh Thủy Bích Hà là nơi nào, qua lời giải thích của anh mới biết Thanh Thủy Bích Hà là một quán trà nghệ, cũng là quán trà nghệ được hoan nghênh nhất ở Bắc Kinh. Người đến đây, toàn bộ đều là nhân vật có máu mặt, hơn nữa chủ của quán trà nghệ này còn là một phụ nữ, người khác gọi là đệ nhất mỹ nữ của Bắc Kinh, Bạch Quân Hoài.

Từ Du Mạn nghe được Cố Uyên kể chuyện của Bạch Quân Hoài, đã cảm thấy người này là một phụ nữ rất giỏi giang, trong lòng cũng muốn trở thành một người phụ nữ giống như Bạch Quân Hoài. Dĩ nhiên, lúc anh nói với cô, giọng điệu bình thản, giống như đang nói chuyện phiếm, hơn nữa trong ánh mắt không hề có một chút ý tứ gì khác, điều cô có thể thấy cũng chỉ sự tán thưởng trong mắt anh. Một người phụ nữ như vậy, ngay cả cô cũng không tự chủ được muốn trở thành một người phụ nữ như vậy, sao có thể không được người ta tán thưởng chứ? Từ Du Mạn ở trong lòng tha thứ cho suy nghĩ nhỏ nhen của anh.

Xa xa Từ Du Mạn đã nhìn thấy hình dáng của Thanh Thủy Bích Hà. Thanh Thủy Bích Hà quả nhiên quán cũng như tên, trong trẻo dịu dàng, giống như hoa sen gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn. Một nơi ngựa xe như nước, phồn hoa rực rỡ như vậy, biển hiệu của những quán khác là đèn nê-ông, Ngũ Quang Thập Sắc gì đó, dù là giữa ban ngày cũng mở cửa, cũng chỉ có ở quán Thanh Thủy Bích Hà này biển hiệu bằng gỗ, phía trên điểm xuyết một ít vật trang trí nho nhỏ, vẽ chút hoa sen, bốn chữ Thanh Thủy Bích Hà như nở hoa trên khối gỗ thô kia.

Thanh nhã, thản nhiên, tươi đẹp, Từ Du Mạn tìm không ra tính từ tốt hơn để hình dung. Phía trước của quán cũng là phong cách phục cổ, nhà gỗ giống nhau. Đơn giản, hào phóng.

Từ Du Mạn theo Cố Uyên tiến vào, đã nghe đến một mùi thơm ngát xông vào mũi. Từ Du Mạn cẩn thận ngửi một chút, mùi thơm này hẳn là hương hoa lài. Thanh đậm làm cho lòng người vui vẻ thoải mái. Nhưng bên trong cũng không thấy hoa lài. Từ Du Mạn đang suy nghĩ không ra, mùi thơm này không phải thuốc lăm trong lành không khí bình thường có thể sánh ngang.

Thảo nào nhiều người như vậy thích đến nơi đây. Hướng về phía đồ trang trí ở chỗ này, loại lịch sự tao nhã này cũng có thể hấp dẫn không ít người. Dù là trà không ngon, khách cũng sẽ không ít, xem ra Bắc Kinh này, người học làm sang không phải ít. Từ Du Mạn nhìn đám người lục tục ra vào.

“Các anh rất biết hưởng thụ.” Từ Du Mạn quan sát bốn phía, không khỏi nói ra.

85. Chương 86: Anh Em

“Ha ha, anh rất ít khi về. Mỗi lần về bọn họ đều hẹn ở chỗ này.” Còn không phải là thằng nhóc Phùng Chính sao, nghe nói cậu ta thích Bạch Quân Hoài.

“Vâng.” Từ Du Mạn vẫn cảm thấy có chút không hợp. Theo như Cố Uyên nói, những người họ sắp gặp hôm nay đều là đám anh em trước kia khi còn bé ở chung trong đại viện, không cần đoán, đều là sinh ra trong gia đình quân nhân. Như vậy, những người đàn ông khí chất quân nhân lại ở cái chốn hưởng lạc nhu tình như nước này, hẳn là không hợp lắm.

Tiến vào trong phòng, Từ Du Mạn mới phát hiện bên trong phòng còn có khoảng trời riêng. Nhưng cô căn bản chưa kịp nhìn xem căn phòng rộng cỡ nào, bởi vì bốn người đàn ông trong phòng đều đang ngồi ngay ngắn. Hơn nữa toàn bộ đều dùng ánh mắt như đang nhìn quốc bảo giấu trục để nhìn cô.

“Đây là vị hôn thê của tôi, Từ Du Mạn, các cậu không được nhìn Mạn Mạn như vậy, cô ấy bị mọi người lừa sợ rồi.” Cố Uyên cười nói.

“Xem đi, đây chính là anh em. Quả nhiên, thấy sắc quên nghĩa.” Một người đàn ông vóc dáng cường tráng, khuôn mặt bình thường, nhưng khí chất phi phàm vững bước đi tới: “Chị ba, em tên là Phùng Chính.”

Từ Du Mạn còn chưa nói gì, mỉm cười chuẩn bị nắm lấy bàn tay Phùng Chính vươn ra, nhưng Cố Uyên chợt chen một tay vào, nắm tay Phùng Chính trước:

“Thế nào, tiện nghi của chị dâu cậu mà cậu cũng dám chiếm hả?”

“Không dám không dám. Tiện nghi của chị ba, em dĩ nhiên không dám có tâm tư gì.” Phùng Chính rút tay ra, sau đó hướng về phía ba người đàn ông vẫn ngồi trên ghế mây kêu la: “Anh cả, anh hai, anh tư, các anh nhìn đi, anh ba khi dễ người.”

Bị Phùng Chính ồn ào như vậy, Từ Du Mạn nhin không được bật cười. Vốn nhìn vóc người còn có diện mạo của Phùng Chính, cô còn tưởng Phùng Chính này nhất định là người không nói cười tùy tiện, không ngờ lại tự nhiên đáng yêu như vậy, thật sự nhìn người không thể nhìn bề ngoài.

“Nhóc Năm, một lát Quân Hoài tới, cậu đã có thể chịu không nổi rồi.” Một người đàn ông có khuôn mặt giống trẻ con nói. Nói xong, người này đứng dậy, đi tới trước mặt cô:

“Chị ba, tôi là lão Tứ, Ngụy Thư Vọng.” Từ Du Mạn khẽ gật đầu.

Người tiếp theo, là anh hai, Hàn Minh, “Em dâu, tôi là Hàn Minh.”

“Anh hai.” Từ Du Mạn lúc này mới nói chuyện. Người thứ nhất là lão Ngũ, thứ hai là lão Tứ, hai người gọi cô là chị ba, như vậy Cố Uyên chính là lão Tam rồi, vậy hiện tại người gọi cô là em dâu khẳng định chính là lão Nhị. Là anh hai của Cố Uyên, Từ Du Mạn nên kêu một tiếng anh hai. Tất nhiên cô đã đoán đúng. Hàn Minh gật đầu một cái với cô, trở lại ngồi dựa vào ghế mây. Cuối cùng là một người đàn ông cao cao gầy gầy,

“Em dâu, tôi là Phùng Nam.”

“Anh cả.”

Hiện tại tất cả mọi người đã biết nhau, chỉ nghe Phùng Chính la hét:

“Không tới ngồi đi? Quân Hoài vẫn đang pha trà.”

Còn có hai cái ghế mây, vừa nhìn liền biết là chuẩn bị cho Cố Uyên và Từ Du Mạn. Cô ngồi xuống cái ghế mây ở ngoài rìa.

“Anh em các anh thật lâu chưa gặp mặt rồi.” Từ Du Mạn thấy Cố Uyên thắc mắc thì trả lời. Vừa nói như thế, anh liền hiểu. Cô là để cho bọn họ có không gian ôn chuyện thoải mái.

“Hôm nay em là nhân vật chính.” Cố Uyên cười nhẹ nói. Từ Du Mạn ngoan ngoãn trở về vị trí chính giữa.

Còn chưa lên tiếng, cửa bị nhẹ nhàng gõ lên. Từ âm thanh này, không khó nghe ra người gõ cửa chính là một phụ nữ dịu dàng, “Là tôi.”

Từ Du Mạn đoán là một phụ nữ, nghe thanh âm dịu dàng, ung dung như mưa phùn này, trái tim cũng không khỏi mềm nhũn, cả người tê dại. Cô liếc mắt nhìn Cố Uyên bên cạnh, phát hiện không có gì khác thường, lại nhìn thấy Phùng Chính không che giấu sự si mê, sự tác động này thật sự quá mạnh.

Sau khi có sự đồng ý của mới chậm rãi mở ra. Từ bên ngoài một cô gái tao nhã thanh khiết đi vào, mái tóc dài đen nhánh mềm mại ngang eo, váy trắng đơn giản mộc mạc, như tiên tử rơi xuống nhân gian, giống như không thuộc về thế giới này. Vậy mà chính cô gái có diện mạo xuất trần như vậy lại có thể thành thực hòa nhập trong cái xã hội xa hoa trụy lạc như vậy, quả thật làm cho người ta bội phục.

Bạch Quân Hoài sau khi đi vào, khẽ gật đầu tỏ ý chào với mấy người Cố Uyên, mang trà lên, quỳ gối trên sàn nhà bằng gỗ, châm trà.

Từ Du Mạn sao lại cảm giác khi Bạch Quân Hoài nhìn về phía Cổ Uyên, ánh mắt dường như có chút không giống. Nhưng hiện tại nhìn Bạch Quân Hoài cũng không có gì khác thường, cô không khỏi cảm thấy liệu mình có phải quá mức nhạy cảm hay không.

Nhìn Cổ Uyên, anh đúng lúc nhìn sang, hai người khẽ mỉm cười, ai cũng không phát hiện, lúc này trong mắt Bạch Quân Hoài chợt lóe lên đau buồn.

Mấy người lặng yên ngồi trên ghế mây, thưởng thức nhất cử nhất động của Bạch Quân Hoài. Chính là nhìn mỹ nhân châm trà, cũng là một loại hưởng thụ cực hạn. Phải biết, Bạch Quân Hoài cũng không phải dễ dàng có thể gọi ra như vậy, bình thường cô cũng sẽ không lộ diện, đừng nói chỉ là tự mình pha trà chiêu đãi khách. Có thể thấy được mấy anh em Cổ Uyên mặt mũi lớn cỡ nào.

“Quân Hoài, không nghĩ tới hôm nay cô lại đồng ý tự tay pha trà. Cơ hội khó có được.” Hàn Minh trêu ghẹo.

“Hôm nay đúng lúc nhàn rồi.” Bạch Quân Hoài thản nhiên nói. Đang nói chuyện, cuối cùng một ly trà đã rót đầy. Từ Du Mạn gửi một cái, không đúng, sao trong không khí cũng không có mùi thơm kia?

“Các vị, mời từ từ dùng.” Dứt lời, Bạch Quân Hoài chuẩn bị rời đi.

“Quân Hoài.” Tay cô bị Phùng Chính nắm lấy. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Bạch Quân Hoài vẫn nhàn nhạt liếc mắt nhìn Phùng Chính, Phùng Chính liền biết mình thất lễ nên buông tay ra

“Thật xin lỗi.”

“Không sao.” Sự lạnh nhạt có thể thấy rõ.

“Ồ lại nói chuyện đi.” Cổ Uyên vừa dứt âm, bên hông truyền đến một cơn đau. Là Từ Du Mạn nhéo anh.

“Vậy cung kính không bằng tuân mệnh.” Bạch Quân Hoài không từ chối, vui vẻ đồng ý.

Không biết thông báo thế nào với người bên ngoài, lại có người mang vào thêm một cái ghế mây nữa. Cổ Uyên có ý tốt, chính là không rõ người khác có tiếp nhận ý tốt của anh hay không.

“Vẫn là lão Tam mặt mũi lớn.” Phùng Nam cố ý hay vô tình nói. Không có người nào trả lời. Từ từ, hương trà tản ra. Mỗi người lần lượt cầm ly trà lên thưởng thức. Mọi người đều uống từng ngụm nhỏ, Từ Du Mạn không giống người khác, giống như uống nước bình thường, một ngụm uống cạn. Đặt ly trà xuống, cô chỉ cảm thấy trong miệng lưu lại hương thơm mát, ngay cả hơi thở ra cũng chứa mùi trà thơm ngát. Trà là trà ngon, kỹ thuật của người pha trà cũng tốt. Chỉ thấy mọi người nhìn cô bằng một loại ánh mắt phí của trời, giống như tiếc hận ly trà ngon kia bị cô lãng phí.

Phùng Chính nhanh mồm nhanh miệng lên tiếng: “Chị ba, trà này rất quý giá, chị uống như vậy..., không cảm thấy không đúng sao?”

Từ Du Mạn còn chưa nói chuyện, Hàn Minh đã nói: “Lão Ngũ, nói chuyện thế nào vậy, một ly trà mà thôi, có đáng phải nói như vậy không?”

Phùng Chính vẫn có chút bất mãn: “Đây chính là trà mà Quân Hoài tự mình pha.” Thì ra là như vậy.

Chương 86.2

“Em dâu đừng để ý, người này chính là tiếc rẻ điểm này, không có ý gì khác.”

“Không sao, đều là anh em, không phải sao?” Từ Du Mạn hào phóng nói.

“Nhưng các anh có muốn thử uống giống tôi không?”

Tất cả mọi người bất động, chỉ có Cổ Uyên là người đầu tiên cầm lên ly trà của mình, uống một hơi cạn sạch, “Có mùi vị khác.”

Bạch Quân Hoài dường như lúc này mới chú ý tới so với lúc trước, trong phòng có thêm một người: “Vị này là?”

“Vị hôn thê của tôi, Từ Du Mạn.”

Bạch Quân Hoài dừng tay lại, sau đó cười nói : “Cô Từ, hân hạnh.”

“Chào cô.”

Trong lòng Từ Du Mạn cảm thấy, cô gái này hẳn là sinh ra ở thời cổ đại.

“Anh em các anh ôn chuyện, Quân Hoài không tiện quấy rầy.”

Bạch Quân Hoài đứng dậy, chuẩn bị rời đi. Phùng Chinh vội vàng nói:

“Ai nói em là người ngoài?” Phùng Chinh đỏ mặt, nếu có ai nói một câu khẳng định, bảo đảm Phùng Chinh sẽ lập tức liều mạng cùng người đó. Vậy mà Bạch Quân Hoài vẫn đi ra ngoài, không lưu lại một chút thể diện. Không khí có chút xấu hổ.

“Các anh thử xem cách uống trà mới vừa rồi của tôi đi, thật rất được đấy.” Từ Du Mạn cũng không phải nhất định muốn người khác làm như vậy, đơn giản là muốn tìm chút đề tài, hóa giải chuyện lúng túng này.

Rất nhanh, mọi người liền quên vụ này, bắt đầu tán gẫu với cô về chuyện xấu của Cố Uyên khi còn bé. Từ Du Mạn vừa nghe, vừa cười làm hại cô cũng không dám uống trà nữa. Thân quen hơn một chút thì chuyện gì cũng nói, ngay cả chuyện Cố Uyên tè dầm khi còn bé cũng nói. Vì vậy, tất cả mọi người bắt đầu phơi bày chuyện xấu của đối phương khi còn bé.

“Em dẫu, em không biết dẫu, Uyên lúc nhỏ đi trộm trứng chim, bị chim mẹ phát hiện, thả một đồng phân lên trên đầu cậu ấy, sau đó cậu ấy ngã từ trên cây xuống.”

“Ha ha, không ngờ Uyên lại nghịch ngợm như vậy, tôi còn tưởng rằng anh ấy khi còn bé chính là nề nếp, dường như không có hứng thú nào khác.” Từ Du Mạn cười to. Quả nhiên lời nói của cô dẫn tới sự thông cảm của mọi người,

“Đúng vậy đúng vậy, thật ra A Uyên lúc nhỏ rất hoạt bát đáng yêu, lớn một chút liền thay đổi, biến thành cái bộ dáng này, rất không thú vị.”

“...” Cố Uyên cũng không nói gì, vẫn ngồi một bên nghe mọi người trêu chọc.

Một nhóm người hàn huyên xong liền rời khỏi Thanh Thủy Bích Hà. Một cô gái thanh nhã nhìn nhóm người này rời đi, trong mắt toát ra thứ cảm xúc không biết tên. Thở dài một cái, đóng cửa sổ lại.

Ăn một bữa cơm, mọi người nhất trí quyết định muốn đi hát, Cố Uyên thật lâu không về, dĩ nhiên không thể cự tuyệt. Mọi người cùng nhau đi tới nơi xanh vàng rực rỡ cách đó không xa.

Mới vừa đi vào, Phùng Chinh liền dốc hết toàn lực muốn yêu cầu Cố Uyên hát một bài, nhưng anh nhất định cự tuyệt giống như lúc trước.

Lúc trước bọn họ cũng cùng đến những chỗ xanh vàng rực rỡ hát hò, nhưng Cố Uyên cho tới bây giờ đều không cầm micro lên, đều lặng yên ngồi một bên, uống rượu vang, nghe bọn họ ca hát. Cho nên thật ra thì lần này yêu cầu anh hát, anh cự tuyệt cũng là trong dự liệu. Lúc nói cũng không nghĩ anh biết hát.

Phùng Chinh thấy Cố Uyên không đồng ý, lại nhìn thấy Từ Du Mạn mới nghĩ tới không phải còn có chị ba sao:

“Chị ba, kêu anh ba cùng hát đi, hát bài Tình yêu Hiroshima đi.” Không ngờ Từ Du Mạn cũng cự tuyệt, nhưng nguyên nhân cự tuyệt:

“Tình yêu Hiroshima, các anh chưa từng nghe qua một câu nói thế này sao : Nếu nam nữ không phải là người yêu mà cùng nhau hát bài Tình yêu Hiroshima, thì sẽ yêu nhau. Nhưng nếu đã là người yêu mà cùng nhau hát bài này, thì hai người đó sẽ chia tay nhau, tôi cũng không muốn chia tay anh ấy đâu.”

“.....”

“Cái này thật đúng là chưa từng nghe nói qua.”

Từ Du Mạn cười nói : “Không thể hát bài Tình yêu Hiroshima, không có nghĩa là không thể hát bài khác. Vậy đi, tôi sẽ cùng Uyên hát một bài ‘Bởi vì tình yêu’, thế nào?”

Đề nghị này nhận được sự nhất trí tán thành của mọi người, nhưng tất cả đều hướng tầm mắt nhìn về phía Cố Uyên, muốn nói, chuyện này phải được Cố Uyên đồng ý mới có thể được. Mọi người đối với khả năng anh đồng ý không ôm hy vọng gì. Không ngờ tới, anh lại cười đồng ý.

Phùng Chính lớn tiếng la hét : “Anh ba đây chính là nhân vật điển hình có vợ quên anh em.”

Hàn Minh cũng tới thò chân vào : “Đúng vậy, lão tam đây cũng quá thiên vị rồi. Phải biết rằng, chúng tôi khuyên thế nào cũng không hát, chỉ còn nước chưa đánh thôi. Không ngờ câu nói đầu tiên của em dâu đã khiến lão tam đồng ý, thật là phân biệt đối xử.”

Từ Du Mạn không nói gì, Cố Uyên cũng mặc cho đám anh em của mình trêu chọc, không phản bác. Cùng Từ Du Mạn song ca, ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, Cố Uyên cùng cô đứng trước màn hình, nghe những giai điệu động lòng người, chờ đợi để hát lên.

Từ Du Mạn lại nói hát bài ‘Bởi vì tình yêu’ chính là vì cô biết tiếng chuông điện thoại của anh chính là bài hát này, có lẽ anh thích bài hát này. Hát bài anh thích dù sao cũng hơn hát bài khác.

Cho em một đĩa CD về quá khứ

Nghe xem tình yêu của chúng ta khi đó

Có lúc lại đột nhiên quên mất anh vẫn còn yêu em

Lại hát không ra ca khúc như vậy

Nghe được cũng sẽ đỏ mặt tránh né

Mặc dù sẽ thường quên em vẫn yêu anh như cũ

Bởi vì tình yêu, sẽ không dễ dàng đau khổ

Cho nên tất cả đều là đáng vẻ hạnh phúc

Bởi vì tình yêu đơn giản nảy sinh

Vẫn tùy thời có thể vì em mà điên cuồng

Bởi vì tình yêu, làm sao có thể có tang thương

Cho nên chúng ta vẫn là đáng vẻ tươi trẻ

Bởi vì tình yêu ở đó

Vẫn còn có người ở đó dạo chơi, người đến người đi

Lại hát không ra ca khúc như vậy

Nghe được cũng sẽ đỏ mặt tránh né

Mặc dù sẽ thường quên em vẫn yêu anh như cũ

Bởi vì tình yêu, sẽ không dễ dàng đau khổ

Cho nên tất cả đều là đáng vẻ hạnh phúc

Bởi vì tình yêu đơn giản nảy sinh

Vẫn tùy thời có thể vì anh mà điên cuồng

Bởi vì tình yêu, làm sao có thể có tang thương

Cho nên chúng ta vẫn là đáng vẻ tươi trẻ

Bởi vì tình yêu ở đó

Vẫn còn có người ở đó dạo chơi người đến người đi

Cho em một đĩa CD về quá khứ

Nghe xem tình yêu của chúng ta khi đó

Có lúc lại đột nhiên quên mất anh vẫn còn yêu em

Cố Uyên vừa hát, mấy người bên trong phòng đều giống như ăn phải con ruồi, vẻ mặt như vậy thật đúng là khôi hài. Nếu chụp được đăng lên trên mạng nhất định sẽ được điên cuồng truyền đi, đặc biệt là Phùng Chính.

Từ Du Mạn vừa hát đồng thời lặng lẽ nhìn về phía Cố Uyên. Hai người giống như tâm linh tương thông, khi cô nhìn về phía anh, liền đúng lúc đụng phải tầm mắt của anh. Hai người trao đổi ánh mắt, thâm tình nhìn nhau, cho dù là ai cũng không cách nào chen vào. Từ Du Mạn đột nhiên cảm thấy thoải mái hẳn lên, đúng vậy, một người đàn ông như vậy, sao cô có thể không tin anh chứ, anh sẽ cho cô hạnh phúc.

Ai cũng không ngờ Cố Uyên hát dễ nghe như vậy, Từ Du Mạn là người đề nghị anh hát cũng không nghĩ tới, mấy anh em từ nhỏ cùng nhau lớn lên lại càng không ngờ. Cố Uyên hát so với Trần Dịch Tấn không kém chút nào. Từ Du Mạn nghĩ, nếu Cố Uyên không còn công việc, còn có thể đi làm ca sĩ, lại có thể hát hay như vậy. Mấy người khác lại không nghĩ điều này.

86. Chương 87: Kết Hôn Rồi

Từ nhỏ, bọn họ cũng chưa từng nghe qua Cố Uyên hát. Mỗi lần tới mấy chỗ karaoke, mặc kệ đeo bám dai dẳng, Cố Uyên cũng không chịu hát. Cho nên, bọn họ nhất trí cho rằng Cố Uyên không biết hát nên không muốn cho bọn họ biết, sợ bị xấu mặt trước bọn họ, hơn nữa cái lý do này, bọn họ vẫn chắc chắn nên không nghĩ ngờ.

Dù sao không phải có câu nói là trên thế giới không có người nào hoàn mĩ sao. Cố Uyên có dung mạo đáng kiêu ngạo, có năng lực xuất sắc, còn có gia thế mà rất nhiều người mơ tưởng nhưng không có, những thứ này là quá đủ rồi. Cho nên anh không biết hát cũng là bình thường, không thể nào để cho Cố Uyên quá hoàn mĩ được. Nhưng bọn họ lại không nghĩ rằng, Cố Uyên hát sẽ dễ nghe như vậy, êm tai đến mức bọn họ cũng có chút mê muội. Vốn bài hát ‘Bởi vì tình yêu’ này thì có giai điệu rất êm tai, lời bài hát cũng rất đẹp.

Hát xong, Từ Du Mạn mặc dù giật mình, nhưng cũng không để lộ ra ngoài, cô cũng không biết Cố Uyên chưa bao giờ hát. Hát xong liền đưa micro cho Hàn Minh và Phùng Chính. Từ Du Mạn cảm thấy Phùng Chính hẳn là rất thích ca hát, mà Cố Uyên cũng biết trong tất cả bọn họ cũng chỉ có Phùng Chính cùng Hàn Minh thích ca hát nhất, cho nên mới đồng thời giao micro cho bọn họ.

Lần này Phùng Chính cũng không nhận lấy micro liền xông lên hát, ngược lại đem micro đặt qua một bên, đi tới một tay đè Cố Uyên lên trên ghế sa-lon, tay không tự giác chế trụ cổ của Cố Uyên:

“Tại sao lại gạt chúng tôi?”

“Lừa các cậu?” Cố Uyên không hề có vẻ kinh sợ, giống như cánh tay chế trụ trên cổ không hề tồn tại, giọng nói cũng không có chút thay đổi nào. Anh tin tưởng Phùng Chính không thể nào thực sự dùng sức ép xuống. Mà Phùng Nam, Ngụy Thư Vọng, Hàn Minh cũng có ý nghĩ như vậy, đều đang ở một bên xem kịch vui.

Từ Du Mạn nhìn thấy phản ứng của mọi người, cũng thu hồi biểu hiện giương cung bạt kiếm lúc đầu. Quả thật Phùng Chính không dùng sức, cũng chỉ đặt tay ở phía trên cổ mà thôi.

“Tại sao lại gạt chúng tôi là cậu không biết hát?”

Anh ta vẫn cảm thấy ít nhất mình còn có một thứ có thể vượt qua Cố Uyên, chính là anh ít nhất còn có thể hát, nhưng hôm nay Cố Uyên vừa hát, anh cảm giác mình giống như bị xem thành con khỉ mà đùa giỡn.

“Tôi cũng không lừa mọi người, tôi cũng không nói qua là không biết hát.” Cố Uyên nhẹ nhàng lấy tay của Phùng chính ra, ngồi thẳng người: “Các cậu hát đi.”

Lúc đầu không khí vẫn có một chút không thích hợp, chẳng qua anh em chính là anh em, sao có thể vẫn giận dỗi chứ. Rất nhanh Phùng Chính giống như quên mất sự việc này mà hát bài hát mình thích. Chỉ là không có ai yêu cầu Cố Uyên hát lại.

Chơi đùa thoải mái, thấy trời đã tối nên Cố Uyên và Từ Du Mạn trở về nhà. Mới vừa đi tới cửa nhà, một cái ly liền tông cửa xông ra, hướng về phía mặt của Từ Du Mạn bay tới. Cố Uyên nhanh tay lẹ mắt tiếp nhận cái ly. Nếu không phải Cố Uyên hành động mau lẹ, với trình độ của Từ Du Mạn thì không có gì có thể dũa thương được Từ Du Mạn.

“Ông nội, ông sao vậy?” Cố Uyên đi tới, nhìn ông cụ đang nổi giận. Cái ly kia tất nhiên chính là do ông cụ đang nổi giận ném ra. Đặt cái ly xuống, quan tâm hỏi. Là ai chọc tới ông cụ nhà bọn họ rồi.

“Thằng nhóc xấu xa, cháu còn không biết xấu hổ mà hỏi. Cháu còn biết trở về à?” Ông cụ Cố nhìn thấy Cố Uyên, cơn tức càng thêm không chỗ phát ra.

Ông bốn ba cực khổ chạy tới nhà họ Tạ, hao tổn biết bao nhiêu công phu mới làm cho lão già nhà họ Tạ kia nhả ra, ông đây là vì ai? Còn không phải là vì thằng nhóc này. Rõ ràng đã nói trước ông về sẽ tìm cô bé Mạn Mạn đánh cờ, nhưng lúc về tới hai người đều không ở nhà, không thấy bóng người. Hơn nữa chờ lâu như vậy, cơm tối cũng không về nhà ăn, không tức giận mới là lạ.

“Ông nội Cố.” Từ Du Mạn xấu hổ.

“Thật xin lỗi, cháu quên mất.” Cô nhớ tới hình như lúc ông nội Cố đi ra ngoài có nói khi nào về sẽ đánh cờ với cô, không ngờ cô ham chơi đã quên mất. Ấy vậy như vậy, Cố Uyên cũng hiểu rồi.

Từ Du Mạn nói xin lỗi cũng không làm cho ông cụ Cố có dấu hiệu hòa hoãn, chỉ nghe ông cụ Cố nói:

“Còn gọi ông nội Cố gì nữa, gọi là ông nội.”

Từ Du Mạn không quên liếc nhìn Cố Uyên, thấy anh gật đầu, mới ngọt ngào kêu một tiếng: “Ông nội.”

Quả nhiên, sắc mặt của ông cụ Cố tốt hơn nhiều: “Vậy mới ngoan chứ. Đừng luôn đi theo thằng nhóc này, cẩn thận học cái xấu.” Rốt cuộc ai mới là con cháu của ông cụ Cố. Đường như Từ Du Mạn mới là cháu gái ruột của ông cụ Cố, mà Cố Uyên chính là từ thùng rác hoặc là trong rãnh nước thối nhặt về.

Cố Uyên không biến sắc nhưng trong lòng khó tránh khỏi nghi ngờ. Sao ông nội lại thích Mạn Mạn như vậy rồi? Mặc dù Mạn Mạn rất làm người khác ưa thích nhưng anh hiểu ông nội của mình. Ông nội của anh không phải dễ dàng như vậy tiếp nhận một người. Dù là tiếp nhận, cũng không thể liền ưa thích như vậy? Chẳng lẽ là vì Mạn Mạn chơi cờ giỏi? Chuyện này hình như khả năng không lớn.

Ông cụ Cố sống nhiều năm như vậy, nhìn người là chính xác nhất. Lần đầu tiên nhìn thấy Từ Du Mạn, ông cụ Cố liền yêu thích cô cháu dâu này rồi. Sau đó cô lại lộ ra sự thông minh, trí tuệ, còn có kỹ thuật pha trà và tài đánh cờ làm cho ông ngạc nhiên và thú vị. Nguyên nhân thứ hai chính là Cố Uyên thích, mà ông có thể nhìn ra Từ Du Mạn cũng thích Cố Uyên, hơn nữa vĩnh viễn sẽ không phản bội. Chưa nói đến việc Cố Uyên từ nhỏ đã quần cũng không được, mà Từ Du Mạn có thể quần được Cố Uyên. Nhiều nguyên nhân như vậy, thích cũng là đương nhiên rồi.

Cố Uyên biết rõ làm sao lấy lòng ông nội của mình, cởi chuông phải do người buộc chuông, nguyên nhân cũng là bởi vì chuyện chơi cờ, cho nên Cố Uyên chủ động đi lấy bàn cờ ra. Thấy bàn cờ được mang ra, tâm tình ông cụ Cố tốt hơn một chút.

Cố Uyên định lát nữa sẽ pha trà mang tới. Nhà bọn họ cái gì cũng nhiều, nhất là trà, hơn nữa đều là trà ngon không phải dễ dàng có được. Trước khi pha trà, Cố Uyên ghé vào bên tai cô lặng lẽ nói:

“Thời điểm thích hợp nhường một chút.”

Tối hôm qua anh đã nhìn ra, ông nội của mình không đấu lại Từ Du Mạn. Ông cụ Cố mặc dù tuổi tác rất lớn, nhưng thính lực cũng không bởi vì tuổi tác mà suy giảm chút nào. Giống như khí thể của chính ông, còn có giọng nói kia nữa. Cố Uyên nói thầm nhưng một chữ cũng không lọt khỏi lỗ tai ông cụ Cố.

“Thằng nhóc này, cháu nói cái gì đó. Mạn Mạn, cháu đừng nghe nó, có bản lĩnh gì cứ tung hết ra.” Không dùng toàn bộ bản lĩnh ra, ông sao học lên được, hừ hừ. Từ Du Mạn cười cười, Cố Uyên cũng không tiện nói thêm gì, liền đi pha trà.

Ván đầu tiên, Từ Du Mạn thắng. Tối hôm qua lúc đầu vẫn đều là ông cụ Cố thắng, nhưng đến ván cuối cùng là Từ Du Mạn thắng. Từ Du Mạn thăm dò kỹ xảo đánh cờ của ông cụ Cố, muốn thắng dĩ nhiên là dễ

như trở bàn tay. Nhưng chơi nhiều ván cờ như vậy mà ông cụ Cố vẫn không hiểu rõ kỹ xảo đánh cờ của cô. Bởi vì cô vẫn luôn biến đổi, không có cách chơi cố định, sao có thể dễ dàng bị nắm rõ chứ.

“Chơi lại.” Ông cụ Cố không chịu thua, bộ dạng giống như không thắng được Từ Du Mạn thì không dừng lại được. Vẫn là Từ Du Mạn thắng.

“Ván nữa.” Vẫn là Từ Du Mạn chiến thắng.

Từ Du Mạn quả nhiên không để cho ông cụ Cố một phen một hào nào. Cô tất nhiên cũng biết rõ ông cụ Cố có chủ ý gì, cho nên làm thỏa mãn mong muốn của ông cụ. Đáng tiếc thêm mấy ván nữa, ông cụ Cố vẫn không học được. Càng chơi càng buồn bực, thời gian cô thắng một ván càng lúc càng ngắn. Nhưng ông vẫn không học được cái gì.

“Không chơi nữa, không chơi nữa.” Ông cụ Cố chậm chạp thu hồi quân cờ.

“Ông nội, sao không chơi nữa, không phải vẫn chưa học được sao?” Từ Du Mạn cười trộm. Ông nội Cố thật sự rất đáng yêu.

“Cháu biết à.” Ông cụ Cố kinh ngạc hỏi. Ông cho là mình che giấu rất tốt chứ.

“Dĩ nhiên.” Từ Du Mạn cười nói.

Chương 87.2

Từ Du Mạn ngồi xuống bên cạnh ông cụ Cố, bắt đầu chỉ giúp ông cụ. Cố Uyên ở bên cạnh nhìn tình cảnh hài hòa, nở nụ cười. Cũng không ai chú ý đến trên lầu có một bóng dáng thẳng tắp nhìn tình cảnh ấm áp phía dưới, trong con người thoáng qua áy náy, sau đó nở nụ cười. Trong nụ cười, đó là vui mừng.

Bóng dáng kia nhìn một lát rồi trở lại trong phòng mình. Tôn Tôn buồn cười nhìn Cố Bác tiến vào:

“Xem đi, biết trước kia anh làm sai cỡ nào rồi chứ?”

Thiếu chút nữa khiến bà mất đi cô con dâu tốt như vậy. Chỉ là bé Mạn cùng ông cụ ở chung rất tốt, chính bà cũng có chút hâm mộ. Phải biết rằng bà gả đến nhà họ Cố đã nhiều năm như vậy, ông cụ mặc dù không có thành kiến gì đối với bà, nhưng cũng không có vẻ mặt ôn hòa như vậy với bà. Nghe tiếng cười trung khí mười phần dưới lầu, Tôn Tôn nói:

“Ông cụ thật đúng là thích bé Mạn.”

“Đúng vậy, cô bé kia thật biết lấy lòng người.” Cố Bác lĩnh giáo qua.

“Biết cô bé kia tốt còn nhất định phản đối hai đứa? Còn nhất định tiếp nhận cô bé nhà họ Tạ vào nhà?”

Tôn Tôn liếc nhìn ông xã của mình. Người đàn ông này cái gì cũng tốt, nhưng lại rập khuôn cố chấp cứng nhắc rồi. Nhưng cũng bởi vì cứng nhắc, cho nên bà chưa bao giờ lo lắng ông sẽ đi lệch khỏi nề nếp quy củ, không hiểu phong tình thì không hiểu phong tình thôi. Dù sao vẫn tốt hơn những người bạn của bà, đã nhiều năm như vậy chồng cô ấy ở bên ngoài trái ôm phải ấp, không thể chấp nhận được điểm nào hết.

“Là anh sai rồi.”

“Tắm rửa rồi còn chưa ngủ?” Tôn Tôn sáng giọng. Chỉ thấy trong mắt Cố Bác tràn đầy kinh ngạc cùng mừng rỡ, còn hơi luống cuống:

“Là... là trên giường hả?” Ông ngủ trên sàn nhà đã một thời gian rồi.

“Nói nhảm.”

“Bà xã.” Cố Bác là một quân nhân, sẽ không nói lời âu yếm nào, ông cảm thấy chỉ có hai chữ này mới có thể biểu đạt được tâm tình của ông. Bên trong nhà không khí rất ấm áp.

Lúc đang ăn sáng, Tôn Tôn trong lúc vô tình hỏi: “Dự định lúc nào thì kết hôn?”

Từ Du Mạn hết hồn, đôi đũa trong tay suýt chút rơi xuống: “Dì Tôn, cháu... cháu còn nhỏ mà.” Từ Du Mạn lần nào cũng dùng cái cớ này, Cố Uyên cũng nghe bao nhiêu lần rồi.

“Nhỏ? Không đâu bé Mạn, cháu cũng sắp 19 tuổi rồi, hiện tại 18 là có thể lĩnh giấy chứng nhận kết hôn rồi, hoàn toàn có thể kết hôn rồi.” Tôn Tôn nói.

“Nhưng... nhưng cháu còn đang học trung học mà.” Từ Du Mạn vẫn muốn từ chối. Ai nghĩ sớm như vậy đã kết hôn.

“Không sao, cứ lĩnh giấy chứng nhận trước, cuộc sống vẫn giống trước kia thôi mà.” Tôn Tôn tận tình khuyên bảo, chính là đã quyết định người con dâu này rồi.

“Vậy sao nhất định phải lấy giấy chứng nhận chứ?” Từ Du Mạn hỏi ngược lại.

“Vậy sao không thể lĩnh giấy chứng nhận? Bé Mạn, chẳng lẽ cháu định rời khỏi Cố Uyên của chúng ta hay sao?”

“Không ạ.”

“Nếu đã quyết định rồi thì lĩnh giấy chứng nhận thôi.” Hai phe đều có lý, thật là khó lựa chọn.

Cố Uyên nhìn Từ Du Mạn vẻ mặt khó xử, có chút không đành lòng. Mặc dù trong lòng vẫn có một chút khó chịu, tại sao Mạn Mạn vẫn không muốn gả cho anh chứ, anh cũng sẽ không trói buộc cô mà. Dù sao anh tôn trọng lựa chọn của cô:

“Mẹ, đừng ép Mạn Mạn, cô ấy mới 19 tuổi.”

“Nhưng con cũng 26 rồi.”

“26 cũng không già, mẹ đừng nói nữa.”

Ông cụ Cố không nói gì, Cố Bác đã đi làm rồi. Tôn Tôn có chút thất vọng, trợn mắt nhìn Cố Uyên một cái, sau đó mới nói:

“Bé Mạn, vậy con cứ suy nghĩ thật kỹ một chút đi.”

Mẹ đều là vì tốt cho con. Con biết rõ. Cố Uyên bắt đắc dĩ cười cười. Tâm ý của mẹ anh sao lại không biết chứ, nhưng...

“Con sẽ cân nhắc một chút.” Từ Du Mạn sao lại không nhìn ra vẻ thất vọng rõ ràng của Tôn Tôn và cả sự nuông chiều và bắt đắc dĩ của Cố Uyên. Anh chính là một người như vậy. Gả cho anh cũng không có gì không tốt, đúng không? Hơn nữa cũng không phải mình không yêu anh.

“Nói nhiều như vậy làm gì? Ăn cơm.” Ông cụ ngắt lời đúng lúc.

Bữa cơm này Từ Du Mạn có ăn cũng ăn không ngon. Tùy tiện ăn một chút, cô đã buông đũa xuống:

“Con ăn no rồi, mọi người từ từ ăn.” Từ Du Mạn nói xong, lên lầu.

Thời điểm Cố Uyên theo lên, cửa đã khóa trái từ bên trong. Từ Du Mạn ngồi trên giường, tỉ mỉ nhìn căn phòng này. Đây chính là căn phòng anh sống từ nhỏ, rất phù hợp với phong cách của anh. Anh thích sạch sẽ, có công việc tốt, gia đình tốt, dáng người đẹp trai, hát cũng tốt, chủ yếu nhất là đối với cô tốt đến không có lời nào để nói. Một người đàn ông như vậy đáng giá để cô phó thác cả đời. Cô cũng không biết mình sao lại nhất định không muốn kết hôn, có lẽ là bởi vì khi còn bé nhìn đủ những vấn đề của hôn nhân rồi, có chút mâu thuẫn thôi. Nhưng giữa cô và anh chắc chắn sẽ không xuất hiện những vấn đề kia.

“Mạn Mạn, mở cửa.” Cố Uyên cũng không nói gì, không đập cửa hay lớn tiếng gọi, vẫn giống như lúc thường, rất bình tĩnh, không có quá nhiều cảm xúc. Nếu không phải cô rất hiểu tính tình của anh, sợ rằng cô sẽ cho rằng anh không quan tâm cô đâu.

Từ Du Mạn vẫn không mở cửa, xem anh có thể sốt ruột hay không. Cửa phòng lần nữa bị gõ, cô vẫn không mở cửa.

“Mạn Mạn, mở cửa, đừng cáu kỉnh.” Cố Uyên cau mày nói.

“Không muốn, không mở.” Từ Du Mạn vẫn không mở.

Một lát sau, chân mày của cô dần dần nhíu lại. Hình như anh cũng không ở bên ngoài. Từ Du Mạn nghi ngờ vừa chuẩn bị mở cửa xem một chút, mới đi tới cửa đã thấy cửa bị mở ra, chỉ thấy trong tay Cố Uyên cầm một chùm chìa khóa:

“Ồ nhà anh, em cảm thấy có thể khóa được sao?”

“Hừ.” Từ Du Mạn không để ý tới Cố Uyên, quay đầu đi về phía giường và ngồi lên giường.

Bên cạnh chợt lún xuống, là do anh ngồi xuống. Anh ôm cô, hơi thở phả lên trên cổ cô, hơi ngứa nhưng ấm áp. Cô rụt cổ lại nhưng không trốn được bị anh cắn lên:

“Tức giận sao?”

“Không có.” Cô không tức giận chỉ là chưa tình nguyện tiếp nhận mà thôi.

“Em đang tức giận? Có phải không muốn ở bên anh hay không?” Cố Uyên hỏi mà thấp thỏm lo lắng, hỏi mà cẩn thận nghiêm túc, chỉ sợ từ trong miệng cô nghe được câu trả lời khẳng định.

“Không phải.” Cố Uyên không tự chủ thở phào nhẹ nhõm, cũng may Mạn Mạn nói không phải, nếu cô nói phải, anh thật là không biết nói gì nữa.

“Mạn Mạn, tin tưởng anh! Chúng ta ở bên nhau nhất định sẽ hạnh phúc mỹ mãn, giống như cha mẹ anh vậy.” Cố Uyên một lời trúng đích, nói trúng lo lắng của cô.

Từ Du Mạn nghĩ đến Cố Bác cùng Tôn Tôn, mặc dù từ lúc cô đến vẫn nghe bọn họ âm ỉ, nhưng tình cảm của hai người đó cô đều có thể nhìn ra được bọn họ rất yêu nhau. Thật vậy chẳng? Cô và Cố Uyên thật cũng có thể trải qua hạnh phúc như vậy sao?

Khàn khàn nói: “Được rồi, em bây giờ có thể nói rồi.” Mới vừa rồi quá khẩn trương.

Chương 87.3

Từ Du Mạn dưới ánh mắt mong đợi căng thẳng của anh, gạt đầu một cái. Cố Uyên lập tức ôm cô vào lòng, kích động nói:

“Mạn Mạn đồng ý rồi, đồng ý rồi.”

Đang nói chuyện bất chợt hôn lên tóc cô một cái. Cố Uyên ôm rất chặt, giống như sợ đây chính là một giấc mộng, sợ cô sẽ biến mất.

“Nhưng anh phải đồng ý với em, sau khi kết hôn chúng ta vẫn sống như trước.”

“Ừ.” Cái yêu cầu này quá đơn giản.

“Hộ khẩu của em vẫn còn ở thành phố A.”

“Chúng ta lập tức trở về lấy, thuận tiện thông báo với đám A Việt.”

“Ừ.” Bàn bạc xong tất cả, hai người ríu rít đi ra khỏi phòng ngủ.

“Mẹ, con muốn cùng Mạn Mạn trở về thành phố A một chuyến.”

“Trở về thành phố A? Tại sao?”

Xem bộ dạng của tiểu Uyên không giống như ở thành phố A xảy ra chuyện, ngược lại giống như có chuyện vui mừng. Tôn Tôn nhất thời không phản ứng kịp, Cố Bác cùng ông cụ Cố ngược lại phản ứng kịp, ông cụ lớn tiếng nói:

“Trở về đi, đi sớm về sớm.”

Thấy Tôn Tôn còn nghi hoặc, Cố Uyên cười nói: “Mẹ, chúng con đi lấy hộ khẩu của Mạn Mạn.”

“Hộ khẩu? Lấy hộ khẩu làm gì? A. . . Hộ khẩu, bé Mạn đồng ý kết hôn rồi?” Cảm giác phản ứng của Tôn Tôn so với phản ứng của chính Cố Uyên còn mãnh liệt hơn.

“Dạ.” Từ Du Mạn đỏ mặt gạt đầu.

Tôn Tôn hài lòng cười nói: “Nhanh đi, nhanh đi.”

Vì vậy hai người không mang gì, lại lên máy bay trở về thành phố A. Trên máy bay, tình cờ lại gặp được Tạ Vận Tư. Lúc này gặp nhau khó tránh khỏi có chút xấu hổ.

“Thật là trùng hợp.”

“Ừ, thật là trùng hợp.” Rồi sau đó, không nói chuyện nữa.

—— đường ranh giới xinh đẹp ——

“Cái gì? Cậu muốn kết hôn?” .

Thẩm Mặc Dư kinh ngạc đến mức cảm muốn rơi xuống, cặp mắt tròn thật lớn. Cô cũng không ngờ Từ Du Mạn sẽ chọn kết hôn sớm như vậy. Trước kia không phải không nghĩ qua vấn đề này, Thẩm Mặc Dư nhớ đến lúc ấy cô nói như thế này:

“Kết hôn? Hôn nhân là mồ chôn hạnh phúc. Lúc trước, thời điểm ba mẹ tớ yêu nhau hạnh phúc thế nào, sau khi kết hôn chính là trà gạo dầu muối tương dấm củi, đâu còn tình cảm lãng mạn. Cho nên mẹ tớ đã ngoại tình. Tớ không muốn kết hôn sớm.”

Thế mà hiện tại Mạn Mạn lại nói cho cô biết rằng Mạn Mạn muốn kết hôn, cô sao có thể không kinh hãi chứ? Xem ra thầy Cổ này thật đúng là tài năng, lại lừa được Mạn Mạn cam tâm tình nguyện nhảy vào “phần mộ” .

“Ừ, tớ về lấy hộ khẩu.” Từ Du Mạn dĩ nhiên biết bạn tốt của mình kinh ngạc, cười nói. Cô có thể đồng ý kết hôn, chính bản thân cũng cảm thấy kinh ngạc đấy.

“Tại sao?” Thẩm Mặc Dư vẫn muốn hỏi. Mặc dù biết Mạn Mạn đã quyết định rồi thì nhất định cô ấy có lý do của mình.

“Chính là muốn kết hôn thôi, anh ấy là một đối tượng kết hôn rất tốt, không phải sao?”

“Ừh.” Thẩm Mặc Dư suy nghĩ một chút khoảng thời gian này Cổ Uyên đối với Mạn Mạn rất tốt. Quả thật tốt đến không thể nghi ngờ, tốt đến mức cô cũng ghen tỵ với nhóc Mạn đấy.

“Dù sao sau khi kết hôn vẫn là cuộc sống như trước, chỉ là thêm danh chính ngôn thuận thôi.” Từ Du Mạn bưng ly nước trái cây lên uống.

“Các cậu được tự do cưới nhau?”

“Không phải, cậu cho là tình huống giống như nhà của Cổ Uyên có thể tự do cưới sao? Chúng tớ lĩnh giấy chứng nhận trước, có lẽ bây giờ dì Tôn đã đang chuẩn bị thủ tục kết hôn rồi, căn bản không cần chúng tớ lo những thứ kia.”

“Thật sao?.” Mạn Mạn hẳn sẽ hạnh phúc, người nhà Cổ Uyên cũng thích cô ấy. Còn cô thì sao, ha ha. Mặc dù không có người phản đối, nhưng cũng không người nào đối xử vui vẻ với cô?

Từ Du Mạn nhìn thấy sự khổ sở trong mắt Thẩm Mặc Dư, nghĩ tới cuộc sống của A Dư sau khi cưới có thể cũng không vui vẻ như mình liền đi tới ôm lấy Thẩm Mặc Dư:

“A Dư, thật đáng tiếc, cậu không thể làm phù dâu của tớ rồi.”

“Không sao.” Vốn cái giao ước ban đầu có chỗ sơ hở, chỉ có thể làm phù dâu cho người kết hôn trước.

“Đến lúc đó nhất định phải tới. Bên cạnh tớ không có người thân, cậu chính là đại diện nhà gái của tớ.” Từ Du Mạn hít một hơi rồi nhẹ nhàng nói với Mặc Dư. Cô không có người thân nào khác, A Dư chính là người thân duy nhất của cô, là đại diện bên nhà gái

“Ừ... ừ.” Thẩm Mặc Dư không ngu mà hỏi về người đàn bà kia. Nếu Mạn Mạn muốn thừa nhận bà ta, cô cũng không thừa nhận.

“Được rồi, xác định thời gian rồi thông báo tiếp cho cậu.”

“Được.”

Hai người mới có vài ngày không gặp, gặp được nhau liền tranh thủ bà tám, nói chuyện phiếm cả một buổi chiều. Thẩm Mặc Dư suy nghĩ một chút, hỏi ý kiến của Cố Uyên:

“Thầy Cố, chúng ta có cần cũng thông báo với Âu Dương Nhất Phàm hay không?” Như vậy có thể làm cho Âu Dương Nhất Phàm chết tâm.

Thời gian bọn họ ở Bắc Kinh, có thể Âu Dương Nhất Phàm gặp phải vấn đề gì nên rất bận, nhưng vẫn không quên mỗi ngày gửi nhắn tin cho cô. Hắn làm sao lại cố chấp như vậy chứ, nói thế nào cũng không nghe. Có lẽ làm như vậy có thể làm cho Âu Dương Nhất Phàm chết tâm. Nhưng không thể không loại trừ khả năng Âu Dương Nhất Phàm sẽ đến quấy rối. Có điều nhà họ Cố đều là quyền lớn thế lớn, khách mời tất cả đều là nhân vật có máu mặt, có lẽ Âu Dương Nhất Phàm cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Cố Uyên cùng Từ Du Mạn suy nghĩ cảm thấy có thể làm như vậy nhưng anh vẫn cự tuyệt:

“Ngày cưới còn chưa xác định, không cần phải gấp gáp.”

Cũng đúng, dù sao hiện tại tất cả mọi người đều chưa được thông báo, chỉ là nói cho Thẩm Mặc Dư biết. Những bạn bè khác vẫn là chờ ngày kết hôn được xác định mới thông báo, đến lúc đó liền phát thiệp mời là được. Từ Du Mạn nghịch ngợm ở trong đầu tưởng tượng về mặt của Âu Dương Nhất Phàm khi nhận được thiệp mời sẽ là như thế nào.

Hai người lấy được hộ khẩu lại lên máy bay về Bắc Kinh. Vận số không có không tốt như vậy, lần này không gặp mặt Tạ Vận Tư. Nhưng thế giới rất nhỏ, bọn họ vẫn đụng phải người quen, lại là người thật lâu chưa gặp lại - Dương Kiệt.

Dương Kiệt lên máy bay đã nhìn thấy Từ Du Mạn cùng Cố Uyên, tất cả đều thấy nhau nên cũng không thể làm bộ như không nhìn thấy. Nếu không phải cha hắn vẫn đối với hắn ân cần dạy bảo, gặp Cố Uyên nhất định phải nói chuyện tử tế, có lẽ phép, tận lực lấy long thì hắn nhất định sẽ làm bộ như không nhìn thấy hai người. Tình huống này khiến hắn phải trực tiếp đi qua. Lần này Dương Kiệt đi tới bên cạnh Từ Du Mạn và Cố Uyên liền dừng lại.

“Thầy Cố, chào thầy.”

Cố Uyên trong lòng biết nhất định là cha của Dương Kiệt dạy dỗ Dương Kiệt phải làm như vậy, khê gặt đầu. Dương Kiệt liếc mắt nhìn Từ Du Mạn, không biết là về mặt gì, sau đó rời đi đến chỗ ngồi của mình.

Lúc Dương Kiệt thắt chặt dây an toàn, trong lòng thầm mắng: “Mẹ nó, thế nào lại xui xẻo như vậy đụng phải.” Hắn không muốn nhìn thấy Cố Uyên.

“Anh đã làm gì với hắn? Xem ra hắn hình như có chút sợ anh.” Từ Du Mạn tò mò hỏi. Nếu không với tính tình của Dương Kiệt, hắn sẽ không chủ động tới chủ động chào hỏi Cố Uyên như thế.

“Không có làm gì cả, hắn là cha của hắn đã nói gì đó thôi.” Cái thế giới này chính là cường giả nói chuyện. Nếu như ông nội của anh, cả cha của anh chính là người bình thường, hiện tại anh có thể không có kết cục tốt rồi. Nhà Dương Kiệt làm sao có thể nịnh bợ anh chứ.

“Khó hiểu.”

Từ Du Mạn không hứng thú lắm. Đầu tựa vào trên bả vai anh liền ngủ thật say. Cố Uyên nhu tình như nước nhìn cô, tay vén lên mấy lọn tóc trên trán cô nhẹ nhàng ngắm nghía.

Chương 87.4

Tỉnh dậy thì đã đến Bắc Kinh. Bước vào cửa nhà, Tôn Tôn đang sắp xếp mọi chuyện, bà nhìn thấy Cố Uyên cùng Từ Du Mạn trở lại, ngẩng đầu:

“Về rồi à? Mới vừa xuống máy bay, các con đi tắm nghỉ ngơi một chút đi. Một lát nữa mẹ dặn dì Nguyệt nấu cơm.”

Dì Nguyệt là đầu bếp. Từ Du Mạn nghe đến dì Nguyệt còn có chút kinh ngạc, trước kia chưa nghe nói qua cái tên dì Nguyệt này, nghe giọng điệu thì hình như là đầu bếp. Cố Uyên biết cô nghi ngờ cái gì, giải thích:

“Dì Nguyệt ở nhà chúng ta cũng nhiều năm rồi, mấy ngày trước có chuyện xin nghỉ về quê, chắc là mới trở lại.”

“Vâng.” Khó trách Từ Du Mạn lúc trước còn có chút nghi ngờ, sao nhà họ Cố lại không có đầu bếp chứ, nấu cơm đều là do Tôn Tôn làm. Thì ra là có đầu bếp nhưng nghỉ phép.

Từ Du Mạn mở tủ quần áo ra, chợt ngậy ngẩn cả người, trong tủ quần áo treo đầy quần áo. Cô tùy tiện nhìn một chút, toàn bộ đều có nhãn hiệu, đều là mới.

“Đây là?” Số lượng lớn như vậy? Đây đều là hàng hiệu, một bộ giá mấy chục ngàn. Nhà họ Cố dù là một thủ trưởng một tư lệnh, cũng không thể có nhiều tiền như vậy mà tiêu xài.

“Chuẩn bị cho em. Trước khi đi anh đã lặng lẽ nhờ mẹ mua về, tất cả đều là số đo của em. Như thế nào? Thích bộ đó thì mặc bộ đó đi.”

“Không phải, ý của em là anh lấy đâu ra nhiều tiền như vậy? Dù là quân nhân quốc gia cũng không thể có nhiều tiền như vậy?” Từ Du Mạn hỏi. “Không thể nào là tham ô...”

“Em nghĩ đi đâu vậy.” Cố Uyên xoa xoa đầu cô.

“Vốn chính là định nói cho em biết, lúc ở Anh, thời điểm không có chuyện gì làm, anh đã có khoản đầu tư nho nhỏ, có lúc đầu tư cổ phiếu cho nên anh cũng không biết hiện tại đang có bao nhiêu tiền.”

“Thì ra anh là người có tiền. Em vẫn cho rằng anh là một thầy giáo nghèo đấy.” Từ Du Mạn lúc này mới yên tâm, tùy tiện cầm một bộ quần áo trên tay, phong cách của mấy bộ quần áo đều là kiểu cô thích.

Đừng nghĩ rằng cô không muốn mặc những cái váy xinh đẹp, là do trước kia không có nhiều tiền như vậy mà thôi. Ha ha, kiếm được ông xã, còn có thêm nhiều tiền như vậy, thật sự gả cho anh chính một hành động sáng suốt.

“Thầy giáo nghèo mà em còn nguyện ý gả?”

“...” Từ Du Mạn suy nghĩ một chút, nói: “Chỉ là, thầy giáo nghèo mà có tiền nên em càng thích.”

“...” Mạn Mạn thật là đáng yêu.

“Em đi tắm.” Từ Du Mạn đang cầm váy trong tay đi vào phòng tắm, lại bị anh kéo lại.

“Sao vậy?” Cố Uyên cương chiều chỉ chỉ ngăn kéo nhỏ phía dưới của tủ quần áo. “Em mặc cái này.”

Từ Du Mạn mở ra ngăn kéo nhỏ mà anh chỉ, bên trong đều là áo lót, còn là số đo của cô.

“Còn cả cái bên cạnh.”

Cô đã đoán được trong ngăn kéo bên cạnh cái đó có cái gì rồi, mở ngăn kéo nhỏ ra. Quả nhiên không sai, bên trong chính là quần lót chuẩn bị cho cô.

Từ Du Mạn cũng tùy tiện cầm một bộ, đỏ mặt cúi đầu vội vã đi vào phòng tắm. Cố Uyên nhìn bóng lưng vội vã rời đi của cô, đến lúc nào rồi còn xấu hổ như vậy. Sau đó thân hình cao lớn ngồi chồm hổ xuống, giúp cô đóng lại ngăn kéo vừa rồi còn chưa kịp đóng. Chính mình lại mở ra cái tủ quần áo bên cạnh tủ quần áo của cô, bên trong đều là quần áo của anh.

Hai người tắm xong liền đi xuống lầu, Tôn Tôn hứng thú trùng trùng kéo cô đến ngồi bên cạnh bà:

“Cháu nói xem cái khách sạn này thế nào?”

“Cái gì thế nào ạ?”

“Khách sạn làm tiệc chiêu đãi khách.”

“Dạ sao cũng được, cháu không có ý kiến gì.”

“Vậy chúng ta liền quyết định chọn khách sạn này nhé. Đúng rồi, mẹ đã xem Hoàng Lịch rồi, thứ ba tuần sau vừa khéo chính là ngày tốt, thích hợp lấy chồng cưới vợ. Thời gian định là thứ ba tuần sau được không?” Tôn Tôn tích cực hơn bất cứ ai khác.

“Thứ ba tuần sau, có đủ thời gian chuẩn bị không ạ?” Bây giờ đã là thứ năm rồi, còn có 4 ngày, hẳn là không đủ.

“Đủ rồi, đủ rồi. Thứ ba tuần sau cũng vừa hay là ngày hai mươi tám tháng chạp. Nếu như muốn đợi ngày tốt kế tiếp chính là ngày 13 tháng giêng, khi đó sợ rằng các con đã phải vào học rồi.”

Tôn Tôn cái gì cũng suy nghĩ kỹ, thật là hành động nhanh chóng. Bọn họ mới trở về thành phố A một ngày, khách sạn cũng chọn xong rồi, ngày tốt cũng chọn xong rồi.

“Vậy cũng được.” Cái gì cũng suy tính chu đáo, còn có gì để bàn nữa.

“Mọi việc con đều không có ý kiến gì, nhưng áo cưới con muốn tự chọn, còn có thời điểm hôn lễ, con muốn hôn lễ đặc biệt. Có mấy thứ con muốn tự mình thiết kế.” Từ Du Mạn nói lên yêu cầu của cô.

Cô không phải là không nghĩ tới mình nếu như kết hôn thì phải chuẩn bị thế nào đây? Cô không muốn một hôn lễ quá mức bình thường, hôn lễ của cô nhất định phải đặc biệt.

“Được, đều tùy con.” Chỉ cần không phải không lấy, cái gì cũng có thể bàn bạc.

Lúc ăn cơm tối, Cố Bác mới trở về. Lúc ăn cơm, không có chuyện gì khác để bàn luận, tự nhiên liền nói đến chuyện hôn lễ của hai người.

“Đúng rồi, bé Mạn, nhà mẹ con bên kia...” Tôn Tôn biết thân thế của Mạn Mạn, cũng biết cô còn có một người mẹ, cho nên mới có câu hỏi này.

“Dì Tôn, nhà gái con sẽ sắp xếp tốt.” Đại diện nhà gái của cô là A Dư

“A, vậy thì tốt. Chúng ta có cần mời thông gia tới cùng bàn bạc một chút hay không.” Tôn Tôn hỏi một cách cẩn thận. Bà biết Từ Du Mạn là bị mẹ ruột vứt bỏ, nhưng người đàn bà kia dù sao vẫn là mẹ của bé Mạn. Kết hôn là chuyện lớn như vậy, cần phải tới thương lượng một chút chứ.

“Không cần. Mẹ, những chuyện này mẹ cũng đừng quản. Mẹ chỉ cần đem chuyện bên này chuẩn bị xong là được, tin tưởng mẹ không cần người khác trợ giúp cũng nhất định có thể sắp xếp thật hoàn hảo.” Cố Uyên ngăn trở lời nói của Tôn Tôn, anh nhìn sắc mặt của Từ Du Mạn, phát hiện không có gì khác thường mới yên lòng.

“A, được rồi.” Tôn Tôn lúc này mới yếu ớt đáp ứng. Xem ra bà nói sai.

“Được rồi, ăn cơm đi.” Có chuyện ông cụ Cố mới lên tiếng. Ông cụ Cố ở trên bàn cơm, đều có tác dụng như vậy, làm cho người ta yên lặng ăn cơm.

Bởi vì thời gian rất gấp rút, ngày hôm sau Cố Uyên dẫn cô đi chụp hình cưới. Từ Du Mạn chỉ có việc đi theo. Nếu như là ở thành phố A, là địa bàn của cô, có chỗ nào mà cô không biết. Nhưng đang ở Bắc Kinh mà không đi theo Cố Uyên, nói không chừng sẽ bị lạc đường.

Từ Du Mạn nhìn thấy tiệm ảnh cưới, mới biết núi cao còn có núi cao hơn, studio ảnh cưới này thật sự quá đẹp mắt. Quả nhiên, một thành phố nhỏ không thể so sánh với thủ đô.

Áo cưới bên trong bộ nào cũng là do nhà thiết kế nổi tiếng thiết kế. Từ Du Mạn nhìn hoa cả mắt, có chút kích động nghĩ toàn bộ đều muốn mặc vào chụp một lần.

“Áo cưới thật đẹp, em đều thích làm sao bây giờ?” Giống như còn định mua một bộ về. Thật ra cô muốn mua nhưng giá tiền này làm cho người ta phải tặc lưỡi.

“Đều thích? Sở thích của Mạn Mạn lớn thật. Nếu không, toàn bộ đều mua?” Mặc dù cần không ít tiền.

“Ha ha, vẫn là không cần. Một bộ đắt tiền như vậy, mua toàn bộ, vậy phải tốn bao nhiêu tiền chứ? Có tiền không phải xài thế này.”

Từ Du Mạn vẫn cự tuyệt. Nói toàn bộ đều muốn chỉ là làm nũng chút thôi, không thật sự muốn mang toàn bộ về. Cho dù không nhìn giá tiền, những thứ này đều là vật quý của tiệm người ta, làm sao có thể dễ dàng như vậy bán toàn bộ chứ.

“Được rồi. Nếu không thì chọn một bộ thích nhất mua về, những bộ khác đều mặc vào chụp một bộ hình là được.”

“Ý kiến của anh rất hay.”

Lúc đầu cô rất vui vẻ, nhiều áo cưới đẹp như vậy đều có thể mặc chụp ảnh, sau đó cô đã cảm thấy hối hận. Cô quên mất lần trước giúp Thẩm Mặc Dư chụp hình cưới tốn bao nhiêu thời gian, chụp xong Thẩm Mặc Dư cũng mệt lả. Cô chưa trải qua còn chưa cảm thấy, lần này cô rốt cuộc được ném mùi rồi, thật mệt chết đi.

Chụp hết một bộ hình lại phải thay quần áo, lại phải trang điểm lần nữa, đổi kiểu tóc lần nữa, không biết phiền toái cỡ nào. Chụp hết mấy bộ hình xong, cô liền buông tha lời nói hùng hồn mỗi một bộ áo cưới đều muốn mặc để chụp một bộ hình. Nhưng mà rất may chất lượng không phải là tốt bình thường, cô nhìn hiệu quả hình được rửa ra, chính mình cũng bị bản thân mê hoặc. Chụp xong ảnh cưới, cô chọn một tấm xem ra đẹp nhất in lên trên thiệp mời.

Ba ngày, mọi người trong nhà đều bận tối mảy tối mặt, cuối cùng cũng giải quyết xong phần lớn công việc cần hoàn thành. Lần này phù rể là Phùng Chính, phù dâu là cô em họ nào đó của Cố Uyên, Từ Du Mạn cũng không quen biết.

“Em chào chị dâu.” Em họ của Cố Uyên - Hạ Thiên Thiên thân thiện nói.

“Chào em.” Cô em họ này đáng đáp thuộc kiểu đáng yêu, trên mặt còn có chút tàn nhang, xem ra có chút hoạt bát đáng yêu.

Một buổi tối, Hạ Thiên Thiên dường như đối với thứ gì cũng hiếu kỳ, liên tục hạch hỏi. Cuối cùng vẫn là Tôn Tôn ngăn trở, Từ Du Mạn mới có thể nghỉ ngơi. Cô em họ này thật quá hoạt bát, cô cũng có chút chống đỡ không được.

Buổi tối Cố Uyên ôm lấy Từ Du Mạn, nhẹ nhàng gặm da thịt mềm mại trên cổ cô:

“Mạn Mạn, em cuối cùng đã là của anh rồi!”

87. Chương 88: Tiệc Cưới Đặc Biệt

Từ Du Mạn không nghĩ đến, nhà họ Cố cũng không truyền thống như vậy, trước khi cưới vẫn đồng ý cho bọn họ ngủ cùng nhau, thật đúng là tư tưởng tân tiến.

“Ừm.” Từ Du Mạn đã rất mệt nhọc, buổi tối bị Hạ Thiên Thiên quấy rối thật lâu mới được nghỉ ngơi. Cố Uyên cũng bận rộn liên tục, sao vẫn còn tỉnh thần như vậy. Từ Du Mạn mơ mơ màng màng trả lời, chỉ hy vọng anh nhanh ngủ lại, để cô nghỉ ngơi thật tốt.

Nhưng Từ Du Mạn hoàn toàn đánh giá thấp mức độ hưng phấn của anh. Nghỉ đến cô lập tức sẽ gả cho anh, tinh thần của anh rất kích động nên không ngủ được. Nghỉ đến cô sắp là của anh, anh có thể muốn làm gì thì làm, anh lại càng kích động hơn.

Từ Du Mạn mặc cho Cố Uyên cởi áo ngủ trên người cô ra, đây không phải là lần đầu tiên, cô cũng không có phản ứng quá lớn. Cố Uyên bất mãn với việc cô không tập trung liên tục vào một cái, cô mới tỉnh táo một chút.

Thấy Từ Du Mạn có chút tỉnh táo, Cố Uyên lúc này mới nắm lấy tay của cô, đem tay của cô đặt lên thắt lưng của anh. Từ Du Mạn cả kinh, biết chuyện anh muốn làm, cô muốn phản kháng cũng không còn kịp rồi.

Kết quả là buổi tối trước hôn lễ, Từ Du Mạn bị ăn sạch sành sanh rồi. Trước khi cô ngủ thật say, trong đầu vẫn còn vẻ mặt mừng rỡ của anh.

—— đường ranh giới hưng phấn vui mừng——

Âu Dương Nhất Phàm ngồi trước cửa sổ sát đất, ánh đèn yếu ớt chiếu vào thiệp mời trong tay hắn. Trên thiệp mời, hình ảnh Từ Du Mạn cười đến hạnh phúc như vậy. Cố Uyên hai tay ôm eo của cô, cô hơi ngược

đầu, Cổ Uyên cúi đầu hôn lên trán của cô. Cảnh tượng này ấm áp như vậy nhưng trong mắt người đang nhìn lại chói mắt như vậy.

Âu Dương Nhất Phàm âm tình bất định nhìn tay mình cầm cái thiệp mời đỏ đến phồng tay, không biết nghĩ gì. Không đến một giây sau Âu Dương Nhất Phàm giống như nổi điên mà đập vỡ tất cả những thứ có thể đập như bình hoa, cái gạt tàn thuốc.

Âu Dương Nhất Phàm trầm mặc nhìn người giúp việc quét dọn một đồng hồ dọn, không có bất kỳ biểu hiện gì, giống như đã không còn linh hồn.

Tống Lâm Bạch nhìn thiệp mời trong tay, nhìn Từ Du Mạn cười đến hạnh phúc như vậy, vui vẻ như vậy, nước mắt không tự chủ tràn ngập hốc mắt. Nước mắt vừa chảy xuống liền bị Tống Sâm Bạch lau đi.

Tống Lâm Bạch ngược khuôn mặt tươi cười tái nhợt, làm bộ kiên cường, nở nụ cười chua xót:

“Anh hai, sự lựa chọn của em là đúng rồi, cô ấy trông rất hạnh phúc.”

Tống Sâm Bạch đau lòng cho em trai của mình, đây là lần đầu tiên em trai hắn thích một người, hạt giống tình yêu còn đang nảy mầm đã bị bóp chết rồi. Tống Sâm Bạch không đành lòng.

“Có muốn anh hai giúp em đoạt lấy cô ấy hay không?” Hắn không muốn nhìn thấy em trai mình đau lòng. Đây là đứa em trai duy nhất của hắn, người thân duy nhất của hắn.

“Không, anh hai, cô ấy không yêu em.” Nếu như cô ấy yêu cậu, cho dù hậu quả thế nào cậu cũng nhất định sẽ đi giành lấy, nhưng cô ấy không yêu cậu, vậy thì có biện pháp gì chứ? Chỉ có buông tay. Cậu không phải đã sớm lựa chọn buông tay rồi sao.

“Ngoan, em sẽ gặp được người tốt hơn.” Tống Sâm Bạch đau lòng ôm em trai. Tấm thiệp mời màu đỏ ở dưới ánh đèn lại chói mắt như vậy.

Nếu như Tống Lâm Bạch nói một câu muốn có được Từ Du Mạn, tin rằng Tống Sâm Bạch sẽ bắt chấp hết mọi thứ để giúp Tống Lâm Bạch hoàn thành nguyện vọng, không tiếc bất cứ giá nào hắn cũng sẽ làm như vậy.

“Chồng theo vợ đi tham gia tiệc mừng, không có ai phản đối đâu nhỉ.” Mộ Trường Phong nhìn phía trên thiệp mời cũng không viết tên của anh, chỉ có tên của Lâm Thiển Tuyết, nói.

“.....” Lâm Thiển Tuyết cảm thấy bất đắc dĩ, không biết lúc nào thì khúc mắc giữa Mộ Trường Phong và Từ Du Mạn mới có thể tháo gỡ. Cô bị kẹt ở chính giữa, rất khó xử.

“Nó cũng không nhận cậu, đi cái gì mà đi?” Viên Hân bén nheton nói.

Mộ Trường Phong không vui nhìn người khách không mời mà đến này. Con gái của bà ta kết hôn, danh sách khách mời không có bà ta mà bà ta còn lạnh nhạt như vậy, khó trách Mạn Mạn không nhận lại bà ta, một người đàn bà máu lạnh vô tình như vậy.

“Cô ấy là em gái của tôi.” Mộ Trường Phong nói từng chữ từng câu. Đúng vậy, Mạn Mạn là em gái của anh, cho nên anh muốn nhìn thấy cô lập gia đình, nhìn thấy cô hạnh phúc.

“Em gái? Nó là em gái gì của cậu?” Viên Hân cười lạnh. Không ngờ Mộ Trường Phong cũng biết quan tâm tới người khác. Cái con bé đáng ghét đó lại muốn lập gia đình, ha ha, là cậu thanh niên họ Cổ đó

Trong mắt Viên Hân lóe lên hận ý. Con bé chết tiệt đó lại không quan tâm tới bà, lại không thèm để ý đến bà, không giúp bà. Thật là một đứa bé ngang ngược đáng ghét.

“.....” Mộ Trường Phong không muốn tranh cãi với người đàn bà này, nhìn cũng khiến người ta ghê tởm. Anh vẫn nghĩ không ra, sao Mạn Mạn tốt như vậy lại là con gái do Viên Hân sinh ra chứ. Viên Hân cũng không để bị mất mặt liền rời khỏi chỗ của Mộ Trường Phong.

Viên Hân vừa mới rời đi, Mộ Trường Phong liền dặn dò người giúp việc không cho phép để Viên Hân vào cửa nữa. Lúc trước anh và Tuyết Tuyết dọn ra ngoài ở chính là không muốn nhìn thấy vẻ mặt xấu xí của người đàn bà này, nếu như bà ta cứ muốn tới thì tới, như vậy dọn ra ngoài còn có ý nghĩa gì chứ.

Long Mị Úc nhìn thiệp mời trong tay, chặc chặc hai tiếng:

“Không ngờ tới cô ấy lại còn mời mình chứ.” Mà Cố Uyên tại sao lại đồng ý. Ha ha, thật là thú vị.

“Cậu chủ, bên Trung Đông bảo cậu đi bàn bạc chuyện làm ăn, người xem. ?” Tiệc cưới không có chút quan trọng nào nên không cần đi tham gia. Chuyện làm ăn lần này không phải lớn bình thường, nếu thành công thì tương đương với việc nắm chắc hơn phân nửa các vụ buôn bán vũ khí ở Trung Đông rồi.

“Bên kia kéo dài thêm hai ngày nữa rồi trả lời.” Long Mị Úc không thêm quan tâm mà nói.

“Nhưng...”

“Không nhưng gì cả, chúng ta cũng phải kiên nhẫn một chút, nếu không bên Trung Đông kia còn có thể cho rằng chúng ta dễ bị bắt nạt. Mấy thứ bọn họ chế tạo ngoại trừ chúng ta ra còn có ai dám nhận?”

“Nhưng gia tộc Hách Liên bên kia.”

“Hách Liên? Bọn họ thì tính là cái gì? Bọn họ chủ yếu là làm ma túy. Ta nghĩ bên Trung Đông không thể nào toàn bộ đều là lũ ngu ngốc. Đem mấy thứ đó bán cho gia tộc ma túy, Hách Liên có thể nuốt xuống được nhiều như vậy sao.” Long Mị Úc đã tính trước, nói: “Yên tâm, tôi nắm chắc.”

Đúng vậy, cậu chủ có lúc nào thì tính sai chứ? Hắn chỉ cần đi làm theo như lời cậu chủ nói là được. Chuẩn bị rời đi, lại bị Long Mị Úc gọi lại:

“Nhớ giúp tôi đặt vé máy bay đi Bắc Kinh.”

“Vâng, cậu chủ.”

Từ Du Mạn tỉnh giấc, phía sau thân thể lại bị anh phủ lên, hôn lên lưng của cô:

“Mạn Mạn... Mạn Mạn.” Lật người cô lại, anh lại tiếp tục hôn.

Lúc tỉnh lại lần nữa thì đã 10 giờ rồi. Từ Du Mạn vừa nhìn thấy thời gian, liền dùng sức bò dậy. Kết quả chân mềm nhũn ngã xuống giường. Cố Uyên ở bên cạnh cười đến không tìm không phổi, Từ Du Mạn trừng mắt một cái, anh liền đành hoàng lại: “Tắm rửa trước đi.” Cố Uyên ôm lấy cô.

Từ Du Mạn được Cố Uyên ôm lên, trong nháy mắt nhìn thấy chút dấu vết trên ga trải giường, sau đó quay đầu đi. Đỏ mặt, vùi đầu vào trong ngực anh, không biết đang nghĩ cái gì.

Chỗ đó vẫn còn hơi đau, chân cũng mềm nhũn, đứng lên cũng không nổi nữa. Điều là tại anh, chính là Cố Uyên. Từ Du Mạn hồi tưởng lại tình hình chiến đấu kịch liệt tối hôm qua, làm sao cô có thể hi vọng người đàn ông 26 năm là xử nam vào lúc đó còn có thể khống chế được mình chứ? Vì vậy mới có màn không biết tiết chế tối hôm qua.

Từ Du Mạn đang hối hận, hoặc là cho sớm một chút, hoặc là kiên trì thêm một ngày nữa, lúc này phải làm thế nào? Sắp cử hành hôn lễ rồi. Cố Uyên cũng biết mình sai rồi, về mặt lấy lòng giúp cô tắm rửa, sau đó lại giúp cô mặc quần áo tử tế. Từ Du Mạn bước đi vẫn có chút cảm giác hơi khó chịu. Mỗi lúc như vậy, cô đều sẽ trừng Cố Uyên, mà anh cũng thừa nhận cái trừng mắt của cô, về mặt lấy lòng.

Tôn Tôn thúc giục rất nhiều lần Cố Uyên mới đỡ Từ Du Mạn đi xuống lầu. Tôn Tôn nhìn một cái liền biết ngay chuyện gì xảy ra, sắc mặt không tốt dạy dỗ Cố Uyên:

“Con cũng không nhìn xem đây là thời điểm nào, không biết tiết chế như vậy, bé Mạn làm sao chịu được.” Nghe Tôn Tôn nói khiến khuôn mặt của Từ Du Mạn đỏ bừng lên.

“Không cần nói nữa, còn không mau chuẩn bị.”

Tôn Tôn lúc này mới kéo Từ Du Mạn đi, bắt đầu trang điểm cho cô. Từ Du Mạn có chút giật mình đối với kỹ năng thành thạo của Tôn Tôn. Đây cũng không phải là kỹ thuật mà thợ trang điểm bình thường có thể rèn luyện được, cô thật không biết phải nói thế nào mới đúng, trong đầu chỉ nghĩ đến một cụm từ, điều luyện sắc sảo.

Chương 88.2

“Mẹ anh trước khi kết hôn, là thợ trang điểm nổi tiếng, Đề Na.”

“Đề Na?” Thọ trang điểm quốc tế đã biến mất vào 26 năm trước sao? Không ngờ lại là mẹ của Cố Uyên. Thảo nào Tôn Tôn trông còn trẻ tuổi như thế, có liên quan đến kỹ thuật trang điểm cùng bảo dưỡng cao siêu.

Dưới kỹ thuật trang điểm khéo léo của Tôn Tôn, Từ Du Mạn vốn đã đẹp lại càng đẹp hơn. Cố Uyên cũng sắp không dời mắt được rồi. Đây là Mạn Mạn của anh, bà xã của anh, người phụ nữ của anh. Cố Uyên tự nhiên sinh ra cảm giác tự hào.

Bởi vì không có người nhà và mẹ đẻ, tay của Từ Du Mạn là do chú bảo vệ giao cho Cố Uyên. Dĩ nhiên cô làm sao có thể không mời chú bảo vệ đáng yêu như vậy chứ. Hơn nữa ở thời điểm mời chú ấy, cô đã nhận chú ấy là cha nuôi. Cha nuôi giao cho con rể, không có ai nói không thể.

Sau khi chú bảo vệ đặt bàn tay của Từ Du Mạn vào trong tay Cố Uyên, Từ Du Mạn kéo tay anh đi về phía đầu kia thảm đỏ. Thật ra khi cô nói muốn tự mình lên kế hoạch hôn lễ, cũng không có thay đổi nhiều lắm so với bình thường, chính là có chút thay đổi nhỏ này.

Chú bảo vệ, cũng là cha nuôi, nhìn Từ Du Mạn đi trên thảm đỏ, tràn đầy nụ cười vui mừng. Mộ Trường Phong cũng thế, những người thân bạn bè quan tâm đến Từ Du Mạn đều ở trong lòng yên lặng chúc cô hạnh phúc, ngay cả Tống Lâm Bạch cũng không tiếc lời chúc phúc của mình. Chỉ có Âu Dương Nhất Phàm, tay gắt gao nắm chặt, gân xanh nổi hết lên, giống như đang cực lực chịu đựng cái gì đó.

Long Mị Úc cảm thấy nhàm chán, sớm biết vẫn như những phong tục cũ thì đã không tới. Vừa định đứng dậy rời đi, chỉ nghe thấy mục sư nói:

“Anh Cố Uyên, anh có nguyện ý lấy cô Từ Du Mạn làm vợ, tuân theo nguyên tắc làm người chồng tốt, không thể để cho vợ của mình đau lòng lo lắng căng thẳng, bà xã không vui phải dỗ dành để bà xã vui vẻ, bà xã vui vẻ phải làm cho bà xã càng vui vẻ hơn, tất cả nghe theo chỉ huy của bà xã, có phúc cùng hưởng, có họa không được tự mình gánh vác, bất luận sinh lão bệnh tử, đều quan tâm trân trọng và chăm sóc cho bà xã không xa không rời không?” Long Mị Úc ngồi trở lại, quả nhiên như vậy mới thú vị chứ.

“Tôi nguyện ý.” Cố Uyên đã sớm biết Từ Du Mạn là một quỷ tinh linh rồi, những thứ này hẳn nên coi là nằm trong dự liệu của anh. Anh cũng bị câu nói ‘có họa không được tự mình gánh vác’ làm cho cảm động.

Mục sư hỏi tiếp: “Cô Từ Du Mạn, cô có nguyện ý để anh Cố Uyên trở thành chồng của mình, hơn nữa cam kết những lúc anh ấy cần cô, cô sẽ ở bên cạnh anh ấy, không xa không rời không?”

“Tôi nguyện ý.”

“Hiện tại, có người nào phản đối bọn họ kết làm vợ chồng không?” Âu Dương Nhất Phàm nghe những lời này, vô cùng muốn xông lên nói tôi phản đối, nhưng hẳn lại không có dũng khí như vậy. Long Mị Úc ngược lại có dũng khí, nhưng hẳn không có lý do làm vậy.

Mục sư đang chuẩn bị nói tiếp, rốt cuộc có người ngắt lời, liền nhiên thấy một đứa bé. Ngụy Thần Suất thanh âm mặc dù non nớt, nhưng ngữ khí cũng rất thành thực: “Tôi phản đối.”

Ngụy Thư Vọng không biết em trai chạy đi lúc nào, vội vàng kéo Ngụy Thần Suất xuống. Ngụy Thần Suất muốn giãy giụa thoát khỏi Ngụy Thư Vọng, bất đắc dĩ khí lực quá nhỏ.

“Em...” Miệng cũng bị che lại.

Ngụy Thư Vọng xin lỗi nói: “Mọi người tiếp tục tiếp tục.” Cố Uyên cảnh cáo nhìn Ngụy Thần Suất một cái.

“Như vậy tôi...”

“Tôi phản đối.”

Toàn hội trường xôn xao. Mới vừa rồi là một đứa bé phản đối, hiện tại lại có một người nữa. Người ta kết hôn, mắc mớ gì tới hẳn, hẳn cho rằng ai cũng có thể phản đối sao.

Người phản đối là Âu Dương Nhất Phàm. Cố Uyên nghĩ thầm, còn có chút dũng khí, như vậy mới xứng làm tình địch của anh chứ. Chỉ là có xứng đi nữa cũng sẽ thua.

“Vị này, mời trình bày lý do phản đối.”

“Tôi yêu Từ Du Mạn.”

“Thật xin lỗi, người tôi yêu là Cố Uyên.” Từ Du Mạn cự tuyệt. Tôn Tôn, Cố Bác cùng ông cụ Cố đều vui mừng nhìn con dâu và cháu dâu của bọn họ, tính tình thẳng thắn như vậy, bọn họ thích.

“Phản đối không thành lập. Tôi hiện tại tuyên bố, bắt đầu tiến hành tranh tài.”

Lời nói của mục sư lần nữa dẫn tới nhốn nháo. Không phải nên tuyên bố hai người kết thành vợ chồng rồi sao? Còn phải tranh tài gì nữa? Vừa dứt lời đã có người ở chính giữa chừa ra một vùng trống.

“Xin mời người phản đối đứng ở bên phải, chú rể đứng ở bên trái. Cô dâu đứng chính giữa. Mỗi bên kéo một tay của cô dâu, bắt đầu tranh tài kéo co. Người phản đối nhớ kĩ, đây là cơ hội cuối cùng cho anh.”

Bắt đầu hai phe lôi kéo tay của Từ Du Mạn, bắt đầu dùng sức kéo người về phía mình. Thân thể Từ Du Mạn dù sao cũng là da thịt, dùng sức như vậy, tay bắt đầu đau đớn.

Tổng Lâm Bạch lo lắng đứng phía dưới mà nhìn: “Nếu như em ở trên đó, em sẽ buông tay. Mạn Mạn sẽ bị thương.”

Tổng Sâm Bạch bất đắc dĩ nhìn Tổng Lâm Bạch một cái. Nhìn lại phía trên, Từ Du Mạn đã đứng về phía bên Âu Dương Nhất Phàm. Thì ra đây chính là nguyên nhân em trai của anh ta thua.

Tổng Lâm Bạch lựa chọn buông tay, nhưng Cố Uyên lại không buông tay, ngược lại nắm tay Từ Du Mạn, cùng cô bị kéo về phía Âu Dương Nhất Phàm. Như vậy, Cố Uyên cũng không buông tay Từ Du Mạn, cũng không làm cho tay của cô ấy bị thương.

Âu Dương Nhất Phàm buông tay cô ra, nhìn thấy cổ tay của cô đỏ ửng một vùng. Hắn thua rồi, thua hoàn toàn.

Cửa thứ hai vẫn là kéo co, không phải một chơi một nữa, vẫn là Từ Du Mạn ở chính giữa, sợi dây cột vào trên eo cô. Chỗ eo được cột dây đã được quấn một đai lưng to bản, như vậy cũng là phòng ngừa cô sẽ bị thương.

Nhà gái ở bên trái, nhà trai ở bên phải. Thắng cuộc tranh tài thứ nhất là thắng tình địch, cửa ải này phải thắng nhà gái mới có thể thuận lợi có được Từ Du Mạn. Hai bên bắt đầu tiến hành kéo co. Thế lực ngang nhau. Nhà trai ngay cả ông cụ Cố cũng tham gia. Ông cụ Cố kéo đến hào hứng bùng bùng.

Rất nhiều người xem náo nhiệt cũng gia nhập bên phía nhà gái, Mộ Trường Phong dĩ nhiên đứng ở bên nhà gái, ngay cả Long Mị Ưc cũng tham gia, đứng ở bên nhà gái. Thuộc hạ của Long Mị Ưc có bao nhiêu, dẫn theo không nhiều lắm nhưng đều là người đã trải qua huấn luyện.

Vốn là khách của nhà trai tương đối nhiều, phần lớn đều thích xem trò hay của nhà họ Cố, không tới hỗ trợ, có mấy người còn giúp nhà gái. Cho nên dần dần nhà gái chiếm ưu thế.

Mất thấy Cố Uyên sắp thua, Tôn Tôn cầm một túi đưa tới cho Cố Uyên. Cố Uyên cho tay vào trong, nắm một đồng hướng về phía đối diện tung ra. Tất cả là bao lì xì. Mọi người buông tay ra bắt đầu tranh giành hồng bao, không người nào để ý đến Từ Du Mạn nữa rồi, cô thuận lợi rơi vào lồng ngực của Cố Uyên.

Vốn là một trò chơi, làm sao có thể thật sự không để cho Cố Uyên lấy được chứ. Không buông tay chỉ có Mộ Trường Phong và cả Long Mị Ưc thôi. Chút tiền trong bao lì xì này, bọn họ có thể quan tâm sao?

“Bây giờ tôi tuyên bố, anh Cố Uyên và cô Từ Du Mạn chính thức trở thành vợ chồng.”

Cuối cùng đã kết thúc. Tôn Tôn mặc dù kích động, cũng cảm thấy chơi rất vui nhưng phải giành được Từ Du Mạn vào tay mới yên tâm.

“Mời cô dâu chú rể trao nhẫn.” Cố Uyên đeo nhẫn vào ngón áp út của Từ Du Mạn, cô cũng đem chiếc nhẫn thành công đeo vào ngón áp út của anh.

“Bây giờ chú rể có thể hôn cô dâu rồi.” Cố Uyên ôm Từ Du Mạn, sau khi hoàn thành một nụ hôn dài kiểu Pháp thì gây ra một hồi náo động. Lực bền bỉ của chú rể thật mạnh.

Ông cụ Cố cười to: “Di truyền... di truyền.” Thật là không thể nói nổi. Ngay cả chuyện này cũng muốn mang ra nói, cũng không cảm thấy ngượng ngùng.

“Nhóc Mạn, chúc cậu mãi mãi hạnh phúc vui vẻ.” Thẩm Mặc Dư rõ ràng đã uống say, gò má hiện ra vẻ ửng hồng mê ly xinh đẹp, nói chuyện cũng có chút ngọng, không phải rõ ràng.

Xem ra, chuyện phiền lòng của A Dư hẳn là không ít. Với tư cách là bạn thân của A Dư, cô thể nhưng không phát hiện ra, cũng không quan tâm gì, thật không xứng đáng là bạn. Từ Du Mạn lo lắng nhìn Thẩm Mặc Dư một hớp uống cạn ly rượu.

Cảnh cáo Trương Chương Việt ở bên cạnh, ra hiệu cho anh ta chăm sóc Thẩm Mặc Dư cho tốt, cô mới rời khỏi bàn tiệc. Cô còn có rất nhiều việc cần hoàn thành, tửu lượng của cô vốn cũng rất tốt, nhưng nhiều người như vậy cố ý rót rượu, ý thức của cô cũng có chút mơ hồ rồi. Cố Uyên ở phía sau đỡ eo cô, phòng ngừa cô ngã sắp xuống.

Chương 88.3

Lúc đầu Cố Uyên định để cho Từ Du Mạn dùng nước lọc để gạt mọi người nhưng cô cự tuyệt. Những vị khách này không ít người là quân nhân đã trải qua huấn luyện, ở phương diện uống rượu nhất định cũng có trình độ nhất định. Nếu như bị người ta nhìn ra cô dùng nước thay rượu thì còn mặt mũi nào nữa.

Lúc đầu Cố Uyên rất kiên trì. Cuối cùng vẫn nói không lại Từ Du Mạn, đành phải dằn dò cô lúc mời rượu thời chỉ cần khẽ nhấp một chút là được, không cần được uống hết.

Từ Du Mạn đồng ý nhưng lúc uống rượu lại quên mất. Một hồi sau, đã uống hết không ít rượu trắng. Ông cụ Tạ chính là chỉ sợ thiên hạ không loạn. Huống chi Từ Du Mạn cũng coi như là đoạt mất chuyện chung thân của nhà ông và nhà họ Cố. Mặc dù đồng ý từ hôn nhưng không làm khó dễ Từ Du Mạn một chút thì trước sau không thoải mái, cũng vì cháu gái của mình mà xả giận. Tạ Vận Tư nhà bọn họ có chỗ nào thua kém cô bé đó chứ, thậm chí cả lão già họ Cố cũng ra tay muốn ông đồng ý hủy hôn.

“Xem ra tửu lượng của cô Từ không tệ. Tửu lượng của Vận Tư nhà chúng tôi cũng rất tốt, có thể so tài một chút, coi như là gia tăng vui vẻ, mọi người chơi thật vui là được.”

Ông lão Tạ nói như vậy. Ông đã tính trước mọi việc. Chính mình trước đây đã huấn luyện tửu lượng cho cháu gái của mình, sắc mặt của cô bé này đã hơi đỏ hồng, xem ra tửu lượng cũng không khá lắm.

Kết hôn thì ông là không tranh giành, nhưng có thể xả giận cho cháu gái, chơi trội một chút, thuận tiện đả kích sự kiêu ngạo càn quấy của nhà họ Cố, cũng không hẳn là không thể.

“Ông Tạ thật sự coi trọng Mạn Mạn rồi.”

Từ Du Mạn sao lại không biết chút tâm tư của ông cụ Tạ, trong lòng đã đem ông cụ Tạ ra mắng ngàn vạn lần rồi, nhưng ngoài mặt vẫn là rất kính trọng, tư thái hậu bối mười phần, nhưng lại không có vẻ nịnh bợ, mơ hồ còn có một chút kiêu hãnh trong đó. Bản lĩnh ngoài mặt của Từ Du Mạn đã đủ rồi. Tôn Tôn tiến tới, đứng trước mặt Từ Du Mạn ngăn cản:

“Bác Tạ không cảm thấy như vậy có chút bất nạt tiểu bối rồi sao? Lúc bé Mạn nhà chúng tôi mời rượu đã uống rất nhiều rồi, bây giờ mà so tài có phải thiếu công bằng hay không?” Lời nói của Tôn Tôn khiến khách khứa đang dự tiệc đồng tình. Người sáng suốt vừa nhìn đều có thể nhận ra cô dâu đã sắp không chống đỡ được rồi, bây giờ đề xuất so tài chính là thiếu công bằng, lại hiềm nghi bất nạt tiểu bối.

Ông cụ Tạ vốn cũng không nghĩ nhiều như vậy, ý nghĩ muốn so tài cũng là nhất thời nảy ra. Ông cũng không cố ý bất nạt người, đây là sự thật.

“Vậy thì để cho Vận Tư của chúng tôi uống trước hai chai rồi so tài?” Bị người ta đổ oan là bất nạt tiểu bối, khuôn mặt của ông cụ Tạ cũng đỏ lên rồi. Ông lúc nào lại bị người ta hoài nghi như vậy chứ?

Cố Uyên lời kéo Từ Du Mạn, ra hiệu cho cô không nên kích động. Từ Du Mạn làm sao có thể kích động chứ, liền cho anh một ánh mắt yên tâm.

“Ông Tạ, nói như vậy so tài đương nhiên là phải có đánh cuộc mới có động lực, không biết ông Tạ có thể đưa ra thứ gì để cho cháu đồng ý tiếp nhận cuộc so tài này? Cháu cũng không làm không công.”

Từ Du Mạn cũng biết chính mình xác thực đã uống rất nhiều rượu rồi, nhưng cuộc so tài này bây giờ không muốn cũng phải tiếp nhận. Ông cụ Tạ dường như không nghĩ tới Từ Du Mạn còn có thể nghĩ tới chuyện

này, cúi đầu suy nghĩ một chút rồi nói:

“Ta không mang theo cái gì quý giá tới đây.” Ông Tạ không khỏi có chút lúng túng, không ngờ lại gặp phải vấn đề quần bách như vậy.

“Ha ha, vậy cháu đưa ra thì thế nào? Cháu là hậu bối, có thể đề xuất muốn một thứ mà bất quá cũng chính là mục đích của ông cụ Tạ, chính là để giúp vui, khiến mọi người vui vẻ, cho nên cũng không tiện đòi cái gì quá quý trọng. Như vậy cháu liền tùy tiện lấy một thứ mà ông cụ Tạ mang tới đây được không ạ? Mà cháu cũng lấy từ trên người mình một vật ra cược để công bằng.”

Từ Du Mạn lấy sợi dây chuyền trên cổ mình xuống. Từ Du Mạn vừa nói ra, tất cả mọi người đều cảm thấy Từ Du Mạn thật là thông minh. Vật lấy ra cược cũng phải thú vị một chút, người xem cũng có thể càng thêm tận hứng. Lại thấy Từ Du Mạn đã lấy sợi dây chuyền số lượng có hạn có vẻ rất xa xỉ ở trên cổ xuống, ý tứ đã đủ rõ ràng. Huống chi vừa rồi ông cụ Tạ cũng đã nói trên người cũng không có thứ gì quý giá, cho nên yêu cầu này của Từ Du Mạn cũng không quá đáng, cũng không có nhân cơ hội muốn lấy cái gì quý giá. Như vậy xem ra vẫn là Từ Du Mạn bị thua thiệt.

“Được thôi.” Ông cụ Tạ suy nghĩ một chút, đồng ý với yêu cầu của cô.

Tạ Vận Tư lúc đầu cũng không biết ông nội của mình làm sao lại nghĩ ra chuyện này, còn lôi kéo tay ông, ý muốn ông đừng làm ra chuyện khác người. Nhưng sau đó Tạ Vận Tư cũng có chút mong đợi. Cô không tin tử lượng của Từ Du Mạn còn có thể thắng được cô.

“Cô muốn thứ gì?”

“Đầu tiên phải nói trước, mọi người làm chứng. Cho dù là thứ gì, ông Tạ cũng không thể quỵ nọ nha.” Lời này cô hướng về phía khách mời mà nói.

“Được, chúng tôi làm chứng.”

Ông cụ Tạ vừa nghe Từ Du Mạn nói, cảm giác mình giống như rơi vào bẫy của Từ Du Mạn, trong lòng có chút lo lắng. Lúc này đối ý là không thể nào. Đối ý thì có thể đối ý, nhưng một khi đối ý thì một đời lừng lẫy sẽ phải hối hận rồi. Cô bé này, ánh mắt hắc sẽ không độc như vậy đâu.

“Cô muốn cái gì?” Ông cụ Tạ cũng không cảm giác chính mình lúc nói chuyện có chút run run rồi. đành phải mong rằng ánh mắt của cô bé này không độc như vậy.

“Ha ha, ông Tạ, cháu có thể muốn cây gậy kia của ông không? Cháu thấy ông Tạ thật ra thì chân không có bệnh gì nặng nhưng vẫn chống gậy, như vậy đối với sức khỏe của ông không có gì tốt. Có lẽ lấy gậy ra, chân liền nhanh nhẹn cũng không chừng.”

Chân của ông cụ Tạ có chút cà thọt. Nhưng cô cũng nhìn ra, không cần gậy cũng hoàn toàn có thể đi lại bình thường. Mọi người nghe xong đều cảm thán ở trong lòng Từ Du Mạn thật quá khéo hiểu lòng người, chỉ có ông cụ Tạ là đối sắc mặt. Nếu như lúc này có ai nhìn ông cụ Cố, sẽ phát hiện đôi mắt của ông cụ Cố sáng loáng, đặc ý cười. Cháu dâu của mình thật có ánh mắt tinh đời.

Ông cụ Tạ lại cảm thấy, đằng sau nhất định là ông cụ Cố giục giây, nếu không cây gậy bình thường như vậy, cô bé này sao có thể coi trọng chứ? Nhưng vừa rồi cũng không nhìn thấy cô bé này cùng lão già Cố có trao đổi gì, thậm chí trao đổi ánh mắt cũng không có. Chẳng lẽ cô bé này thật sự là bởi vì như lời cô bé nói?

Nhưng nhìn vẻ mặt của cô bé rất giống thật, hoàn toàn không có lừa dối. Ông cụ Tạ vẫn bị mặt ngoài của Mạn Mạn nhà chúng ta lừa gạt rồi. Từ Du Mạn đâu thật sự là vì nguyên nhân đó, dĩ nhiên điều này cũng có một phần. Nguyên nhân phần lớn vẫn là bởi vì ông cụ Tạ khiêu khích cô, cô đương nhiên là muốn vớt thể diện rồi. Vừa rồi lúc nói muốn một thứ trên người ông ấy, cô chú ý tới ông cụ Tạ không chút dấu vết liếc mắt nhìn cây gậy đen nhánh trong tay, trong lòng phỏng đoán cây gậy này nhất định không phải gậy bình thường.

Ông cụ Tạ nhắm mắt đồng ý. Sau đó nhìn Tạ Vận Tư thật sâu, ý tứ trong mắt đã rõ ràng, nhất định phải thắng, nhất định phải thắng. Lần này không phải vì mặt mũi, vì cây gậy này cũng phải thắng.

Cố Uyên nhìn bộ dạng của Từ Du Mạn, thật sự lo lắng. Thật ra mọi người đối với việc Từ Du Mạn có thể thắng cũng không chút tin tưởng. Chủ yếu người sáng suốt vừa nhìn cũng không khó nhìn ra Từ Du Mạn

đã sắp say, hiện tại làm sao có thể so được với Tạ Vận Tư một giọt rượu còn chưa uống, hơn nữa xuất thân quân nhân thế gia, đã từng trải qua huấn luyện chứ?

“Mạn Mạn...” Cố Uyên muốn ngăn cản lại bị cô ngăn lại.

“Không cần lo lắng, em không sao, nhất định sẽ thắng.” Từ Du Mạn đã tính trước. Người khác nhìn thì thấy cô không tự lượng sức mình nhưng cũng có rất nhiều người ủng hộ cô.

Nghe phía dưới bàn luận xôn xao, mọi người còn cho rằng hiện tại liền cùng rượu như vậy đối với Từ Du Mạn một chút cũng không công bằng, Tạ Vận Tư dưới tình huống mọi người còn chưa chú ý tới, quơ lấy một chai rượu ngũ lương (loại rượu trắng nổi tiếng ở Tứ Xuyên làm bằng năm loại lương thực) rót vào trong miệng.

Đây chính là rượu ngũ lương, độ cồn không thấp, Tạ Vận Tư ôm chai rượu bắt đầu uống, giống như là đang uống bia vậy.

“Hay... hay...” Thật sự rất hào sảng. Một cô gái như vậy, có bao nhiêu đàn ông có thể vượt qua được?

Từ Du Mạn không chịu yếu thế, lập tức cũng nhặt lên một chai rượu ngũ lương rót vào mồm. Toàn sảnh tiệc yên lặng như tờ. Duy nhất chỉ có thể nghe thấy âm thanh uống rượu của Từ Du Mạn và Tạ Vận Tư hai đại mỹ nhân yếu điệu.

“Aiz, sao em không lo lắng cô ấy à?” Trương Chương Việt chọc chọc Thẩm Mặc Dư đang xem đến hăng say, trong giọng nói có chút lo lắng hỏi.

Thẩm Mặc Dư dường như có chút không vui vì Trương Chương Việt làm gián đoạn tâm tình xem kịch hay của cô, có chút không vui nhưng lại rất tự hào nói:

“Nhóc Mạn sẽ không làm chuyện không nắm chắc. Huống chi đẳng cấp uống rượu của nhóc Mạn cũng không kém như mọi người tưởng tượng đâu.” Cô là bạn thân của Từ Du Mạn nhiều năm như vậy cũng không phải là giả, dĩ nhiên biết bạn mình có chủ ý gì rồi, hơn nữa cô tin chắc Từ Du Mạn nhất định sẽ thắng.

Âu Dương Nhất Phàm còn có Tống Lâm Bạch cũng lo lắng nhìn Từ Du Mạn đang là tiêu điểm, lo lắng rõ ràng. Ngay cả Tống Sâm Bạch cũng có một tia hứng thú nhìn cô. Long Mị Úc cũng rất hứng thú nhìn trò hay, không có quá nhiều biểu hiện.

Một chai rượu ngũ lương rất nhanh chỉ thấy đáy, Tạ Vận Tư nhanh chóng cầm lên chai rượu ngũ lương thứ hai. Đồng thời Từ Du Mạn cũng đã uống cạn sạch một chai, cô không chịu yếu thế lại mở ra một chai rượu ngũ lương rót vào miệng. Hiện tại, vẫn là Từ Du Mạn rơi ở phía sau. Chỉ là mọi người có thể biết, đó là bởi vì Tạ Vận Tư uống trước Từ Du Mạn, nếu không hiện tại hẳn là ngang bằng rồi.

Cố Uyên bắt đầu dĩ. Đối với cô, anh không thể làm gì, đành phải mặc cho cô liều lĩnh. Gửi cho Tôn Tôn một ánh mắt, Tôn Tôn nhìn thấy lo lắng trong mắt liền hiểu rõ, vội vàng lui ra ngoài, gọi một cú điện thoại cho bác sĩ tư nhân của nhà họ Cố. Cố Uyên là lo lắng tiếp tục uống như vậy sẽ ngộ độc rượu, hiện tại bảo cô dừng lại là không thể rồi, đành phải trước hết là chuẩn bị bác sĩ, để phòng ngộ nhỡ.

“Hay.” Từ Du Mạn đã đuổi kịp tốc độ của Tạ Vận Tư.

Chương 88.4

Mắt thấy tốc độ uống rượu càng lúc càng chậm, tốc độ biến mất của chất lỏng trong bình càng lúc càng chậm, mọi người đều hô to. Đây chính là hôn lễ thú vị nhất mà bọn họ từng chứng kiến. So với những hôn lễ quý củ lúc trước, hôn lễ như vậy hiển nhiên càng khiến người ta vui thích.

Hai người đều có chút không chống đỡ nổi nữa, nhưng vẫn kiên trì uống. Đây đã không giống như là vì so tài nữa, mà đơn giản là phản xạ có điều kiện, chính là rót rượu vào mồm, uống rượu, không có ý nghĩ gì khác. Dưới ý niệm như vậy, hai người lại uống xong một chai nữa. Vẫn cân sức ngang tài, mỗi người uống bốn chai, vẫn còn đang uống.

Rốt cuộc Tạ Vận Tư làm rót chai rượu xuống, rơi xuống bàn, rơi xuống mặt đất, vỡ thành mảnh vụn. Âm thanh thanh thúy ở trong hội trường yên tĩnh, càng thêm lạnh lạnh rõ ràng. Từ Du Mạn không để ý tới Tạ Vận Tư bên này, vẫn chưa ngừng rót rượu vào mồm. Dạ dày nóng bừng, bụng cũng trương đến không

thể trưởng hơn, cảm giác giống như muốn nổ tung vậy, rượu đã đến cổ họng rồi, căn bản là uống không nổi nữa. Từ Du Mạn cố sức uống xong một ngụm cuối cùng trong chai rượu trong tay, chai rượu theo tiếng rơi xuống đất.

Lộp cộp... Từ Du Mạn cả khuôn mặt đỏ bừng như mông khỉ, cặp mắt mê ly, xoay người ôm lấy Cố Uyên vẫn đang đỡ cô: “Thầy Cố, em thắng rồi.”

Cảnh vật trước mắt rung chuyển, thân thể dán sát, tư thái say rượu của cô, khiến anh không tự chủ được nghĩ tới buổi tối hôm Thẩm Mặc Dư và Trương Chương Việt kết hôn, vẻ quyến rũ của cô sau khi uống rượu say, còn có việc bọn họ đã làm. Cố Uyên siết chặt cánh tay đang ôm eo Từ Du Mạn một chút.

“Ừ, em thắng.” Tạ Vận Tư đã té ở trên bàn ngày ồ ồ rồi, kết quả rõ ràng là Từ Du Mạn thắng.

“A, em thắng.” Từ Du Mạn giơ hai tay lên, cao giọng nói. Mọi người dường như bị tâm tình vui sướng của cô truyền tới, cũng vung cánh tay hô to lên. Trái lại ông cụ Tạ, người duy nhất không vui mừng cũng chỉ có ông cụ Tạ thôi, Tạ Vận Tư đã ngủ mê man rồi, dĩ nhiên chỉ có mình ông cụ Tạ mà thôi.

Chỉ thấy ông cụ Tạ sắc mặt chợt trắng xanh, dường như không tin được cháu gái mình cứ như vậy mà thua, hơn nữa là thua hoàn toàn. Không cam lòng, không muốn tin. Có điều ông là một cụ quân nhân có uy tín, sao có thể làm ra chuyện nói mà không giữ lời chứ? Ông cụ Tạ dù không nữ, cũng phải dằn ra cây gậy đen nhánh cầm trong tay.

Từ Du Mạn không nhận, ông cụ Cố liền vui mừng nói: “Lão già, chịu thua chưa? Cháu dâu của tôi cũng không phải là ai cũng có thể thắng. Chỉ là cây gậy này chúng tôi không cần, ông vẫn là giữ lấy đi, quá quý giá.” Mặc dù ông thật sự rất muốn.

“Không được, có chơi có chịu, gậy tôi phải đưa.” Ông cụ Tạ ngược lại không đồng ý.

“Này...”

“Này cái gì? Thua chính là thua.” Hừ, rõ ràng vẫn luôn muốn lấy, còn giả mù sa mưa cái gì? Hừ.

“Được rồi.”

“Hừ.” Đem gậy nhét vào trong tay ông cụ Cố, một người đàn ông trẻ tuổi đi vào, nhìn thấy ông cụ Tạ sắc mặt trắng xanh còn có Tạ Vận Tư nằm gục trên bàn, đi tới công Tạ Vận Tư lên.

“Ông nội, chúng ta đi thôi.”

“Tôi đã mời bác sĩ tới, Vận Tư uống hơi nhiều, hãy để cho bác sĩ khám một chút đi.” Cố Uyên nói.

“Không cần.” Người đàn ông công Tạ Vận Tư theo phía sau ông cụ Tạ rời khỏi hội trường.

Mọi người nhìn thấy bước chân nhanh chóng của ông cụ Tạ, rồi rít cảm thán: “Cô dâu nói thật không sai, nhìn xem không có gậy, ông cụ Tạ bước đi càng thêm hiên ngang mạnh mẽ, một chút cũng không nhìn ra chân bị thọt. Ông cụ Cố đưa gậy cho Từ Du Mạn, dù sao là cô bé tự mình thắng được, ông không tiện lấy.

“Ông nội, đây là cháu dâu tặng ông.” Từ Du Mạn nói mà còn đọc nhấn từng chữ rõ ràng. Điểm này lại khiến mọi người sợ hãi với tửu lượng của cô.

“Ông xã, chúng ta trở về đi, trở về động phòng.”

“Ha ha.”

Nếu Từ Du Mạn say khướt nói ra lời này còn dễ nói, nhưng hiện tại cô căn bản là một chút cũng không nhìn ra bộ dạng say rượu, mặc dù mặt rất hồng, nhưng đọc nhấn rõ từng chữ rõ ràng, lúc nói chuyện về mặt cũng rất nghiêm túc, cũng không giống như lời nói lúc say làm mọi người cười ầm.

“Ừ, được. Chúng ta trở về động phòng.” Không nói cô sai, không thêm để ý ánh mắt nhạo báng của người khác, đây chính là sự sùng ái của anh dành cho cô.

“Anh ngồi xuống đi.” Từ Du Mạn chỉ huy nói.

Cố Uyên lắc đầu một cái, ngồi xổm xuống trước mặt cô. Anh bây giờ đã biết, thật ra Mạn Mạn đã say. Từ Du Mạn nhún người nhảy một cái, nhảy lên tấm lưng kiên cố của anh, vòng tay ôm thật chặt cổ của anh,

“Đi.”

Cố Uyên dễ dàng công Từ Du Mạn rời khỏi hội trường. Nơi này đã không có chuyện gì nữa, chuyện còn lại mẹ anh có thể giải quyết. Anh yên tâm công Từ Du Mạn về nhà. Ha ha, trở về động phòng. Chỉ là anh có chút lo lắng, trạng thái của cô như vậy có thể động phòng hay không. Bác sĩ cũng vô dụng, cái bộ dáng này của Từ Du Mạn là say rượu, nhưng không bị ngộ độc rượu, thật là thể chất tốt làm cho người ta hâm mộ.

Ông cụ Cố cũng không chịu trách nhiệm mà cầm gậy rời đi. Ai nấy đều thấy được, cây gậy này đối với ông cụ Cố hình như rất được coi trọng, ông cụ Tạ cũng rất coi trọng. Đột nhiên không biết là ai nói một câu thế này:

“Cái gậy đó hình như là bảo vật gia truyền của nhà họ Tạ.” Đây thật đúng là tin tức lớn.

Sau đó Từ Du Mạn liền nổi tiếng. Lấy tửu lượng thắng thiên kim nhà họ Tạ, hơn nữa giành được bảo vật gia truyền nhà họ Tạ. Từ Du Mạn mới đến Bắc Kinh chưa lâu, đã trở thành nhân vật phong vân của xã hội thượng lưu Bắc Kinh.

“Trư Bát Giới công vợ nha.” Từ Du Mạn nằm trên lưng của Cố Uyên khanh khách cười. Hơi thở của cô xen lẫn mùi rượu nồng nặc nhưng anh cũng không cảm thấy chán ghét, ngược lại cảm thấy mê người, dường như ngửi mùi rượu này anh cũng say.

“Em nói ai là Trư Bát Giới chứ?” Cố Uyên luôn không có biện pháp với Từ Du Mạn.

“Anh đó. Không phải chỉ có anh công vợ sao.”

“Em là vợ của anh sao? Anh sao lại không biết nhỉ?”

Cố Uyên giống như trêu chọc Từ Du Mạn, ai bảo Mạn Mạn mới vừa rồi làm anh lo lắng như vậy. Từ Du Mạn nghe Cố Uyên không thừa nhận cô là vợ của anh liền chu môi, bất mãn nhéo cánh tay của anh:

“Em chính là vợ của anh, chính thế, chính thế.”

“Dạ... Dạ... Dạ..., em là vợ của anh, vĩnh viễn như vậy.” Không ngờ Từ Du Mạn uống say mà lực tay còn lớn như vậy.

“Khanh khách.” Lấy được đáp án vừa lòng, cô mới buông lỏng tay ra, thỏa mãn nằm trên lưng anh, nhắm hai mắt lại. Rõ ràng có xe, nhưng Cố Uyên cũng không hề muốn để cô xuống, cứ như vậy, công Từ Du Mạn vẫn còn mặc nguyên áo cưới đi bộ trên đường cái.

Một đôi nam nữ bộ dáng xinh đẹp như vậy đi trên đường liền có người quay đầu lại nhìn, hai người nam đẹp trai nữ xinh xắn, chàng trai công cô gái đi trên đường thì tỉ lệ quay đầu nhìn là 100%, một đôi nam nữ tướng mạo đều xuất sắc như vậy, hơn nữa chàng trai đang công cô gái, lại còn mặc lễ phục kết hôn cùng áo cưới thì đủ để khiến mọi người vây xem rồi.

Cố Uyên đã sớm quen với ánh mắt của người khác, đối với những người đang chụp hình anh và Mạn Mạn, anh cũng không có biểu hiện gì, tiếp tục đi đường của chính mình. Dường như là ngầm được cho phép, người đi đường có máy chụp hình thì lấy ra, không có máy chụp hình cũng lấy điện thoại di động ra, đều hướng về phía cặp bách nhân kia mà chụp hình.

Cũng may nhà không phải rất xa, anh đi bộ vẫn rất thoải mái. Rất nhanh, liền công Từ Du Mạn đang ngủ đến rồi tỉnh rồi mù ở trên lưng mình về tới nhà họ Cố. Sau khi lên lầu, mở cửa phòng, anh thả cô xuống giường, chính mình đi vào phòng tắm mở nước. Nước xả xong, anh lại bế cô vào phòng tắm, cởi hết quần áo, giúp cô tắm rửa.

Cả thân thể của cô đều chìm ngập trong làn nước ấm áp, dễ chịu như vậy, Từ Du Mạn thở hắt một tiếng, tiếp tục ngủ, mặc cho anh giúp cô tắm, mặc cho anh càng không ngừng ăn đậu hũ của cô. Uống đến say như vậy. Cố Uyên quả thật hết nói. Đêm tân hôn của anh chẳng lẽ sẽ phải trôi qua như vậy?

Nhìn thân thể mỹ lệ mê người của cô, anh dần dần có chút tâm viên ý mã. Anh nhớ lại tối hôm qua, anh là thể nào tận lực giày vò cô, khiến cô cầu xin anh, cũng nhớ lại tối hôm qua lúc anh tiến vào trong cơ thể cô rõ ràng có trở ngại, còn có dấu vết đỏ tươi ở trên ga trải giường.

88. Chương 89: Cuộc Sống Hạnh Phúc

Mạn Mặc không phải nói là cô ấy đã không phải là... Cố Uyên nghĩ có thể chính Mặc Mặc cũng lầm rồi. Đúng là như vậy, bởi vì buổi sáng khi tỉnh lại, Từ Du Mặc nhìn thấy vết đỏ tươi trên khăn trải giường cũng cảm thấy có chút kinh ngạc. Sau đó cô động não suy nghĩ liền hiểu ra. Có lẽ, thật sự là cô hiểu lầm Âu Dương Nhất Phàm. Nhưng Âu Dương Nhất Phàm làm sao lại không nói thật chứ?

Đêm đó, hai người bọn họ đều uống say. Từ Du Mặc chỉ mơ hồ nhớ chút xíu, nhớ Âu Dương Nhất Phàm hôn cô, sau đó cởi quần áo của cô. Cô phản kháng nhưng Âu Dương Nhất Phàm đã uống say làm sao có thể khống chế được chính mình chứ? Sau đó thì Từ Du Mặc đều không nhớ được gì nữa. Sáng hôm sau khi cô tỉnh lại, thấy mình đang nằm cùng Âu Dương Nhất Phàm, cả hai đều trần truồng lỏa thể ngủ cùng nhau. Trên người cũng có một vài ấn ký màu đỏ, không cần nghĩ cô cũng biết đó là gì, sẽ không nghĩ rằng bị con muỗi cắn, trên người cũng đau nhức giống như là bị xe nghiền qua vậy, trên ga trải giường còn có chút dấu vết màu đỏ. Dưới tình huống như thế, cô làm sao có thể không cho rằng chính mình đã xảy ra quan hệ với Âu Dương Nhất Phàm chứ? Dù sao nhiều chứng cứ như vậy chứng minh.

Sau đó cô đã nghĩ thông suốt. Những cái khác hẳn là cũng đã làm toàn bộ rồi nhưng chỉ thiếu một bước cuối cùng, thời điểm đang làm bước cuối cùng Âu Dương Nhất Phàm đã ngất xỉu. Vết máu trên ga trải giường lúc đó hẳn là di của mẹ của cô vừa mới đi, rất có thể chính là di của mẹ lại tới một chút, cho nên Nên Âu Dương Nhất Phàm cũng cho là mình đã cùng cô...

Đêm tân hôn chính trôi qua như vậy, Cố Uyên bất đắc dĩ nhìn Từ Du Mặc đang ngủ say rồi nằm xuống bên cạnh cô, ôm cô vào trong ngực và ngủ. Liền xem như đêm tân hôn đã diễn ra trước một ngày, đành phải như vậy. Ngày hôm sau đã là hai mươi chín tháng chạp rồi, tức sắp tới đêm ba mươi rồi. Nếu muốn đi ra ngoài hưởng tuần trăng mật thì không có khả năng đi được.

Từ Du Mặc tới Bắc Kinh nhưng vẫn chưa đi thăm mấy nơi Trường Thành Cổ Cung gì đó, đi ra ngoài hưởng tuần trăng mật là không thể nào, đi thăm mấy điểm du lịch trong vùng lại rất thuận tiện. Cho nên sáng sớm, Cố Uyên kêu Từ Du Mặc dậy, sau đó lái xe đi thăm Vạn Lý Trường Thành.

Lúc ở dưới chân Vạn Lý Trường Thành, Từ Du Mặc ngược nhìn Vạn Lý Trường Thành đồ sộ, kéo dài không dứt, không chỉ cảm thấy sức mạnh thần kỳ của cổ nhân. Công trình vĩ đại như vậy, ở thời hiện đại cũng không dễ dàng hoàn thành như vậy, chứ đừng nói chỉ là cổ đại, cái thời đại không có máy móc thiết bị hiện đại hóa.

Từ Du Mặc từ lâu đã muốn tới xem công trình kiến trúc Trường Thành nổi tiếng của đất nước mình nhưng vẫn chưa có cơ hội. Hôm nay rốt cuộc đã tới, cô cảm thấy hưng phấn tột đỉnh.

“Thầy Cố, mau lên đây, nhanh lên một chút, sao anh lại chậm như vậy chứ.” Dù đã kết hôn rồi, Từ Du Mặc vẫn không đổi được thói quen gọi Cố Uyên là thầy Cố, anh cũng quen rồi, mặc cho cô gọi thế nào cũng được. Dù sao bình thường nếu có người ngoài ở đó hoặc dưới trường hợp chính thức gì đó, cô cũng sẽ không gọi như vậy.

“Chạy nhanh như vậy làm gì?” Cố Uyên nói xong nhưng vẫn bước nhanh hơn.

Nhà anh Bắc Kinh, Vạn Lý Trường Thành cũng đã tới rất nhiều lần rồi, đối với nơi này không có sự hứng thú giống như cô. Từ Du Mặc nhìn mỗi tảng đá trên Vạn Lý Trường Thành, liền hỏi ngay thắc mắc của mình:

“Thầy Cố, anh nói xem tảng đá nặng như vậy, bọn họ làm thế nào mang lên tới đây? Cao như vậy? Như vậy tốn rất nhiều sức lực.”

Từ Du Mặc chợt nhớ tới câu chuyện xưa nổi tiếng ‘Mạnh Khương Nữ khóc Trường Thành’. Ban đầu lúc xây dựng Vạn Lý Trường Thành, chắc chắn nhân dân rất oán giận. Nhưng Vạn Lý Trường Thành được xây dựng cũng là vì cuộc sống ổn định của dân chúng, ít nhất không phải chỉ vì lòng hư vinh ích kỷ của Lịch Đại Hoàng Đế, lực lượng phòng ngự của Trường Thành vào lúc đánh giặc rất mạnh.

“Không biết, đây chính là vấn đề mà chúng ta vĩnh viễn không cách nào nghiên cứu ra. Giống như Kim Tự Tháp, em cho rằng Kim Tự Tháp được xây dựng thế nào?” Cố Uyên chậm rãi nói ra.

Từ Du Mạn nhớ lại hình ảnh Kim Tự Tháp mà cô thấy ở trên mạng, cũng nguy nga, to lớn như Vạn Lý Trường Thành. Ở thời đại thiết bị lạc hậu, thật là không cách nào tưởng tượng được.

“Thầy Cố, có thời gian chúng ta đi Ai Cập chơi nhé.” Cô cũng rất muốn đi xem Kim Tự Tháp của Ai Cập.

“Được, chờ em thi đại học xong chúng ta sẽ đi.” Cố Uyên đồng ý nói.

“Dạ, thầy Cố anh nói lời phải giữ lời đấy.” Từ Du Mạn vui vẻ cười, rồi lại xông lên phía trước. Cố Uyên đi theo ở phía sau, nhìn theo bóng lưng của cô, lắc đầu một cái. Cái cô nhóc Mạn Mạn này.

Đi chơi nguyên ngày Từ Du Mạn cứ thế đi thăm Vạn Lý Trường Thành, Cố Cung và mấy địa danh nổi tiếng một lần, mới bằng lòng cùng Cố Uyên về nhà. Ngồi vào trong xe, cô liền xụi lơ thành bùn, mềm oặt ngã người trên ghế ngồi.

“Mệt không?”

“Dạ, mệt quá.”

“Em có phải tối nay lại muốn không để ý đến anh mà ngủ một mình vậy?” Cố Uyên chợt có chút ai oán.

Từ Du Mạn nghiêng đầu nhìn biểu tình ai oán, bộ dáng đáng thương của Cố Uyên, cười ha ha, nói:

“Được thôi, buổi tối nhất định thỏa mãn anh.” Từ Du Mạn cũng biết chính mình tối hôm qua gạt anh qua một bên, có chút không có đạo đức rồi, ha ha.

“Vậy còn được.”

Lấy được đáp án mong muốn, anh hài lòng lái xe nhanh chóng về đến nhà. Thủ đô Bắc Kinh giao thông đông nghịt như vậy, rõ ràng lộ trình mất một giờ mà anh lái xe nửa giờ đã về tới nhà. Có thể thấy được trong lòng anh gấp gáp cỡ nào, hắc hắc.

Tôn Tôn thấy Cố Uyên cùng Từ Du Mạn đã trở lại, vui mừng nói: “Đã về rồi à, nhanh ngồi xuống, lập tức có thể ăn cơm rồi.”

“Dạ.” Từ Du Mạn gật đầu một cái.

Ông cụ Cố vui mừng một buổi tối, đối với Từ Du Mạn càng thêm yêu thích:

“Cháu dâu à, đầu còn choáng không?” Uống nhiều rượu như vậy, cũng không con bé ngỉ ngơi thật tốt một ngày mà đã đi chơi, thiệt là.

“Không ạ” Từ Du Mạn trả lời. Cô có sức khỏe như vậy, cho dù uống nhiều rượu hơn nữa, ngày hôm sau vẫn sáng khoái tinh thần, không có hậu di chứng gì, cũng không bị ngộ độc rượu, cho nên cô mới dám uống như vậy. Hơn nữa cô biết dù là uống say, chỉ cần cô có thể kiên trì một chút còn có một chút ý chí, người khác không dễ dàng nhìn ra cô uống say rồi. Thật ra cô uống say trước so với Tạ Vận Tư. Chỉ là cô ấy ngã xuống trước cô.

“A. Làm sao cháu biết cây gậy này giá trị không gì sánh bằng?” Ông cụ Cố tò mò hỏi. Cái gậy này trông đen thui, không có gì đặc biệt. Cô bé này thế nào lại ngấm trúng chứ.

“Ông nội nói gì thế ạ? Cây gậy này giá trị lớn sao? Cháu không biết, đây không phải là gậy bình thường sao?” Từ Du Mạn giả bộ nghe không hiểu lời ông cụ Cố nói. Nếu cô thừa nhận, không phải là thừa nhận cố ý tính kế ông cụ Tạ sao.

“Cháu lừa được người khác nhưng không gạt được ông đâu.”

“Ha ha, ông nội, ông đừng hỏi nữa mà. Chẳng lẽ lấy được gậy ông không vui mừng sao? Nếu như ông nội không muốn, cháu có thể cầm đi trả lại cho ông cụ Tạ.”

“Như vậy sao được, hiện tại đã đến trên tay ông chính là của ông rồi, ai cũng không được phép lấy.” Ông cụ Cố hào sảng cười nói.

Aiz, đây rõ ràng là đồ của nhà họ Tạ, cứ như vậy thành đồ của nhà họ Cố. Ông cụ Tạ thật đúng là xui xẻo, trộm gà không thành còn mất nắm gạo. Từ Du Mạn cũng sẽ không cảm thấy có lỗi với ông cụ Tạ, nếu không phải ông cụ Tạ chủ động khiêu khích, sao cô có thể có cơ hội chứ?

“Vâng, gậy là của ông nội.” Từ Du Mạn phụ họa nói. Lúc này Cố Bác đã về tới: “Cha.”

“Ừm.” Ông cụ Cố tất nhiên không cho Cố Bác sắc mặt tốt.

Hừ, thiếu chút nữa thằng con đáng ghét này đã đem cô cháu dâu tốt như vậy của ông đuổi đi mất, ông sẽ không cho đứa con này sắc mặt hòa nhã đâu.

“Cha.” Từ Du Mạn cùng Cố Uyên cùng nhau chào.

Sắc mặt của Cố Bác dễ nhìn một chút, ít nhất hai đứa bé vẫn đối tốt với ông. Ông cụ chỉ đang giận dỗi, cũng không có ý gì khác. Cố Bác nghĩ đến điểm này, cười cười.

Ăn cơm tối xong, Từ Du Mạn liền bị Cố Uyên kéo lên lầu. Phía dưới Tôn Tôn cùng ông cụ Cố cười đến mặt mày gian trá, ngay cả Cố Bác cũng lộ ra nụ cười vui mừng.

“Anh làm gì đấy?” Từ Du Mạn cau mày, không nhìn thấy bọn họ đều đang cười nhạo chúng ta sao?

“Em cứ nói đi, làm chuyện chính em đã đáp ứng, không cho phép đổi ý.” Anh không để cô nhiều lời, kéo cô vào trong phòng và đóng cửa lại. Cô vừa không chú ý, đã bị anh ép dán lên vách tường rồi. Môi cô rất nhanh liền bị môi của anh chiếm cứ.

Cố Uyên cướp lấy hô hấp của cô, dùng sức như vậy, dường như muốn đem toàn bộ tối hôm qua bổ sung cho hết. Gắn bó chặt chẽ, từng tế bào đều đang kêu gào.

Hai tay nóng bỏng cọ xát vòng eo thon thả của cô, ma sát da thịt của cô đến nóng bỏng. Từ Du Mạn hoàn toàn không thể nói ra mình rốt cuộc có cảm giác gì, thể công của Cố Uyên so với lúc trước càng thêm mãnh liệt, rất muốn đem cô vùi vào trong thân thể anh, trở thành một thể duy nhất.

Chương 89.2

Thân thể cùng thân thể hết sức quẩn lầy, Cố Uyên ôm Từ Du Mạn cùng nhau ngã xuống chiếc giường cực lớn của hai người. Cô nằm ở trên giường mềm mại, thoải mái than một tiếng. Nằm tốt hơn so với đứng. Lúc này cô cũng sắp đứng không nổi, chỉ có thể dựa vào người anh để chống đỡ chính mình.

Nhưng ngay sau đó cô cũng không cảm thấy nằm trên giường là tốt, thân thể bền chắc của anh thuận thể đặt ở trên người cô. Từ Du Mạn khóc muốn đẩy anh ra, thân thể đã đạt tới cực hạn. Quả nhiên anh đây là muốn đem toàn bộ tối hôm qua bù lại, một lần lại một lần tiến vào trong cô, làm cho cô phải kêu la:

“Thầy Cố... em... em không muốn nữa, tha cho em đi.” Cô mang theo thanh âm khóc nức nở, lại không biết như vậy càng thêm kích thích thần kinh của anh.

“Mạn Mạn, vừa rồi không phải đã dạy em sao? Ngoan, gọi ông xã đi.” Cố Uyên lúc này, giống như ác ma đến từ bóng tối vậy, căn bản cũng không có ý định bỏ qua cho Từ Du Mạn.

“Ông... ông xã.” Từ Du Mạn thỏa hiệp kêu lên.

“Thật ngoan...”

“Không cần... em không được nữa.”

“Bỏ qua cho em đi.”

“Ông xã... nhanh một chút.”

“Đừng... Quá nhanh rồi.”

Đêm tràn đầy diễm lệ, đêm dài dằng dặc như vậy. Đêm của Từ Du Mạn cùng Cố Uyên lúc này vừa mới bắt đầu. Từ Du Mạn rất buồn bực. Tỉnh lại thấy toàn thân đều đau, so với ngày hôm trước còn đau nhức hơn. Tối hôm qua cô hầu như không ngủ. Bị Cố Uyên dẫn dụ nói ra từng câu lại từng câu vốn là khó có thể mở miệng nói ra. Cô cũng không dám tưởng tượng, mình như vậy thật sự là chính mình sao?

Từ Du Mạn thế mới biết chính mình sai lầm cỡ nào. Nếu thật sự xảy ra quan hệ gì đó, dù là uống say, cô cũng nhất định có thể tỉnh lại, kịch liệt như vậy mà.

“Đã tỉnh rồi à?” Sau lưng thanh âm khàn khàn của Cố Uyên truyền đến. Từ Du Mạn run lên một cái. Còn chưa kịp phản ứng thì một đôi tay liền vòng qua người cô, dán sát lên thân thể của cô, vòng tay ôm thật chặt eo của cô.

Từ Du Mạn cả kinh, muốn đẩy cánh tay của Cố Uyên ra. Nhưng nam nữ sức lực chênh lệch lớn như vậy, càng chưa nói Từ Du Mạn bị giầy vò cả một buổi tối, sao còn có thể đẩy tay của anh ra chứ:

“Không cần. . . .” Cô thật không chịu nổi, đã đến cực hạn rồi. Từ Du Mạn biểu hiện ra bộ dáng đáng thương, muốn tranh thủ sự đồng tình của Cố Uyên để anh có thể buông tha cho cô. Nhưng trong lòng lại đang mắng anh thật là một người mặt người dạ thú, một đại sắc lang khoác da người. Nhìn ngoài mặt thì rất nho nhã, đến khi lên trên giường thì tất cả bộ mặt thật đều lộ ra ngoài.

“Em đừng cử động nữa.” Cố Uyên nhắc nhở mà ôm thân thể của cô hướng trên người mình nhấn một cái.

“Được, em không động... em không động. Anh thả em ra đi.” Từ Du Mạn cẩn thận nói, chỉ sợ khơi dậy dục vọng của anh.

“Hiện tại đã biết lợi hại chưa? Trước kia là ai luôn cố ý khiêu khích anh?” Cố Uyên giả bộ hung dữ nói. Hiện tại chỉ là tiền lãi, toàn bộ, sợ rằng phải cần cả đời Mạn Mạn của anh đến trả rồi.

Từ Du Mạn nghe lời nói của anh, có chút ngượng ngùng. Trước khi kết hôn, cô nhìn nhận Cố Uyên như là một quân tử, mỗi lần vào đúng lúc cuối cùng đều dừng lại đi tắm nước lạnh, cho nên cô luôn cố ý trêu chọc anh, sau đó nhìn dáng vẻ ần ần của anh, nhìn lúc anh không thể nhịn được nữa vọt vào phòng tắm tắm nước lạnh.

“Ha ha, em không hiểu chuyện, anh hãy bỏ qua cho em đi.”

Từ Du Mạn vẻ mặt lấy lòng nói. Không ngờ Cố Uyên thù dai như vậy, thiệt là. Ban đầu cô còn có chút đau lòng áy náy, định cứ như vậy cho anh đấy. Cố Uyên vuốt vuốt tóc của cô, trong con mắt tất cả đều là vẻ cứng chiều thật sâu.

“Trêu chọc em thôi, dậy đi, anh dẫn em đi tắm.” Anh thật là một chút cũng không ngượng ngùng, ngay trước mặt cô liền vén chăn mà đứng lên. Phía dưới chăn chính là không mảnh vải che thân đấy.

Từ Du Mạn nhìn Cố Uyên, mắt cũng không chớp lấy một lần, là quên chớp mắt rồi. Nói thật, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy cái đó của đàn ông ở khoảng cách gần như vậy đấy. Lúc cô và anh thân mật, đầu còn có tâm tư mà nhìn nữa. Cố Uyên buồn cười nhìn ánh mắt chớp cũng không chớp của Từ Du Mạn:

“Như thế nào? Nhìn đủ chưa?”

“Không...” Thật sự rất xấu xí. Từ Du Mạn bĩu môi.

“Ha ha.”

Từ Du Mạn nhìn thấy anh quỳ gối xuống giường ngay ở bên cạnh cô. Tư thế như vậy, vị trí này, vừa khéo ngay gần đầu của cô. Thật là muốn lập tức lại trở nên lớn một chút.

“Nhìn đủ rồi, có qua có lại, tới phiên anh rồi.” Không đợi cô phản ứng kịp, anh lại vén chăn mền trên người cô lên, ôm lấy cô.

“A...” Từ Du Mạn cả kinh, ở trên người anh giãy giụa.

“Không nên cử động.” Thanh âm của anh lại trầm thấp mấy phần.

Kể thức thời là mỹ nữ, Từ Du Mạn ngoan ngoãn ngậm miệng lại. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Cố Uyên vừa định mở cửa, cô rốt cuộc không nhịn được nữa, vẫn là nói: “Chúng ta cứ như vậy đi ra ngoài, ba mẹ còn có ông nội...”

“Em bây giờ mới nghĩ đến vấn đề này à?” Cố Uyên lắc đầu một cái. Đây cũng không phải là lần đầu tiên để trần như vậy mang cô đi tắm,

“Mọi người đều đã đi ra ngoài. Hơn nữa, lâu ba là của hai chúng ta, không có việc gì thì sẽ không có ai đi lên.”

Hình như cô thật sự chưa từng nhìn thấy qua người khác tiến lên lầu ba này. Từ Du Mạn lúc này mới yên tâm để cho Cố Uyên ôm cô đi ra ngoài.

“Ngày mai sẽ bước sang năm mới rồi.”

“Ừm.”

Hôm nay là đêm ba mươi rồi. Mặc kệ bạn có thân phận gì, là người dân bình thường hay là quan lớn, là thành phần tri thức hay công nhân lao động, hay là dân công, tết âm lịch đều là không thể thiếu. Ở nhà họ Cố cũng coi trọng tết âm lịch.

Từ Du Mạn cùng Cố Uyên nhàn nhã tự tại tắm rửa, Tôn Tôn và mọi người đều bận rộn trên bận dưới, đều chuẩn bị nghênh đón năm mới đến.

“Sao anh không có năng lực tự kiềm chế như vậy?” Từ Du Mạn nhìn một bộ phận nào đấy của Cố Uyên mà cười nói.

“Đối với em, cho tới bây giờ anh vốn không có năng lực tự kiềm chế. Nhưng đối với người khác, anh lại là một thái giám.” Cố Uyên bị Từ Du Mạn nói mà không buồn bực, ngược lại còn cười nói.

Đây chính là lời tỏ tình tuyệt vời nhất mà cô từng nghe qua, êm tai hơn cả câu nói anh chỉ yêu mình em gì đó. Từ Du Mạn hài lòng nói:

“Được rồi, em cho phép anh đối với em không có năng lực tự kiềm chế.”

“Ha ha.” Nghịch ngợm như vậy, chuyện này còn phải được cho phép nữa chứ?

Từ Du Mạn thật không ngờ, buổi tối cũng không phải trôi qua trong biệt thự mà cả nhà cùng nhau đến khu đại viện mà lúc trước cô đã từng đến.

Trong viện rất náo nhiệt, tất cả đều tụ tập trong này, ngoài người già trẻ nhỏ, còn có Hàn Minh, Phùng Nam mấy người bạn của Cố Uyên, toàn bộ đều đến đại viện này, hình như là tập hợp vậy. Cố Uyên giải thích:

“Đây là giao hẹn của mọi người. Hàng năm đêm ba mươi tất cả đều đến đại viện để cùng nhau mừng năm mới.”

“Hoá ra là như vậy.”

Năm nay là năm mới náo nhiệt nhất của cô. Mấy đứa bé cũng rất dính Từ Du Mạn, chuyện này khiến cho ba mẹ bọn nhỏ đều không ngừng ăn dấm chua. Sau đó vẫn là Phùng Nam nói, cứ để bọn nhỏ kề cận Từ Du Mạn đi, mấy anh em bọn họ có thể trò chuyện thoải mái. Bà xã của Phùng Nam Hàn Minh cũng cười, cùng cô nói chuyện phiếm. Từ Du Mạn nhìn những đứa bé này, liền nghĩ đến mấy cục cưng nhà Lâm Thiển Tuyết.

Lúc mới bắt đầu, bọn nhỏ từng đưa một điều muốn Từ Du Mạn ôm, đều dính lấy cô, nhưng lúc pháo Yên Hoa được lấy ra, bọn nhỏ liền như ong vỡ tổ chạy đi chơi pháo Yên Hoa.

Nhìn bọn nhỏ chạy nhảy cười đùa, cô cảm thấy rất vui vẻ. Đồng thời trong lòng nhớ đến tuổi thơ của mình. Chưa nói sau khi ba qua đời, mẹ vứt bỏ cô, ngay cả lúc người một nhà ở chung, kiếm tiền cũng khó khăn, đừng nói là có tiền mà mua pháo Yên Hoa.

Cố Uyên nhìn ra tâm tình của Từ Du Mạn bỗng nhiên trở nên hơi sa sút, nói qua với Phùng Nam một tiếng rồi đi tới ngồi bên cạnh cô. Cố Uyên một người đàn ông lại ngồi giữa một đám phụ nữ, có chút ngạc nhiên.

“Sau này có anh rồi.” Cố Uyên cầm tay của Từ Du Mạn. Anh biết nguyên nhân vì sao tâm tình của cô chợt không tốt. Lúc mới tới, đám Phùng Nam còn cười nhạo anh thành nô lệ của vợ rồi. Anh chỉ cười trừ, làm nô lệ của Mạn Mạn, anh nguyện ý, vui vẻ chịu đựng.

“Vâng.” Cô về sau không còn cô đơn nữa, cô có Cố Uyên, ông xã của cô.

Tôn Tôn lúc này mà nhìn không ra có cái gì bất thường thì cả đời này đã sống uống phí rồi.

“Mạn Mạn, chúng ta đều là người thân của con.”

“Con cảm ơn mẹ.” Nói chưa dứt lời, vừa nói cô đã muốn khóc. Nước mắt đầy trong chốc lát, chính là nhịn được không để cho chảy ra.

“Nói cảm ơn gì chứ.”

“Mạn Mạn, chúng ta cùng chơi với bọn nhỏ thôi.” Bà xã của Phùng Nam, Trần Tĩnh đề nghị.

“Dạ được.”

Chương 89.3

Mấy người phụ nữ giống như đứa bé, tất cả đều chạy lại cùng bọn nhỏ chơi pháo Yên Hoa. Phụ nữ và bọn nhỏ cùng nhau nghịch pháo Yên Hoa, Cố Uyên cùng mấy người bạn nói chuyện phiếm, một nhóm tụ tập chỗ ông cụ Cố cũng đang đánh cờ. Chỉ nghe thanh âm tức giận của ông cụ Hàn

“Aiz, lão Cố, ông cái chiêu này học được từ chỗ nào vậy?”

“Không nói cho các ông.” Nói ra lại muốn giành cháu dâu của tôi thì sao.

“Nói một chút đi, ông cũng thắng nhiều ván như vậy rồi, nói một chút đi chứ.”

“Phật dạy, không thể nói.” Ông cụ Cố gật gù đắc ý, nhất định không chịu nói.

“Cố làm ra vẻ. Lại đi, tôi cũng không tin không thắng được ông.”

“Lại thì lại, ai sợ ai.”

Trong sân, cảnh tượng vui vẻ hòa thuận, tiếng nói tiếng cười. Đến lúc mười hai giờ đêm, tất cả mọi người ngừng lại, bắt đầu đếm ngược thời gian.

Mười, chín, tám, bảy, sáu, năm, bốn, ba, hai, một! Oh! Bầu trời đen như mực, trong nháy mắt được pháo Yên Hoa chiếu sáng. Bầu trời ngũ sắc, sáng chói ánh mắt của mọi người. Chơi đùa đủ rồi, mọi người rối rít đi về nhà. Từ Du Mạn ngay từ lúc còn ở trên xe đã ngủ thiếp đi. Về tới nhà Cố Uyên sẵn sàng ôm cô đến trên giường, đắp kín chăn cho cô.

Kỳ nghỉ của lớp mười hai cũng rất ngắn, thời gian ngắn như vậy, bài tập lại nhiều đến không thể nhiều hơn nữa. Từ Du Mạn đi học không muốn để cho người khác nói cô đi cửa sau nên bài tập nhất định phải hoàn thành, hơn nữa còn phải hoàn thành tốt hơn so với bình thường. Cũng may là đang học trung học, nếu là ở đại học, nếu như Cố Uyên là thầy giáo của cô, vậy thì càng phiền phức hơn. Nếu như cô thi không tốt, khẳng định có người nói Từ Du Mạn không xứng với Cố Uyên, ngay cả thi cũng thi không tốt. Nếu như cô thi tốt, nhất định cũng không tránh được có người sẽ nói Cố Uyên thiên vị.

Mùng hai tết Từ Du Mạn lại bắt đầu giống như thường ngày, kiếp sống làm bài tập. Dùng một câu nói trên mạng là muốn đem bài tập tất cả đều làm thật tốt.

Cố Uyên nhìn mà đau lòng. Buổi tối đấykhuya Từ Du Mạn vẫn còn bận làm bài tập. Nhưng anh sao lại không biết trong lòng cô nghĩ như thế nào chứ, nên cũng không ngăn cản cô. Buổi tối lúc cô làm bài, anh bưng trà mang nước cho cô, muộn hơn còn đích thân xuống bếp làm đồ ăn khuya cho cô. Từ Du Mạn chịu đựng như vậy, ăn đêm cũng tốt hơn rất nhiều.

Cũng may truyện của cô đã gần tới kết thúc rồi, không tốn bao nhiêu thời gian để gõ chữ. Cô cũng định sau khi truyện này kết thúc sẽ dừng bút một thời gian, cho đến khi thi đại học xong mới tiếp tục lại. Mặc dù rất nhiều độc giả cũng rất luyện tiếc, nhưng cũng đều chúc cô có thể thi đậu vào trường đại học lý tưởng.

“Đã một giờ đêm rồi, có phải có thể nghỉ ngơi rồi hay không?” Không quá rầy cô buổi tối làm bài tập, nhưng cũng không phải là không giới hạn mà dung túng cô. Đã một giờ đêm rồi, nhất định phải ngủ.

“Một giờ? Còn sớm mà.” Từ Du Mạn ngáp một cái, tiếp tục treo đèn chiến đấu ban đêm.

“Một giờ mà còn sớm? Đã trễ thế này, thức đêm không tốt cho da của phụ nữ.” Cố Uyên nói.

Từ Du Mạn qua một lúc lâu mới từ trong đồng bài thi ngẩng đầu lên:

“Anh cũng biết một giờ là rất khuya à? Vậy lúc anh giày vò em cả đêm cũng không để cho em ngủ thì sao.” Còn không biết xấu hổ mà nói.

“Ặc...” Cố Uyên không còn lời nào để nói.

“Anh ngủ trước đi, em làm xong đề bài này rồi đi ngủ.”

Từ Du Mạn uống một ly trà đậm đặc, xoa xoa đôi mắt, tiếp tục làm bài tập. Cố Uyên thấy khuyên cô không được, bắt buộc dĩ không thể làm gì khác hơn là tự mình ôm Laptop ngồi chơi trò chơi bên cạnh cô, cùng nhau thức đêm.

Không ngờ lúc Cố Uyên dừng chơi ngẩng đầu lên, nhìn sang bên cạnh Từ Du Mạn cũng đã ngủ thiếp đi. Anh cất máy vi tính, nhẹ nhàng ôm lấy cô đặt lên giường. Chỉnh sửa chăn tử tế, chính mình nằm xuống bên cạnh, ôm cô, anh cũng không khỏi cười cười. Trong khoảng thời gian gần đây, hình như mỗi lần đều là anh ôm cô lên trên giường. Cô không hề tự mình lên giường đi ngủ.

Thời gian, từng giây từng phút, rất nhanh đã trôi qua. Thời gian trôi qua thật nhanh. Từ Du Mạn lại cùng Cố Uyên bước lên máy bay trở về thành phố A. Mặc dù nói quy định không thể học thêm, nhưng có lớp mười hai nào mà không học thêm chứ.

“Ồ, cô gái kết hôn chính là không giống trước.” Từ Du Mạn vừa trở về đã bị Vân Xảo trêu chọc.

“Đúng vậy, đúng vậy, làn da này trơn láng mềm mại quá. Còn nữa, Xảo Xảo, cậu nói sai rồi, Mạn Mạn của chúng ta không phải là cô gái bé nhỏ nữa.” Chương Xuyên cùng Vân Xảo mỗi lần đều là hát đối.

“Ha ha, là phụ nữ.”

“Này, nói đủ chưa? Còn có một học kỳ nữa là thi đại học rồi, các cậu không khẩn trương à?” Từ Du Mạn liếc nhìn hai cô bạn bát quái này, ung dung nói.

“Dĩ nhiên là khẩn trương rồi. Nhưng thứ bọn tớ theo đuổi là học tập và vui chơi kết hợp, luôn luôn tìm chút niềm vui để xoa dịu tâm trạng khẩn trương hồi hộp.” Chương Xuyên hùng hồn nói.

“Không nói với các cậu nữa, tớ còn phải đọc sách đấy.”

“Đừng mà, cùng chúng tớ tâm sự một chút đi.” Vân Xảo kéo Từ Du Mạn lại.

“Đúng vậy. Nói một chút xem, đó là cảm giác gì?” Từ Du Mạn dường như ở trong đôi mắt của Chương Xuyên nhìn thấy một chút hình ảnh thô tục. Không, không thể nói là thô tục. Bởi vì nhân vật chính trong đôi mắt đang YY của Chương Xuyên chính là cô cùng Cố Uyên.

Từ Du Mạn vẻ mặt nghiêm nghị nói với Chương Xuyên và Vân Xảo: “Thu hồi ánh mắt kia của cậu lại, nếu không đừng trách tớ không khách khí.” Dám YY bọn họ, thật có can đảm. Hừ, lại còn dám YY thân thể không mảnh vải của thầy Cố nhà cô. Muốn bị đánh đây mà.

“Hừ, muốn tớ không nói không nghĩ cũng được, cậu phải đãi khách. Hừ, tại sao kết hôn cũng không mời chúng tớ, có coi chúng tớ là bạn bè không hả?” Chương Xuyên hừ lạnh nói.

“Ồ, hay nhỉ, tớ không phải là không mời hai người các cậu. Không biết là ai nói, mẹ không cho đi xa nhà. Là ai nói đã cùng ba mẹ đi ra nước ngoài đi du lịch rồi.” Từ Du Mạn lần nữa tặng hai cô bạn đang trợn mắt nói mò một cái liếc mắt xem thường, nói.

“Hắc hắc, đó cũng không phải là chính chúng tớ không muốn đi mà.” Hai người đều lấy lòng nói.

“Việc này tớ không thể làm chủ, các cậu phải đi hỏi thầy Cố mới được.” Từ Du Mạn giả bộ thật giống.

“Thôi đi, ai tin cậu chứ. Cậu cho là chúng tớ không nhìn ra thầy Cố đã ăn sạch sẽ cậu rồi hả??”

“Ừm. Thầy Cố chuyện gì mà không nghe lời cậu chứ?”

“Cậu đang tự mãn chứ gì, tìm được ông xã tốt như vậy.”

“Ha ha. Được rồi, vậy tớ liền thay mặt thầy Cố của chúng ta đồng ý với các cậu. Nhưng ở đâu thì do chính tớ chọn.” Từ Du Mạn chau chau mày, dĩ nhiên không thể để cho các cậu chọn, nếu không các cậu thể nào mà chẳng ăn cho thầy Cố hết tiền.

“Ừ, chúng tớ miễn cưỡng đồng ý. Nhưng không được đến cái tiệm mì gì đó để qua loa cho qua chuyện đâu đấy.”

“Tuân lệnh, các đại nhân. Xin thương xót, đi về thôi, tớ muốn đọc sách.”

“VẬY còn được.” Chương Xuyên lấy được đáp án hài lòng, nhưng cũng chưa trở về chỗ ngồi của chính mình mà chạy lên bục giảng: “Mọi người chú ý chú ý.”

Vốn tất cả mọi người đang nghiêm túc đọc sách làm bài, bị Chương Xuyên quấy nhiễu cũng không tức giận, ngược lại rất có hứng thú nhìn Chương Xuyên trên bục giảng, bình thường khi Chương Xuyên đi lên đều là tuyên bố một chút tin tức bất quá gì đó, bình thường không có việc gì, nghe một chút tin bất quá của cô cũng vui vẻ.

“Chương Xuyên, hôm nay lại có tin tức bất quá gì à?”

“Đúng vậy, tớ đang lo nhàm chán đây, làm bài mãi cũng buồn chán chẳng thú vị.”

“Ha ha, hôm nay không phải tin bất quá, là một tin tức tốt, mọi người có nghe hay không?”

Chương 89.4

Từ Du Mạn ở phía dưới cũng đã biết Chương Xuyên muốn làm gì rồi, mọi người học chung một lớp thời gian dài như vậy, rất nhanh sẽ phải thi rồi, thi đại học xong là đường ai nấy đi, nhân cơ hội này mọi người cùng nhau đi ra ngoài tụ tập cũng là dễ hiểu.

“Tin tức tốt gì, nói mau đi.”

“Khụ khụ, mọi người đều biết thầy Cố của chúng ta cùng lớp trưởng Từ Du Mạn ở chung một chỗ đúng không?”

“Nói nhảm, chuyện này ai mà không biết.”

“Người trên trái đất ai cũng biết.”

“Nhưng các cậu nhất định không biết, bây giờ hai người này đã kết hôn rồi ?” Chương Xuyên dương dương đắc ý nói, giống như người kết hôn chính là cô ấy vậy.

“Kết hôn? !”

Tin tức Từ Du Mạn cùng Cố Uyên kết hôn trong nháy mắt đã khiến phòng học yên tĩnh trở nên sôi nổi,

“Thiệt hay giả vậy?”

“Không phải chứ? Kết hôn?”

“Luật hôn nhân mới thật đúng là tạo phúc cho quần chúng nhân dân.”

“Cho nên, thầy chủ nhiệm Cố của lớp chúng ta và cả bà xã của thầy ấy, cũng chính là lớp trưởng của chúng ta bạn Từ Du Mạn muốn mời cả lớp ăn cơm. Đây là tin tức tốt phải không?” Chương Xuyên đắc ý nói. Cô vui nhất là nhìn thấy trường hợp như vậy.

“Tin tức tốt, đúng là tin vui.”

Tất cả mọi người đều háng háng lên. Khi được người khác mời ăn, ai cũng vui mừng. Cố Uyên đi vào phòng học, đã nhìn thấy tất cả mọi người đều dùng một loại ánh mắt hết sức sùng bái nhìn anh, anh còn cảm thấy rất nghi ngờ. Khi nhận được tin nhắn của Từ Du Mạn, mới biết là chuyện gì xảy ra.

Anh cũng không nói gì, nếu Mạn Mạn đã quyết định, anh sẽ phục tùng vô điều kiện. Sự thật là Chương Xuyên Vân Xảo nói đúng, dù sao những chuyện này nếu Từ Du Mạn đã mở miệng, Cố Uyên tuyệt đối sẽ không nói nửa câu không được.

“Nếu mọi người đối với chúng tôi nhiệt tình như vậy, vậy thì chọn ngày không bằng gặp ngày, ngay tối hôm nay thì thế nào? Tôi cho các em xin phép nghỉ, buổi tối không cần tự học.”

Cố Uyên vừa nói xong cả lớp liền hô to: “Được rồi, bây giờ bắt đầu vào học, mọi người im .”

Sau khi tan học, các bạn học trong lớp bên cạnh đều chạy tới hỏi rốt cuộc có chuyện gì xảy ra. Rồi một truyền mười, mười truyền một trăm, toàn trường trong một buổi sáng đã biết tin tức Từ Du Mạn cùng Cố Uyên đã kết hôn rồi.

Mọi người rất hâm mộ Từ Du Mạn, có thể câu được chú rùa vàng khí khái đẹp trai như vậy. Điểm này đúng là ao ước mà không được, càng thêm hâm mộ là học sinh ở lớp bọn họ được người ta mời ăn cơm, đó không phải là thoải mái bình thường. Rất nhiều người tiếc hận đan xen, buồn bực muốn chết, buồn bực tại sao chính mình không phải học sinh ở lớp bọn họ chứ. Được học ở lớp của Từ Du Mạn, phúc lợi thật là rất lớn.

Vốn Từ Du Mạn định tìm một nhà hàng bình thường là được rồi, nhưng không ngờ Cố Uyên lại đặt chỗ ở nhà hàng cao cấp Ngũ Tinh rồi. Chỗ ngồi cũng đặt rồi, cô không thể cố tình gây sự, không muốn để anh hủy chỗ. Chỉ là một mình đau lòng số tiền kia, chỗ ngồi trong nhà hàng lớn cấp năm sao, một bàn xài hết bao nhiêu tiền chứ? Lớp bọn họ ngồi khoảng sáu bàn, vậy là tốn mấy vạn tệ.

Từ Du Mạn ngồi trong phòng làm việc của Cố Uyên, u oán tính toán sẽ phải tiêu mất bao nhiêu tiền. Lúc này cô cảm giác mình có chút hối hận đã đồng ý mời ăn cơm.

“Đừng tính nữa, cũng không phải muốn em bỏ tiền ra mà.” Cố Uyên buồn cười nói. Cô nhóc Mạn Mạn ham tiền.

“Ai nói không phải em bỏ tiền?” Từ Du Mạn bĩu môi, hỏi ngược lại.

“Hả?”

“Của anh chính là của em, anh cũng không được phép quỵt nợ.”

“Ừ. Của anh chính là của em. Chút tiền này không đáng gì, đừng tính nữa. Cái khác anh không dám nói, nhưng tiền anh có.” Cố Uyên đối với điểm này tràn đầy tự tin.

“Còn nữa, anh làm gì mà đặt mười bàn? Lớp chúng ta có hơn sáu mươi người, nhiều nhất bảy bàn không phải đủ rồi sao?”

“Em cho rằng chỉ có lớp chúng ta à? Còn có mấy giáo viên nữa, nói không chừng còn có học sinh lớp khác chạy tới đấy. Không đúng, mười bàn không đủ, đặt thêm mười bàn nữa.” Cố Uyên tùy tiện tính một chút, cho ra kết luận này.

Từ Du Mạn nghẹn lời, sớm biết thì không tính rồi, tính toán, không ngờ được lại nhiều tiền như vậy.

“....”

Buổi tối các thầy cô giáo đều tới, bạn cùng lớp không thiếu một người. Hơn nữa còn có rất nhiều người cô không biết cũng tới. Cô thấy nhiều người như vậy, co rút khóe miệng. Quả nhiên thầy Cố nói đúng, tại sao có nhiều người như vậy tới ăn chực?

Nói là ăn chực, trên thực tế ai mặt dày chỉ mang miệng tới chứ? Học sinh còn đỡ nhưng các giáo viên thì càng không thể. Cho nên rõ ràng là tương đương với bữa tiệc tối liên hoan, cuối cùng biến thành giống như tổ chức tiệc cưới lần thứ hai.

Tất cả mọi người đều mang theo tiền mừng, Từ Du Mạn cũng không có thời gian tới nhận nên nhiệm vụ vinh quang mà gian khổ này liền giao cho Chương Xuyên.

Chương Xuyên thật là thụ sủng nhược kinh. Phải biết rằng khoản tiền mừng đám cưới đối với một học sinh trung học mà nói, cũng không phải một con số nhỏ. Mà Từ Du Mạn cứ như vậy yên tâm giao cho cô, sao có thể không cảm thấy được sủng ái mà kinh chứ. Chương Xuyên cam kết, nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ. Vân Xảo có chút mất hứng, sao cô lại không có việc gì làm vậy.

“Cậu với tớ cùng tiếp đãi khách. Xong chuyện, có phần thưởng.”

“Được.”

“Vui mừng vậy sao?”

Hai người cùng đi đến cửa nhà hàng, một vài giáo viên đi tới thấy Từ Du Mạn đang đứng ngay cửa, đều ý vị sâu xa mà nhìn cô. Lúc không có người nào tới nữa, Từ Du Mạn mới cùng Vân Xảo đi vào trong. Cố Uyên đang chào hỏi ở mỗi bàn. Cô để cho Vân Xảo tự mình đi tìm Chương Xuyên, ngồi cùng Chương Xuyên, còn cô thì đi tới chỗ Cố Uyên.

“Chúc hai người trăm năm hảo hợp.”

“Cám ơn.” Từ Du Mạn ưu nhã giơ lên ly rượu trong tay, uống một hơi cạn sạch. Cố Uyên không nói gì, cũng giống cô, uống ly rượu vang.

“Chúc hai người đầu bạc răng long, cuộc sống hôn nhân hạnh phúc.”

Lại một ly rượu. Cô cũng có chút chán ghét trường hợp này rồi, mỗi lần đều là uống rượu, uống rượu càng không ngừng uống rượu.

“Cám ơn.”

“Ha ha, không ngờ hai người động tác nhanh như vậy, đã kết hôn rồi. Nhưng vẫn là chúc hai bạn hạnh phúc. Sớm sinh quý tử, lời như thế vẫn là chưa vội nói, ha ha.”

“Cám ơn.”

Gặp được nữ Đường Tăng, cô cũng không nghĩ đến nữ Đường Tăng cũng tới. Đối với chuyện này nữ Đường Tăng này trong trường hợp tương tự sẽ không tham gia. Lần này xem như rất nể mặt hai người. Nữ Đường Tăng cũng giơ lên ly rượu trong tay mà nói:

“Cái khác không nói nhiều, không quên học tập là được.”

Thật ra Nữ Đường Tăng cho tới nay đối với cô đều là rất tốt: “Em cảm ơn.”

Tất cả mọi người đều chúc phúc cho cô và anh. Cô cảm giác mình rất hạnh phúc, thật sự rất hạnh phúc rồi. Đại đa số đều là học sinh, giáo viên cũng chỉ là số ít, trong chốc lát mọi người chơi đùa hết mức. Ăn cơm xong còn đề nghị cùng đi hát.

Các giáo viên đều đã đi về, những người mà trong nhà gác cổng tương đối nghiêm khắc cũng đi về, còn lại ước chừng hai mươi học sinh, Cố Uyên chiêu đãi đám bọn họ đi đến một KTV tương đối lớn.

Từ Du Mạn cùng Cố Uyên uống rượu có chút nhiều, có mấy người ăn ý không cùng những bạn học kia giành micro, đều yên tĩnh ngồi ở bên cạnh.

Cố Uyên liên tục nhìn thời gian, cảm thấy đã đến lúc liền kêu các học sinh trở về nhà. Dù sao anh vẫn là thầy giáo, bọn họ cũng không thể quá càn rỡ, đành phải ngoan ngoãn nghe lời anh đi về nhà.

Từ Du Mạn lần này không uống say, cuối cùng không cần anh phải ôm về nhà. Cô vẫn ở tại căn hộ đã thuê lúc trước, cho nên Cố Uyên cũng cùng cô ở trong căn nhà nhỏ của cô.

Chơi cũng chơi đã rồi, vẫn là phải bắt đầu học tập. Cố Uyên mặc dù nói quản lý tương đối lỏng, nhưng cũng không nói là hoàn toàn mặc kệ, ở phương diện học tập vẫn là phải nắm chắc một chút, sắp thi đại học rồi. Bắt đầu khẩn trương học tập.

Từ Du Mạn ban ngày cùng mọi người lên lớp, buổi tối ở trong nhà đọc sách, Cố Uyên thấy cũng có chút buồn bực:

“Em đọc sách như vậy có tác dụng sao? Anh phát hiện lúc lên lớp em còn có thể ngủ gà ngủ gật.”

“Không có biện pháp, không chế không nổi mà.”

89. Chương 90: Đi Thăm Kim Tự Tháp!

“Như vậy là không được. Buổi tối nhất định phải ngủ, nếu không ngày hôm sau đi học không có tinh thần, như vậy chính là mất nhiều hơn được rồi.” Cố Uyên tận tình khuyên bảo. Anh trước kia vẫn không biết phương pháp học tập của cô lại liều mạng như vậy.

“Em biết nhưng lại cảm thấy không làm bài trong lòng không yên tâm được.” Cô cũng biết phương pháp này không phải là phương pháp tốt, nhưng mỗi lần sắp thi cử cô không đọc sách làm bài sẽ cảm thấy trong lòng trống trải, thật sự luôn thấy căng thẳng không thôi.

“Đừng nghĩ như vậy. Sức học của em cũng rất tốt, xem nhiều cũng chỉ là lãng phí thời gian mà thôi, em chỉ cần theo thời gian làm việc và nghỉ ngơi bình thường là được rồi.”

“Em bình thường cũng như vậy.” Bình thường buổi tối cô đều rất khuya mới ngủ, cô phải viết truyện.

“...” Cố Uyên ôm eo của Từ Du Mạn: “Mau ngủ.”

“Được rồi, vậy thì ngủ.”

Từ Du Mạn leo lên giường, đá dép xuống, nằm xuống giường liền ngủ thiếp đi. Thời gian rất nhanh đã trôi qua.

“Em không ngủ được, làm sao bây giờ?” Ngày mai sẽ phải thi đại học, nhưng Từ Du Mạn trước sau đều cảm thấy mình còn có rất nhiều chuyện chưa làm, còn có rất nhiều phần kiến thức chưa xem.

“Không ngủ được thì đọc sách đi.”

“Aiz, sao lần này anh lại không bảo em ngủ?” Lúc trước cô chưa muốn ngủ, không phải anh đều bảo cô ngủ hay sao.

“Em mất ngủ, bắt em ngủ cũng không ngủ được, vậy không bằng lấy sách ra xem lại, như vậy vẫn còn tốt hơn.” Có một thầy giáo ở bên cạnh chính là thuận tiện.

“Vậy em ngày mai có thể ngủ gà ngủ gật hay không?” Từ Du Mạn lo lắng nói.

“Sẽ không, lúc trước anh thi đều đọc sách cả đêm, ngày hôm sau thi cử bình thường, không cần lo lắng.” Cố Uyên truyền thụ kinh nghiệm của anh.

“Được rồi. Vậy em làm mấy đề toán đi, còn có rất nhiều đề toán em không hiểu.”

“Ngần vắn lắn không nên. Những thứ không hiểu là không hiểu, không chiếm nhiều điểm, hơn nữa không nhất định có thể thi loại đề đó. Ngày mai thi ngữ văn, em vẫn nên lấy sách ngữ văn ra xem một chút đi.”

“Được.” Nói làm là làm luôn, cô lật người bò dậy, mở đèn lên, rồi lấy ra sách ngữ văn bắt đầu đọc thuộc lòng các tác phẩm văn cổ. Rất nhanh cô ngủ thiếp đi. Ngủ vô cùng ngon, trải qua thời gian một tháng mỗi ngày đều là như vậy.

Sáng sớm hôm sau Cố Uyên chuẩn bị xong bữa sáng cho Từ Du Mạn, giúp cô chuẩn bị xong bút cần dùng cho cuộc thi, sau đó gọi cô dậy. Cuộc sống của Từ Du Mạn thật sự không phải dễ chịu bình thường.

Cố Uyên đưa Từ Du Mạn đến trường học, còn mình thì trở lại phòng làm việc. Lần thi đại học này anh chủ động không làm giám khảo, nguyên nhân chủ yếu vẫn là phòng ngừa người khác nói lung tung. Ngộ nhớ làm giám thị phòng thi của cô, người ta nói anh thiên vị, đây là chuyện tương đối phiền phức rồi.

Lúc sắp thi xong, Cố Uyên mới tới bên ngoài phòng thi chờ Từ Du Mạn đi ra. Anh mới vừa đến bên ngoài phòng thi, đã nghe thấy tiếng chuông cuộc thi kết thúc vang lên. Từ Du Mạn từ trong phòng thi đi ra, không nhìn ra biểu cảm gì.

Thời gian nghỉ ngơi buổi trưa cũng nhiều, cho nên Cố Uyên và Từ Du Mạn về nhà nghỉ ngơi một chút, buổi chiều lại đến trường tiếp tục cuộc thi. Trên đường Cố Uyên chuyên tâm lái xe. Từ Du Mạn nhìn anh một chút, dường như anh cũng không để ý lắm. Cô không muốn anh hỏi này hỏi nọ, nhưng anh không hỏi, ngược lại trong lòng cô lại không thoải mái. Đây rốt cuộc là tâm lý gì chứ.

“Này, anh sao không quan tâm đến em vậy?” Từ Du Mạn lấy khuỷu tay chọc vào hông của anh, bất mãn nói.

Anh vừa lái xe vừa trả lời cô: “Em không phải không muốn anh hỏi lung tung này kia, sẽ cảm thấy phiền sao?”

Bị vạch trần suy nghĩ trong lòng, cô xấu hổ nhưng đó chỉ là chuyện trong nháy mắt, cô da mặt dày cỡ nào chứ, rất nhanh liền khôi phục. Cười ha ha, cô lại hỏi ngược lại: “Anh biết rõ trong lòng em nghĩ như thế nào à? Ngộ nhớ em hi vọng anh có thể hỏi này hỏi kia, quan tâm em thì sao?”

Được rồi, cô chính là da mặt tương đối dày như vậy đấy. Cố Uyên thỏa hiệp, dịu dàng cười cười, hai mắt lại vẫn chăm chú nhìn vào giao thông phía trước:

“Được rồi, em thi xong cảm giác như thế nào?”

Vừa hỏi xong đã thấy miệng Từ Du Mạn liền chu lên: “Phần phân tích bình luận thi từ em làm sai rồi, còn có viết văn rất có khả năng lạc đề rồi.” Ngữ văn thi quá kém, làm thế nào bây giờ?

“Không sao, phần phân tích bình luận thi từ điểm không cao, không phải vấn đề quá lớn. Viết văn, thường thường mà nói, em cảm giác mình làm lạc đề nhưng rất có thể chính là đang viết đúng đề đấy, điểm này không cần lo lắng.”

“Vậy sao?”

“Chính em nghĩ đi, trước kia em có phải cũng đã từng cảm thấy mình làm bài lạc đề hay không, nhưng sau khi bài thi được phát lại, giáo viên cũng không xem như em lạc đề, ngược lại điểm số vẫn tương đối cao đấy thôi?” Cố Uyên đơn thuần dạy bảo.

Từ Du Mạn suy nghĩ một chút, hình như thật sự giống như anh nói, có lúc mình cảm thấy lạc đề, ngược lại khi trả bài, thầy giáo còn cho điểm cao hơn so với lúc mình cho là không lạc đề. Đôi khi chính mình cảm thấy văn viết rất kém nhưng điểm ngược lại rất cao. Vừa nói như vậy, trong lòng cô liền vững vàng hơn nhiều.

Trong lòng Cố Uyên lại trở nên tương đối nặng nề. Nói thì nói như vậy, không sai. Nhưng cũng không thể khẳng định không có ngoại lệ, tất cả đều là tình huống như thế. Mức độ coi trọng của Mạn Mạn đối với lần thi đại học này, anh đã nhìn ở trong mắt ghi ở trong lòng. Chong đèn chiến đấu ban đêm, chăm chỉ chịu khó như vậy, nếu cuối cùng cô thi không tốt, vậy làm sao bây giờ?

“Thầy Cố, đèn đỏ.” Từ Du Mạn nhìn thấy trước mặt đèn đỏ rõ ràng như vậy, thấy anh còn chưa có dấu hiệu dừng lại, liền nhắc nhở anh. Anh rốt cuộc đang suy nghĩ gì? Nghĩ đến mất hồn như thế, đèn đỏ cũng không nhìn thấy. Cũng may là không có gì ngoài ý muốn đấy.

“Ôi.” Bị Từ Du Mạn gọi, Cố Uyên mới phục hồi tinh thần, đạp thắng xe.

“Anh mới vừa rồi rốt cuộc đang suy nghĩ gì chứ? Sao lại xuất thần như thế. Lúc lái xe điều tối kỵ là thất thần, rất nguy hiểm đó?” Từ Du Mạn thừa dịp đèn đỏ quở trách Cố Uyên, toàn bộ quan tâm trong lòng đều biểu hiện ở trên mặt.

“Không có gì.” Không sao, đến lúc đó không phải còn có anh sao?

“Lái xe cẩn thận một chút.”

“Tuân lệnh, bà xã đại nhân của anh.”

Đến nhà, cô nằm luôn xuống ghế sa-lon mấy phút, sau đó chạy vào phòng lấy laptop ra, đặt ở trên đùi, ngồi trên ghế sa-lon bắt đầu lên mạng. Cố Uyên đeo tạp dề lên người, ở trong phòng bếp một mình chiến đấu hăng hái. Đây vẫn như cũ trở thành sự ăn ý giữa hai người.

“Mạn Mạn, hôm nay ăn món gì?”

Cố Uyên mở tủ lạnh ra, nhìn trong tủ lạnh còn một chút nguyên liệu nấu ăn, vừa nói.

“Em muốn ăn trứng chiên cà chua, đậu đũa xào, cà tím kho thịt, còn có canh thịt ớt.” Những thứ này đều là món cô thích ăn. Nhưng thứ cô thích ăn cũng không chỉ chừng này.

“Mạn Mạn, trong tủ lạnh không có cà tím.”

“Vậy thì không cần cà tím.”

“Được.”

Cuộc sống như thế, thật đúng là hưởng thụ. Từ Du Mạn cảm thấy mình lên mạng chưa được bao lâu, Cố Uyên đã làm xong toàn bộ thức ăn rồi. Cô lập tức để mấy vi tính xuống, mang đũa, chạy đến phòng bếp bưng thức ăn ra. .

“Cô nhóc này, làm xong liền biết mà tới.”

“Hừ hừ, không phải anh bảo em nghỉ ngơi thật tốt, thức ăn để anh làm sao? Thế nào, không muốn à? Vậy được, về sau để em làm.” Từ Du Mạn chọn một miếng thịt cho vào trong miệng, “Phù phù, nóng quá.” Há to miệng, còn không ngừng lấy tay hướng về phía miệng quạt gió.

“Nóng thì nhả ra, không ăn nữa. Một lát đừng ăn ngấu ăn nghiêng như vậy.”

“Không cần, chính là ăn như vậy mới có cảm giác. Không tin anh cũng ăn một miếng đi?” Không nóng, cô ăn ngon lành rồi nói với anh, lại dùng tay nhẹ nhẹ cầm lên một miếng thịt đưa tới khóe miệng của anh.

Cố Uyên cho tới bây giờ đều thích sạch sẽ. Đối lại là người khác, lấy tay bốc thứ gì để ăn, còn dư lại một chén anh cũng sẽ không đụng tới, chứ nói chi là trên tay người khác. Nhưng cô luôn luôn là một sự tồn tại đặc biệt với anh. Anh cười cười, đến gần tay của cô, một ngụm ngậm miếng thịt vào trong miệng, thuận tiện ngón tay của cô cũng bị anh ngậm lấy.

Chương 90.2

Trên ngón tay truyền tới cảm giác ấm áp, còn có cảm giác tê liệt. Từ Du Mạn đỏ mặt, rút ngón tay ra. Vừa định bê thức ăn đi, bất chợt trong đầu cô lóe lên một ý, vẻ mặt cười xấu xa, nói với Cố Uyên:

“Ha ha, quên nói cho anh biết, em chưa rửa tay.”

Đôi mày kiếm xinh đẹp của Cố Uyên nhíu lại, dường như nhìn ra âm mưu quỷ kế của cô, sau đó chậm rãi nói: “Xin lỗi, anh cũng chưa đánh răng.”

“Phụt.”

Không muốn nhiều lời, Từ Du Mạn bê món ăn vội vã đi ra khỏi phòng bếp. Cố Uyên ở phía sau cũng bê các món ăn còn lại đi ra ngoài. Trên bàn cơm, cô vui đầu miệt mài ăn:

“Thầy Cố, anh nấu ăn thật sự quá ngon nha.”

Nhìn tướng ăn không giả bộ chút nào của cô, còn có vẻ thỏa mãn rõ ràng kia, có thể thấy được cô thật sự thích món ăn anh nấu. Trong lòng anh rất ấm áp.

“Nếu như em thích, anh có thể vì em làm cả đời.” Đây vẫn luôn là lời trong lòng anh.

“Thật sao? Vậy tốt quá!” Từ Du Mạn vui mừng. Hai tròng mắt xoay chuyển, cô nghiêm mặt nói: “Nhưng vậy cũng không được, anh còn chưa thưởng thức qua tài nấu nướng của em đấy. Em muốn cho anh biết, cũng không phải chỉ có một mình anh có thể nấu ăn ngon.” Dường như anh thật sự chưa từng ăn thức ăn cô làm. Hai người ở cùng nhau tới nay, đều là anh cẩn thận chăm sóc cô, cô vẫn không có cơ hội xuống bếp. Cố Uyên biết tâm tư của cô, không từ chối:

“Được, chờ em thi đại học xong, chính em sẽ nấu ăn.”

“Mỗi người một ngày.” Tuyệt đối không chịu thiệt.

“Được. Mau ăn đi, ăn xong ngủ một giấc, buổi trưa bổ sung tinh thần để chiều thi tốt.”

“Biết rồi, anh quản gia.”

Thời điểm thi cử lúc thời gian đều trôi qua rất nhanh. Từ Du Mạn cảm giác mình còn chưa cầm được bài thi bao lâu thì đã nghe thấy tiếng chuông kết thúc cuộc thi vang lên rồi. Từ Du Mạn dừng bút, nhìn lại bài thi của mình. Hai đề cuối cùng chưa làm xong, trên căn bản chỉ là hai vấn đề nhỏ. Phần đầu còn có một câu lựa chọn cô không chắc chắn. Giả sử tất cả những phần khác đều đúng, cô tính sơ một chút, đại khái chỉ có thể được 130 điểm, đây là dưới tình huống những câu khác đều hoàn toàn đúng.

Rời khỏi phòng thi nhìn thấy Cố Uyên, Từ Du Mạn ở giữa đường lớn nhào vào trong ngực Cố Uyên, vui đầu trong ngực anh, không chịu ngẩng lên. Anh vỗ nhẹ nhẹ vào lưng cô, giống như đang dỗ trẻ con ngủ, ở bên tai cô, anh dịu dàng hỏi:

“Thế nào?”

“Môn toán em thi không tốt.” Thanh âm thừa dạ, mang theo vài phần uất ức, xen lẫn mấy phần nũng nịu, khiến trái tim của anh lại mềm đi vài phần.

“Không có gì, ngoan. Không có gì, tin tưởng chính mình.” Cố Uyên không biết nên an ủi cô thế nào, vẫn lặp lại ba chữ ‘không có gì... không có gì’.

Hồi lâu, Từ Du Mạn mới ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy chung quanh người vây xem không ít. Nhất thời không biết làm sao, lại lần nữa vùi đầu vào trước ngực anh.

“Mất mặt chết.”

“Ha ha.”

Nghe được nhịp tim trầm ổn của anh, còn có lồng ngực bởi vì cười mà rung rung, cô đột nhiên cảm thấy, thi không tốt dường như cũng không quan trọng như vậy.

“Về nhà thôi.”

“Ừm.”

Hai người đi rồi nhưng vẫn loáng thoáng nghe thấy các nữ sinh vừa rồi vây xem nói:

“Bọn họ thật hạnh phúc nha.”

“Đúng là, thật là hâm mộ ghen tị mà.”

“Ông trời, xin ban cho tôi một người đàn ông tốt giống như thầy Cố đi mà.”

“Biến, nhân vật như vậy, cậu có thể nhúng chàm sao?”

Từ Du Mạn cùng Cố Uyên nhìn nhau cười một tiếng, rời khỏi trường thi. Ngày hôm sau cô ngược lại phát huy tinh thần như bình thường, không có chỗ nào đặc biệt sai sót. Thi xong, hai người giống như trạch nam trạch nữ (chui trong nhà), mỗi ngày vui mình trong gian phòng nhỏ nhỏ. Cũng không làm gì mà chỉ là nghỉ ngơi thư giãn thôi. Nhưng Cố Uyên có mắt, anh nhìn Từ Du Mạn rầu rĩ không vui.

Từ Du Mạn đang lên mạng, Cố Uyên đi tới ôm cô vào trong ngực, máy vi tính rơi vào trên ghế sa-lon, không rơi xuống đất:

“Anh làm gì đấy?”

“Mạn Mạn, em cũng đã lạnh nhạt anh lâu như vậy, nên bồi thường cho anh một chút chứ.”

Cố Uyên uất ức nói. Kể từ sau khi từ Bắc Kinh trở về thành phố A, hai người bọn họ đã không sinh hoạt vợ chồng bình thường. Mỗi ngày vào buổi tối nếu không làm bài cô lại đọc sách, cũng không thèm để ý đến anh. Anh cũng biết, cũng hiểu cô, cho dù kim nén khó chịu hơn nữa cũng không ép buộc cô. Nhưng thi đại học cũng đã kết thúc, cô vẫn còn như vậy, trong lòng anh có chút sầu não. Từ Du Mạn mặt đỏ lên, cũng biết mấy tháng này mình lạnh nhạt với anh, không tiện cự tuyệt nữa, khẽ gật đầu một cái.

Từ Du Mạn hối hận, cô nhìn thấy Cố Uyên ở trên người mình không biết mệt nhọc, vẫn đang tiếp tục càn cù cày cấy, hối hận. Nếu biết thì không nên nhất thời mềm lòng đồng ý cái yêu cầu của con sói đói này.

“Bảo bảo, đang suy nghĩ gì đấy? Hả?”

“Không có, không có gì. Thầy Cố... a...”

“Không chuyên tâm, nên phạt.”

“Không cần, em không muốn nữa. Tha cho em đi, em không được...”

Cố Uyên dẫn theo Từ Du Mạn, từ trên ghế sa-lon đến trên mặt đất, liên tục chiến đấu ở nhiều nơi, từ phòng khách đến phòng ngủ, từ phòng ngủ rồi đến phòng bếp, từ phòng bếp đến phòng tắm, cuối cùng, cô mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Cho đến khi vợ yêu ở phía dưới mệt mỏi ngủ mất, Cố Uyên mới giúp Từ Du Mạn tắm rửa sạch sẽ, ôm cô trở về phòng ngủ ngủ. Nếu không làm nhiều như vậy, cô sao có thể ngủ ngon như vậy chứ. Sau khi cuộc thi kết thúc, mặc dù cũng không đi học hành nhiều nhưng cô vẫn bị mất ngủ. Anh suy nghĩ thật lâu, mới nghĩ

ra cái phương pháp ven toàn đôi bên, một mũi tên trúng hai đích này. Vừa thỏa mãn anh mấy tháng này, lại để cho cô an tâm ngủ ngon, có sao không làm chứ? Nên mỗi lần cô không ngủ được, anh đều áp dụng cái phương pháp này và lần nào cũng đúng này. Dĩ nhiên, đây là nói sau này.

Thành tích thi đại học tốt cuộc cũng xuất hiện trong sự mong đợi cùng thấp thỏm lo lắng của cô. Từ Du Mạn nhìn thành tích thi đại học của mình, đỡ hẳn một lát. Cố Uyên ở bên cạnh cười nói:

“Xem đi, tin tưởng ông xã của em là chính xác, không sai.”

“Đúng vậy, ông xã, anh thật lợi hại.” Từ Du Mạn vui mừng, tới gần phía trước hôn Cố Uyên một cái. Ai ngờ anh được voi đòi tiên, bất mãn cô chỉ hôn lên má anh, chỉ chỉ đôi môi của mình.

Từ Du Mạn vừa nhìn, Cố Uyên lúc nào đã đóng cửa lại, kéo rèm cửa sổ vào rồi. Không cần lo lắng bị người khác nhìn thấy, cô cũng không ngại ngừng mà hôn anh. Vốn định hôn một cái là được rồi, anh sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy đây? Khi cô còn chưa kịp lui ra, anh đã nhanh chóng một tay ôm lấy eo của cô, một tay cố định đầu cô, cho cô một nụ hôn dài theo cách thức tiêu chuẩn kích tình bắn ra bốn phía.

Phiếu điểm từ trong tay cô rơi xuống. Chỉ thấy trên phiếu điểm, viết thành tích tất cả các môn của cô. Ngữ văn: 136; toán: 138; tiếng Anh: 148; gói tổng hợp: 282; tổng điểm: 704. Đứng thứ nhất toàn thành phố.

(Ở Trung Quốc chỉ chia hai khối chính đó là khối Khoa học tự nhiên, gọi tắt là Khoa Lý, gồm các môn Toán, Anh văn, Ngữ văn cộng thêm gói tổng hợp bao gồm các môn Vật lý, Hóa học và Sinh vật; khối Khoa học xã hội, gọi tắt là Khoa Văn, bao gồm các môn: Ngữ văn, Toán, Anh văn, cộng thêm gói tổng hợp bao gồm các môn: Chính trị, Địa lý và Lịch sử. Điểm tối đa của mỗi khoa đều 750 điểm.)

Sau khi có thành tích, chính là thời điểm đăng ký trường học. Việc đăng ký trường gì đó Cố Uyên không quá mức can thiệp, chỉ cho cô một vài đề xuất. Hướng chỉ với thành tích này của cô, có thể chọn bất kì trường nào nên không cần lo lắng. Cô có thể muốn học trường nào thì đăng ký trường đó. Cuối cùng cô cũng không chọn trường mà tất cả mọi người đều kì vọng, mà lại chọn trường đại học G - một đại học nổi danh ở Thượng Hải.

“Sao không chọn đi Bắc Kinh chứ?” Cố Uyên hỏi.

“Trường em luôn rất muốn học chính là đại học G ở Thượng Hải, đó là mơ ước của em.”

Mơ ước từ nhỏ của Từ Du Mạn chính là đại học G, khi lựa chọn trường này cô cũng không có quá nhiều do dự. Điều duy nhất khiến cô do dự vẫn là Cố Uyên. Cô suy tính rằng anh có thể là hi vọng cô học ở Bắc Kinh, dù sao người thân đều ở đó, cô mới do dự khi đăng ký trường. Anh nhìn thấu bản khoăn của cô, nói cô không cần để ý đến anh, cứ thuận theo tâm ý của mình. Cô thích trường nào thì đăng ký trường đó, anh đều sẽ ủng hộ cô. Từ Du Mạn lúc này mới yên lòng, lựa chọn đại học G.

“Ừ. Anh cùng đi với em.” Cố Uyên căn bản không chút suy nghĩ, cứ như vậy nói.

Từ Du Mạn ngược lại rất vui mừng vì anh có thể cùng đi với cô, nhưng... “Công việc của anh ở thành phố A thì sao?”

“Ngốc, đương nhiên là xin nghỉ.”

“Vậy anh đi Thượng Hải, dự định làm công việc gì?”

“Dĩ nhiên, vẫn là đi làm thầy giáo của em, hắc hắc.”

“Hả? Không cần.” Từ Du Mạn vẻ mặt đau khổ.

“Tại sao? Anh nhớ rõ em không phải đã nói rất thích thầy trò yêu nhau sao?”

“...” Không có lời nào để nói.

Cố Uyên đã đồng ý với Từ Du Mạn sẽ cùng đi Ai Cập xem Kim Tự Tháp, hiện tại cô có thời gian rồi, việc này không nên chậm trễ, hai người lập tức hành động, lên đường đi Ai Cập.

Chương 90.3

Đến Ai Cập, Cố Uyên đưa Từ Du Mạn đến ở trong một khách sạn: “Bây giờ đã muộn lắm rồi, ngày mai chúng ta sẽ đi chơi.”

“Vâng.” Từ Du Mạn cũng muốn nghỉ ngơi thật tốt đêm nay, thật sự là mệt mỏi. Đã xế chiều rồi, có đi cũng không chơi được nhiều. Cô đồng ý với đề nghị của anh.

“Thầy Cố, anh biết nói ngôn ngữ Ai Cập sao?” Bọn họ tự mình đi du lịch. Cô vốn cho rằng hai người sẽ đến đăng ký ở một công ty du lịch, sau đó đi du lịch cùng đoàn, không ngờ lại không có. Hơn nữa sau khi máy bay hạ cánh, dọc đường đi mua này mua kia tất cả đều do Cố Uyên làm, nói bằng tiếng Ai Cập, cô nghe không hiểu tí nào. Dù là nghe không hiểu, cô vẫn rất yên tâm, ở bên cạnh anh, cho dù đi chỗ nào, cô sẽ không lo lắng cho an nguy của mình.

“Ừh, có học một chút.”

Đó là bởi vì lòng hiếu kỳ của Từ Du Mạn. Người bình thường không phải đều học tiếng Anh, tiếng Pháp, tiếng Nhật, còn có tiếng Hàn, ai không có việc gì mà lại đi học ngôn ngữ Ai Cập chứ:

“Thầy Cố, anh biết mấy ngôn ngữ?”

“Không nhiều lắm. Chỉ có vài ngôn ngữ.”

“Có những ngôn ngữ nào?”

“Tiếng Anh, tiếng Pháp, tiếng Nhật, tiếng Đức, tiếng Hàn, tiếng Ai Cập, tiếng Nga, tiếng Tây Ban Nha, tiếng Bồ Đào Nha. Hình như hết rồi. Ngôn ngữ của các quốc gia khác đều là chỉ biết một ít từ dùng hằng ngày.”

“Lợi hại. Đây chính là thông thạo chín ngôn ngữ.” Từ Du Mạn quỳ gối trên giường, ôm lấy cổ của anh.

“Làm thế nào bây giờ? Ông xã của em ưu tú như vậy.”

“Có ưu tú hơn nữa vẫn là ông xã của em thôi.”

“Đúng vậy. Mặc kệ anh ưu tú cỡ nào, anh vẫn là ông xã của em. Em mới là ưu tú nhất, có thể tìm được ông xã tuyệt vời như vậy.”

“Em hôm nay ăn mật sao, cái miệng nhỏ nhắn ngọt như vậy?”

“Hắc hắc, đúng vậy đó, anh có cần nếm thử một chút không?”

“Đây chính là em nói đó.” Cố Uyên được như ý cười một tiếng, quay người liền đề cô xuống giường. Cúi người nhìn cô gái phía dưới nhỏ nhắn xinh xắn động lòng người, anh nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa mái tóc đen của cô, sau đó hôn xuống.

Lúc ra khỏi phòng thì sắc trời đã tối. Ngoài phòng giống như một tấm màn đen khổng lồ vũng vàng bao phủ bầu trời vào trong đó, đưa tay không thấy được năm ngón.

Khách sạn này phục vụ rất chu đáo, gọi một cú điện thoại, sau khi gọi thức ăn xong, bọn họ chỉ cần ở trong phòng khách chờ đợi một lát, nhân viên phục vụ sẽ đưa thức ăn tới cửa.

Từ Du Mạn thoải mái nhàn nhã ăn thức ăn ngon miệng, vừa ăn say sưa ngon lành, vừa giống như oán trách nói: “Không ngon bằng anh nấu.”

“Ừ, trở về anh lại nấu cho em ăn.”

“Đúng rồi, anh mới vừa rồi tại sao phải cẩn thận như vậy chứ, giống như Hoàng đế trong phim trên truyền hình, trước khi ăn cơm còn phải kiểm tra một lần xem có độc hay không.” Từ Du Mạn nhạo báng nói.

“Ha ha, vậy sao? Có thể là thói quen.” Thói quen cẩn thận như vậy.

“Tại sao lại có thói quen này?” Người bình thường sẽ không nghĩ thức ăn có độc.

“Có phải bởi vì các anh xuất thân quân nhân, luôn lo lắng có kẻ thù hay không?”

“Gần như vậy.” Cố Uyên không yên lòng nói. Thời gian một năm qua, anh sống quá thoải mái rồi, thoải mái đến sắp quên mất mọi chuyện của mình. Anh cũng quên rằng mình còn có rất nhiều chuyện chưa nói với

Mạn Mạn. Cho đến lần này đến Ai Cập, thời điểm xuống máy bay nhìn thấy người kia, Cố Uyên mới nghĩ đến.

“Anh làm sao vậy? Sao lại không yên lòng?” Từ Du Mạn nghi ngờ hỏi. Cô cảm giác, kể từ khi máy bay hạ cánh, vào đến Ai Cập, anh đã không bình thường rồi.

“Không có gì.” Anh không biết mình có nên nói cho Mạn Mạn hay không.

“Vâng.” Không có gì mới là, khác thường như vậy. Nhưng anh không nói cho cô, cô cũng không có cách nào. Nếu đến lúc anh muốn nói, thì tự nhiên sẽ nói cho cô biết.

“Nhanh ăn đi. Ăn xong, nghỉ ngơi một đêm, ngày mai chúng ta sẽ đi Kim Tự Tháp.”

“Vâng, em muốn đi thăm lăng mộ của Tutankhamun.” Pharaoh Ai Cập thật sự khiến cô rất sùng bái. Từ Du Mạn viết tiểu thuyết, bản thân đã sớm mơ ước có thể tới Kim Tự Tháp của Ai Cập để xem, sau đó trở về viết một câu chuyện xưa về Ai Cập. Tuy rằng cô viết truyện hiện đại nhưng cũng rất ưa thích chuyện xưa có liên quan tới Pharaoh Ai Cập.

“Chỗ ấy sao?” Cố Uyên nhíu nhíu mày.

“Sao vậy? Không thể đi à?” Từ Du Mạn rất thất vọng. Cũng đúng, lăng mộ Pharaoh, làm sao bọn họ có thể tùy tiện đi vào chứ? Cô thật đúng là có ý nghĩ viển vông. Nghĩ như vậy, cô không khỏi tự giấu cười một tiếng.

“Không phải, chúng ta có thể đi xem.” Mặc dù rất nguy hiểm nhưng anh không muốn làm cho cô thất vọng.

“Có thật không?” Từ Du Mạn cảm giác, giống như là từ vực sâu lập tức bay lên trên mây, không thể tin được.

“Thật. Nhưng em nhất định không thể lộn xộn, không được rời khỏi anh nửa bước, bên trong rất nguy hiểm.” Nếu như đi theo anh, như vậy anh có thể cam đoan sẽ không xảy ra vấn đề gì.

“Được được.” Từ Du Mạn không suy nghĩ nhiều mà lập tức đồng ý. Cô biết anh đang lo lắng cái gì, chưa từng ăn thịt heo nhưng cũng đã thấy qua heo chạy. Từ trong các loại tiểu thuyết, cô cũng biết Kim Tự Tháp, đặc biệt là Kim Tự Tháp mà bên trong chính là lăng mộ của Pharaoh hay người nào đó có địa vị cao quý, bên trong đều chắc chắn có rất nhiều cơ quan bí mật mà người hiện đại đều không thể giải thích được, có thể nghĩ lăng mộ Pharaoh nguy hiểm trùng trùng.

Tiểu thuyết đều có nguồn gốc từ thực tế. Trong lòng biết bên trong chắc chắn là nguy hiểm, cô vẫn muốn đi mở mang kiến thức, nếu không cô nhất định sẽ tiếc nuối cả đời.

“Vậy còn chưa đi ngủ?”

“Em không ngủ được, kích động.”

“Còn không ngủ, ngày mai sẽ không mang em đi.”

“Em ngủ.” Từ Du Mạn lập tức nhắm hai mắt lại, tìm một vị trí thoải mái ở trong ngực Cố Uyên, yên tâm ngủ. Anh lúc này lại không ngủ được. Ngày mai, nếu không có người gây phiền phức, quấy phá từ bên trong, vậy thì không có vấn đề gì, dù sao anh đã từng đi vào bên trong rồi. Chỉ sợ xảy ra cái gì ngoài ý muốn, hoặc là gặp phải người kia.

Cố Uyên thật sự muốn Từ Du Mạn buông tha cái ý niệm này, nhưng vừa nghĩ tới ánh mắt khát vọng của cô và cả ánh mắt thất vọng của cô, anh không đành lòng. Thôi thì ngày mai chú ý nhiều đến cô là được.

Sáng sớm ngày hôm sau, Từ Du Mạn tỉnh dậy rất sớm. Cô ngủ không được, thật sự rất kích động, rất muốn nhanh được nhìn thấy lăng mộ vua Tutankhamun, rất muốn nhìn thấy Pharaoh.

Kết quả lại không có tài xế nào bằng lòng dẫn bọn họ đi đến lăng mộ vua Tutankhamun, Cố Uyên thuê một chiếc xe tự lái đi. Từ Du Mạn chưa từng thấy qua loại xe này, thoạt nhìn không phải đẹp như vậy. Hơn nữa cảm giác rất công kênh.

“Cái xe này có thể đi không?” Từ Du Mạn không thể tin được. Do dự không dám ngồi lên, cũ như vậy, cảm giác giống như ngồi lên thì ngay lập tức sẽ sụp đổ vậy.

“Dĩ nhiên, tin tưởng anh. Loại xe này được đặc biệt thiết kế để chuyên chạy trên sa mạc mà.” Trông có vẻ công kênh, nhưng lại rất thực dụng, dễ dàng sử dụng ở trên sa mạc hơn so với xe hàng hiệu.

Từ Du Mạn tin tưởng Cố Uyên, thản nhiên ngồi lên. Ngồi bên trong không có cảm giác gì đặc biệt, cũng may ngồi trên đó cũng không phải rất khó chịu.

Sau khi khởi động, xe chậm rãi chạy trên sa mạc. Mặc dù nói tương đối chạy tốt hơn, nhưng sa mạc dù sao cũng là sa mạc, vẫn có khó khăn nhất định, cho dù có chạy nhanh hơn thì cũng không thể nhanh chóng đến nơi.

Từ Du Mạn ngồi ở trong xe, muốn nhìn phong cảnh bên cạnh một chút cũng đành phải thôi. Cát vàng chung quanh đã chặn lại tầm mắt của cô, trên cửa sổ xe ở bên cạnh cũng phủ kín một tầng cát vàng thật dày, chỉ có phía trước vẫn có thể nhìn thấy. Nếu phía trước cũng không nhìn thấy, còn lái xe thế nào được.

Thời gian trôi qua rất chậm nhưng cũng chỉ mất gần hai giờ đồng hồ, bọn họ đã tới Kim Tự Tháp có lăng mộ của Tutankhamun. Sau khi xuống xe, cô mang theo ánh mắt sùng bái nhìn Kim Tự Tháp cao chót vót. Trong lòng lại thán phục sự vĩ đại của nhân loại, đây chính là kỳ tích của nhân loại.

“Đi thôi, đi vào.”

Tại sao không có ai trông coi Kim Tự Tháp này: “Sao cũng không có người?”

“Bọn họ không biết đây chính là lăng mộ của Tutankhamun.” Cố Uyên dắt tay Từ Du Mạn, nói.

“Không phải nói đã tìm được lăng mộ vua Tutankhamun rồi, cũng đã tuyên bố rồi sao?” Cô ở trên mạng đã nhìn thấy qua. Đúng rồi, trên mạng có nói lăng mộ Tutankhamun ở trong tòa Kim Tự Tháp cao hơn tòa Kim Tự Tháp hiện tại này một chút, bề ngoài thoạt nhìn còn đồ sộ hơn.

“Đó không phải là cái thật, cái này mới đúng.”

Chương 90.4

“Oh. Tại sao Kim Tự Tháp thật trông không hùng vĩ như cái giả thế?”

Từ Du Mạn không hoài nghi tính chân thật trong lời nói của Cố Uyên, nhưng vẫn có thắc mắc. Lúc này Cố Uyên không biết đã làm gì, tự nhiên mở ra một cái cửa ra vào chỉ cao đến thắt lưng người, chiều rộng cũng chỉ chứa được một người đi qua.

“Em đi phía trước, anh nói đi hướng nào thì đi hướng đó.” Cố Uyên dặn dò.

Từ Du Mạn ngoan ngoãn đi phía trước. Ở trước mặt tối đen như mực, cái gì cũng nhìn không thấy. Cố Uyên đưa cho cô một cái đèn pin nhỏ xinh. Ở bên trong, cô muốn quay đầu lại nhìn anh cũng không được, có điều anh vẫn luôn nắm một bàn tay của cô, nên cô mới an tâm đi về phía trước.

“Ai lại hi vọng sau khi mình chết, lăng mộ bị người ta lấy làm nơi tham quan, lưu danh hậu thế.”

Càng đi vào trong càng sâu nhưng phía trước càng đi càng rộng rãi. Dần dần bọn họ đã có thể đi thẳng lưng rồi.

“Nếu còn khom lâu hơn chút nữa, thắt lưng của em nhất định sẽ không thẳng lên được, sẽ trở thành lưng gù rồi.” Từ Du Mạn nói. Nhưng cúi xuống đã lâu, bây giờ đứng thẳng còn có chút đau nhức.

“Dù là lưng gù anh vẫn yêu em.”

“...” Cố Uyên quả thật là càng già càng buồn nôn rồi.

“Phía trước có ba con đường, chúng ta phải chọn lựa một trong số này chứ?” Từ Du Mạn chỉ vào ba đường hầm trước mặt rồi hỏi.

“Không đi đường nào hết.” Cố Uyên từ bên cạnh cô đi lên phía trước, không biết ở trên vách tường sờ soạng cái gì, chỉ thấy tiếng vang rắc rắc, giữa ba con đường trước mặt xuất hiện một đường hầm trong lòng đất. Lần này anh không để cho cô đi phía trước nữa, nắm tay và kéo cô đi theo, bản thân đi phía trước dò đường.

“Ba con đường phía trên, phía trước mỗi đường đều không có đường đi tiếp, mà là vực sâu. Một cái là đầy rẫy bẫy rập và mũi tên. Còn có một con đường thì ở cuối đường toàn bộ đều là vàng bạc châu báu. Có điều

những thứ châu báu kia không đựng được.” Thấy châu báu nhiều như vậy, luôn có người động lòng, anh đã từng tận mắt nhìn thấy các bạn của mình như vậy, bởi vì cầm những thứ châu báu kia mà biến thành một vũng máu, cuối cùng ngay cả hài cốt cũng không còn.

“A. Anh trước kia đã tới đây?” Nếu không thì tại sao lại hiểu rõ như vậy.

“Ừ.”

Tận cùng phía dưới là một nơi tương đối rộng rãi, nhưng không có gì cả, trừ cái cột trụ ở chính giữa. Cái cột trụ ở chính giữa cũng không cao, vừa vạm đến ngực của Từ Du Mạn. Chung quanh viết lên rất nhiều ký hiệu xem không hiểu, điều khiến cô cảm thấy kỳ quái chính là phía trên cột trụ một chút bụi bặm cũng không có, cho nên ký hiệu vẽ phía trên vừa liếc là thấy ngay, thoạt nhìn cực kỳ rõ ràng.

“Có người đã tới trước chúng ta rồi.” Cố Uyên cho ra kết luận.

“Vậy anh cho là hần đã đi chưa?”

“Xem ra chưa đi.”

Cố Uyên cũng không xem ký hiệu phía trên cột trụ, từ bên cạnh nhấc lên một khối đá hình dáng kỳ lạ đặt ở phía trên cột trụ. Phía trên cột trụ vốn không có thứ gì, nhưng sau khi đá được đặt lên, tự nhiên xuất hiện một vết lõm vừa vặn ăn khớp với tảng đá. Chỉ thấy cột trụ đang dần dần ngắn hơn, ngắn hơn. Cuối cùng lại biến mất không thấy nữa. Ngay sau đó không bao lâu, cột trụ lại trôi lên, phía trên mặt cột không còn là tảng đá mới vừa rồi nữa, mà là một cái gì đó giống như chìa khóa.

Cố Uyên cầm cái chìa khóa lên, đi về hướng đông nam của bọn họ, ở một góc rất bình thường không có gì đặc biệt mà cắm chìa khóa vào. Rất nhanh bên cạnh xuất hiện một cánh cửa. Anh cũng không vội vã đi vào, mà rút chìa khóa ra, lần nữa đặt lên phía trên cột trụ. Lần này trải qua trình tự ngược lại với vừa rồi, cột trụ khôi phục nguyên dạng. Anh gỡ tảng đá xuống, đặt xuống bên cạnh.

Cửa vẫn đang mở. Lúc này, anh mới dẫn cô cùng đi vào. Sau khi tiến vào lại là ngã ba đường. Cố Uyên lựa chọn đường chính giữa. Từ Du Mạn theo anh đi vào. Ngoắt ngoéo ngoằn ngoèo, cuối cùng cũng tới cuối đường. Lần này cửa đá rất dễ dàng bị phát hiện ra, hơn nữa dấu hiệu trên cửa đá cũng rõ ràng rành rành. Nhưng không phải dễ dàng tìm được phương pháp mở.

Cô thấy anh tiến lên, đôi tay đặt ở cái hình ngôi sao lồi lên, hướng bên trái xoay ba vòng, hướng bên phải lại xoay năm vòng, cuối cùng dùng sức nhấn một cái, cửa đá mở ra rồi.

Bên ngoài vẫn u ám, một chút nhân khí cũng không có. Cửa đá vừa mở ra, bên trong liền phát ra từng đạo ánh sáng màu vàng. Không cần đoán cũng biết, tất cả đều là vàng. Từ Du Mạn cùng Cố Uyên đi vào, ánh sáng vàng chói kia đã làm bọn họ hoa mắt. Lúc mới đầu còn có chút không thích ứng được, dần dần cô mới dám lấy tay ra. Thấy rõ ràng bên trong, cô không khỏi thán phục. Bên trong không phải là từng rừng từng rừng châu báu, mà những thứ hoàng kim châu báu toàn bộ đều giống như ngọn núi nhỏ được chất đồng lại với nhau. Chung quanh không có một góc nhỏ nào không có một viên dạ minh châu, dạ minh châu phát ra ánh sáng xanh sâu kín, chiếu xạ phía trên đồng vàng, phản xạ thêm phản xạ, cả phòng liền biến thành kim quang lấp lánh.

Nhưng bên trong căn phòng này, trừ châu báu thì những cái khác đều không có. Cố Uyên cũng không nhìn đồng châu báu, mà kéo tay cô trực tiếp cùng đi vào bên trong. Lại là một tầng cửa, mở ra từ phía dưới lên. Anh lôi kéo cô đi vào. Lại có một cái thang. Sau khi đi xuống, Từ Du Mạn lần nữa sợ ngây người. Không có vàng bạc châu báu, nhưng nơi này lại giống như khuê phòng của phụ nữ quý tộc, đúng là giống như khuê phòng. Bàn trang điểm, đồ trang sức, còn có tấm màn, giường tinh xảo, toàn bộ đều đầy đủ mọi thứ. Đây không phải là lăng mộ của Pharaoh sao? Chẳng lẽ đây là lăng mộ của vương phi?

Trong nơi này, cho dù cô không có năng lực phân biệt cũng biết chính là gương mặt, tính ra nó cũng có giá trị xa xỉ, có thể nói là vật báu vô giá. Bản thân nó chính là vật liệu rất quý giá, từ ngọc lưu ly chế ra, càng chưa nói đây là nhiều năm trước, hơn nữa còn là tìm được trong lăng mộ của Pharaoh.

Từ Du Mạn phát hiện giường giống như bị người ta động tới, phía trên chần có chút nếp nhăn. Bên giường còn có một cái quan tài không biết bằng vật liệu gì. Từ Du Mạn sờ sờ quan tài, lạnh lẽo, ở nơi này giữa

ngày hè, cảm giác vô cùng thoải mái. Nhưng đây tuyệt đối không phải cái quan tài bằng băng, nếu là quan tài bằng băng, còn không đã sớm tan mất, nhiệt độ ở Ai Cập rất cao.

Ở bên ngoài không thể thấy được bên trong quan tài bằng băng. Từ Du Mạn nảy ra ý muốn mở quan tài bằng băng ra nhưng bị Cố Uyên ngăn cản.

“Đừng động cái nắp phía trên.” Anh chỉ chỉ bên chân của cô. Từ Du Mạn lúc này mới nhìn bên cạnh chỗ đứng của mình, có rất nhiều xương trắng. Mới vừa rồi cô bị cái giường này còn có quan tài bằng băng hấp dẫn, còn chưa phát hiện ra dưới đất lại có nhiều xương trắng như vậy. Hẳn là người đựng vào cái quan tài này chết rồi.

“Bên trong không có gì, chúng ta ra ngoài đi.” Có lẽ vẫn còn nhưng bên trong anh chưa từng đi vào, tới đây cũng đã đủ rồi.

“Vâng.” Từ Du Mạn cũng biết nguy hiểm. Mặc dù rất muốn mở quan tài này ra xem một chút, nhưng vẫn là tính mạng của mình quan trọng hơn. Không phải nói lòng hiếu kỳ hại chết bản thân sao.

Cố Uyên mang Từ Du Mạn đi ra ngoài. Lúc đi qua đồng vàng bạc châu báu, anh cũng không hề liếc mắt nhìn. Ngược lại cô vẫn lưu luyến.

“Đừng nhìn nữa, không cầm đi được đâu. Đây là của Pharaoh, sao có thể để cho chúng ta dễ dàng mang đi chứ.”

Anh dẫn cô đi ra ngoài. Kỳ lạ là dọc theo đường đi cũng không phát hiện ra người khác. Chắc chắn đã có người đến trước bọn họ. Nhưng chỉ thấy dấu vết mà không nhìn thấy người.

Cố Uyên có hai suy đoán, một là bên trong còn có đường ngầm, người kia đã tìm được, sau đó đi vào, cho nên bọn họ cũng không phát hiện. Hoặc là đựng phải thứ gì không nên đựng, kết quả trong nháy mắt hài cốt không còn.

Tại sao chắc chắn người đó chưa đi ra ngoài chứ? Cố Uyên cũng chỉ biết bọn họ chỉ chậm hơn người đó một bước mà thôi. Bởi vì đi vào chỗ này, dấu vết bị chạm qua sẽ rất nhanh phục hồi như cũ, bao gồm bụi bặm. Lúc bọn họ đến, phía trên cột trụ kia không có một chút bụi, đủ để chứng minh bụi bặm phía trên vừa mới bị lau đi được một lát. Nếu như người kia đã đi ra ngoài, bọn họ nhất định sẽ đựng phải lúc đi vào trong đường hầm nhưng lại không đựng phải.

Thời điểm đi ra lại nhanh hơn nhiều, rất nhanh bọn họ lại đến chỗ phải khom lưng rồi. Đi qua đường hầm nhỏ hẹp quanh co khúc khuỷu, cô đi ra ngoài mới vừa duỗi thẳng lưng, liền bị người ta dùng súng chĩa vào đầu. Cố Uyên cũng bị như vậy.

90. Chương 91: Hạng Phục Cuối Cùng

“Vesin, đã lâu không gặp.” Đối phương là một gã người lai. Có điều, hình như thân thể không khỏe lắm, trông rất gầy. Tiếng Trung của người nọ nói rất chuẩn, có thể nói về về mặt phát âm, còn chuẩn hơn so với người ở nhiều khu vực nói tiếng địa phương của Trung Quốc.

“Noland, đã lâu không gặp. Nhưng mày không cảm thấy quà gặp mặt như thế này quá long trọng sao?” Cố Uyên thật muốn mắng to, anh đã cố gắng giấu kỹ bản thân, mà còn có người che giấu, sao vẫn vừa khéo đựng phải Noland chứ.

Thật ra lần này có thể coi là vận khí của Cố Uyên xui xẻo. Thật sự rất xui xẻo. Noland cũng không phát hiện ra anh, cũng không biết anh đang ở bên trong. Nhưng chính là chiếc xe kia khiến Noland nảy sinh lòng hiếu kỳ. Hơn nữa Noland đoán được có người đi về phía lăng mộ Pharaoh. Vốn hắn cảm thấy không cần để ý tới, không quan tâm, đi vào lăng mộ Pharaoh thì sao còn có cơ hội có thể đi ra ngoài, bên trong phô trương nhưng lại là cử tử nhất sinh. Người hắn quen biết, chỉ có một người sau khi tiến vào lại an toàn đi ra, chính là Vesin.

Dù sao cũng không có chuyện có thể làm, nên ở lại nơi này đợi chút xem sao, vận khí của người đi vào trong đó như thế nào. Tất nhiên vận khí của bọn họ thật tốt. Người ở bên trong đi ra, hắn cũng tìm được Vesin.

“Đó là đương nhiên, nhìn thấy bạn cũ mà, sao có thể không long trọng một chút chứ.” Đây là kinh hỉ rất lớn.

“Gần đây có khỏe không?” Nếu như không phải hấn vẫn không chịu buông súng xuống, theo như bọn họ nói đúng là giống như bạn cũ.

“Mày cảm thấy thế nào? Việc làm ăn lớn của tao bị mày phá hoại rồi, căn cứ bị mày cho nổ phá hủy, đó chính là hai phần ba gia sản của tao, sao dễ dàng khôi phục lại chứ.”

“Ha ha. Vậy sao? Xem cái bộ dáng này của mày, hấn là rất xuân phong đắc ý.” Không phải chỉ là một căn cứ thí nghiệm thôi sao, nếu là có mấy nơi, thật sự là sẽ cho nổ hết.

Tên Noland này không phải ai khác, là tộc trưởng của gia tộc buôn thuốc phiện đứng hàng đầu thế giới. Lúc Cố Uyên thi hành nhiệm vụ là muốn diệt trừ tên Trùm Ma Túy này. Nhưng nhiệm vụ rõ ràng yêu cầu là không thể giết chết Noland, hơn nữa còn phải cho gia tộc bọn hấn lưu lại một đường lui, chính là lưu lại hai phần ba. Cố Uyên thật muốn phá hủy toàn bộ, giết chết Noland, nhưng không thể không thừa nhận, phân tích của tổ chức là chính xác.

Nếu như toàn bộ gia tộc của Noland bị hủy diệt, thị trường thuốc phiện sẽ bị thiệt hại nặng. Nhưng một khi tên trùm bị tiêu diệt thì bên dưới nhất định sẽ loạn hết lên, đến lúc đó càng không thể khống chế. Diệt trừ một gia tộc Noland, sẽ còn có gia tộc Noland thứ hai tồn tại.

Nếu dự báo như vậy, vậy thì gia tộc Noland nhất định phải giải quyết vấn đề bên ngoài, lại phải giải quyết vấn đề nội bộ, như vậy sẽ không cách nào chú ý đến rất nhiều thứ.

“Mày cho rằng sau khi bị mày cho nổ, tao còn có thể xuân phong đắc ý được sao?” Noland nhìn Cố Uyên.

“Xem nào, cuộc sống của mày trôi qua thật dễ chịu? Cô gái này hình như rất non mềm, thế nào người có thân phận như tụi mày cũng thích chơi kiểu non mềm sao?”

Noland nắm cằm Từ Du Mạn, xoay đầu của cô qua. Từ Du Mạn muốn né tránh nhưng không tránh được:

“Cô gái xinh đẹp như vậy, tao thật không đành lòng cứ như vậy để cho cô ấy hương tiêu ngọc vãn”

“Chuyện giữa đàn ông, tội gì làm khó cô gái mà cái gì cũng không biết.” Cố Uyên thông thả nói.

“Ồ, xem ra mày còn rất coi trọng cô bé, thế nào? Muốn vì cô bé mà cầu xin à?”

“Dĩ nhiên không phải, cũng chỉ là một cô gái, tao cảm thấy không cần thiết kéo phụ nữ vào chuyện này.”

“Ồ, tôi đang tò mò không biết ai ở đây, hoá ra là Noland và Cố Uyên, còn có tiểu mỹ nữ Mạn Mạn.” Ai cũng không chú ý tới, Long Mị Ưc tới lúc nào. Noland vừa thấy, người của Long Mị Ưc dưới tình huống thần không biết quỷ không hay, đã chế ngự đám thuộc hạ của hấn. Chỉ còn lại hai người, một tên dùng súng chĩa vào Cố Uyên, người còn lại là hấn, đang một tay dùng súng chĩa vào đầu Từ Du Mạn, một tay đang nắm cằm của cô.

“Long Điện, cậu đang muốn đối nghịch với gia tộc Noland chúng tôi sao?” Người trong giới đều gọi Long Mị Ưc là Long Điện. Thời điểm Noland đối mặt với Long Mị Ưc còn có cảm giác thấp hơn hấn ta một phần. Dù sao Long Mị Ưc chính là đang ở thời kỳ thịnh vượng, mà hấn thì nhiều năm trước bị một trận nổ tung, một năm trước lại bị Cố Uyên cho nổ lần nữa, đúng là thời kỳ gia tộc hấn đang khó khăn.

“Dĩ nhiên không phải. Tôi cũng chỉ là anh hùng cứu mỹ nhân, đây là cô gái mà tôi coi trọng.” Long Mị Ưc chỉ vào Từ Du Mạn mà nói.

“Ha ha, thì ra là cô gái mà Long Điện nhìn trúng. Có thể không cho ai mặt mũi nhưng thể diện của Long Điện tôi không thể không nể.” Noland thu bàn tay đang nắm lấy cằm của Từ Du Mạn lại, súng cũng dần dần được thu về.

Lúc này Cố Uyên cùng Từ Du Mạn liếc nhau một cái, đồng thời động thủ. Cố Uyên một tay bắt lấy cổ tay của đối phương, sau đó dùng lực bóp một cái, chỉ nghe một tiếng rắc rắc, xương của người kia vỡ nát. Thời gian hoàn thành cực ngắn, anh không để cho đối phương cơ hội bóp cò. Mà Từ Du Mạn bên này, cô biết rõ sức lực của mình không đủ để trực tiếp bóp vỡ xương cổ tay của một người đàn ông, hơn nữa lại là tình huống đối phương còn là người luyện võ. Cho nên cô không thể làm gì khác hơn là kéo tay của gã Noland

sang bên cạnh và “Pằng.” Tiếng súng vang lên nhưng may là động tác của cô nhanh nhẹn, cũng không đã thương đến người nào. Phản ứng chậm một bước, cũng chỉ có một kết quả, đó chính là thua. Noland vừa định động thủ, trên đầu liền bị súng chĩa vào, là Cố Uyên.

“Ha ha, tao thua nhưng thật không nghĩ đến, Long Mị Úc mày lại giúp Vesin.” Noland không phục nói.

“Sai lầm rồi, tao không hề giúp hần. Từ đầu tới cuối, tao đều chỉ có một mục đích, đó chính là cô gái này. Về phần mày bị bọn họ khống chế được, hoàn toàn không liên quan đến tao.” Long Mị Úc cười nói. Từ Du Mạn cảm thấy, lúc này nhìn Long Mị Úc sao lại giống như một con hồ ly vậy chứ?

Phi, không giúp bọn họ mới là lạ. Nếu không phải là người của mày khống chế thủ hạ của tao, bọn họ như thế nào đi nữa cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Huống chi, không phải mày nhìn trúng cô gái này, tao làm sao lại buông ra? Lấy cớ, đều là mượn cớ. Noland ở trong lòng kêu gào.

Cố Uyên lúc này giống như là ác ma tới từ địa ngục, cười đến âm hiểm như vậy:

“Tao nên xử lý mày như thế nào thì được nhỉ? Cuộc đời tao hận nhất là có người đụng vào bà xã của tao, hận nhất chính là bị người khác dùng súng chĩa vào đầu. Chúc mừng mày, hai thứ này mày đều làm được rồi.”

Noland nhìn ánh mắt của Cố Uyên, trong lòng có một trực giác là mình sẽ chết, Cố Uyên khẳng định chắc chắn giết hần.

“Úc, sao anh lại chạy tới bên này? Không phải nói dẫn em tới xem lăng mộ của Pharaoh sao? Kết quả lại ném người ta ở bên kia.”

Một cô gái vô cùng xinh đẹp đi tới. Cô gái vừa lại đây, liền khoác vào tay Long Mị Úc, làm nũng nói, không nhìn những người khác một cái.

“Nhị Nhị, không phải bảo em ở bên kia chờ anh sao, sao lại chạy tới đây? Không ngoan.” Long Mị Úc néo néo tay của cô gái tên là Nhị Nhị kia, dịu dàng nói.

“Anh nhìn thấy vài người bạn cũ, tới đây chào một tiếng.”

“A, chính là bọn họ sao?” Nhị Nhị lúc này mới đem ánh mắt nghi ngờ quan sát mấy người Từ Du Mạn. Từ Du Mạn nhìn dung mạo còn có vẻ mặt của cô gái này, trong lòng không khỏi cảm thán, cái gì là sự hội tụ của yêu mỹ cùng thanh xuân trên một người? Nhìn cô gái trước mặt này là biết.

Bỗng nhiên, Nhị Nhị kinh hô một tiếng. Long Mị Úc nhíu mày một cái. Hần ghét nhất là phụ nữ sợ hãi:

“Sao vậy?”

“Hần... hần là anh rể của em, không... không... không..., hần là bạn trai của chị em.” Chỉ thấy Nhị Nhị chỉ vào Noland nói.

Noland lúc này mới liếc mắt nhìn cô gái, vừa nhìn lại không dứt ánh mắt ra được. Giống quá, thật rất giống. Trừ bỏ phong cách không giống ra, bề ngoài so với Du Du giống như được đúc ra từ một khuôn.

“Cô là Nhiên Nhiên?”

“Vâng, anh rể.” Nhị Nhị vâng dạ nói. Mặc dù nói Noland là anh rể của cô, nhưng Nhiên Nhi cũng không có biểu hiện thân thiết với hần.

“Em không phải nói là em đã không có bất kỳ người thân nào sao?” Long Mị Úc hỏi. Hần ghét nhất người khác lừa gạt hần, đặc biệt là người của hần.

“Vâng, em không lừa anh, chị em đã qua đời rồi.” Nhị Nhị nghĩ đến chị gái, nước mắt lại muốn chảy ra. Long Mị Úc ôm Nhị Nhị vào trong ngực, vỗ nhẹ nhẹ sau lưng Nhị Nhị, rất giống như đối với đứa trẻ.

Nhị Nhị ở trong ngực Long Mị Úc, trong lòng càng thêm kinh ngạc, chính mình và Long Mị Úc chẳng qua mới quen biết nhau hơn một tháng mà thôi, sao có thể không tự chủ được khi nhìn thấy Long Mị Úc thì làm nũng, không tự chủ được lộ ra vẻ yếu ớt trước mặt Long Mị Úc. Lần trước khóc là khi nào nhỉ? Hình như là ngày chị cô qua đời, cô đã khóc, sau đó cũng không hề khóc nữa? Hôm nay, nhìn thấy Noland không hiểu sao lại muốn khóc chứ?

“Ừh. Nhị Nhị, em tên là Nhiên Nhiên?” Long Mị Úc vẫn “dịu dàng” nói.

“Dạ. Em lúc trước tên là Thủy Linh Nhiên, chị em tên là Thủy Linh Du. Sau khi em đến hộp đêm làm việc, chị gái ở hộp đêm đặt tên cho em là Nhị Nhị.” Thiếu chút nữa là lộ rồi. Thật không biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu như bị người này biết cô lừa hắn.

“Ừh.”

“Nhiên Nhiên. Mấy năm nay em đã đi đâu vậy? Tại sao anh đi khắp nơi đều không tìm được em?” Noland quan tâm nói. Vốn hắn có lỗi với Du Du, cho nên đã chuẩn bị để bồi thường Nhiên Nhiên thật tốt, nhưng không ngờ sau đó lúc hắn đi tìm Nhiên Nhiên, phát hiện cô ấy cũng không còn đó.

Chương 91.1

“Tôi, tôi nghe thấy tiếng nổ mạnh, muốn đi ra ngoài tìm chị gái. Sau đó chú canh cửa nói chị gái của tôi đã chết trong vụ nổ rồi. Tôi lén chạy ra ngoài tìm chị gái, kết quả bị lạc đường.” Hừ, lừa gạt chết người không đền mạng. Thật ra lúc đầu trong vụ nổ cô cũng đã chạy ra ngoài. Cô tận mắt nhìn thấy chị gái mình chết như thế nào.

“Một cô gái nhỏ như em, mấy năm nay sống thế nào?” Noland hoàn toàn không nghĩ ra vì khi đó Nhiên Nhiên vẫn còn nhỏ tuổi?

“Sau khi em bị lạc đường thì được người ta nhận nuôi. Không ngờ mục đích hắn nhận nuôi em lại là muốn đối với em... Sau đó em đã chạy ra ngoài. Vì vậy em không ngừng bị người ta lừa bán, sau đó chạy trốn, lại bị bắt trở về. Cuối cùng em bị bán ột hộp đêm làm tiếp viên. Ở hộp đêm em đã quen biết Úc. Vận khí của em thật rất tốt, đó là lần đầu tiên của em mà lại gặp được Úc. Nếu không, em cũng không biết. . .”

“Tại sao... tại sao em không trở lại tìm anh chứ?” Nếu như Nhiên Nhiên không mất tích, hiện tại Nhiên Nhiên hẳn là công chúa được yêu thương nhất ở gia tộc của bọn họ, làm sao có thể chịu khổ chứ?

“Em không tìm được, hơn nữa... hơn nữa...” Nhị Nhị muốn nói, lại không dám nói.

“Hơn nữa cái gì?”

“Anh không cho em gặp chị em, em chán ghét anh.” Anh hại chết chị của tôi, tôi làm sao có thể trở về tìm anh. Nếu như ngày nào đó tôi trở lại tìm anh, chính là tôi muốn anh đền mạng. Vốn đang tính toán tìm một cơ hội, nhưng ông trời đã cho cô cơ hội này, không lợi dụng thật tốt sao được?

“Anh...” Noland không biết phải nói như thế nào. Sự thật là khi đó vì không chế Du Du, buộc Du Du làm việc cho hắn, hắn đã giam lỏng Nhiên Nhiên, dùng cô để uy hiếp Du Du.

“Thôi đi, dù sao anh cũng không thật sự tổn thương tôi.” Nhưng lại làm tổn thương chị gái của tôi,

“Úc, anh có thể bảo bạn anh thả anh ta ra không? Dù sao chị em đã từng yêu anh ta.” Nhị Nhị thỉnh cầu.

“Cái này anh không làm chủ được.” Cô gái này, tính toán chuyện gì vậy?

“Úc, bọn họ không phải là bạn của anh sao.” Nhị Nhị đáng thương nhìn Long Mị Úc, sau đó quay qua nhìn Từ Du Mạn cùng Cố Uyên.

“Hai người có thể bỏ qua cho anh ta lần này không?”

Thật ra mọi người có thể nhìn ra Nhị Nhị muốn thả Noland nhất định là có nguyên nhân, nhưng tuyệt đối không thể nào là muốn thả Noland đi, mà dường như là muốn tự tay trừng phạt Noland. Từ Du Mạn cảm thấy mình nên thành toàn cho ánh mắt này, chính là cô gái đáng yêu này.

“Uyên, thả hắn đi.”

“Được.” Cố Uyên thu súng.

Noland không học được chiêu đó của Từ Du Mạn và Cố Uyên là chuyển bại thành thắng. Có thể là nhìn thấy Nhị Nhị nên quá mức kích động nên quên mất. Cũng có thể là biết mình làm như vậy cũng không có phần thắng cho nên bỏ qua. Chỉ thấy hắn đi tới chỗ Nhị Nhị:

“Nhiên Nhiên, cùng anh trở về được không?”

“Không muốn. Nếu bọn họ thả anh rồi, anh trở về đi. Tôi muốn ở chung với Úc.”

Noland thất vọng thu tay lại, đồng thời Long Mị Úc cũng ra hiệu thả thuộc hạ của hắn ra. Noland mang theo thủ hạ, mất mát rời đi. Từ Du Mạn chợt nhìn Nhị Nhị bên cạnh, hai người ôm nhau. Từ Du Mạn kể tai nói nhỏ với Nhị Nhị:

“Cậu tính trở về chinh hấn thế nào?”

Nhị Nhị buông Từ Du Mạn ra, hai người tâm ý tương thông nhìn nhau cười một tiếng. Đúng là tâm đầu ý hợp. Sau khi trở về Cố Uyên cũng biết bản thân phải đối mặt với cái gì. Về tới khách sạn liền bị Từ Du Mạn trối lại:

“Thành thật khai báo, rốt cuộc anh làm cái gì? Hả? Còn giấu giếm em cái gì? Hả?”

“Cũng không có gì, anh đi Anh mục đích không phải là đi học, mà là huấn luyện. Nếu như thông qua khảo nghiệm, như vậy thì sẽ trở thành một thành viên của quân đội quốc gia.”

“Ồ. Cho nên vết thương trên người anh chính là lúc huấn luyện mà có hay sao?”

“Em trông thấy rồi hả ?” Trên người anh chỉ có duy nhất một vết sẹo, là chỗ đó, anh nghĩ là Mạn Mạn không nhìn thấy. Vết thương đó là bởi vì anh không chú ý, cho rằng đối phương đã chết, kết quả bị tên đó đánh lén. Người đó nằm dưới đất, nhận thức không kém, bóp đùi anh bị đâm một dao.

“Vâng. Hẳn là rất đau chứ?” Từ Du Mạn nhìn thấy, cái vết sẹo đó mặc dù diện tích không lớn, nhưng cũng rất sâu.

“Không đau.”

“Vậy bây giờ thì sao? Vẫn còn ở trong quân đội quốc gia như anh nói không?”

“Không. Lần trước, là trước khi anh trở về, nhận một nhiệm vụ cuối cùng. Cho nổ phá hủy cơ sở nghiên cứu ma túy của Noland, phá hư gia tộc Noland, đây là nhiệm vụ cuối cùng. Làm xong anh liền quay trở về.”

“Không phải là nói công việc này cũng không cho phép rời đi sao? Để giữ bí mật, sợ nói cho người khác, tiết lộ bí mật quốc gia.”

“Thông thường mà nói đúng là như vậy. Nhưng anh là trường hợp đặc biệt. Lúc vào anh liền đưa ra yêu cầu sẽ rời khỏi giữa chừng. Cho nên rất nhiều chuyện của tổ chức, chỉ cần anh không trực tiếp tham dự vào, cũng sẽ không nói cho anh biết.”

“Bọn họ còn có thể tìm đến anh sao?”

“Sẽ không, yên tâm, sẽ không có chuyện gì.”

Từ Du Mạn chợt nhào tới trên người Cố Uyên, khóc không thành tiếng:

“Em thật là sợ... Em sợ sẽ không thấy nhìn anh nữa.”

“Anh biết rõ, là anh không tốt, anh xin lỗi, đều là anh không tốt.” Cố Uyên hôn lên tóc cô mà nói.

“Không có việc gì là tốt. Thầy Cố...” Từ Du Mạn hơi dùng giọng mũi. Cô thật ra rất sợ. Thật lo lắng cứ như vậy không thấy được Cố Uyên nữa rồi.

“Không sao, ngoan.”

Trải qua chuyện của Noland, Từ Du Mạn cũng không có tâm tình chơi bời gì nữa, ngày hôm sau liền cùng Cố Uyên đi về. Sau khi trở về, không trở lại thành phố A mà cùng nhau trở về Bắc Kinh.

Dù sao Từ Du Mạn không phải là một người có thể chịu nhân rồi mãi được. Buổi tối cô sẽ viết tiểu thuyết trong hai giờ. Ban ngày cũng không thể liên tục lên mạng, phóng xạ của máy vi tính quá mạnh, cả ngày hướng về phía máy vi tính không tốt cho thân thể. Vì vậy cô quyết định tìm một việc bán thời gian để làm.

Cuối cùng cô tìm được một công việc part-time tương đối thoải mái ở một tiệm cà phê. Chủ của tiệm cà phê cũng là một phụ nữ. Cô ấy sắp bốn mươi tuổi rồi nhưng vẫn giữ được dáng vẻ thướt tha thùy mị. Tất cả mọi người gọi cô là chị Từ. Không sai, bà chủ chính là một người họ hàng xa của Từ Du Mạn.

Từ Du Mạn ban ngày làm việc ở tiệm cà phê, tối về nhà. Cố Uyên muốn đưa đón cô đi làm nhưng cô không đồng ý. Nghĩ xem, chính mình là một học sinh làm part-time ở tiệm cà phê, mỗi ngày có một người đàn ông anh tuấn như vậy đưa đón, hơn nữa còn lái chiếc xe có giá trị xa xỉ. Cô không muốn tạo quan hệ tốt với những người đến uống cà phê sao? Muốn trở thành nổi bật sao? Cố Uyên không có cách nào, đành phải thôi.

Hôm nay thời tiết sáng sủa, vạn dặm không có bóng mây. Dĩ nhiên, trong một ngày mùa hè như vậy, cũng có thể nói là rất nóng bức. Ai biết được, đến xế chiều lại mưa xối xả như trút nước. Lúc này đã sắp tan ca rồi. Mưa lớn như thế, Mạn Mạn cũng không dám đi ra ngoài. Chỉ sợ vừa ra khỏi cửa chưa được hai bước đã bị ướt sũng rồi. Tất cả mọi người đều sốt ruột. Bà chủ lấy ra hai cây dù, nói:

“Ở chỗ tôi chỉ có hai cây dù rồi, mọi người xem, hai người nào sẽ dùng?”

Cộng thêm Từ Du Mạn, nhân viên part-time ở tiệm cà phê tổng cộng có ba người, nên hai cây dù là không đủ. Tiểu Ngư cùng tiểu Cần nói các cô ấy học cùng một trường, có thể dùng chung một cái dù là đủ rồi, cái dù kia sẽ để lại cho Từ Du Mạn dùng. Nhưng Mạn Mạn lại cự tuyệt:

“Chính bà chủ cũng không có dù để về nhà mà? Tớ không cần, tớ có thể gọi người tới đón.” Từ Du Mạn vừa nói xong thì có điện thoại của Cố Uyên tới.

“Mạn Mạn, em ở tiệm cà phê chờ anh, anh tới đón em.”

“Vâng. Trên đường chú ý an toàn.” Từ Du Mạn nói.

“Mạn Mạn, nói chuyện điện thoại với ai thế? Hả?” Tiểu Ngư bát quái hỏi. Trải qua mấy ngày làm việc chung, Từ Du Mạn sâu sắc cảm thấy rằng nơi nào có phụ nữ thì nhất định có bát quái.

“Chồng tớ.” Từ Du Mạn không muốn lừa dối người khác. Dù sao nói ra cũng không có vấn đề gì, cũng không phải là người không thể gặp. Hiện tại cô đã làm tốt quan hệ với bọn họ rồi, cũng không cần lo lắng người ta bài xích cô.

“Chồng cậu?” Tiểu Cần kinh ngạc nói.

“Cậu không phải mới tốt nghiệp trung học sao? A, không đúng, là bạn trai chứ gì. Hiện tại bao nhiêu cặp đôi yêu nhau cuồng nhiệt đều thích gọi nhau là ông xã, bà xã.”

“Không phải, là ông xã, tớ đã kết hôn. Kết hôn thời điểm tớ học lớp mười hai.”

“Lớp mười hai? Khi đó cậu bao nhiêu tuổi?”

“19 tuổi. Mười chín tuổi là có thể kết hôn rồi, cho nên kết hôn thôi.”

Chương 91.2

“Luật hôn nhân mới thật sự là tạo phúc cho quần chúng nhân dân.” Tiểu Ngư thở dài nói. Ha ha, đây đã là lần thứ hai Từ Du Mạn nghe có người nói như vậy.

“Người đã kết hôn thật tốt.”

“Các cậu cũng có thể kết hôn.” Từ Du Mạn trêu chọc nói. Không ngờ tiểu Ngư, tiểu Cần trẻ tuổi như vậy đã muốn kết hôn. Từ Du Mạn nghĩ đến chính mình luôn không muốn kết hôn, không biết nên nói gì nữa.

“Nghĩ là nghĩ, cũng phải có người thích hợp mới được.”

Tiểu Ngư ỉu xìu nói. Chợt ánh mắt của cô ấy sáng rực lên, chỉ vào một chiếc Porsche mới vừa đến bên ngoài tiệm cà phê nói:

“Người có tiền kia thấy không? Chiếc xe kia lần trước tớ đã thấy qua trên tạp chí, là kiểu mới nhất, 1.800.000 tệ đấy.”

Chỉ thấy một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng mở cửa xe, động tác cực kỳ ưu nhã mở dù ra, xuống xe. Sau khi người đàn ông xuống xe, hai mắt của tiểu Ngư cùng tiểu Cần liền nhìn say mê.

“Thấy không, người đàn ông cao lớn đẹp trai giàu có trong truyền thuyết.”

“Anh ấy hình như là đi về phía chúng ta đó. Aiz, hình như đang nhìn tớ đấy.” Tiểu Cần mơ mộng.

“Nhìn cậu? Thôi đi, muốn nhìn cũng là nhìn đại mỹ nữ Mạn Mạn của chúng ta.”

Tiểu Ngư cùng tiểu Cần dáng dấp không xấu nhưng cũng không coi là đẹp, chính là kiểu đứng trong đám đông người thì không thể tìm ra được, tương đối bình thường.

“Ặc, người đó... anh ấy chính là chồng tớ.”

“Hả?” Tiểu Ngư và tiểu Cần cùng nhìn Từ Du Mạn, nhìn lại Cố Uyên một chút, sau đó ríu rít cảm thán.

“Đúng là có tướng vợ chồng.”

“Mạn Mạn, thật hâm mộ cậu, có ông xã đẹp trai như thế.” Tiểu Ngư vẽ mặt hâm mộ nói. Chỉ thấy Cố Uyên che dù mà đám người vội vàng ở chung quanh toàn bộ đều trở thành cảnh nền, trong trời đất chỉ còn lại một mình Cố Uyên. Người khác cho dù như thế nào, cũng có dáng vẻ chút nhếch nhác. Nhưng anh che dù, lại làm cho người ta cảm thấy, duy mỹ. Chỉ có dùng từ ‘duy mỹ’ mới có thể hình dung được. Cố Uyên đi vào tiệm cà phê, nhìn thấy Từ Du Mạn rồi cầm lấy túi trong tay cô, cầm tay cô rồi nói với bà chủ:

“Tôi đón cô ấy về trước.” Dịu dàng như ngọc, chính là nói về người đàn ông giống như Cố Uyên vậy.

“Được.” Bà chủ cũng xem như đã gặp rất nhiều người rồi, lúc đầu có một chút thất thần nhưng ngay sau đó liền khôi phục lại bình thường cười nói.

Đứa nhỏ Mạn Mạn này rất nghe lời, làm việc cũng rất nghiêm túc, rất nhiều thứ đều là vừa dạy liền biết, hơn nữa rất chịu khó. Nói thật bà rất thích Mạn Mạn.

“Chào bà chủ và mọi người, ngày mai gặp lại.” Chào hỏi xong, Từ Du Mạn cùng Cố Uyên đứng vào dưới cây dù, sau đó đi về phía chiếc Porsche.

Lên xe Từ Du Mạn mới nói: “Nổi bật rồi, đúng không? Sao đột nhiên lại đổi xe?” Thật thoải mái, ngồi rất thoải mái. Nhưng chiếc xe này cô chưa từng nhìn thấy qua.

“Bạn tặng.”

“Sao anh lại nhiều bạn như vậy chứ? Ở đâu ra nhiều thời gian như vậy để kết bạn chứ?” Theo lý thuyết, luôn phải huấn luyện sao còn có thể đi ra ngoài đầu tư cái gì chứ...

“Lúc làm nhiệm vụ, đều là dùng thân phận khác nhau để xuất hiện, người quen biết cũng nhiều hơn.” Có vài người trở thành kẻ địch, trừ những người đó những người khác liền trở thành bạn bè.

“Vâng.” Không muốn nói thêm gì nữa, cô yên tĩnh ở một bên nghịch điện thoại di động.

“Hôm nay sao lại đồng ý để cho anh tới đón em vậy?” Trước kia chính là chết cũng không đồng ý mà.

“A, không phải trời mưa sao mà em không muốn bị ướt sũng.” Chợt xe dừng lại. “Sao lại kẹt xe?”

“Không rõ lắm. Em ở trên xe nghỉ ngơi một lát đi, anh đi ra ngoài xem một chút.” Cố Uyên mở cửa xe, đi về phía trước. Từ Du Mạn một mình ở trên xe, chán đến chết, đành phải lấy điện thoại di động ra tiếp tục chơi trò chơi. Gần đây cô phát hiện một trò chơi trong điện thoại khá thú vị, phiên bản biến thái Ninja của trái cây. Từ Du Mạn vừa cắt trái cây, vừa nhìn đằng trước, vẫn không có chút dấu hiệu di chuyển.

“Tin tin tin tin.”

Nghe thấy có người không ngừng ầm còi, cô mới nhìn sang bên cạnh. Chiếc xe ở bên cạnh xe của cô trước đó đã không thấy đâu nữa, đổi thành một chiếc Benz. Chạy băng băng lên trước là một người đàn ông ăn mặc rất sành điệu, tóc vàng, trên lỗ tai có mấy cái bông tai, còn đeo kính râm đang rất hứng thú nhìn cô không ngừng ầm còi.

Sau khi Từ Du Mạn nhìn sang, tên sành điệu kia còn bày ra một tư thế mà chính hắn cho là tương đối đẹp trai, sau đó nói với cô: “Mỹ nữ.” Nhàm chán. Từ Du Mạn không muốn để ý tới, cúi đầu cắt trái cây.

“Tít tít tít tít.”

Tên kia vẫn không ngừng ần còi, Từ Du Mạn thật sự không chịu nổi, dùng cái bịt tai nhét vào mà vẫn nghe thấy. Vốn kẹt xe đã bực mình rồi, lại bị cái tên kia quấy rầy, không khỏi nổi trận lôi đình:

“Anh làm gì đấy?”

Tên kia cho cô một ánh mắt em cũng đã để ý đến anh mà nói:

“Người đẹp, kẹt xe ở chỗ này nhàm chán, trò chuyện với anh đi.”

Từ Du Mạn liếc hắt một cái: “Trai đẹp, xe này của anh mượn của ai vậy?”

Vừa nghe Từ Du Mạn nói là xe mượn, gã sành điệu mất hứng:

“Người đẹp, lời này của em nói không đúng rồi. Xe này anh tự mua, đẹp chứ?” Dương dương đắc ý nói.

“Tạm được. Chỉ là, anh cảm thấy xe của tôi kém hơn xe của anh sao?” Chiếc xe mới này của Cố Uyên hẳn là cao cấp hơn xe của hắn rồi.

Về mặt tên sành điệu có chút không chịu nổi, bắt đầu nói sang chuyện khác:

“Người đẹp, có thể nói cho anh biết tên của em không? Nếu không cứ gọi em là người đẹp cũng không tốt?”

“Sao lại không tốt? Chẳng lẽ anh cảm thấy tôi không xứng được anh gọi là người đẹp sao?” Từ Du Mạn bày ra bộ dáng điềm đạm đáng yêu, giống như bị uất ức lớn.

Khiến người đẹp đau lòng không phải là chuyện mà đàn ông muốn nhìn thấy:

“Không phải vậy, anh chỉ là muốn biết tên của em thôi. Anh không phải ý đó.”

“Tôi chính là thích người khác gọi tôi là mỹ nữ.”

“Được, anh gọi em là mỹ nữ. Mỹ nữ, chủ xe này đâu?” Hắn là một người đàn ông vừa già vừa xấu rồi. Thoạt nhìn rất thanh thuần, còn không phải là làm tiểu tam của một người giàu có sao. Có điều, dáng vẻ đẹp như thế, hắn không ngại vui đùa một chút. Với tư chất của hắn, có tiền lại trẻ tuổi đẹp trai, chung quy hơn hẳn một tên đàn ông vừa già vừa xấu còn có vợ rồi. Có đầu óc đều biết hắn là lựa chọn tốt hơn. Nghĩ đến điểm này, tên sành điệu còn có lòng tin có thể rước Từ Du Mạn lên xe hắn.

“A, anh ấy đi xem phía trước đã xảy ra chuyện gì rồi.” Từ Du Mạn nói.

“Đúng rồi, trai đẹp, anh nói cái xe này là chính anh mua sao? Nhìn dáng vẻ của anh trẻ tuổi như thế, xe này không đắt chứ?” Bộ dạng Từ Du Mạn thật đúng là có thể nói là loại con gái yêu tiền.

“Không phải rất đắt. Chút tiền này, anh còn không để vào trong mắt.” Gã sành điệu tự hào nói. Cái này chính là mệnh của mỗi người, ai bảo hắn có một người cha có tiền chứ?

“Oa, vậy anh nhất định rất có tiền.” Từ Du Mạn hai mắt đều muốn toát ra sao.

“Người đẹp, hai người muốn đi đâu vậy?”

“A, bà xã của anh ấy muốn anh ấy đi đón, chúng tôi mới vừa từ tiệm cà phê ra ngoài.” Tôi không nói láo... không nói láo. Từ Du Mạn nghĩ vậy ở trong lòng. Đúng vậy, cô chính là bà xã của anh, cô muốn anh tới đón, chính là bà xã của anh muốn anh tới đón, cũng là đưa cô về nhà. Bọn họ cũng mới vừa từ tiệm cà phê đi ra ngoài mà. Quả nhiên không sai. Tên kia nghĩ trong lòng.

“Anh biết một chỗ rất đẹp, anh dẫn em đi nhé.”

“Hiện tại mưa lớn như vậy, tôi muốn về nhà trước, không đi đâu.” Từ Du Mạn uyển chuyển cự tuyệt.

Nhưng ở trong mắt tên sành điệu, Từ Du Mạn đây chính là muốn lạt mềm buộc chặt, muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào: “Không sao, nếu không thì đi chơi xong anh tiễn em về nhà, thế nào?”

“Như vậy không tốt đâu.” Từ Du Mạn có chút ngượng ngùng.

“Không có gì không tốt. Nếu không, chờ hắn trở về, em nói với hắn một tiếng đi.” Thắng lợi trong tầm mắt. Tên kia đã nhìn thấy ánh sáng thắng lợi.

“Ừh, vậy cũng được.”

Chương 91.3

Từ Du Mạn rút cuộc ngưng ngưng đồng ý:

“Nhưng người kia của tôi, anh ấy rất lợi hại, đặc biệt hung hãn. Tôi thấy hay là thôi đi. Ngộ nhỡ chọc giận anh ấy rồi, anh ấy sẽ đánh anh.”

“Không sợ, anh bảo vệ em, anh chính là đời thứ ba của võ quán Teakwondo Hắc Đoàn.”

Từ Du Mạn nghi ngờ nhìn thân thể nhỏ bé của gã sành điệu, trong lòng cười lạnh:

“Có thật không? Vậy tôi yên tâm rồi. Tôi còn sợ anh ấy đánh anh bị thương. Anh ấy... trong lòng anh ấy có chút cái kia, thích nhất là giày vò người khác, là một người cuồng ngược đãi.” Từ Du Mạn đáng thương nói.

“Cái gì? Cuồng ngược đãi? Hắn còn hành hạ em?” Ai cũng biết là hành hạ trên phương diện nào. Đáng về Từ Du Mạn bị áp bức khi dễ làm khơi dậy khí phách đàn ông của tên sành điệu, hắn nói.

“Vâng.”

“Vốn còn muốn ôn hòa nhã nhặn. Hiện tại đừng trách anh không nể tình hắn. Tên đàn ông không biết thương người tiếc ngọc, nên giáo huấn hắn một chút.” Hắn tức giận nói.

“Ai muốn giáo huấn tôi vậy?” Cố Uyên đi xem xét lúc này đã trở lại. Thật ra, anh đã sớm trở lại, chỉ là một mực đứng bên cạnh xem kịch vui, xem Mạn Mạn có thể nói cái gì. Không ngờ, Mạn Mạn của anh lại thừa dịp anh không có ở đây mà nói anh như vậy, cũng không lo anh thật sự làm như vậy sao? Cố Uyên quảng cho Từ Du Mạn một ánh mắt không rõ thâm ý. Từ Du Mạn chợt cảm thấy sau lưng lạnh toát.

Tên nam phụ nhìn thấy nhân vật chính xong liền mất lòng tin kia rồi. Vốn cho rằng đối phương là một tên đàn ông vừa già vừa xấu. Nhưng sự thật so với hắn nghĩ khác biệt quá nhiều. Hắn cảm thấy không có một chút phần thắng với người ở trước mắt, duy nhất có một điều:

“Hắn chính là người cuồng ngược đãi mà em nói?” Xem ra không giống. Chẳng lẽ, đây chính là loại mặt người dạ thú trong truyền thuyết?

“Ha ha, xin hỏi có cái gì chỉ giáo?”

Từ Du Mạn xen lẫn giữa Cố Uyên và tên kia, nhìn Cố Uyên một chút, lại nhìn tên tóc vàng một chút, vẻ mặt khó xử. Cố Uyên không biết Từ Du Mạn đang có ý nghĩ quỷ quái gì, nhưng tuyệt đối không phải là chủ ý gì tốt.

“Các anh đừng xung đột được không? Đều là em không đúng, em sai rồi. Em... em... em rời khỏi là được.” Dứt lời cô mở cửa xe rời đi.

Cố Uyên bắt được tay cô: “Bảo bối, em biết, anh không thể rời khỏi em.”

“Nhưng anh cũng không thể rời bỏ bà xã của anh.”

Mắt thấy cô sắp khóc, tên kia vội vàng nói: “Anh còn chưa lấy vợ, anh có thể cưới em.”

“Có thật không?” Từ Du Mạn mắt sáng rực lên một chút, nhưng lại tối sầm xuống.

“Em không xứng với anh.”

Vốn sau khi tên kia nói muốn kết hôn với Từ Du Mạn liền hối hận, đây chẳng qua là hắn nhất thời nhanh miệng. Nhà hắn làm sao có thể để cho hắn cưới vợ bé của người khác chứ? Trong nhà khẳng định đã sớm sắp xếp một người phụ nữ môn đăng hộ đối cho hắn. Nhưng nhìn thấy cái bộ dáng uất ức này của cô, cảm giác khí phách trong lòng lại bắt đầu bành trướng:

“Ai nói không xứng? Em xinh đẹp dịu dàng như vậy, ai có thể cưới được em chính là phúc khí của người đó.”

“Anh nói thật sao?” Từ Du Mạn có thể làm diễn viên được rồi, mỗi lần diễn trò đều diễn giống như vậy. Nếu cô là diễn viên, nói không chừng còn có thể được giải thưởng Oscar đấy.

“Dĩ nhiên, anh chưa bao giờ nói láo.”

“Nhưng tại sao anh ấy chẳng cảm thấy như vậy?”

“Anh đã nói anh cưới em. Cái khác không dám nói, ít nhất anh không phải người cuồng ngược đãi.” Tên tóc vàng vội vàng nói.

“Anh mới vừa biết tôi, đã nói lời như vậy, không cảm thấy quá mức tùy tiện sao?”

“Em không tin chuyện ‘vừa thấy đã yêu’ sao?”

“Tin.”

“Vậy em tin anh không?” Tên này thật đúng là thâm tình khẩn thiết.

Vốn cho rằng Từ Du Mạn sẽ khóc nói tin tưởng, sau đó xuống xe, lên xe của hắn, rồi nhào vào trong vòng ôm của hắn. Nhưng cô lại làm cho hắn thất vọng. Lòng của hắn bị hai chữ ngắn gọn của cô làm cho bị thương tan nát.

“Không tin.”

“Tại sao?”

“Ha ha.” Từ Du Mạn chợt nín lấy lỗ tai của Cố Uyên, hung tợn nói:

“Mới vừa rồi sao anh lại đi ra ngoài lâu như vậy? Phía trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Có phải cũng ở phía trước của gái giống như vị bên cạnh này hay không?”

“Anh nào dám chứ?” Cố Uyên nói.

“Này...” Tên kia bị một màn trước mắt làm cho kinh sợ. Đây hoàn toàn khác so với những gì mà Từ Du Mạn nói và hắn nghĩ. Cái bộ dáng này của cô không có gì khác biệt với kiểu người phụ nữ đánh đá mà hắn ghét nhất.

“Tôi đây nói cho anh biết, ‘vừa thấy đã yêu’ cũng không đáng tin. Lần đầu tiên gặp mặt anh liền biết rõ tính cách của đối phương rồi sao? Thích hợp với chính mình hay không?” Từ Du Mạn lại hỏi.

“Mới vừa hỏi anh, anh vẫn chưa trả lời em.”

“Không có gì, chính là phía trước có hai chiếc xe đang gây gỗ, đều không tránh đường, liền tạo thành tình huống kẹt xe như vậy.”

“Gây gỗ? Con mẹ nó, lúc này mà gây gỗ, những người này có đạo đức công cộng hay không? Không biết sẽ tạo thành hậu quả gì à? Anh cũng thế, đi lên đằng trước xem rồi cũng không biết xử lý một chút. Chặn đường như vậy, chúng ta lúc nào mới có thể trở về à? Ngu hết biết.” Từ Du Mạn tức giận liền mắng ra tiếng. Có điều phần lớn nguyên nhân vẫn là để hù dọa tên kia. Vừa nhìn chính là một đứa bé, giả bộ kinh nghiệm dày dặn cái gì? Tên kia rõ ràng bị sự hung hãn của Từ Du Mạn dọa sợ, ngoan ngoãn không nói gì thêm.

Cố Uyên lấy lòng nhìn cô nói: “Đã xử lý rồi. Không phải là một chút chuyện nhỏ thôi sao, sao có thể để cho bọn họ cản đường chắn lối của anh chứ?”

Dứt lời, dòng xe trước mặt đã chuyển động. Phía trước vừa được khơi thông, tên kia liền rút lui lách đi, giống như không dám nhìn cô một lần nữa. Từ Du Mạn nhìn tên kia chạy trốn chết, không tìm không phổi bật cười. Cố Uyên gõ vào đầu cô, không vui nói:

“Em, cái cô nhóc hư hỏng này.”

“Em đây là tốt bụng, dạy hắn một ít chuyện về sau nhất định phải hiểu.”

“Em xem lại xem mình bao nhiêu tuổi, nhóc con nghịch ngợm.”

“Em không lớn nhưng em đã kết hôn rồi. Huống chi anh biết rõ ràng em còn nhỏ, anh vẫn còn nhất định muốn kết hôn với em, đây là đạo lý gì chứ?” Từ Du Mạn hỏi ngược lại.

“.....” Con đường khai thông rất nhanh liền về đến nhà.

“Ông nội, cha, mẹ.” Về đến nhà, đầu tiên là chào hỏi trưởng bối.

“Ừ, về rồi à. Hôm nay có chuyện gì vui không?” Tôn Tôn kéo Từ Du Mạn để cô ngồi ở bên cạnh bà.

“Dạ, có.” Vì vậy hai người mẹ chồng nàng dâu liền bắt đầu tán gẫu.

Buổi tối, Cố Uyên từ cừ non hóa thân thành sói xám lớn, từng bước từng bước dồn ép cô, bức cô đến góc tường:

“Anh muốn làm gì?”

“Em cứ nói đi?” Cố Uyên ép sát Từ Du Mạn, giam cầm cô giữa anh cùng vách tường.

“Anh cuồng ngược đãi? Hả?”

Sau lưng là vách tường lạnh lẽo, phía trước là lồng ngực cực nóng, cô cảm giác chính mình giống như đang chịu đựng sự hành hạ của hai tầng lửa và băng. Lại thêm khí tức bức người của anh, cô sắp không chịu nổi rồi:

“Hắc hắc, cái đó, ông xã à, em đây không phải đùa giỡn thôi sao, anh nhất thiết đừng làm thật đó.”

“Nói giỡn? Anh thế nào nghe được một chút cũng không giống như nói giỡn nhỉ.” Cố Uyên nở nụ cười khiến người ta đoán không ra, khe cắn vành tai của cô. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Răng nanh nhẹ nhàng lướt qua vành tai trơn bóng của cô khiến cô từng đợt khẽ run.

“Thầy Cố...” Từ Du Mạn van xin, nghĩ mình có thể gọi lên sự đồng tình của anh, cho dù là một chút xíu cũng tốt. Nhưng sự thật cô nghĩ sai rồi, sau khi cô lộ ra vẻ mặt như thế, chẳng những không khơi dậy sự đồng tình của anh, ngược lại càng thêm kích thích dây thần kinh nào đó của anh.

“Cực cực, em có muốn biết người cuồng ngược đãi bình thường đều làm như thế nào hay không?”

Cố Uyên nói nhỏ, tay lại bắt đầu hoạt động, vén lên vạt áo của cô. Thời tiết nóng bức, cô mặc loại quần áo bằng vải chiffon, rất rộng rãi, trực tiếp kéo xuống cũng không phí chút hơi sức nào.

“Em không muốn biết.” Từ Du Mạn vội vàng phủ nhận.

“Vậy sao? Anh thấy chưa chắc. Bộ dáng của Mạn Mạn giống như thật tò mò.” Dứt lời Cố Uyên cúi người xuống, ôm ngang cô lên.

“Anh làm gì đấy?” Từ Du Mạn hoảng sợ nói.

“Em cứ nói đi? Mạn Mạn, chúng ta đã kết hôn lâu như vậy, đừng bảo là em không biết.” Ôm cô lên giường, Cố Uyên đè lên người cô.

“Thầy Cố, hôm nay thời tiết nóng nực, vẫn là không cần làm.”

“Nóng sao? Anh rõ ràng đã mở điều hòa. Mạn Mạn, tối nay đừng nghĩ trốn.” Không muốn để cho cô nói nữa cô vừa nói, luôn làm cho người ta cảm giác không nhịn được phát điên.

Để ngừa ngộ nhỡ, vẫn là chặn cái miệng của cô lại, không để cho cô nói chuyện là được. Cuối cùng Cố Uyên vẫn không nở thật sự giống như một người cuồng ngược đãi mà đối với cô. Bất quá chính là muốn thêm mấy lần mà thôi.

91. Chương 92

Mấy ngày nữa chính là sinh nhật hai mươi tuổi của Từ Du Mạn. Cô cảm thán, thời gian trôi qua thật mau, thoáng một cái cô lại già thêm một tuổi rồi.

Đã biết Cố Uyên gần một năm, kết hôn gần nửa năm, Từ Du Mạn chưa nói với anh sinh nhật của mình, cô cũng chưa nói qua với ba mẹ và ông nội. Vì vậy cô cũng không để lộ ra biểu hiện gì, mọi thứ đều giống như bình thường. Từ Du Mạn lại khó mà nói, dù sao cô cũng không thể không biết xấu hổ mà rêu rao mấy ngày nữa chính là sinh nhật của em. Ngày này vẫn như thường ngày, Cố Uyên chở Từ Du Mạn đến tiệm cà phê.

“Bà xã, hôn anh một cái.” Ngay trước khi cô xuống xe, Cố Uyên luôn đòi một cái hôn trước, coi như thù lao đưa cô đi làm.

Chụt!! Không cho Cố Uyên cơ hội tiến thêm một bước, cô mở cửa xe nhanh chóng nhảy xuống xe.

“Em đi trước, báai bai.”

“Ừ, buổi chiều anh tới đón em.”

“Ừ.”

Từ Du Mạn mới vừa đi vào tiệm cà phê, trên đầu liền bị phun rất nhiều “bông tuyết.” Đánh lén thành công, tiểu Ngư tiểu Cần từ bên cạnh đi ra:

“Mạn Mạn, sinh nhật vui vẻ.”

Từ Du Mạn vừa thu dọn mấy thứ trên đầu mình, vừa nói: “Các cậu làm sao biết sinh nhật của mình?”

“Còn không phải là chị Từ. Chị Từ đều nhớ kỹ sinh nhật của từng người trong chúng ta đó.”

Thời điểm nghỉ đông sau học kì một, cô vẫn sợ ngấy người đấy. Không nghĩ tới bà chủ lại còn nhớ sinh nhật của cô, khiến cô cảm động thật lâu đấy. Vốn một thân một mình lên miền Bắc đi học, nhà lại xa, ở chỗ này cũng không có người thân nào. Làm part-time cũng là để kiếm ít phí sinh hoạt, cũng tốt vì giảm bớt gánh nặng trong nhà. Cô vận khí tốt, tới nay liền gặp được bà chủ tốt như vậy, hơn nữa còn làm sinh nhật cho cô...

Lúc này chị Từ đi tới, trong tay cầm một cái bánh gato: “Mạn Mạn, tới đây cầu nguyện đi.”

“Dạ.” Từ Du Mạn cảm động đi tới. Cây nến đã được thắp lên rồi, hai tay cô nắm lại, thành kính cầu xin một tâm nguyện.

Khi Từ Du Mạn mở mắt ra, tiểu Ngư liền không kịp chờ đợi hỏi: “Mạn Mạn, cầu nguyện điều gì thế?”

“Nói ra sẽ không linh.” Tiểu Cần lập tức nói.

Từ Du Mạn cười cười, “Sẽ không đâu, chỉ cần thành tâm sẽ linh nghiệm.”

“Vậy Mạn Mạn cầu nguyện điều gì? Có phải muốn ông xã của cậu như thế nào hay không?” Nơi nào có con gái thì nhất định có bát quái.

“Yêu tố yêu tố, vĩnh viễn hạnh phúc vui vẻ.”

“A, như vậy không thú vị.” Tiểu Ngư bĩu môi nói.

“Ha ha.” Đây chính là tâm nguyện lớn nhất của cô. Nhưng còn có một câu cô không nói ra, sợ hù dọa hai cô gái đơn thuần tiểu Ngư tiểu Cần. Ừm, mặc dù tiểu Ngư tiểu Cần lớn hơn cô, nhưng cô là người từng trải, cảm thấy tiểu Ngư và tiểu Cần chính là những đứa bé đơn thuần. Từ Du Mạn không có nói, người nào làm tổn thương người cô yêu đều phải chết.

“Đừng để ý tới cô ấy, cắt bánh đi.” Chị Từ đưa dao tới trong tay Từ Du Mạn.

Từ Du Mạn nhận lấy dao, tỉ mỉ cắt bánh, sau đó đưa ổi người một phần. Không ngờ bánh ngọt trong tay vừa mới đưa cho tiểu Ngư, cô ấy liền quẹt ít kem bôi lên mặt Từ Du Mạn. Từ Du Mạn không chú ý, lại bị đánh lén thành công. Bản lĩnh của Từ Du Mạn học cũng uống phí rồi. Vì tổ chức sinh nhật cho Từ Du Mạn, buổi sáng chị Từ cũng không mở cửa làm ăn.

Điên khùng cũng điên khùng đủ rồi, chị Từ đặc biệt có tình người, cho nên buổi chiều không để cô đi làm, đặc biệt cho cô về sớm để cô có thể về nhà mừng sinh nhật. Từ Du Mạn gọi điện thoại định bảo Cố Uyên đến đón cô nhưng điện thoại của anh thế nào cũng không gọi được. Gọi điện thoại về nhà lại không có người nhận.

Từ Du Mạn có chút lo lắng có phải xảy ra chuyện gì hay không, phải biết rằng thời gian dài như vậy tới nay, cô gọi điện thoại cho anh chưa từng xảy ra tình huống không gọi được. Từ Du Mạn vội vã chào chị Từ, đi ra ngoài gọi xe taxi trở về nhà. Dọc theo đường đi, cô lo lắng thúc giục lái xe đi nhanh một chút. Một là lo lắng cho Cố Uyên, hai là trong xe này có một loại mùi kỳ quái, ngửi rất không thoải mái.

“Cô gái, Bắc Kinh nhiều xe, không kẹt xe chính là vận khí tốt, sao mà lái nhanh hơn được?” Tài xế nói. Nhưng nhìn cô giống như thật sự có việc gấp, nếu không cũng sẽ không gấp gấp như vậy:

“Cô gái, cô có chuyện gì vội sao?”

“Vâng, điện thoại của chồng tôi không gọi được, tôi lo lắng đã xảy ra chuyện gì.” Có câu nói mắt trái nhảy tài mắt phải nhảy tai, từ lúc cô lên xe thì mí mắt phải vẫn luôn nháy không ngừng, giống như một mực nhắc nhở cô xảy ra chuyện.

“A, tôi biết rõ một con đường nhỏ, có thể sẽ nhanh đến chỗ cô muốn đi.” Tài xế tốt bụng nói. Tài xế này không cao lớn giống người Bắc Kinh, mà là một loại cảm giác nhỏ thấp lão luyện, làm cho người ta cảm thấy người này rất khôn khéo. Nhưng cô cảm thấy tài xế này có gì đó không đúng. Tài xế này cho cô một loại cảm giác rất không thoải mái, không giống anh tài xế cô gặp ở thành phố A trước đó, làm cho người ta có cảm giác thật thà đàng hoàng.

“Vẫn là không cần, đi đường lớn là được.” Từ Du Mạn uyển chuyển cự tuyệt.

“Cô gái, tôi cũng là thấy cô thật sự gấp gáp, hơn nữa Bắc Kinh thường kẹt xe, có lúc bị kẹt tới mấy giờ đấy. Cái đường nhỏ kia tôi đã đi qua nhiều lần, tuyệt đối an toàn.” Tài xế thề son sắt nói, “Nếu như đi đường nhỏ, tôi bảo đảm, không đến nửa tiếng có thể tới nơi.”

“...” Từ Du Mạn suy nghĩ một chút, mí mắt phải vẫn đang nhảy, nhảy đến khiến cô hoảng hốt, không biết làm sao lại đồng ý. Dù sao hiện tại cũng là ban ngày, không phải là buổi tối.

“Được rồi.”

“Tốt.” Gã tài xế nghe cô đồng ý xong, liền lập tức quay đầu xe, hướng con đường bên cạnh lái đi.

Từ Du Mạn ở trên xe vẫn đang gọi điện thoại, vẫn không cách nào gọi được. Điều này làm cho cô có chút tức giận, rốt cuộc đang làm cái gì chứ? Tại sao không cách nào gọi được? Từ Du Mạn tiện tay ném điện thoại đi động qua chỗ ngồi bên cạnh, day day huyết thái dương, hỏi tài xế:

“Tài xế, đây là chỗ nào vậy? Sao còn chưa tới?”

Nhìn chung quanh càng ngày càng vắng vẻ, Từ Du Mạn mơ hồ cảm thấy có chút bất thường, cảnh giác quan sát bốn phía.

“A, sắp tới rồi. Hiện tại mới có 20 phút thôi, đừng có gấp.” Tài xế nhìn đồng hồ nói.

“Nhưng đây là chỗ nào? Tôi thấy khung cảnh chung quanh đẹp vô cùng, về sau có cơ hội có thể bảo ông xã cùng tới đây chơi.” Từ Du Mạn giống như rất hợp ý khung cảnh chung quanh, hứng thú dạt dào, tuyệt không lo lắng chính mình một thân một mình ở một nơi vắng vẻ, còn là một chỗ xa xôi không có người ở.

“Cái này tôi cũng không rõ lắm. Nhưng có nhìn thấy khu rừng phía trước hay không, trong rừng có một con đường, đi xuyên qua thì gần đến rồi.” Tài xế quay đầu lại, liếc mắt nhìn Từ Du Mạn, sau đó chỉ vào một rừng cây phía trước nói.

“Không ngờ chốn Bắc Kinh phồn hoa này, lại có một nơi có hơi thở nông thôn như thế này. Nếu chung quanh có thêm mấy hộ gia đình thì càng đẹp. Cái chỗ này không tệ, tôi có thể bảo ông xã tới đây xây một căn nhà.”

Từ Du Mạn mỗi câu nói đều nhắc đến ông xã. Lần nữa nói ông xã, cô kêu lên: “Nhưng ngắm phong cảnh, tôi cũng quên mất. Tài xế, hiện tại sao còn chưa tới nữa? Tôi thật sự có việc gấp.”

“Lập tức tới ngay, tôi không phải đã nói sao, xuyên qua rừng cây kia là đến.” Tài xế thảnh thơi không kiên nhẫn khi cô nhắc tới vấn đề này, nói.

“Nhưng tôi ở nhà tại sao chưa từng nhìn thấy cánh rừng này?” Từ Du Mạn nghi ngờ hỏi.

“Đó là bị tòa nhà bên cạnh chặn lại.”

“Vâng.”

Từ Du Mạn biết rõ, tên tài xế rất có thể chính là tài xế chạy xe trái pháp luật. Nhưng hiện tại ở chỗ này không có bóng người không có gì, cô tự hỏi, xem ra hẳn là vẫn phải dùng sức mạnh rồi. Thật may mắn cô không phải có găng tay trời gà không chặt.

Quả nhiên đến trong rừng cây nhỏ, xe ngừng lại. Vừa khéo, ở giữa rừng cây nhỏ, bốn phía toàn bộ đều là cây. Những cái cây này dáng dấp rậm rạp khác thường, cũng lộ ra một cổ khí tức u ám. Ở trong rừng cây

nhỏ này không nhìn thấy bên ngoài, thứ có thể nhìn thấy ngoại trừ cây cối vẫn là cây cối. Và bên ngoài cũng không nhìn thấy được bên trong. Từ Du Mạn sợ hãi nhìn chung quanh, thanh âm có chút phát run:

“Tài xế, sao vậy, sao bỗng nhiên lại dừng xe.” Từ Du Mạn vẻ mặt giống như tiểu bạch thỏ gặp phải sói xám lớn, đáng thương, vô tội, khiến người yêu thương. Nhưng có một loại người, biểu cảm như vậy của Từ Du Mạn không những không thể khiến hắn thương tiếc, ngược lại càng thêm kích thích thú tính của hắn.

“Ha ha, đã đến lúc này rồi, cô cho là thế nào?” Tài xế đóng cửa xe lại, thuận tiện khóa trái cửa.

Chương 92.2

Từ Du Mạn nhìn tên tài xế từng bước từng bước ép sát, sợ hãi rụt đầu, hốt hoảng hấp tấp, định mở cửa xe chạy trốn, nhưng thế nào cũng mở không ra.

“Đừng phí sức, tôi đã khóa trái rồi, cô mở không ra đâu. Yên tâm, rất nhanh sẽ qua thôi, rất nhanh cô sẽ không còn khổ sở nữa, cách xa cái xã hội ăn thịt người này, cái xã hội bẩn thỉu này. Cô thuần khiết như vậy, tuyệt đối không thể... không thể để cho cái thế giới này làm ô nhiễm.” Tài xế lộ ra một nụ cười có thể gọi là biến thái. Xong rồi, lại là một tên giết người điên cuồng tâm lý biến thái.

“Không cần, tôi cầu xin anh, tôi không sợ bị ô nhiễm, tôi còn chưa sống đủ đâu.” Trong giọng nói của Từ Du Mạn mang theo tiếng khóc nức nở, bất lực, sợ hãi, nhìn không sót một cái gì.

Từ Du Mạn lui về phía sau, một mực thối lui, sau khi biết lưng đã đụng tới cửa xe, dính sát lên cửa xe. Cô di chuyển như vậy, tấm đệm dưới chỗ ngồi cũng bị dời vị trí. Từ Du Mạn phát hiện, phía dưới cái đệm này, lại là một vùng đỏ thẫm, là vết máu đã khô.

“Đây là...”. Hèn chi lúc lên xe, cô cảm thấy trên xe có một mùi kì lạ, thì ra là mùi máu tươi.

“Đây là máu tươi. Máu tươi bẩn thỉu. Chúng không xứng ở lại trong cơ thể của mỹ nhân.” Tài xế nhìn thấy Từ Du Mạn đã phát hiện, chẳng những không sợ hãi, ngược lại càng thêm kích động, hưng phấn.

“Đúng vậy, máu tươi bẩn thỉu này. Anh người tốt như vậy, những thứ máu tươi bẩn thỉu này không xứng chảy trong cơ thể anh.” Từ Du Mạn nói mà trong lòng mỉa mai cười.

“Không không, không có chúng, tôi không thể giúp các cô giải thoát.” Tài xế lắc đầu một cái, càng thêm sắp lại gần cô. Mặt cũng sắp dán lên mặt của cô rồi.

“Tôi không muốn giải thoát, tôi không muốn.” Từ Du Mạn lắc đầu, sợ sệt nói.

“Sợ sao? Không cần phải sợ, tôi đang giúp cô. Thấy những thứ máu tươi kia không, những người đó không có máu tươi, họ đều đi tới một thế giới yên ổn, hòa bình khác rồi. Rất nhanh cô cũng có thể gặp gỡ các cô ấy.”

Tài xế chợt từ trên ghế nệm móc ra một con dao găm. Dao găm mài đến sáng choang, Từ Du Mạn nhìn thấy con dao găm phản chiếu ánh sáng, có thể tưởng tượng ra cái cảnh lúc tên biến thái này ở một mình, nắm dao găm từng nhát từng nhát mài dao.

“...” Biến thái. Từ Du Mạn ở trong lòng nhỏ một bãi nước miếng. Trong lòng vẫn âm thầm tính toán. Cái tên biến thái này rất có thể chính là tên điên cuồng giết người đang bị truy nã mà mấy ngày trước cô xem trên tin tức ở TV. Nhưng truyền thông không biết tướng mạo của tên điên cuồng giết người này, cho nên chỉ miêu tả tình huống của người chết. Hắn là người trước mặt mình, không sai.

Theo báo cáo, những thi thể được tìm thấy đều là bị người bị cưỡng bức rồi giết chết, hơn nữa bị chết thê thảm không nỡ nhìn. Đầu là trên cổ tay bị cắt một đường nhỏ, sau đó từ từ để máu chảy hết, cuối cùng lấy ra lục phủ ngũ tạng. Có người suy đoán rằng những cô gái bị sát hại kia rất có thể là cổ tay bị rạch ra, sau đó lại bị cưỡng bức.

“Anh... anh chính là cái tên biến thái điên cuồng giết người kia? !”

“Giết người, không? Tôi không phải tên giết người điên cuồng, tôi là chúa cứu thế của các cô.” Thật là không biết xấu hổ, còn là chúa cứu thế cơ đấy. Mi là chúa cứu thế thì người khác chính là thượng đế.

“Nào, để tôi giúp cô đem những thứ dơ bẩn này lấy ra ngoài, có được không?” Gã biến thái giết người điên cuồng cầm dao găm, đang muốn nắm tay Từ Du Mạn, chuẩn bị cắt cổ tay của cô.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, ngay lúc bàn tay của tên biến thái cuồng giết người chìa đến, Từ Du Mạn một phát bắt được tay của đối phương, dùng sức bẻ một cái. Chỉ nghe rắc rắc một tiếng, cổ tay của gã cuồng giết người đã bị cô bẻ gãy.

Ngoài dự liệu của Từ Du Mạn là không nghe thấy tiếng kêu như giết heo của tên cuồng giết người, mà nhìn thấy nét mặt của hắn càng thêm điên cuồng, càng thêm khát máu. Gã cuồng giết người cầm lấy cổ tay bị thương, bẻ trở về, không ngờ chỗ xương khớp bị bẻ trật cứ như vậy được nối lại. Là một đối thủ, Từ Du Mạn nghĩ thầm.

“Không nhìn ra cô lợi hại như vậy.” Tên cuồng giết người có lẽ là biết Từ Du Mạn cũng không phải là cô gái tay trái gà không chặt như những cô gái trước đó, không muốn phí thời gian nữa, trực tiếp giơ con dao găm lên đâm về phía cô.

Từ Du Mạn bắt được cái tay cầm dao, chặn lại ý niệm to lớn đang nhắm tới mình. Thừa dịp đối phương còn đang dùng sức ép xuống, cô liếc mắt nhìn tên biến thái, đầu gối dùng sức hướng lên trên, vừa lúc đụng trúng bộ vị trọng điểm của tên biến thái.

“A.”

Hành động của Từ Du Mạn chọc giận tên biến thái, lúc này cô rút cuộc lấy được cái chìa khóa, mở cửa xe ra. Ở trong xe, Từ Du Mạn không chiếm được thế thượng phong. Từ Du Mạn chạy ra ngoài, vận số coi như tương đối tốt. Mới vừa chạy đi vừa vận tránh thoát được con dao găm mà tên biến thái đâm tới. Lo Từ Du Mạn chạy trốn, tên biến thái lập tức theo xuống xe, chặn lại đường đi của cô.

“Muốn chạy sao? Đứa bé chạy trốn Thượng Đế sẽ không thích đâu.” Gã biến thái lắc đầu một cái, giống như đang từng bước hướng dẫn một đứa trẻ không nghe lời, để cho đứa bé không lầm đường lỡ bước, sớm quay về chính đạo.

“Tùy tiện giết người cũng sẽ phải xuống địa ngục.” Từ Du Mạn nói.

Dứt lời cô ra tay trước thì chiếm được lợi thế, nâng chân dài lên, đá vào trên mặt biến thái, ai ngờ gã biến thái này tay chân còn rất mau lẹ, lại bắt được cổ chân của cô, hơn nữa còn sờ soạng bấp chân trơn bóng của cô. Từ Du Mạn tức giận nói: “Hạ lưu, biến thái.” rồi sau đó dùng sức rút chân của mình về, rồi lại một cú tung người, rút cuộc ép gã biến thái liên tiếp lui về phía sau.

Từ Du Mạn thuận thế quét chân trên mặt đất, làm cho hắn ngã xuống đất. Đang lúc chuẩn bị đá cho tên biến thái cái nữa, cô cũng không chú ý tới ánh mắt ác độc của hắn, vừa không quan sát, bấp chân bị gã biến thái đâm một dao.

Từ Du Mạn cố nén đau đớn trên đùi, đá con dao găm trong tay hắn qua một bên.

“Mày đi chết đi.” Hung hăng nói, Từ Du Mạn bắt được cổ áo của gã, một tay càng không ngừng đánh vào khuôn mặt của hắn, vừa lấy đầu gối húc vào bụng hắn.

Dưới sự công kích cường thế như vậy, không địch lại, hắn rất nhanh liền bị Từ Du Mạn đánh cho bể đầu chảy máu, ngã xuống đất ngất đi.

Từ Du Mạn đi trở về trên xe, muốn tìm một sợi dây thừng trói chặt hắn lại đưa đến đồn cảnh sát, có lẽ trên xe của tên biến thái hẳn là có sợi dây thừng. Nhưng cô tìm thật lâu cũng không tìm được, định xem trong khoang sau xe có hay không, cô vừa đi ra ngoài, liền bị một sợi dây thừng ghì chặt rồi. Sợi dây gắt gao ghì chặt cổ của cô, đưa đôi tay của cô vào bên trong sợi dây để giảm bớt một chút áp lực.

“Mày, con bé chết tiệt, lại dám chống lại tao, xem tao hành hạ mày thế nào.” Gã biến thái tất nhiên không ngất đi, thừa dịp cô ra xe tìm sợi dây, hắn cầm sợi dây đứng ở bên ngoài chờ cô đi ra.

Từ Du Mạn dù lợi hại hơn nữa, trước sau vẫn thiếu một chút kinh nghiệm thực chiến, sao có thể so với tên giết người điên cuồng đã giết rất nhiều người bên cạnh đây. Từ Du Mạn chỉ cảm thấy cổ rất đau, hô hấp cũng trở nên rất khó khăn. Một tay vẫn nắm chặt sợi dây, một tay hướng ra phía sau, muốn bắt được tên

biến thái, như vậy cũng tốt, tranh thủ một chút cơ hội. Nhưng cô lại không xem thấy phía sau, mà tên biến thái lại nhìn thấy rõ ràng toàn bộ nhất cử nhất động của cô, làm sao có thể cho cô cơ hội này chứ?

Lúc này Từ Du Mạn mơ hồ nghe thấy có xe chạy qua. Cô giống như nhìn thấy chút hi vọng, hi vọng cái người kia có thể tới giúp cô, hi vọng tên biến thái sẽ sợ bị người ta phát hiện mà thả cho cô chạy trốn.

Nhưng rất nhanh, hi vọng của Từ Du Mạn đã tan vỡ. Cô trở mắt nhìn một chiếc xe jeep chạy qua bên cạnh bọn họ, một người đàn ông thân hình cao lớn ngồi trong xe. Người đàn ông đó không phải không nhìn thấy một màn này, ngược lại hẳn từ lúc đầu đã nhìn thấy rồi, hẳn vẫn luôn nhìn bên này, cuối cùng biết không nhìn thấy rồi. Từ Du Mạn nhìn người đàn ông kia, trong nháy mắt tầm mắt hai người đụng vào nhau. Sau đó, vẫn luôn nhìn đối phương.

Từ Du Mạn không biết ánh mắt của hắn có ý gì? Xem kịch vui? Hay là đồng tình? Hay là đành chịu? Cô nhìn thấy rõ ràng rồi, là sợ hãi. Thật buồn cười, hẳn cao hơn tên biến thái này, cường tráng hơn tên biến thái này, tại sao lại kém cỏi như vậy, thật là nhìn người không thể nhìn bề ngoài.

Từ Du Mạn - ý thức dần dần mơ hồ, ở thời điểm hai mắt nhắm lại, cô giống như nhìn thấy cái chết của cha cô năm đó, nhìn thấy bóng lưng kiên quyết rời đi của mẹ, nhìn thấy khoảng thời gian cô và Cố Uyên không buồn không lo, nhìn thấy hôn lễ của bọn họ. Giữa sự đau lòng và khổ sở, trong những điều tốt đẹp, trong ký ức, cô dần dần nhắm hai mắt lại.

Cô không muốn chết, cô còn có rất nhiều chuyện chưa làm, cô còn phải cùng Cố Uyên qua hết nửa đời sau. Không được, cô nhất định không thể cứ như vậy chết đi. Dựa vào sự nỗ lực và ý chí, còn có cơn đau nhức trên tay kích thích, cô cố gắng mở mắt ra. Vẫn đang trong xe, ở trong rừng cây.

Từ Du Mạn nhìn cổ tay của mình một chút, trên cổ tay đã bị cắt một đường, máu tươi đỏ thắm từ cổ tay chậm rãi chảy ra, giống như nước chảy róc rách. Bên tay đã đổ lên một mảng lớn, vết máu đã khô trước đó bị che giấu giờ đổi thành máu tươi còn tản ra mùi tanh nồng nặc. Tên biến thái này đang hôn cổ của cô.

Nhìn thấy Từ Du Mạn đã tỉnh, tên biến thái nở nụ cười còn biến thái hơn: “Cũng may chưa chết, nếu không liền buồn tẻ rồi.”

Chương 92.3

Từ Du Mạn nói không nên lời, nhàn nhạt nhìn gã biến thái. Ánh mắt của cô ẩn chứa sự lạnh lẽo âm u, nhưng tên biến thái một chút cũng không phát hiện ra, hoặc là không sợ hãi. Gã kéo qua cổ tay đang chảy máu của cô qua, vươn đầu lưỡi, khẽ liếm máu tươi chảy ra trên tay cô. Máu nhiễm đỏ đôi môi gã biến thái, chỉ làm cho người ta cảm thấy càng thêm ghê tởm.

Gã biến thái dùng sức xé rách quần áo thật mỏng trên người cô. Quần áo bị xé nát rồi, lộ ra mảng da thịt trắng như tuyết trước ngực cô khiến tên biến thái hai mắt tỏa sáng.

“Da thịt trắng tuyết.” Tên biến thái sau khi toát ra một câu cảm thán như vậy từ trong miệng, cúi người, vùi đầu vào trước ngực cô.

Nước mắt của Từ Du Mạn theo khóe mắt chảy xuống. Lúc này, cô nghĩ vì cái gì cô còn phải tỉnh lại, tại sao không trực tiếp chết đi. Như vậy cô có thể tránh khỏi bị lăng nhục như vậy. Coi như không có, ít nhất, cô không cần tự mình cảm giác loại tuyệt vọng này. Chợt Từ Du Mạn nhìn thấy hi vọng.

Cô không phản kháng, mặc cho cái miệng ghê tởm của tên biến thái không ngừng hôn trên người cô, mặc cho trên người cô dính đầy nước miếng của hắn. Trong chốc lát, hắn thẳng người lên, kéo khóa quần xuống, móc ra cái thứ xấu xí, ghê tởm của hắn. Ngay vào lúc này, cô dùng hết toàn lực cắt đi cái thứ kia của tên biến thái. Cái loại đau thấu tim đó khiến tên biến thái cuồng loạn lên, lại đụng phải trần xe. Từ Du Mạn lần nữa nhân cơ hội, đâm con dao vào lồng ngực của gã.

Gã biến thái dù thế nào cũng không ngờ, rõ ràng người đã sắp chết làm sao có thể chợt nổi loạn, thậm chí, muốn mạng của hắn chứ? Biết sẽ chết, tên biến thái cũng không nghĩ ra chuyện này. Cặp mắt gắt gao nhìn chăm chăm Từ Du Mạn, không cam lòng ngã xuống.

Đây là do tên biến thái quá tự tin hoặc là quá tùy tiện. Rạch một đường trên tay của Từ Du Mạn xong, lại đặt con dao ở cách tay của cô không xa, khiến cô thừa dịp hắn không để ý lạng lẹ cầm con dao lên.

Từ Du Mạn vốn đã mất máu quá nhiều, căn bản hẳn là không có ý thức, chứ đừng nói là còn có hơi sức đó. Đúng vậy, bị người ta lăng nhục, hận ý đối với hắn, còn cả sự không cam lòng, tình yêu đối với Cố Uyên, ý chí như vậy đã chống đỡ cho cô. Tên biến thái ngã xuống, con dao trong tay cô cũng từ trong tay rơi xuống.

Ngày hôm nay anh đều bận rộn chuẩn bị một sự vui mừng thật to, vì bảo đảm sẽ không nói trước cho Mạn Mạn, hôm nay đặc biệt tắt máy. Hơn nữa cũng không để cho ba mẹ và ông nội nói cho Mạn Mạn biết. Mọi người đều đang chuẩn bị sinh nhật cho cô.

Chuẩn bị một ngày mới xong, Cố Uyên nhìn thời gian, cũng đến giờ Mạn Mạn tan làm, dặn dò thật tốt xong, Cố Uyên lái ô-tô đi về phía tiệm cà phê.

“Cái gì? Hôm nay cô cho Mạn Mạn về sớm?” Cố Uyên rống giận.

Chị Từ bị Cố Uyên gầm lên cũng không hề tức giận, ngược lại rất lo lắng: “Mạn Mạn chưa trở về sao? Tôi biết rõ hôm nay là sinh nhật của cô ấy nên để cho cô ấy về sớm mà. Sao vậy? Mạn Mạn còn chưa về nhà sao?” Xem bộ dạng của Cố Uyên hẳn là vậy rồi.

Tiểu Ngư đi tới nói: “Tôi nhìn thấy Mạn Mạn lên xe taxi đi về rồi. Nếu không anh gọi điện thoại hỏi xem, có lẽ là kẹt xe.”

Được tiểu Ngư nhắc nhở, Cố Uyên mới nhớ tới mình còn chưa mở máy. Sau khi mở máy, anh nhìn thấy nhắc nhở có 12 cuộc gọi nhỡ, toàn bộ đều là cô gọi cho anh, gọi từ 11h đến 11h30, sau đó thì không gọi cho anh nữa. Cố Uyên vội vàng gọi lại, điện thoại thông nhưng không ai nhận.

Cố Uyên gọi rất nhiều lần, đều không có ai nhận. Anh cảm thấy nhất định đã xảy ra chuyện, Mạn Mạn nhất định gặp phải nguy hiểm gì rồi. Nghĩ đến Mạn Mạn có thể gặp phải nguy hiểm, Cố Uyên liền không cách nào bình tĩnh được. Cố Uyên bắt được cổ áo của tiểu Ngư:

“Cô có nhìn thấy biển số của chiếc xe chở Mạn Mạn là bao nhiêu hay không?”

Tinh thần Cố Uyên kích động, đôi mắt chợt ửng đỏ, giọng nói cũng không tốt hơn, quả thực khác biệt quá nhiều so với dáng vẻ ôn tồn nho nhã lúc bình thường. Tiểu Ngư nào đã gặp qua loại tình huống này, ý thức bị Cố Uyên hù dọa, nói không ra lời. Tiểu Cẩn ở bên cạnh cũng không biết nói gì.

Chỉ có chị Từ kiên thức rộng rãi, tương đối biết xử lý đối với loại chuyện như vậy. Cô một tay kéo tay Cố Uyên ra, sau đó trấn an tiểu Ngư một lát, nhẹ giọng hỏi:

“Tiểu Ngư, em có nhìn thấy bảng số xe của chiếc taxi chở Mạn Mạn đi là bao nhiêu không?”

“Em chỉ biết hai số cuối cùng là 37.”

Tiểu Ngư cũng biết Cố Uyên chỉ là nhất thời nóng lòng, cũng không quá để ý. Mạn Mạn mất tích, họ cũng rất sốt ruột. Sau khi nghe xong, Cố Uyên cũng không nói cảm ơn mà lấy điện thoại di động ra gọi một cú điện thoại:

“Chú Hạ, làm phiền chú tra giúp cháu một chút, hướng đi của một chiếc taxi có số đuôi ở biển số là 37 vào thời điểm buổi trưa hôm nay. Buổi trưa khoảng mười một giờ, đã chạy qua đường Xuân Hi. Cháu cần ngay.” Quán cà phê nằm trên đường Xuân Hi.

“Tiểu Uyên à, có thể nói rõ hơn không? Xe có đuôi số 37 quá nhiều.” Chú Hạ trong miệng Cố Uyên có chút khó xử nói.

“Không ạ, chú Hạ, chuyện này đối với cháu rất quan trọng, làm phiền chú, phải giúp cháu tra được.” Cố Uyên trình trọng nói. Nếu Mạn Mạn có chuyện gì, anh thật không biết sẽ làm ra chuyện gì.

“Được rồi.” Đối phương cũng nghe ra sự sốt ruột của anh, còn cả ngữ khí bi thương thấm thiết nên trầm giọng đồng ý.

“Cảm ơn chú Hạ.”

Cúp điện thoại, Cố Uyên lại gọi điện thoại tiếp: “Hàn Minh, hôm nay có người báo án hay không?”

“Không có, sao thế?” Hàn Minh nghe được giọng nói của Cố Uyên không bình thường, quan tâm hỏi.

“Nếu có người báo cảnh sát, lập tức cho em biết.”

“Ừ, được.” Không hỏi thêm nguyên nhân. Hàn Minh đoán được sự tình nhất định rất quan trọng, lúc này cũng không phải thời điểm hỏi nguyên nhân, anh chỉ cần theo lời Cố Uyên nói mà làm là được.

“Cám ơn.”

“Cám ơn cái gì? Chúng ta là anh em mà.”

Kế tiếp, Cố Uyên đều liên tục gọi điện thoại: “Gọi toàn bộ mọi người đi ra ngoài tìm cô chủ.”

“Vâng” Điện thoại gọi tới. Cố Uyên do dự bắt máy: “Ông nội.”

“Bé Mạn đã xảy ra chuyện gì?” Ông cụ Cố khẩn trương hỏi. Ông quan tâm cô cháu dâu Mạn Mạn còn nhiều hơn là quan tâm cháu trai của ông.

“Không có gì ạ.” Không muốn làm cho ông nội phải lo lắng vớ vẩn.

“Không có gì mà cháu điều người trong quân đội đi tìm bé Mạn.” Ông cụ Cố quát. Đừng tưởng rằng ông già rồi nên cái gì cũng gạt ông, không nói cho ông biết.

“Nếu ông cũng biết thì cần gì hỏi nữa.”

Cố Uyên lúc này đã đi ra khỏi tiệm cà phê. Không thể chỉ để cho người khác tìm, chính anh không thể chỉ ngồi chờ tin tức được. Tôn Tôn cũng biết, nhưng nghĩ thế nào mà bà cũng không gọi điện thoại hỏi thăm Cố Uyên. Bà biết lúc trong lòng này người sốt ruột nhất, phiền muộn nhất chính là Cố Uyên. Hiện tại tốt nhất vẫn là không nên đi quấy rầy. Tôn Tôn ở trong phòng đi tới đi lui, vẫn là ngồi không yên. Con dâu ngoan của bà nhất thiết không được xảy ra chuyện gì cả.

“Em đừng đi qua đi lại nữa được không, đầu óc anh cũng bị em làm cho hôn mê rồi.” Cố Bác không nhịn được nói. Hít một hơi thuốc thật sâu, Cố Bác trầm tư. Đây là con dâu của ông, ông cũng thật sự thích người con dâu này, nếu đã xảy ra chuyện gì, trong lòng ông cũng không chịu nổi.

“Anh thật ra không lo lắng, anh cũng không thích Mạn Mạn mà.” Tôn Tôn nói.

“Anh sao lại không thích Mạn Mạn chứ?” Cố Bác đứng lên, dập tắt điếu thuốc trong tay, kéo Tôn Tôn.

“Đi, chúng ta cũng đi ra ngoài tìm một chút.”

Cố Uyên ở trên xe nhận được điện thoại của chú Hạ:

“Chú đã tra xét ra có 53 chiếc taxi có số đuôi là 37 từ lúc mười một giờ đến mười hai giờ đi qua đường Xuân Hi. Hiện tại có 46 chiếc xe đã tìm được, còn có 7 chiếc xe không biết phương hướng di chuyển.”

“Xem xét 7 chiếc xe này.” Cố Uyên không phát hiện, anh luôn luôn cực kỳ lễ phép đối với trưởng bối lần này lại nói chuyện nói chuyện với trưởng bối như vậy. Cũng may đối phương cũng không để ý.

“Ừ.”

Điện thoại mới vừa ngắt, Hàn Minh lại điện thoại tới: “Uyên, mới vừa có người báo án.”

“Vụ án gì?” Giác quan thứ sáu của Cố Uyên cảm thấy, nhất định có liên quan đến Mạn Mạn, giọng nói không khỏi cấp bách một chút.

“Án giết người.”

Oang...

Chương 92.4

Cố Uyên vội ổn định nhịp tim của mình, cố gắng để bình tĩnh lại:

“Người báo án đâu? Để em nói chuyện với người đó.”

Trong ống nghe một hồi sột soạt, rồi cuộc thanh âm run rẩy của đối phương truyền tới: “Alo...” Là một giọng nói của đàn ông, thanh âm nghe rất thô cuồng. Nhưng không khó nghe ra âm rung của đối phương, đối phương rất sợ hãi.

“Nói.”

“Tôi hôm nay phải sớm về nhà nên đi vào một con đường nhỏ vắng vẻ...”

“Nói điểm chính.” Cố Uyên trầm giọng nói. Nếu không phải là đối phương không ở trước mặt anh, tin rằng anh sẽ không chút do dự nắm lấy cổ áo của hắn.

“Tôi đi qua một con đường nhỏ trong rừng, nhìn thấy một người đàn ông dùng sợi dây ghì chặt cổ của một cô gái.” Ánh mắt cô gái kia nhìn hắn thật kinh khủng.

“Bên cạnh còn có một chiếc xe taxi.”

“Xe taxi? Số đuôi có phải 37 hay không?”

“Không... không chú ý.”

“Ồ đồn cảnh sát đợi tôi, tôi lập tức tới ngay.” Cố Uyên lập tức cúp điện thoại. Trực giác nói cho anh biết, xe taxi mà người này nói nhất định chính là chiếc xe đã chở Mạn Mạn đi.

Dọc theo đường đi, Cố Uyên không biết đã vượt qua bao nhiêu đèn đỏ, giống như là chạy như bay vậy, rất nhanh chạy đến đồn cảnh sát. Hàn Minh đã chờ ở cửa cảnh cục.

“Uyen, bên này.”

Cố Uyên đi theo Hàn Minh vào, Hàn Minh chỉ chỉ người đàn ông thô kệch ngồi ở trên ghế nói:

“Chính là hắn báo án.”

“Đi, mang tôi đến chỗ đó.” Cố Uyên ra lệnh nói.

Người đàn ông bị lạnh lùng khí thế của Cố Uyên hù sợ, ngồi ở trên ghế không nhúc nhích. Hàn Minh nhìn Cố Uyên sắp nổi giận, vội vàng kéo hắn.

“Nghe lời cậu ấy, mang chúng tôi đến chỗ đó.”

“Được... được.”

Ở bên ngoài đồn cảnh sát, Cố Uyên nhìn cái xe của người đàn ông kia sau đó nói:

“Đi xe của tôi. Anh ngồi bên cạnh chỉ đường.”

“Vâng” Tên đàn ông nhìn thấy chiếc xe Porsche của Cố Uyên, mắt đều sáng lên. Hắn là một người yêu thích xe, có rất nhiều tạp chí về xe, nhưng lại không có tiền để mua. Lần này không ngờ lại có thể cho hắn cơ hội ngồi lên chiếc xe mà hắn bình thường nghĩ cũng không dám nghĩ, hưng phấn tột đỉnh.

Cố Uyên nhìn thấy người kia còn đang nhìn xe của anh ngẩn người, giống như nhìn thấy mỹ nữ, lúc hắn muốn sờ lên, sắc mặt của Cố Uyên càng thêm âm trầm: “Còn không mau lên xe.”

“A vâng.” Hắn vội vàng mở cửa xe, ngồi lên. Nhưng lần này lại không dám thất thần, người đàn ông này thoạt nhìn rất không dễ chọc.

“Đi đường Xuân Hi trước.”

Cố Uyên vội vàng lái xe hướng về đường Xuân Hi. Hàn Minh lo lắng có chuyện xảy ra, đã thế lại là báo án giết người, anh là cục trưởng cục cảnh sát, đi dò xét đến cùng cũng là trách nhiệm của anh. Chưa nói đối phương còn có thể có liên quan đến bạn thân của anh. Hàn Minh lái xe đi theo sau xe của Cố Uyên.

Đến một ngã tư trên đường Xuân Hi, người đàn ông chỉ vào một con đường nhỏ không chút thu hút:

“Chính là bên đó.”

Cố Uyên nhíu nhíu mày, nơi vắng vẻ như vậy sao? Nhưng vẫn không nói gì thêm, lái xe theo hướng con đường nhỏ hoàn toàn không ăn nhập với Bắc Kinh. Cũng may, đường đi không quá tệ, dọc đường cũng không quá xóc nảy. Chỉ là chung quanh mọc rất nhiều hoa dại cỏ dại, thoạt nhìn rất hoang vu.

Theo hướng mà người đàn ông chỉ, Cố Uyên lái đi. Tên kia chợt chỉ vào phía trước, về mặt đường như có chút sợ hãi, đáng vẻ rất sợ sệt: “Chính là bên trong khu rừng trước mặt.”

Cố Uyên cảm giác càng lúc càng mãnh liệt, đúng vậy, Mạn Mạn nhất định ở đâu đó bên trong, hơn nữa tình huống nhất định không lạc quan.

Cuối cùng đã tới, anh dừng xe lập tức chạy xuống, chạy đến bên ngoài xe taxi kia. Còn ở bên ngoài xe taxi, Cố Uyên liền ngây dại. Anh đã thi hành qua rất nhiều nhiệm vụ, từng giết rất nhiều người, máu tươi đối với anh mà nói, đó là thứ bình thường. Nhưng nhìn thấy bên cạnh Từ Du Mạn một vũng máu tươi, anh giống như bị bệnh sợ máu, một trận choáng váng. Thiếu chút nữa là đứng không vững.

Người đàn ông nhìn thấy tình cảnh trong xe taxi trước mặt, bị dọa sợ đến ngồi trên mặt đất, giống như đứa bé run rẩy bầy. Lúc Hàn Minh xuống xe, đã nhìn thấy Cố Uyên đứng ở bên ngoài xe taxi, không nhúc nhích. Đi tới, dù là Hàn Minh cũng không nhận được ngăn ra.

“Còn đứng ngây đó làm gì.” Hàn Minh buồn bực rống một tiếng, vội vàng mở cửa xe taxi. Cố Uyên phản ứng kịp, một tay đẩy ra Hàn Minh, dùng sức quá lớn, Hàn Minh lại không chú ý, bị Cố Uyên đẩy ngã trên đất, vừa lúc ngồi ở trên người gã đàn ông kia.

Từ Du Mạn nằm trên chỗ ngồi của xe taxi, không cảm thấy nhận được hô hấp. Quần áo cũng bị xé nát rồi, quần áo xóc xếch, tên biến thái này còn có một nửa thân thể đặt trên người cô. Miệng vết thương trên cổ tay không biết là đã không còn máu có thể chảy, hay là máu chảy ra khô cạn, ngăn lại vết thương cũng không phải rất lớn này, ngưng chảy máu.

Cố Uyên nhắc gã biến thái lên, ném ra ngoài. Hàn Minh vừa lúc sợ hãi đứng lên, còn chưa kịp kéo người kia lên, chợt một vật bay tới, lại vừa khéo rơi trên người người đàn ông kia. Cô bé đáng thương!! Hai tay của anh không ngừng được run rẩy. Anh có thể tưởng tượng, Mạn Mạn ngồi trên cái xe taxi này đã nhiều tiếng đồng hồ, gặp chuyện không may hẳn là mấy tiếng rồi, vậy bây giờ.

Cố Uyên cởi áo của mình, che lên người Từ Du Mạn xong rồi bế cô lên. Sau đó ra khỏi xe taxi, lại đặt cô lên trên xe mình, đạp chân ga, xe liền chạy ra ngoài. Hàn Minh vừa nhìn sang, xe đã sớm không còn đó nữa. Hàn Minh tiện tay ném tên biến thái đã chết một lúc lâu cho vào buồng sau xe cảnh sát, lại đem người đàn ông đã nằm té xỉu cũng ném vào trong, lái xe rời đi. Trước khi rời đi đã kêu một người tới thu thập tàn cuộc.

Cố Uyên lái xe đến bệnh viện lớn nhất Bắc Kinh: “Tôi tìm bác sĩ ngoại khoa Ngụy Thư Vọng, nhanh lên một chút!”

“Được... được.” Y tá liếc mắt nhìn cô gái trong ngực Cố Uyên, vội vàng chạy đi phòng làm việc của Ngụy Thư Vọng, nhưng trong lòng vẫn nói thầm: “Đã chết rồi.”

Rất nhanh Ngụy Thư Vọng đã có mặt. Cố Uyên gây ra động tĩnh lớn như vậy, Ngụy Thư Vọng làm sao có thể một chút tin tức cũng không biết chứ. Mới vừa rồi anh nhận được điện thoại của Hàn Minh, biết là Từ Du Mạn xảy ra chuyện. Hiện tại y tá vội vàng vàng chạy tới gọi anh liền ngay đến là Cố Uyên tới.

Các y tá nhìn Từ Du Mạn một chút, lắc đầu một cái, nói đã không thể cứu, chỉ còn sót một hơi thở mong manh thôi. Cố Uyên thiếu chút nữa là đánh phụ nữ. Vẫn là Ngụy Thư Vọng chặn lại. Ngụy Thư Vọng nói:

“Em sẽ cố hết sức.”

“Không phải hết sức, mà nhất định phải được, đó là mạng của anh.”

“Ừ.” Ngụy Thư Vọng lần đầu tiên cảm thấy khẩn trương.

“Còn không đẩy bệnh nhân vào? !”

“Vâng”

Thật ra các y tá nói không sai, Từ Du Mạn, anh cũng không có lòng tin là cô còn sống.

“Thư Vọng, Mạn Mạn thuộc nhóm máu RH âm tính.” Cố Uyên nhìn mấy y tá vội vã đẩy cô vào phòng giải phẫu liền nhắc nhở.

“Ừ, vừa lúc một thành viên mới tới có nhóm máu đó, bên trong có loại máu này, nhưng không phải rất nhiều nên cần tìm thêm một lượng máu nữa.” RH âm tính vốn hiếm gặp, bệnh viện bọn họ lớn như vậy, cũng không tìm được một lượng lớn nhóm máu như vậy.

“Ừ, anh biết rồi.”

Ngụy Thư Vọng đi theo vào phòng cấp cứu. Cố Uyên suy nghĩ rồi quyết định gọi điện thoại cho Mộ Trường Phong.

“Tuyết Tuyết có ở đó không?”

“Ừ, đang cho đứa bé bú sữa. Có chuyện gì không?” Mộ Trường Phong hỏi. Không có chuyện gì, Cố Uyên cũng sẽ không gọi điện thoại cho anh ta.

“Mạn Mạn đã xảy ra chuyện, nghe Mạn Mạn nói vợ anh thuộc nhóm máu RH âm tính, cho nên.”

“Tôi lập tức mang Tuyết Tuyết tới đó, anh nhắn tin địa chỉ vào di động của tôi.” Mộ Trường Phong thanh âm cũng gấp gáp, vội vàng nói.

“Hai người đến sân bay đã không kịp rồi, đến quảng trường Phượng Hoàng đi, tôi cho người tới đón hai người.” Cố Uyên trầm giọng nói. Bây giờ mặc dù không phải cần dùng gấp, bệnh viện còn một chút máu, nhưng Cố Uyên không dám lơ là.

Anh chợt nghĩ đến Âu Dương Nhất Phàm. Vì để phòng ngừa ngộ nhỡ, anh vẫn cảm thấy nên tìm Âu Dương Nhất Phàm đến. Dù sao Lâm Thiển Tuyết cũng là phụ nữ, phụ nữ cũng không thể một lần cho đi quá nhiều máu.

Cố Uyên liếc mắt nhìn điện thoại di động, mới nghĩ đến, bên trong điện thoại di động của mình cũng không có số điện thoại của Âu Dương Nhất Phàm. Trong điện thoại của Mạn Mạn hẳn là có. Nhưng điện thoại di động của cô cũng không có ở chỗ của anh.

92. Chương 93: Đại Kết Cục 1

Lúc này Hàn Minh đi tới: “Cái này anh tìm được trên xe taxi.” Thật ra là thuộc hạ của anh phát hiện ra.

“Dạ.”

Điện thoại của Từ Du Mạn cũng may vẫn còn pin. Cố Uyên mở ra đã nhìn thấy cuộc gọi nhỡ của mình. Mạn Mạn... Cố Uyên tìm kiếm khắp danh bạ trong điện thoại di động của cô, nhưng không tìm thấy số điện thoại của Âu Dương Nhất Phàm. Anh suy nghĩ một chút là biết. Với tính cách của cô, tất nhiên là xóa mất số điện thoại của Âu Dương Nhất Phàm rồi. Từ Du Mạn không muốn có dính dáng đến Âu Dương Nhất Phàm nên xóa số của hắn rồi.

“Bé Mạn đâu, bé Mạn đâu?”

“Bên trong.”

Tôn Tôn trầm mặc, muốn an ủi Cố Uyên một chút, cũng không biết nên bắt đầu từ đâu. Cố Bác liếc mắt nhìn cửa phòng giải phẫu khép chặt, định châm một liều thuốc nhưng lại thôi.

Ông cụ Cố đi tới, vỗ bả vai của Cố Uyên: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Mạn Mạn gặp phải tên biến thái giết người điên cuồng kia.”

“Chính là tên giết người bị phát trên tin tức mấy ngày trước sao?” Tôn Tôn hỏi.

“Dạ.” Mọi người lại lần nữa rơi vào trầm mặc. Người đầu tiên nói chuyện là ông cụ Cố:

“Súc sinh kia đâu?” Bình thường ông cụ Cố nói chuyện rất kích động, nhưng lúc này biểu hiện lại tỉnh táo khác thường. Giọng nói cũng nhỏ đi nhiều nhưng lại không kém phần nghiêm túc.

“Cháu không biết.” Anh ném tên súc sinh kia đi, sau đó cũng không biết. Lúc ném ra còn sống hay chết cũng không chú ý.

“Ông nội Cố, bây giờ hắn đang ở cục cảnh sát.” Hàn Minh cẩn thận nói. Đối với ông cụ Cố, trong lòng Hàn Minh rất kính sợ. Ngoài kính sợ còn có một chút sùng bái. Ông cụ Cố năm đó uy phong mặc dù bọn họ không tận mắt thấy qua, thế nhưng lúc mưa dầm thấm đất đã nghe qua không ít.

“Chờ đó, xem ta thu thập hắc thể nào.” Ông cụ Cố nói xong liền muốn đến cục cảnh sát. Trong lòng đã nghĩ xong nhiều phương pháp có thể hành hạ tên biến thái này. Nhưng lời kế tiếp của Hàn Minh khiến ông cụ Cố dừng bước.

“Ông nội Cố, hắc đã chết.”

“Cái gì? Các cậu giết chết hắc sao?” Tại sao không đợi ông?

“Không phải chúng cháu giết chết, là... là em dâu giết chết.” Hàn Minh nhìn thi thể của tên biến thái, trong lòng sự sùng bái với Từ Du Mạn càng tăng thêm vô hạn. Lợi hại thật, đã đem tên đó... thiến luôn.

“Ha ha, giỏi, không hổ là cháu dâu của ta.” Ông cụ Cố cười to, nhưng bước chân vẫn không dừng lại.

“Ông nội Cố, ngài đây là đi đâu ạ?” Hàn Minh hỏi.

“Cục cảnh sát.”

“Không phải đã chết rồi sao?” Còn đi cục cảnh sát làm gì?

“Vứt thây.”

Bên này Cố Uyên đã cho người đến quảng trường Phượng Hoàng ở thành phố A đón người. Bởi vì tình huống khẩn cấp nên anh trực tiếp sử dụng danh nghĩa của ông cụ Cố, điều động một chiếc máy bay quân sự đến đó.

“Ông nội.”

“Sao?”

“Cháu đã tự mình điều một chiếc máy bay đi đón người.” Cố Uyên nói. Chuyện này cần phải nói với ông nội một tiếng.

“Đón người?”

“Dạ, đón người tới hiến máu cho Mạn Mạn, nguồn máu của bệnh viện không đủ.”

“Không đủ? Đây là bệnh viện gì chứ? Tại sao nguồn máu cũng không đủ.” Ông cụ Cố có chút tức giận.

“Ông nội, nhóm máu của Mạn Mạn là RH âm tính. Nhưng ông yên tâm, cháu đã lệnh cho người đến thành phố A đón một người bạn có nhóm máu giống của cô ấy tới đây rồi.”

“Ừ.”

Rất nhanh Lâm Thiển Tuyết cùng Mộ Trường Phong đã đến, lúc đến cửa phòng giải phẫu vẫn chưa mở ra.

“Cố Uyên, Mạn Mạn thế nào?” Lâm Thiển Tuyết lo âu hỏi. Bởi vì bước chân có chút nhanh, lúc chạy tới Lâm Thiển Tuyết cũng có chút thở không ra hơi.

“Vẫn còn ở bên trong.” Cố Uyên châm một điếu thuốc, cũng đưa cho Mộ Trường Phong và Hàn Minh mỗi người một điếu thuốc. Đồng thời cũng đưa cho người đi theo phía sau Lâm Thiển Tuyết và Mộ Trường Phong là Âu Dương Nhất Phàm một điếu.

“Chúng tôi nghĩ hắc sẽ có thể giúp Mạn Mạn.” Lâm Thiển Tuyết giải thích. Cô biết Cố Uyên cùng Âu Dương Nhất Phàm là tình địch, nên vẫn phải giải thích một chút với Cố Uyên thì tốt hơn. Cố Uyên gật đầu một cái. Anh cũng định gọi Âu Dương Nhất Phàm để phòng ngừa trường hợp không hay xảy ra.

Cố Uyên châm điếu thuốc lá trong tay. Lâu rồi cho đến bây giờ, đây là lần đầu tiên anh hút thuốc lá. Anh không phải không biết hút thuốc mà là không thích hút thuốc. Trước khi về nước anh thường hút thuốc. Thứ nhất, hút thuốc để giải tỏa cô đơn, thứ hai là để nâng cao tinh thần.

Cố Uyên thường ngày lạnh lùng chững chạc, lại hút thuốc, tựa vào trên tường, làm cho người ta cảm thấy một loại bi thương thấm thiết không cách nào che giấu cùng tình mịch.

Có người hút thuốc lá thoát nhìn làm cho người ta cảm thấy tang thương, có người hút thuốc lại làm cho người ta cảm thấy u buồn, có người hút thuốc lại cho người ta cảm giác chính là tiểu lưu manh còn đồ. Cố Uyên đều không phải là ba loại này. Không biết làm sao hình dung cảm giác khi nhìn Cố Uyên hút thuốc,

đường như không thích hợp, lại như vừa khéo phù hợp hài hòa. Lúc này cửa phòng giải phẫu mở ra, Ngụy Thư Vọng cùng một y tá đi ra:

“Anh ba, máu đã dùng hết rồi. Chị dâu mất máu quá nhiều.”

“Tôi thuộc nhóm máu RH âm tính, tôi tới trước đi.” Lâm Thiển Tuyết đi theo y tá kia vào phòng tiếp máu chuyên biệt bên cạnh.

Rất nhanh đã nhìn thấy y tá cầm một túi máu đi ra: “Cô ấy mới vừa hiến máu, có chút suy yếu ngủ ở bên trong.” Mộ Trường Phong vội vàng đi vào.

Ngụy Thư Vọng nhìn túi máu trong tay y tá, biết đây đã là cực hạn của một người, tuyệt đối không thể rút thêm nữa, nếu không sẽ dẫn đến nguy hiểm tính mạng. Nhưng từng này máu còn chưa đủ: “Còn chưa đủ.”

“Đến lượt tôi, tùy tiện rút bao nhiêu thì rút.” Âu Dương Nhất Phàm đứng dậy. Điều thuốc mà Cố Uyên đưa cho anh ta đã nằm trong thùng rác bên cạnh.

“Cùng tôi đi vào.” Y tá đưa bạch máu cho Ngụy Thư Vọng xong, hướng về phía Âu Dương Nhất Phàm gật đầu một cái, ý bảo Âu Dương Nhất Phàm theo sau. Vẫn là căn phòng kia, Âu Dương Nhất Phàm bị rút một lượng máu tương tự, nhưng dù sao anh ta cũng là đàn ông. Âu Dương Nhất Phàm cũng không có phản ứng quá lớn, tự mình đi ra ngoài, đứng ở ngoài phòng giải phẫu, cùng mọi người chờ đợi.

“Tôi nợ anh.” Cố Uyên nói, cặp mắt vẫn không rời khỏi cửa phòng giải phẫu. Nhưng ai cũng biết, đây chính là nói chuyện với Âu Dương Nhất Phàm.

Tôn Tôn mặc dù không biết vướng mắc giữa Âu Dương Nhất Phàm cùng Từ Du Mạn nhưng lúc Từ Du Mạn và Cố Uyên kết hôn, Âu Dương Nhất Phàm trắng trợn như vậy muốn cướp dâu, ấn tượng của Tôn Tôn và Cố Bác đối với Âu Dương Nhất Phàm tự nhiên cũng khắc sâu.

“Anh là mắc nợ tôi.” Đoạt đi cô gái mà anh ta yêu, sao lại không phải thiếu nợ anh ta chứ.

Cố Uyên không nói gì, anh biết chuyện Âu Dương Nhất Phàm nói cùng chuyện anh nói không phải là một. Hiện tại anh không muốn thảo luận vấn đề này cùng Âu Dương Nhất Phàm. Chờ Mạn Mạn tỉnh, anh sẽ nói rõ cùng Âu Dương Nhất Phàm, rốt cuộc là thiếu hay không.

Ngụy Thư Vọng đi ra trong sự kỳ vọng của mọi người. Nhìn thấy Cố Uyên, trong con người Ngụy Thư Vọng có ánh sáng rõ ràng: “Tôi...”

Cố Uyên vỗ vỗ bả vai Ngụy Thư Vọng: “Nói đi.”

“Em đã tận lực nhưng có thể tỉnh lại hay không phải xem ý chí của chị ấy. Nhưng em cảm thấy ý chí của chị ba rất mạnh mẽ. Đường như vừa hy vọng tỉnh lại, lại không muốn tỉnh lại. Thật sự em học tâm lý học nhiều năm như vậy, chưa từng gặp qua tình huống như thế.” Ngụy Thư Vọng chuyên khoa ngoại lâm sàng, kiêm Tâm Lý Học. Trong giới tâm lý học, hiện tại cũng có chút danh tiếng.

“Ừ.” Cố Uyên suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Anh có thể đi vào không?”

“Vào đi. Nhưng một mình anh đi vào là được rồi.”

93. Chương 94: Đại Kết Cục 2

Cố Uyên nhìn Tôn Tôn và Cố Bác nói:

“Cha, mẹ, mọi người về trước đi, nơi này con trông là được rồi.”

“Vậy con cũng phải chú ý nghỉ ngơi.” Tôn Tôn dặn dò. Bọn họ ở lại chỗ này cũng không giúp được gì, nơi này để lại cho hai vợ chồng nó thôi.

“Dạ.”

Từ lúc đến nơi này, Cố Bác ngay cả một câu cũng chưa nói đã rời đi. Nhưng sự quan tâm mọi người đều có thể thấy được. Tiễn Tôn Tôn cùng Cố Bác, Cố Uyên nhìn về phía Hàn Minh:

“Nơi này không có chuyện gì rồi, anh về trước đi. Trông chừng ông nội giúp em.” Không biết có thật sự vụt thây hay không. Có điều dù là vụt thây cũng không có gì đáng ngại. Rơi vào trong tay ông, cũng không chỉ là vụt thây đơn giản như vậy.

“Ừ. Cần anh giữ người đàn ông kia lại không?” Hàn Minh hỏi. Cái người tới báo án.

“Giữ lại, em tới xử lý.” Nói xong, Hàn Minh gạt đầu một cái, rời khỏi bệnh viện.

Bên ngoài chỉ còn lại Cố Uyên cùng Âu Dương Nhất Phàm hai người. Lúc này Âu Dương Nhất Phàm xông lên, muốn đánh anh. Anh tránh được một quyền của Âu Dương Nhất Phàm.

“Lúc này tôi không muốn đánh nhau với anh.” Anh không có tâm tình đó.

Âu Dương Nhất Phàm nào có để ý tới Cố Uyên nói cái gì. Hắn nghĩ đến Cố Uyên khiến Mạn Mạn gặp phải chuyện như vậy, anh ta đã làm cái gì chứ? Bảo vệ Mạn Mạn như vậy sao? Âu Dương Nhất Phàm rất tức giận. Cố Uyên né tránh một quyền của anh ta xong, Âu Dương Nhất Phàm lại huy động quả đấm của mình.

Vừa lúc, tâm tình của Cố Uyên cũng cực kỳ khó chịu. Được, muốn đánh, vậy thì đánh một trận là được. Cố Uyên không né tránh nữa, bắt đầu phản kháng tấn công, chủ động xuất kích. Anh một quyền tôi một cước, hai người đánh nhau.

Y tá định tiến lên khuyên can, bệnh viện đâu phải nhà của bọn họ, nhưng bị Ngụy Thư Vọng ngăn cản: “Không cần để ý đến bọn họ. Dù sao nơi này cũng không có bệnh nhân.”

“Vâng” Vẫn là bác sĩ Ngụy tốt hơn, ôn tồn nho nhã, sẽ không giống mấy người không có phẩm chất như vậy. Y tá ánh mắt si mê nhìn bóng lưng của Ngụy Thư Vọng ở phía trước.

Đáng thương cho Cố Uyên cùng Âu Dương Nhất Phàm, hai người bình thường đều được người ta theo đuổi ái mộ, đều là thân sĩ như vậy, hôm nay lại bị một y tá nhỏ chê bai. Cũng may bọn họ cũng không biết.

Mộ Trường Phong nghe tiếng đánh nhau, đi ra đã nhìn thấy là Âu Dương Nhất Phàm đang đánh nhau với Cố Uyên, cũng không nhảy ra khuyên can mà ở một bên xem kịch vui. Nếu có rượu có đồ nhắm thì càng thêm hoàn mỹ.

Mộ Trường Phong vẫn luôn không thích Âu Dương Nhất Phàm, thấy Âu Dương Nhất Phàm bị Cố Uyên đánh, trong lòng ngược lại có chút vui sướng. Mặc dù còn có một chút áy náy nho nhỏ, dù sao Âu Dương Nhất Phàm là anh thông báo tới.

Nhìn thấy Cố Uyên bị Âu Dương Nhất Phàm đánh, Mộ Trường Phong cũng có chút vui vẻ. Dù sao Mạn Mạn gả cho Cố Uyên, chính là bà xã của Cố Uyên, nhưng cậu ta không chăm sóc tốt Mạn Mạn, khiến Mạn Mạn gặp phải chuyện như vậy, đáng bị đánh. Cho nên Mộ Trường Phong sẽ không ngốc mà đi khuyên can đâu.

Đánh được gần nửa giờ rồi, kịch hay cũng xem chán chê rồi. Mộ Trường Phong đi lên, kéo ra hai người Cố Uyên và Âu Dương Nhất Phàm vẫn còn đang quần lấy đánh nhau. Đánh nữa mà xảy ra chuyện, Mạn Mạn tính lại anh làm sao ăn nói với cô?

“Cậu vào nhìn Mạn Mạn đi.” Mộ Trường Phong nhìn Cố Uyên không bị thương gì, ngược lại người bị thương tương đối nghiêm trọng là Âu Dương Nhất Phàm. Lần trước lúc anh và Cố Uyên đánh nhau, cũng không thấy Cố Uyên quá lợi hại. Xem ra, người anh nên lo lắng là Âu Dương Nhất Phàm mới đúng.

Cố Uyên sửa sang lại quần áo của mình một chút, đi vào phòng bệnh của cô. Từ Du Mạn hô hấp rất yếu ớt, quả thật giống như không có hít thở. Nếu không phải nhìn thấy máy móc ở bên cạnh biểu hiện tim đang đập, anh thiếu chút nữa đã nằm ở trên giường, là thì thể chết đi rồi. Cố Uyên ngồi bên giường, cầm bàn tay của cô đặt ở bên môi:

“Mạn Mạn, em nghe thấy anh nói không?” Cố Uyên hôn một cái lên mu bàn tay hơi lạnh lẽo của cô.

“Mạn Mạn, tại sao không muốn tỉnh lại? Em rất dũng cảm mà Mạn Mạn, tên súc sinh kia cũng không làm ra chuyện gì với em.”

Cố Uyên đoán được có khả năng chính là bởi vì tên biến thái. Anh nhớ, lúc anh đến, bộ dáng Mạn Mạn quần áo không chỉnh tề. Còn nữa, cho dù đã bất tỉnh nhân sự, cô vẫn nhú chặt chân mày. Rất có thể Mạn Mạn không muốn đối mặt với chuyện này.

“Mạn Mạn, em bây giờ đã an toàn rồi, ở bên cạnh em chính là anh, ông xã của em này, Mạn Mạn. Mạn Mạn, em nếu không tỉnh lại, ông xã của em sắp khóc rồi. Còn chưa nhìn thấy ông xã của em khóc có bộ dạng thế nào à?” Cố Uyên cười nói nhưng nụ cười kia xem ra còn khó coi hơn khóc.

“Mạn Mạn, em nếu không tỉnh lại thì anh làm thế nào bây giờ? Em bảo chúng ta phải làm thế nào?”

“Mạn Mạn, chúng ta còn có cuộc sống dài như vậy, không thể vì chút chuyện này mà buông tha, phải không em? Em xem, em còn chưa học đại học, đúng rồi, thư thông báo trúng tuyển của đại học G đã đến rồi. Chúng ta còn chưa có con, còn chưa nhìn thấy con của chúng ta trưởng thành, chưa nhìn thấy đối phương tóc dần dần hoa râm, chưa cùng nhau chống gậy, đi trên bờ cát ngắm trời chiều. Cuộc đời của chúng ta còn rất dài, trong sinh mệnh của chúng ta còn có rất nhiều chuyện chưa làm.”

“Mạn Mạn, chẳng lẽ em lại thật sự muốn nhìn thấy một mình anh cô đơn tới già cả đời sao?”

“Mạn Mạn, nhanh tỉnh lại, có được không? Anh không chịu nổi khi nhìn thấy em nằm ở đây không nhúc nhích.” Cố Uyên vẫn không ngừng nói chuyện, vừa nói nước mắt cũng chảy ra.

“Là anh không tốt, đều là anh không tốt. Tại sao anh lại tắt máy, sao lại để em không tìm được anh? Anh tại sao lại đi chứ? đều là tại anh, đều là lỗi của anh. Em tỉnh lại đi, cứ đánh anh, mắng anh, hoặc mở mắt nhìn anh cũng được. Nếu em có chuyện gì, anh cũng không sống được. Anh sẽ đi theo em, mặc kệ em ở đâu.”

Cảm xúc của Cố Uyên trở nên hơi kích động. Ngưng một lát, anh mới tỉnh táo lại.

“Mạn Mạn, hôm nay là sinh nhật của em. Nhưng anh lại không bảo vệ được em.”

“Mạn Mạn, anh thật sự rất sợ, sợ cứ như vậy không thấy được em nữa.” Anh thực sự sợ hãi, trái tim anh sắp ngừng đập. Nước mắt dần ông không dễ rơi, chỉ là chưa tới mức quá đau lòng thôi. Giờ khắc này, chỉ thấy từng giọt nước mắt trong suốt óng ánh chậm rãi từ trong hốc mắt anh chảy ra ngoài, theo gương mặt chảy xuống. Rơi xuống đất, văng lên bọt nước nho nhỏ, không nhìn thấy.

Cố Uyên vẫn canh giữ bên cạnh Từ Du Mạn, thức ăn Tôn Tôn đưa tới cho anh, anh chỉ tùy tiện ăn một chút đã buông bát đĩa xuống.

“Con ăn ít như vậy đã đủ rồi sao?” Tôn Tôn lo âu nói. Bà không muốn con dâu còn chưa tỉnh, con trai lại xảy ra chuyện gì.

“Không ăn được. Không sao đâu mẹ, con biết phải chăm sóc tốt cho bản thân mới có thể chăm sóc tốt cho Mạn Mạn.” Cố Uyên nói.

“Mẹ, mẹ trước trở về đi, nơi này có con trông chừng là được rồi.”

“Con trai, con về nghỉ một lát đi, nơi này mẹ coi chừng, con cũng trông nom cả một buổi tối rồi, cho dù thân thể bằng sắt cũng không chịu nổi.”

“Không sao, trước kia khổ hơn cũng qua được mà.” Khi anh tham gia huấn luyện trong rừng, đều là mấy ngày mấy đêm ngủ cũng không dám ngủ. Trong rừng chẳng những phải lo nghĩ tổ chức sắp xếp của kẻ địch, còn phải cẩn thận đề phòng một vài thứ trong rừng rậm có thể gây tổn thương tính mạng cho con người. Dưới tình huống như vậy, nhiều nhất chỉ là chớp mắt, cũng không dám ngủ.

“Vậy con chú ý nghỉ ngơi đi.” Tôn Tôn thu dọn đồ xong, mới lưu luyến rời khỏi. Con trai là do bà sinh ra, ai có thể hiểu rõ con trai hơn bà? Chuyện Cố Uyên đã quyết định, mặc kệ người khác khuyên như thế nào cũng khuyên không được. Chính là cố chấp như vậy đấy.

Mộ Trường Phong cùng Lâm Thiển Tuyết cũng đã về thành phố A, bọn họ còn phải chăm sóc mấy bé con nhà họ. Âu Dương Nhất Phàm ngược lại ở lại nơi này, giống như ở lý chỗ này, mặc kệ như thế nào cũng không đi.

Ban ngày, Âu Dương Nhất Phàm sẽ tới bệnh viện nhìn Từ Du Mạn, buổi tối Âu Dương Nhất Phàm đến khách sạn nghỉ ngơi. Nếu không phải Cố Uyên ban ngày và buổi tối đều canh giữ ở nơi đó, thì bộ dạng Âu Dương Nhất Phàm cũng giống như một người đàn ông yêu thương vợ con sâu sắc. Nói không chừng, dường như nếu Cố Uyên không trông nom ở đó, thì ngay cả buổi tối Âu Dương Nhất Phàm cũng sẽ không rời đi.

Cố Uyên cũng không để ý đến Âu Dương Nhất Phàm, hắn muốn làm thế nào thì làm, Cố Uyên bây giờ đâu còn tâm tư đi trông nom Âu Dương Nhất Phàm như thế nào. Từ Du Mạn đã hôn mê nửa tháng, trải qua kiểm tra chồng chất, cái gì cũng rất tốt, cũng không có vấn đề gì, nhưng cô vẫn hôn mê, không ai có biện pháp gì để cô tỉnh lại.

Cố Uyên chỉ ngủ hai ba tiếng một ngày, toàn bộ thời gian không ngừng canh giữ bên cạnh cô, cẩn thận chăm sóc cô. Tất cả chuyện vụn vặt trong sinh hoạt của cô, anh đều tự làm lấy. Anh nói để cho những y tá kia làm anh không yên lòng.

Mỗi ngày Cố Uyên đều sẽ ở bên cạnh Từ Du Mạn trò chuyện với cô. Chỉ đơn giản là hi vọng cô mau tỉnh lại, còn có anh như thế nào. Âu Dương Nhất Phàm nhìn vào trong mắt, trong lòng cũng không biết là tư vị gì.

Sau trải qua chuyện này, Âu Dương Nhất Phàm lại muốn đoạt lại Từ Du Mạn một lần nữa, Cố Uyên không cho cô hạnh phúc. Nhưng thời gian dài như vậy chính anh ta cũng cảm thấy có chút tự ti rồi. Nếu để cho anh ta trông nom tại chỗ này, nói chuyện với cô, giúp cô lau người gì đó, anh ta tuyệt đối làm không kém so với Cố Uyên, nhưng muốn anh ta làm mấy chuyện này, có lẽ anh ta không làm được.

94. Chương 95: Đại Kết Cục 3

Một y tá từ phòng bệnh VIP trở lại phòng trực ban. Mới vừa đi vào liền bị một đám y tá vây quanh. Các y tá đều hưng phấn, mang về si mê hỏi:

“Thấy anh chàng đẹp trai đó không? Tôi đã nói anh ấy rất tuần tú mà.”

“Đúng vậy, người đó là quá đẹp trai xuất sắc rồi.”

Một y tá xông tới: “Tôi cảm thấy cô gái nằm trên giường bệnh thật hạnh phúc. Nếu tôi chính là cô gái kia, khẳng định hận không thể lập tức tỉnh lại.”

“Tôi chưa từng nhìn thấy qua một người đàn ông đẹp trai như vậy, có tiền như vậy lại có thể biết làm những chuyện này. Đừng nói bình thường cô gái kia ăn đều là do người đàn ông đẹp trai này đút cho, chính là lau người cho cô ấy, đổ đại tiểu tiện cho cô ấy cũng là anh ta tự mình làm hết, thật sự tốt đến không có thiên lý.”

Các cô làm y tá ở một bệnh viện lớn như vậy, mỗi ngày có thể tiếp xúc với không biết bao nhiêu người có tiền rồi. Nhưng người vừa đẹp trai lại có tiền cũng không phải rất nhiều, tuy nói không nhiều lắm, nhưng cũng không phải là không có. Có điều những người đàn ông mà trước kia họ tiếp xúc trên căn bản đều trực tiếp mời một hộ lý tới giúp chăm sóc bệnh nhân, thỉnh thoảng tới thăm một chút là được, đâu có gặp qua một người đàn ông đẹp trai, có tiền, lại còn chăm sóc vợ tử tử chu đáo một bước không rời như vậy chứ.

“Lần đó ở nhà ăn, tôi nhìn thấy người đàn ông kia lấy cơm rồi liền bỏ đi, cũng không ăn, xem ra hình như là thích sạch sẽ. Tại sao chính mình còn có thể dích thân làm những chuyện này? Xem ra, anh ta thật sự rất yêu cô gái nằm trên giường bệnh kia.”

“Aiz, tại sao đàn ông tốt đều là của người khác chứ?” Dứt lời một y tá cảm thán nói.

Trong phòng trực ban, tất cả mọi người ríu rít bàn tán không ngừng, đề tài vẫn luôn xoay quanh Cố Uyên không hề chuyển hướng. Người duy nhất không thỉnh thoảng tham dự vào cuộc bàn tán của các cô ấy chính là tiểu Vi, cũng chính là cô y tá ái mộ Ngụy Thư Vọng, người đã từng xem thường Cố Uyên cùng Âu Dương Nhất Phàm.

“Lại nói, thật ra bác sĩ Ngụy của chúng ta cũng rất tuyệt. Người đàn ông kia cho dù tốt hơn nữa cũng là của người khác rồi, bác sĩ Ngụy của chúng ta vẫn còn độc thân nha.” Một y tá chợt nói.

“Ha ha, đúng thế. Nghe nói, hình như bác sĩ Ngụy và người đàn ông kia là bạn tốt.”

“Ha ha, những anh chàng đẹp trai có mối quan hệ. Nếu không phải người đàn ông kia đã có vợ, àiz, thật ra đem bác sĩ Ngụy của chúng ta đặt lại gần người đàn ông kia xem ra vẫn là rất vui tai vui mắt nha, ha ha.” Hủ nữ. Chỗ nào có phụ nữ thì có tình cảm mãnh liệt.

“Hi hi, cô đọc tiểu thuyết đam mỹ nhiều quá rồi, nhìn thấy hai anh đẹp trai liền suy nghĩ theo phương diện kia.” Một y tá khác cười nhạo nói.

“Cô không phải nói tôi cho cô mượn mấy quyển tiểu thuyết đam mỹ kia sao, cô không đọc sao?”

“Đọc một chút rồi nhưng tôi không khoa trương như cô, có được không?”

“Nói thật, hai người đàn ông đẹp trai đi cùng một chỗ không nghĩ theo phương diện kia thì cũng cảm thấy không bình thường, thật có lỗi với soái ca. Nhớ rõ đồng chí Hạ Hà thân ái của chúng ta cũng đã nói, hủ nữ, chính là hai soái ca ở chung một chỗ sẽ nói thành tình cảm mãnh liệt, nhưng nếu hai người đàn ông xấu xí ở chung một chỗ, hắc hắc, đó chính là ghê tởm. Lời này nói thật sâu sắc.” Nói đến Hạ Hà, hai mắt của y tá kia càng hiện đầy hoa đào, nếu linh hồn có thể xuất khiếu, linh hồn của cô ta rất có thể đã xuất khiếu đi tìm Hạ Hà rồi.

“Lời nói của Hạ Hà vẫn luôn rất thấu triệt rất sắc bén.” Chỉ cần là hủ nữ, có lẽ không có mấy người không thích Hạ Hà.

Lúc này y tá trưởng tới. Tất cả mọi người động tác nhanh chóng trở về vị trí của mình, đoan đoan chính chính, không giống như vừa rồi những người xúm lại một chỗ bàn luận kịch liệt

Y tá trưởng tuần tra một vòng xong, chuẩn bị rời đi. Lúc mọi người đang thở phào nhẹ nhõm, đã nhìn thấy y tá trưởng xoay người lại, lộ ra một nụ cười thần bí khó lường:

“Dem ebook của mấy tiểu thuyết đam mỹ đẹp mắt mà các cô thu gom được gửi tới hộp thư của tôi, lập tức thi hành.”

“.....” Đây là y tá trưởng của họ sao? Không ngờ, y tá trưởng cũng là...hủ nữ.

“Tôi phải đi truyền nước biển cho cô gái hạnh phúc đó.” Từ Du Mạn mỗi ngày đều phải truyền nước biển. Trên căn bản ăn không vô thứ gì, đương nhiên vẫn phải dựa vào truyền nước biển để duy trì các loại cân bằng sinh lý của thân thể, còn có chất dinh dưỡng tất yếu nữa.

“Ừ.” Tất cả mọi người hâm mộ cô y tá này. Ô... ô..., lại có thể nhìn thấy trai đẹp rồi.

Y tá mới vừa rời đi, rất nhanh liền vẽ mặt vội vã chạy vào. Chạy đến cửa phòng trực ban thì bất động. Tay vịn chặt cửa, thở hồng hộc nói:

“Này, này, cô gái kia tỉnh rồi.”

“.....”

Trong phòng bệnh, Cố Uyên kích động nhìn Từ Du Mạn mở hai mắt ra. Đôi tay run rẩy vuốt ve gò má của cô:

“Mạn Mạn... Mạn Mạn... Mạn Mạn.”

Đã nói không ra những lời khác nữa, chỉ một mực kêu tên Từ Du Mạn. Có lẽ, chỉ có như vậy, mới có thể biểu đạt sự xúc động trong lòng anh. Từ Du Mạn tỉnh lại, đã nhìn thấy Cố Uyên si ngốc nhìn cô.

Không phải Cố Uyên trong ấn tượng của cô nữa, Cố Uyên trong mắt cô lúc này không còn vẻ hăng hái của lúc trước, không còn lãnh đạm thanh nhã như thường ngày, râu ria của anh đã dài ra rồi, trước kia chuyện này tuyệt đối là không có khả năng. Mắt quầng thâm cũng rất sâu, vừa nhìn liền biết không nghỉ ngơi đầy đủ.

Từ Du Mạn nhìn dáng vẻ Cố Uyên như vậy có chút đau lòng. Vươn tay muốn sờ lên râu ria của anh, nhưng cô chợt nhìn thấy vết sẹo trên cổ tay lại thu tay về.

Cố Uyên lập tức bắt được tay của cô, không để cho cô lùi bước. Đem tay của cô để ở bên môi, hôn khe khẽ lên:

“Mạn Mạn, rốt cuộc em đã tỉnh.”

“Ừ, em tỉnh rồi.” Từ Du Mạn hơi mỉm cười nói.

“Anh cũng gầy đi rồi, không tự chăm sóc bản thân cho tốt, anh không phải cố ý để cho em sau khi tỉnh lại thấy đau lòng chứ.” Từ Du Mạn trêu ghẹo nói.

Từ Du Mạn nhìn thấy Cố Uyên như vậy, chính là khúc mắc có nhiều hơn nữa cũng buông xuống. Cô cũng may không bị gì cả.

“Chính là muốn em đau lòng, ai bảo em thời gian dài như vậy cũng không tỉnh lại. Em không tỉnh lại, anh ăn không được, ngủ không được, em nên cảm thấy đau lòng.” Cố Uyên thấy cô đã thả lỏng, anh cũng thả lỏng một chút. Đã không sao rồi, không cần khẩn trương nữa.

“Được rồi, em rất đau lòng. Nhưng anh mau trở về tắm rửa đi, sửa soạn lại một chút. Anh rất lâu không sửa soạn chỉnh tề, thật là hôi.” Cố Uyên thích sạch sẽ lại có thể chịu được như vậy.

“Em cho rằng em có thể tốt hơn anh chỗ nào?” Cố Uyên liếc cô một cái. Anh cách một ngày vẫn tắm một lần, có được không? Chỉ là không cạo râu mà thôi.

Từ Du Mạn vén chăn lên, cầm lấy tóc đưa lên mũi ngửi một cái, rất hôi.

“Chúng ta vẫn là nhanh về nhà thôi.”

“Được.”

Nghe nói Từ Du Mạn đã tỉnh rồi, Tôn Tôn, Cố Bác, dĩ nhiên còn có ông cụ Cố lập tức chạy tới bệnh viện, tới đón con dâu, cháu dâu của bọn họ về nhà.

“Ông nội, ba, mẹ.” Thấy ba người đi vào phòng bệnh, Từ Du Mạn có chút ngượng ngùng nói:

“Những ngày qua làm phiền mọi người rồi.”

“Phiền toái cái gì? Không phiền toái, chỉ cần con tỉnh lại là tốt rồi. Nếu còn không tỉnh, con trai mẹ chỉ sợ cũng muốn cùng ngủ với con.” Tôn Tôn nói.

Từ Du Mạn nghe Tôn Tôn nói, liếc mắt nhìn Cố Uyên. Biết anh thâm tình là một chuyện, nghe người khác nói ra lại là một chuyện khác, cô cảm động đến tận tận đáy lòng.

“Mẹ, đừng nói nữa. Giúp Mạn Mạn làm thủ tục xuất viện đi, chúng con về nhà.” Cố Uyên ôm Từ Du Mạn vào trong ngực. Không chỉ có anh gầy đi, những ngày này cô cũng gầy đi không ít. Rõ ràng không có bao nhiêu thịt, còn gầy nữa cũng sắp chỉ còn lại xương thôi.

“Quá nhẹ rồi, trở về nhất định phải cho em ăn đến trắng trẻo mập mập mới được.” Cố Uyên nói.

“Được được, mẹ lập tức đi làm ngay.” Tôn Tôn lập tức đi ra ngoài làm thủ tục xuất viện. Những ngày này, không chỉ có Từ Du Mạn chưa từng về qua nhà, ngay cả Cố Uyên, trừ trở về tắm rửa, cũng không lại ở nhà.

Lúc Cố Uyên cùng Từ Du Mạn đều ở thành phố A, cũng không ở nhà nhưng đều không cảm thấy cái gì, nhưng lần này hai đứa không ở nhà, cảm thấy trong lòng trong phòng trống trải như vậy, một chút sắp xếp cũng không có, cảm giác rất vắng lạnh. Rốt cuộc sắp về nhà rồi, Tôn Tôn vô cùng kích động.

Âu Dương Nhất Phàm ở ngoài cửa, nhìn thấy người một nhà bên trong, đột nhiên cảm thấy, mình thật sự là người ngoài, hoàn toàn không thể đi vào, anh bất quá chỉ là người ngoài mà thôi. Mạn Mạn vẫn không tha thứ cho anh, như vậy anh còn có tư cách gì mà nói Cố Uyên chứ? Anh mới là người thật sự khiến Mạn Mạn đau lòng khổ sở, anh chính là một tên khốn kiếp.

Âu Dương Nhất Phàm buông tha, cái gì cũng buông tha, mặc dù anh vẫn yêu Từ Du Mạn như vậy. Âu Dương Nhất Phàm nghĩ Cố Uyên có thể cho Từ Du Mạn hạnh phúc. Như vậy anh nên rút lui thôi, cũng là cho Cố Uyên thêm một cơ hội. Nếu như lần sau Cố Uyên khiến Mạn Mạn lại xảy ra chuyện gì, cho dù

là trói, anh cũng nhất định phải trói cô trở về bên cạnh anh. Cho dù Mạn Mạn không vui, anh cũng nhất định sẽ làm như vậy.

Hiện tại Mạn Mạn đã tỉnh, như vậy, cũng không có chuyện của anh nữa. Những ngày này, có thể mỗi ngày đều nhìn thấy Mạn Mạn ở khoảng cách gần như vậy, anh đã cảm thấy thỏa mãn rồi. Bây giờ là lúc anh trở về rồi. Từ Du Mạn nhìn thấy Âu Dương Nhất Phàm ở cửa. Dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết mình có thể tỉnh lại, ít nhiều là nhờ Âu Dương Nhất Phàm.

95. Chương 96: Đại Kết Cục 4

“Anh Âu Dương.” Từ Du Mạn gọi.

Lời nói của Từ Du Mạn liền khiến bước chân của Âu Dương Nhất Phàm dừng lại. Âu Dương Nhất Phàm nói không ra trong lòng là cảm giác gì, dường như tất cả mọi âm thanh trong trời đất đều không còn, chỉ còn lại tiếng gọi ‘anh Âu Dương’ của cô. Đã bao lâu rồi, sắp ba năm rồi, gần ba năm không được nghe thấy Mạn Mạn gọi anh như vậy nữa.

Âu Dương Nhất Phàm hai tay nắm chặt, tốc độ tim đập tăng lên kịch liệt. Nhưng Âu Dương Nhất Phàm không dám quay đầu lại, vẫn duy trì tư thế lúc đầu, giống như một pho tượng, không hề nhúc nhích. Cũng có thể nói là mất đi năng lực nhúc nhích.

Âu Dương Nhất Phàm không dám quay đầu lại, anh sợ. Anh sợ quay đầu lại, nhìn thấy vẫn là nụ cười của người một nhà ở bên trong, nhìn thấy vẫn là sự âm áp không cách nào ngăn trở của người một nhà ở bên trong, nhìn thấy vẫn là sự vui vẻ đoàn tụ mà người ngoài không cách nào xen vào. Anh sợ, đây chỉ là anh nghe nhầm. Bên trong chính là Mạn Mạn cùng Cố Uyển quan tâm lẫn nhau, không hề có chuyện của anh.

“Anh Âu Dương.”

Lần này, Âu Dương Nhất Phàm nghe thấy được, không phải nghe nhầm, là Mạn Mạn gọi anh lần nữa, thật sự là cô gọi anh lần nữa.

Từ Du Mạn nhìn thấy Âu Dương Nhất Phàm xoay người lại. Cô mắt tinh nhìn thấy trên gương mặt của Âu Dương Nhất Phàm có chút nước đọng, dưới ánh mặt trời có chút phản quang, thoạt nhìn lấp lánh phát sáng.

Nhìn thấy điểm này, Từ Du Mạn càng thêm yên tâm, cười nói với Âu Dương Nhất Phàm:

“Anh Âu Dương, anh có phải ghét bỏ chỗ em có mùi, cho nên cũng không muốn đi vào hay không?”

“Không phải, dĩ nhiên không phải.” Âu Dương Nhất Phàm vội vàng phủ nhận nói. Anh làm sao có thể ghét bỏ chứ? Anh hy vọng có thể đi vào trong biệt thự nào. Âu Dương Nhất Phàm vội vàng bước qua cửa phòng, anh vừa rồi một lần muốn vượt qua cửa phòng nhưng không có cái dũng khí đó.

Một bước đi qua, giống như dùng sức lực toàn thân của anh. Cố Bác cùng ông cụ Cố một câu cũng không nói, lúc Âu Dương Nhất Phàm tiến vào, hai người đồng thời đi ra ngoài. Nơi này vẫn nên nhường lại cho người trẻ tuổi.

“Mạn Mạn.”

“Dạ, anh Âu Dương. Ngồi đi.” Từ Du Mạn chỉ cái ghế bên giường.

“Được... được.” Âu Dương Nhất Phàm vội vàng ngồi xuống. Bởi vì quá mức kích động hay là sao đó mà thiếu chút nữa Âu Dương Nhất Phàm ngồi sai vị trí, ngã xuống đất.

“Ha ha. Cái ghế này không phải bị hỏng rồi chứ.” Từ Du Mạn trêu chọc nói.

“Không có, không có.” Âu Dương Nhất Phàm có chút xấu hổ. Làm sao lại không không chế được bản thân chứ? Xem đi, ở trước mặt Mạn Mạn bị xấu mặt rồi.

“Anh Âu Dương, thật xin lỗi.” Từ Du Mạn đột nhiên nói xin lỗi, khiến Âu Dương Nhất Phàm thất kinh, suýt chút nữa ngã xuống.

“Mạn Mạn, em nói cái gì vậy? Cái gì mà xin lỗi chứ?” Âu Dương Nhất Phàm nghi ngờ hỏi. Vẫn luôn là anh có lỗi với Mạn Mạn, hôm nay sao cô lại nói xin lỗi với anh đây?

“Anh Âu Dương, cảm ơn anh.” Cảm ơn anh đã cứu em.

“Mạn Mạn.” Âu Dương Nhất Phàm nhú mồm một cái, vẫn không hiểu ý nghĩa câu nói ‘thật xin lỗi’ của cô. Nói cảm ơn thì dễ hiểu, nhưng còn ‘thật xin lỗi’, không phải không thể nào nói sao.

“Mạn Mạn, rốt cuộc là thế nào?” Âu Dương Nhất Phàm muốn vươn tay ra cầm lấy tay của cô nhưng nhìn Cố Uyên, vẫn là bỏ qua.

“Là em hiểu lầm anh. Đêm đó, chúng ta chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.” Thật ra thì cũng có, chính là thân mật sờ sờ, nhưng biết rằng không đi đến bước cuối cùng là được.

“Không xảy ra chuyện gì?” Âu Dương Nhất Phàm lặp lại. Tại sao khi biết mình cùng Mạn Mạn không xảy ra chuyện gì, trong lòng đột nhiên cảm thấy có chút khó chịu, có chút trống trải đây.

“Vâng.” Từ Du Mạn áy náy nói: “Là em hiểu lầm anh.”

“A, hoá ra là như vậy à.” Âu Dương Nhất Phàm chợt nở nụ cười, trong nụ cười có chút thê lương. Thì ra chính mình và Mạn Mạn thật sự không có một chút quan hệ nào. Thật sự một chút dính dáng cũng không có. Vốn đang cho rằng ít nhất còn có vài thứ gắn kết bọn họ với nhau nhưng lại không có.

“Cho nên chúng ta sau này vẫn là bạn, được không?”

“Ừ, dĩ nhiên.” Âu Dương Nhất Phàm vội vàng nói. Anh chỉ có thể là bạn của cô. Có điều như vậy cũng tốt, cũng tốt.

“Anh Âu Dương.”

“Thứ lỗi. Công ty anh còn có việc, không thể nói chuyện tiếp với em, anh về trước đây. Có thời gian anh sẽ tới Bắc Kinh thăm em.” Âu Dương Nhất Phàm chợt có loại kích động muốn trốn chạy.

“Được.” Âu Dương Nhất Phàm rời đi, không biết là vui vẻ hay là đau lòng rời khỏi Bắc Kinh.

Thủ tục rất nhanh đã làm xong, Cố Uyên bế Từ Du Mạn ra xe. Cô ngồi trên xe, bách vị tạp trần.

“Ông xã, em nằm bao lâu rồi?”

“Không lâu lắm, hơn nửa tháng thôi.” Đối với anh mà nói này hơn nửa tháng này tương đương với nhiều năm đã trôi qua vậy. Tục ngữ đã nói ‘sống một ngày bằng một năm’, thời điểm canh giữ bên Mạn Mạn, anh mới chân chính có thể cảm nhận được sự đau khổ của ‘sống một ngày bằng một năm’. Không, đây so với ‘sống một ngày bằng một năm’ còn khổ sở hơn vạn phần. Anh cảm thấy chính mình dường như là bị nướng trong hỏa lò, mỗi độ là một năm.

“Thời gian qua vất vả cho anh rồi.”

“Không vất vả.” Vẫn là câu nói chỉ cần Mạn Mạn có thể tỉnh lại, cái gì cũng được. Tất cả đều đáng giá.

“Người kia... chết chưa?”

“Chết rồi. Lúc tại anh tìm đến em, hắn cũng đã chết rồi. Em không có chuyện gì, không cần lo lắng.” Trong lòng biết rõ Mạn Mạn rất có thể cũng là bởi vì nguyên nhân này cho nên mới chậm chạp không chịu tỉnh lại, cho nên mới dè dặt như vậy. Mạn Mạn, dù xảy ra chuyện gì, anh cũng không thể buông cô ra. Thật là đồ ngốc mà.

“Vậy thì tốt.” Tầng đá đè ép trong lòng Từ Du Mạn cũng rơi xuống, thở phào nhẹ nhõm thật dài.

“Đều là em không tốt, không có một chút cảnh giác, cho nên mới gặp phải chuyện như vậy.” Tại sao lúc ấy cô phát hiện ra điều bất thường, lại không lập tức có phản ứng chứ.

“Không phải, là lỗi của anh. Anh không nên tắt máy.” Vì thế Cố Uyên vẫn luôn rất hối hận. Nếu Mạn Mạn thật sự không thể tỉnh lại, như vậy anh nhất định sẽ mãi ở bên cô. Đây tất cả đều bởi vì sơ suất của anh mới có thể tạo thành hậu quả như thế.

“Anh tại sao lại tắt máy chứ?” Từ Du Mạn nghĩ tới ngày đó gặp chuyện không may, cô gọi điện thoại cho Cố Uyên, liên tục đều là tắt máy tắt máy, không gọi được. Nói đến tắt máy, cô liền nghi ngờ hỏi.

“Anh vốn muốn cho em một bất ngờ. Bởi vì lo rằng chỉ cần em vừa hỏi, anh không nhận được nói cho em biết, cho nên mới quyết định tắt máy. Hơn nữa mẹ bảo cũng không nói cho em biết. Xế chiều hôm đó anh mới đến đón em. Chị Từ nói em đã đi về, anh...”

Nhìn dáng vẻ Cố Uyên khổ sở như vậy, giống như người gặp chuyện không may chính là anh vậy. Từ Du Mạn ôm lấy anh:

“Không có chuyện gì, chúng ta đều không sai. Chỉ là vận khí không tốt mà thôi.” Aiz, còn phải để người bị thương là cô an ủi anh, nhân vật sao lại đảo ngược vậy.

“Ừ. Mạn Mạn.”

“Hả?”

“Anh yêu em.”

“Em cũng yêu anh.”

“Mẹ nói hai người các con không buồn nôn à? Muốn mùi mẫn thì trở về phòng của mình mà từ từ hâm nóng.”

Tôn Tôn quay đầu lại nói. Bà ở phía trước thật sự là nổi cả da gà. Chỉ là lời của Tôn Tôn tuy rất hung dữ, nhưng ý cười trong đôi mắt, còn cả sự vui mừng đều không thể che hết.

“Hâm mộ à? Hâm mộ thì tìm cha con mà hâm nóng tình cảm đi.” Cố Uyên tâm tình tốt hơn, ngay cả mẹ, anh cũng trêu chọc.

“Cái thằng nhóc này, biết rất rõ ràng cha con là một cây cộc gỗ, đây không phải là cố ý chọc giận lão nương sao.” Tôn Tôn khê gắt.

Trở lại biệt thự, việc đầu tiên làm chính là tắm rửa.

“Em tự mình tắm là được rồi, không cần giúp em.” Từ Du Mạn đỏ mặt nói. Cố Uyên nhất định muốn giúp cô tắm, đuổi không ra.

“Không được. Tay của em bây giờ còn chưa thể thấm nước, nếu không có thể sẽ nhiễm trùng.” Cố Uyên nói với sự quan tâm.

“Hơn nữa, giúp bà xã tắm rửa là chuyện thiên kinh địa nghĩa, có cái gì mà xấu hổ, cũng không phải chưa từng tắm chung.”

“ ” Da mặt thật dày.

96. Chương 97: Đại Kết Cục 5

“Lúc em ở bệnh viện, đều là anh lau người cho em.”

“ ”

“Đại tiểu tiện đều là anh dọn dẹp cho em.”

“ ” Từ Du Mạn quẫn bách. Cô còn chưa nghĩ tới phương diện đó. Cố Uyên vừa nói, trong đầu cô liền hiện ra dáng vẻ anh giúp cô dọn dẹp đại tiểu tiện, ặc...

“Anh đang kể công sao?” Từ Du Mạn hỏi.

“Dĩ nhiên không phải. Anh không muốn em xấu hổ. Đến đây đi bảo bố, để anh giúp em cởi quần áo.”

Đổ mồ hôi, sao không phải nói là ‘COME ON, BABY?’

Cuối cùng, da mặt của cô không dày bằng Cố Uyên, đành phải nhận thua. Thật ra giống như anh nói, không có gì phải ngượng ngùng. Từ Du Mạn rất hưởng thụ sự chăm sóc cao cấp của anh, nhắm mắt lại thảnh thơi. Nằm tằm, động cũng không cần động, có người giúp lau người, đắp lưng, thật là quá hưởng thụ, quá đã.

“Mạn Mạn.” Từ Du Mạn nghe thanh âm khiêu gợi của Cố Uyên, mở mắt ra nhìn anh.

“Mạn Mạn, em cũng giúp anh tắm đi chứ.” Cố Uyên đáng thương nói.

“”

Chưa được sự đồng ý của cô, anh cũng đã cởi hết toàn bộ quần áo của mình, cứ như vậy trần truồng đứng trước mặt cô.

“Anh rất không rụt rè, lại có phản ứng rồi.” Từ Du Mạn xem thường nói.

Lại nói, tính tình của Từ Du Mạn thay đổi thật sự rất nhanh, vừa rồi còn giống một cô gái nhỏ cái gì cũng không hiểu, còn xấu hổ nữa cơ. Một lát sau quang minh chính đại nhìn vào bộ phận nào đó của Cố Uyên, còn không e dè mà đánh giá.

“Mạn Mạn, anh là một người đàn ông. Nhìn thấy cô gái của mình thân thể trần truồng ở trước mặt, hơn nữa còn giúp cô ấy tắm, không tránh được chạm vào. Nếu như vậy còn không có phản ứng, Mạn Mạn, em hẳn nên khóc rồi.” Cố Uyên nói. “Như thế nào, rất hài lòng với anh chứ?”

“Hài lòng, hài lòng cực kỳ. Nhưng không biết vừa nãy ai nói, tay của em không thể dính nước, sao bây giờ lại bảo em giúp anh tắm rửa, đây không phải là tự vả vào mồm sao?” Từ Du Mạn liếc Cố Uyên một cái.

“Tay kia có thể dính nước, Mạn Mạn.” Bị thương chỉ là một tay thôi mà.

“Được rồi, vào đi.” Từ Du Mạn nói, bắt được cái bộ vị kia của anh kéo xuống.

Từ Du Mạn tà ác nghe tiếng hút khí của Cố Uyên: “Mạn Mạn, em khiêu khích anh sao?”

“Chính là khiêu khích đấy, anh có thể làm gì được em?”

“Em cứ nói đi?” Cố Uyên bước vào cái bồn tắm lớn vừa khéo có thể chứa được hai người, dè lên trên người cô, rồi hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô. Bồn tắm lớn nhà bọn họ cũng rộng ghê, vừa khéo đủ cho hai người, cái thiết kế này rõ là.

Cố Uyên vốn muốn dịu dàng một chút, từ từ mà đến, Mạn Mạn mới tỉnh lại, không nên quá khích. Nhưng vừa hôn lên đôi môi mềm mại của cô thì anh không khắc chế được chính mình nữa.

Lúc đầu anh còn hết sức dịu dàng, cẩn thận dè dặt hôn đôi môi của cô. Lưỡi của anh dịu dàng dụ dỗ cô mở miệng tiến quân thần tốc, bàn tay đỡ lấy cái gáy của cô không để cho cô né tránh, chuyên tâm hôn cô. Đầu lưỡi của cô cũng bối vì anh thuần thục trêu đùa mà uốn éo, cùng anh dây dưa không rời. Xâm nhập như vậy, triển miên như vậy giống như muốn hôn vào trong lòng cô, cùng với linh hồn của cô quấn quýt chung một chỗ, không bao giờ tách ra nữa.

Đôi tay mảnh khảnh trắng nõn không biết từ lúc nào đã tự giác vòng lên cổ của anh, khiến hai người càng thêm thân mật quấn quýt cùng nhau. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Vết thương nơi cổ tay còn chưa hoàn toàn khỏi hẳn, càng thêm mấy phần quanh co khúc khuỷu.

Bàn tay nhỏ nhắn ý thức vỗ về chơi đùa mái tóc dày của người đàn ông, khuôn mặt càng thêm kề sát vào anh, dường như đang khao khát anh yêu mến nhiều hơn. Sự chủ động của cô khiến ngọn lửa trong anh lập tức cháy lên, lửa dục đột nhiên bùng lên.

Dưới thế công mãnh liệt của Cố Uyên, nụ hôn của Từ Du Mạn tràn ngập mùi thơm, trong mũi càng thêm tràn đầy mùi trên người anh. Không thơm nhưng rất mát lạnh. Cô dần dần quên mất chính mình có còn đang hô hấp hay không, trong đầu hoàn toàn là sự gắn bó khăng khít với anh.

Cô mềm mại tựa vào trong ngực anh, mặc cho đầu lưỡi của anh chiếm cứ trong miệng cô, ở trong miệng của cô tùy ý làm bậy. Cố Uyên thâm tình mút vào đầu lưỡi hồng của Từ Du Mạn, cuốn nó vào trong miệng của mình, thật sâu, thật cẩn thận giống như đang thưởng thức mỹ vị hiếm có trên thế gian, say mê trong đó.

Đầu lưỡi nhỏ nhỏ, vừa mềm vừa tê, giống như không phải là của mình vậy. Từ Du Mạn đột nhiên dùng sức, khiến chính mình càng gần anh hơn, giữa hai người không còn một chút khoảng cách. Nụ hôn này không dịu dàng cũng không ngọt ngào, mà cứ triền miên khiến lòng người say mê, mãnh liệt như vậy đến mức khiến người ta hít thở không thông. Không vừa lòng với việc chỉ có môi cùng môi, lưỡi cùng lưỡi dây dưa qua lại, tay của anh bắt đầu từ từ an ủi, chuẩn bị cho cô...

Buổi tối ăn cơm tối, Từ Du Mạn mới từ từ tỉnh lại. Cố Uyên đã rời giường, bên cạnh không có một bóng người. Cô rời giường nhìn thấy mấy dấu vết hồng hồng tím tím trên người mình, mặt hơi ửng hồng. Từ trong tủ quần áo lấy ra một bộ đồ mặc xong, cô mới đi ra ngoài.

Ở trên bậc cầu thang, cô còn chưa đi xuống, chỉ nghe thấy mẹ chồng đang trách ông xã của cô.

“Con xem con đi, thời gian dài như vậy cũng vượt qua được rồi, sao lại nhịn không được một lúc. Bé Mạn mới tỉnh lại, con liền làm cho nó bất tỉnh, con có phải lâu rồi chưa bị mẹ đánh hay không? Vợ là vợ của con, chính con làm sao lại không biết quý trọng chứ? Thật là không biết nên nói con như thế nào nữa.”

Cố Uyên cúi đầu, khiêm tốn nghe Tôn Tôn quở trách. Anh cũng biết mình sai rồi, khi đó anh không khắc chế được chính mình.

“Mẹ.” Từ Du Mạn đi xuống lầu.

“Mạn Mạn tỉnh rồi. Đứa con này của mẹ thật sự phải giáo huấn một chút rồi. Con không thể quá nuông chiều nó, mặc cho nó dính vào.” Thời gian càng dài, Cố Uyên càng sâu sắc hoài nghi anh chính là con được nhặt về, Mạn Mạn mới là đứa con thật sự bị thất lạc bên ngoài của bọn họ. Thế này cũng quá thiên vị rồi.

“Không sao ạ.”

“Cho dù không sao cũng không thể nuông chiều nó, phải chú ý thân thể. Mặc dù mẹ rất muốn ôm cháu.”

Bà rất sớm đã muốn bỗng cháu rồi, nhưng suy tính đến Mạn Mạn lúc này muốn chuẩn bị lên đại học, tuổi vẫn còn tương đối nhỏ cho nên mới không thúc giục. Bà không thể quá ích kỷ, làm trễ nải việc học của bé Mạn.

“Dạ, con biết rồi.”

Những thứ này vốn chính là chuyện của hai người, lại bị người khác nói ra, mặc dù là mẹ, nhưng cũng không khỏi xấu hổ. Tôn Tôn cũng nhìn thấu, nói tiếp: “Thôi, chuyện của vợ chồng son các con, mẹ không quản được, tự mình chú ý là được. Nếu đều dậy rồi, vậy thì ăn cơm, ăn cơm.”

“Dạ.”

Trên bàn cơm, ông cụ Cố chợt nhắc tới: “Bé Mạn, có phải cháu thi vào đại học G hay không?”

“Đúng vậy ạ. Sao vậy ông nội?”

“Không có gì, đến lúc đó một mình cháu ở nơi đó, lại không có người chăm sóc. Lúc đầu khi đăng ký trường học sao không bàn bạc với chúng ta một chút chứ?” Nếu học ở Bắc Kinh, người trong nhà cũng náo nhiệt hơn nhiều.

“Ông nội, đại học G là mơ ước từ nhỏ của cháu. Cho nên cháu mới...” Từ Du Mạn cảm thấy có chút ngượng ngùng. Dù sao mọi người đều ở Bắc Kinh mà cô lại chạy tới Thượng Hải.

“Không sao, ông chỉ là tùy tiện nói một chút thôi.” Aiz, xem ra chính mình già rồi, cũng hi vọng con cháu ở bên cạnh.

Ăn xong cơm tối trở về phòng, Cố Uyên lấy ra thư thông báo của đại học G: “Mạn Mạn, giấy thông báo nhập học được gửi đến lúc em đang hôn mê.”

Từ Du Mạn hưng phấn nhận lấy thư thông báo trúng tuyển, vui mừng hiện rõ ở ngoài mặt.

“Hắc hắc, thầy Cố, về sau anh không phải là thầy giáo của em nữa.”

“Ai nói không phải? ?”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giao-su-kho-chiu-cho-lon-xon>